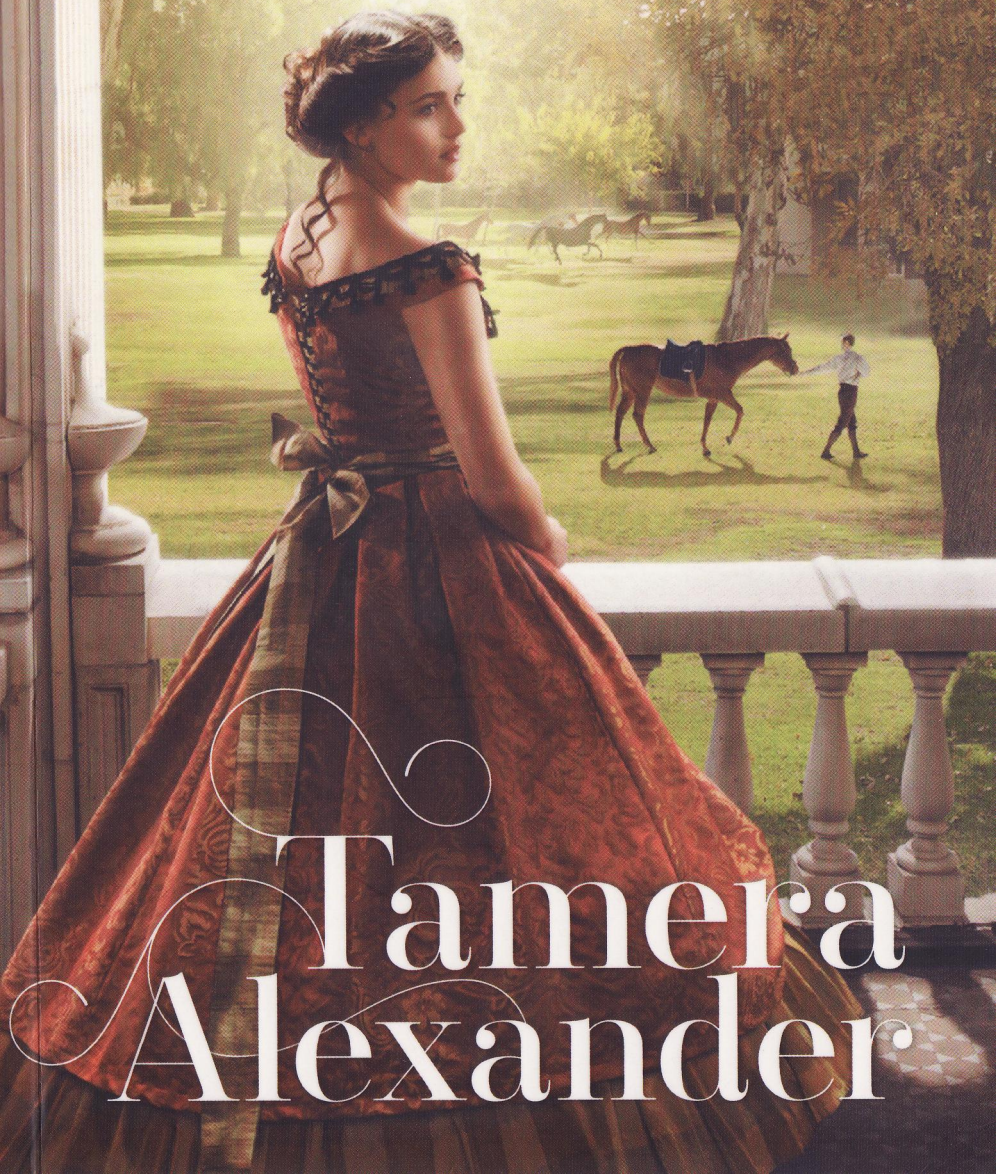

Văzuințe

SPUSE ÎN ȘOAPTĂ

Tamera
Alexander

Aprecieri pentru Tamera Alexander

„Năzuințe spuse în șoptă are toate calitățile unui roman istoric de excepție: personaje îndrăgite, trăiri lăuntrice covârșitoare, dar și umor presărat pe ici-colo cu scopul de a ne anima starea de spirit, precum și detalii culturale ce dau viață unei epoci de mult apuse. Ridley și Olivia poartă amândoi povara dezamăgirii și a suferinței în suflet, însă e fascinant să descoperi cum fiecare dintre ei își înfruntă trecutul și capitulează în fața dragostei lui Dumnezeu.”

Liz Curtis Higgs, *New York Times*, autoarea bestsellerului
Mine Is the Night

„Tamera a luat 205 ani din istoria Belle Meade-ului și i-a adus la viață în *Năzuințe spuse în șoptă*. Conacul prinde din nou contur, pământul mișună de musafiri și servitori, iar armăsarii sunt încă o dată înșeuaiți pentru a purta cititorul într-o călătorie exuberantă!”

Alton Kelley, director executiv al Plantației Belle Meade

„*Năzuințe spuse în șoptă* întrunește toate calitățile esențiale care o individualizează pe Tamera Alexander: o locație deosebită, personaje complexe și o intrigă romantică ce m-a ținut trează până târziu în noapte. Acest roman postbelic oglindește o poveste remarcabilă ce aparține unei autoare de top.”

Colleen Coble, autoarea romanului *Tidewater Inn*
și a seriei *Mercy Falls*

„*Năzuințe spuse în șoptă* este un alt roman fascinant ce poartă amprenta Tamerei Alexander și care scoate la iveală un lucru esențial: chiar dacă vremurile se schimbă, totuși, trăirile sufletești și relațiile dintre oameni rămân mereu aceleași. O distribuție de personaje de care te vei îndrăgosti pe loc; o poveste frumoasă și captivantă despre eliberare și speranță.”

Deborah Raney, autoarea romanului *The Face of the Earth*
și a seriei *Hanover Falls*

„De la începutul prologului până la sfârșit, povestea mi-a captat entuziasmul și a stârnit în mine dorința înflăcărată de a descoperi ce urma să se întâmple în viețile Oliviei și a lui Ridley. Pur și simplu nu am mai vrut să las cartea din mână, chiar dacă uneori am fost nevoită să o fac! Pentru mine lectura aceasta a fost o reală destindere! *Năzuințe spuse în șoaptă* m-a purtat cu gândul la cultura acelor vremuri, la înaintașii mei care au străbătut meleagurile Belle Meade-ului și la devotamentul lor față de herghelia de pe plantație și proprietarii ei.”

Luvenia Harrison Butler, MSP, membru al consiliului de administrație al Plantației Belle Meade

„*Năzuințe spuse în șoaptă* te va capta și nu o să mai vrei să-l lași din mână. E o poveste frumoasă și impresionantă, cu personaje de neuitat care înfruntă imposibilul cu demnitate și onoare, în timp ce o idilă înflorește acolo unde sămânța nu ar fi trebuit să fie niciodată aruncată.”

Cindy Woodsmall, *New York Times*,
autoarea seriilor de succes *Sisters of the Quilt*

„*Năzuințe spuse în șoaptă* te va purta într-o călătorie a răscum-părării și a dragostei înfiripate între doi oameni care au suferit nespus de pe urma prejudecăților celor din jur. O poveste de iubire care scoate în prim-plan harul lui Dumnezeu și puterea Sa nemărginită în ceea ce privește restaurarea unor vieți pierdute și zdruncinate. Un roman de dragoste ce mi-a pătruns adânc în inimă.”

Christy Jordan, autoarea cărții *Southern Plate*

„Bogată în detalii istorice și urmărind o idilă pe fondul unor întâmplări dramatice, *Năzuințe spuse în șoaptă* este o carte ce merită savurată, asemeni unui banchet somptuos din Sud. Talentul scriitoricesc al Tamerei Alexander e mai evident ca oricând.”

Robin Lee Hatcher, autoarea bestsellerurilor *Beloved* și *Betrayal*

Năzuințe
SPUSE ÎN ȘOAPTA

Seria *Plantația Belle Meade* * 1

Năzuințe

SPUSE ÎN ȘOAPTĂ

Traducere de Iulia Micula

TAMERA ALEXANDER

 CASACĂRȚII

Oradea, 2018

Copyright © 2012 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *To Whisper Her Name*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Năzuințe spuse în șoaptă

de Tamera Alexander

Copyright © 2017 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, TAMERA

Năzuințe spuse în șoaptă / Tamera Alexander ;
trad. de Iulia Micula. - Oradea : Casa Cărții, 2017
ISBN 978-606-732-086-2

I. Micula, Iulia (trad.)

821.111

Traducerea: Iulia Micula

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Doamnelor din Coeur D'Alene...

Sper că în cer vom avea parte de luni de iulie.

„Nu mai este nici iudeu, nici grec;
nu mai este nici rob, nici slobod;
nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască,
fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

Galateni 3:28

Prefață

Romanul pe care urmează să-l citești, în cea mai mare parte a sa, este pură ficțiune, deși pe ici, colo au fost inserate frânturi din istoria adevărată, dar și personaje care au trăit în acele vremuri. Spre exemplu, există o Plantație Belle Meade în Nashville care-și întâmpină cu bucurie vizitatorii chiar și în ziua de azi. Familia Harding, personaje din *Năzuințe spuse în șoaptă*, au locuit la Belle Meade și multe dintre evenimentele relatate în această carte au fost inspirate din viața lor personală, iar apoi nuanțate de imaginația mea.

Pe lângă cei din familia Harding, multe dintre personajele acestei cărți au fost creionate pe seama foștilor sclavi care au lucrat cu adevărat la Belle Meade. Aproape în fiecare situație, am folosit numele lor reale și pozițiile pe care le-au ocupat pe această plantație. Cu toate acestea, individualitățile personajelor și faptele lor sunt produsul imaginației mele și trebuie interpretate ca atare.

După doi ani de cercetare și scriere a cărții *Năzuințe spuse în șoaptă*, te invit să călătorești alături de mine în lumea postbelică a Nashville-ului din Tennessee. Mulțumesc că ți-ai pus deoparte timp pentru mine. E o investiție de valoare în ochii mei, pe care nu o voi trata niciodată cu ușurință.

Cu deosebită considerație,

Tamera

Prolog

17 august 1863

Pe culmile dealurilor ce înconjurau orașul asaltat de Uniune al Nashville-ului...

Ridley Adam Cooper, comandant secund, aruncă o privire rapidă printre frunzele dese ale pinilor ce-l înconjurau, prezența fiindu-i adăpostită de crepusculul de seară, dar ținea totuși în mână pistolul armat și pregătit. Picături de sudoare i se prelingeau de pe frunte și tâmples, dar nu se sinchisi să le șteargă. Atenția lui era ațintită asupra bărbatului de culoare, ce stătea aplecat asupra focului și asupra *bunurilor* – dacă era adevărat ceea ce văzuse în decursul ultimei ore – pe care sclavul le ascunsese pe creasta muntelui.

Din câte își putea da seama, omul nu îi remarcase prezența, altminteri nu și-ar fi pregătit masa de seară așa de liniștit. În aer domnea un miros de fasole, carne de porc, biscuiți și cafea. Cafea *adevărată*. Total diferită de cafeaua aceea scârboasă pe care confederații o opăreau deasupra unei flăcări până rămânea doar zațul de ea, iar apoi o sorbeau până la ultima picătură.

Confederații; frații lui, într-un fel. Doi dintre ei erau chiar frații lui de sânge. Dar în același timp, inamicii lui. Spera ca Petey și Alfred să fie bine, oriunde se aflau acum.

Adierea vântului dinspre nord marca lăsarea serii, însă mișcarea aerului nu ușura cu nimic căldura arzătoare și umiditatea. Cineva care crescuse cu verile toride din Carolina de Sud trebuia să fie obișnuit deja cu asta, însă lâna uniformei federale atârna

greu, mai mult acum, în ultimele zile, decât atunci când s-a înrolat pentru prima dată.

Totuși, era sigur că alesese corect alături de cine să lupte în război. În ciuda a ceea ce făceau și ziceau cei din jur sau de acuzațiile aduse la adresa lui.

Ridley simți o durere bruscă. Nu atât de la foame, deși ar putea înfuleca mult și bine dacă mâncarea i-ar fi pusă în față. Durerea aceasta avea rădăcini mult mai adânci și durea mai rău decât orice alt lucru de care-și putea aminti. *Doamne, dacă mă auzi, dacă încă privești la noi de acolo de sus... urâsc acest război.* Ura ceea ce acest „scurt conflict” – așa cum Președintele Lincoln îl numise la început – îi făcuse lui și tuturor celorlalți în decursul ultimilor doi ani setoși de sânge.

Și în special, detesta ceea ce avea de făcut în seara aceasta.

— Cu orice preț, îi spusese comandantul, ordinul lui alunghând orice urmă de tăgăduire.

Cu maxilarele încleștate, Ridley își vârî mâna în buzunar și scoase scoica, cea pe care o găsisese cu ocazia ultimei lui plimbări pe plaja situată în apropierea casei lui, înainte să se înroleze în regimentul 167 din Pennsylvania pentru a lupta de partea armatei federale. Scoica avea o formă mică, un pic mai mare ca o monedă, iar interiorul era neted la atingere. Își trecu degetul peste crustele familiare de pe dos și își aținti privirea spre cer, acolo unde o mare de purpuriu începea să capete o nuanță închisă.

Bolta cerească învăluia întunericul în tăcere, în vreme ce stelele își făceau apariția una câte una, asemeni unor milioane de licurici ce împodobeau priveliștea. Cu privirea ațintită în sus, un bărbat nu și-ar fi dat niciodată seama că un război era în plină desfășurare.

Atunci când comandantul a căutat un voluntar pentru misiunea de explorare preliminară, omul nu a așteptat ca mâinile să se ridice, ci s-a uitat direct în ochii lui Ridley, cu o expresie îndrăzneată și necruțătoare. Ridley se supuse numaidecât. Pur și simplu ascultase ordinele ce îi fuseseră atribuite și pornise la prima oră, cu aproape trei zile în urmă. Ridley știa că ofițerul comandant nu avea nimic personal cu el. Dimpotrivă, bărbatul a fost un sprijin de cele mai multe ori.

Însă temperamentul lui Ridley și dezacordul „prietenesc” dintre el și un alt tovarăș ofițer – un locotenent cu gură mare din Philadelphia care considera că „niciunul dintre ei nu este bun de nimic; că sunt niște sudiști necivilizați” – constituia motivul pentru care se afla aici în seara aceasta. Prostul îl acuzase că se infiltrase ca spion de partea Confederației. Comandantul lor a infirmat zvonul, însă sămânța de îndoială fusese plantată. Iar acesta era modul prin care comandantul îi îngăduise lui Ridley să recâștige încrederea ofițerilor, un lucru imperativ.

Ridley își șterse fruntea cu mânăca cămășii, atent să nu facă zgomot. Își legase calul la o depărtare bunicică de aici și parcursesese restul drumului pe jos.

Nu cunoștea dealurile ce înconjurau Nashville-ul mai bine ca restul departamentului, dar știa cum să facă față acestui tip de relief, cum să vâneze și cum să se miște prin pădure; cum să rămână ascuns. Pădurea era așa de densă pe alocuri, iar pinii erau lipiți unul de altul, astfel că un om se putea rătăci cu ușurință prin aceste împrejurimi dacă nu știa cum să se ghideze pe drum.

Auzise zvonuri cum că Rebelii patrulau la periferie – santinele fără scrupule care se credeau legea statului – iar Ridley bănuia că oamenii aceștia erau în căutarea a ceea ce găsisese el cu ceva vreme în urmă. Până acum, nu zărise nicio urmă de ei. Dar își putea imagina ce i-ar face unui soldat al Uniunii, găsit de unul singur – în special unui ofițer, unuia „de teapa lor” – așadar era dornic să termine o dată pentru totdeauna ceea ce începuse.

Cu mâna încleștată pe arma sa, Ridley ieși din ascunzătoare, încă la vreo nouă metri depărtare de omul de culoare. Parcurse distanța – *șapte metri, șase* – în vreme ce acele de pin îi amortizau apropierea. *Patru metri, trei...* dar omul de culoare continua să piardă vremea, amestecând în cafea, apoi în fasole, iar apoi...

Ridley se opri numaidecât. Fie negrul era surd... fie era deja conștient de prezența lui. Pariind pe a doua variantă, Ridley luă în mână pușca și scrută cu privirea împrejurimile și se așteptă să vadă pe cineva ascuns în spatele copacilor sau țeava unei arme îndreptată spre centrul pieptului său. Era prea târziu să

dea înapoi și nu-i stătea în fire să renunțe, după cum aflate de curând și acel fudul – Ridley își struni gândul – *locotenent* din Philadelphia.

Ridley vorbi pe un ton nonșalant, dar mult prea agreabil.

— Bună seara, prietene...

Omul își ridică capul, apoi, încet, se ridică cu totul în picioare. Era mai mic în statură decât Ridley, mult mai rotund în mijloc și înaintat în vârstă. Omul avea peste treizeci de ani sau poate chiar patruzeci. Greu de zis, oricum. Bărbatul de culoare era lat în umeri și, judecând după grosimea mâinilor și a brațelor, Ridley intuia că anii de muncă crâncenă au așezat un strat de mușchi în spatele acelei burți superficiale. Spera ca asta să nu îi ofere sclavului un sentiment neîntemeiat de curaj.

— Bună seara, răspunse bărbatul, privind la dungile de pe umărul lui Ridley, locotenent.

Nicio urmă de surprindere nu se întrezări în tonul lui, ceea ce îi confirma lui Ridley bănuiala de adineauri. De asemenea, cunoștința omului cu privire la gradele militare era de-a dreptul impresionantă.

Negrul privi în treacăt la armă, iar apoi din nou la el, iar Ridley nu se putea decide dacă ceea ce citise în ochii lui era resemnare sau dezamăgire; sau poate amândouă.

Ridley cercetă cu privirea tabăra. Era curată și ordonată. Totul era împachetat. Totul, în afară de mâncare. De parcă bărbatul era pregătit să se mute. Doar că – Ridley privi mai îndeaproape – nu o ceașcă, ci două stăteau așezate pe o piatră lângă foc. Își aținti din nou privirea asupra sclavului și citi o urmă de vigilență în ochii lui.

— De cât timp știți că vă urmăream?

Omul de culoare își mușcă buza inferioară, ceea ce îi făcu barba gri să se strângă mănunchi deasupra bărbiei.

— Cam de când cafeaua a început să fiarbă, domnule.

— M-ați auzit? întrebă Ridley, deși știa că acest lucru era imposibil. Nu scosese un sunet. Era sigur de asta.

Bărbatul dădu din cap și privi atent la el, cu niște ochi căprui ce păreau mai degrabă niște ape adânci.

— Mai degrabă... v-am *simțit*, domnule.

Ridley simți o furnicătură pe șira spinării. O parte din el își dorea să-i adreseze omului tot felul de întrebări, să vadă dacă are ceea ce unii oameni numesc „clarviziune” așa cum avusese străbunica lui, însă cea mai înțeleaptă parte din el știa că nu se cuvenea să facă un asemenea lucru. Avea o treabă de făcut, una la care nu își permitea să dea greș. Nu din moment ce loialitatea lui față de Uniune era pusă sub semnul întrebării.

— Bănuiesc că știți de ce mă aflu aici.

Din nou, privirea aceea; de data aceasta era una care oglindea resemnare.

— Presupun că da, domnule. Exact ceea ce au căutat și ceilalți. Sclavul scutură din cap. Cum m-ați găsit, domnule?

Abia atunci Ridley afișă un zâmbet fad.

— Sincer, nu știu ce v-a dat de gol. Am auzit zvonuri cum că armăsarii sunt ascunși în aceste dealuri. M-am oferit voluntar, aș putea spune, iar apoi am pornit la drum. M-am lăsat în voia propriilor mele simțuri și m-am dus acolo unde aș fi mers eu dacă eu eram cel care ascunde armăsarii.

Bărbatul își arcui sprâncenele și dădu din cap de câteva ori, de parcă încerca să pună cap la cap toate aceste amănunte. Apoi indică spre foc.

— Cina e pregătită, locotenente. Credeți că ați putea mânca nițel?

Ridley își fixă privirea asupra vasului cu fasole și carne ce clipea deasupra focului, iar apoi la cutia cu biscuiți așezată la o parte și stomacul îi chiorăi ca răspuns. Omul se oferea să-l hrănească? Cu toate că știa motivul pentru care se afla aici? Ridley îl privi ținând în ochi, cu o îndoială acerbă în suflet. Dar îl aștepta o călătorie lungă la întoarcere, iar proviziile lui erau pe terminate.

— V-aș fi nespus de recunoscător. Mulțumesc.

Amândoi mâncară în liniște. Tăcerea nopții era întreruptă din când în când de sunetele dimprejur, în timp ce întunericul devenea tot mai proeminent. Mâncarea avea un gust bun, iar Ridley era mai înfometat decât crezuse inițial. Parcursese cel puțin șaptezeci și cinci de mile, poate chiar o sută de când lăsase în urmă trupa din Nashville și pornise la drum.

Cu doar patru zile în urmă, sediul Uniunii a primit vești cum că un sclav se ascunde în aceste dealuri. Conform zvonurilor, omul se afla acolo pentru a ascunde caii de elită ai stăpânului său. S-ar părea că armăsarii erau crescuți pentru cursă și valorau o avere. Ridley ar fi putut să jure că au confiscat fiecare cal din Nashville atunci când au copleșit orașul. Dar ar putea face rămășag pe viața lui că omul din fața lui era sclavul de care auziseră toți.

Ridley ridică ceașca.

— Cafeaua e delicioasă. Dintre cele pe care le-am băut în ultima vreme, aceasta e de departe cea mai bună. În plus de asta, carnea de căprioară a fost nespus de gustoasă.

— Vă mulțumesc, domnule. Stăpânul meu e proprietarul celei mai mari crescătorii de căprioare din provincie. Mai bine zis a fost, înainte ca acei hoți grosolani – omul de culoare se opri brusc și își încruntă sprâncenele, apoi se chinui să afișeze o expresie nonșalantă, dar fără prea mult succes. Îmi pare rău, domnule. Apreciez efortul depus de dumneavoastră în acest război, dar nu există scuză pentru tot ceea ce s-a întâmplat la Belle Meade anul trecut. În special având în vedere sănătatea șubredă a conitei Harding și modul brutal în care stăpânul Harding a fost încarcerat. Trupele acelea ale Uniunii – bărbatul își apucă coapsa, cu o privire lipsită de orice expresivitate. M-au împușcat! Direct în picior. Eu doar încercam să fac ce mi se ceruse, dar ei m-au împușcat fără să stea pe gânduri. Ba chiar mi-au râs în față. Iar noi ne gândeam că au venit să ne ajute.

Înțelegând din nou de ce ura acest război și de ce niciodată nu se va mai simți ca acasă în Sud, Ridley se uită ținută în ochii bărbatului și se gândi ce să-i spună omului. Un lucru ce ar putea compensa răul care i se făcuse. Însă cuvintele pregetau să apară.

Ridley așează la o parte tava și, din impuls, întinse mâna.

— Ofițer secund Ridley Adam Cooper... domnule.

Ridley știa câte ceva despre stăpânul sclavului – generalul William Giles Harding – din ceea ce auzise de la ofițerul său comandant. Până în prezent, generalul Harding nu a semnat încă jurământul de credință față de Uniune, în ciuda faptului că a fost încarcerat anul trecut în Nord, în Fort Mackinac – care din câte se zvonea, era mai degrabă o stațiune și nu o închisoare – iar lipsa

de supunere nu era văzută cu ochi buni de către cei aflați la conducere. Nu atunci când era vorba de un om bogat ca Harding, un bărbat influent în rândul colegilor săi. Ar reprezenta un exemplu negativ pentru ceilalți. Superiorii Uniunii sperau cu tot dinadinsul ca rezultatul acestei iscoade să îl convingă pe generalul Harding să se conformeze cu regulile Uniunii – în caz contrar, omul va suporta consecințele alegerilor sale.

Negrul își fixă privirea asupra lui Ridley – pârâitul focului devorând tăcerea ce se lăasă între ei – iar apoi îi strânse ferm mâna.

— Robert Green, domnule. Grăjdar principal la plantația de la Belle Meade.

— Sunteți de mult timp la Belle Meade, domnule Green?

— De când am avut doi ani, domnule. Părinții mei împreună cu mine am fost dăruiți drept cadou cu ocazia nunții primei doamne Harding și a generalului. Am locuit la Belle Meade de atunci încolo.

Ridley dădu din cap și privi fix la focul ce pârâia neîntrerupt, meditănd la cuvintele bărbatului. *Am fost dăruiți drept cadou...* Nu era corect. Potrivit unei declarații făcute de președinte cu opt luni în urmă, majoritatea sclavilor au fost eliberați. Dar uneori cuvintele înscrise pe o foaie de hârtie nu coincideau cu realitatea situației. Mai ales atunci când sclavi eliberați recent, care încercau să-și încropească un rost odată cu libertatea lor, sfârșeau prin a fi împușcați în spate sau spânzurați în văzul lumii.

— Probabil că v-ați întâlnit cu unii dintre acei confederați, locotenente.

Ridley își ridică privirea și îl surprinse pe Robert Green indicând spre el.

— Acele vânătăi, domnule, sunt dovada că cineva a încercat să vă ținuiască la pământ înainte să-l puteți doborî.

Ridley își atinse obrazul și bărbia. Falca era încă sensibilă la atingere și asprită de barba ce crescuse vizibil în ultimele zile.

— De fapt, asta a fost o încăierare cu un coleg ofițer. Am avut o... diferență de opinie, aș putea spune.

Green chicoti ușor. Răsetul lui avea un răsunet alinător.

— Judecând după statura dumneavoastră, locotenente, pot să intuiesc că omul arată mult mai rău decât arătați dumneavoastră.

Ridley scutură din cap.

— A primit câțiva pumni zdraveni înainte să se prăbușească la pământ.

— Se prea poate, domnule. Dar sunt sigur că o singură lovitură din partea dumneavoastră a fost de-ajuns ca omul să se prăbușească la pământ. Cred că a rămas acolo o săptămână!

Ridley schiță un zâmbet, iar apoi simți cum somnul îl ia pe neașteptate și se îndreptă de spate, încercând să rămână atent.

— Dumnezeule... Robert Green scoase un oftat și își întinse mâinile. Ce mult îmi plăcea mie să mă iau la trântă. Obişnuiam să țin oamenii în frâu. Să nu credeți că dacă sunt mic de statură nu eram în stare să fac asta.

— Nu, domnule... Ridley dădu din cap, amuzat de descrierea lui Green. Nu aş îndrăzni să cred asta.

Robert Green se uită fix la el, iar zâmbetul omului se şterse treptat de pe faţă. Green clipi din ochi, de parcă doar acum văzuse uniforma pe care o îmbrăca Ridley şi își aminti motivul pentru care bărbatul se afla aici.

Uşurinţa cu care conversaseră cu câteva momente în urmă dispăruse la fel de repede precum apăruse.

Nedorind să mai piardă din timpul lui prețios, Ridley se ridică în picioare, cu arma în mână.

— Vă mulțumesc pentru cină, domnule Green. Iar acum... mă simt nevoit să vă cer să-mi arătați unde ați ascuns acei cai.

Robert Green se ridică de asemenea în picioare și apucă un baston cioturos pentru a se stabili. Luă în mână un felinar situat în apropiere și îl aprinse, iar apoi o luă pe o cărăruie prin întuneric. Ridley îl urmă îndeaproape, prudent și vigilent la fiecare mișcare.

Luna își răsfira lumina printre copacii ce împodobeau pădurea, oferind nopții o strălucire argintie. Atunci când ajunseră pe creasta muntelui, Ridley scrută cu privirea întreaga priveliște și numără trei – nu, patru – cai. Rămase cu privirea încremenită în lumina pală a lunii. Mărimea și statura lor. Constituția lor... Chiar dacă nu era un expert în ceea ce privește rasa cabalină, știa îndeajuns ca să realizeze că tot ceea ce-i spusese comandantul era adevărat. *Magnifici* fu primul cuvânt care-i trecu prin minte.

Dacă alți cai valorau un dolar, aceștia valorau o mie; fiecare dintre ei; pe puțin. Și se îngrămădeau înaintea lui Robert Green ca niște cățeluși nou-născuți în fața mamei lor. Bărbatul le vorbea cu glas scăzut și le masă gâtul, apoi îi scărpină în spatele urechilor. Blândețea animalelor în contrast cu puterea lor sălbatică era o priveliște la care nu te săturai să tot privești.

— Îmi dați voie să vă adresez o întrebare, locotenente Cooper? Robert Green se întoarse în spate și, parcă din instinct, caii își ridicară capetele. Toți păreau să privească țintă la Ridley.

Fără un motiv anume, Ridley fu cuprins de un sentiment de agitație. De parcă... la îndemnul lui Robert Green, armăsarii ar lua-o la goană de-a lungul dealului și l-ar strivi în picioare. Doar pentru că Robert Green a vrut asta.

Gândindu-se la întrebarea nerostită a domnului Green, Ridley își struni gândurile.

— Da, domnule. Dați-i drumul.

— De unde sunteți, locotenente? Îmi dau seama după felul dumneavoastră de a vorbi că nu sunteți din Nord.

— Nu, domnule, nu sunt. Provin din Carolina de Sud.

Robert Green fluieră încet.

— Bănuiesc că alegerea pe care ați făcut-o nu a fost agreată și de neamul dumneavoastră.

Imagini cu tatăl și cu frații săi îi trecură prin minte, iar el le alungă numaidecât.

— Nu, domnule, nu a fost. Se sforță să-și îndrepte gândurile spre altceva și încerca să-și facă un plan cum să ducă toți acești armăsari înapoi în tabără. Era un călăreț destul de bun, dar niciodată nu le-a avut cu caii, un detaliu pe care nu fusese dornic să-l facă de cunoscut comandantului său. Avusese de-a face cu caii și în trecut, dar nu cu armăsari aprigi ca aceștia. În plus de asta, nu avea talentul pe care omul acesta îl posedă.

— Dar, totuși... luptați pentru ceea ce credeți că e bine, locotenente, iar asta denotă caracter, domnule. Mai ales când sunteți constrâns să plătiți un preț pentru asta. Robert Green rămase tăcut un moment. Oare aş putea face ceva care să vă întoarcă din drum, locotenente Cooper? Aceștia sunt preferații generalului, iar el mi i-a încredințat mie, domnule, pentru a avea grijă de ei.

Ridley privi țintă în ochii bărbatului.

— Apreciez cuvintele dumneavoastră, domnule Green, dar nu. Nu puteți face nimic în privința aceasta. Până la urmă, și eu am un ordin de îndeplinit.

Omul în vârstă își aplecă capul, încuviințând.

— Vă supărați dacă le dau să bea niște apă înainte să porniți la drum cu ei?

— Nu, atâta timp cât îmi permiteți să vă însoțesc.

Robert Green apucă hăturile a doi dintre armăsari și îi ghidă înspre izvor. Ceilalți cai îl urmară din spate. Ridley porni la pas cu ei, cu arma în mână.

Cel mai mare dintre cai, un armăsar de culoare neagră, se îmbrânci în Green, exact așa cum Winston – câinele de vânătoare al lui Ridley – obișnuia să facă. Trecuseră ani de zile de când nu se mai gândise la câinele acela bătrân pe care-l îngropase pe dealul din spatele casei lui.

Dar modul în care Robert Green se rezemă de armăsar îl făcu pe Ridley să studieze în detaliu întreaga scenă. Nu mai văzuse așa ceva până acum. Un animal de asemenea statură să reacționeze așa în preajma unui om. Un sentiment de neliniște îi năpădi inima, iar Ridley încercă să îl reprime. Dar în zadar. Până la urmă, primise un ordin și era constrâns să-l îndeplinească. Nu putea să se întoarcă fără acești armăsari și nici nu avea de gând să o facă.

Porni la pas cu Green și se îndreptau amândoi spre locul unde fuseseră ascunși caii.

Green se întoarse înspre el.

— Știți ceva despre cai, locotenente?

— Bineînțeles că da. Ridley era conștient de tonul defensiv din voce și, fără un motiv anume, se simți dornic să-și dovedească abilitățile în fața acestui om. Apucă hăturile a doi dintre armăsari și observă de îndată fermitatea înscrisă în ochii lor de a i se împotrivi. Totuși, într-un final, sub strădania neabătută a lui Ridley, armăsarii se supuseră.

— Cai pursânge ca aceștia, spuse Green, coborând dealul în spatele lui. Trebuie să le acorzi o atenție deosebită, locotenente. Sunt dârzi și sprinteni și pot...

— Știu câte ceva despre cai, domnule Green.

Green nu mai rosti un cuvânt, însă tăcerea lui era nespus de grăitoare.

— Locotenente Cooper?

Cu ultimele fărâme de răbdare zdruncinate, Ridley se opri și privi în spate.

— Dacă îmi permiteți, domnule, aș dori să vă însoțesc, câteva mile măcar. Bărbatul privi în treacăt la fiecare cal, cu o afecțiune vădită, ce oglindea duioșia pe care Ridley o simțise pentru bătrânul Winston. Voi porni pe drumul ce duce înspre nord, iar apoi mă voi întoarce. Patrula aceea a Rebelilor... dacă mă va prinde de unul singur în pădure... Green scutură din cap. Aș prefera să mă calce Olympus în picioare. Bărbatul arătă spre armăsarul de culoare neagră. Ce mi-ar fi una, ce mi-ar fi alta, tot mort aș fi.

— Dacă soldații confederați pun mâna pe vreunul dintre noi, domnule Green, mai mult ca sigur că amândoi vom ajunge morți.

Spre surprinderea lui, Green chicoti încet.

— Acesta e adevărul gol-goluț, domnule. Eu mă gândeam că vor pune mâna pe dumneavoastră și vă vor uide înainte să mă omoare pe mine.

Ridley luă în considerare această posibilitate, însă gândul nu îl liniști deloc. Dar avându-l pe Green alături pentru a ajuta cu acești cai avea și anumite avantaje. Într-un final, încuviință din cap, iar Green își strânse catrafusele.

Porniră la drum după abia cincisprezece minute.

Ridley era recunoscător – și nu prea – pentru luna plină. Le oferea lumină, dar făcea la fel cu toți cei ascunși în pădure. Ridley păși în frunte, cu hățurile unui armăsar murg într-o mână și ale unui cal roib în cealaltă. Din când în când, furișă o privire înspre Robert Green.

— Peste un sfert de milă, o luăm spre nord, acolo unde mi-am lăsat calul, iar apoi vom lua calea ce dă spre următoarea culme. De fapt e un traseu de căprioare pe care l-am parcurs cu o zi sau două în urmă. Sau poate știți dumneavoastră un drum mai bun?

— Nu, domnule. Acesta e cel mai bun drum și cel mai rapid posibil.

Armăsarii deveneau tot mai neșovăielnici pe măsură ce păseau și tot mai ușor de conduși, însă Ridley știa că acest merit nu i se cuvenea lui.

— Când am dat peste cortul dumneavoastră, domnule Green, toate lucrurile păreau strânse și împachetate, de parcă aveau de gând să vă mutați din acel loc. Încotro intenționați să vă îndreptați?

— Mi-am găsit câteva ascunzișuri prin aceste dealuri și mă mut dintr-un loc în altul în special noaptea. Nu am văzut pe nimeni prin zonă în ultima vreme.

Aproape de locul unde își legase calul, Ridley surprinse animalul nechezând și răsuflă ușurat atunci când îl găsi așa cum îl lăsase. Calul era hipersensibil din fire, ba chiar temperamental din când în când și nespus de căpos, iar Ridley nu îl avea la suflet.

Armăsarii își legănară capetele de parcă ezitau să-l primească pe noul-venit în rândul lor, însă Green îi liniști prin șoapte domoale și atingeri blânde.

— Îmi dați voie, domnule?

Ridley își ridică privirea și îl surprinse pe Robert Green arătând spre calul lui. Abia acum înțelegând la ce se referea bărbatul, Ridley îi oferî permisiunea printr-o simplă încuviințare.

Robert Green făcu câțiva pași spre cal, iar apoi se opri din mers și se holbă în ochii patrupedului. Doar se holbă. Calul privi la fel de insistent la el, cu greabănul fremătând în tăcerea nopții. Apoi, cu mâna întinsă, Green parcurse distanța dintre ei, mișcându-se încet, răbdător asemeni unui răsărit de soare pe cerul înnorat al iernii, fără să-și ia o secundă ochii de la el. Patrupedul expiră brusc și tropăi din copite. Green încetă să se mai miște și își coborî brațul.

Ridley privea stupefiat. Nu înțelegea ce intenționa omul să facă, dar avea de gând să-i aducă aminte că nu aveau timp pentru o asemenea nesăbuintă...

— Ești un băiat bun, spuse Green, cu o voce blândă și suavă. Un pic temător din când în când, din câte pot să-mi dau seama. Dar toți suntem așa. Toți avem un lucru de care ne temem... Vorbiți vreodată cu el?

Ridley clipi nedumerit. Îi luă o secundă să realizeze că întrebarea îi fusese adresată *lui*, și nu calului.

— Ce ați spus?

— Vorbiți vreodată cu calul acesta, domnule? I-ați spus cât de deosebit este pentru dumneavoastră? Cât de recunoscător îi sunteți pentru tot ceea ce a făcut pentru dumneavoastră?

Ridley își ținut privirea asupra lui Robert Green și se întrebă dacă omul era întreg la minte până la urmă. Era clar că bărbatul își pierdea vremea cu acel animal.

— Caii sunt asemeni femeilor, locotenente. Trebuie să vorbești cu ei și să le permiți să vadă în interiorul tău. Abia apoi îți vor acorda încrederea. Înțelegeți această analogie?

Ridley se pregăti să dea dezaprobat din cap însă se gândi că experiența lui personală nu era treaba acestui om.

— Domnule Green, sunt sigur că aveți intenții bune, dar nu avem timp pentru...

Calul făcu un pas hotărât spre Green; și încă unul. Apoi, își aplecă capul de parcă îi oferea lui Green permisiunea să-l atingă.

Ridley expiră profund.

— Ei bine, nu pot să cred că...

Un râset ascuțit răzbi prin întuneric, iar Ridley apucă din instinct arma și își atinse cu indexul buzele. Robert Green încuviință din cap. Armăsarii își azvârliră capetele, conștienți parcă de tensiunea din jurul lor, iar calul lui Ridley se apropie tăcut de Green.

Ridley îi făcu semn lui Green să strângă hăturile armăsarilor, însă sclavul le avea deja în mână, la fel și frâul calului lui.

Mai multe râsete stridente și din când în când țipete întrerupseră tăcerea nopții. Era sunetul zgomotos al soldaților confederați aflați în stare de ebrietate. Ridley se furișă printre copaci pentru a privi mai îndeaproape. Ar fi putut paria că nu erau la fel de beți precum păreau a fi. Însă realizează de îndată un lucru: un singur țipăt ar fi de-ajuns ca Robert Green să-l trădeze. Sclavul ar putea profita de această șansă pentru a face o învoială – soldații confederați s-ar alege cu armăsarii, cu calul lui și cu un locotenent federal, iar Robert Green ar putea scăpa cu viață.

Însă Ridley știa mult prea bine că șansele ca Robert Green să scape cu viață erau aproape nule. Tot ce spera acum era ca Robert Green să fie și el conștient de asta.

Privi printre copaci și văzu patrula ce făcea rondul de pază călare pe cai, la doar șase metri de locul unde se afla el. Tropăiala ritmică de copite le oferea într-un fel acoperire, dar dacă armăsarii – sau calul lui – ar face un zgomot...

Unul dintre caii soldaților fornăi și se opri în apropiere, adulmecând – sau cel puțin simțind – prezența armăsarilor. Ridley se încordă numaidecât.

Soldatul înjură și își înfipse nemilos tocurile în coastele animalului, apoi scoase pe gură un șuvoi de cuvinte îngreunate de blesteme, cu privire la acest „hârb de animal inutil” de sub el.

Ridley nu îndrăzni să-și mute privirea, dar se întrebă în sinea lui cum reușea Robert Green să reducă acei cai la tăcere. Apoi un gând se ivi în mintea lui. Întoarse brusc capul în spate pentru a se asigura că Green nu a...

Sclavul și caii erau exact acolo unde-i lăsase.

Abia acum realiză că-și ținuse răsuflarea în tot acest timp, iar Ridley expiră în tăcere, apoi inhală aer în plămâni, încetinindu-și pulsul. Așteptă câteva secunde. Patrula traversă cărăruia. Un alt minut se scurse în tăcere. Apoi încă unul. Însă Ridley avea atâta cap cât să nu râsufle ușurat încă.

Acești soldați confederați... unii dintre ei erau vicleni ca o vulpe. Acesta putea fi un șiretlic de-al lor.

Ridley lăsa să treacă încă cinci minute – numărând în tăcere și furișând o privire din când în când spre Green.

— Cred că au plecat deja, domnule, spuse Green într-un final, cu o voce ușoară ca o pană ce se unduiește în vânt.

— Și eu cred același lucru, spuse Ridley pe șoptite. Dar nu putem merge pe drumul stabilit inițial. Nu din moment ce asta însemna să pornească pe traseul parcurs de patrulă.

— Ce aveți de gând să faceți, locotenente... cu caii de rasă ai generalului?

— Îi duc înapoi în tabără, aproape de clădirea Capitoliului.

— Oh, nu, domnule. Vă rog, domnule. Aceștia sunt cai de rasă pură, prea rafinați ca să fie supuși la munci grele și înșeuai, locotenente.

Ridley scoase un oftat, admirând în același timp puterea de convingere a bărbatului.

— Nu vor fi supuși la munci grele, ci vor fi oferiți drept cadou domnilor ofițeri. Cel puțin așa i se spusese, însă o urmă de îndoială prinse rădăcini în inima lui. Comandantul lui intenționa să facă un exemplu din generalul Harding. Însă Ridley nu știa cât de departe erau dispuși să meargă acești oameni pentru a face un asemenea lucru.

Dar privind acum la acești armăsari – de o frumusețe fără cusur – Ridley punea la îndoială aceste limite.

Un lucru era cert și anume că acest sclav și-a câștigat încrederea în rândul acestor animale. Privind la armăsarul de culoare neagră – Olympus, așa cum îl strigase Green – Ridley ar fi putut jura că patrupedul se gândește la ceva inteligibil. Ce anume, nu știa nici el. Dar neliniștea pe care o simțise cu ceva vreme în urmă îi năpădi din nou inima și apăsa asupra ei de o sută de ori mai tare.

Nu putea defini acest sentiment. Tot ce știa era că nu îl putea suprima. Nu fără să plătească un preț. Și datorită unor motive pe care nu le putea explica – dar care erau departe de a fi rezonabile – făcu câțiva pași în față și se întinse să atingă armăsarul.

Animalul bătu în retragere și făcu un pas în spate, iar albul ochilor săi era clar reliefat, în contrast cu pupilele sale negre. Green șopti ceva doar în auzul calului, cu vocea sa liniștită și blajină.

Green cuprinse dintr-o privire scena.

— Încă nu i-ați câștigat încrederea, locotenente Cooper. De aceea se comportă așa. Câștigarea încrederii ia timp și multă strădanie. Trebuie să vă dovediți vrednic de ea, domnule.

Simțindu-se dojenit de omul acesta, dar într-un mod cuviincios, Ridley rămase tăcut preț de câteva secunde.

— Nu ați încercat să faceți nicio învoială cu patrula, domnule Green, sau să mă dați pe mâna lor.

— Oh, m-am gândit la asta. Zâmbetul lui Green se adânci nițel. Dar cunosc prea mulți oameni de rasă albă care sunt însețați de sânge. M-am gândit să-mi încerc norocul cu unul care nu pare așa de dornic să-l verse... domnule.

Din nou resimți acel sentiment de angoasă. Ridley își aținti privirea asupra armăsarilor și simți o deliberare înlăuntrul lui ce lupta împotriva rațiunii sale, împotriva a ceea ce știa că trebuia să facă în calitate de ofițer unionist.

— Dintotdeauna ai avut acest talent, domnule Green? Să lucreți cu aceste animale?

Green nu răspunse pe moment și își păstră atenția fixată asupra armăsarilor.

— Am știut să călăresc înainte să învăț să umblu. Cel puțin așa mi-a spus tatăl meu. Aveam trei ani când mama s-a trezit într-o noapte, m-a căutat în fiecare colțișor al casei și nu m-a găsit. Ea și tata au pornit în căutarea mea. Zâmbetul lui Green purta amintirea acelor vremuri. Pe urmă mi-au spus că m-au găsit dormind în hambar, ghemuit lângă un armăsar, chiar între copitele sale.

Ridley studie expresia bărbatului. Dacă o altă persoană i-ar fi relatat această întâmplare l-ar fi desconsiderat fără să stea pe gânduri. Dar nu putea face asta în situația dată. Nu din moment ce bărbatul din spatele relatării era omul acesta.

— Dumnezeu a făcut un lucru nemaipomenit atunci când a creat aceste ființe, locotenente Cooper. În unele privințe aş spune că sunt mai istețe decât noi. Ele cunosc anumite lucruri și țin minte chiar și cele mai mici detalii.

Ridley rămase cu privirea pierdută. Se hotărâse deja în privința acestei chestiuni, dar nu știa cum să i-o împărtășească acestui om sau cum își va justifica alegerea înaintea comandantului.

Cerul dinspre răsărit părea pictat într-o culoare cenușie și sidefată. Începea încet să se crape de ziuă.

— În curând se va miji de ziuă, domnule Green. Dacă aveți de gând să păstrați acești cai atunci vă sugerez să vă căutați un alt ascunziș. Ridley se exprimă așa cum Green o făcuse cu ceva vreme în urmă. Și ar trebui să o faceți cât de repede posibil.

Green rămase nemișcat și cu privirea ațintită asupra bărbatului.

— Adică vrei să spunei că – întrebarea oglindită în expresia lui se prefăcu încet în recunoștință. De ce faceți asta, domnule?

Ridley izbucni în râsete și apucă hăturile calului său.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu este că nu vreau să fiu responsabil pentru năruirea acestor... Cum se exprimase oare Green? Acestor ființe nemaipomenite. Ridley privi în lături preț de o clipită, încordarea din voce trădând oboseala sa, atât din trup, cât și din suflet. Nu din moment ce a rămas așa de puțină frumusețe în lumea asta.

Epuizat la maximum și dornic să pornească la drum, Ridley încălecă pe cal și-l surprinse pe Green apropiindu-se de el.

— Vă mulțumesc, locotenente Cooper. Și vă promit, domnule, pe cât sunt de sigur că Dumnezeu mă aude chiar și acum, că mă voi ruga Celui de sus să vă răsplătească însutit pentru bunătatea de care ați dat dovadă și de asemenea să vă țină în siguranță, domnule. Green întinse mâna.

Însă Ridley doar se holbă la ea.

— Mulțumesc, domnule Green... Dar nu cred că Dumnezeu aude rugăciunile noastre. Și dacă totuși o face, nu prea pare să țină seama de ele.

Citind dezacordul înscris în ochii lui Green, Ridley mână calul în direcția opusă patrulei, fără să privească în urmă.

Două ore mai târziu, Ridley făcu un popas lângă un izvor pentru a adăpa calul, cu gândul încă la Robert Green. Într-un fel, și-ar fi dorit să știe că omul a ajuns teafăr și nevătămat la noul său ascunziș. Dar pe de altă parte... sclavul știa să-și poarte singur de grijă.

Își reumplu bidonul în timp ce un vis fragil puse din nou stăpânire pe inima lui. O năzuință care se înfiripase înlăuntrul lui cu mult timp în urmă și pe care încercase să o îndeplinească la începutul primăverii, dar într-un mod nesăbuit, știa asta acum. Ultimele luni de măcel îi dovediseră asta. Se simțea ca un copil mort în pânțele mamei, și totuși, ținea vie amintirea acelei dorințe în suflet. Ciudat cum, uneori, moartea nu suprima un vis, ci îl hrănea.

Dacă va depăși acest război uitat de Dumnezeu și va rămâne în viață, va pleca cât se poate de departe de aceste dealuri și văgăuni îmbibate în sânge. Se va îndrepta spre vest și va lăsa în urmă taluzurile din Mississippi, va trece granița din Missouri spre un ținut cu totul necunoscut. Văzuse o pictură a acelui loc odată. Un ținut ce se numea Stâncoși, unde munții erau așa de înalți că își pierdeau vârfurile printre nori. Nu mai văzuse niciodată acea nuanță de albastru pe care artistul o folosisese ca să scoată în relief cerul, dar un bărbat ce stătuse chiar lângă el în ziua aceea și care a fost în ținutul Colorado – sau cel puțin așa susținuse el – îi spusese că Dumnezeu însuși a ales acea culoare ca să se potrivească de minune cu acei munți.

Amintirea acelei picturi era ca un cuțit înfipt în năzuința sa ce îi brăzda fiecare colțișor al inimii. Ridley era sigur că dacă și-ar fi coborât privirea – însă evită să o facă – și-ar fi văzut visul plutind deasupra unei bălți de sânge în jurul cizmelor sale uzate.

Pocnetul unui copac îi atrase atenția și își ridică de îndată arma. Ascultă în tăcere, nemișcat, asemeni unui lac înghețat în mijlocul iernii. Un minut de liniște se transformă în două și se hotărî într-un final să curme dorința din inima lui. Cel mai bine era să uite de aceste doleanțe. Își văzu în continuare de drum, ocolind cărarea pentru a evita să se întâlnească cu patrula.

Soarele se înălța maiestuos pe cer, torid și necruțător.

Își vârî mâna în cobur și scoase o bucată de pastramă uscată. Se simțea ușurat să mestece ceva pe lângă ceea ce-l rodea pe dinăuntru. În primul rând, cum îi va explica comandantului la întoarcere că renunțase la acei armăsari? Și în al doilea rând – simți atingerea unui zâmbet perfid în timp ce un gând grotesc se născu în mintea lui – era de-a dreptul invidios pe Robert Green. Un om de culoare. Un *slav*. Dar nu putea nega asta.

Poate că într-un alt timp și într-un alt spațiu, într-o lume total diferită de aceasta, s-ar fi bucurat să aibă șansa de a învăța de la acest om. Să ia aminte la sfaturile lui. Pentru că Robert Green știa mai multe despre...

O explozie se contopi cu aerul din jurul său, iar calul lui își pierdu echilibrul.

A doua împușcătură... Ridley simți o durere crâncenă în umărul drept și în jurul pieptului. Calul se încovoie și îl azvârli pe Ridley, izbindu-l puternic de pământ. Rămas cu răsuflarea tăiată, se chinui să respire, însă o altă împușcătură răsună asurzitor. Calul se prăbuși lângă el și scoase un strigăt îndurerat pe care Ridley știa că avea să-l țină minte până în ziua morții sale.

Ridley se chinui să se ridice, dar o lovitură în spate îi lipi fața de pământ. Praful îi acoperi limba și auzi râsete plutind în aer undeva deasupra lui și tachinări rostite în stilul pronunțat și târăgănat al Sudului.

— Ia te uită! Ne-am ales cu un locotenent, căpitane! Și mai multe râsete se auziră în jur.

Ridley gâfâi după o gură de aer, simplul efort secătuiindu-l de puteri. Reuși să-și ridice capul și surprinse calul privind țință în ochii lui. Un șuvoi de sânge se revărsa dintr-o gaură ce-i fu făcută în coastă. Cu o certitudine ce îi străpungea inima, Ridley citi confuzia oglindită pe chipul animalului, strădania de a înțelege cursul evenimentelor, întrebarea lui tăcută și amorțită de durere: de ce?

Ridley simți cum o căldură îi inundă venele, copleșindu-l cu o putere care-l surprinse chiar și pe el. Cumva, reuși să se ridice în picioare și – cu pumnii încheștați – se repezi asupra caporalului ce se afla lângă el și-l doborî la pământ. Făcu la fel cu ofițerul de lângă el.

Văzu mișcare în stânga lui, însă Ridley nu reuși să reacționeze la timp. Patul puștii se izbi *zdravăn* de capul lui Ridley și o durere îl cuprinse din toate părțile. Avea impresia că ochii i se desprind din orbite. Căzu din nou la pământ, dar de data aceasta, puterea îl părăsi de tot. Cu inima zdrobită și cu trupul neputincios, un ultim gând se furișă în mintea lui ce purta pe aripile sale promisiunea lui Robert Green. Își dorea să creadă în ea, dar știa că rugăciunile rostite de Green în favoarea lui erau zadarnice. Dumnezeu Și-a astupat urechile și Și-a întors spatele.

Deși conștiința acestui fapt îi zdruncina inima, totuși, adevărul era că Dumnezeu renunțase la ei cu mult timp în urmă.

Capitolul 1

10 mai 1866

Nashville, Tennessee

Olivia Aberdeen se îndreaptă cu capul plecat înspre trăsură. Simțea săgețile din privirile sfredelitoare ale oamenilor din jur, astfel că nu ridică ochii, evitând orice contact vizual cu aceștia. Dacă i-ar fi privit în ochi, cu siguranță ei i-ar fi citit umbrele de vinovăție pe chip și ar fi abătut asupra ei un alt val de acuze pentru cele întâmplate.

Ascunse plicul într-o mână, iar pe cealaltă o întinse către servitor, urcând în trăsură. În ciuda răului produs de fostul ei soț oamenilor din Nashville – și mai ales *ei* – Olivia găsi puterea de a face față lucrurilor în mod adecvat. Deși în inima ei nu simțea nici măcar o umbră de regret cu privire la moartea soțului ei, Charles Winthrop Aberdeen, totuși îmbrăca haina văduviei așa cum se cuvenea unei femei de rangul ei. Vai, cum se schimbase viața ei în ultimii ani!

Așezată în trăsură, Olivia inspiră adânc, lucru pe care parcă nu-l mai făcuse de cinci ani de zile. Știa că ceea ce simțea în acel moment nu se potrivea cu evenimentele întâmplate. O văduvă de numai o săptămână nu ar trebui să își dorească să danseze. Însă, dacă privea cu sinceritate în inima ei, acesta era lucrul pe care și-l dorea cel mai mult în acel moment. Nu să danseze pe mormântul soțului ei, bineînțeles – ar fi fost un lucru cu totul nepoliticos din partea ei, dar la o margine de drum i-ar fi fost suficient.

Dorința îi fu însă năruită de o avalanșă de remușcări. Își plecă fruntea în tăcere, simțind cum lacrimi fierbinți îi împungeau

ochii obosiți. Fu de ajuns să-și închipuie că cineva ar putea să afle ce simțea, că îndată simți apăsarea conștiinței. La istovirea ei emoțională se adăuga și povara duplicității cu care trăia, precum și conștiința faptului că cei ce o priveau în ochi o judecau.

Totuși, cu un lucru aveau să fie toți de acord – inclusiv oamenii care au complotat împotriva soțului ei, asasinându-l – Charles Aberdeen a fost una dintre cele mai josnice persoane, lipsită de morală, etică și loialitate față de cei din jur.

Niciodată nu a ajuns până acolo încât să dorească moartea soțului ei, însă a sperat din toată inima ca mariajul dintre ea și Charles să se destrame încă din momentul în care au devenit soț și soție în ochii lui Dumnezeu. Căsătoria dintre cei doi fusese aranjată de tatăl Oliviei, în ultimii lui ani de viață – o uniune irevocabilă, după cum spunea el – însă Olivia a înțeles încă de la început că nu era dreptul ei să despartă ceea ce Dumnezeu a unit, chiar și fără consimțământul ei.

Totuși, părea că Dumnezeu însuși a dus la îndeplinire această sarcină cu meticulozitate și în mod irevocabil. După toate cele întâmplate în ultimele zile, Olivia a început să se întrebe, cu o îndoială stăruitoare în inimă, dacă Dumnezeu chiar aude totul, până și șoaptele tăcute ale unui suflet dezamăgit.

Gândul acesta îi aduse și un dram de mângâiere, însă și mai multă îngrijorare, atunci când își dădu seama cât de puține lucruri știa despre acest Dumnezeu. Și-a dat toată silința să fie o soție model pentru răposatul ei soț, iar în schimb, acesta a fost modul prin care Cel de sus a răsplătit-o.

– Doamnă Aberdeen, v-am pus deja un bagaj în spatele trăsurii. Unde vă sunt celelalte lucruri?

Trezită iarăși la realitate, Olivia se îndreptă de spate, încercând în același timp să își reamintească numele vizitiului, trimis ca să o însoțească în călătoria pe care o avea de făcut.

– Nu voi lua cu mine decât acel geamantan... Jedediah. Tot ceea ce am nevoie, se află acolo.

Nu își puse cu ea nimic din ceea ce cumnatul ei îi interzisese. El fusese desemnat unic moștenitor al întregii averi pe care Charles a lăsat-o în urmă – avere pe care a dobândit-o înșelând, mințind și amăgind pe cei cunoscuți din jurul lui. Chiar și prietenii lor au

avut de suferit de pe urma sa, prieteni care – mulțumită fratelui mai mare al lui Charles, ultimul din familia Aberdeen – o acuzau de complicitate la actele dubioase comise de soțul ei.

Fapte de care ea nu știuse nimic până în prezent.

Dar un lucru era cert cu privire la Charles Aberdeen... nicio dată nu a ratat ocazia de a câștiga de pe seama cuiva. În această privință, nu a fost cu nimic diferit de acei simpatizanți ai Uniunii sau de oamenii avari, mereu dornici să se îmbogățească. Olivia nu dorea să aibă nimic de a face cu ceea ce el câștigase de-a lungul anilor prin ipocrizia și lăcomia sa. Nu își păstrase nici măcar verigheta – o bijuterie de familie – la care cumnatul său îi ceruse să renunțe.

Jedediah se uită țintă la ea, nedumerit și confuz, iar ea se întrebă dacă avea vreun habar de cele întâmplate, dacă citise zia-rele din zilele recente sau dacă știa să citească măcar. Totuși, nu avea nicio intenție să îi explice prin ce trecuse în ultima perioadă.

— Totul e în regulă, îl asigură ea, pironindu-și privirea la scrisoarea din poala ei; sau cel puțin, totul urma să fie în regulă.

Cu siguranță, mătușa Elizabeth știa cum s-o ajute să navigheze prin aceste ape tulburi.

Trăsura se înclină într-o parte atunci când Jedediah își ocupă locul din față, iar Olivia privi pentru ultima dată în urmă, la clădirea cu două etaje de cărămidă roșie, locuință unde nu s-a simțit niciodată ca acasă.

Simți un nod în stomac și, cu toate că era ridicol, ar fi putut jura că în acele momente aude cum racleta de mortar atinge fiecare cărămidă. În sufletul ei, simți cum încă un zid avea să se înalțe – un zid care, într-un fel, o distanța de fiecare lacrimă vărsată și nevărsată; de fiecare nevoie neîndeplinită; de fiecare cuvânt aspru, privire și lovitură pe care soțul ei (izbitor de frumos), le-a revărsat vreodată asupra ei. Chiar dacă detesta modul în care acest zid protector i-a schimbat viața asprind-o, totuși, era conștientă de faptul că acest zid îi oferea și o anumită siguranță, păzind-o de posibilitatea de a fi rănită din nou, dar și de durerea cruntă a trădării. În acel moment, făcu un legământ cu sine: niciodată în viață nu avea să mai treacă printr-o astfel de situație.

În tăcerea acelei clipe, își promisese acest lucru pentru a doua oară.

Privi în jur, dar se dovedi o nesăbuintă, căci ochii ei se întâlneau cu ai unei femei aflată la vreo doi pași de trăsură. Această femeie, trecută de floarea vârstei, îmbrăcată în negru, cu fața palidă și o privire fermă, se uită pieziș la Olivia fără să clipească. Își mișcă buzele, iar pentru o clipă Olivia crezu că vrea să zică ceva sau să strige. Însă femeia nu rosti niciun cuvânt.

Trăsura lovi ceva pe drum, iar Olivia își întoarse privirea, însă nu înainte să observe cum femeia își șterse scuipatul de pe bărbie.

Afișând o răceală ca de piatră pe din afară, Olivia își aținti privirea drept înainte în timp ce trăsura se hurducăia peste gropile din drumul brăzdat și modelat în timp de ploi, alegând în mod intenționat să nu mai privească nici la dreapta, nici la stânga. Un articol recent din ziar oferea informații amănunțite cu privire la moștenirea lăsată de Charles fratelui său, deci nu mai încăpea nicio îndoială că oamenii din jur știau în ce situație se afla. De asemenea, judecând după reacțiile lor, s-ar putea spune că mulți dintre ei savurau cu plăcere pedeapsa abătută asupra ei.

Trecu de Strada Ulmului, iar apoi de Strada Pinului și a Plopului, iar în cele din urmă, numărul trecătorilor curioși și bădărani se redusese semnificativ.

Charles.

O lacrimă se formă în colțul ochiului, însă o opri înainte să cadă, neavând nicio dorință să mai verse vreuna din cauza acestui om nesăbuit. Nu-i ducea dorul și totuși... de unde golul din inima ei?

Deși îi era greu să admită, totuși își dădu seama de unde veneau aceste sentimente dezolante. Chiar dacă ceea ce a nutrit pentru Charles nu a fost niciodată iubire, totuși o parte din ea tânjea după viața pe care ar fi putut-o împărtăși împreună, dacă soțul ei ar fi fost un alt fel de om.

Trăsura trecu pe lângă o școală, una pe care Olivia o văzuse în nenumărate rânduri și care îi amintea de o veche năzuință a inimii ei. Deși nu aceea pe care majoritatea femeilor o nutresc. Într-adevăr, în primii lor ani de căsnicie, Olivia se rugase în mod repetat ca Dumnezeu să îi dăruiască copii, crezând că un

copil avea să remedieze relația frântă dintre ea și Charles. Însă Dumnezeu nu i-a îndeplinit niciodată această dorință, iar acum, privind în urmă, considera această decizie ca fiind un lucru înțelept din partea Celui de sus. Charles mereu a considerat-o pe ea vinovată pentru această problemă de infertilitate, așa cum de altfel, proceda în orice altă situație. Chiar dacă încă spera ca într-o bună zi să devină mamă, *dacă* Dumnezeu îi va îngădui acest har, totuși, ceea ce își dorea cel mai mult acum – și ce își dorise încă de mic copil – era să investească în educația celor mici.

Dar Charles i-a năruit și acest vis, laolaltă cu atâtea altele. Privi cum școala se pierde în depărtare.

Străzile nu erau aglomerate, și până în acest punct nu au fost nevoiți să se oprească. Totuși, ploile recente de vară, urmate de zile de caniculă chinuitoare, au adâncit și mai mult gropile din pământ făcând drumul destul de anevoios. Trăsura se înclină într-o parte în momentul în care roata din spate alunecă într-un șanț mic, iar Olivia se grăbi să apuce ușa, simțind un nod în stomac. Dintr-odată aerul dinăuntru al caleștii deveni tot mai greu de respirat, iar strădaniile cailor de a se redresa să nu cadă au amplificat și mai mult tensiunea interioară a Oliviei.

Dacă ar fi avut această posibilitate, Olivia ar fi preferat să parcurgă distanța rămasă pe jos, însă neavând altă opțiune, încercă să își concentreze atenția pe altceva, privind din nou afară.

Orașul devastat de război, părea să reînvie, deși scândurile bătute în ferestrele caselor ce odinioară fuseseră aspectuoase și frumoase stăteau mărturie că mai era încă un drum lung de parcurs până când lucrurile aveau să revină la normal.

Un grup de oameni erau adunați în fața unei brutării și a unui birou de telegrafie, în timp ce o femeie îmbrăcată în negru, asemeni altora din jur, își legăna copilul neastâmpărat pe un braț, iar cu cealaltă mână își ghida ceilalți doi copii din spate. Bărbații îmbrăcați în haine zdrențuite – unii încă purtau uniforme Confederației, prăfuite și murdare, de un gri fad – stăteau grupați la colțuri de stradă, cu umerii înguști și încovoiați parcă de niște poveri nevăzute.

Olivia înghiți în sec simțind gustul amărăciunii și privind cu tristețe la pustiirea lăsată în urmă de război. Când te gândești că

soțul ei – și ea, indirect – a profitat de pe urma celor mai puțin norocoși, folosind economiile lor amărâte sub pretextul de a-i ajuta să „investească”. Nu era de mirare că oamenii din jur se uitau la ea cu așa dispreț.

Din nou mintea îi fu invadată de ultima amintire pe care o mai avea cu Charles, iar Olivia închise ochii încercând din răspu-teri să o șteargă din memorie o dată pentru totdeauna: modul în care a fost ucis... rănilor și vânătăile de pe trupul său...

Epuizată de aceste sentimente, Olivia își schimbă poziția în trăsură și privi în treacăt la clădirile de afară. Își goli mintea de toate aceste gânduri deprimante și se gândi la destinația sa și la ce avea să urmeze, în timp ce degetele ei se jucau fără să-și dea seama cu scrisoarea din poală.

Mătușa Elizabeth.

Nu exista o altă persoană asemeni mătușii Elizabeth – nici în ce privește prietenia pe care i-o arătase mamei sale, dar nici în dragostea pe care i-a arătat-o Oliviei, mai ales după moartea mamei sale. Elizabeth Harding, „mătușă” prin prisma prieteniei, era singura persoană cu care Olivia mai avea o relație ce aducea a familie. Strânse scrisoarea cu ambele mâini, ca și cum ar fi fost biletul ce îi garanta o viață nouă. *Mulțumesc Celui de sus pentru tine, Elizabeth.*

Unde s-ar afla ea în aceste momente dacă nu ar fi primit această invitație generoasă?

Pentru unii ar fi fost pesemne dovada unei mari decăderi ca fosta soție a lui Charles Winthrop Aberdeen să devină menajeră principală a familiei Harding, însă gestionarea activităților de zi cu zi era o modalitate de refugiu pentru ea, ocupându-i mintea și timpul cu treburile casei. Va găti și va spăla dacă va fi necesar, va face orice va fi nevoie pentru a răsplăti bunătatea și ospitalitatea familiei Harding.

Ei bine, aproape orice... singurul lucru care îi displăcea în toată această înțelegere consta în faptul că trebuia să locuiască în apropierea cailor de rasă neastâmpărați ai generalului Harding.

Atinse cu mâna dreaptă mâneca brațului stâng, simțind chiar și prin sacou o ușoară denivelare în jurul încheieturii. Cicatricea ascundea o rană produsă cu treisprezece ani în urmă. Avea doar

zece ani pe atunci, însă amintirile acelei după-amiezi erau încă vii în mintea ei. Durerea acelei fracturi era la fel de reală precum hidoasa cicatrice de pe mână. După atâția ani, încă resimțea chinul îndurat atunci când doctorul i-a fixat osul la loc. De atunci încoace, nu a mai călărit niciodată. Asta până anul trecut, când Charles a insistat să se urce pe cal.

— Treci pe cal, Olivia! și cu dinții încleștați, o strânse dureros de mână.

— Charles, *te rog*... Nu vreau să fac asta. Tu nu înțelegi ce s-a...

— Ne faci de rușine și pe mine și pe tine! Acum urcă o dată pe...

Fața i se înroși la amintirea cuvintelor lui dure, iar în acel moment, simți cum o cuprinde un val de greață. Nu o dată încercase să îl convingă, spunându-i că armăsarul era prea mare pentru ea; însă, în zadar; Charles nu se sinchisise să o asculte. Nici măcar nu părea să îi pese. Abia se urcase pe șa când, fără un motiv anume, calul o trânti la pământ cât pe ce să o calce în picioare. Zile întregi, ba chiar săptămâni au trecut până când vânătăile de pe coapsă și șold s-au vindecat complet.

De atunci până în prezent nu mai urcase niciodată pe cal.

Se descurca destul de bine când era nevoită să călătorească într-o trăsură, însă nici aceasta nu era o experiență întru totul confortabilă pentru ea. Călătorise de câteva ori și cu căruța, însă spre deosebire de o trăsură, aceasta nu era la fel de protejată și îi plăcea să fie așa de aproape de aceste bestii cu patru picioare. Chiar dacă în inima ei nu dorea răul acestor animale, dorea totuși să stea cât mai departe posibil de ele, ceea ce nu trebuia să fie o problemă pentru ea nici măcar la o fermă cu herghelie cum era Belle Meade, din moment ce avea să-și petreacă marea majoritate a timpului ca menajeră principală în casa familiei Harding.

Clădirile pe care le întâlnea erau tot mai rare, lăsând loc unei priveliști de țară. Aerul din trăsură deveni tot mai cald și greu de respirat, iar Olivia își aplecă capul mai aproape de ușă, lăsând briza de afară să adie ușor pe fața sa. Îi era dor de toamnă și de răcoarea ei, de aerul proaspăt și de foșnetul frunzelor sub talpa picioarelor. Întotdeauna trecerea aceasta de la un anotimp la

altul o făcea să se gândească la noi începuturi. Ciudat într-un fel, când te gândești că natura intră într-o stare de hibernare în această perioadă. Dar ea totuși iubea toamna și, asemeni naturii, avea nevoie disperată de un nou început în viața ei.

În ciuda a tot ce se întâmplase cu Charles și moartea lui, Nashville era singura casă pe care Olivia o cunoscuse vreodată și, așa cum știa că întotdeauna după toamnă vine iarna, iar după primăvară, vara, era sigură că acolo avea să îmbătrânească și să moară.

Sudul era o parte din ea și ea o parte din aceste locuri.

Trăsura încetini, iar Jedediah apucă pe un drumeag care dădea înspre plantația soților Harding. În doar câteva clipe, Olivia avu impresia că totul în ea urlă de durere din cauza denivelărilor dese și adânci din pământ. Generalul Harding, un om bogat și priceput în chestiuni de afaceri, nu poseda totuși talentul de a prezice vremea sau de a controla efectele sale. Mătușa Elizabeth îi menționase în mai multe scrisori cum generalul intenționa să repare acest drum, acoperindu-l cu piatră, iar acum Olivia ar fi preferat ca aceasta să fi fost una dintre prioritățile sale.

Nu mai fusese în aceste locuri decât o dată în ultimii cinci ani și asta datorită soțului ei. A înțeles atunci că Charles și generalul Harding nu rezistau mai mult de două minute în aceeași încăpăre. Cuvintele generalului răsunau și acum în mintea ei:

— Un om atât de înverșunat și încăpățânat să respecte interesele Uniunii apelând la mijloace ilegale își trădează pe față concetățenii și Confederația din care face parte. Nu am de ce să primesc un astfel de om în casa mea sau să mă afișez cu el în public.

Mătușa Elizabeth – chiar dacă și ea detesta Uniunea și simpatizării săi – a fost o persoană mult mai maleabilă și înțelegătoare, continuând să comunice cu Olivia prin scrisori și chiar sugerând să se întâlnească de câteva ori în oraș. Charles însă i-a interzis total acest lucru. Chiar și acum, Olivia putea reda cuvânt cu cuvânt „discuția” dintre ei.

De-a lungul anilor, scrisorile dintre ea și Elizabeth au fost un refugiu pentru Olivia, și le prețuia nespus de mult. Cu toate acestea, nu fusese întru totul sinceră cu mătușa ei în ceea ce privește căsnicia ei cu Charles. Până la urmă, nu se cuvenea unei

femei respectate să vorbească despre astfel de lucruri intime. Totuși o dată, într-o scrisoare către Elizabeth, Olivia prinsese curaj și îi povestise totul despre relația ei cu Charles. Însă gândul că scrisoarea ar putea ajunge în mâna soțului ei a determinat-o să arunce acea bucată de hârtie pe foc. Răvășită, Olivia privise neputincioasă cum flăcările cuprindeau scrisoarea din toate părțile, distrugând fiecare cuvânt de adevăr consemnat, adevăr încă ascuns adânc în inima ei.

Gândul că în curând avea să o vadă pe Elizabeth îi inundă sufletul de bucurie.

— Te vom aștepta cu brațele deschise, Livvy, îi scrisese Elizabeth.

— Întotdeauna te-am privit ca pe copilul meu, asemenea lui Selene și Mary.

Olivia inspiră adânc și ținu o clipă aerul în piept, zâmbind în inima ei așa cum nu mai făcuse de mult timp. Aștepta cu nerăbdare să zărească conacul plantației Belle Meade și frumoasele ei...

Ceva îi atrase atenția... sau mai bine zis *cineva*; un bărbat. Se plimba de-a lungul drumului de unul singur; și totuși era ceva la el care părea să o captiveze.

Pe spate purta o geantă ce părea zdrențuită, asemănătoare cu cea a unui soldat. Avea un mers calculat, relaxat și fiecare pas era accentuat de o siguranță de sine izbitoare. Era înalt, cel puțin la fel de înalt ca Charles.

Părul, până la guler de lung, era negru, ușor cârlionțat la vârfuri, dându-i un aspect dezordonat care se potrivea mai degrabă unui vagabond decât unui gentleman. Nu avea însă haine jerpelite ca ceilalți bărbați pe care îi văzuse în oraș. Era totuși îmbrăcat în niște pantaloni bătuți în noroi uscat până sub genunchi, de parcă ar fi umblat de săptămâni întregi – sau chiar luni – fără oprire.

În sinea ei, Olivia se întrebă dacă acest om știa încotro se îndreaptă și că se află pe un drumeag care conduce înspre plantația familiei Harding, iar apoi, dacă era să meargă mai jos, înspre sud, pe un drum mai neumblat, ar ajunge în Natchez, Mississippi. Asta ar însemna să parcurgă cei cinci mii trei sute

de acri de pajiști împădurite și dealuri care alcătuiau plantația Belle Meade.

În vreme ce trăsură se apropia, Olivia se lăsă pe spate în umbră, nedorind ca acest bărbat să o surprindă holbându-se la el în timp ce treceau unul pe lângă altul. Însă chiar în momentul în care el se întoarse și privi înapoi, ochii lor se întâlniră.

Trăsăturile elegante ale feței erau ascunse de o barbă deasă, una care nu mai fusese tunsă de săptămâni întregi sau poate chiar mai mult. Deși nu își putea da seama cu exactitate de ce, vedea o anumită determinare în el, poate datorită felului în care-și ținea umerii sau a pasului său măsurat – sau poate datorită înfățișării lui. În același timp, trăda și un aspect feroce, ca și cum ar fi fost încătușat ani de zile și de curând eliberat. Din cauza acestei sălbăticii pe care o poseda, pentru un moment, Olivia se bucură că era singură în trăsură și nu împreună cu el.

Trăsura se apropie de locul unde se afla el, iar femeia își spuse în sine ei să privească în altă parte... dar prea târziu. Ochii lui trădară o ușoară urmă că ar cunoaște trăsură. Îi dădu binețe lui Jedediah – cu un gest scurt – iar apoi, privi din nou la ea. Și ca și cum l-ar fi amuzat atenția ei, un zâmbet i se ivi în colțul gurii, lăsând să se vadă o dantură de un alb sclipitor. În momentul în care trăsură ajunsese în dreptul lui, își duse mână la frunte, salutând-o, iar apoi...

Olivia rămase gură-cască. I se păruse ei sau acest bărbat chiar îi făcuse cu ochiul? Fața i se înroși toată. Își aținti privirea înainte, apucând cu ambele mâini materialul de catifea de sub ea, în timp ce trăsură era scuturată în toate părțile de gropile din drum.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva își imaginase cele petrecute. Dar totul era mai real ca niciodată. Ce obraznicie din partea lui! Ce tupeu să...

Când Jedediah cârmii trăsură după cum cotea drumul, Olivia își potrivea poziția pentru a privi din nou afară. Totuși, rezistă impulsului, intuind că privirea lui era încă îndreptată înspre ea... și tot cu zâmbetul pe buze. Olivia oftă în sine ei. Războiul i-a privat pe acești oameni de atâtea lucruri, inclusiv de cavalerism și bune maniere.

Dar firește că generalul Harding, care prețuia onoarea mai mult decât orice, avea să îl alunge pe acest ticălos de pe plantația sa într-o clipită. Belle Meade avea mai mulți muncitori decât era nevoie. Elizabeth îi confirmase acest lucru într-o scrisoare recentă, iar generalul era de felul său o persoană meticuloasă când angaja oameni pe domeniul său.

După o bună bucată de drum, își dădu seama de un lucru...

Se uită afară și expiră. Tot ce se putea zări în jur era creasta calcaroasă a munților din Tennessee. Concentrându-și atenția asupra acelui bărbat, uitase complet de splendida panoramă a plantației Belle Meade. Acum va trebui să mai aștepte încă o milă sau poate chiar mai mult până când...

Fără niciun avertisment, ceva ca o explozie se auzi în spatele ei, iar trăsura se înclină foarte tare înspre dreapta. Aruncată de pe locul ei, Olivia se chinui să apuce ceva, însă totul părea instabil în jurul ei. Auzi bucăți de lemn scârțâind împrejur, trăsura smucindu-se înapoi și încolo, iar în cele din urmă, Olivia fu aruncată în mod brutal, direct în ușa. Se strădui să apuce ceva, *orice*, însă căzătura îi fu inevitabilă. Dar un urlet sălbatic ce venea de undeva din fața trăsurii o făcu să se cutremure toată de spaimă.

Capitolul 2

După o bună bucată de vreme ce păruse o veșnicie, trăsură se opri brusc, iar zgomotul asurzitor de lemn care se fărâmițează o lăsă pe Olivia cu respirația tăiată. Cu ochii închiși, stătuse nemișcată secunde în șir, disperată să se trezească din acest coșmar infernal.

Oricât de mult încercase, nu putea să își scoată din minte tipătul înfiorător auzit cu minute în urmă și era aproape sigură că provenise de la unul din caii trăsurii ei.

Își dorea să se miște, însă îi era frică să o facă. I se părea că aude un sunet de *bum, bum, bum* de undeva din apropiere și, abia după câteva minute, își dădu seama că era de fapt ritmul haotic și instabil al inimii ei.

— Doamnă Aberdeen, ... doamnă, mă auziți?

Olivia recunoscuse vocea lui Jedediah – voce ce părea să se audă de undeva din depărtare – și clipi de câteva ori, iar apoi răspunse vizitiului printr-un *da* șoptit și găuit, abia audibil. Trăsura stătea înclinată într-o parte, vizibil distrusă pe alocuri. Aruncându-și ochii la stânga, zări o parte din cerul senin, de un albastru puternic, însă privind la dreapta, acolo unde trăsură se situa la un nivel mult mai aproape de sol, văzu cum o bucată de piatră pătrunse în interiorul trăsurii, distrugând locul unde ea stătuse cu ceva vreme în urmă.

Copleșită de priveliștea dimprejur, Olivia încercă să apuce ușa, însă simți cum totul în jur se clatină. Trăsura se mișcă din loc, iar unul dintre cai se smuci violent, scoțând un nechezat puternic. Situația părea din nou scăpată de sub control, iar Olivia se sprijini pentru a evita o altă tragedie.

— Şşş... liniştiţi-vă acum. Liniştiţi-vă... vă voi elibera îndată. Vocea lui Jedediah, linişti, într-un final, animalele agitate şi speriate.

Tot ce spera acum Olivia era ca Jedediah să se grăbească, nemaiputând suporta să fie în proximitatea acestor bestii sălbatice.

Cu hainele – şi emoţiile – vraiste, se ridică încet în picioare şi încercă să deschidă uşa, însă clanţa părea înţepenită. Epuizată şi străduindu-se să-şi țină în frâu panica, încercă din nou acelaşi lucru, împingând cu mai multă forţă şi greutate, însă o durere îi fulgeră umărul, obosind-o şi mai tare.

Un sentiment de teamă se născu înlăuntrul ei – teamă cu care Olivia era deja familiară şi pe care o detesta din tot sufletul ei. Pentru un moment, se gândi să îşi apuce rochia cu ambele mâini şi să iasă pe fereastră afară, însă ştia că nu se cuvenea pentru o doamnă să facă un astfel de lucru... oricum, nu ar fi încăput pe fereastra mică a trăsorii. Inspiră adânc câteva secunde, iar apoi analizează cu atenţie situaţia în care se afla.

În afară de durerea din umăr produsă în încercarea de a deschide uşa, Olivia nu părea să mai fie rănită în vreun alt loc. Cu siguranţă, niciun os nu era rupt sau fracturat.

Un sunet agitat şi grăbit de paşi se auzi în preajmă, iar Jedediah apăru în faţa ferestrei.

— Doamnă Aberdeen!

Datorită modului în care trăsura era înclinată, Jedediah se chină să vadă ceva înăuntru.

— Coniţa este rănită? Că, dacă dumneavoastră este... Oh, Doamne!... Cu o cârpă, Jedediah îşi şterse urmele de transpiraţie de pe frunte. Doamna Harding nu mă va ierta niciodată!

Olivia îi răspunse cu o linişte pe care inima ei nu o simţea.

— Nu sunt rănită, Jedediah. Un pic învineţită... dar nimic serios. Ce s-a întâmplat?

— Afurisita aia de roată, conişă. S-a frânt de la gropile din drum. I-a băgat în sperieţi pe murgi... da' şi pe mine. Unul dintre ei a luat-o la sănătoasa. Cealaltă iapă e rănită destul de rău... şi-a rupt piciorul de la căzătură. A încercat să muşte o bucată bună din mine când am vrut s-o liberez. Poate fi destul de înfocată şi

rea când vrea... nici măcar nu mă lasă să mă apropii de ea. Cre' că, vom fi nevoiți să renunțăm la ea. Generalul va fi nu prea fericit când va auzi de toate astea. Dar asta e... Își vârî cârpa înapoi în buzunar.

— Voi încerca să vă scot de acolo, doamnă. Îmi pare rău să spun asta, dar restul drumului va trebui să îl facem pe jos. Nu mai e mult pân' la conac, iarconița Harding abia așteaptă să vă vadă iară.

Jedediah apucă clanța, însă ușa tot nu se deschise. Încercă din nou... dar nimic. În acel moment, Olivia avu impresia că trăsură se rupe în două.

— Chiar nu poți să o deschizi? întrebă pe un ton destul de agitat.

Jedediah încercă din nou... însă totul era în zadar.

— Ușa e blocată, conșiță. Pur și simplu nu pot s-o clintesc.

Simțindu-se mai impacientată cu fiecare secundă ce trecea, Olivia își propti umărul în ușă, conștientă că acest gest nu avea cum să ajute, însă disperată să rezolve cumva această situație cât mai repede posibil.

— Tot înțepenită stă. Dar pot să vă spui că, dacă aveam la mine niște scule, o zburam din țână.

— Și ai cumva aceste unelte cu tine, Jedediah?

— Nu cele trebuincioase pentru asta, conșiță. Ele a rămas în Belle Meade.

— Offfff... Olivia oftă adânc, nemaisuportând gândul de a rămâne blocată în trăsură încă o oră sau două. Dar poate... totuși... aruncând din nou o privire pe fereastră... dacă stă bine să se gândească, nu va trebui să mai aștepte atâta.

— Jedediah... Olivia zâmbi. Du-te liniștit înainte și ia-ți unelte necesare și apoi întoarce-te după mine.

Jedediah rămase uimit o secundă.

— Nu pot s-o iau din loc și să vă las singură atâta vreme. Știți... generalu'... n-a fi prea bucuros de asta...

— Voi fi bine, te asigur eu de asta. Olivia schiță un zâmbet politicoș și cât se putu de convingător. Și...

Se uită în depărtare, trasând cu privirea distanța rămasă până la Belle Meade.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jedediah dădu din cap dezaprobator, încă nesigur pe situația în sine.

— Nu mi se pare normal să vă las singură aici, conică Aberdeen. Nu văd cu ochi buni să...

— Sunt o persoană matură, Jedediah, și pot să îmi port singură de grijă chiar și în absența ta. De data aceasta, Olivia se abținu să nu râdă și presupuse, după expresia feței lui Jedediah, că scopul ei fusese atins. În plus, aş regreta să o las pe doamna Harding să mă aștepte neliniștită ore întregi pe verandă. Chiar tu ai spus că abia așteaptă să mă revadă.

— Da, conică, așa e... am spus într-adevăr asta. Jedediah își frecă bărbia și apoi spuse:

— Am un coș de mere acolo, mai în față, dacă ați vrea să mâncați unul înainte să merg. Dacă vi-i foame.

— Mulțumesc mult, Jedediah, dar nu mi-e foame. Tot ce îmi doresc însă este să ies cât mai repede de aici.

— Da, doamnă, spuse el. Tot drumul voi fugi; să fiți sigură de asta, doamnă Aberdeen! Așteptați-mă în liniște aici. Jedediah se porni la drum, în pas alert.

Olivia așteaptă câteva minute până când Jedediah se făcu nevăzut, iar apoi, respiră adânc și măsură din priviri fereastra trăsorii. Nu se cățăraseră în vreun copac până acum, un lucru tipic băiețesc, pe care mama ei, Dumnezeu să o odihnească în pace, i-l interzisese complet... și Olivia înțelesese perfect de ce. Dar acum, și-ar fi dorit să aibă măcar experiența unor arbuști mici – experiență care s-ar fi dovedit folositoare în momente ca acestea.

Se uită pe fereastră jos. Distanța de la ea la pământ era mai mare decât anticipase, dar gândul de a mai rămâne prizoniera acestei trăsuri îi oferă o doză de curaj. Putea să facă asta, își spunea în sine ei, în mod repetat. Nu mai trecuse printr-o astfel de situație... dar putea să o facă.

Cu fiecare mișcare atent gândită în mintea ei, Olivia apucă cerul rochiei împreună cu materialul de dantelă neagră și le ridică până la nivelul taliei. Sprijinindu-se bine de marginea ferestrei, își vâră un picior afară, dar își dădu repede seama că partea inferioară a ferestrei era mult mai înaltă decât își imaginase inițial.

Dantela desuului ei se agăță într-un colț și, oricât de mult se strădui să smulgă materialul, acesta rămase înțepenit în același loc.

Trase cu și mai mare forță sfâșiind astfel țesătura, iar Olivia se dezechilibra ușor pe spate. Apucă în mod frenetic ușa pentru a se stabili, apoi râse, gândindu-se cât de penibil arăta în acele momente.

De data aceasta, mai hotărâtă ca niciodată, Olivia își întinse piciorul jos pe fereastră de-a lungul căruței, până când simți cum talpa cizmei atinge ceva solid. Verifică cu vârful degetelor ca totul să fie stabil și sigur, iar apoi, respiră adânc și se lăsă cu toată greutatea pe el. Reușise să își scoată capul pe fereastră când...

Auzind pe cineva fluierând, își ridică ușor privirea.

Era el, bărbatul pe lângă care trecuse cu ceva vreme în urmă; tocmai ce luase colțul străzii și avea privirea îndreptată în jos, iar judecând după expresia feței sale, nu o observase – încă.

Cu o viteză maximă, Olivia se lăsă înapoi pe spate în trăsură, agățându-și părul, desuul, juponul, aproape totul în încercarea de a se face nevăzută. Se trase de lângă fereastră, dar tocmai se prinse în tivul rochiei, iar Olivia căzu direct pe spate. În câteva secunde, fu trântită de bancheta căptușită din trăsură, lovindu-și violent capul de lambriu.

Întinsă pe spate, cu capul explodând de durere, Olivia avu impresia că se sufocă sub materialul gros al rochiei, dantelei și al crinolinei. Își închelează dinții, amintindu-și de o vorbă pe care Charles obișnuia să o spună în mod repetat când era agitat și neliniștit. Gândul că Charles ar fi spus-o și într-o astfel de situație ca cea în care se afla ea acum, îi amplifică și mai mult frustrarea interioară.

Auzi pași în apropiere și un chip deja cunoscut Oliviei apără în fereastra trăsurii. Zâmbetul jucăuș de pe fața lui fu înlocuit de o expresie îngrijorătoare și alarmantă.

— Ești încă aici! Alergase până la locul trăsurii, iar respirația lui era gravă și pronunțată. O cercetă cu privirea, încercând să-și dea seama dacă e rănită ori nu.

— Nu ești rănită?

Arăta penibil și dezorientată, iar Olivia era conștientă de acest lucru, motiv pentru care își aranjă repede rochia, acoperindu-și

picioarele și desuul în timp ce el avu decența să se uite în altă parte... deși nu îndeajuns de repede.

— Sunt bine, îi răspunse ea, potrivindu-și în continuare rochia. Sunt bine... în cea mai mare parte.

— Am văzut cum arată trăsura, și... ce s-a întâmplat?

— Roata e de vină, zise ea gesticulând cu mâna și indicând înspre roata din spate. Bănuiesc că am lovit prea multe gropi odată.

— Și vizitiul tău? Unde e?

— S-a dus după ajutor.

— Și te-a lăsat aici? De una singură?

Olivia rămase fără cuvinte pentru un moment, sesizând îndoiala din glas și tonul său direct. Dintr-odată, își aminti cât de singură era – de fapt – cât de singuri erau *ei, amândoi*. Se gândi pentru o secundă dacă fusese o decizie înțeleaptă să îl lase pe Jedediah să plece, însă se hotărî să mascheze această nesiguranță – sau teamă deopotrivă. Știa din experiență proprie că a te arăta slabă sau nesigură în fața unui bărbat însemna să îi oferi o oarecare putere emoțională asupra ta. Olivia decise în sufletul ei să nu mai ofere această posibilitate vreunui bărbat vreodată.

Își îndreptă spatele și îl privi direct în ochi pe străinul din fața sa, recunoscătoare în același timp pentru trăsura care îi despărțea pe unul de celălalt.

— Eu am insistat să plece, domnule. Ușa trăsorii e blocată, iar el a mers să caute ajutor, dar sunt mai mult ca sigură că va reveni în cel mai scurt timp. Olivia se uită undeva în spatele lui, încercând să-l caute cu privirea pe Jedediah, însă știa prea bine că servitorul nu avea cum să se întoarcă așa de repede; dar *el* nu trebuia să știe asta.

Niște ochi pătrunzători, de un căprui aprins – sau erau oare albaștri? – nu putea să își dea bine încă seama – se uitau țintă la ea, iar Olivia vru pentru o clipă să își ia privirea de la acest om care nu părea tocmai un vagabond, analizat mai îndeaproape – dar în același timp arăta mai *sălbatic* și mai neîmblânzit decât și-l imaginase.

Încercă să deschidă ușa – o dată, de două ori – însă fără de folos.

— E de-a dreptul înțepenită, spuse el, iar Olivia răsuflă oarecum liniștită.

— Exact asta am spus și eu.

Un zâmbet jucăuș, specific lui, se formă în jurul gurii sale.

— Mă bucur că sunteți teafără, doamnă. Unde sunt caii... ce s-a întâmplat cu ei?

— Jedediah i-a eliberat, iar apoi au dispărut în galop.

Analiză mai îndeaproape trăsura și daunele produse.

— Am văzut la rândul meu tot felul de trăsuri distruse de drumurile afectate și sparte, dar niciuna ca aceasta. Credeți-mă, sunteți chiar norocoasă, având în vedere roata care a cedat, că nu ați fost proiectată prin ușă direct afară.

Olivia îi urmări privirea și se uită din nou la lemnul strivit, la metalul îndoit – întreaga căruță un adevărat dezastru – și înlemni. Își amintea cu claritate de momentul în care ușa se deschise, și resimți pentru un moment, durerea căzăturii. Dacă ușa s-a deschis, cum de era încă înăuntru... și nu afară?

— Trebuie să îmi cer iertare, doamnă.

Olivia fu din nou adusă cu gândul la realitate. Privirea lui se opri o clipă asupra rochiei Oliviei, iar apoi spuse:

— Cu ceva vreme în urmă, când ați trecut pe lângă mine pe drum, v-am... v-am făcut cu ochiul. Strânse mai aproape ranița de pe spate și continuă: Nu mi-am dat seama că sunteți în doliu; din cauza întunericului din căruță nu am putut vedea prea multe... dar am văzut cum vă holbați la mine și...

— Nu m-am holbat la dumneavoastră, domnule; cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le mai poată opri, iar Olivia făcu tot posibilul să nu pară prea ofensată de vorbele lui. M-am uitat în trecere la dumneavoastră... atâta tot. Olivia își luă privirea de la el, știind în inima ei că nu acesta era adevărul... nici măcar în parte.

— Bineînțeles, doamnă, nici n-am vrut să insinuez altceva din partea dumneavoastră. Îmi pare sincer rău.

Iar Olivia era convinsă că zâmbea în sinea lui, chiar dacă pe față nu i se putea citi nicio urmă de zâmbet.

— Și chiar dacă prin absurd v-ați fi holbat la mine, deși, din câte înțeleg nu a fost cazul, adăugă repede, nu ar fi trebuit să procedez așa. A fost...

— O necuviință din partea dumneavoastră, completă Olivia, fără să clipească.

— Așa e, doamnă... și pentru aceasta... își înclină ușor capul și, cu un surâs abia vizibil pe buze, spuse: Îmi cer din nou scuze.

Auzind cuvintele lui sincere, Olivia se învinui pentru minciuna spusă și se simți și mai incomfortabil în prezența sa.

— Scuzele vă sunt acceptate... dar acum... se uită undeva în spatele lui, indicându-i în mod subtil că era timpul ca el să plece. După cum v-am spus, Jedediah se va întoarce în cel mai scurt timp după mine, prin urmare nu trebuie să vă simțiți obligat să stați cu mine. Sunt o persoană descurcăreță de felul meu.

— Nu am nici cea mai mică urmă de îndoială. Făcu un pas în spate și analiză cu atenție fereastra. Dar, dacă doriți, vă ajut cu cea mai mare plăcere să ieșiți pe acolo.

Fără să admită că a încercat deja asta – și că încă va încerca, dar fără ajutorul lui – Olivia își ridică ferm privirea.

— Nu este tocmai adecvat și corespunzător pentru o doamnă să iasă printr-un asemenea loc.

Râse un moment, iar apoi își frecă în mod jucăuș barba deasă.

— Poate că nu..., *doamnă dragă*; spuse acest lucru pe un ton arrogant și făcu o plecăciune asemeni unui lord englez. Dar, totuși, ați ieși de acolo și v-ați vedea apoi de drum... aceasta e și intenția dumneavoastră, nu... doamna...?

Olivia aruncă o privire dezaprobatore spre el, lucru pe care îl făcuse și cu Charles, însă plătitese scump pentru aceasta la vremea respectivă. Dar omul acesta nu era Charles și nu aprecia deloc intenția lui de a-i afla numele fără să fi fost prezentați în mod corespunzător, așa cum eticheta o cerea. Olivia avu impresia că procedase așa în mod intenționat, ba chiar cu un scop bine definit... și anume de a o enerva. Totuși, nu se lăsă ademenită așa de ușor în capcana lui.

— Domnule, vă mulțumesc mult că v-ați oprit să vedeți dacă sunt teafără și în siguranță, dar cred că e mai bine să aștept după ajutor... și – dacă îmi permiteți – cred că și dumneavoastră ați proceda mult mai înțelept dacă ați merge să căutați ajutor în altă parte.

— Deci vreți să plec, îi spuse cu un zâmbet discret și calculat.

— Eu nu am spus asta.

— Nu, doamnă, nu ați spus-o; cel puțin nu așa direct... dar asta ați insinuat.

Pentru o secundă, Olivia rămase fără cuvinte... i se părea o fire atât de directă; o persoană care își exprimă punctul de vedere atât de liber... și scuzele deopotrivă. Lăsând acest gând deoparte, Olivia își cântări mai bine opțiunile. Existau totuși anumite reguli de etichetă ce trebuiau respectate atunci când venea vorba de interacțiunea dintre un bărbat și o femeie, în special în situația în care cei doi erau niște străini... iar omul acesta părea dornic să încalce fiecare dintre acestea.

— Ceea ce încercam să vă spun, domnule, era faptul că...

— Știu, doamnă, ce ați încercat să îmi spuneți, prin urmare, vă mai întreb o singură dată. Vreți să vă ajut să ieșiți de acolo sau nu?

— Nu, nu vreau, îi răspunse categoric, apropiindu-se de fereastră.

— Nimeni nu va vedea nimic.

— Nu îmi pasă cine vede și cine nu, doar că...

— Treaba dumneavoastră. Făcu un pas în spate și spuse: Până la urmă acesta pare un drum destul de sigur, iar dumneavoastră sunteți blocată în trăsură. După calculele mele, ne despart doar câteva mile de Belle Meade, așadar, vizitiul dumneavoastră trebuie să ajungă în orice clipă.

Olivia se uită țintă la el.

— Deci... știți încotro mergeți?

Se uită la ea ca la o persoană stupidă și absurdă.

— De regulă, știu încotro mă îndrept. Dumneavoastră nu?

Olivia oftă adânc și spuse: Ceea ce voiam să întreb era... dacă sunteți conștient că drumul acesta duce înspre plantația Belle Meade?

— Da, sunt.

— Foarte bine atunci. Simțindu-se stăpână pe situație și cu o satisfacție incredibilă, Olivia își aranjă rochia în mod subtil, ca o adevărată doamnă. Atunci, vă scutesc eu de acest drum și vă pot spune în mod cert că generalul Harding nu angajează oameni

momentan... mai mult decât atât, deține tot ajutorul de care are nevoie.

— Nu mai spuneți... deci sunteți familiară cu afacerile generalului Harding? Înseamnă că sunteți o persoană apropiată familiei.

În loc de dezamăgire, Olivia citi amuzament pe chipul lui, lucru ce o irita la culme... la fel cum o irita persoana lui. Ezită un moment, nedorind să releve mai mult decât trebuia cu privire la relația dintre ea și familia Harding și motivul pentru care venise să locuiască împreună cu ei.

— Sunt o cunoștință de-a generalului, domnule... însă pe mine și pe soția dânsului ne leagă o prietenie veche și ea a fost cea care m-a ținut la curent cu afacerile generalului, inclusiv cu acest aspect.

Bărbatul dădu din cap în mod aprobator, procesând informațiile primite.

— Cu tot respectul, doamnă, vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră... dar am străbătut un drum lung ca să ajung aici, prin urmare... sunt dispus să îmi încerc norocul.

Olivia se simți ofensată pentru modul grabnic în care îi respinse sfatul... mai ales o persoană ca el.

— Pur și simplu doream să vă scutesc de un efort inutil... ar fi păcat totuși – spuse asta uitându-se prin fereastră țintă la pantalonii lui murdari și prăfuiți – având în vedere cât de mult a trebuit să călătoriți ca să ajungeți aici.

Bărbatul zâmbi, iar culoarea căpruie a ochilor lui se accentuă mai tare în lumina de afară.

— Apreciez bunăvoința dumneavoastră, doamnă... însă chiar dacă ar fi să nu obțin lucrul pentru care am venit, nu voi considera efortul meu ca fiind unul inutil. Se uită în depărtare, căutând cu privirea ținutul Belle Meade, iar apoi privi din nou la ea. Dacă nu aș fi încercat niciodată să vin până aici... *asta* ar fi fost o reală pierdere pentru mine.

Cu o expresie fermă, își atinse pălăria imaginară într-un gest de salut, iar apoi porni la drum, fără să mai privească o clipă în urmă. Olivia îl urmări cu privirea până când omul dispăru cu

totul dinaintea ei. Ultimele lui cuvinte răsunau și acum în mintea ei fără să le poată opri.

...Însă chiar dacă ar fi să nu obțin lucrul pentru care am venit...

Detestase prezența lui și prefera mai mult solitudinea decât compania acestui bărbat și totuși... de ce era așa de curioasă să afle motivul care l-a adus la Belle Meade? Nu putea să își dea seama care ar putea fi acesta... însă de un lucru era sigură... nu avea să mai aștepte după Jedediah nici măcar o secundă. Voia cu orice preț să iasă din această trăsură nenorocită.

Căzută undeva jos, sub banchetă, era scrisoarea mătușii Elizabeth, iar Olivia o ridică, o puse bine în buzunar și apucă din nou cu ambele mâini marginea de jos a rochiei. Sprijinindu-se de ușă, își vârî piciorul afară pe fereastră, de data aceasta însă mult mai atent. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se că treaba aceasta nu era nici pe departe la fel de grea precum își imaginase... dar totuși o întrebare se născu în mintea ei... cum avea să iasă pe fereastră purtând toate aceste straturi de material pe ea?

Kilogramele acestea de material o încetineau vizibil și o strângeau inconfortabil la mijloc, fiindu-i tot mai greu să prindă rochia cu mâinile sale agitate. Inspiră și expiră adânc și, lipindu-și bărbia de piept, încercă să se ghemuiască, făcându-se mică de tot. Își forță capul prin spațiul îngust și totul părea să iasă conform planului când... umărul i se înțepeni.

Începu a se smuci și trase cu putere, însă fără folos. Fereastra era prea îngustă ca să o cuprindă. Gemu adânc, simțind o durere infernală în mușchii din spatele gâtului. Deși detesta să admită acest lucru, planul ei de evadare părea să eșueze încă de la început.

Cu bărbia îndreptată în jos, se ghemui din nou încercând să își scoată capul prin spațiul îngust când – părul i se agăță de ceva. Răsuflă agitată, dorindu-și să nu fi început niciodată această nebunie. Reuși în cele din urmă să își elibereze părul, însă nu trecu mult timp și simți cum se agățase iar de ceva din spate. Încercă cu mâna să apuce locul cu pricina când, cu coada ochiului, zări mișcare în apropiere.

Era unul dintre caii trăsurii ei.

Ieși dintre pinii aliniați pe partea opusă a drumului și porni șchiopătând spre ea. Avea o tăietură urâtă și adâncă la nivelul piciorului, iar gâtul părea zgâriat și rănit. Calul se opri la jumătatea drumului și, cu capul aplecat, expiră atât de puternic, încât aerul din jur se umplu de praf. Dintr-odată, Olivia simți cum îi piere vlaga. Abia putând să mai respire, hotărî să rămână nemișcată câteva minute; poate așa, animalul nu o va observa.

Calul își ridică privirea și, parcă citindu-i gândurile, se uită țintă la ea și, cu un horcăit puternic, lovi cu copita pământul. Olivia nu se putea gândi la altceva decât la experiența sa din trecut, când armăsarul aproape îi zdrobise capul. Chiar dacă părea un lucru absurd, ar fi putut jura că acest cal se uita cu niște ochi acuzatori la ea și își aminti de ceea ce Jedediah spuse cu privire la iapă: *A încercat să muște o bucată bună din mine când am vrut s-o liberez. Poate fi destul de înfocată și rea când vrea.*

Iapa porni din nou spre ea, șchiopătând, iar Olivia încercă din răputeri să se elibereze din prinsoare. Cu fiecare pas pe care animalul îl făcea spre ea, Olivia devenea tot mai disperată.

— E doar un cal, Olivia. Un simplu cal, își spunea în mod repetat; erau cuvintele pe care tatăl ei i le spusese cu ani de zile în urmă, în ziua de după accident; își amintea de mâna ei micuță, bandajată și rănită. Nu te va răni, dacă îl vei trata așa cum se cuvine, îi spuse tata.

Însă tatăl ei greșise sub acest aspect. Olivia tratase calul cu blândețe și totuși o aruncase la pământ. Îl tratase pe Charles cât de bine putuse; și el, în schimb, o rănisă – iar și iar și iar. Din păcate, nu existau leacuri sau bandaje care să vindece rănila produse de Charles în inima ei.

Fără să vrea, Olivia aruncă o privire în spate, iar nodul de la baza gâtului i se încordă și mai tare. Calul era aproape de ea – prea aproape – adulmecând aerul din jur și mușcând parcă din el. Cu siguranță, intenționa să muște și din ea, așa cum afirmase și Jedediah.

Cu obrajii brăzdați de lacrimi, simțind o durere profundă inclusiv în cicatricea de la nivelul brațului, Olivia lăsă mândria deoparte și strigă cu toată puterea după ajutor în speranța că cineva o va auzi, într-un final.

Capitolul 3

Ridley dădu ușor din cap, zâmbind în sinea lui. Au trecut ani mulți de când n-a mai întâlnit o femeie atât de dornică să respecte regulile etichetei în societate. Ca rezultat al războiului și al pierderilor survenite în urma acestuia, toți au avut de plătit un preț, inclusiv el. Supraviețuirea a ajuns să fie o luptă a fiecărui om de rând, chiar și a celor mai bine văzute persoane ale Sudului.

Sau cel puțin așa crezuse, până în momentul de față.

Până la urmă, cui i-ar fi pasat de felul în care femeia aceasta ar fi ieșit din trăsură? Pentru el cel puțin, acest lucru era lipsit de orice importanță. Dar expresia de pe fața ei, când îi sugerase să iasă afară pe fereastră, spuse totul... sau atunci când încercase în mod intenționat să-i afle numele, intuind dinainte reacția ei...

Râse cu voce tare în timp ce își aminti licărirea din ochii ei; eleganța din privire și trăsăturile fine ale feței sale erau de ajuns să facă orice bărbat să...

Se opri brusc, auzind un sunet în depărtare. Își întoarse privirea în spate, în direcția de unde venise și, înclinându-și capul, așteptă... ascultând din nou.

Dar... niciun sunet. Își văzu în continuare de drum.

Dacă va mai avea vreodată șansa să se întâlnească cu acea văduvă tânără, își promise că va...

Auzi din nou ceva... un țipăt... și de data aceasta era sigur de asta... la fel de sigur cum era și pe direcția de unde venise. Făcu o întorsătură de o sută optzeci de grade și o luă la fugă fără să privească în urmă. Imaginea unui bărbat, încercând să intre în trăsura acelei tinere, se născu în mintea lui, iar Ridley se învinovăți total pentru nesăbuința de a o fi lăsat singură și

neajutorată... în ciuda faptului că ea își exprimase clar și răspicat dorința ca el să plece.

Luă colțul străzii pe lângă care trecuse doar câteva momente în urmă, nefiind pregătit pentru ce avea să vadă... sau chiar să audă.

Dichisita și tânăra văduvă era pe jumătate afară, cu rochia suspendată, iar desuul – și alte componente vestimentare mai personale – afișate în văzul lumii. Însă ceea ce l-a șocat și mai tare, fură cuvintele pe care femeia aceasta le rostea și „cui” i le adresa.

— Șuuuuu! Du-te de aici! Șuuuu! Striga și plângea în același timp, în fața unei iepe de culoare castanie pe care Ridley își aminti că o văzuse înainte.

Iapa făcu un pas înainte, iar Ridley își dădu imediat seama de intenția animalului în momentul în care zări niște mere căzute sub trăsură. Totuși, iapa continuă să privească la tânăra văduvă cu o curiozitate pe care Ridley o înțelegea, și pe care el însuși o împărtășea. Femeia nu contenea să facă semne disperate înspre animal, un fel de „fă-te-n colo” cum bunicul lui obișnuia să spună. Ridley însă nu înțelegea deloc de ce.

Făcu câțiva pași înspre trăsură.

— Doamnă, este totul în...

Nu apucă să rostească toată întrebarea, când iapa sări în sus ca un trăsnet. Ridley încercă să o apuce de ham, dar aceasta își schimbă brusc direcția și porni în galop, cu piciorul drept șchio-pătând. Ridley constată îndată cauza problemei. Piciorul ei drept avea o rană adâncă... și totuși, asta nu o oprea să fugă, mâncând pământul. Nemaiavând șansa de a o prinde din urmă, se îndreptă înapoi înspre trăsură.

Tânăra văduvă se uită țintă în ochii lui și clipi o secundă, după care își lăsă privirea în jos. Avea o respirație gravă, de parcă plângea cu suspine. Neștiind cum să procedeze, Ridley rezistă impulsului de a o ajuta, nesigur dacă prezența lui va fi apreciată din moment ce femeia îl alungase deja o dată. La toate acestea se adăuga rușinea de a fi prinsă într-o astfel de situație. Din câte putea vedea, Ridley intuia că femeia încercase, în cele din urmă, să iasă afară prin fereastră, însă reuși să se blocheze între timp.

Un lucru era sigur și anume, că acea gambă frumoasă aparținerea unei coapse, la rândul ei construite impecabil.

Nu putea să îi vadă încă fața – așa intenționase ea, cu siguranță – însă Ridley nu se chinui să își ascundă zâmbetul – zâmbet pe care ea oricum nu i-l putea vedea.

– Doamnă, vă pot ajuta cu ceva?

După câteva inspirări și expirări tăcute, și un smiorcăit, Olivia aprobă ușor, ținându-și încă privirea în jos.

– Da, răspunse pe un ton răgușit, înăbușit parcă de toate straturile acelea de rochie neagră, împrăștiate în jurul ei.

– Dacă vă rog, ați putea să... inspiră adânc și Ridley văzu cum prinse și mai tare cu ambele mâini de marginea ferestrei de care se sprijinea. Vă rog, mă puteți ajuta să mă dau jos de aici? Am rămas înțepenită aici... după cum sigur ați și observat deja.

Ridley făcu încă un pas înspre trăsură. Ezitarea din vocea femeii îi confirmase că frica ei fusese una reală, însă cu toate acestea, femeia nu își pierduse cu totul orgoliul – dovada acestui lucru era însuși sarcasmul din cuvinte.

Lăsă geanta de pe umăr deoparte și se apucă de treabă.

– Plăcerea va fi de partea mea, doamnă. Unde v-ați agățat?

– Părul mi s-a prins... și mai e ceva aici, îi spuse evitându-i privirea și gesticulând cu mâna undeva în spate.

– Bun, dați-mi voie să văd. Își puse piciorul pe treapta trăsुरii și se ridică până la nivelul ferestrei. Reuși să elibereze o şuviță din părul castaniu-închis, prinsă într-un cui din dreptul ferestrei, iar apoi împinse deoparte crinolina, împreună cu centimetri de material. Își plimbă mâna de-a lungul spatelui ei, însă cu grijă, fără să o atingă mai mult decât era necesar. Trebuia să admită... sarcina aceasta nu era într-unu totul dezagreabilă.

În câteva minute, își dădu seama de cauza problemei.

– E turnura rochiei dumneavoastră. Dar mă tem că o voi rupe, dacă continui să...

– Fă-o, te rog... dar scoate-mă de aici!

– În regulă, atunci. Îi era imposibil să vadă din cauza întunericului din trăsură. Știa bine ce trebuia să facă și zâmbi larg, însă își potrivea tonul atunci când vorbea, pentru a masca acest lucru. Doamnă, îmi pare rău, dar va trebui să... *inspectez mai adânc*, ca să îmi dau seama unde e agățat materialul.

Femeia dădu din cap în mod aprobator, însă Ridley îi simți încordarea.

Se apropie mai tare de fereastra trăsurii și, implicit de ea, simțind o aromă de liliac și încă ceva dulce, feminin. Găsi în cele din urmă turnura – un lucru ușor de identificat la o femeie – și, cu gentilețe, începu să ia la rând straturile dese de material, pentru a-și da seama unde era problema, lucru nu tocmai ușor din pricina întunericului din trăsură... însă sarcina era mai grea și mai incomfortabilă pentru ea decât pentru el, realizase Ridley.

– Tot înspre Belle Meade vă îndreptați? spuse el, simțind dintr-odată nevoia de conversație, mai mult de dragul ei.

– Da... Sunt noua menajeră a familiei Harding.

– Oh... asta e bine atunci... deși nu se așteptase la un asemenea răspuns. După înfățișarea ei – a rochiilor ei scumpe, a comportamentului său pompos și a vorbelor rostite cu ceva vreme în urmă – ar fi zis că e o prietenă bogătașă a familiei, în niciun caz o angajată.

Dar își reaminti un lucru... războiul schimbase totul... și afectase pe oricine.

Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că va ajunge într-o astfel de situație – inspectând turnura de la mijlocul unei femei – poate s-ar fi bucurat de o asemenea experiență mai pe îndelete. Însă situația era alta, iar disconfortul tinerei doamne creștea cu fiecare minut, prin urmare Ridley încercă să rezolve problema cât de repede posibil... dar totul era mai complicat decât se așteptase... până la urmă era vorba de o rochie prea sofisticată. Își drese vocea, având nevoie disperată ca cineva sau ceva să îi distragă atenția de la fapta în sine.

– Doamnă, aş putea totuși să vă adresez o întrebare?

Secunde au trecut în tăcere.

– Da.

– De ce ați strigat așa?... mă refer la iapă.

– Pur și simplu nu îmi plac caii, spuse răsuflând.

Ridley reflectă asupra momentelor petrecute mai devreme, iar lucrurile păreau încet să se lege. *Pur și simplu nu îmi plac caii.* Cât adevăr redat în așa cuvinte puține... un adevăr care ar fi fost

subestimat dacă nu ar fi fost martor la spaima și groaza trăită de această tânără doamnă.

Găsi în cele din urmă locul cu pricina și trase, smulgând materialul cu mâinile lui.

— Acum..., spuse făcând un pas în spate. Vă sugerez să intrați înapoi în trăsură și să ieșiți pe fereastră mai întâi cu capul și veți vedea că veți fi afară mai repede decât vă imaginați.

Privi într-un final la el, cu ochii înroșiți și fața îmbujorată de jenă. Fără să rostească vreun cuvânt, își vârî corpul înapoi în trăsură, iar apoi piciorul. Ridley îi potrivi rochia în spate, bucuros că poate zâmbi fără ca ea să observe.

Fără să mai piardă o secundă din timpul ei prețios, își vârî capul și brațele înapoi pe fereastră. Ridley îi luă mâinile și le puse pe umerii săi, iar apoi o prinse de mijloc și trase. Era o ființă ușoară în brațele lui, înzestrată cu niște forme grațioase, de o simetrie perfectă – unele dintre ele situate chiar la nivelul ochilor lui – fiindu-i astfel imposibil să nu le observe, însă încercă din răspuțeri să nu se holbeze prea mult.

Materialul se agăță din nou, iar Ridley trase de rochie, fără să mai aștepte după instrucțiunile ei. Olivia ieși cu totul pe fereastră și gravitația le veni în ajutor. În câteva secunde, Olivia era la pământ... în brațele lui. Ochi în ochi, cu mâinile lui petrecute în jurul mijlocului ei, iar brațele ei situate deasupra umerilor săi, Ridley realiză cât de mult timp trecuse de când nu mai atinsese o femeie... ba mai mult, de când nu mai ținuse una în brațe. Ochii ei erau de un albastru puternic ce bătea înspre violet în lumina caldă a soarelui de după-amiază. Genele ei negre completau aspectul ei frumos și delicat, iar părul – un castaniu-închis, lucios, asemeni whisky-ului vechi, de calitate superioară, turnat într-un pahar de sticlă – era prins în spate, asta cu excepția unor șuvițe rebele desprinse în încurcătură. Ridley înghiți în sec. Văduvă sau nu, era o femeie de-a dreptul frumoasă...

— *Te rog... pune-mă jos.*

Simpla rugămintă îl trezi din nou la realitate. Simți cum o căldură îl cuprinde din cap până în picioare, iar fața i se înroși complet. Își dresе glasul și cu grijă o așeză pe pământ. Olivia făcu doi pași grăbiți în spate, clătinându-se. Văzând cum gheata i se

împotmolește într-o groapă, Ridley întinse mâna pentru a o stabiliza, însă Olivia se smuci din prinsoare, căzând direct pe spate.

De data aceasta, Ridley râse fără să se ascundă... chiar dacă Olivia se uită la el, cu o privire nu prea blândă. Se oferă să o ajute să se ridice, însă Olivia îi refuză în mod categoric mâna.

— Mă descurc de una singură.

Ridley râse și văzu cum o furtună se întetește în spatele acelor ochi violeți.

— Desigur, doamnă. Îmi dau seama de asta.

Își scutură praful de pe rochie, iar apoi își aranjă părul la loc. Era mai înaltă decât își imaginase inițial și, deși încă cu câțiva centimetri mai mică decât el, totuși înălțimea îi oferea o oarecare grație și splendoare. Olivia afișă o expresie calculată, iar Ridley nu o putea condamna pentru acest lucru. Obrajii îi erau roșii de la prea mult plâns sau poate de la rușinea pe care o simțea... sau poate de la amândouă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă distrug rochia, doamnă.

— Nu îmi pasă de rochie. Eu... Olivia inspiră adânc o clipă, iar apoi își netezi rochia pe la talie și privi din nou la el.

— Vă sunt deplin recunoscătoare, domnule, spuse încet, pe un ton aproape șoptit. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să ies de acolo.

Ridley era conștient că nu îi fusese deloc ușor să admită acest lucru, cunoscând mult prea bine firea orgolioasă a femeii.

— Desigur, doamnă. Plăcerea a fost de partea mea.

Văzu o ușoară încruntare pe fața ei, iar Ridley nu zise nimic, nedorind să insinueze ceva prin această ultimă replică, dar intuind totuși că femeia îi interpretase greșit cuvintele. Femeia asta...

Își aminti de o promisiune făcută în sinea lui cu doar câteva ore în urmă, iar Ridley se decise să o îndeplinească.

— Nu este nimeni aici care să facă prezentările oficiale așa cum ar fi normal, însă date fiind circumstanțele în care ne aflăm, consider că ar trebui să ne cunoaștem numele unul altuia. Ce părere aveți?

Olivia se uită țintă la el.

Fără să audă un protest din partea ei, Ridley continuă.

— Numele meu e Ridley Cooper, doamnă... sau mai bine zis domnul Ridley Cooper, dacă e să respectăm eticheta. Așteptă câteva secunde, sperând ca ea să îi ofere mâna așa cum se cuvenea

unor persoane care se cunosc pentru prima dată... și pentru a o pecetlui – cu un sărut – asemeni unui gentleman... însă nimic.

Olivia își deschise gura pentru a vorbi... dar o închise înapoi. Răsuflă ușor, iar în cele din urmă spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Cooper. Eu sunt doamna Charl – se opri brusc, simțind o ușoară încordare. Eu sunt... doamna *Olivia* Aberdeen.

Ridley schiță o expresie cât se poate de naturală deși remarcase schimbul de cuvinte din glasul Oliviei și însemnătatea acestui lucru. Până la urmă era o văduvă, la fel ca marea majoritate a femeilor din acest oraș și alte sute ca ele, jelind încă moartea soților lor și încercând cu toată puterea să depășească acest moment de răscruce. Ridley era sigur că în spatele privirii ei pierdute și ferme, se ascunde o povară sufletească inimaginabilă... lucru de la sine înțeles.

– Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Aberdeen. Și, deși nu știu dacă e de vreo importanță pentru dumneavoastră, să știți că respectul și aprecierea mea față de dumneavoastră nu au fost în nicio măsură afectate de faptul că ați ieși prin fereastră afară. Dimpotrivă... sunt realmente impresionat.

Ridley văzu un zâmbet fad în colțul gurii ei, după care, Olivia își coborî din nou privirea. Un sunet provenind de undeva din apropiere captă atenția amândurora, iar Ridley văzu iapa ieșind dintre ramurile dese ale copacilor, îndreptându-se înspre ei.

Olivia Aberdeen înlemni.

– E în regulă, spuse el, gesticulând cu mâna. E doar rănită, atâta tot... și puțin speriată. Ridley se îndepărtă câțiva pași și își luă geanta de jos, fără să mai încerce să prindă din mers iapa.

– Înainte de a porni la drum, considerați că aveți nevoie de ceva? Ridley văzu cum privirea Oliviei se opri asupra bagajului ei legat deasupra trăsुरii. Doriți să luați geamantanul cu dumneavoastră?

– Nu, e în regulă. Îl va lua Jedediah când se va întoarce.

Ridley însă își dădu seama după felul în care o spuse – asemenea mamei lui când voia un lucru, dar totuși nu dorea să fie o povară – că femeia dorea contrariul. Dezlegă bagajul și analizează mai îndeaproape daunele produse. Toate scenariile posibile

și imposibile îi trecură prin minte, iar Ridley oftă adânc. Era o minune că femeia asta n-a fost grav rănită... sau chiar mai rău.

Își puse geanta pe umăr, iar apoi apucă bagajul Oliviei, care era mult mai ușor decât își imaginase inițial, și porniră într-un final la drum.

Niciunul dintre ei nu rosti un cuvânt, iar el lăsă situația așa, intuind preferința ei pentru solitudine.

După aproape o milă, Ridley mută geamantanul pe celălalt umăr și aruncă o privire în dreptul ei. Picături de sudoare se prelingeau pe fruntea ei.

— De ce nu vă dați sacoul jos, doamnă? Vă va fi mult mai răcoare așa.

— Sunt bine, spuse ea, aranjându-și cu grijă mâneca stângă. Nu mi-e cald deloc.

Ridley dădu ușor din cap, fără să mai insiste.

— De unde sunteți, doamnă?... dacă nu vă deranjează întrebarea mea.

— Sunt din zona aceasta. Cu fruntea îndreptată înainte, Olivia își văzu în continuare de drum. Din Nashville mai exact. Am locuit aici toată viața mea.

Ridley așteptă un moment, dându-i timp Oliviei să continue conversația dacă ar fi vrut acest lucru. Însă nici liniștea nu îl deranja. După toate cele petrecute azi, nu credea că se va mai sătura de liniște vreodată.

— Dar dumneavoastră, domnule Cooper? Într-un final întrebă și ea ceva, mai mult din politețe decât din curiozitate, Ridley era sigur de asta. De unde veniți? întrebă Olivia, fără să privească o clipă în dreptul lui.

— De pe coasta Carolinei de Sud.

— Coastă? Își întoarse privirea, încetinindu-și pașii. Deci... ați văzut oceanul?

Ridley râse și îi plăcu modul în care ochii ei se luminau.

— Da, doamnă... nu o dată; ba chiar am înotat în el.

— Și cum e?

— Ud... și sărat.

Olivia râse – un sunet ușor, muzical – iar Ridley furișă încă o privire înspre ea.

— Poate veți avea și dumneavoastră ocazia să îl vedeți într-o bună zi.

— Oh, nu. Nu prea cred asta. Dădu ușor din cap. Tennessee este casa mea. Nu mă aștept să plec vreodată de aici... și nici nu vreau asta... iubesc locul acesta.

Felul în care o spuse îl făcu pe Ridley să se întrebe dacă Olivia chiar simțea acest lucru cu adevărat sau era doar un mod prin care încerca să se convingă pe sine însăși de toate acestea.

Din impuls, își vârî mâna în buzunar și scoase o scoică.

— Port această scoică cu mine de ceva timp. Am găsit-o pe plajă, undeva în apropierea casei mele.

Olivia își încetini mersul și se uită la ea ca la o bijuterie rară.

— Aș putea să o țin un pic în mână?

Lui Ridley îi plăcu modul în care întrebase și dădu ușor din cap.

— Desigur.

Olivia se opri din mers, luă scoica și o întoarse pe toate părțile în palma ei.

— E așa frumoasă. Își ridică mâna în lumina soarelui și inspectă scoica mai atent, atingând cu degetul arătător dosul cochiliei. Poți să vezi prin ea. Cu degetul mare, frecă ușor zona netedă din interior.

De câte ori nu făcuse și el același lucru?

— Și doar stătea acolo... pe plajă?

— Da, împreună cu alte mii de scoici.

Olivia expiră ca și cum îi era imposibil să își imagineze una ca asta.

Cu privirea încă îndreptată asupra ei, îi înmână înapoi scoica. Ridley o puse la loc în buzunar, regretând că nu mai avea încă o scoică la el pe care să i-o dea Oliviei. Își văzură în continuare de drum, iar după o jumătate de milă, Ridley începu să se întrebe unde s-ar putea afla vizitiul acestei doamne. Cu siguranță, trebuia să fi ajuns deja la Belle Meade.

Temperatura creștea încet, măcar că norii ploioși nu apăruseră încă. Era obișnuit să călătorească pe jos și să doarmă sub cerul liber, așa de obișnuit de parcă toate aceste lucruri îl făceau să se simtă ca acasă. Deși se familiarizase inclusiv cu situațiile în care, din cauza ploilor abundente, trebuia să stea cu hainele ude learcă pe el, totuși prefera climatul mai uscat.

Gândindu-se la umezeală, își aminti de o noapte pe care o petrecuse în pădure alături de frații lui. Avea doar unsprezece ani pe atunci, iar frații lui, Petey și Alfred, nu aveau mai mult de nouă și șapte ani. Își aminti fețele lor, durerile de cap ale mamei provocate de năzbâtiile și bazaconiile lor specifice vârstei de atunci și simți un gust amar și o durere profundă în suflet... felul în care muriseră... în luptă.

Simți o usturime la nivelul ochilor și îi închise pentru o clipă. Războiul îi luase tot ce a avut el mai scump, iar tatăl lui, bolnăvicios și epuizat de prea multe griji, aruncase cea mai mare parte din vină asupra lui Ridley, înainte de a muri și el, la câteva luni de la război.

Bagajul Oliviei apăsă greu asupra claviculei, iar Ridley schimbă poziția acestuia, tresărind ușor la durerea fulgerătoare din umăr și la amintirea care întotdeauna însoțea această durere. Au trecut aproape trei ani de atunci, însă Ridley putea reda și acum cu exactitate evenimentele petrecute în acea noapte pe munte precum și lunile istovitoare de după. Totuși, Ridley nu renunțase la visul său nici chiar după atâta timp și spera să nu fie în zadar. Dar, în curând, avea să afle și acest lucru.

— Care este motivul pentru care ați venit la Belle Meade, domnule Cooper?

Ridley se uită la persoana de lângă el, surprins de curiozitatea din ton mai degrabă decât de întrebarea în sine.

— Mai devreme, continuă ea, ați spus că poate nu veți obține lucrul pentru care ați venit. Olivia se uită în direcția lui. Pur și simplu mă întreb care e acel lucru.

Anticipând că era vorba de mai mult decât de o simplă curiozitate din partea ei, Ridley avu grijă să nu lase garda jos. Până la urmă, Olivia era, după cum ea însăși admise acest lucru, o prietenă bună a soției generalului și, cu siguranță, nutrea un sentiment de protecție în dreptul acestei familii... lucru pe care Ridley îl înțelegea perfect... dar la fel de bine știa că viața lui era în pericol, dacă cineva de la Belle Meade avea să afle vreodată adevărul despre el... mai exact, despre devotamentul lui din timpul războiului.

Chiar săptămâna aceasta citise într-un articol din ziar despre un om — „Simpatizant al Nordului” — era titlul scris cu litere mari

de către redacția de ziar al orașului Nashville – care fusese împușcat în plină zi... și omorât. Corpul său pe jumătate dezbrăcat, a fost legat în spatele unui cal și târât de-a lungul străzilor, iar apoi spânzurat de un lampadar. Cuvintele *trădător* și *păcălici* – cuvinte pe care Ridley le cunoștea deja mult prea bine – erau mângălite în sânge pe o bucată de lemn deasupra capului lui... toate acestea în ciuda faptului că acest bărbat era chiar din Nashville.

— Poate vi se pare un lucru puțin, doamnă Aberdeen, dar... am auzit de plantația generalului Harding, despre caii lui de rasă și mi-am dorit să văd toate acestea cu ochii mei... atâta tot. Sunt doar în trecere, doamnă. Nu intenționez să stau mult timp pe aici. Cu privirea îndreptată înainte, Ridley numără în gând opt pași făcuți de Olivia.

Spre surprinderea lui, Olivia Aberdeen ținea pasul cu el și în afară că își aranjase o dată sau de două ori gulerul de dantelă neagră, nu se plângea de nimic – lucru la care se așteptase având în vedere modul în care o găsisse cu ceva vreme în urmă. Cizmele ei cu toc, foarte sofisticate de altfel, făceau mersul pe jos destul de anevoios, iar Olivia se împiedicase de câteva ori, însă Ridley nu îndrăznise să o ajute.

Auzi un scârțâit al roților undeva în apropiere, iar Ridley văzu o trăsură la cotitura drumului venind cu viteză înspre ei.

— Intuiesc, doamnă Aberdeen, că e vizitiul dumneavoastră.

Servitorul de culoare încetini trăsura – extravagantă și îndeajuns de mare pentru cel puțin două persoane – și opri în dreptul lor, având privirea îndreptată asupra lui Ridley.

— Coniță Aberdeen, sunteți în regulă?

— Da, Jedediah, sunt bine.

Auzind tonul suspicios al bărbatului, Ridley întinse mâna.

— Ridley Cooper, domnule. Ați trecut pe lângă mine cu o bună bucată de vreme în urmă.

Jedediah dădu ușor din cap, descrețindu-și fruntea.

— Da, domnule. Mi-aduc aminte acum. Privi din nou la doamna Aberdeen. Cum ați reuși să ieșiți de acolo, coniță? Ați putut să deschideți ușa până la urmă?

Văzând tensiunea de pe chipul Oliviei, Ridley sări să răspundă el în locul ei.

— Ușa aceea a fost blocată și înțepenită de-a binelea. Dar am reușit noi cumva. În schimb, am văzut unul dintre cai, spuse gesticulând și arătând cu mâna în spate. Are o rană deschisă, destul de urâtă, la picior.

Jedediah își șterse fața cu mâneca.

— Credeți că nu știu, domnule... și mă doare de ce i s-a întâmplat. A fost un cal fără pereche. Trebuie să mă ocup de el, da' și de celălalt, spuse Jedediah, potrivindu-și poziția în trăsură, dar înainte trebuie să mă asigur că ajungeți la Belle Meade, conia Aberdeen. I-am povestit doamnei Harding ceea ce s-a întâmplat și i-am spus că sunteți în regulă, dar e nerăbdătoare să vadă și ea acest lucru cu ochii ei.

Calul prins la trăsură scoase un horcăit puternic și făcu câțiva pași în față. Jedediah strânse și mai tare frâiele în mâini, strunind trăsura, iar Ridley citi imediat panica de pe fața Oliviei Aberdeen.

— Mulțumesc, Jedediah, spuse Olivia, cu un zâmbet rece și calculat. Dar cred că ai face bine să te ocupi de iapa rănită. Eu mă descurc să parcurg distanța rămasă pe jos. În plus, îmi place mult să mă plimb.

— Sunteți sigură, doamnă? Să știți că nu mi-ar lua mult, și cu viteza acestui cal v-aș...

— Sunt sigură, Jedediah. Zâmbetul de pe fața Oliviei creșu, însă Ridley putea să jure că o văzuse tremurând. Nu e departe și, oricum, aerul proaspăt îmi va face bine. Insist, adăugă Olivia când văzu că Jedediah nu plecase încă.

Arătând ca un om care tocmai fusese muștrat de o femeie, Jedediah își văzu de drum, asemeni lui Ridley, care o lăsă pe doamna Aberdeen să facă primul pas.

Olivia era cu o jumătate de pas în fața lui, iar Ridley profită de oportunitate pentru a o studia mai pe îndelete, fără să trebuiască să se ascundă. Era frumoasă... lucru stabilit deja. Dar avea și o anumită drăgălășenie... și un curaj izbitor; un fel de a se comporta care îl făcu pe Ridley să se întrebe de copilăria ei... de cum fusese ea copil. Avea o bănuială că fusese o fetiță ageră și zburdalnică; motiv pentru care, îi venea greu să potrivească imaginea aceea cu Olivia pe care tocmai o cunoscuse și care era

gata să țină cu dinții de regulile buneii cuviințe. Însă, indiferent de felul în care privea la ea – și o făcea, cu multă apreciere – îi plăcea ceea ce vedea.

Tocmai ce luară colțul, când fură surprinși de o priveliște nemaipomenită de tufe aliniate de o parte și de alta a drumului. Un conac stătea înălțat în toată splendoarea la capătul drumeagului, ca o regină, domnind deasupra întregii pajiști, pajiște ce se întindea în toate direcțiile, cu urcușuri și coborâșuri, asemeni unui flux și reflux. Șase stâlpi mari, semeți și frumoși parcă înrămau conacul cu două etaje, iar deasupra ei, pe acoperiș, se putea zări o cornușă ce semăna cu o diademă de departe.

Regina plantațiilor din Sud... Aproape toată lumea folosea cuvintele acestea pentru a descrie Belle Meade. Și acum Ridley înțelese de ce.

Doamna Aberdeen se opri, iar Ridley făcu la fel.

Lăsă geamantanul la pământ, mulțumitor pentru oprire, însă o surprinse pe Olivia încruntându-se.

— E totul în regulă, doamnă?

Privirea îi rămase fixată înainte.

— Da, șopti ea. Doar că a trecut mult timp de când nu am mai fost aici... și e... Olivia își mușcă buza... cu siguranță un gest făcut din inconștiență, în opinia lui Ridley. Și totul e mult mai frumos decât îmi imaginasem. O casă atât de minunată, la fel ca împrejurimile ei. Se uită în jos cu o grimasă pe față și începu să își scuture praful de pe rochie, acumulat de la atâta umblat.

— Arătați foarte bine, doamnă Aberdeen. Nu trebuie să vă îngrijorați în privința aceasta, domniță.

Olivia se uită țintă la el, iar Ridley se așteptă să vadă mustrare în ochii ei... tot ce văzu însă fu recunoștință.

— Ar trebui să ne vedem din nou de drum. Jedediah zicea că doamna Harding e nerăbdătoare să mă vadă, spuse Olivia privind în altă parte.

La jumătatea drumului parcurs, Olivia se uită din nou la el.

— Să nu fiți surprins, domnule Cooper, dacă generalul Harding vă va întreba chestiuni legate de război. Știu de la mătușa Elizabeth că vorbește des de anii aceia.

Ridley dădu din cap însă nu spuse nimic, uimit de faptul că îi oferise o asemenea informație. Însă războiul nu era un subiect foarte plăcut pentru el.

— Ați luptat în război, nu-i așa?

Îi luă ceva timp să răspundă.

— Da, doamnă, am luptat.

Olivia dădu din cap parcă în semn de apreciere la cele spuse de el.

— Nu l-am mai văzut pe general de peste patru ani de zile, dar soția lui mi-a spus că a jurat înaintea tuturor să nu își mai radă barba până când Confederația se va declara victorioasă în toate aspectele. Se uită înspre casă, acolo unde erau adunați un grup de oameni. Vom vedea în curând dacă generalul s-a mai înmuiat în această privință.

Olivia nu mai rosti nicio întrebare legată de război, iar Ridley fu deplin mulțumitor pentru acest lucru. Uitându-se în jur, se simțea așa de neconfortabil și nelalocul lui. Nu mai văzuse o altă moșie mai fastuoasă; casa principală, țarcurile dimprejur, pereții de piatră care se întindeau cu milele...

Ținutul în sine părea nemărginit.

Lunca, densă și bogată, era alcătuită din copaci diverși, în special pini și stejari, însă pe alocuri se zăreau câțiva arbuști înalți, care își întindeau ramurile în lung și-n lat. Numeroase clădiri erau răsfirate de-a lungul drumului, inclusiv o fierărie și două grajduri de zece ori mai mari decât casa în care Ridley crescuse și – dacă ceea ce vedea era și ceea ce credea – o pistă de curse undeva în depărtare.

Ridley văzu un grup de oameni negri care stăteau adunați în jurul unei remorci de cai chiar lângă un țarc. Din spate, i se părea că recunoaște pe unul dintre ei, iar Ridley avu impresia că visul lui avea să se îndeplinească până la urmă. Omul se întoarse, iar Ridley îi văzu fața. Nu era el. Dezamăgit, Ridley expiră adânc.

O mare grămadă de oameni, atât albi, cât și negri, erau adunați de-a lungul țarcului și pe măsură ce doamna Aberdeen înainta în direcția lor, începură să aplaude care mai de care mai tare. O femeie mai în vârstă făcu câțiva pași în față, scuturând

o batistă în dreptul lor. Olivia Aberdeen chicoti, asemeni unei tinere școlărițe.

Ridley își aplecă ușor capul.

— Doamnă Aberdeen, asta da primire. Aș zice că toată lumea e nepus de fericită să vă revadă.

Un zâmbet apăru pe fața Oliviei, iar obrajii i se înroșiră.

— Sunt sigură, domnule Cooper, că aceasta e opera doamnei Harding. Mă îndoiesc că toată lumea mă mai ține minte. Dar... trebuie să recunosc... spuse Olivia, ridicând ușor din umeri. E o plăcere să...

— Trei aclamații pentru Jack Malone!, strigă un om din mulțime. Hip, hip...

— Ura, striga mulțimea.

— Hip, hip...

— Ura!

— Hip, hip...

— Ura!

Strigăte și urlete se auzeau din toate părțile. Olivia Aberdeen se opri brusc, la fel făcu și Ridley, și amândoi observară un armăsar castaniu ieșind afară din remorcă pe o rampă. Aclamațiile începură din nou, iar Ridley simți cum stomacul i se strânge atunci când își dădu seama pentru cine – sau mai bine zis, pentru ce – strigau oamenii cu un așa entuziasm.

Încă înainte de a se uita înspre ea, Ridley simți încordarea și frustrarea Oliviei Aberdeen. Zâmbetul radiant de pe buze îi dispăru complet, la fel și culoarea roșie din obraji. Se făcu lividă la față, iar rochia neagră pe care o purta îi evidenția parcă și mai mult paloarea. Ridley încercă să spună ceva, orice care să umple tăcerea insuportabilă, care să înlăture durerea din inima ei, însă comunicarea nu fusese niciodată punctul lui forte.

Un om în vârstă, distins și remarcabil, cu un aer de bogătaș, ieși din mulțime. Ridley îl recunoscă instantaneu. Își aminti de un portret desenat în creion pe care cineva i-l făcuse acestui om în timpul războiului, iar asemănarea era izbitoare.

În carne și oase, era însuși generalul William Giles Harding, cu o barbă atât de lungă că îi ajungea până la vestă.

Capitolul 4

Olivia se luptă să își ascundă dezamăgirea și se prefăcu interesată de calul coborât din remorcă. Putea păcăli pe oricine, însă nu pe Ridley Cooper cu interesul ei brusc față de cai – nu când el știa deja de reținerea Oliviei în privința acestor animale. Totuși, își păstră zâmbetul rigid pe față, nedorind ca el sau oricine altcineva să intuiască cât de sătulă era să se simtă atât de mică, naivă și nesemnificativă; lucruri pe care le simțise cu Charles.

— Livvy!

Auzindu-și numele, Olivia se întoarse, mulțumitoare pentru momentul de distragere și pentru posibilitatea de se îndepărta de Ridley Cooper și de atenția lui excesivă. Mătușa Elizabeth se îndrepta cu pași repezi înspre ea, iar Olivia rezistă impulsului de a parcurge distanța până la Elizabeth fugind.

Cu mâinile întinse, mătușa își înfășură brațele în jurul Oliviei, iar Olivia se ținu de Elizabeth ca și când s-ar fi apucat de-o geamandură într-o furtună. Trecuseră mai bine de patru ani de când n-o mai văzuse pe această femeie deosebită. Elizabeth părea mai slabă și mai fragilă, însă Olivia puse acest gând pe seama imaginației sale. Până la urmă, era un lucru de așteptat având în vedere prin ce trecuse și cât de mult suferise din cauza încarcerării generalului Harding de către armata federală. Olivia plângea și își dădu seama de aceasta abia după ce se desprinsese din îmbrățișare. Lacrimi se prelingeau și pe fața lui Elizabeth.

Elizabeth își ridică mâna și aranjă șuvițele de păr de pe tâmpla Oliviei.

— Așa de mult mă bucur să te revăd, Livvy. A trecut atâta timp... prea mult timp. Am impresia că nu ne-am mai văzut de o viață, scumpo.

Olivia o îmbrățișă din nou.

— Mulțumesc mult că mi-ai îngăduit să vin și să locuiesc aici. Nu știu ce m-aș fi făcut, dacă nu mi-ai fi arătat această bunăvoință; tu și generalul, bineînțeles.

— Oh, scumpa mea... Elizabeth făcu un pas în spate și cuprinse cu ambele mâini fața Oliviei.

— Ești parte din familia noastră acum și suntem atât de bucu-roși să te avem împreună cu noi, spuse încrețindu-și ușor fruntea. Ai trecut prin atâtea, Livvy... și numai când mă gândesc la săptămâna care a trecut. Nici nu pot să îmi imaginez. Îmi pare așa de rău... strânse ușor mâna Oliviei. Pentru Charles, articolele din ziare... iar apoi pentru accidentul de azi. Jedediah m-a informat despre ce ați pățit pe drum. Mă bucur așa de mult că ești teafără și nevătămată. Ai avut parte de mai multe dureri decât merită un om, Livvy.

Hotărâtă să nu mai plângă din nou, Olivia își stăpâni emoțiile copleșitoare din suflet.

— Sper ca venirea mea aici să nu vă pună într-o lumină proastă pe tine și pe general.

— Vorbești prostii, spuse Elizabeth gesticulând cu mâna. Sunt conștientă că lumea vorbește și, crede-mă, după ce ai trăit douăzeci și șase de ani cu un om atât de dârz și hotărât în tot ceea ce face, devii obișnuit cu asemenea lucruri. În plus – se aplecă mai aproape de ea – i-am explicat încă o dată generalului circumstanțele căsătoriei tale... și înțelege perfect.

Olivia zâmbi mulțumitoare, procesând în mintea ei ultimele cuvinte rostite de Elizabeth. Explicându-i toate aceste lucruri încă o dată, însemna că generalul Harding întrebese de situația ei și nu fusese deloc încântat de venirea ei aici – înainte de a-l convinge Elizabeth. Gândul acesta nu îi oferea prea multă consolare Oliviei.

— Ah, spuse Elizabeth privind într-o parte. Aici sunt fetele mele. Abia așteaptă să te revadă.

Olivia își ridică privirea și fu surprinsă să vadă două domnișoare în toată puterea cuvântului venind înspre ea, atât de diferite de fetele Harding de care își amintea.

— Olivia, îți aduci aminte de Selene și Mary. Elizabeth avea o expresie asemeni unei mame vizibil mândră de copiii ei. Fetelor, vă amintiți de doamna Aberdeen, fata Rebeccăi, cea mai scumpă prietenă a mea.

Selene, cu un aspect foarte feminin și un păr de culoare neagră prins în mod elegant în spate, avea o înfățișare ce strălucea din toate punctele de vedere; făcu o scurtă plecăciune în semn de curtoazie.

— Ce mult mă bucur să vă revăd. Și... spuse coborându-și ușor glasul, sincere condoleanțe pentru pierderea suferită recent.

Olivia își aplecă capul.

— Mulțumesc, Selene... și, te rog, spune-mi Olivia. Se uită apoi înspre Mary, care la șaisprezece ani – cu patru ani mai mică decât sora ei – era de asemenea atractivă, însă poate puțin mai stearsă, neavând postura și grația lui Selene.

Olivia zâmbi, amintindu-și de naivitatea tinereții și de ciudățeniile ei. Mary însă abia de schiță un gest de salut și privi în altă parte.

— Mary. Elizabeth avea o voce blândă și totuși categorică. Sunt sigură că și tu ai de spus câteva cuvinte de bun-venit doamnei Aberdeen.

Fără nicio ezitare, Mary își întoarse privirea înapoi înspre Olivia.

— Desigur... Bun venit, doamnă Aberdeen. Avea un zâmbet rece asemeni rigidității din gesturi. Sincere condoleanțe vă doresc, doamnă.

Elizabeth îi aruncă o privire fetei, însă Olivia se făcu că nu observă.

— Mulțumesc, Mary. Vă sunt recunoscătoare ție și familiei tale pentru că m-ați lăsat să vin și să locuiesc cu voi... și să lucrez ca menajeră principală. Promit că îmi voi da toată silința să...

— Dar nu dumneavoastră sunteți menajera principală, izbucni Mary... verișoara Lizzie e aceea. Mary se uită ținută la mama ei. Tata spunea în această dimineață că a promis...

— Mary!, spuse Elizabeth pe un ton aspru. Putem discuta detaliile cu privire la atribuțiile fiecăruia mai încolo. Acum...

îi făcu semn cu capul lui Selene. De ce nu mergeți voi două să vedeți cum se descurcă tatăl vostru cu noua lui achiziție; iar cu acest prilej, vă rog să îi amintiți că cina va fi gata la șase și jumătate în această seară. Elizabeth râse ușor. Cu toții știm ce ușor pierde noțiunea timpului atunci când se ia cu astfel de lucruri.

Pe măsură ce Selene și Mary se îndepărtară, îndeplinind cerința mamei lor, inima Oliviei fu cuprinsă de un sentiment de groază. Generalul Harding a oferit postul de menajeră principală unei alte persoane; unei persoane care era *cu adevărat* un membru al familiei. Unde avea să meargă dacă soții Harding s-au răzgândit în privința ei? Dacă invitația de a veni la Belle Meade a fost revocată?

— Livvy, scumpa mea. Elizabeth luă mâinile Oliviei în ale sale. Trebuie să îți explic un lucru, dar...

— Mă scuzați, doamna Harding? O slujnică – o femeie de culoare pe care Olivia o recunoscuse ca fiind bucătăreasa șefă, cu trăsături delicate, dar pe măsură de energică – se aplecă în dreptul lui Elizabeth și îi șopti ceva la ureche.

Olivia privi în altă parte pentru a le oferi intimitatea necesară, dar și pentru a-și pune gândurile în ordine. Simțea cum tremură pe dinăuntru, ca în ziua morții mamei ei, iar apoi a tatălui său; așa cum se simțise în noaptea nunții ei, atunci când Charles plecase fără motiv din dormitorul lor, după ce...

În ciuda căldurii de afară, simți un fior adânc, iar Olivia își presă cu mâinile stomacul agitat, încercând din răspuțeri să șteargă acele amintiri și totodată pregătindu-se pentru ceea ce Elizabeth urma să îi spună... Însă ceva – sau mai bine zis cineva – îi atrase atenția.

Era Ridley Cooper... pe veranda din față a locuinței familiei Harding. Îi așează geamantanul în dreptul ușii, iar apoi își masă umărul drept pentru un minut în timp ce privi de-a lungul curții. Trebuia să admită, omul acesta avea o prezență impunătoare. Ba mai mult, ar putea fi considerat chiar atractiv de către o femeie care ar aprecia un astfel de bărbat – sălbatic și solemn, nedomesticit – însă nu era genul ei.

Îl urmărea cu privirea în timp ce stătea singur pe verandă, înalt și încrezător – puțin cam multă încredere, după părerea ei –

și îi fu ușor să și-l imagineze în uniformă, în binecunoscutele haine gri, de lână, ale Confederației. Nu fusese dornic să discute despre război, un lucru cât se poate de clar; nici ea de altfel; însă încercase să îl informeze cu privire la obsesia generalului în privința acestui subiect.

Deși nu credea că avea vreo șansă ca generalul Harding să îl angajeze, totuși se simțea îndatorată față de el, având în vedere modul în care o ajutase să iasă din căruță și felul în care o salvase în discuția cu Jedediah.

Ridley sta nemișcat, iar Olivia îl surprinse uitându-se la ea. Făcu un semn cu capul, arătând înspre bagaj, iar Olivia văzu cum își ridică ușor barba neîngrijită într-un colț al gurii, de parcă ar zâmbi. La fel cum îi zâmbise atunci când o ajutase să iasă din trăsură; sau atunci când o ținuse în brațe mai mult decât ar fi trebuit. Mai mult decât s-ar fi convenit unui gentleman oricum.

Olivia încercă să și-l imagineze cu fața rasă, curată și îngrijită și fu nevoită să admită că...

Simți o ușoară atingere pe umăr, iar Olivia își întoarse privirea.

— Livvy, iartă-mă, scumpo. Au nevoie de mine în casă. Dar te rog... Elizabeth atinse obrazul Oliviei și spuse: Ascultă-mă. A fost o mică neînțelegere, atâta tot. Fără să știu nimic din toate acestea, generalul a acceptat ca fata verișoarei sale să ocupe postul de menajeră principală; și este o înțelegere, care din păcate, nu mai poate fi anulată. Totuși...

— E în regulă, spuse Olivia, aplecându-și capul. Înțeleg.

— Livvy dragă, uită-te în ochii mei.

Încleștându-și dinții pentru a evita tremurul din bărbie, Olivia făcu cum i se ceruse.

— Această situație nu afectează în niciun fel înțelegerea noastră cu tine. Ești bine-venită să locuiești împreună cu noi cât timp vei dori tu, indiferent de cât de mult înseamnă aceasta.

— Dar... Olivia înghiți în sec, conștientă de prezența celorlalți din jur și nedorind ca alții să audă discuția dintre cele două. Cum voi putea locui aici, mătușă Elizabeth, fără să contribui în vreun fel la cele necesare familiei? La întreținerea casei? Dădu din cap în mod dezaprobat. Nu așa se face. Nu ar fi corect și nu pot să nu mă întreb dacă generalul mă vrea cu adevărat aici.

— Te vrea aici, Livvy. Elizabeth se schimbă la față, iar Olivia știu în acel moment că ceea ce urma să zică Elizabeth era purul adevăr. A avut o anumită reținere la început, recunosc, având în vedere câte s-au întâmplat în ultima perioadă. Dar s-a obișnuit cu ideea. În special, în ultimele două zile; și nu te mai îngrijora în privința contribuției tale, Livvy. Simpla ta prezență va fi îndeajuns. Elizabeth o prinse de mână. Deci, am încheiat aici discuția, da? Acum... du-te și servește-te cu răcoritoarele de pe masă. Susanna a făcut saleuri cu șuncă. Sunt delicioase. Vino apoi înăuntru și îți vom da camera în primire.

Încă neconvinsă de cum stau lucrurile cu adevărat, dar mulțumitoare pentru locul oferit, unde se putea simți acasă măcar pentru un timp, Olivia dădu ușor din cap.

— Mulțumesc, mătușă Elizabeth.

Ridley urmări cu privirea mișcările Oliviei Aberdeen aflată în mulțime, recunoscător pentru perspectiva oferită de verandă și, în același timp, de ascunzișul parțial al unei tufe de liliac. O compătimea încă pentru penibilul creat de confuzia circumstanțelor în care a fost întâmpinată. Dar a fost primită cu căldură de către prima doamnă a plantației Belle Meade; sigur acest lucru trebuia să compenseze cumva dezamăgirea produsă.

Din câte observase, cele două femei erau într-adevăr apropiate, așa cum insinuase doamna Aberdeen. De asemenea, putea să afirme că văzuse și o altă parte a Oliviei, pe care nu o cunoscuse inițial. Oricum, nu era treaba lui să se gândească la această femeie în primul rând.

Gândindu-se la ce avea de făcut, coborî scările verandei în același timp nerăbdător – și nu prea – și se întrebă dacă persoana pentru care venise era încă aici. Ar fi putut-o întreba pe doamna Aberdeen dacă nu cumva cunoaște un anume Robert Green, dar Ridley dori să evite orice curiozitate inutilă cu privire la persoana sa; mai ales cunoscând gradul de prietenie dintre ea și familia Harding.

Își făcu cale prin mulțime, având permanent privirea îndreptată asupra a două persoane – doamna Aberdeen și generalul

William Giles Harding. Generalul stătea împreună cu câțiva bărbați de seamă, salutând și primind felicitări în timp ce își admira noul armăsar. Harding părea mai în vârstă decât fusese prezentat în acel desen făcut în timpul războiului – și, judecând după barba pe care o avea – chiar și mai încăpățânat.

Ridley privi în mulțime și văzu un grup de negri adunați lângă un țarc. Merse înspre ei, însă fără să se apropie prea tare, și se gândi în sinea lui la cuvintele pe care i le va zice lui Robert Green atunci când – și dacă – îl va vedea din nou. Se uită în mod discret la fețele lor, însă niciunul nu era Robert Green. Simți cum speranța i se năruie. Văzu un băiat mai slab ce purta niște bucăți de lemne. Flăcăul era mic de statură și desculț, cu pantalonii suflecați la nivelul gleznelor lui subțiri. Însă lucrul prin care acest băiat ieșea în evidență era bereta pe care o purta și care îi acoperea complet urechile.

Ridley se apropie de el.

— Scuză-mă, tinere.

Băiatul se opri și privi țintă la Ridley de sub cozorocul uzat al beretei lui.

— Cu mine este că doriți să vorbiți, domnule?

Ridley nu se putu abține să zâmbească.

— Da. Am o întrebare pentru tine.

Băiatul se apropie mai tare.

— Atunci mă voi strădui să știu răspunsul, domnule.

— Știi cumva un bărbat pe nume Robert Green?

Băiatul dădu din cap, dezaprobat.

— Nu pot să spun că știu pe cineva cu numele acesta, domnule.

— De cât timp ești aici, fiule?

— De aproape un an de zile. Vin din Georgia, domnule; împreună cu mama mea. E servitoare și lucrează cu vacile la fermă. Eu mă ocup de grajduri. Am grijă de caii de curse, spuse, înfoindu-se un pic de mândrie... Asta când nu trebuie să car lemne sau să fac altceva.

Rămas fără speranță, Ridley mulțumi băiatului și se întoarse înspre moșie. Dacă flăcăul se ocupa de cai și totuși nu auzise de Robert Green, șansa de a-l mai găsi pe acest om vreodată era aproape imposibilă.

Dar totuși, străbătuse atâta drum.

Văzu două grajduri – unul la sud de conac și altul la nord – și cântări bine lucrurile. Din moment ce Belle Meade era o fermă cu herghelie, cu siguranță unul era pentru armăsari, iar celălalt grajd pentru iepe.

Se îndreptă înspre grajdul care era cel mai aproape de el.

De îndată ce păși înăuntru, privirea i se opri asupra grinzilor care susțineau acoperișul înalt și ascuțit. Locul acesta semăna mai degrabă cu o catedrală decât cu un hambar. Zări undeva la dreapta lui o încăpere cu harnașamente, iar Ridley dădu din cap, uimit de numărul staulelor și al echipamentelor sofisticate ale cailor, toate erau aranjate meticulos de-a lungul peretelui pe rafturi: șaua, călușurile, căpestrele și păturile, mai moi și mai pufoase decât orice învelitoare pe care a avut el vreodată.

Numeroase butoaie erau aranjate tot la câțiva metri de-a lungul grajdului; unele cu mâncare, iar altele cu apă. Ridley expiră adânc. Acești armăsari o duceau mai bine decât mulți oameni, inclusiv mai bine decât el.

— Aveți permisiunea generalului să intrați aici?

Ridley se întoarse și văzu un om în dreptul ușii, ținând o furcă în mână și cu o privire nu prea prietenoasă în ochi. Ridley îl măsură din cap până în picioare. Războiul îl învățase multe lucruri, inclusiv abilitatea de a citi oamenii, și rareori dădea greș. Însă era un lucru pe care Ridley îl remarcase la acest om și anume asemănarea izbitoare cu unul dintre caporalii întâlniți în acea noapte dezastroasă pe munte; prima – și ultima – dată când îl văzuse pe Robert Green. Nu era același om, Ridley era sigur. Și totuși, holbându-se la el, părea să fie unul dintre ei.

Ridley simți o anumită antipatie față de acest bărbat, însă amintindu-și motivul pentru care el se afla aici, încercă să fie cât se poate de politicos.

— Mă întrebam dacă ați putea să mă ajutați. Oare nu știți unde aș putea să îl găsesc pe...

— Te-am întrebat ceva... Ai permisiunea generalului să intri aici?

Ridley se uită țintă la el.

— Nu. Nu am. Dar îl căutam pe...

— Știu eu ce cauți, străinule. Omul porni în direcția lui. Exact ceea ce căuta omul pe care l-am prins furișându-se pe aici săptămâna trecută. Încerci să furi informații cu privire la armăsarii generalului Harding și să le oferi apoi bătrânului de la ferma Renfroe cu scopul de a obține un avantaj la următoarea cursă. Făcu încă câțiva metri și se opri brusc, cu furca ridicată în mână. Din cauza acelui nesăbuit, mi-au tăiat o dată din leafă, însă tu nu vei scăpa așa ușor. Cel puțin nu pe tura mea, partenere. Nu din nou. Ai face bine să te întorci și să ieși pe ușă afară până nu îți fac găuri în tot stomacul tău.

Ridley rămase pe poziție cu privirea ațintită asupra bărbatului. Știa că nu era indicat să facă acest lucru. Oamenii de teapa lui erau animale în toată regula; tăfnoși; impulsivi. Ușor de distras. Te holbezi la ei minute în șir, iar ei simt provocarea. Ridley intui după felul în care acest bărbat prinse cu mâna coada furcii, rotind-o și strângând-o mai tare, că era o țintă ușoară. Cu nările fumegând. Ridley cunoștea sentimentul mult prea bine. Știa de asemenea că nu câștiga nimic provocându-l pe acest bărbat.

Își potrivea tonul încercând o modalitate de împăcare.

— Ascultă-mă, nu vreau probleme. Râse un moment, iar apoi spuse: Nici măcar nu știu cine e acest Renfroe, ce să zic de...

Omul țâșni înspre el cu furca ridicată, iar Ridley se feri, tresărind în momentul în care un colț al furcii îi zgârie antebrațul. Cât pe-aci să-i perforze stomacul. Bărbatul avea înălțimea lui Ridley și era musculos, însă vizibil mai încet. Cu o lovitură la nivelul picioarelor, Ridley îl trimise pe om direct pe spate. Scăpă furca din mână, însă nu rămase mult timp jos.

Ridley lovi cu piciorul furca dând-o la o parte, lăsă geanta de pe umăr jos și își adună toate puterile văzând cum bărbatul se apropie de el. Din instinct, amândoi făcură pași în spate, iar Ridley se izbi puternic de perete. Își lovi capul violent de zid, și era sigur că durerea îl va însoți o vreme îndelungată, iar un cal de undeva din spatele lui scoase un nechezat ascuțit de protest.

Ridley prinse cu ambele mâini de hainele bărbatului și îl scutură puternic.

— Ascultă-mă. Îl caut pe Robert Green, atâta tot... și am...

Bărbatul se năpusti asupra lui din nou. Îl lovi cu pumnul în mandibulă, iar Ridley ar fi putut jura că mâna lui era făcută din granit. Ridley își scutură capul, alungând ceața rezultată în urma loviturii, și dădu să lovească cu mâna stânga – ratând intenționat – iar cu mâna dreaptă lovi așa de puternic bărbia omului încât îi azvârli capul pe spate. Bărbatul se clătină ușor, amețit și sângerrând, dar rămase încă în picioare.

Ridley își încordă pumnul și-l scutură agitat din cauza durerii ascuțite pe care o simțea. Începea să savureze acest moment, deși nu trebuia... știa lucrul acesta perfect.

Omul își șterse fața, în timp ce sângele i se prelingea dintr-o tăietură adâncă de la nivelul bărbiei.

— O să îți arăt eu ce facem trădătorilor și bandiților din zona aceasta.

— Nu sunt un trădător și nu am venit să fur. Ți-am spus deja asta. Sunt aici ca să îl văd pe Robert Green. Dacă ai putea...

Omul se năpusti din nou asupra lui Ridley.

— Grady Matthews!

Omul se opri brusc, holbându-se furios și agitat la bărbatul din spatele lui Ridley. Abia respirând, Ridley se uită să vadă cine e persoana din spatele lui, în timp ce cu un ochi privi în continuare la acest Grady Matthews, pentru orice eventualitate.

Capitolul 5

Ridley clipi și își șterse sudoarea de pe frunte, surprins să vadă urme de sânge pe mână, dar și mai surprins de emoția ce îl strângea de gât. Un bărbat mai în vârstă – nespus de furios – se îndrepta spre ei; era însuși Robert Green, purtând un șorț alb și schiopătând ușor în timp ce pășea.

— Ce, Dumnezeu, se petrece aci? Grady, ai face bine să vorbești că, dacă nu, mă duc direct la general; și de astă dată, pun rămășag că te-a trimite să-ți aduni boarfele.

— U-unchiule Bob!, spuse omul gângăvind și arătând înspre Ridley care remarcase apelativul folosit. Încă unul de la ferma Renfroe, trimis să ne spioneze.

Robert Green privi cu niște ochi întunecați la Ridley.

— Domnule, este adevărat?

— Nu, domnule, spuse Ridley, nu este adevărat.

— Atunci care este motivul pentru care te afli aici?

Ridley nu citea nici măcar o urmă de recunoaștere pe fața bărbatului. Știa că se schimbase; pierduse în greutate vizibil, lucru pe care încerca să îl îndrepte; asta, și problema mușchilor lui – o sarcină destul de grea având în vedere cât de rară și scumpă era carnea.

— De fapt, am venit să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Green despre..., ezită o secundă, privind înspre Grady, despre o chestiune personală, domnule.

Green îl privi cu atenție câteva momente.

— Grady, du-te și te spală. Apoi du-te la Rachel să îți coase iară rana din bărbie.

Furios, Grady se pregăti să plece, însă nu înainte să arunce o privire tăioasă înspre Ridley, privire ce parcă insinua că lucrurile între ei doi nu se terminaseră acolo. Ridley îi răspunse în același mod.

— Ziceați de o chestiune personală, domnule, spuse Green odată rămași singuri, pe un ton suspect și fără să îl recunoască încă.

Chiar și așa, Ridley simțea o ușurare pe care nu o putea explica. Văzându-l pe acest om era ca și cum și-ar fi revăzut un vechi prieten, iar tovărășia era un lucru de care Ridley ducea lipsă în ultima vreme.

— A trecut ceva timp, domnule Green, spuse Ridley dregându-și glasul, de parcă tonul pe care vorbise nu era al lui. Încă îmi aduc aminte de cafeaua dumneavoastră, domnule; inclusiv de carnea de căprioară pe care ați împărțit-o cu mine în acea seară... pe munte, adăugă ușor; cea mai bună carne pe care am mâncat-o atunci; cea mai bună de atunci încoace.

Green privi cu ochi nesiguri, iar sprâncenele lui stufoase, aspre și cărunte, se arcuiră și mai tare.

— Sfinte Sisoe, șopti într-un final, nu se poate. Studie cu atenție fața lui Ridley, cu o privire mult mai caldă ca la început. Locotenent Cooper? Dumneavoastră vă ascundeți în spatele acelei bărbi dese?

Green întinse mâna, zâmbind, iar Ridley o strânse tare. Câteva minute în șir, Ridley se holbă la mâinile lor împreunate, gândindu-se cât timp trecuse de când nu-l mai văzuse pe acest om și câte lucruri se întâmplară în toată această perioadă. De asemenea, își aminti de motivul pentru care se afla aici.

Green îl apucă și mai tare de mână.

— În fiecare zi m-am rugat pentru dumneavoastră, domnule, pe toată perioada războiului și chiar și după, rugându-L pe Dumnezeu să vă răsplătească bunătatea pe care ați arătat-o față de mine. Dar... râse ușor, în timp ce barba cărunță se mișcă ferm de-a lungul bărbiei. Nu pot să cred că sunteți aici; chiar aici, în fața mea. Dumnezeu v-a ocrotit, spuse el, expirând ușor. Da, domnule, a făcut-o; exact așa cum l-am cerut.

Ridley îi eliberă mâna din strânsoare. Căldura pe care o simțise momente în urmă se disipase nițel.

— Apreciez rugăciunile dumneavoastră, domnule Green. Dar... răsuflă ușor, privind în jur pentru a se asigura că sunt singuri. Nu aş numi timpul petrecut în Andersonville ca o „pavăză a Celui de sus.”

Green se uită la el cu o privire mult mai aspră, iar Ridley avea o bănuială că omul acesta auzise de acel loc.

— Cât timp ați stat acolo, domnule?

— Paisprezece luni. Prima dată m-au reținut în Richmond, iar apoi m-au mutat în Georgia, la o închisoare deschisă în primăvară.

— Cum au pus mâna pe dumneavoastră?

— Printr-o ambuscadă, în dimineața în care ne-am luat rămas-bun; în timp ce coboram muntele.

Green avea o privire sobră, ce părea să-i accentueze fiecare linie din jurul ochilor și a gurii.

— Andersonville, spuse șoptind, cu privirea îndreptată în altă parte. Generalul nu prea vorbește cu mine despre război. Însă uneori, atunci când oameni cu care a luptat se perindă pe aici, cum e azi spre exemplu, aud tot felul de discuții între ei. Am auzit lucruri despre acel loc. Se uită din nou la Ridley, cu o privire neclintită. Îmi pare rău că ați fost acolo, domnule, și pentru felul în care v-au prins. Sincer, îmi pare rău.

Deși aprecia sinceritatea cu care Green grăise, Ridley simțea un anume disconfort ce îl făcea dornic să schimbe subiectul.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră după noaptea aceea?

— Am ascuns preferații cai de rasă ai generalului pe tot parcursul războiului. Am fost nevoit să îi mut din când în când, dar acei armăsari – cei pe care dumneavoastră m-ați lăsat să îi păstrez – sunt motivul pentru care Belle Meade funcționează așa de bine, domnule. După ce războiul s-a sfârșit, generalul a putut să înceapă de undeva, mulțămită dumneavoastră.

Ridley scutură ușor din cap.

— Succesul plantației Belle Meade se datorează întru totul dumneavoastră, domnule Green. Având în vedere ceea ce ați făcut pentru general și acest talent pe care îl dețineți, atunci când vine vorba de cai. Am văzut în noaptea aceea, felul în care ați relaționat cu ei. Recunosc că m-am speriat la început, văzând

modul în care acești cai răspundeau cerințelor dumneavoastră. N-am mai văzut un asemenea lucru până atunci.

Green își aplecă capul.

— Vă mulțumesc, domnule. E frumos din partea dumneavoastră să spuneți asta, dar... nu e datorită mie. Eu fac doar ceea ce Dumnezeu m-a pus să fac, atâta tot.

Profund mișcat de aceste cuvinte, Ridley își aminti de ceea ce Green îi relatase într-o împrejurare, cum că mama lui îl găsisese o dată dormind cu caii în staule; era doar un copil pe atunci. Ridley știa, fără nicio urmă de îndoială, că aici îi era locul – cel puțin pentru moment. Să învețe de la Robert Green.

Tot ce spera acum era ca și domnul Green să înțeleagă acest lucru.

Un cal de undeva din spatele lor necheză ușor și își scoase capul prin deschizătura ușii. Ridley avu impresia că recunoaște armăsarul de culoare neagră.

— Olympus? întrebă el.

— Aveți o memorie bună, domnule locotenent. Green se îndreptă înspre animal și îl scărpină una bună pe gât. Apoi, privi din nou la Ridley. Mă bucur enorm să vă revăd, dar totuși care e motivul pentru care ați străbătut atâta drum? Nu spuneți că sunteți din Carolina de Sud?

Ridley îi relată cum, întorcându-se acasă, a aflat de moartea fraților lui și despre cele petrecute cu tatăl său.

— Era tot un schelet, total diferit de omul care fusese cu patru ani în urmă; corpul lui a fost răvășit de tuberculoză. Și totuși el... Cuvintele se opriră, iar Ridley încercă să continue. Fusese la fel de înverșunat în privința mea, chiar și în ultimele lui zile.

— Pentru alegerea făcută, spuse încet Green.

Ridley dădu din cap, amintindu-și și acum de felul în care tatăl său privise la el de pe patul de moarte. În acele momente, simți vibrația unei dureri vechi. Cred că m-a învinuit pe mine pentru moartea fraților mei. Punându-mă în locul lui, cred că și eu aș fi procedat la fel.

Secunde trecură în tăcere, iar prin ușa deschisă se puteau auzi frânturi din râsetele și conversațiile oamenilor din apropiere.

— Ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră?

— A murit acu câțiva ani, dând naștere unei fete. Amândouă au murit în același timp. Predicatorul spunea că i s-a părut un lucru chiar potrivit, dar... eu nu am prea crezut asta. Nici acum nu o cred. Ridley își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, din nou dornic să aducă o altă temă în discuție. Acum două luni a murit și tatăl meu. După ce l-am îngropat, am vândut casa și ce mai rămăsese din fermă și am pornit la drum.

— Încotro vă îndreptați?

— Înspre vest, în cele din urmă; spre Colorado. Dar aş avea o rugămintă – la dumneavoastră, domnule Green. Dacă sunteți dispus, bineînțeles.

Green își încreți ușor fruntea.

Ridley inspiră adânc și se concentrează la ce urma să zică.

— Motivul pentru care sunt azi aici este să vă rog să mă învățați cum să mânuiesc caii. Cum să lucrez cu ei așa cum o faceți dumneavoastră. Cum să îi fac să asculte ceea ce le cer să facă.

Green râse puternic și îndelungat.

— Dumnezeule, domnule... Cred că mai repede îmi puneam soția să facă ceea ce îi ceream, decât acești cai de rasă. Dacă aş fi avut o soție, bineînțeles; dar nu am. Zâmbetul îi dispăruse de pe față, însă nu și sclipirea din ochi. Eu nu *fac* nimic ca acești cai să îndeplinească ceea ce le cer. Pur și simplu îi ascult, îi las să îmi zică nevoile lor. Apoi îi ajut să facă ceea ce Dumnezeu le-a dat să facă. Să fugă, tare și puternic. Repede, asemeni vântului.

Ridley se apropie mai tare de ușa staulului.

— Mă puteți ajuta să fac asta? Îmi puteți arăta cum să – se simți naiv și prostuț, rostind cuvintele acestea – *ascult* aceste animale, așa cum dumneavoastră o faceți?

Green oftă adânc.

— Nimeni nu m-a mai rugat acest lucru până acum. Hm... își scutură ușor capul. Nici măcar nu știu dacă pot să învăț pe cineva acest lucru. În plus – afișă o expresie mai solemnă și serioasă – nu sunt sigur dacă dumneavoastră sunteți pregătit să fiți învățat, domnule.

— Dar *sunt* pregătit. Am străbătut atâta drum. Și... Ridley nu mai discutasă cu nimeni despre acest lucru, iar vorbind despre el acum, îi trezea amintiri dureroase, menite să fie îngropate odată

pentru totdeauna. Când am fost încarcerat în Andersonville... gândul acesta, de a învăța de la dumneavoastră, domnule Green... a fost singurul care m-a determinat să sper. Acest gând și dorința de a ieși de acolo și de a părăsi Sudul de-a binelea.

Pentru o bună bucată de vreme, Green nu spuse nimic, nici măcar nu privi înspre Ridley. Tot ce făcea era să maseze fruntea calului. Își ridică într-un final privirea.

— Bănuiesc că știți părerea generalului cu privire la unele lucruri. Mă refer la război... și la armata federală.

Ridley se gândi la barba generalului Harding și la ceea ce Olivia Aberdeen îi relatase cu privire la el. De asemenea, în mintea lui, cântărea riscul pe care Robert Green trebuia să și-l asume, spunând da. Nu că nu s-ar fi gândit și el la acest lucru. O făcuse. Dar niciodată în compania acestui bărbat, iar acum, fiind atât de aproape de el, toate aceste riscuri erau puse într-o lumină mult mai clară.

Ridley atinse cu degetele o gaură din peretele de lângă staul.

— Nu cred că generalul Harding va accepta ideea ca eu să rămân aici.

— Locotenente Cooper, asta e nimic comparativ cu adevărul. Dacă ar fi să accept propunerea dumneavoastră, iar generalul ar afla cine sunteți – sau mai bine zis cine ați fost... Green expiră adânc. Amândoi am fi alungați de aici. Poate chiar omorâți undeva pe drum. Nu de mâna generalului, el nu e un asemenea om. Dar alții de aici... sunt foarte ranchiunoși și înverșunați cu privire la acest aspect. Oftă adânc, frecându-și barba. Am locuit aici la Belle Meade, toată viața mea. Cunosk pe toată lumea de aici. Nu am unde să merg altundeva, domnule. Și nici nu vreau asta. Locul acesta este casa mea. Mâna i se opri deasupra calului. Și... dacă generalul mă va lăsa să rămân, nu mă deranjează chiar să mor aici.

Pentru a doua oară deja, Ridley se simțea invidios pe acest bărbat și pe ce avea. Era însă conștient de tot ce putea Green să piardă. Auzind răspunsul bărbatului și văzând umezeala din ochii săi, Ridley se îndreptă de spate.

— Înțeleg, domnule Green. Și credeți-mă, nu vă condamn o secundă pentru decizia luată. Era mai mult decât *dezamăgit*, iar

tumultul emoțiilor și visurilor năruite nu putea fi descris într-un cuvânt, însă Ridley mască acest lucru cât de bine putu.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule, și – întinse mâna – pentru ceea ce mi-ați oferit în acea seară pe munte.

Green îi apucă mâna și o strânse mai tare ca ultima dată.

— Și care a fost acel lucru, domnule locotenent?

Ridley simți cum încep să-l usture ochii.

— Speranță, șopti el, de parcă cuvântul în sine l-ar fi gătit. Se opri în dreptul locului unde își lăsase geanta cu ceva timp în urmă, o luă de jos, privi pentru ultima dată în urmă, după care dădu din cap în semn de mulțumire și se porni înspre ușă.

Odată afară, Ridley respiră adânc. Deci, asta a fost tot... Oftă profund și privi în jur. Mulțimea se redusese semnificativ. Generalul Harding încă stătea lângă armăsar, înconjurat de suporteri. Însă Olivia Aberdeen era de negăsit. Bagajul pe care îl lăsase în dreptul ușii dispăruse, iar el simți un regret inexplicabil, gândindu-se la ea. Se întrebă dacă găsise lucrul pentru care venise și spera din toată inima că o făcuse.

Soarele își schimbase poziția pe cer, iar aerul se răcorise ușor, însă nu cu mult. Simți o aromă în jurul lui, ceva ce mirosea a șuncă și pâine proaspăt coaptă, iar gura i se umplu toată de salivă. Stomacul îi era gol, însă foametea aceasta nu se compara cu sentimentul de singurătate din sufletul lui. Porni încet la drum, cu gândul la Petey și Alfred, la tatăl lui, mama lui și mica Emily – sora pe care nu o cunoscuse niciodată – oh, cât de dor îi era de ei. Cât de mult și-ar fi dorit să aibă și el un loc pe care să îl numească...

— Nu va fi ușor să învățați, locotenente Cooper.

Ridley se opri din mers, atent la vocea din spatele lui, precum și la cuvintele rostite. Se gândi din nou la ele în mintea lui, iar apoi se întoarse în spate și îl văzu pe Robert Green stând în ușa grajdului, cu privirea ațintită asupra lui.

— De asemenea, va lua timp, îi spuse Green.

Omul vorbea fără să zâmbească, Ridley sesizase acest lucru, însă chiar și așa, simți brusc nevoia ca *el* să o facă.

— Am tot timpul din lume, domnule. În limite rezonabile totuși, se gândi în sinea lui, știind că atunci când își dorea cu tot dinadinsul un lucru, își dădea toată silința ca să-l înlăptuiască.

— Și trebuie să îl doriți cu adevărat, spuse Green hotărât. Acest... *dar*, cum îl numiți dumneavoastră.

— Îmi doresc. Ridley porni în direcția lui. Vă dau cuvântul meu de onoare, chiar îmi doresc acest lucru.

— De asemenea, va trebui să faceți tot ce vă spun eu. Credeți că veți avea o problemă cu asta?

Ridley zâmbi.

— Nu, domnule. Nicio problemă.

— Știți să mânuiți un bici?

De fapt, mă pricep chiar foarte bine să folosesc biciul. Încă de mic copil am...

— Păi, nu veți folosi acest lucru aici. Green își fixă privirea asupra lui. Noi *niciodată* nu lovim un cal cu biciul; sau cu un băț de altfel. Așa că sper că veți avea răbdare. Chiar foarte multă răbdare.

Ridley nu spuse nimic timp de o secundă, nu pentru că nu avea un răspuns pregătit, ci pentru că acesta nu reflecta adevărul cu privire la sine. Ba mai mult, avea o bănuială că Robert Green știa deja că răbdarea nu era unul dintre punctele lui forte.

— Sunt dornic să învăț și această calitate, domnule.

— Nu este îndeajuns doar să vă doriți acest lucru. Trebuie să lucrați cu mintea – și cu inima – deopotrivă. Răbdarea trebuie să vină de aici, spuse Green, atingându-și pieptul; și nu este un lucru deloc ușor.

Ridley dădu din cap, afirmativ.

— Înțeleg.

Deși nu era sigur de acest lucru, totuși, mască această incertitudine. Dorea și avea nevoie să învețe ceea ce numai Robert Green știa.

Odată ajuns în dreptul lui, Green continuă.

— Generalul Harding nu e un om perfect, domnule locotenent. De fapt, nici nu există un asemenea om. În schimb e un om cu o inimă bună. A fost cinstit cu mine în toate privințele, iar eu îi datorez același lucru. Green își îndreptă privirea înspre casa principală și îl zări pe general pe verandă, cu încă câțiva oameni lângă el. Și totuși... spuse Green, oftând ușor. Într-un fel, mă simt îndatorat și față de dumneavoastră, amintindu-mi ce ați făcut pentru mine și în același timp pentru general. Așadar, îmi

voi da toată silința să vă învăț tot ce știu, în cel mai bun mod posibil. Dar trebuie să stabilim un lucru de la început, domnule locotenent. Generalul Harding e cel care angajează și concediază oameni pe aici. Sunt dispus să vă învăț, dar nu o voi face pe la spatele generalului. Bănuiesc că și dumneavoastră veți avea nevoie de ceva bănuți cât timp veți sta aici.

Conștient de întrebarea nerostită, Ridley dădu din cap.

— Am câțiva bani puși deoparte, însă nu destui. Cu siguranță, nu mi-ar strica să obțin o slujbă bine plătită.

Timp de un minut, Green se gândi la toate aceste aspecte în sinea lui.

— Atunci trebuie să vă întâlniți cu generalul și să îl rugați să vă dea de lucru așa cum se cuvine. De regulă, generalul este foarte atent la persoanele pe care le angajează. Chiar azi am alungat un bărbat de aici. Un om singuratic și foarte dușmănos de felul lui. Oricum, n-ar fi făcut o treabă bună pe aici. Puteți să îi spuneți generalului că ați vorbit cu mine și că eu v-am trimis la el. Dar dacă și după toate acestea, răspunsul lui va fi unul negativ... Green ridică ușor din umeri. Atunci îmi pare rău, dar înțelegerea noastră cade. Singura modalitate prin care aș putea să vă învăț este lucrând cu caii, iar aceștia sunt armăsarii generalului, prin urmare mi se pare corect ca generalul să aibă ultimul cuvântul în această privință.

Deși nu îi plăcuse întru totul abordarea lui Green, totuși Ridley nu avea o altă opțiune. Își întinse mâna, iar Green o apucă strâns.

— Mi se pare corect. Sunt nerăbdător să îl cunosc pe acest general.

— Cu siguranță veți avea posibilitatea să îl cunoașteți în curând. De cele mai multe ori, e pe șa, călărind de-a lungul plantației de dimineața până seara. Dar înainte să ne învoim la toate acestea, trebuie să îmi promiteți ceva, domnule locotenent; și nu e o chestiune discutabilă pentru mine.

Cu o curiozitate crescândă, Ridley așteptă cu privirea ațintită asupra lui Green.

— Și care este acest lucru?

— Indiferent de situație, nu veți spune nimănui de partea cui ați luptat în război, domnule... Iar generalul Harding nu trebuie să afle că eu și dumneavoastră ne-am întâlnit în acea noapte, pe munte.

Capitolul 6

— Olivia dragă, te rog, mai servește-te cu încă o porție, spuse Elizabeth indicând înspre o servitoare din apropierea Oliviei, ce ținea în mână un bol cu cartofi piure. Mănânci mai puțin ca o rândunică.

Tânăra servitoare de culoare se pregăti să pună încă o lingură bună de cartofi în farfuria Oliviei, însă aceasta ridică mâna, protestând.

— Au fost delicioși, mulțumesc. Dar m-am săturat deja. Mulțumită că Elizabeth nu mai insistase asupra problemei în cauză — așa cum procedase cu friptura de vită — Olivia luă câteva înghițituri de apă, încercând din răspuțeri să nu se holbeze la verișoara Lizzie, noua menajeră a casei care ajunsese la scurt timp după sosirea Oliviei în acea dimineață. Însă femeia era așezată față-n față cu ea, la aceeași masă, motiv pentru care această curiozitate părea mai degrabă o provocare.

Olivia privi în jos la materialul de culoare gri în care se îmbrăcase înainte de cină. Șifonată cum era, totuși rochia arăta mai bine decât cealaltă îmbrăcămintă pe care o purtase deja aici. Rochia neagră o dăduse unui servitor pentru a fi spălată și reparată, având siguranța că o va avea din nou în garderobă în următoarea dimineață.

Conversația trecea de la un mesean la altul, la fel ca diversitatea temelor discutate, iar schimbul energic de replici nu făcea decât să încalce eticheta meselor formale cu care Olivia fusese obișnuită aici și la care participase înainte. După câteva secunde, însă, Olivia realizase un lucru, și anume că nu mai participase la o masă de familie în Belle Meade până acum. Știa și de ce, iar

conștientizarea cruntă a acestui fapt nu o făcea să se simtă mai bine-venită ca la început.

Până la urmă, era o străină.

Cu siguranță, toată lumea de la masă credea același lucru. Inclusiv mătușa Elizabeth – pe care părea să o fi extenuat la maximum activitățile de rutină ale zilei – o trata mai degrabă ca un oaspete de onoare și nu ca pe cineva care avea să locuiască permanent aici. Seline era cordială și politicoasă, atentă – ce dureros să vadă acest lucru! Iar Mary...

Olivia aruncă pe furiș o privire înspre cea mai tânără fiică a familiei Harding. Mary Harding rareori privea în direcția Oliviei, însă părea să fie prietenă la cataramă cu Lizzie, în ciuda diferenței de vârstă dintre ele. Chiar și acum, cele două aveau capetele aplecate, zâmbind și șușotind despre tot felul de lucruri.

Lizzie era mai în vârstă decât se așteptase Olivia. Avea peste treizeci de ani, după cum mărturisise Elizabeth mai devreme. Părinții fetei erau decedați, iar Lizzie nu se măritase niciodată. În zilele de azi, speranța unei căsnicii pentru o femeie de vârsta ei era aproape imposibilă, sau cel puțin așa insinuase Elizabeth, cu așa puțini bărbați prin preajmă. Și totuși, din orice unghi privea Olivia, tânăra femeie părea îndeajuns de frumoasă.

Însă, dacă Olivia putea să o acuze de ceva, era de faptul că ceruse a treia porție din merele cu scorțișoară. Dar merele erau într-adevăr delicioase. Perfect gătite, la fel ca orice alt lucru de pe masă. Prin urmare, era destul de greu să îi găsești vreun cusur acestei femei.

Cina avea toate calitățile pe care o masă de familie trebuia să le aibă. Era însă așa de diferită de cinele pe care le avusese în copilăria ei și care fuseseră liniștite, adecvate și organizate; lipsite de obiceiul de a vorbi unul peste altul; fără replici tăioase; fără drame; fără izbucniri sau râsete, cum era cazul familiei Harding.

Fiind singurul copil al unui cuplu de oameni în vârstă, Olivia nu avusese parte de o cină în familie precum aceasta și probabil că nici nu va avea vreodată – nu cu reputația lăsată în urmă de Charles; o reputație legată atât de strâns în jurul gâtului ei, asemeni frânghiei cu care fusese el la rândul lui legat.

Se gândi din nou la Charles, iar amintirea felului în care murise, îi creă o anumită stânjeneală. Nu dorea să se recăsătorească și, totuși, de ce spera să aibă și ea parte de o asemenea experiență precum cea din fața ei? Uitându-se în jurul mesei, văzând zâmbetele, căldura, familiaritatea și ușurința cu care această familie interacționa, știa de ce.

Pentru că avusese și ea odată speranțe cu privire la căsnicia și familia ei. Pe când era doar o fetiță, visase la acest lucru. Ca tânără femeie, se pregătise pentru aceasta. Iar ca mireasă, înțelesese repede că lucrurile nu erau nici pe departe precum își imaginase.

Dar urma să vină ziua, și era conștientă de acest lucru, când va trebui să se recăsătorească. Cel puțin din dorința de a nu fi o povară pentru acești oameni de la masă, care încă îi acceptau – sau cel puțin tolerau – compania. Dar totuși, spera ca acea zi să fie cât mai îndepărtată posibil. Cel puțin cu un an, dacă nu chiar doi, luând în considerare perioada normală de doliu corespunzătoare unei văduve.

Iar următorul bărbat cu care se va căsători – dacă va avea această șansă, se va lupta să aibă și ea un cuvânt de spus – va fi cu totul diferit de Charles. Va fi prostănac, burtos și monoton. Abia în măsură să ridice tonul la ea, cu atât mai mult mâna. Și dacă va fi îndeajuns de norocoasă, poate va ajunge să simtă pentru el un dram de afecțiune. Nu dragostea profundă și de lungă durată la care visase odată. Acestea erau dorințele copilărești ale unei fete care nu știuse prea multe și ale unei tinere femei care nu se lovise încă de viață și realitatea ei cruntă.

Și de dezamăgirile ei.

Olivia se uită cu atenție la șervetul din mână, întinzând materialul acolo unde era șifonat și atingând cu degetul litera *H*, brodată minuțios într-unul dintre colțuri. Alte calități pe care le căuta într-un soț – dacă ar fi avut dreptul să aleagă – erau loialitatea și sinceritatea. Și, fără discuție, ar trebui să fie unul din Sud, dornic să reclădească tot ce fusese distrus cu ocazia căderii Confederației.

Auzi zâmbete în jurul mesei, iar Olivia fu trezită din nou la realitate, având impresia subită că își aude numele. Își ridică capul și o văzu pe Elizabeth uitându-se la ea, la fel ca restul oamenilor de la masă.

— Tocmai te întrebam, scumpo... L-ai mai auzit pe general să spună întâmplarea aceasta? E chiar amuzantă și se potrivește de minune cu desertul din această seară, desert pe care Susanna l-a făcut la perfecțiune.

— Ah... spuse Olivia clipind. Fără să aibă vreun habar despre ce vorbea mătușa Elizabeth, Olivia schiță un zâmbet, văzând cum tânăra servitoare de dinainte așază niște castroane cu desert din frișcă în fața fiecărei persoane. Nu prea cred, mătușă Elizabeth. Dar cu siguranță mi-ar plăcea.

Olivia intuit, citind satisfacția de pe fața generalului și modul în care se așezase înapoi pe scaun, că nimerise răspunsul corect. Nerăbdătoare să guste o lingură bună din desertul cu frișcă – așa de ușor și aerat, unul dintre preferatele ei – așteptă ca Elizabeth să ia prima îmbucătură, așa cum cerea eticheta.

— Defunctul meu tată, John Harding, Dumnezeu să-l odihnească, spuse generalul, a fost un om nemaipomenit care a trăit o viață destul de aventuroasă, după cum familia mea bine știe. Nu numai că a pus bazele a ceea ce Belle Meade e acum, dar a fost un instrument esențial în formarea și construirea orașului Nashville. El împreună cu mama mea obișnuiau să găzduiască demnitari locali și naționali, iar în anumite situații...

— Oh, te rog grăbește-te, tată, sări Mary, treci la partea mai interesantă.

— Și nu uita să vorbești imitând vocea bunicului Harding, adăugă Selene.

— Răbdare, fetelor, răbdare, spuse generalul ridicând o mână și făcându-le apoi cu ochiul.

Olivia văzu celelalte doamne zâmbind și făcu și ea la fel. Apoi, îl surprinse pe general uitându-se la ea.

— Olivia, bănuiesc că ai auzit de David Crockett, renumitul vânător de urși și în același timp parlamentar al statului Tennessee?

Olivia dădu din cap, afirmativ.

— Fiecare copil din Tennessee a auzit despre acest Davy Crockett.

— Ei bine, cu scurt timp înainte ca Crockett să părăsească statul Tennessee pentru Texas, părinții mei l-au găzduit; chiar aici, la Belle Meade. Zâmbetul lui se transformase într-o expresie melancolică. Domnul Crockett a fost un povestitor de-a dreptul

amuzant, doamnelor. După cină, obișnuiam să stăm cu orele în jurul lui în timp ce ne relata diverse întâmplări de-ale sale. Într-o seară... Generalul râse forțat. Mama mea, Susan, îi făcuse exact acest desert.

Din instinct, toată lumea se uită în castroane, iar apoi din nou la el.

— Atunci când Crockett l-a întrebat pe tatăl meu ce fel de desert fusese acela, tatăl meu îi răspunse... Generalul își coborî ușor bărbia. Din câte știu eu, doamnele îi spun desert cu frișcă, domnule Crockett, spuse pe un ton mai grav, accentuând și tărăgănând fiecare cuvânt. Vă place?

Selene, Mary și Lizzie, izbucniră în râsete. Ochii lui Elizabeth străluceau, iar Olivia făcu și ea o grimasă.

— Crockett, continuă generalul cu o voce normală, a cărei reputație de om amuzant era cunoscută de toată lumea, răspunse la rândul lui: „Păi, nu știu. Am luat o înghițitură, două, dar nu mi-am dat încă seama.”

O explozie de râsete se auzea din toate părțile, iar Olivia se alătură și ea, râsuflând ușor atunci când văzu că generalul o cuprinse și pe ea cu privirea.

Elizabeth luă prima îmbucătură din desert, iar apoi toată lumea făcu la fel.

— Olivia, ce rău îmi pare că nu ai avut ocazia să îl cunoști pe domnul Harding, tatăl generalului. Avea un fel de a fi blând, un om atât de moderat în maniere și vorbe, adăugă Elizabeth

— Și care a fost mottoul lui, fetelor? întrebă generalul.

Selene se uită la Mary, care își opri lingura în aer, înainte să o ducă la gură. — Dacă te-ai fi străduit un pic mai mult, nu crezi că ai fi ajuns un pic mai departe? spuseră amândouă la unison, chiar și Lizzie li se alătură, aparent familiară cu istoria acestei familii.

Din nou, toată lumea râse și, din nou, Olivia se simți atât de nepotrivită în mijlocul lor.

— Selene... spuse generalul, luând câteva înghițituri din cafea, aceea a fost prietena ta Roberta pe care am văzut-o azi?

— Da, tată, ea a fost.

— Și ai reușit să o convingi să călărească?

Selene dădu ușor din cap.

— Fata asta nu ar intra nici măcar cu un picior în grajdul cailor, cu atât mai mult nu ar atinge unul. Nici nu mai zic de călărit. Tot insista asupra faptului că armăsarii voiau să o rănească.

Toată lumea din jurul mesei râse. Toată lumea, cu excepția Oliviei.

— Data viitoare când mai vine pe aici – generalul se uită fix la fata cea mai mare, cu o voce fermă și hotărâtă – trebuie să mă anunți. Îmi iau eu responsabilitatea de a o învăța să se așeze pe șă și să călărească numaidecât. Fiecare femeie tânără ar trebui să știe cum să călărească și să mânuiască un cal. Trebuie să ne înfruntăm fricile, nu să fugim de ele. Și poți să-i transmiți ceea ce am spus eu acum.

O liniște profundă se lăsă peste cei prezenți, de parcă toată lumea luase în serios ordinul generalului. Olivia își menținu privirea îndreptată asupra castronului, rugându-se cu ardoare ca nimeni să nu o întrebe chestiuni legate de călărie.

— Și cum o mai duce fiul dumneavoastră, generale? întrebă verișoara Lizzie, sfidând tăcerea.

— John Jr. e foarte bine, mulțumesc de întrebare, Lizzie. El, soția lui și copiii lor sunt foarte fericiți acolo unde locuiesc acum, la ferma Stones River de lângă Nashville. Am cinat împreună cu ei cu aproximativ o săptămână în urmă.

Olivia uitase complet că generalul avea un băiat cu prima lui soție. Totuși, Olivia nu sesizase niciodată vreo rețineră din partea lui Elizabeth. Dimpotrivă, îl menționase destul de des în scrisorile ei, însă Olivia nu îl cunoscuse niciodată în persoană.

— Astăzi, Selene a primit o scrisoare de la cineva foarte special, spuse Elizabeth cu o voce melodică, iar Olivia își ridică privirea.

Selene își savură în continuare desertul, un zâmbet subtil fiind singurul ei răspuns.

— Într-adevăr, răspunse generalul, dar totuși, nu primește ea scrisori din acestea tot timpul? Am alungat cel puțin vreo patru admiratori, numai luna aceasta. Niciunul vrednic de ea.

Elizabeth dădu din cap, dezaprobat.

— Ești prea exigent cu admiratorii ei.

Sorbindu-și cafeaua, generalul ignoră complet ultimul comentariu.

— Și cine ar putea fi această persoană specială? De fapt, nu îmi spune nimic, lasă-mă să ghicesc. Ar putea fi oare un... măcelar? Comentariul generalului atrase încă un val de hohote. Sau poate un brutar?

— Tată, spuse Selene, pe un ton jucăuș și în același timp dojenitor.

— Sau poate un făuritor de sfeșnice? adăugă tatăl.

Olivia privea la scena care se desfășura în fața ei, recunoscătoare pentru subiectul adus în discuție, savurând cu plăcere desertul serii. Observă în același timp lipsa de implicare a lui Mary în acest schimb jucăuș de replici.

— Iubite soț, spuse Elizabeth râzând. Cu siguranță, poți să ghicești autorul așa-zisei scrisori.

— Da, aș putea, răspunse el, cu un zâmbet șters. Dar, totuși, aș prefera să mi-l spună fata mea. Vreau să aud din gura ei numele acestui gentleman.

Auzind seriozitatea din glasul generalului, Olivia se prefăcu interesată de frișca rămasă la fundul castronului, furișând câteva priviri între timp.

Obrajii lui Selene se îmbujoraseră. Cu grijă, își așează lingura deoparte și privi direct în ochii tatălui ei.

— Numele lui este generalul William Hicks Jackson, după cum bine știi, tată. Un zâmbet apăru pe fața tinerei domnișoare, la pronunțarea acestui nume.

— Ah, da. Generalul luă încă o linguriță din desertul cu frișcă, iar judecând după expresia feței sale, părea să îi savureze cu plăcere gustul. Cred că am mai auzit de acest gentleman înainte. Dar am vrut să știu ce simte fata mea în privința lui, spuse generalul cu o privire plină de duioșie. Un om poate să își dea seama ce simte o femeie pentru un bărbat doar din felul în care îi rostește numele. Fie o face cu afecțiune și cu o mândrie ușor de remarcat, fie o face cu o oarecare ezitare... născută din rușine.

Adunarea amuțise din nou, iar Olivia stătea nemișcată, cu plămânii lipsiți de aer. Își păstră în continuare atenția asupra castronului, simțind nevoia disperată să respire, însă ezită, de frică să nu gâfâie.

— Și pot să afirm cu încredere, continuă generalul, că ești mai mult decât mândră de generalul tău, William Hicks Jackson.

Cu gura întredeschisă, Olivia respiră ușor și tăcut, cu plămâni și ochii arzând.

— Nu e generalul *meu*, tată, spuse Selene chicotind.

— Nu încă, cel mai probabil, spuse generalul, contrazicând-o. Dar am o presimțire că i-ar plăcea să fie. Și de ce nu, din moment ce tu ești comoara la care aspiră? Dar desigur – râsul lui era sec și concludent – ca să se întâmple una ca asta, va trebui să mă câștige pe mine mai întâi de partea lui.

În sfârșit respirând normal, Olivia privi de-a lungul mesei și o găsi pe Selene toată numai zâmbet, în timp ce Mary își șterse discret ceva de pe obraz.

După ce toată lumea terminase de savurat desertul, generalul Harding, așezat în capul mesei, se ridică în picioare, iar conversația fu redusă la tăcere.

— Înainte să ne ridicăm de la masă în această seară, aș dori să închin un toast, doamnelor... dacă ați binevoi să vă opriți din pălăvrăgeala aceasta pentru două minute.

La auzirea tonului său aspru și prefăcut, Elizabeth râse, împreună cu toate celelalte persoane de la masă, cu excepția Oliviei care se gândi din nou la Charles.

Generalul ridică paharul cu apă.

— Pentru domnișoara Lizzie Hoover, frumoasa fată a verișoarei mele primare, care a fost atât de binevoitoare să accepte să lucreze într-o casă așa de aglomerată, promițând să o păstreze în cele mai bune condiții de funcționare. Se uită în celălalt capăt al mesei. Cu siguranță, vei ușura povara pe care scumpa mea soție a purtat-o pe umerii săi fragili de prea mult timp deja.

Expresia plăcută de pe fața lui Elizabeth se schimbă brusc într-o ușoară încruntare; însă privirea posacă dispăru la fel de repede precum apăruse.

— Îți sunt așa de recunoscător, Lizzie, continuă generalul, pentru că ai acceptat să vii aici, nu numai pentru a ocupa postul de menajeră principală a casei, dar și ca să faci parte din familia noastră. Ei bine, noroc!

Paharele de cristal se *loviră* unele de altele în mijlocul unei armonii de râsete și a felicitărilor șoptite, iar Olivia zâmbi până aproape la epuizare.

— Iar acum... generalul se întoarse. Un al doilea toast. Fața Oliviei se înroși ușor. Pentru Olivia, fiica celei mai îndrăgite prietene a soției mele – și soția unui trădător al Confederației al cărui nume nici măcar nu îl pot rosti, completă Olivia în mintea ei, pe jumătate sigură că citise același lucru în ochii lui.

— Dumnezeu să Se îndure de sufletul ei sărman... adăugă generalul cu blândețe. Olivia, ne bucurăm să fii împreună cu noi la Belle Meade... și îți oferim sincerele noastre condoleanțe pentru pierderea suferită și pentru toate greutățile prin care ai trecut în ultimele zile.

Olivia își încheștă și mai tare degetele în jurul paharului.

— *Mulțumesc*, murmură ea.

— Și, în speranța unui viitor mai strălucit, nădăjduiesc că te vei acomoda repede aici și te vei bucura de avantajele oferite de o asemenea priveliște nemaipomenită – și plină de viață – precum aceasta. Cu zâmbetul pe buze, generalul își ridică paharul, însă nu la fel de entuziasmat ca prima dată. Noroc!

Paharele de cristal se *loviră* din nou, luând cu toții câte o înghițitură de apă, în timp ce servitorii forfoteau în camera alăturată.

Elizabeth se aplecă și strânse ușor brațul Oliviei.

— Livvy, cu toții ne bucurăm să fii aici. Elizabeth privi de la un mesean la altul, și toate doamnele zâmbiră și aprobă din cap. Toate, mai puțin Mary, care își aplecă capul, privind în altă parte, la fel ca tatăl ei.

Olivia încercă să mascheze disconfortul pe care-l simțea.

— Mulțumesc, mătușă Elizabeth, și dumneavoastră, de asemenea, generale Harding – își îndreptă privirea înspre el – pentru bunătatea și generozitatea cu care m-ați invitat să locuiesc aici. Nu voi lua bunăvoința dumneavoastră ca un lucru ușor... vă promit.

Acum că cina era gata, abia aștepta să scape și să se întoarcă din nou în camera ei. Extenuată, dezamăgită, simțindu-se trădată într-un fel inexplicabil, îi mulțumi din nou lui Elizabeth pentru masă, iar apoi se scuză politicos.

— Livvy, spuse mătușa Elizabeth arătând înspre Selene, Mary și verișoara Lizzie, care stăteau împreună, cu capetele aplecate. Fetele plănuiesc o ieșire în oraș săptămâna viitoare. Poate vrei să le însoțești și tu.

Ultimul lucru pe care Olivia și-l dorea era să întâlnească lumea din oraș, iarăși, mai ales după evenimentele petrecute în acea zi. Văzu obiecția din privirea lui Mary – nu foarte subtilă de altfel – și citi o urmă de reținere și în ochii lui Selene, iar Olivia înțelesese dorința lor de nu fi văzute în oraș împreună cu ea.

Olivia forță un zâmbet.

Mulțumesc pentru invitație, dar... nu consider că aş avea nevoie de ceva din oraș, momentan.

Olivia văzu ușurarea de pe fața lui Mary și a lui Selene.

— E de înțeles, adăugă Selene, blând și docil. Din moment ce abia ai ajuns.

— Exact. Olivia aprobă din cap, fără să le învinuiască pe fete pentru sentimentele nutrite în privința ei, însă rămase cu o rană adâncă în suflet.

Abia ajunse în foaier, când îl auzi pe general strigându-i numele. Olivia se întoarse, potrivindu-și zâmbetul pe buze.

— Da, generale?

— Olivia, aş putea avea o discuție cu tine în biroul meu? Promit că nu va dura mult.

Capitolul 7

— Pe aici e biroul meu, Olivia. Generalul Harding o îndrumă prin camera de studiu, iar Olivia îl urmă din spate, atentă la lucrurile din jur.

Pe un perete erau așezate trei dulapuri din mahon superbe, pline până la refuz cu cupe de argint, ulcioare și trofee. Nici măcar nu se chinuia să le numere; erau cel puțin o sută. Și toate oferite în cinstea iubiților cai de curse ai generalului.

Generalul Harding deschise o ușă care conducea înspre o verandă exterioară.

— Doamna Harding m-a tot bătut la cap să îmi fac și o intrare internă la birou, pentru ca ea să nu mai fie nevoită să iasă afară să mă vadă. Deschise încă o ușă după care îi făcu semn Oliviei să intre. Dar cred că e mai bine așa. Mă ajută să evit aglomerația și, în plus, mă concentrez mult mai ușor când mă aflu aici.

Cu mâna arată înspre un scaun poziționat lângă biroul din mahon, iar Olivia ocupă un loc, inspirând profund. Un cap de bivoli stătea agățat de peretele din apropierea ei, holbându-se cu niște ochi furioși, din onix, la ea. Chiar lângă el, era un alt cap de căprioară, iar Olivia se întrebă, așa cum făcuse și în alte dăți, ce putea să îi determine pe oameni să agațe asemenea lucruri pe perete ca decor.

— După cum am spus și înainte, Olivia – generalul Harding închise ușa în urma lui cu un pocnet puternic – voi fi scurt și la subiect. Sunt conștient că ești obosită și nerăbdătoare să te pregătești de culcare.

— Nu, minți Olivia, sunt în regulă.

— Inițial am dorit să amân această conversație pe mâine. Generalul se așază pe scaunul mai mare din piele, vizavi de ea. Apoi m-am gândit că ar fi mult mai oportun pentru noi să purtăm această discuție în seara aceasta. Cel mai bine e să clarificăm unele lucruri încă de la început, nu crezi asta?

Deși ar fi vrut să dea din cap dezaprobat, totuși Olivia se conformă.

— Desigur, domnule.

— În primul și în primul rând, vreau să știi că...

O bătaie se auzi în ușă. Vizibil deranjat, generalul se scuză politicos, deschise ușa și păși afară. Olivia recunoscuse vocea generalului și auzi încă o voce masculină. Nu putea desluși ceea ce ziceau, însă vorbeau pe un ton răspicat. Un moment mai târziu, generalul reapăru în cameră.

— Scuzele mele. Își ocupă din nou locul pe scaun. A fost unul dintre angajații mei. Un om a venit azi pe aici să ceară de lucru. *Un vagabond* mai bine zis. Oftă și dădu ușor din cap. Un om încăpățânat de felul lui și cu o siguranță de sine de-a dreptul absurdă. Am refuzat să îl angajez, iar el a plecat mânios și nemulțumit. Administratorul meu a venit să mă asigure că el însuși l-a alungat pe omul acesta de pe proprietatea mea.

Ridley Cooper. Olivia se uită pe fereastră afară. El trebuie să fi fost. Dar nu putea zări nimic sau mai bine zis pe nimeni. Era prea întuneric afară. Își întoarse privirea și, fără un motiv anume, simți un regret pentru acest om – deși era un grosolan pe alocuri – dorindu-și ca generalul să îi fi acordat măcar o șansă.

— Pot să citesc caracterul unui om la prima vedere, continuă generalul și, deși acest om părea capabil, totuși nu avea nimic bun în sinea lui. Privirea lui întâlnește privirea Oliviei. Am știut același lucru despre soțul tău când l-am întâlnit prima oară; un om talentat... și, în același timp, un om de nimic.

Olivia simți o oarecare încordare, iar desertul cu frișcă parcă făcu o tumbă în stomacul ei. Nu era de mirare că voia să vorbească cu ea despre Charles... Și totuși îi era groază de ce urma să zică generalul.

— Vom vorbi despre acest subiect o singură dată, Olivia, iar apoi nu mai vreau să aud numele acestui om pomenit în prezența

mea – sau în casa mea – vreodată. Chiar dacă încă consider că un trădător merită să moară asemeni unui trădător, totuși ce i s-a întâmplat lui Charles Aberdeen este îngrozitor. Modul în care acei oameni și-au îndeplinit planul cu privire la soarta lui, iar apoi au defilat cu el...

Generalul își opri brusc buzele în spatele bărbii dese. Se holbă la ea cu niște ochi fermi și cenușii, cu o expresie ce trăda scârbă și repulsie, iar Olivia imploră în tăcere – urla – ca el să continue.

Îndeplinindu-i fără să știe dorința, generalul răsufală ușor.

– Ce au făcut ei întrece orice limită. Și e așa de regretabil că trebuie să porți povara acestei rușini nu numai pentru el, ci și pentru tine, din moment ce ai fost soția lui. Invitându-te în casa mea, trebuie să înțelegi că am luat o parte din această rușine și ocară asupra mea și a familiei mele. Chiar și asupra reputației plantației Belle Meade.

Olivia se înfioră în sinea ei, însă își aținti în continuare privirea asupra lui. Nimic din ce afirmase nu era un lucru pe care ea să nu îl fi știut deja. Și totuși, auzindu-l vorbind atât de direct despre acestea, despre viața ei, o rănise profund.

– Însă chiar și așa sunt dispus să o fac, simțindu-mă îndatorat față de soția mea. Ea te iubește mult, Olivia, așa cum a iubit-o și pe mama ta. Elizabeth a ținut la Rebecca ca la o soră dragă și a suferit mult după moartea ei.

– Vă mulțumesc, domnule, șopti Olivia. Și eu simt o mare afecțiune pentru soția dumneavoastră.

Generalul își deschise gura să zică ceva, după care se opri, de parcă s-ar fi răzgândit în mintea lui; apoi, râse blând.

– Am văzut... ezitarea ta de mai devreme, atunci când Selene împărtășea cu noi despre generalul Jackson.

Olivia se gândi o clipă și răspunse sincer.

– Nu știu la ce vă referiți, domnule.

Generalul zâmbi din nou.

– Una dintre cele mai importante decizii din viața unui tată, Olivia, este să aleagă cu cine se va căsători fata lui. Iar această decizie nu poate fi luată cu ușurință sau în grabă. Trebuie tratată cu mare minuțiozitate și numai după ce caracterul băiatului a fost studiat cu atenție. Să faci mai puțin de atât, ar însemna

o lipsă de respect față de ceea ce înseamnă acest concept al familiei... și față de fată. Ești de acord cu mine?

Cu gândul la Selene și la discuția de la masă, Olivia dădu din cap, afirmativ. Însă generalul nu mai spuse nimic, iar Olivia se gândi la o altă posibilitate, ceea ce o supăra și mai tare.

— Cu tot respectul, generale Harding, dar cred că atunci când tatăl meu a hotărât mariajul dintre mine și Charles, a făcut-o cu cea mai mare considerație și nu a luat această decizie în mod pripit. Dimpotrivă, el a crezut sincer că...

— Olivia. Generalul ridică o mână, cu o oarecare neliniște pe față. Nu am vrut în niciun caz să fiu nerespectuos în privința tatălui tău și a amintirii sale. Dimpotrivă, draga mea, ceea ce am intenționat să spun, deși a ieșit cu totul altceva, realizez acest lucru acum, este că îi voi arăta aceeași atenție fetei lui în ceea ce privește alegerea următorului ei partener în căsnicie, la fel cum o voi face pentru propriile mele fete.

Olivia se holbă, în timp ce cuvintele generalului începeau să prindă contur în mintea ei.

— Următorul meu partener în căsnicie?

— Da. Se aplecă ușor în față, cu un zâmbet blând, părintesc chiar. Ca și cap al acestei familii, și... binefăcător al tău, îți dau cuvântul meu de onoare că îți voi găsi un soț onorabil și cinstit. Un soț care să aibă grijă de tine așa cum tatăl tău ar fi vrut. Evident, nu vorbim de o logodnă iminentă. Trebuie să lăsăm să treacă timp și să respectăm perioada corespunzătoare văduviei. Dar mă gândeam că, din moment ce căsnicia dintre tine și răposatul tău soț nu a fost – se opri un moment – una din inimă, să zic așa, poate te vei deschide înspre o relație nouă mai repede decât îți imaginezi, normal, dacă se va ivi această ocazie.

— Dar, eu... tot felul de gânduri îi treceau prin minte, născute din uimire și confuzie, iar Olivia se strădui din răputeri să găsească o noimă în ele. Nu erau gânduri pe care generalul Harding să le aprecieze în niciun caz, iar odată împărtășite, Olivia știa că avea să regrete acest lucru. Deoarece el *era* – strict vorbind – ceea ce spusese că era: binefăcătorul ei. Nu mai privise problema din acest unghi până acum.

Dar felul în care prezentase el situația, *dacă* ocazia se va ivi, o făcu să se întrebe dacă nu cumva generalul avea deja pe cineva în minte. Nu, nu era posibil acest lucru. Abia o săptămână trecuse de la moartea lui Charles. Și totuși...

Simțea că o ia greața.

— Sunt puține șanse, continuă el, ca acest bărbat să fie din Nashville. Și e de înțeles... din moment ce situația ta e cunoscută de aproape toată lumea. Dar ești o femeie frumoasă, Olivia, inteligentă și încă tânără. De asemenea, provii dintr-o familie bună. Nu există niciun motiv pentru care nu am putea să îți găsim o pereche bună. Vei fi o soție excelentă pentru cineva, într-o bună zi.

— Dar, generale Harding, eu... cum putea oare să își exprime opoziția într-o manieră care să nu îl rănească? Sau chiar mai rău, care să îl întoarcă împotriva ei? Nu voia să îl contrazică de parcă avea mai multe opțiuni din care să aleagă. Este ceva ce trebuie să vă spun, însă nu mi-e ușor deloc să o fac. Eu...

Generalul ridică o mână.

— Nu trebuie să îmi mulțumești, scumpa mea. Este de datoria și obligația mea, având în vedere situația dată, după cum i-am spus și lui Elizabeth. Dar în același timp e o plăcere pentru mine. Sunt sigur că amândoi vom ști toate aceste lucruri atunci când timpul și circumstanțele ne vor permite.

Dându-și seama de onestitatea și intenția lui sinceră, conștientă că șansa unei noi căsătorii era foarte probabilă în viitorul apropiat, Olivia își măsură cu atenție cuvintele, resemnându-se.

— Sunt sigură că aveți dreptate, generale. Cu timpul... amândoi vom ști.

Olivia se ridică, dornică să iasă din biroul lui și să ajungă din nou în cameră.

— Îmi pare rău, Olivia, dar mai este încă un lucru pe care vreau să îl discut cu tine.

Cu un oftat tăcut, Olivia se reazează pe scaun, plănuiind în sinea ei diverse moduri prin care să se arate neatractivă fiecăruia dintre cunoscuții celibatari ai generalului. Un lucru care nu părea deloc dificil. Mai ales dacă era pusă alături de Selene.

Scaunul de piele scârțâi ușor atunci când generalul își mișcă greutatea.

— Elizabeth s-a bucurat mult să îți scrie și să primească scrisori în toate aceste luni. Au fost o sursă de încurajare pentru ea. În esență, lucrul care o face cea mai fericită pe soția mea, este să îi slujească pe alții.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ea, domnule. Soția dumneavoastră este... Olivia zâmbi, gândindu-se cât de mult însemna Elizabeth pentru ea. Este cea mai bună și generoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Așa e, răspunse el. Într-adevăr, deține aceste calități din abundență. Își trecu mâna de-a lungul unui colț al mesei, afișând o expresie melancolică, iar Olivia înțelese că, ceea ce urma să zică, nu era deloc ușor pentru el. Sunt sigur că te întrebi de ce ți-am oferit postul de menajeră principală, ca în cele din urmă să i-l dau lui Lizzie.

— Într-adevăr, mi-a trecut acest gând prin minte, domnule. Mătușa Elizabeth m-a asigurat că voi avea foarte multe lucruri de făcut, dar... vreau să am un scop. Să fiu folositoare. Dacă voi locui aici, mă simt îndatorată să contribui și eu într-un fel.

— Elizabeth mi-a transmis ceea ce i-ai spus și trebuie să recunosc că aceasta denotă o trăsătură de caracter foarte laudabilă, spuse generalul cu adâncă considerație. Olivia, nu știu dacă ai aflat că soția mea a fost sub supravegherea unui doctor de ceva timp?

Olivia se încruntă ușor.

— Am știut că mătușa Elizabeth a avut niște probleme cu epuizarea fizică, dar... nu, domnule, nu am știut asta.

— Doctorul a diagnosticat-o cu o stare de sănătate foarte labilă, cauzată în principal de stresul care a consumat-o în perioada încarcerării mele din timpul...

— Războiului, completă Olivia, amintindu-și de anxietatea mătușii Elizabeth, reflectată în unele scrisori primite în acea perioadă. A fost așa de împovărată de absența dumneavoastră, domnule. Nu numai din cauza plantației Belle Meade, ci și a siguranței dumneavoastră. Amintindu-și de una din scrisorile primite, Olivia zâmbi. Fusese foarte îngrijorată ca nu cumva

să duceți lipsă de hainele necesare și astfel să vă îmbolnăviți. Totuși, evită să menționeze că hainele la care Elizabeth făcuse referire fură de fapt izmenele lui.

Generalul zâmbi scurt.

— S-a îngrijorat foarte mult în privința mea. Mai mult decât a fost necesar, i-am precizat asta în mod repetat în scrisorile pe care i le-am trimis.

— E de înțeles, domnule, de ce s-a îngrijorat așa. Până la urmă, sunteți soțul ei și vă iubește foarte mult.

— Așa e, spuse generalul privind în altă parte. Și eu o iubesc la fel de mult.

Răspunsul său categoric, lipsit de orice fel de emoție, o surprinse profund pe Olivia. Apoi, își reaminti cu cine stătea de vorbă – generalul William Giles Harding, un comandant militar, obișnuit cu războiul și cu instruirea oamenilor în luptă. Probabil că era un om care nu își exprima foarte ușor sentimentele. Nici măcar cele care o vizau pe soția lui. Un lucru total străin pentru el.

— Olivia, ești o persoană plină de compasiune; o calitate de admirat în ziua de azi – și întâlnită destul de rar.

— Vă mulțumesc, domnule, șopti Olivia, din nou surprinsă.

— Ai avut grijă de propria ta mamă, nu-i așa? Atunci când a fost bolnavă; înainte să moară?

Olivia îi studie fața cu atenție și i se păru că încăperea nu mai era la fel. Că ceva înlăuntrul ei e tulburat. Înghiți în sec și fu din nou cuprinsă de regrete și de remușcarea ce o bântuia mereu la amintirea mamei sale și a morții ei.

— Da, domnule, am avut grijă de ea.

Generalul dădu din cap și se aplecă din nou în față.

— În sfârșit, am ajuns la motivul pentru care te-am adus aici și, cu această ocazie, țin să îți mulțumesc că ai acceptat să locuiești cu noi. Negreșit, prezența ta e o providență a Celui de sus și are un scop mult mai mareț decât simpla gestionare a activităților casei. Deoarece... ezită, dar nu mai mult de o secundă, suficient pentru ca Olivia să realizeze că, ceea ce urma să zică generalul, nu era și ceea ce voia să audă.

— Deoarece vreau să fii alături de scumpa mea Elizabeth, când va fi să moară.

Capitolul 8

Ridley își șterse fruntea cu mâneca cămășii, simțind o durere infernală în mușchii spatelui și o foamete chinuitoare în stomac; fără a mai menționa pulsația insuportabilă din cap. Era deja întu-neric afară, soarele de mult apus și, totuși, aerul din grajd era încă încărcat de o căldură înăbușitoare.

În ultimele ore, la ordinele lui Green, curățase bălegarul din staule până pierduse numărătoarea grămezilor de balegă și paie îmbibate în urină pe care le purtase afară, dar și a cantităților de paie proaspete cărate înăuntru. Mai mult decât atât, era cât pe ce să fie lovit de iapa rănită, pe care o văzuse cu ceva vreme în urmă în ziua aceea. Un grăjdar o aduse mai devreme cu o oră, punând-o în ultima boxă, un lucru ciudat în opinia lui Ridley, din moment ce acest grajd adăpostea numai armăsari. Tăietura de la picior era destul de adâncă, iar iapa era fără astâmpăr. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea. Însă Ridley nu o condamna pentru acest lucru.

Făcuse tot ceea ce Robert Green – sau unchiul Bob, așa cum îi spuneau unii – îi ceruse să facă, ba chiar mai mult, având impresia că omul îl pune la încercare, testându-i seriozitatea și dorința de a învăța. Însă Ridley nu se plângea. Până la urmă, obținuse lucrul pentru care venise sau, cel puțin, în curând îl va obține.

Oftând, puse furca deoparte și își masă cucuiul de mărimea unei nuci, care i se făcuse după ce se izbi cu capul de perete. Nici măcar nu putea descrie durerea pe care o simțea. Mai devreme, îl ațâțase pe omul acela la culme și primise ceea ce meritase, însă Ridley nu regreta nicio secundă. Bău o cantitate bună de apă proaspătă din butoi, iar lângă el văzu un alt butoi plin cu furaje.

A existat o zi în viața lui când ar fi mâncat din el fără nicio ezitare și ar fi fost recunoscător pentru aceasta. Era ciudat într-un fel, când te gândești ce era dispus să mănânce omul, numai ca să rămână în viață.

Ștergându-se la gură cu mâna, se îndreptă ușor de spate și fu asaltat de amintirile copleșitoare ale trecutului. Îi invadau mintea în fiecare seară, asemeni unor musafiri neinvitați. Aduceau cu ele răceala înfiorătoare a Andersonville-ului. Zile nesfârșite de foamete. Nopti dormite în tranșeele nu foarte adânci, aflate la cincisprezece centimetri adâncime, într-o apă plină de mizerie și paraziți. De atâtea ori se trezise simțindu-se mai degrabă un hoit decât un om.

Ieși pe ușa grajdului în întunericul de afară și își vârî mâna în buzunar pentru a scoate scoica. Ziua în care pășise pentru prima dată în Andersonville, caporalul de serviciu le ceruse tuturor prizonierilor să își golească buzunarele de orice lucru valoros. Făcuse exact cum i se ceruse, însă își păstrase scoica aceasta, știind că pentru orice altă persoană, stridia aceasta era lipsită de orice însemnătate. Totuși, se așteptase ca oamenii să o găsească atunci când fusese controlat. Fie nu o simțiră, fie nu le păsară... dar lui îi păsase.

Cu degetul mare, frecă ușor partea netedă din interior și își trecu unghia arătătorului său peste cele douăzeci și opt de linii subțiri de pe exterior. Întoarse stridia pe toate părțile în palma sa, simțind un puternic dor de casă privind la ea și, în același timp, o oarecare consolare.

Strălucirea palidă a lunii se răsfrângea asupra curții, într-o lumină pe jumătate argintie, iar Ridley inspiră profund, în timp ce fețele oamenilor pe care îi cunoscuse în închisoare îi treceau pe rând prin fața ochilor. Soldații cu care luptase – care, după doar câteva luni – abia mai puteau fi identificați ca oameni, cu atât mai mult ca soldații care fuseseră odată.

Vântul suflă ușor, iar Ridley simți o boare de răcoare peste față. Auzind pași venind din spate, își șterse repede lacrimile de pe față și își așază scoica înapoi în buzunar.

— Foarte bine lucrat, domnule locotenent. Robert Green ridică felinarul în dreptul său. Vă e foame?

Ridley își dresе glasul, ridicând din umeri.

— Aș putea mânca.

Green râse ușor.

— Aș putea mânca, repetă Green asemeni unui papagal. Bănuiesc că ați putea mânca. Haideți cu mine.

Ridley apucă geanta cu ambele mâini.

— Dar cum rămâne cu celelalte felinare?

— Lăsați-le. Avem un om care se va ocupa de ele.

Ridley îl urmă din spate, fără să știe încotro se îndreaptă. Sigur, nu va lua mai mult de patru săptămâni, maximum șase, pentru a învăța tot ce trebuia să știe și pentru a se îndrepta în cele din urmă înspre vest. Nu mai târziu de sfârșitul lunii iunie, era sigur de asta, deoarece atunci pleca ultimul calup de căruțe din Missouri spre Colorado. Avea și acum în geantă o scrisoare primită de la unul din îndrumători ce cuprindea toate aceste detalii. Trebuia să ajungă în Kansas înainte de prima ninsoare. Și-a depus deja cererea cu privire la cei o sută șazeci de acri în baza Legii Gospodăriilor, cu trei ani în urmă, în timpul războiului. Cererea i-a fost acceptată cu o condiție: și anume, ca pământul să fie îmbunătățit și lucrat în următorii cinci ani – un lucru ușor de îndeplinit, dacă va pleca vara aceasta – iar apoi va avea dreptul să solicite actul de proprietate. Avea deja o sumă mică câștigată de pe urma vânzării casei și a fermei, sumă ce, totuși, promitea un început în comparație cu alții. Va adăuga și bănuții pe care-i va câștiga aici – dacă totul se va rezolva – și va avea o sumă bunicică din moment ce va fi doar el. Iar apoi își va lua zborul.

La capătul cel mai îndepărtat al pajiștii, zări niște barăci pe care le mai văzuse deja.

— Acolo își au locuința grăjdarii?

— Câțiva dintre ei. Sunt unii care vin și se întorc înapoi în oraș. Și servitorii și familiile lor locuiesc tot acolo. Dar nicio șansă ca dumneavoastră să locuiți cu ei, domnule locotenent, spuse Green ironic. Nu după ce s-a întâmplat azi între dumneavoastră și Grady. Nicio șansă, domnule.

— Dar am fost provocat. Tot ce-am făcut a fost să mă apăr.

Robert Green se opri brusc.

— Uitați-vă în ochii mei și vă rog să îmi spuneți că nu v-a plăcut deloc să îi pocniți una bună.

Ridley nu se putu abține să nu zâmbească și nu știa sigur de ce; fie era din cauza tonului părintesc al lui Green, fie din cauza faptului că avusese perfectă dreptate în această privință.

— Mmm-hmm, spuse Green uitându-se țintă la el. Avem câțiva băieți mai sălbatici care lucrează aici și nu mi se pare deloc o idee bună să stați în preajma lor. Prin urmare, nu veți dormi cu muncitorii, domnule locotenent. Nu după ce știu ceea ce știu despre dumneavoastră. Green se porni din nou la drum.

Ridley îl prinse ușor din urmă.

— Mă simt așa de onorat că vă gândiți la mine.

Green pufăi la auzul cuvintelor lui.

— La mine mă gândesc. Dacă vă descoperă cineva, voi avea mari probleme.

Ridley cunoștea însemnătatea acestor lucruri și știa că omul era bine intenționat dar, totuși, nu voia să facă un caz așa de mare din nimic.

— Unde mergem? întrebă într-un final.

— Acasă, spuse Green indicând înspre o baracă izolată de celelalte.

— Aceasta este locuința dumneavoastră?

— Da, domnule, este. Bătrânul domn Harding, tatăl generalului, a construit-o. În orice caz, jumătate din ea. Partea aceea – Green arată înspre o margine laterală – a fost cândva stația Dunham, un soi de loc unde se încrucișau drumurile ferate.

Pe măsură ce se apropiau, Ridley zări două barăci mici unite printr-un acoperiș comun.

— Atunci când bătrânul domn Harding cumpărase acest loc, cu mai bine de șaiszeci de ani în urmă, continuă Green, a adăugat încă o parte la baraca veche și a locuit acolo împreună cu familia lui, până a terminat de construit casa cea mare.

Auzind vorbindu-se de casa cea mare, Ridley aruncă o privire în spate și privi prin ferestrele situate la nivelul principal al casei; văzu o lumină galbenă strălucind puternic. Totul arăta așa de primitor încât aproape se imagină urcând scările verandei, bătând la ușă, așa cum se cuvine și fiind invitat înăuntru; *aproape*. Se gândi un moment la Olivia Aberdeen și se întrebă în ce cameră se afla în

acel moment, dacă cinase sau nu, dacă fusese deja înștiințată cu privire la responsabilitățile ei prin casă sau urma să le afle.

Încă nu și-o putea închipui ca menajeră principală a casei. Parcă nu se potrivea unei femei de condiția ei. Și totuși, nici el nu se imaginase că va ajunge vreodată ucenicul unui om de culoare.

Deși era noapte, Green avea un mers relaxat, în timp ce luna plină răspândea lumină pe cărarea lor, iar Ridley își aminti de cele spuse de acest om cu privire la el și părinții lui, cum cineva îi adusese aici drept „cadou” familiei Harding, pe vremea când Green era doar un copil.

— Sunteți de o viață aici, nu-i așa?

— Așa s-ar zice; sunt aici de când aveam doi ani. Green arătă înspre ceva din fața lor. În baraca aceasta s-a născut generalul. Locul a căpătat o însemnătate aparte pentru el. Și pentru mine, de asemenea.

Ridley compară baraca modestă cu bogăția și frumusețea Belle Meade-ului, iar contrastul era izbitor.

— Generalul Harding, chiar a reușit să răzbească în lumea aceasta, nu-i așa, domnule Green?

— Da, domnule, cu siguranță a făcut-o. Green urcă scările verandei, oprindu-se în dreptul coridorului deschis ce unea barăcile aliniate, încruntându-se. Totuși, este ceva ce trebuie să faceți, domnule. Trebuie să încetați să mai îmi spuneți domnule Green. Niciun om alb, nici chiar la o sută de mile depărtare de aici, nu îmi spune așa. Majoritatea oamenilor nici măcar nu îmi știu numele de familie. Toată lumea de aici îmi spune, simplu, unchiul Bob.

Ridley zâmbi.

— Bine atunci, *unchiule Bob*. Ar fi bine să nu îmi mai spuneți nici dumneavoastră locotenent. Majoritatea oamenilor de acasă mă strigau după numele de familie. Puteți să faceți și dumneavoastră același lucru dacă doriți.

Green dădu ușor din cap.

— Îmi place mult mai mult prenumele dumneavoastră, domnule *Ridley*. Este un nume frumos; un nume cu rezonanță puternică. În plus, spuse Green chicotind, am avut și eu odată un câine pe nume Cooper.

Ridley râse în timp ce Green se pregăti să deschidă ușa.

Green rămase nemișcat și privi înapoi în spate, în direcția casei mari.

— Ce, Dumnezeu! e aia?

Ridley își întoarse privirea și văzu ceva ca o minge de foc săge-tând întunericul. Se înălța arcuindu-se în sus, tot mai sus, până se izbi puternic de grajdul armăsarilor, într-o explozie de scânteii.

Ridley coborî de pe verandă și începu să fugă. Distanța pe care Robert Green ar fi parcurs-o în cinci minute, Ridley reuși să o par-curgă într-un minut. Apropriindu-se, văzu o umbră ce se îndrepta spre pădure. Însă trebuia să aleagă: fie umbra, fie grajdul.

Torța ardea cu putere lângă zid, iar Ridley o îndepărtă cu piciorul și își dădu repede seama că piromanul eșuase atunci când aruncase torța – fusese menită pentru ușa deschisă de sus. Însă chircitele degete de foc cuprindeau încet lemnul uscat. Ridley își scoase cămașa și încercă să oprească cu ea flăcările, însă erau prea multe și prea împrăștiate. Țâșni ca o săgeată înăuntrul grajdului, auzind un potop de împușcături provenind de undeva din spate, iar apoi, secunde mai târziu, un sunet de clopot.

Armășarii, înnebuniți de fumul înțepător, se ridicară pe două picioare și, de îndată ce Ridley deschise ușile duble ale staulelor, o luară la fugă pe lângă el. Ajunse în dreptul staulului lui Jack Malone, cel mai nou cal de rasă adus la herghelie. Armăsarul lovi cu copita pământul, protestând, iar apoi sări în față eliberân-du-se din boxă, aproape doborându-l pe Ridley în timp ce ieși din grajd afară. La cel mai îndepărtat capăt al grajdului, un om – un grăjdar pe care Ridley îl mai întâlnise în acea zi – începu să deschidă ultimele uși rămase închise. Ridley apucă câteva pături, când, brusc, auzi o pocnitură de bici.

— Ieși odată afară, animal prost, ce...

Ridley își dădu imediat seama care era staulul în care se afla omul și ajunse la timp în dreptul lui pentru a vedea capătul ascu-țit al biciului, lovind coapsa iepei rănite. Încolțită, iapa păși în spate, lovindu-se brutal de perete. Omul își ridică brațul a doua oară, dar Ridley îl prinse ferm.

— Green mi-a spus fără bice!

Omul se smuci din prinsoare.

— Nu contează. Oricum mâine iapa va fi omorâtă.

Iapa reuși să se ridice din nou pe picioare și lovi pământul cu copita piciorului bun, cu ochii plini de spaimă și confuzie. Era o privire pe care Ridley o mai văzuse înainte.

Omul ridică din nou biciul, iar Ridley se năpusti asupra lui încercând să îl oprească. Iapa scoase un țipăt ascuțit și puternic, după care o luă la goană înspre întunericul de afară.

Ridley apucă păturile cailor și fugi din grajd afară. Partea de jos a pereților grajdului era deja cuprinsă de flăcările ce păreau să se înalțe incontrolabil din ce în ce mai sus. O mulțime de oameni – inclusiv Bob Green – încercau să stăvilească focul cu cămăși, pături și cu orice găseau la îndemână. Ridley aruncă păturile în dreptul lor și se puse pe treabă. Împreună, luptau din toate colțurile să oprească flamele, înăbușind orice flăcără rămasă nestinsă.

Fără niciun avertisment, din senin, o ploaie de apă se revărsă împrejur, iar Ridley își aruncă privirea în spate și văzu bărbați și femei – de culoare și albi – stând în linie. Gălețile de apă treceau de la o mână la alta asemeni unui lanț, iar oamenii lucrau cu o eficiență sporită, aruncând găleată după găleată și acoperind cu apă atât pereții, cât și oamenii mânjiți de funingine.

Într-un final, după o serie de tuse scurte și întrerupte de negura de fum, cineva strigă cu voce tare:

— Cred că am reușit!

— Și interiorul grajdului e în regulă, unchiule Bob! spuse altcineva, un minut mai târziu.

Un oftat adânc se auzi răzbătând din piepturile tuturor.

Epuizat total, Ridley se aplecă în față, cu mâinile pe coapse, încercând din răspuț să-și recapete răsuflarea. Simțea o arsură la nivelul ochilor și plămânilor, iar pulsația din spatele capului se înrăutățise.

— El e omul acela, generale! El e cel care a incendiat locul!

Ridley își ridică privirea și îl văzu pe Grady Matthews – omul vinovat pentru durerea lui de cap – venind cu pași repezi înspre el și cu bărbia bandajată. Dar văzând cine îl însoțea și cu pușca în mână, într-o secundă Ridley fu în picioare.

Unchiul Bob avusese dreptate: avea să îl întâlnească pe generalul Harding mai repede decât se așteptase. Totuși, Ridley avea presimțirea că nu va avea parte de întâlnirea la care sperase.

Capitolul 9

— Cine îmi poate spune și mie ce s-a întâmplat aici? spuse Harding în auzul mulțimii, întrerupând brusc tăcerea.

Ridley își stăpâni dorința de a răspunde, învățând din propria experiență că, uneori, e mai bine să taci; mai ales atunci când un om cu o pușcă în mână se holbează la tine.

— Pot eu, generale. Bob Green păși în față oprindu-se în dreptul lui Ridley. Și nu a fost vina acestui om, domnule. A fost cu mine atunci când focul a izbucnit. Am văzut totul din baraca mea, iar el a luat-o la fugă numaidecât. A ajuns primul aici și a încercat de unul singur să oprească flăcările. De asemenea, a reușit să scoată toți caii afară, domnule.

— Tu ai ajuns primul aici? întrebă Harding, privind din nou înspre Ridley.

— Da, domnule. Ridley dădu aprobator din cap, însă observă tonul suspicios din vocea generalului.

Privit mai îndeaproape, generalul William Giles Harding era mai înalt decât crezuse inițial. De fapt, omul era de statura și greutatea lui Ridley. Auzise mereu cum că generalul avea o anumită prestanță, o calitate ce impunea respect din partea oamenilor din jur. Deși trebuia să recunoască acest lucru, totuși știa că nu o dată se luase în răspăr cu oameni asemeni lui Harding. Și deși nu știa de ce, cu toții reușeau oarecum să-l calce pe nervi.

— Și tu cine ești, totuși? continuă Harding.

— Omul acesta, este domnul Ridley...

— Apreciez, unchiule Bob, spuse Harding întrerupându-l, dar aș dori să aud acest lucru din gura lui.

Ridley simțea privirea lui Green îndreptată asupra sa și aproape că putea ghici ce gândea omul în acele secunde: *Haide acum, Ridley. Nu o da în bară de la început.* Ridley făcu un pas înspre Harding.

— Eu sunt Ridley Cooper, domnule. Am ajuns în această după-amiază, în speranța că voi obține ceva de lucru aici.

— Și de unde sunteți, domnule Cooper?

— Din Carolina de Sud, domnule.

— E la o depărtare bunicică de Nashville. Și cum ați ajuns să auziți de Belle Meade?

Dacă s-ar fi putut lipsi de un dolar, ar fi pariat pe el că Bob Green înălța rugăciune peste rugăciune pentru el în aceste momente. Afișă un zâmbet relaxat, convins că va avea un efect pozitiv în ochii lui Harding.

— Îmi cer scuze, generale, dar cred că ar trebui să vă întrebați cine *n-a* auzit de Belle Meade până acum.

La auzirea ultimei replici, câțiva oameni din jur râseră și făcură semn cu capul, însă generalul avea cel mai șters zâmbet dintre toți.

— L-am întrebat pe unchiul Bob în această după-amiază dacă aş putea obține o slujbă aici, continuă Ridley. Mi-a spus că va trebui să vă întreb pe dumneavoastră în privința acestui lucru. Bineînțeles, mi-a spus asta numai după ce am curățat fiecare staul, gata să fiu călcat în picioare de Jack Malone.

Mulțimea râse din nou, de data aceasta și mai tare, iar pe fața generalului Harding se putea citi un zâmbet mai real și mult mai larg. Tensiunea lăuntrică dispăruse ușor. Văzu mișcare în spațele generalului, iar atenția lui Ridley fu captată de siluetele a cinci doamne, stând pe veranda din față a casei. Era ascuns de întunericul de afară și pierdut în mulțime, însă lumina palidă a felinarului din dreptul casei creiona formele acestor doamne, și i se păru că o recunoaște pe Olivia Aberdeen, stând aproape de doamna Harding. O secundă mai târziu, bănuiala i se confirmase în momentul în care femeile se întoarseră să intre înapoi în casă. Ar recunoaște turnura rochiei Oliviei Aberdeen oriunde și oricând.

— Totuși, am văzut cine a aprins focul, domnule, spuse Ridley, din nou atent la persoana din fața sa. Omul a gonit prin pădure, spuse indicând cu degetul, chiar pe acolo.

Harding privi în treacăt în direcția respectivă.

— Și nu v-ați sinchisit să fugiți să îl prindeți nu-i așa, domnule Cooper? Ați lăsat un asemenea om să scape, ca să se poată întoarce în altă noapte și să încerce același lucru din nou? Dădu din cap dezamăgit. Am crezut că voi, cei din Carolina de Sud, sunteți mai ageri de atât.

Un freamăt se auzi din partea mulțimii din jur, însă Ridley zâmbi la fel de ușor ca înainte.

— M-am gândit să alerg după el, generale Harding, dar am realizat că, fugind după un asemenea prost – se uită intenționat la Grady – nu merita să pun în pericol viața unui armăsar ca Jack Malone.

Rămas fără cuvinte, generalul Harding se uită țintă la el, iar Ridley se întreabă dacă nu cumva întrecuse limita. Nu ar fi prima dată, de altfel. Harding făcu un pas în față.

— Nu aș putea să nu fiu de acord cu dumneavoastră în această privință, domnule Cooper, spuse generalul întinzând mâna.

Ridley o acceptă, iar generalul îi strânse mâna ferm și hotărât. Îl auzi pe Bob Green oftând ușor lângă el, iar Ridley își imagina că omul era mulțumit de felul în care lucrurile se desfășurară.

De asemenea, era mai mult ca sigur că obținuse slujba la care sperase, în cele din urmă.

Olivia se trezi înainte de răsăritul soarelui, cu toate că avu parte de prea puține ore de somn. Se ghemui în pat, în timp ce cuvintele generalului se repetau la nesfârșit în mintea ei, asemeni unui acord trist și distonant. *Vreau să fii alături de scumpa mea Elizabeth, când va fi să moară.*

Simți un fior adânc, chiar dacă în cameră nu era rece. Noaptea trecută venise aici și vărsase lacrimi pe care nu crezuse să le mai aibă. Generalul Harding se înșelase, atâta tot; trebuia să fie asta explicația. Mătușa Elizabeth nu putea fi într-atât de bolnavă. Da, într-adevăr, păru-se mai obosită. Însă chiar așa de bolnavă?

Olivia se întoarse de mai multe ori de pe o parte pe alta, negăsindu-și liniștea, după care își pironi privirea în tavan, incapabilă să creadă cele auzite, sau mai bine zis, nedispusă să o facă. Putea să își amintească o sumedenie de situații în care doctorii preziceau un lucru, ca într-un final, să se adeverească cu totul altceva. Până la urmă, nici doctorii nu erau infailibili. Știa bine lucrul acesta.

Primele raze de lumină rozie pătrundeau prin perdelele de dantelă de la fereastra orientată înspre est, iar Olivia ieși de sub așternuturi și păși ușor pe podeaua mochetată. Deschise fereastra și mai tare, dornică să miroasă prospețimea unei noi dimineți, și îngenunche în dreptul ei, admirând grădina situată cu un nivel mai jos. Totul părea atât de pașnic...

Moșia și pajiștea din spate erau învăluite într-o ceață densă, iar ramurile copacilor erau împodobite de frunze arămii și ușoare, care parcă pluteau în partea joasă și ușor încovoiată a luncii. Glicina din afara ferestrei – deasă și vâjnoasă – se înălța maiestuos de-a lungul spalierului. Olivia trase adânc aer în piept, iubind aroma parfumului emanat de aceste flori purpurii.

Din această poziție, putea admira întreaga panoramă a pajiștii pentru care Belle Meade-ul era așa de renumit, precum și vechea baracă a bătrânului Harding, baracă construită de tatăl generalului, așa cum precisase Elizabeth într-una dintre scrisori. Un fuior de fum se ridica din hornul ei. Așezată în mijlocul unei dimineți încețoșate, scena părea atât de ireală, asemeni unui tablou pictat pe pânză. Zări pe cineva mișcându-se înăuntrul barăcii și se întrebă cine își avea locuința acum acolo.

Auzi ecoul unui dangăt de clopot ce se răsfrângea de-a lungul pajiștii. *Unu, doi, trei, patru...* Minute mai târziu, servitorii își făcură apariția la nivelul inferior, începând o nouă zi de lucru.

Elizabeth nu va muri.

Gândul îi veni cu o așa repeziciune încât simți o certitudine cu privire la el, certitudine la fel de reală precum bătaia neîntreruptă și puternică a inimii ei.

— Nu i-am spus încă lui Elizabeth, spusese generalul noaptea trecută. Așa au considerat doctorii de cuviință cel puțin pentru moment și, după ce am analizat situația mai îndeaproape, am

consemnat și eu același lucru. Ar putea să mai trăiască încă luni de zile... sau poate doar câteva săptămâni, spusese blând generalul, afișând un stoicism remarcabil. Nu vreau ca dezvăluindu-i acest aspect, să îi dau un motiv în plus de supărare și stres exagerat. Și vreau să te rog și pe tine, Olivia, să păstrezi acest secret între mine și tine.

Olivia începuse să plângă.

— Selene și Maria știu acest lucru?

Generalul dăduse din cap dezaprobat.

— Din nou, vreau să te rog să mă lași pe mine să împărtășesc această veste cu fetele mele, atunci când se va ivi momentul prielnic. Apoi, ridicându-se de la masă și conducând-o înspre ușă, își ținu ferm mâna deasupra clantei. Elizabeth are nevoie de o persoană care să o îngrijească. Normal, nu tot timpul. Dar va veni și vremea aceea. Și – își coborî ușor glasul – scumpa ta mamă i-a destăinuit lui Elizabeth înainte să moară, că delicatețea și blândețea cu care ai îngrijit-o i-au ușurat plecarea din lumea aceasta. Asta e ceea ce îți cer, Olivia,... te rog. Ușurează-i lui Elizabeth plecarea din lumea aceasta!

Acum, simțind cum genunchii o dor, stând prea mult timp îngenunchiată în fața ferestrei, Olivia se ridică și își poziționează mâna deasupra sticlei din geam. O va ajuta pe Elizabeth cum va putea mai bine: să își recapete puterea, să se refacă; să nu moară. Ajutând-și propria mamă, căpătase o anumită experiență în îngrijirea bolnavilor. Atunci când doctorul a diagnosticat-o pentru prima dată pe mama ei, le-a spus tuturor din familie că nu mai avea mult de trăit. Olivia se uită înspre masă, acolo unde se afla înrămat chipul mamei sale făcut în creion. Mama ei murise cu o zi înainte ca Olivia să împlinească cincisprezece ani – la cinci ani *după* diagnosticul pus de doctori.

Olivia oftă adânc. Doctorii nu aveau întotdeauna dreptate.

Conform înțelegerii, își va respecta promisiunea făcută generalului de a nu spune nimic. Totuși, nu i se părea corect ca soțul să ascundă un astfel de lucru față de soția lui. În egală măsură greșise și doctorul care crease această percepție eronată.

Era obosită de această lume în care bărbații dețineau o astfel de putere. Dacă ar fi ca roata să se întoarcă pentru ei, cu siguranță

nu ar accepta un asemenea lucru. Deci, ca femei – respirația ei aburi sticla – ele de ce ar trebui să se conformeze? Întrebarea negrăită atârna în tăcere asemeni unei șoapte interzise. Însă, spre deosebire de aburul de pe sticlă care dispăruse la fel de repede precum apăruse, întrebarea Oliviei rămase și acum fără răspuns.

Părăsise casa părintească pentru a locui cu Charles, iar acum – după un timp scurt – urma să se căsătorească din nou, cu un bărbat ales de general. Suspină adânc, văzând un mierloi pe o ramură în apropiere. Oare cum era să fii liber? Să poți să iei decizii așa cum o fac bărbații? Să ai posibilitatea de a le îndeplini. Să poți alege să te căsătorești... sau nu.

Întrebările păreau așa de absurde încât fu tentată să zâmbească. Și totuși, nu o făcu.

Prin ceața densă a unui soare răsărit pe jumătate, zări într-unul din țărcurile de lângă grajd, unul din caii de rasă ai generalului și era recunoscătoare că nimeni nu fusese rănit în incendiul izbucnit cu o seară înainte. Generalul Harding spusese că daunele produse au fost minimale în comparație cu ce s-ar fi putut întâmpla și, deși nu avea încă nicio idee cu privire la persoana din spatele acestei nenorociri, era hotărât să afle.

Auzind *zângănitul* specific al oalelor și tigăilor din bucătăria situată chiar sub ea, Olivia se pregăti să se îmbrace. Privi la geamantanul ei și se gândi un moment la domnul Cooper, întrebându-se unde se adăpostise peste noapte după ce generalul îl alungase. Ridley Cooper îi cărase bagajul tot drumul fără să se plângă. Și scoica pe care o purta mereu la el... un sentimentalism profund din partea unui bărbat așa de sălbatic și neîmblânzit ca el.

Un servitor îi aranjase cămășile de noapte – inclusiv rochia pe care o purtase ieri, curată și reparată – în dulapul cu haine. Din moment ce își adusese doar două rochii cu ea la Belle Meade – una neagră, una gri – îi era ușor să aleagă. Fratele lui Charles îi interzisese să ia alte rochii cu ea, iar Olivia se supuse; cu excepția uneia. Dădu la o parte fiecare dintre cele două rochii purtate cu ocazia doliului, până ajunse la una de material roșu-cafeniu. O scoase din dulap și o duse în dreptul feței sale. Inspiră adânc miresma ei, însă parfumul mamei sale dispăruse complet.

Își potrivi rochia de-a lungul corpului și privi în oglinda agățată pe toată lungimea peretelui. Nu va avea niciodată ocazia să o poarte. Olivia era mai înaltă decât fusese mama ei, iar rochia îi era cu câțiva centimetri mai scurtă. În plus, era o rochie fără mâneci, nu tocmai potrivită pentru o femeie cu o cicatrice ce se întindea până la jumătatea brațului.

În afara materialului abundent, rochia era simplă; fără dantelă sau paspoal sofisticat. Își aminti de mama ei purtând această rochie de parcă ar fi fost ieri, iar Olivia decisese să o aducă cu ea, neputând să o lase în urmă.

Oftă adânc, iar apoi puse rochia înapoi în dulap. După ce folosi oala de noapte din cameră, înmuie o cârpă curată în apa caldută din lighean și își frecă ușor fața, simțind o oarecare propețime. Pe când fu gata îmbrăcată, mirosul cârnăciorilor, al ouălor și al biscuiților se simțea deja în fiecare colțișor al camerei, iar Olivia intui că va fi o plăcere să locuiască deasupra bucătăriei, chiar dacă odaia ei nu era situată în aceeași aripă cu celelalte dormitoare. Încăperea nu avea doar avantajul unei panorame splendide a răsăritului, ci și al mirosului aromat al micului dejun, iar ușa camerei dădea spre un pridvor deschis ce conecta odaia de casa principală.

Aflase că în proximitatea dormitorului ei se afla camera lui Lizzie Hoover, însă nu o mai văzuse pe verișoara Lizzie de ieri seară de la cină și nu observase nicio lumină în dreptul ușii ei, atunci când Olivia se retrase în camera sa. Cel mai probabil, Lizzie și Mary petrecuseră seara împreună.

Mary Harding. Exista o poveste gata să fie spusă cu privire la această fată, însă era una pe care Olivia o știa deja. Învățase o sumedenie de lucruri despre ea doar privind-o și urmărind-o atent la cină. Îi observase privirile aruncate pe furiș tatălui său în timp ce el privea la Selene care relata o istorioară, ca mai apoi și Mary să spună o întâmplare, cu o expresie dornică să câștige râsetele și aprobarea tatălui său. Zâmbetul de pe fața lui Mary dispăruse încetul cu încetul atunci când văzuse reacțiile tatălui său cu privire la ea, reacții care nu fuseseră nici pe departe la fel de înflăcărâte ca cele stârnite de sora ei mai mare.

Olivia aranjă un colț șifonat al patului. Poate erau anumite avantaje să fii singurul copil al familiei. Niciodată nu se luptase să fie favorita tatălui ei. Încă din momentul în care învățase să vorbească, știuse că afacerile erau prioritatea pentru tatăl său. Însă avusese parte de dragostea mamei sale. Iar asta îi fusese îndeajuns.

În cea mai mare parte, cel puțin.

Olivia păși afară pe verandă și se pregăti să încuie ușa dormitorului, când se opri brusc și se întoarse să închidă mai întâi fereastra rămasă deschisă. Învârti încuietoarea la loc și privi pe fereastră afară, surprinsă să vadă o siluetă îmbrăcată într-o pelearină, venind dinspre pădure de-a lungul pajiștii, în direcția casei principale. Olivia se holbă un moment, realizând că acea siluetă era o femeie. Persoana se mișca cu prea multă grație ca să fie un bărbat. Dar ce făcea o femeie la ora asta a dimineții în pădure?

Pe măsură ce femeia se apropia, Olivia se trase într-o parte pentru a se ascunde, aranjând înapoi perdeaua. Femeia căra un sac plin cu ceva. Judecând după felul în care îl ținea, sacul părea destul de greu. Olivia trase cu ochiul, încercând să își dea seama ce...

Femeia se opri și privi direct înspre fereastra Oliviei.

Olivia sări în spate, simțind un puls nebun în gât. Tresări ușor și își încleștă dinții, sperând ca femeia să nu o fi văzut, însă știa mai bine de atât. Femeia – îmbătrânită, probabil în jur de cincizeci de ani – privi hotărâtă în sus, de parcă ar fi vrut ca Olivia să știe că fusese observată.

Indiferent dacă femeia o văzuse sau nu, Olivia știa că nu va uita aspectul pielii acelei femei, care semăna mai degrabă cu maroul deschis al cafelei deosebit de spumantă, și părul ei brunet – păr ce se potrivea unui alb, și nu unei persoane de culoare. Era frumoasă. Părul era sălbatic și cârlionțat, de parcă gluga pelerinului abia reușea să îl cuprindă.

Nu îndrăzni să facă nicio mișcare timp de un minut, după care se relaxă ușor. Până la urmă, doar se uitase pe fereastră afară. Nu făcuse ceva greșit. Adunându-și puterile, privi din nou prin perdeaua afară.

Însă femeia era de negăsit.

Capitolul 10

— N-am mai găzduit un om alb până acum.

Green închise ușa barăcii în urma lor, culoarea roșiatică a dimineții transformându-se ușor într-o lumină gălbuie.

— Nu crezi că încălcăm vreo regulă dacă dormi aici, nu-i așa?

Green chicoti, iar asta îl făcu pe Ridley să zâmbească.

— Îmi imaginez că am încălcat câteva reguli din manualele unor oameni. Însă mie, personal, nu îmi pasă de opiniile lor. Ridley se opri la marginea verandei și își întinse mâinile și picioarele, simțind o istovire și o oboseală în tot trupul, dar și o foame de necontrolat. Porția de tocană de vită servită de Bob Green seara trecută – o porție suficientă pentru o persoană, însă nu și pentru două – îi potolise foamea, dar nu îl săturase nici pe departe. Cu toate acestea, Green împărțise cu el cât avusese, iar Ridley era mai mult decât recunoscător pentru aceasta. Am luptat un război, spuse Ridley ridicând ușor din umeri, iar perdanții au fost ei. Așadar, nu mai sunt ei cei care fac regulile.

— Vezi, vorbind așa intri tu în tot felul de belele; uită-te la fața ta ce învinețită e. Așa arăți tu acum și așa ai arătat și prima oară când te-am întâlnit...

Ridley își atinse vânătaia purpurie de pe obraz.

— ... și nu poți să întrebuințezi acest fel de vorbire aici. În orice caz, nu lucrând la Belle Meade. Știu că războiul s-a încheiat, dar oamenii aceștia... ei nu citesc încă din aceeași carte din care citești tu.

O luară pe o scurtătură spre casa principală.

Ridley se uită la Green și zise:

— Știi că nu aş spune asta oricui. Pot să fiu discret, unchiule Bob, spuse zâmbind, când îmi dau silința.

Green se uită țintă la el.

— Tocmai asta e problema. Nu trebuie să *spui* nimic. O spui chiar fără să îți deschizi gura; prin felul în care te porți; prin felul în care îi tratezi pe cei din jurul tău; prin felul în care mă tratezi tu pe *mine*, de parcă aş fi un alb, și nu ceea ce sunt eu de fapt. Toată lumea are o poveste de spus, Ridley, fie că vor, fie că nu vor. Oh, sunt și oameni care pot să mascheze acest lucru destul bine. Dar tot ceea ce trebuie să faci este să asculți, doar să asculți... și vei auzi tot ceea ce trebuie să auzi.

Lăsând aceste vorbe să pătrundă adânc în mintea lui, Ridley își aținti privirea înainte și zâmbi în timp ce văzu un animal ce probabil fusese un cal într-o altă viață, pășind greoi spre ei. Legănatul calului castrat și felul în care îi atârna buza inferioară, toate acestea trădau o vârstă înaintată, ca și porțiunile chelute de pe coama sa.

— Se pare că unul dintre armăsarii tăi de bază încearcă să o ia la sănătoasa.

Unchiul Bob râse.

— E doar bătrânul Gray. E deja la Belle Meade de ani de zile. Nu e mort, dar se luptă cu asta de ceva timp deja.

— Se pare că astăzi s-a luptat la maximum.

— Oh, haide acum. Unchiul Bob parcurse distanța rămasă până la gard și masă calul pe cap. Bătrânul Gray a fost un prieten bun. E încă destul de puternic, doar că nu se mai mișcă la fel de sprinten cum o făcuse odată. Dar mai poate trăi încă mult și bine.

Pe măsură ce pășeau înainte, Ridley privi cu atenție la grajdul răvășit de flăcări pe o parte.

— Cine crezi că a pornit incendiul de ieri-noapte? întrebă el.

Green dădu din umeri.

— Cineva invidios pe faptul că generalul Harding deține cea mai bună fermă de cai pursânge din întreaga provincie. Sunt mulți în această zonă, cu siguranță. Nu e prima dată când se întâmplă un asemenea lucru și, posibil, nici ultima.

Urcară treptele laterale ale verandei, iar Green bătu de câteva ori în ușă. O femeie de statură mică și cu un zâmbet larg pe față apără în dreptul ușii și îi pofti pe oameni înăuntru.

— Am crezut că nu mai vii în această dimineață, unchiule Bob. Ai întârziat mai mult decât de obicei; și văd că ai adus și pe altcineva cu tine. Îl lovi ușor peste braț pe Ridley. Îmi place să am bărbați în bucătăria mea.

— Neața, Susanna. Green se așeză la o masă mică poziționată undeva în colț și îi făcu semn lui Ridley să îl urmeze. Două femei lucrând la cuptor se întoarseră și dădură și ele ziua bună. Ridley le salută dând din cap, iar femeile zâmbiră amândouă, după care se uitară una la alta, cu zâmbetul până la urechi.

— Susanna, acesta este domnul Ridley Cooper. El...

— Știu cine e acest om, spuse ea, privind înspre cele două femei. De altfel, toate știm. Tu ești omul care aproape a căzut vinovat pentru focul din seara trecută.

— Da, doamnă. Eu sunt acela. Însă nu eu am pornit focul.

— Știm, răspunse ea zâmbind. De aceea am spus *aproape*. Nu îți face griji. Niciunul dintre noi nu ia aminte la vorbele lui Grady Matthews. Făcu un gest cu mâna. Ai nevoie de ceva pentru aia?

Ridley își atinse vânătaia de pe obraz.

— Nu, doamnă, e în regulă. Vă mulțumesc mult.

— Domnul Cooper va lucra cu mine o vreme, continuă Green. Iar această femeie este Susanna Carter. Green inspiră adânc, ochind omleta cu cârnați și biscuiții pe care femeia îi pregătise. Cea mai bună bucătăreasă din toată provincia și soția lui Ike cel Mare; așa că îți sugerez să ai grijă cum umbli în preajma ei că, dacă nu, se va asigura Ike cel Mare de acest lucru.

Susanna îi făcu jucuș semn să tacă din gură.

— Iar ajutoarele ei de acolo sunt Chloe Harris și Betsy Lee; și soții lor lucrează tot aici.

Susanna așeză câte o farfurie plină în fața fiecăruia dintre ei, iar Ridley se holbă câteva secunde, incapabil să își amintească ultima oară când mâncase ceva așa de copios.

— E totul în regulă, domnule? întrebă ea.

— Totul e în regulă, doamnă, spuse ridicându-și privirea. Totul e mai mult decât în regulă. Arată așa de delicios. Mulțumesc frumos.

— Nu la fel de delicioasă ca tocana mea de ieri-seară, spuse Green pufăind. Dar ne descurcăm și cu asta.

Ridley râse forțat și se pregăti să înfulece o furculiță plină de ouă, însă observă privirea lui Green îndreptată asupra sa și așează furculița înapoi pe farfurie.

— Doamne, pentru această mâncare, Îți mulțumim; și pentru aceste femei care s-au trezit cu mult înainte ca soarele...

Bob Green vorbea fără să își aplece capul, nici măcar nu își închise ochii și, totuși, rostea cuvintele acestea cu un respect așa de profund, încât toți cei care-l ascultau nu se îndoiau o clipă de sinceritatea și persoana căreia îi erau adresate cuvintele acestea — și de faptul că Green credea cu toată ființa că Dumnezeu aude. Susanna și cele două femei se opriră pentru un moment din lucrul lor.

— ... gătind și îngrijind de această familie așa cum știu ele mai bine, și pentru mine de asemenea, Îți mulțumesc, Doamne.

Fără vreo altă formalitate, Green mușcă din biscuitul cald, arătând de parcă urma să se roage din nou. Ridley luă repede o îmbucătură, înainte de a fi prea târziu și continuă să mănânce cinci minute consecutive. Se opri de câteva ori doar pentru a-și sorbi cafeaua, iar apoi luă ultima bucată din cel de-al doilea biscuit și șterse cu el urmele rămase de unt și restul din farfurie.

Susanna făcu un semn cu mâna.

— Mai doriți? Mai este încă destul.

Ridley ochi restul ouălor din tigaie.

— Nu, doamnă, m-am săturat. Vă mulțumesc.

Susanna râse și îi apucă farfuria, umplând-o din nou.

— Ai aflat ceva lucruri noi? o întreabă Green.

— Da, răspunse Susanna, amestecând într-o tigaie de pe cup-tor. Dar nu e de bine, din păcate.

Green se opri brusc, privind la fiecare femeie în parte.

— Cineva de care știm?

Betsy dădu ușor din cap.

— Îți amintești de Bud și Luvenia și de cei doi copii ai lor? Cei din Foley mai exact?

Green aprobă din cap, încruntându-se.

Susanna ridică tigaia de pe plită.

— Copiii lor au început să meargă la școală; e o școală de sclavi liberi, specială pentru cei de teapa noastră. Se uită la Ridley, care dădu din cap. Alaltăieri, copiii lui Bud și Luvenia au fost snopiți în bătaie. Niște bărbați albi au intrat în sala lor de clasă și i-au târât pe toți afară. Au luat băta la unii dintre copii, iar pe profesor l-au bătut cu sălbăticie, lăsându-l aproape mort. Era un negru venit din New York City. Din câte spuneau ziarele, școala abia se deschisese. Până la urmă, se pare că omul a supraviețuit, însă vor închide școala de tot. Și chiar dacă nu s-ar închide, tot nu s-ar mai găsi o altă persoană care să-i învețe.

O liniște se lăsă peste cei adunați în bucătărie. Ridley își așează furculița în farfurie, conștient de tensiunea din aer și de culoarea pielii lui, dar și de bătăliile ce încă se purtau, chiar dacă războiul fusese odată câștigat.

O clipă se scurse în liniște, în timp ce Green luă ultima înghițitură din cana de cafea, iar Susanna i-o umplu din nou.

— Mulțumesc, doamnă, spuse blând. Deci... continuă Green ridicându-și privirea, vizibil preocupat să schimbe subiectul discuției. Ce mai e nou pe aici? Ce face doamna casei?

Sesizând o ezitare din partea Susannei, Ridley își ridică privirea, sorbind în același timp câteva înghițituri de cafea, și observă modul în care aceasta privi la Green. Green se opri și privi în treacăt la Ridley, iar apoi din nou la femeile din încăpere.

— E în regulă. Green dădu din cap, aprobator. E de-al nostru.

Doar atunci realizase Ridley ce întrebase Susanna de fapt și se simți într-un fel onorat să primească acceptul lor.

— Nu se simte prea bine în această dimineață. Susanna era o ființă mignonă și totuși ștergea blatul mesei cu o forță de-a dreptul impresionantă. E din nou epuizată fizic. A dejunat în camera ei, spuse Susanna expirând ușor. Abia de mănâncă ceva. E o persoană prea bună, asta e. A tot dat și dat, în toți acești ani. Din păcate, abia de i-a mai rămas ceva pentru ea.

Celelalte femei dădură din cap și la fel făcu și Bob Green. Ridley nu se putu abține să nu se gândească la Olivia Aberdeen, intuind îngrijorarea ei pentru starea de sănătate a prietenei sale.

— Văduva care a venit ieri, spuse Green savurându-și cafeaua. Ea cum e?

Curiozitatea lui Ridley fu stârnită numaidecât, însă încercă să o ascundă cât de bine putu.

— Pare o femeie drăguță. Chloe se așeză și ea la masă împreună cu ei, ținând un biscuit cu unt în mână. Am mers să îi pregătesc patul pentru culcare seara trecută, însă era deja în cameră. Ba mai mult, mi s-a părut că o aud plângând.

Susanna oftă ușor. Nu o pot acuza, imaginându-mi prin câte a trecut.

— Prin câte a trecut? Betsy își întoarse privirea, în timp ce frământa o bucată de aluat. Mereu a fost o femeie cu nasul pe sus. Și a știut în tot acest timp că omul ei a...

— Și tu de unde știi dacă a știut sau nu? spuse Susanna încrețindu-și fruntea. Nu ai de unde să știi asta cu neîndoială. În plus, dacă doamna Harding a primit-o în casa ei – lucru pe care l-a și făcut deja – înseamnă că are și ceva bun în ea. Nu spun că nu a greșit în unele. Totuși, ce vreau *eu* să spun este că nu mi se pare cinstit ca o femeie să plătească pentru greșelile bărbatului ei. Și cu toții știm că așa stau lucrurile și în ce-o privește.

Chloe răspunse printr-un *mmm-hmmm* șoptit. Chiar și Betsy dădu din cap.

Însă Ridley așteptă, în speranța ca cineva să continue discuția despre Olivia Aberdeen; despre răposatul ei soț. Voia să afle cine era omul acesta – sau mai bine zis – cine fusese omul acesta.

— Jedediah i-a spus lui Richard al meu, continuă Chloe, că a mers ieri în oraș după ea ca să o aducă aici. Oamenii s-au uitat disprețuitor la ea. Își coborî ușor vocea. Mai mult decât atât, povestea despre o femeie albă, care s-a uitat țintă la ea – Chloe făcu o grimasă – iar apoi *a scuipat!* Chiar acolo, în văzul tuturor.

Ridley avu un sentiment bizar, de parcă toată lumea vorbea de o altă persoană. Nu putea fi Olivia Aberdeen. Și totuși, Jedediah o adusese ieri aici. Deci nu mai încăpea nicio îndoială că era ea.

— Să sperăm că nu te va încurca prea mult, Susanna, spuse Betsy aruncând o privire peste umăr. Din moment ce se va ocupa de casă și de toate cele.

— Oh, dar nu văduva o va ajuta pe Susanna prin casă, spuse Chloe ridicându-se de la masă. Aceasta nu mai e responsabilitatea ei. Cealaltă femeie, ea se va ocupa de asta.

Green își ridică din nou privirea.

— Care cealaltă femeie?

Ridley își încreți fruntea. Până la urmă, Olivia Aberdeen *nu va mai fi* menajera principală a familiei Harding.

Susanna puse deoparte vasul pe care tocmai îl șterse.

— Fata verișoarei primare a generalului, domnișoara Lizzie Hoover. Nu s-a căsătorit niciodată. Părinții ei sunt amândoi morți, iar generalul a luat-o sub aripa lui.

— Înseamnă că va locui aici de azi înainte, spuse Green, mai degrabă ca o afirmație și nu ca o întrebare.

Susanna aprobă din cap.

— Eu cred că va face o treabă bună. Chiar ieri seară m-a rugat să o ajut să învețe tot ceea ce ar trebui să știe. I-am spus că o voi învăța pe îndelete, exact așa cum îi place conitei Harding.

— Și văduva ce va face? întrebă Green.

Ridley privi din nou la Susanna.

— Nu știu încă sigur. Susanna adună între timp farfuriile goale de pe masă. Dar doamna Harding e atașată de această femeie, prin urmare și noi ne vom comporta frumos cu ea, spuse Susanna privind intenționat la celelalte două femei. O vom face să se simtă bine-venită.

Atât Chloe, cât și Betsy dădură din cap; însă Betsy, de nevoie mai mult.

Ridley bău și ultima înghițitură de cafea, dornic să plece pentru a-l putea întreba pe Bob Green în particular cu privire la toate aceste lucruri.

— Jedediah i-a mai spus ceva lui Richard al meu...

Atunci când Chloe ezită să continue, Ridley își ridică privirea și o surprinse uitându-se tocmai la el.

— Ce anume? întrebă el.

Chloe afișă un zâmbet și mai larg, suspicios chiar.

— Jedediah a spus că după ce trăsura s-a rupt, ați condus-o tot restul drumului până aici și, pe deasupra, i-ați cărat și bagajul în spate.

Ridley dădu ușor din cap.

— Da, doamnă, așa este.

Femeile se uitară unele la altele de parcă știau ceva ce el nu știa.

— A mai precizat și faptul că atunci când s-a înapoiat la trăsura, continuă Chloe cu o privire jucăușă în ochii ei căprui, ușa era așa de înțepenită, ca un cufăr zăvorât de-a binelea. Drept pentru care, ne întrebam și noi... privi înspre Susanna și Betsy, cum a reușit să iasă cea femeie de acolo? Mai ales că purta o rochie așa de pompoasă și voluminoasă.

Privind la expresiile curioase de pe fețele acestor femei, Ridley fu tentat să zâmbească. Însă lucrurile aflate de curând cu privire la Olivia Aberdeen îl împiedică. Deși nu o știa prea bine – și nici situația în care se afla – totuși, suferea pentru ea. Amintindu-și de dorința ei obositoare de a respecta eticheta, Ridley se simți într-un fel îndatorat să nu divulge felul în care femeia ieșise din trăsura.

Pe de altă parte, femeile acestea l-au primit cu căldură în bucătăria și comunitatea lor, la fel cum făcuse și Bob Green. Toată lumea îl săgeta cu privirea, inclusiv Bob Green avea un rânjet răutăcios.

Îi trecu prin minte un gând, iar Ridley se imagină din nou la colțul străzii, stupefiat să o vadă pe doamna Aberdeen crăcănată de-a lungul ferestrei. Nu credea că va putea uita vreodată amintirea aceluia picior perfect construit, cu atât mai mult sentimentele trăite în momentul în care fusese nevoit să atingă turnura acelei femei.

Ridley zâmbi din nou, întâlnindu-le privirea.

— Știi că poate vă vine greu să credeți, șopti el — și ar fi putut promite că femeile se aplecară în față, Green de asemenea – dar nu vi se pare că rochiile acelea împopoțonate cu crinolină par să gândească uneori de unele singure?

Toată lumea dădu aprobator din cap.

— Și știți ce micuțe pot fi ferestrele trăsurilor?

Își ridică ușor sprâncenele, iar sclipirea bruscă din ochii lor era o confirmare că imaginația lor o luase înainte pentru a descifra misterul evenimentelor petrecute. Ei bine, un lucru ce mi se pare interesant... este cum ușile trăsurilor, dacă te uiți așa cum trebuie la ele, se deschid singure, așa brusc, cu un *pocnet*, fără să le faci ceva anume. Iar apoi, se închid de unele singure – pocni din degete – fix așa!

O liniște se așează peste încăpere, iar Ridley zâmbi larg și făcu cu ochiul. Toată lumea izbucni în râsete.

— Oh, asta-i *bună*, spuse Chloe, arătând cu degetul în direcția lui.

Susanna avea un râs așa de pițigăiat și ascuțit, încât îi acoperea pe toți ceilalți din bucătărie; îl lovi ușor peste braț pe Ridley.

— Te vei potrivi de minune printre noi, domnule Cooper!

Bob Green zâmbi aprobator, ridicându-se de la masă. Chiar și Betsy dădu din cap, cu zâmbetul până la urechi.

— Doamnelor, vă mulțumesc pentru micul dejun, spuse Ridley, ieșind pe ușă afară, în spatele lui Green.

— Oh, domnule Cooper?

Își întoarse privirea și o văzu pe Betsy stând în dreptul ușii.

— Când sunteți pregătit să vă radeți tot părul acela de pe față, dați-mi de știre. Pot să curăț puful de pe o piersică coaptă fără nicio creștătură.

— Vă mulțumesc mult, doamnă. Își trecu degetele prin barba deasă. Voi ține cont de ce mi-ați spus.

— Așa să faci, spuse ea, că bănuiesc eu că în spatele acelei bărbi, se află un om *destul* de arătos – zâmbetul ei se transformase într-unul surprinzător de prietenos – pentru un om alb!

Deși parcurse deja jumătate din drumul care dădea înspre grajd, Ridley încă auzea râsetele doamnelor rămase în urmă.

Capitolul 11

Ridley așteptă să ajungă în dreptul grajdului unde se aflau iepele, iar apoi privi în jur pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă.

— Unchiule Bob... discuția pe care am avut-o înăuntru... făcu un gest cu mâna. Despre văduvă, spuse coborându-și tonul din glas, și despre răposatul ei soț.

Green privi la el, apucând un ham.

— Despre ce a fost vorba mai exact?

— Ridley, tu nu ești din aceste părți și de aceea mă gândesc că nu știi prea multe. Dar nu e un secret. *Toată lumea* știe. S-a scris până și în ziare despre acest lucru sau cel puțin așa mi s-a spus. Eu am aflat de la Susanna. Ea nu știe doar să citească – ci și să scrie. Green vorbi cu o oarecare mândrie în glas.

În timp ce se apropiau de fundul grajdului, iepele se plimbau de colo-n colo, nechezând încet în dreptul ușii staulelor. Green atingea fiecare iapă în timp ce pășea.

— Susanna mi-a citit un articol din ziar, iar soțul văduvei... a făcut mult rău. A fost un om important, fără îndoială. A avut propriul său contoar în Nashville. Se zvonea că avea planuri mari, spunea Susanna, încercând să le ofere un viitor mai bun oamenilor de acolo, promițându-le slujbe. Dar în loc să facă asta, i-a mințit, furându-le banii.

Green se opri în dreptul unui staul și privi înăuntru, iar Ridley înțelese instantaneu ce veniseră să facă. Frumoasa iapă de culoare murgă își ridică ușor capul, iar apoi făcu câțiva pași în spate, forăind. Urmele de sânge uscat acopereau ca o crustă tăietura de la picior.

— Iar câțiva dintre oamenii aceia... Green oftă, scuturându-și capul. Pur și simplu s-au săturat de el și l-au ucis chiar acolo, în mijlocul orașului. Nu departe de biroul lui sofisticat. L-au împușcat, după care i-au târât trupul de-a lungul străzilor, ca mai apoi să îl spânzure în văzul tuturor.

— L-au spânzurat? Ridley fu cuprins de un sentiment prea bine cunoscut. Au scris cumva cuvintele *trădător* și *păcălici* deasupra lui?

Green se încruntă, auzindu-i întrebarea.

— Da, exact așa au făcut.

— Am citit și eu acel articol, explică Ridley, chiar când am ajuns prima oară în oraș. Însă nu îi venea să credea că omul *acela* fusese chiar soțul Oliviei Aberdeen. Articolul avea cuvintele – se uită din nou în spate, asigurându-se că erau încă singuri – *Simpatizant al Nordului* scrise cu litere mari deasupra textului. Mi-a captat atenția de îndată ce l-am văzut.

— Mmmm... Green dădu ușor din cap. Nici nu mă mir de ce.

Ridley citea un semnal de alarmă în ochii lui Green, însă nu era nevoie ca cineva să-i reamintească ce simțeau oamenii din aceste locuri despre „partea cealaltă”. Totuși, nu putea asocia impresia pe care și-o formase deja despre Olivia Aberdeen cu informațiile descoperite recent.

Green deschise ușa staulului, iar iapa făcu câțiva pași înapoi. Se opri fără să mai facă vreun pas și îi indică lui Ridley să facă la fel. Își coborî apoi ușor privirea, iar după un minut, iapa se liniști, păstrându-și atenția fixată. Pășind încet, Green își umplu mâna de nutreț și o întinse spre iapă. Iapa privi la mâna întinsă, iar apoi din nou la el, aruncându-și capul pe spate.

— Ești o fată frumoasă, spuse Green cu blândețe, și îmi pare așa de rău că ești rănită.

Iapa se uită țintă la el, iar apoi scoase un horcăit puternic. Tremură ușor din coapse, lăsând la vedere creștăturile rămase de la bici.

— Haide acum, fetișo. Green întinse mâna, un centimetru mai aproape. Hai, ia un pic!

Repetă din nou aceeași mișcare, șoptind lucruri pe care Ridley nule putea desluși în totalitate, însă calul refuză să se

conformeze. Într-un final, Green ieși și închise ușa staulului în urma sa. Puse nutrețul din mână înapoi în butoi, iar apoi își șterse palma de pantaloni.

— Seara trecută... Ridley făcu un gest cu mâna. A fost adusă în celălalt grajd cu armăsarii. Nu credeam că iepele au voie în locul acela.

— Nu au voie. Prostul care a pus-o acolo e același cu cel care i-a lăsat urmele astea pe spate. L-am alungat chiar seara trecută de aici. Nu voi accepta nici măcar o lovitură de bici asupra cailor mei, iar generalul nu va accepta ca o întâlnire, să spun așa, să aibă loc între unul dintre armăsarii lui și o iapă. Ținând cont cât cere pentru o împerechere.

Ridley privi în dreptul lui Green.

— Și cât cere?

— Depinde de armăsar. Dar dacă e să vorbim de Jack Malone...

Ridley dădu ușor din cap, ascultând cu atenție.

— O sută de dolari.

— O sută de dolari! Doar ca să stea cu o iapă?

Green zâmbi. Ei bine... fac ceva mai mult decât să stea. Ridley râse, însă nu își putea imagina atâta amar de bani.

După o clipă, Green vorbi din nou.

— A pierdut un mânz anul trecut, spuse Green pe un ton liniștit. Se născuse mort; un mânz negru, deosebit de frumos. Săraca, i-a tot lins capul, încercând să îl facă să se miște. Răsuflă profund. N-a mai fost la fel de atunci încoace.

Amândoi priveau uimiți la ea, iar iapa făcu la fel.

— A fost născută aici? întrebă Ridley.

Desigur. Triumph a fost tatăl ei, iar mama, Exquisite. Generalul a avut speranțe mari pentru ea; pentru mânzișorul ei, de asemenea. Dar după acea naștere... dădu ușor din cap. Chiar ne gândeam să o împerechem din nou, dar uite ce i s-a întâmplat. Generalul ne-a spus să o răpunem, dar știu că mai are încă ceva bun în ea – dacă piciorul i se va vindeca. E încă o doamnă frumoasă, însă ea nu știe asta. Nu-i așa, conia Birdie?

— Birdie?

— E o prescurtare pentru Seabird. De fapt, asta e numele ei.

— Aici erai, unchiule Bob!

Amândoi priviră în spate. Generalul Harding se îndrepta spre ei. Văzându-l din nou, Ridley simți o ușoară încordare.

— 'Neața, generale Harding, spuse Green.

— Bună dimineața, domnule, spuse Ridley, dând din cap.

Generalul arătă spre staul.

— Bănuiesc că ești aici ca să te ocupi de Seabird. A fost un cal bun, unchiule Bob, însă i-a sosit vremea, din păcate.

— De fapt, domnule... Green își aplecă capul. M-am gândit din nou la acest fapt. E o iapă frumoasă și, în plus de asta, mai are încă mulți ani de trăit. Cu permisiunea dumneavoastră, mi-ar plăcea să mă ocup de ea și, cine știe, poate reușesc să o ajut să își revină. Poate are șanse să fete din nou. Și avându-l pe Jack Malone aici, m-am gândit că...

Generalul dădu din cap dezaprobat.

— Mi-e teamă că am supraestimat-o. De fapt, amândoi am făcut-o. Seabird nu are robustețe sau putere așa cum crezusem inițial. Mai mult decât atât, nu vei avea timpul necesar ca să te poți ocupa de ea; având în vedere planurile pe care le am în minte. Harding aruncă o privire înspre Ridley, savurând momentul cu o plăcere evidentă.

— Am luat în considerare toate posibilitățile și m-am gândit ca vara viitoare – mai exact în iunie – Belle Meade să găzduiască prima vânzare anuală de cârlani.

Pentru un moment, Green nu rosti un cuvânt. Apoi privi de-a lungul staulelor unde erau adăpostite iepe, mânji dar și iepe gata să fete.

— O vânzare de cârlani? Avem un stoc plin, domnule. Și sunt mai mult ca sigur că oamenii vor veni; ba chiar foarte mulți.

Harding atinse ușor umărul lui Green.

— Dacă vom organiza totul așa cum trebuie, vor veni oameni de la mile depărtare, unchiule Bob. Însă vom avea ceva treabă cu pregătirea mânjilor pentru vânzare.

— Da, domnule, așa e, spuse Green privind în spate.

Ridley îi urmări privirea până la iapă și își aminti cum fugise cu o zi înainte, chiar dacă avusese un picior rănit. Nu îi lipseau nici robustețea, nici puterea acestui cal și, privind acum la ea, Ridley putea paria că și ea gândea același lucru. Simți una dintre

dungile scoicii din buzunar. *Seabird*, ce nume interesant avea acest cal...

Nu se putu decide dacă ceea ce gândea acum era cel mai înțelept lucru pe care-l făcuse vreodată sau, dimpotrivă, cel mai prostesc. Însă, indiferent în ce parte se înclina balanța, nu putea renunța.

— Deci, hai să încheiem subiectul legat de *Seabird*, unchiule Bob, spuse într-un final generalul. Du-o pe pajiște sau la pășunile înalte dacă vrei; dar rezolvă odată problema aceasta.

— Generale Harding? rosti Ridley.

Generalul își îndreptă atenția asupra lui.

— Da, domnule Cooper?

— Cum ar fi dacă m-aș lega eu să am grijă de iapă, domnule? Să lucrez cu ea. Să văd dacă poate să își recapete puterea. Ați investit deja în ea și aș dori să vă dovedesc că nu ați greșit făcând acest lucru. Ridley privi din nou la iapă, care nu părea la fel de înțelegătoare cum fusese cu o secundă în urmă. Văzu însă expresia plină de speranță a lui Bob Green și se hotărî să continue. Dar, dacă totuși se dovedește că ați avut dreptate, domnule, și timpul ei *a trecut* deja, așa cum ați spus adineaori, o voi răpune chiar eu.

Generalul Harding nu spuse nimic preț de câteva momente, iar Ridley observă modul în care omul îl măsura din priviri.

— Când m-am decis să vă angajez, domnule Cooper, nu a fost în niciun caz ca să îngrijiți de un biet cal rănit. Apreciez că vă gândiți la investițiile mele, dar știu și eu câteva lucruri despre cai. Și nu sunt chiar deloc dispus să arunc bani buni pe ceva stricat.

— Nici eu, domnule, dar... Ridley știa că trebuia să continue cu grijă. Pe de altă parte știa și faptul că Bob Green avea încredere în calul acesta. Dar mai mult decât orice, voia să îi dovedească generalului William Giles Harding că se înșelase în privința aceasta, din mai multe motive.

— Sunt sigur că *Seabird* mai are ceva bun în ea. Voi lucra cu ea în timpul meu liber, după orele de lucru.

Generalul Harding râse scurt.

— Aveți grijă, domnule Cooper. Fermitatea și încăpățânarea sunt verișoare apropiate.

— La fel și încrederea și aroganța, domnule, spuse Ridley zâmbind.

Rămas fără cuvinte, Green își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, privind când la unul, când la celălalt.

Harding îl fixă cu privirea, cu o expresie ce aducea a provocare.

— Întotdeauna am considerat că, dacă un om crede cu fermitate în ceva, trebuie să fie dispus să își asume responsabilitatea acelui lucru, indiferent de cost. Și, din moment ce am investit deja în calul acesta, după cum ați afirmat și dumneavoastră, domnule Cooper, singura mea întrebare este..., spuse generalul, îndreptându-și umerii. Văd că insistați asupra faptului că iapa aceasta mai are ceva viață rămasă în ea și, prin urmare, sunteți dispus să plătiți pentru însănătoșirea și refacerea ei?

Ridley făcu un calcul rapid în mintea lui și regretă cu totul că pornise pe acest drum. Nu avea resursele necesare pentru a-i asigura acestei iepe tratamentul necesar. De altfel, avea nevoie de fiecare bănuț pentru aventura lui din vest. Și, totuși, nu mai avea nicio opțiune. Dacă alegea să dea înapoi acum, Harding ar câștiga, considerându-l un prost și un ridicol. Dar ce l-ar deranja cel mai tare ar fi ca Bob Green să fie dezamăgit de el.

Iar *acesta* era un preț pe care Ridley nu era dispus să îl plătească.

— Da, domnule, răspunse el. Voi plăti toate costurile.

— Inclusiv arenda pentru staulul ei, adăugă Harding. Conduc o afacere aici, domnule Cooper, nu un act de caritate.

Ultima replică îl supără la culme, iar Ridley încercă să determine valoarea acesteia, știind mult prea bine că Harding profitase de moment. Nu era un lucru deloc ușor, însă dacă Seabird își va reveni și va deveni un cal puternic și promițător așa cum credea Green...

— E în regulă, domnule. Voi plăti și arenda staulului. Dar, dacă iapa își va recâștiga forța și se va însănătoși de-a binelea,... atunci va fi a mea.

Harding afișă o expresie cât de cât amabilă.

— Deoarece, domnule, continuă Ridley, întotdeauna am crezut că, dacă un om își pune toată încrederea într-un lucru și dă tot ce are ca să îl îndeplinească, merită să fie recompensat

pe măsură. Și, din moment ce oricum aveți de gând să-i luați viața,... Ridley tăcu și lăsă liniștea să completeze ceea ce el lăsase neterminat, știind mult prea bine că, uneori, e mai bine ca unele cuvinte să rămână nerostite și așteptă. Încercă să citească reacția de pe fața lui Harding, însă nu reuși acest lucru; dar dacă omul avea să accepte condiția aceasta...

Va avea un pursânge din Tennessee pe care îl va duce cu el în vest; una dintre cele mai bune rase, un cal pe care nu și l-ar fi permis într-o altă conjunctură.

Într-un final, generalul zâmbi. Era un surâs forțat, lipsit de umor.

— Domnule Cooper, dacă vei pune iapa din nou pe picioare, ajutând-o să fugă din nou și ținând-o sub control așa cum se cuvine, fără să fie sperioasă sau rușinoasă ca o mireasă nouă, nu numai că ți-o voi dărui – Harding râse – dar te voi și invita să cinezi cu mine la masa mea.

Ridley nu reuși să își întindă mâna mai repede de atât. Să cineze la masa acestui om nu era la fel de important precum era iapa aceasta.

— Încă o condiție, adăugă Harding. Aruncă o privire înspre Bob Green, iar apoi privi la Seabird. Din moment ce te vei folosi de echipamentele mele și de grăjdarul meu principal, dacă va fi vreodată ca iapa aceasta să participe din nou la curse, câștigând un premiu, voi primi cincizeci la sută din câștig; fără un plafon anume; pentru tot restul vieții ei.

— Douăzeci, ripostă Ridley.

— Patruzeci, spuse Harding zâmbind.

— Douăzeci și cinci și – Ridley încercă din răspuțeri să nu lase să-i scape un rânjet – dacă veți dori să o împerecheați cu unul din armăsarii dumneavoastră, eu voi stabili taxa de reproducere.

Harding râse cu putere.

— Vei stabili o taxă? O taxă pentru o *iapă*? Asta e chiar nostim, domnule Cooper. Dar... râse din nou. Îmi place omul care are simțul umorului și o încăpățănare de armăsar în el. Harding îi întinse mâna, iar Ridley o strânse ferm. Avem o înțelegere până la urmă.

Capitolul 12

— Ești sigură că te simți îndeajuns de bine, mătușă Elizabeth? Olivia se uită afară printr-o fereastră a holului din față. Nu putea fi o vreme mai perfectă ca aceasta, mai ales după ce plouase încontinuu în ultimele două zile. Olivia era sigură că o plimbare scurtă în soarele și aerul proaspăt de afară îi va face bine lui Elizabeth. Nu ne vom îndepărta prea tare, deoarece, dacă îți amintești, generalul ți-a sugerat în această dimineață să rămâi în cameră și să te...

— Mă simt bine, Livvy, crede-mă. Cât despre general... Elizabeth flutură din mâini și scoase un pufăit ușor. Știu că îmi vrea doar binele, dar, dacă ar fi după el, ar trebui să stau numai în pat. În plus, spuse șoptind, după ce își ia micul dejun, pleacă și nu se mai întoarce până seara la cină. Deci, nu va ști niciodată. Făcu cu ochiul și întinse mâna după o pereche de foarfece de tuns crengile și după un coș aflat pe o masă în apropiere. Ai ajuns la Belle Meade în urmă cu patru zile și ar fi o plăcere pentru mine să mă plimb prin locurile acestea împreună cu tine, scumpa mea. Dat fiind faptul că a plouat zile întregi, iar eu am fost nevoită să stau în pat, trebuie să recuperăm cumva timpul pierdut. Fetele sunt oricum plecate azi în oraș, prin urmare trebuie să ne distrăm și noi cumva.

Convinsă pe de-a-ntregul, Olivia afișă un zâmbet larg.

— Să mergem atunci!

Olivia ținu ușa deschisă, iar apoi se grăbi să o ia pe Elizabeth de braț în timp ce aceasta cobora scările, amintindu-și din nou că doctorii nu aveau întotdeauna ultimul cuvânt. Deși fusese diagnosticată cu „oboseală cronică”, totuși, femeia părea să se

simtă mult mai bine azi. Cu multă dragoste și atenție, Olivia se va asigura ca Elizabeth să facă un ritual din a mânca suficient și a se odihni corespunzător. Exact așa cum procedase și cu mama ei.

O luară pe o scurtătură de-a lungul pajiștii din față, în direcția barăcii vechi, în timp ce soarele maiestuos emana căldură, iar aerul împrăștia parfumul florilor de caprifoi și iasomie. Servitorii și muncitorii umblau de colo colo, de-a lungul miriștii, ocupați cu munca lor de zi cu zi. În ciuda ploilor blânde, pământul abia de absorbise umezeala, însă Olivia se bucura mult de oportunitatea de a fi afară. Cu un ochi privea în jur atentă, în caz că generalul Harding va apărea călare pe armăsarul său negru.

— Cum ți se pare camera, Livvy?

Olivia își îndreptă atenția la persoana de lângă ea.

— Îmi place foarte mult, mătușă, mulțumesc. Ce îmi place cel mai mult la ea e panorama. În ultimele două zile, se trezise dis-de-diminează pentru a surprinde răsăritul, așa cum făcuse de altfel și în prima ei zi aici, iar apoi se îmbrăcase și se grăbise la micul dejun pentru a o putea ajuta pe Elizabeth. Însă nu reușea să facă prea multe, deoarece Elizabeth se odihnea aproape tot timpul.

Ieri, generalul împreună cu fetele sale, inclusiv verișoara Lizzie, au participat la serviciile bisericești din oraș. Olivia se oferise să rămână cu Elizabeth acasă, știind că așa ar fi fost cel mai înțelept pentru toată lumea. Văduva lui Charles Winthrop Aberdeen nu ar fi bine-venită în nicio biserică de care știa Olivia, iar să se afișeze cu ea în public ar fi o ofensă prea mare pentru membrii familiei Harding. Atât generalul, cât și fetele erau conștienți de lucrul acesta. Numai Elizabeth se încăpățânase să nu vadă cruntul adevăr. La toate acestea, se mai adăuga și faptul că nu dorea să călătorească din nou cu trăsura, nu după ultima sa experiență, și prin urmare, Olivia decisese să își petreacă duminicile la Belle Meade.

Deși Elizabeth petrecuse cea mai mare parte a timpului în camera ei, totuși, ultimele două zile au fost cât de cât productive. Olivia a reușit să scrie câteva scrisori în numele lui Elizabeth, în timp ce aceasta stătea culcată în pat, dictând fiecare cuvânt. De asemenea, îi citise – articole din *Revista americană de sport și*

înscriseri la curse de cai, o publicație despre cai, printre multe altele, pe care generalul o ținea pe noptiera sa. Elizabeth asculta cu plăcere toate aceste relatări, ba mai mult, chiar și Oliviei i se părură interesante.

— Ei bine, mă bucur mult că îți place camera, spuse Elizabeth atingându-i ușor brațul. Întotdeauna a fost una dintre încăperile mele favorite, tocmai datorită panoramei.

— Îmi place și veranda. Olivia își ridică privirea în timp ce trecu pe lângă ea. Noaptea trecută am stat acolo cu pătura pe mine, legănându-mă pe scaun în timp ce ascultam sunetul ploii.

— Ai probleme cu somnul, scumpa mea?

— Mmm, poate puțin. Însă ploaia a avut un efect reconfortant asupra mea.

— Asta e bine, spuse Elizabeth zâmbind. Are același efect și asupra mea.

Un efect reconfortant... era o exagerare, Olivia știa asta mult prea bine, mai ales din moment ce stătea trează cu orele în miezul nopții, așteptând ca somnul să revină. Însă nu dorea să pară nerecunoscătoare. Până la urmă, avea un loc unde să doarmă, iar nevoile îi fuseseră acoperite în cea mai mare parte. Venise la Belle Meade în speranța unui nou început, a unui refugiu. Și, într-un fel, găsise toate aceste lucruri.

Însă nu așa cum se așteptase.

Luară colțul casei, iar Olivia zări baraca bătrânului Harding și văzu un om de culoare ieșind pe ușă afară.

— Acel om locuiește acum acolo? Întrebă Olivia, indicând cu degetul. Bărbatul pășea cu o oarecare șchiopătare.

Elizabeth privi în spate și zâmbi.

— Oh da, el e unchiul Bob. Aș zice că e aici la Belle Meade de o veșnicie. În orice caz, cu mult înainte să ajung eu aici. El e grăjdarul principal – și potrivit soțului meu – are un fel de a comunica cu caii, cum nu a mai văzut nimeni până acum.

Olivia îl urmări cu coada ochiului. Era ceva la omul acesta ce inspira încredere. Poate era modul în care pășea, umil și în același timp mândru, în cel mai bun sens al cuvântului. Sau poate era felul în care privea la moșie, cu o recunoștință și prețuire

evidentă, de parcă sorbea fiecare priveliște în parte. Dar să lucrezi o zi întreagă cu caii...

Olivia tremură pe dinăuntru.

— Iar acolo – spuse Elizabeth gesticulând – este afumătoarea care, de fiecare dată când se taie porcul, așa cum se face în fiecare lună de decembrie, de altfel, miroase deosebit de apetisant. Deși sunt sigură că porcii m-ar contrazice în această privință. Elizabeth chicoti. În partea aceea e atelierul fierarului. Dincolo, mai în față, e ferma de lapte. În spatele ei, se află barăcile servitorilor și ale muncitorilor și, bineînțeles, acelea de acolo sunt padocurile unde iepele sunt îmblânzite și instruite – oh, poate după plimbare dăm o fugă până la staule să vedem mânjii. Așa de mult îmi place să-i văd jucându-se.

Oricât de extraordinar era să o vezi pe Elizabeth așa de entuziasmată, Olivia își aminti de iapa rănită care aproape mușcase din fața ei și decisese imediat că, pe lista ei, nu se afla în niciun caz o vizită la staule. Dădu ușor din cap, iar apoi arătă înspre ceva.

— Ce e aia de acolo?

Elizabeth se uită în direcția degetului ei.

— Aia e o seră. Mi-ar face deosebită plăcere să ți-o arăt.

Pentru următoarea jumătate de oră, Olivia sorbi din priviri fiecare nuanță cuprinsă în paleta de culori a naturii și fu asaltată de parfumul impetuos dimprejur. Elizabeth știa fiecare floare și tufă pe nume și se părea că toate, aproape toate, erau deja înflorite.

— Majoritatea dintre ele – Elizabeth arătă înspre o masă plină cu flori și plante medicinale – provin din Carnton, casa copilăriei mele. Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, și-a amenajat grădina cu ajutorul prietenei ei, Rachel Jackson.

Olivia se încruntă brusc.

— Acea Rachel Jackson? șopti Olivia. Prima doamnă?

Elizabeth dădu din cap, aprobator.

— Rachel și mama mea au fost prietene dintotdeauna. Rachel a fost îndeajuns de bună, încât să-i ofere mamei mele butași și răsaduri din grădina ei proprie de la Hermitage. De aceea, toate aceste plante sunt așa speciale pentru mine.

— Așa cum ar trebui să fie. Olivia știuse că tatăl lui Elizabeth, Randall McGavock, fusese cândva primarul Nashville-ului. Așadar, nici nu era de mirare că familia lui Elizabeth a fost o cunoștință apropiată a fostului președinte Andrew Jackson. Încă o dată își reaminti ce oameni de calibru erau cei care au primit-o în casa lor.

Tufe de trandafiri, curpeni albi, caprifoi coraliu și iasomie frumos mirositoare împodobeau, în întregime, gardul alb de nuiete ce despărțea dosul casei de grădină. Elizabeth rupse câteva firi-cele din vița înflorită și din bobocii de trandafiri și le așeză în coșuleț. O alee din pietriș despărțea în două straturile lungi de legume și flori și se întindea de la afumătoare până la capătul dealului, pe care părea să fie așezat ceva ca o peșteră.

— Grădinarul nostru, domnul Hunsaker, locuiește acolo.

Olivia se întoarse și privi la Elizabeth care arată spre o casă mică și demodată pe care numai un grădinar ar putea-o numi casă.

— Generalul l-a adus pe domnul Hunsaker tocmai din Elveția. Cu siguranță, e afară în livadă deja și lucrează. Își continuă plimbarea, braț la braț, în jurul casei.

— Într-una din zilele acestea, promit să îți arăt caprele cu blană de cașmir și îngrăditura căprioarelor, situată nu departe de locul unde se află cireada vacilor de lapte, dar și a vacilor crescute pentru carne. Selene va insista să vezi și poneii de Shetland și, cine știe, poate vom avea ocazia să vedem și un bizon cât timp vom fi afară; totuși, nu ne vom apropia prea tare de el, riscând proteste, din moment ce unul dintre ei mai... Elizabeth inspiră brusc. Să nu îmi spui că aceea e trăsura cu care ai venit încoace?

Olivia îi urmări privirea și observă trăsura – sau mai bine zis ce mai rămăsese din ea – abandonată lângă unul dintre grajduri.

— Da, doamnă, acela e rădvanul, răspunse Olivia; fu copleșită să vadă pagubele produse, prezentate acum într-o perspectivă mult mai clară – însă ce i se păru și mai ciudat a fost să constate că, văzând din nou trăsura, gândul îi fugi inevitabil la *omul acela*.

Domnul Ridley Adam Cooper.

Unde era el acum și ce făcea? Își aminti de cuvintele rostite de el în ziua aceea – *însă chiar dacă ar fi să nu obțin lucrul pentru care*

am venit – și se întristă, știind că indiferent care fusese motivul pentru care venise la Belle Meade, plecase cu mâinile goale.

– Oh, Livvy. Elizabeth scutură din cap. Generalul mi-a spus că una dintre roți se stricase în urma accidentului, însă nu crezusem să fie o treabă așa de serioasă. Ce îngrozitor trebuie să fi fost totul pentru tine. Elizabeth o privi din nou. Și totuși, nu ai spus nici măcar un cuvânt despre toate acestea.

Fără să vrea, Olivia își reaminti clipa în care fusese izbită de ușă și trântită la pământ și fu copleșită de emoțiile acelui moment terifiant. Îi relată pe îndelete experiența trăită lui Elizabeth, iar aceasta asculta cu uimire și cu ochii larg deschiși. Până și ochii Oliviei se umplură de lacrimi la amintirea grozăviei.

– *A fost* înspăimântător, spuse Olivia cu un zâmbet trist. Nu înțeleg, mătușă Elizabeth, cum de nu am fost aruncată pe ușă afară. Chiar și acum tremura gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla, dacă s-ar fi petrecut un astfel de lucru.

– Oh, draga mea. Elizabeth acoperi mâinile Oliviei cu ale sale. Eu cred că Dumnezeu a închis cumva ușa aceea de dragul tău. Sigur a avut un scop pentru care te-a ferit de toate acestea.

Olivia aprobă din cap, convinsă doar pe jumătate. Nu înțelegea de ce Dumnezeu alesese să închidă ușa aceea, ferind-o de orice tragedie, și totuși, îngăduise să se căsătorească cu un om care – timp *de cinci ani de zile* – a tratat-o cu indiferență și lipsă de afecțiune? Erau lucruri pe care Olivia nu le menționase niciodată în scrisorile sale către mătușă Elizabeth. Însă, ori de câte ori primea un răspuns din partea ei, Olivia se întrebase dacă nu cumva Elizabeth citise printre rânduri toate aceste lucruri.

– Livvy.

Olivia își redresă atenția.

Ochii lui Elizabeth sclipeară în timp ce vorbea.

– Mama ta a fost cea mai dragă și scumpă ființă din lume pentru mine. Nu caut nicidecum să îi iau locul în viața ta, însă sper că vei avea libertatea să vorbești cu mine, dacă vei simți vreodată nevoia. Deoarece... am impresia că ai multe de împărtășit. Și vreau să îți spun, încă de pe acum, că sunt o ascultătoare foarte bună.

Sinceritatea – și siguranța – din vocea lui Elizabeth o copleșiră atât de tare încât Olivia lăasă garda jos și vorbi cu emoție în glas.

— Îți sunt așa de recunoscătoare că m-ai invitat să vin aici, șopti ea, abia găsind putere să rostească cuvintele. Nu am avut unde să merg altundeva. Nimeni... *Nimeni* din oraș nu a mai vorbit cu mine de la... acel incident. Și toți prietenii pe care i-am avut – vocea i se întrerupse brusc – sau câți mai rămăseseră dintre ei... m-au învinuit tot pe mine. Dar, mătușă Elizabeth, nu am știut nimic. Îți promit că nu am avut habar de toate acestea. Am știut că nu e o persoană morală, însă niciodată nu am bănuit că va ajunge așa departe. Dacă aș fi...

— Și ce ai fi făcut dacă ai fi știut, Olivia? L-ai fi dat pe mâna autorităților? Și cel mai probabil, cu conducerea de acum, lumea ar fi dat din mâini și l-ar fi trimis înapoi acasă. La tine? Imaginează-ți ce ți-ar fi făcut atunci, știind ce fel de om a fost. O umbră acoperi fața lui Elizabeth.

Olivia știa că trebuia să spună ceva... mai ales în momentul acela. Nu o dată se întrebase cum să îi spună lui Elizabeth adevărul despre relația dintre ea și Charles – sau despre lipsurile din această relație – și cât de brutal fusese de atâtea ori. Nu numai că o palmuisese peste față sau o prinsese violent de braț învinețind-o, dar o rănisese emoțional, lăsând în urmă cicatrici. Urmele de pe față dispăruseră complet, la fel și cele de pe braț. Însă lucrurile pe care i le spusese – dar și cele pe care nu le rostise cu voce tare – i-au produs o rană mult mai adâncă. Acum era momentul potrivit să îi povestească lui Elizabeth. Să i le spună clar și răspicat. Și totuși... cuvintele întârziiau să apară.

— Nu se vorbește foarte des despre lucrurile acestea, Livvy. Elizabeth își coborî privirea. Cel puțin, nu în cercul nostru de prieteni. Dar sunt sigură că sunt și soți – cu poziții înalte în societate – care apelează deseori la... violență. E așa de rușinos. Elizabeth dădu din cap dezaprobat. Atât pentru bărbați, cât și pentru femei. M-ar durea enorm să știu că și tu ai trecut pe acolo. Elizabeth luă mâinile Oliviei într-ale sale. Așa că nu te învinovăți nici măcar un moment că nu l-ai dat pe mâinile autorităților. Nici măcar un minut. Promite-mi asta! Da, scumpa mea?

Văzând expresia de pe fața lui Elizabeth, care cerea un răspuns imediat și auzind schimbarea din vocea ei produsă de subiectul abia pomenit, tot ce putu Olivia să facă fu să dea din cap.

— Promit, șopti ea, ascunzând din nou adevărul, așa cum făcuse de sute de ori deja, nedorind să îi provoace o durere mai mare lui Elizabeth sau să se discrediteze și mai tare în ochii acestei femei.

Elizabeth zâmbi și își întinse brațul.

— Ne continuăm plimbarea?

Olivia o luă de braț. Pășiră în continuare pe cărarea din grădină în timp ce pietrișul scârțâia ușor sub cizmele lor. Elizabeth oferea comentarii interesante și captivante cu privire la frumusețea Belle Meade-ului, însă Olivia asculta, atentă doar pe jumătate. Mintea îi era măcinată de două întrebări la care nu avea răspuns nici măcar acum. Cum se explica rușinea pe care o simțea pentru ceva ce nu făcuse ea, ci i se făcuse ei?

Niciodată nu considerase că ar fi meritat izbucnirile violente ale lui Charles. Ci se văzuse doar incapabilă să scape de ele. A doua întrebare – care o bântuia la fel de mult ca prima – va putea oare să scape vreodată de această apăsare lăuntrică? Oh, cum se ruga să poată. I se părea chiar corect. Însă, vorbind din experiență proprie, învățase că Dumnezeu nu asculta întotdeauna rugăciunile într-un mod care să i se pară just.

— ...și aceasta, draga mea Livvy, este o privire asupra Belle Meade-ului.

Olivia răsuflă ușor, concentrându-și toată atenția asupra lui Elizabeth.

— Trebuie să recunosc, mătușă Elizabeth, nu m-am gândit niciodată că generalul are o afacere așa de dezvoltată aici. Știam că Belle Meade-ul are, ca activitate principală, herghelia de cai.

— Într-adevăr, pentru asta suntem cunoscuți. Elizabeth inspiră profund, încântată aparent de priveliștea din jur. Dar, dacă aș putea să mă laud cu soțul meu, aș spune că e un întreprinzător chiar foarte bun.

Olivia aprobă din cap, iar apoi se opri brusc.

— Ce e *aia*? Arată înspre un stâlp care se înălța din pământ și avea un borcan de sticlă atașat într-o parte.

Elizabeth chicoti.

— E o șmecherie pe care generalul a inventat-o în urmă cu câțiva ani, pentru a măsura cantitatea de ploaie. A spus că se săturase să vadă fermierii întorcându-se de pe câmp, pretinzând că pământul era prea umed pentru a fi arat. Așadar... atinse ușor marginea borcanului de sticlă. I-a pus pe muncitori să construiască asta. Iar atunci când plouă, verifică borcanul și știe tot ce trebuie să știe.

Olivia scutură din cap.

— Deștept lucru.

— Țsta e soțul meu.

Amândouă izbucniră în râsete.

— Oh, Livvy, uită-te.

Olivia își ridică privirea. Doi mânji, unul de culoare roșu-maroniu, iar celălalt negru cu alb, fugeau unul după altul în jurul padocului, scuturându-și picioarele din spate, înalte și subțiri, de parcă încercau să vadă dacă li se potrivește mărimea copitelor. În spatele lor, pe pajiște, stăteau două iepe, amândouă cu ochii-n patru și fiecare dintre ele potrivindu-se la culoare cu unul dintre mânji. Mamele lor, presupuse Olivia. Mânjii fugeau ba într-o parte, ba într-alta, oprindu-se doar câteva secunde pentru a țopăi și a călca greu, privind de-a lungul pajiștii, de parcă erau conducătorii unei împărății.

Și, deși nu agreea aceste animale, Olivia zâmbi. Apoi văzu mânzul de culoare negru cu alb aplecându-se în față pentru a-l mușca pe celălalt de gât. Olivia expiră adânc.

— Uite, îl mușcă de gât pe calul roșiatic.

Elizabeth râse la auzul cuvintelor ei.

— Se joacă doar. Își aplecă capul înspre Olivia. Și nu se zice cal roșiatic, scumpa mea, ci castaniu.

— Castaniu, repetă Olivia, încercând să memoreze acest lucru în mintea ei.

— Vai de mine...

— Ce e? întrebă Olivia, văzând de data aceasta mânzul roșu-maroniu ciupindu-l pe celălalt. Așa îți trebuie...

— Livvy...

Olivia se întoarse la timp pentru a o vedea pe Elizabeth închi-zându-și ochii și reuși să o prindă înainte ca aceasta să se prăbu-șească cu totul la pământ. Olivia căzu și ea.

— Mătușă Elizabeth! Te simți bine?

— Nu pot... respira, șopti Elizabeth, apucându-și gulerul.

Olivia desfăcu primii doi nasturi ai bluzei și văzu că Elizabeth devenea tot mai palidă, cu fiecare secundă.

Trebuie să te ducem înapoi în casă. Încercă să o ajute pe Elizabeth să se ridice, însă nu reuși. Se uită în jur după un servi-tor, dar nu era unul prin zonă.

— Mătușă Elizabeth? Olivia o lovi ușor peste obraji. Rămâi cu mine!

Niciun răspuns.

Panicată, strigă după ajutor. Însă nimeni nu apăruse. Simți cum inima ei o ia razna. Strigă a doua oară.

— Cineva să mă ajute!

O clipă mai târziu, ce păru o veșnicie pentru Olivia, zări un om venind în grabă dinspre unul dintre grajduri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Își scutură palmele deasupra feței lui Elizabeth, pentru a-i face vânt, însă femeia tot nu reacționa. Ne plimbam pe aici, vorbind, și apoi din senin... Olivia își ridică privirea, iar în secunda în care văzu fața bărbatului, toate cuvintele pe care se pregătise să le rostească, erau o harababură în mintea ei.

Văzu călărețul pe armăsarul negru urcând dealul și, surpinză-tor pentru Olivia, avu din nou puterea să vorbească.

— Te rog! spuse pe un ton implorator. Ajută-mă să o duc pe doamna Harding înapoi în casă! Dar repede!

Capitolul 13

Ridley o luă pe Elizabeth în brațe, iar Olivia fugi înainte, încercând să își pună gândurile în ordine, surprinsă să îl revadă din nou, aici la Belle Meade. Crezuse că plecase de mult. Fără să încetinească, își apucă rochia cu ambele mâini și urcă scările în grabă pentru a deschide ușa. Își aruncă privirea în spate și îl văzu pe domnul Cooper lângă ea – și armăsarul generalului galopând deasupra dealului.

— Sus, te rog, în dormitorul ei, spuse Olivia arătând cu degetul. Strigă după Susanna în timp ce îl conduse pe domnul Cooper de-a lungul scărilor sub formă de consolă. Se mișcă cât putu de repede, iar domnul Cooper o urma din spate. Răsuflând greu, o luă la stânga pe un hol mic. Pe aici, ajungem imediat.

Cu grijă, Ridley trecu de tocul ușii, iar apoi o așează încet pe pat. Capul i se lăsă fără vlagă într-o parte. Olivia apăsă butonul servitorilor de pe perete, iar apoi turnă apă proaspătă din ulcior în lighean și înmuie o cârpă curată. Stoarse bine materialul și, întorcându-și privirea, îl surprinse pe domnul Cooper cu degetul la gâtul lui Elizabeth.

— Ce faci? îl întreabă ea.

— Îți verific pulsul.

— Ești *doctor*? Olivia veni în dreptul lui, conștientă de tonul îndoielnic cu care întrebase și auzind totodată răsuflarea lui acută.

— Nicidecum, doamnă. Ridley privi în sus cu niște ochi hazlii. Dar am cunoscut un om în timpul războiului care a fost doctor. El m-a învățat ceva lucruri cât timp am fost în – se opri și privi din nou la Elizabeth – cât timp am luptat împreună. Pulsul ei pare în regulă și, aplecându-se încet, la fel pare și respirația ei.

Olivia puse cârpa deasupra frunții lui Elizabeth, iar apoi se lăsă ușor pe pat.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Părea să se simtă bine ca după un minut să spună că nu mai poate respira.

— Din câte pot să îmi dau seama, doamnă, cred că a leșinat doar. Poate a fost căldura sau soarele prea puternic. Dați-i un minut. Își va reveni încet.

Sperând din toată inima ca omul acesta să aibă dreptate, Olivia apucă o revistă de pe noptieră și începu a-i face vânt lui Elizabeth după care se aplecă deasupra ei.

— Mătușă Elizabeth, șopti ea, luând cârpa de pe fruntea ei și atingând cu ea obrajii palizi. Dacă mă auzi, te rog, trezește-te.

Nicio mișcare.

Olivia simți cum inima ei se prăbușește în disperare. Era numai vina ei. „Scurta lor plimbare” se dovedise a fi mai lungă decât anticipase și se părea că sănătatea lui Elizabeth era mai șubredă decât crezuse inițial. Dacă doctorii aveau totuși dreptate?

Gândul că ceea ce îi spusese generalul Harding s-ar putea să fie adevărat îi năruî și mai tare speranța.

Domnul Cooper se mișcă lângă ea, iar Olivia își ridică privirea.

— Domnule Cooper, vă mulțumesc că ne-ați venit în ajutor. Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră.

Își păstră zâmbetul ascuns în spatele acelei bărbi neîngrijite însă o privi cu o blândețe indubitabilă în ochi.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă Aberdeen.

Olivia se uită ținută la el și atâtea gânduri îi trecură prin minte. Modul în care o privea acum – drept în ochi, nu ca niște străini, ci dimpotrivă, de parcă se cunoșteau bine unul pe altul – scotea la iveală o lipsă de bună-cuviință și rafinament în educația lui, un tupeu ce făcea mai mult decât să flirteze cu limitele bunului-simț. Fața Oliviei se înroși peste măsură de mult.

— Livvy?

Olivia se întoarse, ușurată să audă vocea lui Elizabeth, dar și să scape de privirea lui insistentă.

— Mătușă Elizabeth.

Elizabeth își deschise ochii într-un final.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că ai leșinat. Olivia luă mâna ei în a sa. E numai vina mea. Îmi pare așa de rău. Te-am lăsat să te plimbi mai mult decât ar fi trebuit.

— Oh nu, scumpa mea. Elizabeth luă o gură de aer, după care dădu ușor din cap. Nu e vina ta. Îmi pare rău că sunt o povară.

Pași se auziră pe casa scărilor – prea ușori ca să fie ai generalului – și secunde mai târziu Susanna apăru în colțul ușii, ținând tava cu ceai în mână.

— Dumnezeu mare! Se opri brusc în dreptul patului. Ce se întâmplă aici? Am crezut că m-ați chemat pentru ceai.

Olivia se ridică de pe marginea patului.

— Eu și doamna Harding și cu mine, am ieșit la o plimbare, Susanna, și... își aplecă capul în tăcere. Îmi pare așa de rău. Cred că am obosit-o prea tare, deoarece a căzut la pământ ca moartă.

Susanna trânti cu putere tava cu ceai de un colț al mesei, iar Olivia tresări, conștientă de atenția tăcută a lui Ridley Cooper. Interacționase doar de câteva ori cu bucătăreasa șefă a Belle Meade-ului, însă avea impresia că, odată enervată, femeia aceasta mignonă ar scăpăra scânteii.

Cu mâinile pe coapse, Susanna dădu din cap, privind când la Olivia, când la Elizabeth.

— De câte ori trebuie să vă spun lucrul acesta... gata... cu... leșinurile, doamnă Harding!

Doamnă Harding? Realiză imediat că ținta furiei Susannei era Elizabeth, și nu ea, iar Olivia expiră ușurată. Aruncă în treacăt o privire la Ridley Cooper, iar apoi privi la cele două femei.

— Deci vrei să spui că a mai făcut și înainte lucrul acesta?

— A mai făcut și înainte lucrul acesta? spuse Susanna pufăind. Dumnezeu, doamnă Aberdeen, femeia aceasta ne-a băgat pe toți în sperieți de prea multe ori deja, încât am și pierdut numărătoarea. Săptămâna trecută, abia ce se ridicase de pe un scaun, când într-o clipită căzuse leșinată. Har Domnului că Betsy a fost acolo să o prindă. Își duse mâna măslinie la fruntea lui Elizabeth și o masă ușor. Mă gândesc că e de la oboseala fizică. Dar cu timpul, va prinde din nou putere. Doar că, uneori, face mai mult decât poate duce. Trebuie să avem grijă de ea, spuse

Susanna făcând cu ochiul Oliviei. Să o încetinim cumva. Cu siguranță, va fi în regulă.

Elizabeth se uită rușinată.

— Îmi pare rău, Livvy. Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar n-am vrut să te îngrijorezi. Nu, având în vedere prin câte ai trecut deja.

Olivia se aplecă ușor în față.

— Ai băgat o spaimă în mine, șopti Olivia și afișă un zâmbet mai mult de conjunctură. Episoadele acestea... de când ai început să le ai?

Elizabeth ridică ușor din umeri.

— Nu de foarte mult timp.

Susanna își drese glasul.

— Aș spune că de vreo trei ani, spuse Elizabeth oftând, însă doar din când în când.

Trei ani. Olivia evită să se încrunte, nedorind să pară îngrijorată. I se părea un timp prea îndelungat pentru o simplă „oboseală fizică”.

— Ce credeți că faceți *dumneavoastră* aici, domnule?

Auzind-o pe Susanna, Olivia își ridică privirea și o văzu pe bucătăreasa șefă uitându-se suspicios la Ridley Cooper, iar Olivia se grăbi să intervină.

— Acesta este domnul Cooper, Susanna. E... Olivia ezită; e o cunoștință de-a mea. Cu coada ochiului văzu un zâmbet slab pe fața lui, dar Olivia îl ignoră total. Ne-a găsit în curte și a fost îndejuns de binevoitor să o aducă pe doamna Elizabeth înăuntru.

— Chiar, domnule Cooper? O cunoștință? Susanna își arcui sprâncenele negre, întrebătoare. Văd că v-ați făcut un obicei să salvați doamnele, nu-i așa domnule?

Domnul Cooper zâmbi, dar nu spuse nimic, iar Olivia avu impresia că cei doi se cunoscuseră de dinainte.

Un zgomot puternic de pași se auzea venind dinspre casa scărilor și Olivia – știind mult prea bine cui aparținea mersul acesta – își făcu curaj pentru ceea ce urma. Nu numai că trebuia să explice de ce o scosese pe Elizabeth la plimbare, dar trebuia să justifice și prezența lui Ridley Cooper în dormitorul său.

După cum era de așteptat, generalul intră în cameră, afișând o expresie ce semăna într-un tot cu cea a unui comandant militar.

Privi mai întâi la Elizabeth, vizibil neliniștit și îngrijorat, și apoi la Olivia, iar teama lui se transformă rapid în dojană.

— Deci femeia pe care am văzut-o adusă pe brațe în casă a fost soția mea, doamnă Aberdeen.

Olivia aprobă din cap, conștientă de tonul său acuzator din glas.

— Da, domnule, ea a fost. Dar pot să expl...

— Generale...

Toți ochii fură îndreptați înspre persoana din pat.

— Scumpule, nu e Olivia vinovată cu nimic. Elizabeth zâmbi în timp ce Susanna îi aranjă perna pentru a-i sprijini capul. Crede-mă, a trebuit să folosesc o doză bună de magie ca să o pot convinge să mă lase să ies afară. Elizabeth, deși pe un ton blând, totuși vorbea cu o stăruință ce impunea considerație. Am fost atât de entuziasmată să îi arăt tot ceea ce ai reușit să realizezi în toți acești ani, dragostea mea, încât am pierdut noțiunea timpului. Elizabeth oferă un zâmbet slab. Se pare că am stat prea mult în soare. Te rog, iartă-mă, că te-am îngrijorat; că v-am îngrijorat pe toți. Își aruncă privirea prin cameră. Iar dumneavoastră, domnule Cooper, vă mulțumesc din inimă pentru ajutorul acordat.

Generalul se întoarse, de parcă numai atunci îl observase pe Ridley Cooper în cameră.

— Domnule Cooper? Generalul își încreți fruntea. Deci, să înțeleg că dumneavoastră ați cărat-o pe soția mea în casă?

Olivia încercă din răspuțeri să se stăpânească pentru a nu sări din nou în apărarea domnului Cooper. Cunoștea temperamentul generalului mult prea bine și, intuind cât de furios va fi – și era deja – din cauza ei, nu îndrăzni să spună nimic.

— Da, domnule, spuse domnul Cooper. Eu am fost acela.

Generalul îl înfruntă cu o privire ce trăda stoicism, iar Olivia bătu în retragere, pregătindu-se pentru o nouă confruntare.

— Atunci aș dori să îmi exprim mulțumirile mele, domnule Cooper, spuse generalul, întinzându-și mâna. Olivia rămase cu gura căscată. Se pare că vei fi un ajutor bine-venit aici, la Belle Meade.

— Vă mulțumesc, domnule. Ridley Cooper îi strânse ferm mâna.

Olivia se holbă, stupefiată. *Un ajutor bine-venit?* Cum reușise omul acesta – considerat *un vagabond* cu o seară înainte în biroul generalului – să devină un ajutor bine-venit? Probabil că

surprinderea i se putea citi clar și răspicat pe față, deoarece de îndată ce generalul se întoarse, Ridley Cooper privi din nou în direcția ei și zâmbi, de parcă încerca să-i spună: *Și tu care ziceai că generalul nu angajează.*

Își reaminti ceea ce îi spusese în ziua aceea în trăsură și simți un nod în stomac. Avea tot dreptul să îi arunce cuvintele acestea în față. Așa cum ar fi făcut și Charles, de altfel. Privi în altă parte, mulțumită că domnul Cooper nu știa adevărul despre trecutul ei și împrejurările în care se afla. De asemenea, spera să nu i se fi adus la cunoștință faptul că nu primise slujba de menajeră principală. Și totuși, existau șanse mari ca el să fi aflat deja de toate acestea. Zvonurile circulau foarte repede între servitori și muncitori.

Odată ce el avea să afle toate aceste informații, va scădea în ochii lui, Olivia știa bine lucrul acesta. Și, fără să înțeleagă de ce, nu dorea ca Ridley Cooper să aibă o astfel de părere despre ea.

Generalul Harding făcu câțiva pași și ajunsese în dreptul ei, privind-o ferm în ochi.

— Doamnă Aberdeen, ați fi îndeajuns de drăguță să vă dați la o parte? Aș dori acum să petrec un timp cu soția mea și să văd de sănătatea ei.

Olivia Aberdeen părăsi dormitorul într-o clipită. Fusese destul de agitată încă din momentul în care generalul Harding intrase în cameră. Dorind să vorbească din nou cu ea, Ridley o urmă din spate, gata să iasă pe hol, când îl auzi pe general rostindu-i numele.

Se opri și o văzu pe doamna Aberdeen coborând scările.

— Da, domnule general. Păși din nou în cameră.

— Cum e iapa noastră, domnule Cooper?

Întrebarea reușise să-l surprindă. Nu era uimit de curiozitatea generalului în privința iepei, ci de timpul ales pentru a vorbi despre acest lucru. Generalul Harding îi spusese doamnei Aberdeen – pe un ton destul de aspru – că intenționa să petreacă un timp cu soția lui. Nici măcar un minut nu trecuse de atunci și omul vorbea deja de afaceri?

Ridley citi aceeași surprindere și în ochii doamnei Harding, doar că mai văzu și altceva în expresia ei: o umbră de dezamăgire.

— Au trecut doar câteva zile, domnule general, deci e încă prea devreme ca să îmi dau seama. Primul lucru pe listă este să mă ocup de rana de la picior. Am uns-o cu tot felul de alifii și i-am schimbat bandajele de câteva ori pe zi. Cred că va lua mai mult de o săptămână până să mă pot pronunța în această privință.

— Și bănuiesc că ți-ai notat toate cheltuielile, nu-i așa?

Ridley simți un gust amar în gură.

— V-am spus că așa voi face. Înțelegerea noastră nu s-a schimbat.

Harding îl fixă cu privirea.

— Și, totuși, mi-ar plăcea să văd și eu...

— Oricând doriți să vedeți registrul, îl veți găsi în camera unchiului Bob. Acolo unde a fost dintotdeauna, domnule. Ridley auzi o ușă închizându-se la nivelul inferior. Acum, vă rog, să mă scuzați, generale, dar mai am încă multe de făcut. Preț de o secundă, avu impresia că Harding va obiecta la cele spuse, însă generalul încuviință din cap și se întoarse. Doamnelor, adăugă Ridley, făcând un semn cu capul doamnei Harding și Susannei. Coborî scările cu o frustrare ce se accentua cu fiecare pas.

Nu îi plăcea atunci când cineva îi pune la îndoială cuvintele; și mai ales un om ca Harding. Un bărbat care și-a construit întreaga moșie pe spinarea altora. Un om care nu ar avea lucrurile pe care le are azi, mai ales în ceea ce privește armăsarii, dacă nu ar fi avut parte de loialitatea și integritatea unui bărbat pe care l-a considerat un sclav ani de zile.

Coborând scările șerpuite, Ridley văzu mai în detaliu anticamera pe lângă care trecuse atunci când urcase. Și consideră – fluierând încet – că era un loc la care nu te săturai să privești. Peretele era acoperit aproape în totalitate de portrete ale armăsarilor. Unele includeau și un cavaler de onoare ținând în mână o frânghie, iar altele prezentau doar siluetele cailor. Un candelabru lucrat din bronz și cristal atârna din tavan și unul dintre cele mai frumoase mobilieri decora toată încăperea de jos. Toate strigau a *bogăție*.

Însă nu conacul era ceea ce Ridley vroia să vadă acum. Se opri la capătul scărilor, întrebându-se în ce direcție o luase femeia.

Doamna Aberdeen plecase cu ceva timp în urmă, stânjenită, iar Ridley știa și de ce. Harding o învinuise pentru cele întâmplare lui Elizabeth, iar generalul William Giles Harding putea fi un om destul de intimidant. Însă Ridley nu putea înțelege de ce generalul ținuse morțiș să arunce vina pe ea, în ciuda faptului că ceea ce se întâmplase nu fusese vina nimănui.

Anticamera dădea înspre alte patru încăperi, iar Ridley privi în treacăt la fiecare dintre ele în timp ce se îndrepta înspre ușa din față. Camerele erau decorate cu tot felul de lucruri, însă niciun om nu era prezent în ele. Se întoarse să plece când zări un portret într-una dintre camere. Se apropie, făcând câțiva pași. Era portretul generalului, era sigur de asta. Însă fusese desenat cu ani în urmă; cu cel puțin douăzeci de ani în urmă. Nu avusese barbă pe atunci. Surprinzător, când te gândești ce mult schimba o simplă barbă aspectul unui om. Lângă el, era agățat portretul doamnei Harding. Chipul ei exprima o frumusețe tinerească de care înfățișarea ei de acum – deși încă atractivă – era lipsită complet. Iar portretele fuseseră pictate de mână și în culoare; adevărate capodopere.

Închise ușa în urma lui și cercetă cu atenție curtea; nicio urmă de doamna Aberdeen. Sigur, nu avusese prea mult timp la dispoziție să se îndepărteze prea tare, *dacă* ar fi fost să o ia pe cărarea aceasta. O compătimea enorm mai ales din moment ce cunoștea situația ei. Văduvită de un soț ce fusese asasinat, iar apoi spânzurat din cauză că fusese un trădător, Olivia purta povara rușinii lăsate în urmă de omul acesta. Privi în partea dreaptă a casei; dorea doar să se asigure că femeia era în regulă și să vadă cum se acomodase aici, având în vedere felul în care fusese primită. Atâta tot, își spusese în șineia lui. Însă în lumina celor întâmplare mai devreme în dormitorul generalului, mai era un lucru pe care voia ca Olivia să îl știe.

Indiferent de poziția ei la Belle Meade, era clar că avea o relație apropiată cu Elizabeth Harding. Însă la fel de clar era și faptul că între ea și generalul Harding nu exista același tip de relație. Simțise adineauri tensiunea dintre cei doi.

Coborî scările până ajunse în dreptul curții și se pregăti să pornească înspre grajduri, când o zări numaidecât, la stânga mai exact. Pășea grăbită în direcția barăcii vechi. *Perfect.*

Capitolul 14

Ridley o ajunse repede din urmă și – judecând după felul în care își încheștase maxilarul – era încă supărată; dar nu o putea condamna.

— Vă deranjează dacă vă țin companie, doamnă Aberdeen?

Olivia îi aruncă o privire în treacăt.

— Chiar deloc, domnule Cooper. Zâmbetul ei, deși era prea larg și lapidar pentru a fi adevărat, totuși, avea o anumită frumusețe.

Totul despre ea indica faptul că voia să fie lăsată în pace – de la umerii săi rigizi până la mersul său uniform, de parcă număra fiecare pas până când el avea de gând să își ia tălpășița și să plece.

— Nu voi lua mai mult de un minut din timpul dumneavoastră, doamnă. Am vrut doar să văd cum sunteți și cum au trecut primele dumneavoastră zile aici.

— Sunt foarte bine, domnule Cooper, vă mulțumesc de întrebare. Vocea ei ar fi convins pe orice mai puțin pe cei ce fuseseră martori la scena din dormitor.

— Ei bine... încuviință din cap Ridley. Mă bucur să aud asta.

Preț de câteva minute, pășiră în tăcere, trecând pe lângă vechea baracă, iar Ridley îi aruncă din nou o privire pe furiș Oliviei, adăugând în liniște *evazivă și agreabilă* pe lista concepută în mintea lui, listă pe care erau deja consemnate cuvintele *îngrijită și formală*. Oare avea vreo idee cât de ușor îi era să o citească? Că politețea ei – deși era bine intenționată, era sigur de asta – nu îl fraiera nici măcar o secundă?

Panta drumului se arcuia ușor formând o cărăruie de-a lungul pârâului și amândoi porniră în direcția ei. Oare de câte ori în

ultimele luni nu își făcuse culcușul lângă un pârau asemănător cu acesta, în timp ce se îndrepta înspre Nashville, lăsând coasta în urmă? Își amintea de sunetul apei izbindu-se de stâncile netede, producând un sunet liniștit ce-i fusese cel mai bun tovarăș în nopțile lungi și împovărate de tăcere.

Însă tăcerea femeii de lângă el întrecea peste măsură de mult orice altă formă de acalmie.

Hotărât să-i respecte dorința de a fi singură, Ridley trecu direct la subiect.

— Referitor la discuția de adineaori cu generalul, doamnă Aberdeen, aș dori să mă asigur că lucrurile sunt clare între noi și că eu...

— Da, domnule Cooper. Se opri din mers și privi țintă la el cu niște ochi scăpărând de supărare. Mi-am dat seama că ați fost angajat de general, așa că... se îndreaptă și mai tare de spate. Toate felicitările mele, domnule.

Ridley se uită la ea, confuz de cele auzite.

— Ce vreți să spuneți?

Olivia privi la el ca la un tâmpit.

— Am văzut felul în care v-ați uitat la mine atunci când generalul s-a referit la dumneavoastră ca la *un ajutor bine-venit*. Se simțea o undă de amărăciune în glasul ei, accentuată de dezamăgirea vizibilă din ochi. Ați primit slujba aceasta chiar dacă v-am spus clar și răspicat că generalul nu caută să angajeze oameni. Acestea fiind spuse... privi în altă parte o secundă sau două, asprindu-și încă o dată trăsăturile delicate ale feței sale. M-am înșelat în această privință, iar dumneavoastră ați avut dreptate. Își întoarse din nou privirea la el în timp ce un zâmbet politicoș – lipsit de naturalețe – se ivi în colțul gurii sale. Poftim, am spus-o. Sunteți mulțumit de mine, domnule Cooper?

Ridley se holbă, fascinat de cât de multe reuși să exprime printr-o simplă privire, însă dorind cu ardoare să o scuture una bună pe femeia aceasta pentru că interpretase totul atât de greșit. Oh, de ar ști ea ce gândea el în aceste momente.

Însă nu avea de gând să împărtășească aceste lucruri cu ea.

— Deci, ați avut impresia, doamnă Aberdeen, că v-am urmărit până aici ca să scot scuze din gura dumneavoastră?

— Păi, ați reușit să obțineți o slujbă până la urmă, nu-i așa?

Ceva înlăuntrul lui îi spuse să nu răspundă, însă ignoră total acest gând.

— Așa e.

— Și nu am spus eu la câteva minute de la prima noastră întâlnire, că șansele erau slabe ca dumneavoastră să obțineți o slujbă aici?

— Nu ați folosit chiar cuvintele acestea, doamnă, dar asta a fost esența într-adevăr.

— Deci? Privi în sus la el, sfidătoare, de parcă reușise să aducă dovezi clare și decisive în acuzarea lui.

Ridley nu se abținu să nu zâmbească.

— Dacă va veni vreodată ziua, doamnă Aberdeen, să vă apărați în sala de judecată, eu vă zic încă de pe acum să aveți grijă cum o faceți. Nu cred că o să vă iasă prea bine.

Olivia rămase gură-cască.

— Tocmai v-am oferit scuzele mele, domnule Cooper.

— Scuze pe care nu le-am cerut, doamnă Aberdeen; și nici nu am pretins să le primesc.

Olivia expiră adânc și se îndreptă în direcția pârauului.

Era furioasă, lucru ce se putea citi pe chipul ei din orice unghi priveai, iar el la rândul său simțea o doză bună de frustrare. Olivia își încrucișă mâinile de-a lungul mijlocului său și Ridley observă, de îndată, că pe mâna ei stângă nu se afla nicio verighetă. Inelele erau scumpe, știa și el lucrul acesta, și nu orice femeie căsătorită își permitea să aibă unul. Nici chiar bărbații însurați nu își permiteau întotdeauna să aibă o verighetă. Însă putea paria pe bani frumoși, că femeia de lângă el avusese, cândva, una.

Amintindu-și de ceea ce oamenii îi relataseră despre ea, inclusiv unchiul Bob, se întrebă dacă nu cumva o dăduse jos intenționat, încercând să scape de lucrul care i-ar fi adus aminte că este văduva aceluia om.

Ridley răsuflă profund și își masă în același timp ceafa; ar fi dat orice să își poată retrage cuvintele spuse cu privire la apărarea ei în sala de judecată. Ce nesăbuintă din partea sa. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut femeia asta să creadă că el așteptase să primească scuze? Se înțelegea perfect de ce nu

se căsătorise până acum și probabil că nici nu o va face vreodată. Nu reușise să deslușească misterul sexului frumos și, cu siguranță, nu îl va înțelege niciodată.

Privi în treacăt în direcția grajdurilor; cel mai bine ar fi să se întoarcă înapoi la treabă. Simți nevoia să testeze tăcerea înainte de a vorbi din nou, iar Ridley își dresе glasul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă Aberdeen. Am intuit din prima clipă că vrei să fiți singură. Și... ar fi trebuit să respect dorința dumneavoastră.

Olivia nu își luă privirea de la apa curgătoare din dreptul lor.

— Să aveți o zi bună în continuare, doamnă. Simțind o apăsare în suflet, Ridley se îndepărtă câțiva pași, încercând din răputeri să își reamintească de ce căutase să se întâlnească cu femeia aceasta în primul rând. De parcă mai conta acum.

— Domnule Cooper?

Ridley se opri și se întoarse, la doar câțiva metri depărtare de ea. Olivia rămase exact unde o lăsase el, cu fața îndreptată înspre pârâu.

— Nu am pri...

Vocea i se stinse treptat, și pentru o secundă Ridley avu impresia că sunetul apei curgătoare șterse orice urmă de cuvânt rostit de ea. Într-un final, se întoarse și ea, fixându-l cu privirea.

— Nu am primit slujba de menajeră principală.

Cuvintele *știu deja* îi erau pe limbă, însă Ridley le opri înainte să le rostească. Nu se cădea să vorbească așa. Nu, văzând felul în care Olivia se uita la el în acel moment.

— Sunt sigur că veți găsi și alte modalități prin care să ajutați, domniță. Pun pariu că o doamnă ca dumneavoastră știe să facă multe lucruri.

Olivia zâmbi și își aplecă capul.

— Mai devreme, înainte să vă întrerup, ziceați că vrei să vă asigurați că lucrurile sunt clare între noi. Își ridică din nou privirea. La ce vă refereați?

Făcu un pas în direcția ei, iar apoi se opri.

— Am vrut să vă felicit și să vă spun că mi se pare că ați făcut față cu brio discuției cu generalul Harding, doamnă, și întregii situații de altfel.

Olivia oftă ușor.

— Mulțumesc, domnule Cooper.

— Cu plăcere, doamnă Aberdeen.

— Aș putea să vă mai adresez încă o întrebare? zise ea.

Auzind tonul subtil din glasul ei, Ridley încuviință din cap și așteptă.

— În prima zi când ne-am întâlnit, în timp ce eu eram blocată în trăsură, ați spus că s-ar putea să nu obțineți lucrul pentru care ați venit aici. Ați vrea să îmi spuneți care e acel lucru, domnule Cooper?

Ce ciudat... femeia abia de rostise două cuvinte cu puțin timp în urmă, iar acum era de-a dreptul vorbăreată.

— Vreau să învăț mai multe despre cai, cum să lucrez cu ei, cum să îi mânuiesc. Și m-am gândit... ce loc mai bun decât acesta? Cea mai bună herghelie de cai din provincia aceasta. Unchiul Bob a acceptat să mă învețe toate acestea; cu permisiunea generalului, bineînțeles. Ați avut șansa să îl cunoașteți pe unchiul Bob?

Olivia dădu din cap dezaprobator.

— Vă va plăcea mult de el; și lui de dumneavoastră.

Olivia zâmbi ușor, iar Ridley avu impresia că femeia contempla ceva.

— Ați spus că nu veți sta mult timp pe aici. Că sunteți doar în trecere.

Ridley dădu din cap.

— Da, doamnă, așa e; și încă intenționez să fac același lucru. Ridley o văzu cum își dădu o șuviță de păr după ureche, și adăugă încă două cuvinte la lista pe care o crease în mintea lui cu privire la ea: *memorie bună*. Odată ce am terminat tot ce mi-am propus, voi porni înspre ținutul Colorado.

Olivia căscă ochii și mai tare.

— Ținutul Colorado? Dar nu e nimic promițător acolo. E o sălbăticie crasă. Nu găsești orașe, abia de întâlnești câțiva oameni. Sunt doar... spuse cu un zâmbet descurajator, indieni și urși și... un frig insuportabil. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ați alege să mergeți într-un asemenea loc?

Auzind replica ei, fu tentat să râdă, însă Ridley se abținu, conștient că răspunsul lui simplu nu i-ar susține gestul.

- Deoarece e la o bună depărtare de aici.
- De Nashville?
- De Sud.

Olivia își încruntă privirea, incapabilă să înțeleagă un asemenea lucru.

- Dar... ce veți face acolo?

Își împărtășise deja cu Bob Green planurile sale cu privire la viitor și nu pierdea nimic dacă îi spunea și ei. Până la urmă, nu era niciun secret acest aspect din viața lui.

— Vreau să îmi deschid propria mea fermă. Să am tot felul de cirezi și, având în vedere că tatăl meu a crescut vite la viața lui, știu deja tot ce e de știut despre ele. Dar vreau să am și armăsari, mai exact cai pursânge. Se simțea atât de bine să spună lucrurile acestea cu voce tare și să știe că, în sfârșit, visul lui era pe cale să se îndeplinească. Sau aproape, în orice caz. Acesta e visul meu. Nu doar să am cai, dar să am și ținutul în sine. Chiar dacă e încă sălbatic, așa cum ați spus și dumneavoastră, și nelucrat, e o lume care promite multe și intenționez să fac parte din ea. Am auzit că e și frumos. Munții sunt într-atât de înalți, că își pierd vârfurile în nori, iar aerul proaspăt și rece. Iar zăpada...

Zâmbi în timp ce își aminti de un articol din ziar care descria în detaliu toate acestea.

Se spune că te orbește să vezi atâta alb și atâta puritate. Iar soarele strălucește aproape tot timpul, chiar și iarna.

Olivia nu spuse nimic, iar Ridley își dădu seama că vorbise fără oprire, mai rău ca o femeie bătrână.

- Îmi pare rău. M-am pierdut cu vorba.

— Dimpotrivă, domnule Cooper. Privirea perplexă de pe fața ei lăsa loc unui zâmbet ușor. Vă invidiez.

Ridley își aduse aminte de ceea ce femeia îi spusese la un un moment dat, și anume că nu intenționa să părăsească vreodată Tennessee-ul. Îmi invidiați visul, doamnă Aberdeen?

Zâmbetul îi dispăru într-o clipită.

- Nu, vă invidiez că dumneavoastră aveți unul.

— De data aceasta, ia-o mai încet, Ridley. Unchiul Bob vorbi pe un ton liniștit, aranjându-și pălăria neagră și decolorată pe cap. Picuri de sudoare se prelingeau pe fața sa, de la căldura soarelui de amiază. Așa cum ți-am mai spus... nu te grăbi. Dă-i timp.

Ridley își șterse transpirația de pe frunte, ținând seama de sfatul lui Green – sau cel puțin se strădui să o facă – așa cum încercase de altfel în fiecare după-amiază în ultimele două săptămâni. Reușiseră să se întâlnească destul de regulat, însă doar pentru câteva ore. Munca în grajduri părea să se înmulțească pe zi ce trecea. Având în vedere situația de acum, Ridley se întreba dacă nu cumva planul său de a rămâne aici doar o lună – cel mult șase săptămâni – fusese un pic exagerat.

Luă o gură de aer, iar apoi își fixă privirea asupra iepei, aplecându-și ușor capul, așa cum îi sugerase unchiul Bob; un gest prietenesc, îl numise el. Păstrându-și atenția asupra iepei, făcu câțiva pași în față, sigur pe sine și pe abilitățile lui. Totuși, avea o problemă, și anume răbdarea lui era pe terminate. Deja începuse să creadă că îi va lua mult mai mult timp să se deprindă cu acest „dar” decât plănuiise inițial.

Precaută, Seabird făcu un pas în spate, lovindu-se încet de gard. Își ciuli urechile, exact așa cum făcuse și atunci când unchiul Bob îi legase hamul. Unchiul Bob era singura persoană care se putea apropia de iapă; nimeni altcineva nu era bine-venit.

— Foarte gentil, îl îndemnă unchiul Bob, pentru ca iapa să știe că nu vrei să îi faci vreun rău.

Rezistând impulsului de a-i spune, *mi-ai zis asta a douăzeci și șaptea oară deja*, Ridley își ridică încet mâna, hotărât să câștige încrederea acestui cal. Să-i arate, că dacă îl va lăsa să...

lapa lovi cu copita pământul, nechezând agitată.

— Haide acum, fată dragă, șopti el, sătul de încăpățănarea ei. Ridley se comportase cu atenție în preajma ei, prin urmare nu avea niciun un motiv să fie așa sceptică în privința lui. E în regulă, tot ce vreau e să... Întinse mâna să apuce hamul, însă calul se dădu pe spate, ridicând o copită în aer, la câțiva milimetri de fața lui. Își feri capul de lovitură, iar apoi făcu câțiva pași în spate,

abținându-se cu greu să nu rostească cuvinte dure la adresa ei. Pierduse deja și ultimul dram de răbdare. Ai văzut asta?

Unchiul Bob își ridică sprâncenele în uimire, de parcă izbucnirea lui îl luase prin surprindere.

— Mmm-hmm... da, am văzut. Luă o înghițitură bună de apă din cană. Parcă îți spusesem să o iei mai încet.

Ridley privi dur la el.

— Dar *am luat-o* mai încet, spuse încleștându-și dinții, prea tare, deoarece maxilarul începuse să îl doară. Pur și simplu, e o fată rea. Da, așa e ea: rea și leneșă.

Iapa scoase un pufăit puternic ce semăna cu un râset, iar Ridley o țintui cu privirea.

— Stai cinci minute să te liniștești, spuse unchiul Bob oftând.

— Sunt în regulă. Nu am nevoie de...

— Am spus... să stai cinci minute să te liniștești.

Ridley merse înspre găleata cu apă proaspătă, pe care o adusese mai devreme înăuntru și bău câteva căni, după care își înclină capul și aruncă restul de apă pe fața sa, conștient că unchiul Bob făcea același lucru la o depărtare mică de el. Oftă adânc și fu dezamăgit să constate că provocarea aceasta nu se dovedise a fi ceea ce el sperase. Îi dispăcea la culme atunci când cineva sau ceva îi încerca limitele răbdării. Toate acestea îi aminteau de vremurile de dinainte și de ceea ce fusese el cândva, iar Ridley crezuse că lăsase această parte din trecut în urmă.

Nicio urmă de vânt. Se întreba cum era vremea în ținutul Colorado și regretă din toată inima că nu era deja acolo. Însă, surprinzător pentru el, imaginându-se acolo, gândul îi fugi la o persoană căreia avea să îi ducă dorul în momentul în care va fi să plece într-acolo.

Privi în depărtare la casa mare și intui că Olivia era înăuntru, îngrijind de doamna Harding. O văzuse doar de câteva ori în ultimele zile, însă nu o dată o căutase cu privirea, sperând să o întâlnească, lucru aproape imposibil din moment ce își petrecea marea majoritate a timpului lucrând în grajduri, iar acestea erau ultimele locuri unde Olivia Aberdeen și-ar fi dorit să fie.

Îi spusesese că, până la urmă, va sluji ca însoțitoare, îngrijind de nevoile doamnei Harding, cel puțin pentru următoarea perioadă.

Afișase un entuziasm forțat atunci când îl informase de noua ei poziție, iar Ridley se întreba dacă nu cumva din această cauză își formase el aceste idei preconcepute despre slujba aceasta. Să îngrijești de o doamnă era o slujbă admirabilă pentru o femeie tânără, însă Ridley avea impresia că Olivia Aberdeen aspira la mai mult în viață; indiferent dacă știa sau nu care era lucrul acela. Cuvintele pe care i le spusese cu câteva zile în urmă, se repetau în mintea lui iar, și iar, și iar: *vă invidiez că aveți unul.*

Se referise la visul lui.

Agăță găleata goală de stâlpul gardului și își reaminti de un anunț pe care îl văzuse în ziarul de ieri; rupse acea bucată de hârtie și o puse în buzunar, fără să mai stea pe gânduri. Poate era o goană după vânt, dar în același timp, poate era și o posibilitate pe care Olivia o va accepta cu plăcere. Nu știa dacă va avea timp pe lângă atribuțiile ei zilnice ce aveau de a face în cea mai mare parte cu doamna Harding, însă se gândi că merita să încerce.

Auzind pași în urma lui, își întoarse privirea.

Unchiul Bob se uita ferm la el.

— Nu i-ai câștigat încă încrederea, Ridley. De aceea a reacționat așa în preajma ta. Nu poți face nimic până nu îi câștigi încrederea.

Privind din nou la iapă, Ridley expiră profund, dorindu-și să fi fost la fel de ușor să scape și de această frustrare lăuntrică; printr-o singură răsuflare.

— I-am dat de mâncare, când i-a fost foame. I-am dat apă, când i-a fost sete. Te-am ajutat să îi schimbi cataplasmele – reușind să mă feresc de fiecare dată de loviturile copitelor ei. Își fixă privirea asupra lui. Am făcut tot ce mi-ai cerut să fac, unchiule Bob. Dar tot nu se obișnuiește cu prezența mea. Sau chiar nu ai observat lucrul acesta?

Unchiul Bob îl privi un moment mai îndelungat.

— Ți-am zis de la bun început... că nu va fi o muncă ușoară. Mai mult decât atât, ți-am spus că va lua timp, iar tu ai afirmat că ai timp...

— Știu ce ți-am spus, unchiule Bob. Am fost acolo, îți amintești?

— Sincer, nu știu dacă ai fost sau nu acolo, pentru că omul pe care îl văd eu acum, spuse arătând cu degetul înspre pieptul lui

Ridley, nu e omul care mi-a cerut să îl învăț toate acestea. Tot ceea ce vrea omul acesta din fața mea e să obțină lucrul pentru care a venit, iar apoi să o șteargă de aici, îndreptându-se înspre vest. Unchiul Bob își miji ochii. Spune-mi tu dacă nu am dreptate?

Ridley își trecu degetele prin barbă, simțind cum o durere se întinde în partea din spate a capului, dar și în străfundul stomacului.

— Hei! Unchiule Bob!

Ridley se întoarse și – văzând cine era persoana care grăise – starea lui de spirit se înrăutățise și mai tare. Grady Matthews făcu câțiva pași înspre ei. Cu excepția lui Grady Matthews și încă doi sau trei bărbați cu care acesta se întovărășise, Ridley se înțelegea bine cu toată lumea. Ar putea spune că se înțelegeau chiar de minune. Însă Grady reușea întotdeauna să scoată ce era mai rău din el.

Pe măsură ce omul se apropia, Seabird se îndreptă înspre cealaltă margine a gardului. Grady se uită cu un dispreț vizibil la el, însă acest lucru nu îl deranja nici măcar o secundă pe Ridley. Din motive bune, sau rele, și el simțea același lucru.

Grady făcu un gest cu mâna.

— Chiar acum a ajuns domnul Ruel cu iapa, unchiule Bob. Trebuie să știm unde vrei să o punem. De asemenea, omul întreabă când urmează să o împerechem.

— Pune-o în boxa șapte și spune-i bărbatului că iapa nu îl va întâlni pe Jack Malone, până când generalul nu va primi cei o sută de dolari în mână; în plus de asta, trebuie să mă asigur că iapa e sănătoasă. Vin și eu încolo în câteva minute.

Grady dădu din cap, aprobator, privind în treacăt când la Seabird, când la Ridley.

— Eu cu încă câțiva băieți am pus fiecare pariu că iapa îți va jupui scalpul până termini tu de lucrat cu ea.

Ridley râse forțat; doar o lovitură de pumn; *doar una*.

— Ce îți mai face maxilarul, Grady?

Zâmbetul de pe față îi pieri într-o clipită, iar asta îl încurajă pe Ridley și mai tare.

— Grady, unchiul Bob păși în față, domnul Ruel te așteaptă.

Grady aruncă o ultimă privire în spate, iar apoi ieși din grajd afară.

O singură privire înspre unchiul Bob, și lui Ridley îi pieri orice urmă de zâmbet. Nu-i păsa de muștrarea din ochii bărbatului; dimpotrivă, îl făcea să se simtă ca un tânăr rebel.

Ridley apucă o frânghie și se porni înspre iapă.

— Poate reușesc să o conving să vină încoace, iar dacă nu, poate va trebui să ne folosim de un alt cal.

— Las-o în pace. Ne-am terminat treaba pe ziua de azi.

Răspunsul tăios al lui Bob Green îl aduse din nou cu picioarele pe pământ.

— Cum adică am terminat? Dar ai spus că...

— Am spus că *am terminat* pe ziua de azi!

Ridley se holbă preț de o secundă, iar apoi porni în direcția unchiului Bob, care se îndrepta acum înspre poartă.

— De ce te-ai supărat așa?

— Nu calul e problema, Ridley. Tu ești problema, domnule.

Ridley nu putu face altceva decât să se holbeze. Grady Matthews i-ar fi putut lovi una bună în maxilar și tot i-ar fi fost mai ușor să accepte una ca asta. Auzindu-l pe Bob Green dând glas acestor cuvinte, părea să se zdruncine încrederea lui în sine pe de-a-ntregul. Totuși, mască lucrul acesta, nedorind să pară vulnerabil în fața acestui om.

— Cum adică eu sunt problema? Am făcut tot ce mi-ai sugerat să fac.

— Nu e adevărat, nu mă asculți deloc. Da, spui că o faci, însă eu pot să citesc prin capul tău ăla încăpățânat. Zici că tuni și fulgeri în mintea ta. Chiar și calul acesta poate să își dea seama de asta.

Ridley simți o ușoară încordare în mușchii de la nivelul cefei, iar durerea de cap se întăși.

— Ea nu ascultă doar la ceea ce îi spui tu cu asta, spuse unchiul Bob atingându-și buzele. Dimpotrivă, e atentă și la ce îi spui cu asta; îndreptă două degete înspre cei doi ochi ai lui Ridley, după care își așează palma deasupra inimii sale. Și nu în ultimul rând, la ce îi spui cu asta. Dar tu... unchiul Bob lăsă afară un oftat adânc, ești preocupat *doar* să vorbești. Exact așa cum ai procedat cu Grady adineaori.

Ridley ridică o mână în apărarea sa.

— El e cel care...

— Tu vorbeai deja cu tine însuși și îți ziceai anumite lucruri înainte ca el să se apropie. Nu spun că el e un sfânt, departe de mine gândul acesta. Dar, adevărul e că... unchiul Bob își aruncă privirea împrejur, iar apoi privi din nou la el, încrețindu-și fruntea. Sunteți mai deștept de atât, domnule, spuse cu un glas aproape șoptit; știu potențialul dumneavoastră. Oamenii de viața lui Grady – își scutură ușor capul – abia de știu cum să își vâre mâna într-un sac cu mâncare. Dar dumneavoastră... îl fixă pe Ridley cu privirea, cu niște ochi pătrunzători și blânzi. Dumneavoastră sunteți diferit, domnule. Am știut lucrul acesta încă din seara aceea pe munte, spuse șoptind. Chiar și acum cred asta. Nu mă faceți să cred că m-am înșelat în privința dumneavoastră.

Ridley nu spuse nimic, incapabil să descrie ce simțea în acele momente, iar unchiul Bob ieși pe ușa grajdului afară.

Mai târziu, în acea seară, în timp ce Ridley stătea întins în patul său aflat la nivelul superior al barăcii, își aruncă privirea pe fereastră afară, la luna mică de dimensiunea degetului său, fără să poată nici măcar acum explica tot ceea ce se întâmplase. Nici chiar ceea ce îi spusese unchiul Bob înainte să meargă la culcare, nu-i ușurase starea de spirit. *Trebuie să îți dorești cu adevărat asta, Ridley. Trebuie să ți-o dorești mai mult ca orice.*

Somnul părea la mile depărtare, iar Ridley se decise să coboare încet fiecare treaptă a scării și se îndreptă înspre camera din celălalt capăt al colibeii; trecu și de pasajul ce unea barăcile între ele, însă cu foarte mare grijă, fără să îl trezească pe unchiul Bob, care sforăia ușor în celălalt colț al încăperii.

Odată afară, Ridley își încetini mersul, coborând treptele verandei, și își întinse larg picioarele, odihnindu-și mușchii oboșiți. Aerul de noapte era încă cald, însă o pală de vânt ce se izbea de pieptului său gol îi aducea o oarecare ușurare. Își trecu degetele prin barba deasă, ascultând armonia greierilor și freamătul ierbii în bătaia ușoară a vântului; un sunet atât de familiar, alinător și în același timp melodios.

Își aminti de dimineața celei mai recente duminici petrecute aici, când auzise cântece din depărtare; cântece înălțate de un grup de oameni adunați într-una din barăcile servitorilor.

Unchiul Bob îl invitase și pe el, spunându-i că atât Susanna, Betsy, cât și alții vor fi prezenți acolo. Însă Ridley refuzase politicos. Și totuși, îi plăcuse să asculte sunetul acelor cântece chiar și de la distanță. Melodia lor îi adusese o liniște lăuntrică, chiar dacă nu putuse desluși în totalitate cuvintele. Chiar și așa, Ridley recunoscuse unele cântece pe care le mai auzise cu o bună bucată de timp în urmă, pe vremea când era doar un copil... inocența unor ani de mult apuși.

Își pironi ochii asupra casei mari, așa cum o numea unchiul Bob și zări o lumină plăpândă în dreptul ferestrei de deasupra bucătăriei. S-ar părea că mai era încă o persoană care suferea de insomnie. Se întreba care era dormitorul în care se afla doamna Aberdeen și dacă ea avusese vreodată probleme cu somnul de noapte.

Lumina din dormitorul situat la cel de-al doilea nivel se stinse în cele din urmă, iar noaptea din jur părea și mai pustie; și mai singuratică. Visul său cu privire la ținutul din Colorado părea atât de îndepărtat și ireal.

Dacă nu va reuși să învețe tot ce își propusese până la sfârșitul lunii iunie? Avea șansa să primească un cal pursânge, pe Seabird, dacă va reuși să o ajute să se refacă, să alerge din nou și să o domesticească la timp, o oportunitate pentru care se merita să riște. De asemenea, avea nevoie de tot ceea ce putea învăța de la unchiul Bob.

Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le pună cap la cap, într-un timp așa de scurt, și i se părea că visase la toate acestea de o viață întreagă deja. Simți deodată o durere în adâncul inimii și își ridică ochii spre bolta întunecată de afară, respirația fiindu-i îngreunată de un nod ce i se puse în gât. De un timp încoace, crezuse cu convingere că Dumnezeu uitase complet de el; și de toți ceilalți de altfel. S-ar părea că Cel de sus se decise, într-un final, să întoarcă spatele lumii acesteia, fără să mai privească o dată în urmă. Ridley înghiți în sec, amintindu-și de lunile fără sfârșit petrecute în Andersonville – cum stătuse cu stomacul gol zile la rând, cu trupul rece, asemeni unui stârv, din cauza gerului cumplit.

Iar mai apoi, în drum spre Belle Meade, trecuse prin Atlanta și văzuse cu ochii lui ororile lăsate în urmă de generalul Sherman,

și fusese surprins să audă un predicator vorbind în gura mare pe stradă. Omul acesta spusese ceva ce nu numai că îi rămase întipărit în minte, dar îi pătrunse adânc în suflet: *Dumnezeu nu se apleacă niciodată peste foișorul cerului, cu privirea surprinsă și cu respirația întretăiată.*

La vremea respectivă, i se păruse chiar amuzant să audă lucrul acesta însă, pe măsură ce se gândea la el, ajungea să îi placă ideea în sine – că nimeni și nimic nu Îl puteau lua pe Cel Atotputernic prin surprindere – și spera să fie într-adevăr așa. Deoarece, dacă realitatea era aceasta, poate că Dumnezeu mai avea încă privirea îndreptată asupra lui și poate că se putea găsi o logică la lucrurile petrecute până acum. Nu la toate, cel mai probabil. Dumnezeu nu era de învinuit chiar în toate. Până la urmă, și oamenii au încurcat lucrurile destul de urât de-a lungul anilor.

Dumneavoastră sunteți diferit, domnule. Am știut lucrul acesta încă din seara aceea pe munte... chiar și acum cred asta. Nu mă faceți să cred că m-am înșelat în privința dumneavoastră.

În mintea lui, se repetară cuvintele pe care unchiul Bob i le spusese cu câteva ore înainte, iar Ridley oftă adânc. Se aplecă în față, cu cotul rezemat de genunchi și, în acel moment, înțelese ce simțise atunci când unchiul Bob îi vorbise așa.

Umilință. Era un sentiment cu totul nou pentru el.

Într-un fel, fusese atât de rușinat și dezamăgit, însă în cea mai mare parte își dorise – și încă o făcea – să-și dovedească abilitățile. Ar fi vrut să îi arate unchiului Bob că nu își pierduse vremea cu un om ca el. Ridley își atinse cu limba interiorul obrazului. Existase o zi în care, dacă un om și-ar fi permis să îi vorbească așa cum unchiul Bob o făcuse, l-ar fi doborât cu o singură lovitură. Dar cumva, era diferit să audă aceste lucruri din gura unchiului Bob. Avu impresia că ceva, ca o mână de oțel, îl gătuie ușor, atunci când realizează încă un motiv pentru care bătuse atâta drum – lăsând coasta Carolinei de Sud în urmă, doar pentru a ajunge aici, parcurgând mai mult de cinci sute de mile.

Nu numai că sperase să învețe toate aceste lucruri de la unchiul Bob, dar dorise ca Bob Green să fie cu adevărat mândru de el. Un lucru pe care, propriul său tată – cu ultima lui suflare – îi mărturisise clar și răspicat, că nu îl simțise niciodată cu privire la el.

Capitolul 15

Iunie se apropia cu pași repezi, iar mai își făcu o ultimă apariție, emanând din plin căldură. Așezată împreună cu Elizabeth la umbră, pe veranda din față, Olivia își reprimă un căscat. Deja devenise un obicei pentru ea și, la fel ca altădată, noaptea trecută stătuse trează până târziu, mai târziu decât ar fi trebuit, neputând să doarmă. Generalul comentase ceva în treacăt ieri la cină, iar acesta fusese motivul principal al insomniei sale. S-ar părea că vrea să găzduiască o petrecere la cină, pentru colegii lui mai în vârstă și necăsătoriți.

Sau cel puțin așa i se *păru*se Oliviei că îl auzise pe general spunând în trecere. Și, deși nu era sigură de cele auzite, totuși, acest gând o ținuse trează toată noaptea.

— Dacă nu mă înșel, Livvy dragă, această ultimă scrisoare mă aduce la zi cu toată corespondența mea. Elizabeth grăi pe un ton satisfăcut. Mulțumesc, scumpa mea.

— A fost plăcerea mea, mătușă. Olivia scutură de câteva ori ultima foaie de scrisorii, asigurându-se că cerneala era bine uscată, iar apoi împătură paginile scrise și le introduse într-un plic. Numără ultimele bucăți de hârtie din coșulețul de scrisori al lui Elizabeth.

— Mătușă Elizabeth, mai ai doar nouă foi rămase. Dacă dorești, pot să comand mai multe.

— Mulțumesc, draga mea. Ești așa de organizată, Livvy. Elizabeth o scrută cu privirea. Și atât de atentă la detalii. Chiar ieri i-am spus generalului lucrul acesta.

Surprinsă să o vadă pe Elizabeth arcuindu-și buzele sub forma unui zâmbet de felină, Olivia dădu ușor din umeri.

— Până la urmă, sunt fata mamei mele.

Elizabeth afișă o expresie blândă.

— Da, așa e, scumpa mea. Și, deși nu cred că ți-am spus asta până acum, spuse Elizabeth în timp ce niște riduri fine apărură în colțul ochilor, uneori, când mă uit la tine, o văd pe Rebecca; în anii tinereții sale.

Olivia zâmbi, iar gândul acesta o binedispuse, la fel și persoana pe care tocmai o văzuse ieșind din grajduri și îndreptându-se înspre unul dintre țarcuri: domnul Ridley Cooper. Ținea în mână o frânghie, dar și alte articole de harnașament. Deschise ușa țarcului, pășind încrezător și autoritar, manevrând totul cu o așa mobilitate și simplitate. Spera ca omul să fi câștigat dibăcie în instruirea calului și totuși, deși nu putea vedea prea multe de unde era așezată, începu să aibă îndoieli în această privință. Asta, cu excepția cazului în care, a sta nemișcat și a privi în ochii calului, urmând ca acesta la rândul lui să te măsoare din priviri, se putea considera o formă de progres.

Simți un oarecare regret pentru felul în care îi vorbise în acea zi la pârâu, în special din moment ce ea fusese vinovată pentru modul în care îi interpretase cuvintele. Nu era obișnuită să spună pe față tot ceea ce gândește, mai ales așa de deschis, însă Ridley Cooper avea mereu acest efect asupra ei.

Și trebuia să recunoască că – deși nu se potrivea deloc unei doamne – chiar îi plăcuse să facă acest lucru.

Uitându-se la el, gândul îi fugi din nou la ținutul Colorado și la cât de departe era de orașul în care se aflau ei acum. Se uitase recent pe o hartă, din pură curiozitate, și patru dintre degetele ei marcară distanța de aici, până într-acolo. Chiar și pe hartă, locul arăta atât de diferit în comparație cu Tennessee. Cu doar un an în urmă, sau poate doi deja, citise într-un articol din ziar despre războaiele indiene purtate în ținutul Colorado. Barbarii aceștia au atacat un oraș întreg, iar băștinașii, la rândul lor, au recurs la represalii. Descrierea din ziar a fost destul de explicită.

În pofida tuturor acestor lucruri, acesta era locul unde Ridley Cooper intenționa să ajungă.

Mai mult decât atât, dorea să își deschidă o fermă acolo. Cu siguranță, va reuși să răzbată, ducându-și planul la îndeplinire,

Olivia nu avea niciun dubiu. Putea să ateste acest lucru numai din sclipirea pe care o văzuse în ochii lui atunci când îi povestise de toate acestea. Deși avea anumite rețineri cu privire la el, mai ales din moment ce părea să o contrarieze aproape tot timpul, totuși, reușise să o impresioneze ca un bărbat care, atunci când vrea un lucru, merge până la capătul pământului dacă trebuie, doar pentru a-l obține. Ce bine semăna în această privință cu un alt bărbat pe care Olivia îl cunoștea, tot de la Belle Meade.

Asemeni unui torent încăpățânat, un gând ce o bântuise deja de ceva vreme și pe care încercase să îl înăbușe de fiecare dată, îi veni din nou în minte: nu avea niciun vis cu privire la viața ei. Nu așa cum Ridley Cooper avea. Conștiința acestui lucru nu făcea decât să amplifice neliniștea tulburătoare dinlăuntrul ei.

De data aceasta, privi la bărbatul de lângă domnul Cooper: unchiul Bob. Omul ghida un cal, probabil iapa care fusese rănită în accidentul cu trăsura, cel puțin așa deduse Olivia, văzând piciorul bandajat. Un fior o cuprinse pe dinăuntru, iar Olivia fu recunoscătoare pentru distanța care era între ea și acel animal.

Se întristă în momentul în care conștientizase un lucru. De îndată ce Ridley Cooper va învăța tot ceea ce trebuie să știe de la unchiul Bob, va pleca de aici fără să stea pe gânduri. Trebuia să recunoască că, indiferent de cât de sceptică a fost în privința domnului Cooper la prima lor întâlnire, mai nou abia aștepta să dea ochii cu el, ori de câte ori se iveau această ocazie. Ba mai mult, era o plăcere pentru ea să îl privească chiar și de la distanță.

— Oare ai putea să continui să îmi citești din carte, Livvy? Din cea pe care ai început-o ieri?

Din nou, cu atenția îndreptată asupra mătușii sale, Olivia încuviință din cap, fără să-l piardă din ochi pe Ridley Cooper.

— Sigur că da, mătușă Elizabeth.

Așezată pe scaun, Olivia se aplecă ușor în față și luă cartea în mâini; privi încruntată la copertă, așa cum făcuse și când o văzuse pentru prima dată. Coperta prezenta în miniatură, imaginea unei frânghii ce forma o buclă, într-un mod ciudat de altfel – de parcă urma să fie înnodată, sau cel puțin așa intuia Olivia – și, jos de tot, un titlu simplu și necaptivant: *Calul*, de William Youatt și John Stuart Skinner.

Crezuse că *Revista americană de sport și înscrieri la curse de cai* fusese o alegere ciudată pentru Elizabeth. Dar asta?

— Ești sigură că nu preferi un roman, mătușă Elizabeth? Pot să mă uit în bibliotecă, să văd ce mai ai pe acolo. Poate găsesc ceva nou, ce nu ai mai citit până acum.

— Nu, nu, spuse Elizabeth râzând. E în regulă și această carte, scumpa mea. Generalul a citit-o de mai multe ori deja. E una dintre preferatele sale.

Olivia dădu din cap. *Normal că e una dintre preferatele sale.* Își potrivea din nou poziția pe scaun.

— Și ești sigură că nu ți-e prea cald? Sau că nu mai dorești ceai?

— Nu, mulțumesc. Mă simt foarte bine și ador șezlongul acesta nou. Elizabeth își întinse picioarele de-a lungul scaunului și își aranjă rochia deasupra gleznelor. Mă bucur că generalul nu a ascultat de mine atunci când i-am spus că nu avea niciun rost să mai cumpere încă unul.

Olivia nu se putu abține să nu zâmbească, însă nu îi spuse nimic lui Elizabeth cu privire la faptul că generalul *renunțase* de tot la această idee după ce Elizabeth obiectase în privința lui. Abia după ce Olivia discutasese personal cu generalul, insistând ca el să îl cumpere și încercând să îl convingă de faptul că un șezlong nou ar aduce și anumite beneficii, acceptase și Harding să plaseze comanda.

După ce Elizabeth leșinase ultima oară, doctorul de familie îi recomandase o săptămână de repaus. Însă în ultimele zile, îi îngăduise să se ridice din pat și să umble prin casă, pentru câteva ore în fiecare zi, iar asta îi permitea să iasă afară și să petreacă timp în natură.

Olivia deschise cartea la pagina însemnată. Ieri, Elizabeth avusese pretenția ca Olivia să citească prefața, prin urmare, nu ajunseseră foarte departe.

— Capitolul unu, citi Olivia, pregătită să adauge și un pic de entuziasm, un lucru ce lipsea în totalitate acestei cărți. Calul din Anglia și America, așa cum a fost el cândva și așa cum este el acum. *Serios?* Olivia reprimă un oftat. Romanul ar fi fost o alegere mult mai bună. Dintre toate bestiile pământului pe care, așa cum bine știm, Dumnezeu le-a creat din țărână, iar apoi i le-a adus lui Adam, pentru ca fiecare să primească un nume propriu,

niciunul nu a reușit să capteze atenția cronicarului și a filosofului deopotrivă – niciunul nu și-a găsit pereche atât în poezie, cât și în romantism – așa cum a reușit calul să o facă...

De îndată ce termină de citit fraza, Olivia își ridică privirea și nu o surprinse deloc să îl vadă pe domnul Cooper stând în mijlocul țarcului, ochi în ochi cu iapa. Nedorind să pară dezinteresată de cartea din mână, Olivia alterna citind o propoziție, două, iar apoi privea din nou la țarc și la ce se petrecea în el. Ori de câte ori Olivia privea în acea direcție, tot ce făcea domnul Cooper era să se holbeze la iapă, iar iapa la el, în timp ce unchiul Bob analiza toate acestea de pe margine.

Domnul Cooper făcea câțiva pași în față, iar apoi se oprea. Calul făcea câțiva pași în spate, iar apoi se oprea. Totul părea mai degrabă un dans. Și totuși... nu era.

Continuă să mai citească încă două paragrafe, iar apoi Olivia își ridică privirea și îl văzu pe domnul Cooper în genunchi, cu mâna întinsă înspre iapă. Iapa stătea nemișcată, ba chiar stupefiată. Olivia zâmbi; scena din fața ei era de-a dreptul caraghioasă și, în același timp, inocentă și suavă. Asta, până își aminti că iapa aproape o mușcase de față când cu accidentul de trăsură. Totuși, spera ca domnul Cooper să știe cu cine are de-a face.

Citi încă câteva propoziții și marcă finalul unui paragraf mai lung, cu un ton vioi, după care privi la mătușa Elizabeth pentru a-i surprinde reacția, însă o găsi cu ochii închiși și cu capul reze-mat de pernă.

Olivia puse semnul de carte în dreptul ultimei pagini citite, iar apoi se ridică de pe scaun și așază cartea înapoi în coșuleț. Se decise să arunce o privire mai îndeaproape atât la domnul Ridley Cooper, cât și la iapă.

Dorind să pară că ieșise la o plimbare de rutină prin locurile acestea și nu pentru că intenționase să se întâlnească cu el, Olivia o luă înspre țarc, însă pe o cărăruie lăturalnică, înconjurând astfel grădina de trandafiri situată în partea nordică a casei. Pe măsură ce se apropia, se ascunse în spatele unui sânger, profitând de intimitatea oferită. Îl auzi pe unchiul Bob vorbind cu o voce blândă.

— Așa, bravo, Ridley. E mult mai bine.

Se furișă într-o parte, curioasă să vadă la ce se referea instructorul principal al cailor, însă văzu același lucru: domnul Cooper îngenunchea, cu mâna întinsă, la o depărtare mică de calul ce părea pregătit să o ia la fugă în orice secundă.

Și abia apoi...

Calul făcu un pas înspre el. Doar unul; și acesta destul de sfios. Iapa își scutură capul într-o parte și într-alta, iar apoi necheză ușor, fixându-l cu privirea.

— E în regulă, fetișo, șopti el, nu am de gând să te rănesc.

Chiar dacă fața lui era ascunsă de ochii ei, totuși, Oliviei i se păru că aude un ton jucăuș în glasul lui. Iapa era terifiată, iar Olivia își dădu repede seama de acest lucru din felul în care calul lovea cu copita pământul. Iapa privi în direcția unchiului Bob și, deși știa că era absurd să creadă asta, ar fi putut să jure că patru-pedul se uită la unchiul Bob pentru a vedea ce părere are *acesta* cu privire la Ridley Cooper.

Calul se apropie din nou; și mai aproape, și mai aproape...

Doar câțiva pași despărțea acum bestia de om. Olivia încurajă în tăcere iapa să înainteze cu îndrăzneală. Îi dis plăceau caii la culme. Dar mai mult decât atât îi dis plăcea să vadă pe cineva – sau *ceva* – tremurând de frică.

— Asta e, spuse blând domnul Cooper. Hai, că poți să o faci, fetișo...

Ridley se ridică încet de la pământ, cu mâna încă întinsă. Iapa își ciuli urechile și, fără nicio ezitare, pași în față – câțiva centimetri – horcăind și lovind pământul cu copita. Oliviei i se curmase răsuflarea. Dacă ar fi fost în locul lui Ridley Cooper, ar fi fugit mâncând pământul.

Și totuși, omul nu schițase niciun gest.

Dimpotrivă, stătea nemișcat, cu capul aplecat ușor – cu mâna încă întinsă – și cu toată atenția îndreptată asupra iepei. Pe cât de repede se avântase iapa, pe atât de repede se liniștise și nu trecu mult timp și, din nou, se holbau unul la celălalt.

Olivia privea cu uimire, înduioșată de toată scena derulată în fața ochilor ei cu câteva secunde în urmă, iar în momentul în care

domnul Ridley își întinse mâna mai aproape, o parte din ea ar fi vrut să strige: Nu, nu face asta. Nu încă.

Dar era deja prea târziu.

Iapa sări ca un fulger și fugi în cealaltă parte a țarcului. Oliviei i se rupse inima de dezamăgire. Mai ales atunci când îl văzu pe domnul Cooper aplecându-și capul.

Ieși din spatele copacului, iar unchiul Bob își întoarse privirea. Îl mai întâlnise pe omul acesta o singură dată înainte, într-o dimineață, atunci când el și domnul Cooper dejunaseră împreună în bucătărie, și i se păruse că omul era la fel de simpatic în persoană precum își imaginase la prima vedere.

— Bună ziua, doamnă Aberdeen, spuse unchiul Bob atingându-și pălăria neagră în semn de salut.

Ridley se întoarse și o privi, zâmbindu-i timid.

— Ați văzut tot ce s-a petrecut aici? Întrebă el.

Olivia analizează întrebarea, iar apoi încuviință din cap.

— Aproape că ați reușit să o convingeți.

Ridley își trecu degetele prin păr.

— Din păcate, *aproape* nu sună foarte convingător.

Unchiul Bob îl prinse ușor de umăr.

— Crede-mă că e un progres, având în vedere de unde ai pornit, Ridley; e un progres și pentru tine, și pentru ea. Unchiul Bob, își atinse din nou pălăria în fața Oliviei, iar apoi se porni în direcția iepei.

Domnul Cooper făcu câțiva pași înspre gard.

— Ce vă aduce pe-aici, doamnă Aberdeen? Din câte știam eu, țarcurile și grajdurile erau locuri interzise pe lista dumneavoastră.

— Așa e. De aceea stau la câțiva centimetri depărtare de gard, în partea aceasta.

Ridley făcu un semn cu mâna.

— Puteți să vă apropiați. Nu aveți de ce să vă temeți.

Auzind tonul jucăuș din vocea lui, Olivia dădu din cap dezaprobat.

— Sunt bine unde sunt, mulțumesc oricum.

Bărbatul îi zâmbi din nou, într-o manieră cu care începuse deja să se familiarizeze. Mai bine zis cât putuse să se familiarizeze, având în vedere că barba îi acoperea jumătate din față. Dar oricât de sălbatic și păros părea să fie Ridley Cooper, Olivia

începuse să creadă că în spatele aspectului său necivilizat și huli-gan, se ascundea un om grijuliu și afectuos. Chiar dacă îi lipseau bunele maniere și educația de gentleman adevărat.

— Mă bucur că ați trecut azi pe-aici, zise el și își sprijini brațele de gardul țarcului. Am... oh, am vrut să vă dau ceva.

Olivia îl studie preț de câteva secunde, conștientă de felul în care bărbatul o privea, exact așa cum privise și iapa cu ceva timp în urmă.

— Și oare ce ar putea fi acest *ceva*, domnule Cooper?

Ridley își vârî mâna în buzunarul de la cămașă, iar apoi ezită un moment.

— Încă nu sunt convins pe deplin de ce am ales să fac una ca asta, doamnă Aberdeen. Își trecu mâna prin barbă. Bănuiesc că e din cauza celor spuse de dumneavoastră zilele trecute. Ridley își coborî tonul din glas. Despre faptul că mă invidiați pentru visul pe care îl am.

Olivia își aruncă privirea asupra buzunarului de la cămașa lui, cu o curiozitate greu de temperat.

— Îmi amintesc că mi-ați spus că veți sluji ca îngrijitoare pentru doamna Harding și sunt mai mult ca sigur că se va dovedi o slujbă potrivită pentru dumneavoastră. Ridley dădu din cap, încercând parcă să o convingă de lucrul acesta. Dar când am văzut acest anunț – Ridley scoase o bucătică de hârtie din buzunar – m-am gândit că vi s-ar potrivi această poziție și, cine știe, poate veți fi în stare să le faceți pe amândouă.

Văzând că iapa e la o depărtare bunicică de ea, Olivia parcurse distanța rămasă până la gard, luă hârtia din mâna lui și începu să o citească.

Într-adevăr, anunțul pomeneste de douăzeci de ore pe săptămână, continuă el, dar în partea de jos a paginii, este de asemenea specificat că numărul orelor este negociabil; diminețile sau după-amiezile, cum preferați dumneavoastră, dacă totuși v-ar interesa.

Olivia încuviință din cap, simțind privirea lui îndreptată asupra sa. Se prefăcea că mai citește anunțul încă o dată, când tot ce voia era să câștige timp, neștiind ce să spună. Era înduioșată de faptul că se gândise la ea; de fapt, era mai mult decât înduioșată. Dar era conștientă de un lucru pe care Ridley nu îl știa încă.

Nicio familie din Nashville nu va îngădui vreodată ca pruncii lor să fie învățați de o femeie ca ea. Nu într-o școală și cu atât mai mult nu într-o poziție de tutore ca aceasta.

— Poate că vă vine greu să credeți, domnule Cooper, dar... mi-am dorit să predau încă de când am fost mică. Însă, atunci când tatăl meu a aranjat ca... Olivia se opri brusc și privi în altă parte, încercând să pară cât se poate de agreabilă, chiar dacă subiectul în sine îi crea un oarecare disconfort. Când m-am căsătorit, bineînțeles, a trebuit să renunț la toate aceste planuri.

Ridley stătea nemișcat, fără să dea din cap sau să aprobe așa cum făceau unii oameni pe parcursul unei discuții, chiar dacă erau sau nu de acord cu cele relatate. Bărbatul nu spunea nimic. Pur și simplu se uita la ea, cu acei ochi căprui-verzui ce băteau înspre albastru, iar Olivia fu de-a dreptul deranjată să fie studiată așa de aproape.

Împături bucata de hârtie în jumătate, iar cuta foi devenea tot mai proeminentă pe măsură ce Olivia trecea cu indexul și degetul ei mare peste creștătură.

— De asemenea, va trebui să mă duc și să vin din oraș și nu vreau să...

— Să vă urcați pe cal, spuse el direct.

Olivia privi în sus, cunoscându-l deja pe omul acesta mult prea bine pentru a se lăsa surprinsă de tonul lui franc.

— Ceea ce voiam să spun era că nu doresc să îi incomodez sub nicio formă pe soții Harding. Dar, într-adevăr, și acesta este un lucru care trebuie luat în considerare și...

— V-aș putea duce chiar eu; fie pe șa, fie în căruță. Nu mă deranjează, dimpotrivă. Am vorbit deja cu unchiul Bob, iar el nu crede să fie vreo problemă în acest sens. Totuși, pentru a fi siguri, va trebui să discutăm aceste lucruri cu generalul mai întâi. Dar – clipi o secundă, jucăuș – dacă cei trei băieți care vor trebui meditați vor trebui și învățați să iasă pe o fereastră afară, nu cred că este o persoană mai potrivită ca dumneavoastră, în această privință.

Olivia se forță să râdă, știind că el intenționase să fie amuzant, însă se abținu să o facă, simțind un iz amar în gură.

— Ați vorbit de această problemă cu altcineva înainte să o discutați cu mine, domnule Cooper?

Ridley se îndreptă de spate, lăsând umorul deoparte.

— Nu aş spune că am discutat această problemă cu altcineva din moment ce tot ce am făcut a fost doar să îl întreb pe unchiul Bob dacă voi putea împrumuta trăsura atunci când va fi să vă duc în oraş, doamnă Aberdeen. Am vrut să mă asigur că această oportunitate este una plauzibilă, înainte să o aduc înaintea dumneavoastră.

Olivia simţi cum o căldură o cuprinde din cap până în picioare. Charles controlase *totul* în numele ei încă de la bun început – alesese grupurile la care să participe şi cu cine; îi făcuse un plan pentru fiecare zi din săptămână; îi permisesese să se întâlnească doar cu anumite persoane şi doar la anumite ore. Mai mult decât atât, avusese pretenţia să aleagă el rochiile de seară atunci când trebuiau să participe la diferite evenimente formale. Îşi reaminti că omul acesta nu era Charles, şi totuşi...

Aşa cum roua dimineţii se risipeşte sub lumina caldă a soarelui de august, tot aşa orice urmă de recunoştinţă pe care o avusese Olivia, cu câteva secunde în urmă, dispăruse într-o clipită. Privi din nou la anunţul din mână şi-l strânse tare, privindu-l parcă cu alţi ochi. Obrajii o dureau deja de la zâmbetul forţat pe care îl schiţase.

— Domnule Cooper, vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine, dar nu cred că pot întrevedea această oportunitate în viitorul apropiat. Olivia îi înmână bucata de hârtie.

Ridley nu i-o luă din mână. În schimb, o studie cu o răbdare ce o epuiza pe a ei.

— Nu vi se pare niciodată obositor, doamnă Aberdeen?

— *Ce* să mi se pară obositor, domnule Cooper?

— Să încercaţi tot timpul să vă comportaţi corespunzător. Să căutaţi mereu cuvintele potrivite; să faceţi lucrurile potrivite.

Olivia regretă că venise să îl vadă.

— Nu încercam să mă comport *corespunzător*, domnule Cooper. Doar îmi exprimam recunoştinţa pentru generozitatea dumneavoastră de a...

— Ei bine, nu păreţi foarte recunoscătoare în momentul acesta, lucru cât se poate de evident. Problema e că nu înţeleg de ce, doamnă. Dar cu siguranţă mi-ar plăcea să ştiu.

Capitolul 16

Doamna Aberdeen era toată roșie în obraji, iar Ridley pricepuse că femeia era supărată. Dar, oricât de mult încerca, nu putea înțelege de ce. Chiar și așa, nu avea de gând să îi ia anunțul înapoi. Nu fără ca femeia să îi zică adevărul ce mocnea sub acel comportament dichisit și manierat.

— Vă înșelați, domnule Cooper, spuse pe un ton ce trăda oarecare agitație. Vă *sunt* recunoscătoare, domnule. Însă, din cauza unor motive personale, pe care nu doresc să le discut cu dumneavoastră, pur și simplu nu pot să aplic pentru această poziție.

Olivia îi oferă un zâmbet politicos ce îl făcu pe Ridley să vrea să sară dincolo de gard.

— De ce nu putem discuta motivele dumneavoastră, măcar?

— Pentru că tocmai v-am spus; prefer să nu o fac. Ca doamnă, am dreptul să...

— E din cauză că am discutat această problemă cu unchiul Bob mai întâi, nu-i așa? Țsta e motivul pentru care sunteți așa de nervoasă?

— Nu sunt nervoasă, domnule Cooper.

— Cu siguranță nu e din cauza a ceea ce am spus cu privire la acei băieți și la cățărutul pe fereastră afară.

Olivia își încheștă dinții.

— După cum spuneam, prefer să nu discut motivele mele cu dumneavoastră, domnule Cooper.

— E în regulă atunci, doamnă Aberdeen. Totuși, ați putea fi îndeajuns de amabilă să împărtășiți și cu mine ce anume am putut zice să vă supere într-atât?

— Nu sunt supărată. Olivia schiță un zâmbet forțat.

— Vă rog, spuse Ridley, ridicând o mână. Nici nu vă sinchisiți să afișați un asemenea zâmbet. Credeți-mă, nu are efectul dorit.

Olivia lăasă politețea deoparte.

— Și care credeți că este, dacă îmi permiteți să întreb, *efectul* dorit?

În sfârșit, o întrebare la care Ridley știa cum să răspundă; doar că Oliviei nu îi va plăcea deloc ce urma să audă.

— Dorința dumneavoastră, Olivia Aberdeen, este să faceți ca totul să pară *așa cum se cuvine*, chiar dacă în realitate, lucrurile stau exact invers.

Olivia își deschise gura să vorbească.

— Nu aveți niciun drept să...

— Spre exemplu, continuă Ridley înainte ca femeia să poată protesta, știind cât de mult îi displăcea să fie întreruptă. Cine știe, poate că dacă o va enerva îndeajuns de tare, va reuși să îi dărâme odată zidul acesta afurisit și să vadă o frântură din ceea ce Olivia era în realitate.

— Atunci când vi se adresează o întrebare, aveți tendința să răspundeți într-o manieră foarte civilizată și politicoasă și evitați să vă exprimați opinia în mod liber, chiar dacă sunt mai mult ca sigur că aveți această abilitate, printre altele. În plus de asta, adăugă iarăși, atunci când femeia își deschise din nou gura să vorbească, nu ați accepta să vă ajut să ieșiți pe o fereastră afară, deși ați fi dispusă să ieșiți exact pe aceeași fereastră de bunăvoie și de una singură, atâta timp cât nu e nimeni în jur să vă vadă.

Ochii ei licăreau ca o scânteie, iar Ridley știa că își atinsese scopul. Mai mult decât atât, știa că dacă privirile ei ar fi avut magia și puterea unui foc, ar fi fost prăjit deja pe ambele părți.

— După cum spuneam, domnule Cooper...

— Nu am terminat de vorbit, *Olivia*.

Femeia își căscă ochii și mai tare.

— Nu știu de ce nu vi s-a oferit postul de menajeră principală până la urmă, dar din câte am văzut la dumneavoastră, doamnă, sunteți deșteaptă și aveți curaj, calități care nu trec neobservate în ziua de azi. Și, dacă aș fi acolo în momentul acesta, spuse Ridley privind la gardul dintre ei doi și sperând ca femeia să audă tonul împăciuitoare din glas, v-aș ajuta să vă închideți gurița

aceea mică și delicată. Ridley zâmbi în momentul în care Olivia își închise gura de tot. Asta, *dacă* nu mi-ar fi frică să îmi pierd unul dintre degete.

Dezamăgirea din ochii ei era o confirmare că femeia ignorase orice tentativă de pace, iar Ridley își regretă propria nechibzuință de a încerca să o ațâțe.

Olivia își umezi buzele.

— Mă bucur să văd cum vă amuză situația mea, domnule Cooper.

— Nu, doamnă. Ridley se uită țintă la ea. Nu am spus asta niciodată. Tot ce intenționez să spun era...

— Lăsați-mă să clarific câteva lucruri, domnule Cooper.

Ridley o privi cu surprindere și își închise gura, satisfăcut.

— Nu aveți niciun drept să îmi vorbiți în felul acesta, domnule. Vocea ei, un pic mai acută decât o șoaptă, era gătită de furie. Chiar dacă nu ne cunoaștem îndeajuns de bine, asta nu vă dă libertatea să îmi spuneți ce trebuie sau nu trebuie să fac. Ba chiar să insinuați că *știți* ce e mai bine pentru mine, întrece orice limită a absurdului și a aroganței deopotrivă. Olivia inspiră și expiră în succesiuni rapide. Sunt *mai mult* decât capabilă să îmi determin un drum în viață și nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră în această privință. Își ridică ușor bărbia. Nu numai că nu am nevoie, dar nici nu doresc ajutor din partea dumneavoastră.

Mândru de ea într-un fel pe care nu îl putea tocmai descrie și fascinat de personalitatea ei acum mai mult ca niciodată, Ridley se trase de lângă gard și făcu un pas în spate, oferindu-i spațiul necesar. Știa căte ceva despre ce fel de om fusese soțul ei, cel puțin din spusele lui Green, însă fusese îndeajuns pentru a-și forma o părere. Prin urmare, chiar dacă era doar el și Olivia Aberdeen și nimeni altcineva în jur, Ridley avea impresia stranie că femeia aceasta nu se lupta cu el, ci cu altcineva din trecut.

— În plus de asta, continuă ea, ținând bucata de hârtie în mână și întinzând-o din nou spre el, v-aș fi de-a dreptul recunoscătoare dacă ați lua acest anunț și...

Ridley zâmbi atunci când Olivia rămase în pană de cuvinte.

— Și să îl arunc în bălegarul calului?

Olivia clipi, cu o roșeață și mai accentuată în obraji. Privi în jos, de parcă numai acum remarcase sensul cuvintelor rostite, iar Ridley se ruga și spera ca femeia să nu dea înapoi; nu acum. Nu după ce reușise să ajungă așa departe. Fu gata să zică ceva, însă se abținu, atunci când Olivia își ridică încet privirea.

— Puteți să îl *aruncați* unde doriți dumneavoastră, domnule Cooper.

Olivia se întoarse și porni înspre casă, cu un mers triumfător, iar Ridley privea fermecat la mișcarea armonioasă a șaoldurilor ei. Dintr-odată, gândul că va trebui să petreacă mai mult timp la Belle Meade decât anticipase inițial, nu îl mai deranja la fel de tare.

Îi mai trecu un gând prin minte.

Respecta perioada de doliu corespunzătoare văduviei, și totuși... dacă această văduvă nu avea nevoie de atâta timp? Dacă situația ei era una diferită? Contempla la toate acestea în timp ce turnura rochiei Oliviei forfotea ostentativ pe o cărăruie în apropierea lui, iar Ridley se întreabă... ce l-ar putea împiedica pe un bărbat să testeze aceste ape adânci, să agite lucrurile un pic, pentru a vedea dacă există sau nu o fărâma de speranță în toate acestea?

Nu va fi aici pentru mult timp, știa bine asta. Dar oricât de mult încercase deja, nu reușea să se opună acestei tentații.

Mai târziu, în acea seară, Ridley își făcu cale prin întunericul de-afară spre baraca servitorilor. Unchiul Bob spusese că era a patra baracă pe stânga. Ridley o găsi ușor și bătu în cele din urmă la ușă.

Betsy îi apăru în față, cu un copil în brațe, iar altul agățat de rochia ei. Lumina palidă a lămpii îi creiona sumar silueta.

— Ce faceți aici, domnule Cooper? Unchiul Bob are nevoie de ceva?

— Bună seara, Betsy. Ridley zâmbi și își trecu degetele prin barbă. Mi-ai spus odată că poți curăța puful de pe o piersică coaptă fără nicio creștătură. Mai e valabil acest lucru, doamnă?

O sclipire jucăușă se ivi în ochii ei.

— Veți afla în curând.

Minute mai târziu, Julius, bărbatul casei, și cei patru copilași stăteau așezați la masă și priveau la Ridley ce stătea rezemat de spătarul scaunului pe care Betsy i-l pusese la dispoziție.

— Nu mi se întâmplă des să las o femeie cu foarfece, cu atât mai mult cu un brici, în preajma gâtului meu.

Julius râse ușor.

— Eu zic să vă bucurați că nu e supărată pe dumneavoastră, domnule. Nu mă tem de multe, dar să o văd pe soția mea cu capsă pusă și cu ceva ascuțit în mână... Julius se prefăcu că tremură. Doamne, ai milă.

Copiii izbucniră în râsete, cu ochii lor căprui larg deschiși.

Betsy se uită de la o persoană la alta.

— Eu v-aș sugera ca voi bărbaților să tăceți, iar voi tinereilor să vă opriți din chicotit. Își trecu degetele prin părul lui Ridley. Mă lași să mă ocup și de această dezordine?

Ridley râse forțat.

— Fă orice trebuie să faci, doar ajută-mă să arăt prezentabil, Betsy.

Betsy arăta de parcă ținea în mână cheile unui cufăr cu comori. Făcu câțiva pași în spate, măsurându-l cu privirea, după care se apucă de tuns. Mai întâi părul, iar apoi barba. Privi în cele din urmă la ceilalți membri din familie.

— Știu că omul acesta nu arată foarte atractiv acum, spuse Betsy făcând o grimasă, dar de îndată ce termin cu el, va fi un drăcușor chipeș și bine pus la punct. Veți vedea și voi asta, în curând.

Betsy tundeă cu spor, iar Ridley accentuă fiecare cuvânt, evitând să își miște gura.

— Îți voi fi sincer recunoscător... dacă va rămânea ceva sânge în mine... odată ce termini. Făcu cu ochiul celei mai mici fete, care începu din nou să chicotească.

Betsy lăasă foarfecele din mână, iar Ridley își trecu degetele prin barba tunsă. Își întinse mâna după oglinda mică și spartă de pe masă, dar Betsy îl lovi ușor peste braț.

— Te uiți când îți dau eu voie să te uiți, spuse Betsy țâfnoasă, în timp ce amesteca săpunul de ras într-un bol. Până atunci, stai cuminte și faci doar ce îți spun!

— Femeia asta e mai rea ca un șarpe, șopti Julius din partea cealaltă a mesei.

Ridley îi zâmbi discret bărbatului, cu gura-nchisă, iar Betsy îi întinse clăbucul mentolat pe față și gât. Cu siguranță, femeia știa ce făcea. Betsy îi ridică ușor bărbia, dându-i capul pe spate; Ridley privi pentru ultima oară la copii, prefăcându-se disperat și stupefiat, după care își închise ochii, bucurându-se de armonia zâmbetelor lor.

Puțin mai târziu, Betsy îi înmână un prosop calduț, iar Ridley îl apucă cu ambele mâini și își șterse atât fața, cât și gâtul, simțind o ușoară răcorire pe pielea gâtului și a feței. Își frecă ușor bărbia netedă și proaspăt rasă și avea impresia că nu își mai recunoștea propria față. Așa cum îi promisese, nu simțise nici măcar o tăietură atunci când femeia trecuse cu brișul peste barba deasa.

Ridley se uită țintă la Betsy.

— În viața mea nu am avut parte de un bărbierit mai bun ca acesta, Betsy. Vă mulțumesc mult, doamnă.

Un zâmbet fad, delicat ca mierea, apăru pe fața ei.

— Mmm-hmm. Am bănuیت că ascundeți ceva frumusețe în spatele acelei bărbi, domnule Cooper, dar sunt surprinsă să constat că sunteți aproape la fel de chipeș ca Julius al meu. Îi făcu cu ochiul soțului ei, după care privi iarăși la Ridley. Nu voi întreba dacă ai pus sau nu ochii pe o femeie. Dar, dacă totuși ai făcut-o... Betsy dădu ușor din cap. Dumnezeu să o ajute. Pentru siguranța ei, sper că e iute de picioare și că va avea parte de un avans din partea ta. Luă oglinda din spatele ei și o ridică în dreptul lui. Dar și așa, greu îi va fi să-ți reziste.

Capitolul 17

Ridley privea nedumerit la Seabird, adunându-și toată forța și toată răbdarea, răbdare pe care nu o avea și pe care nu credea că o va poseda vreodată. Ar putea trăi patruzeci de vieți și tot n-ar avea răbdarea de fier a unchiului Bob. Ceea ce însemna un singur lucru: nu va dobândi niciodată darul râvnit. Cine știe, poate era ceva cu care trebuia să te naști până la urmă. Nici Ridley nu știa. Tot ce știa era că timpul se scurgea indubitabil.

Intraseră deja în luna iunie, iar Ridley nu se simțea cu nimic mai pregătit în instruirea cailor acum, așa cum o făcea Bob Green, decât fusese în prima lui zi aici. Nu era vina unchiului Bob, Ridley știa asta. Dar se străduise cât de bine putuse. Ce altceva ar mai fi putut face? Nu îi spusese nimic unchiului Bob cu privire la faptul că plănuia să plece la sfârșitul acestei luni, fapt care nu lucra în favoarea lui, și, totuși, nu găsisese încă momentul potrivit pentru a-i spune. Era de parcă cineva ar fi organizat un ospăț fastuos în cinstea ta, dar tu îi spui gazdei să se grăbească, deoarece ai o altă întâlnire la care trebuie să participi.

Ridley își masă ușor fața fină și curată, lipsită de barba deasă și neîngrijită de altădată. Nu era încă obișnuit cu noul său aspect, dar abia aștepta să o revadă pe Olivia Aberdeen. Belle Meade era o plantație mare, însă chiar și așa, Ridley avea impresia că femeia se abătuse de la plimbările ei zilnice doar pentru a evita să se întâlnească cu el. Totuși, Ridley era hotărât să schimbe asta.

— Încearcă din nou, Ridley, spuse unchiul Bob cu o voce blândă, dar pe un ton ce trăda o oarecare oboseală.

Ridley dădu ușor din cap.

— Nu are niciun rost. Cred că i-a ajuns pe ziua de azi. Hai să mergem să cinăm, mai bine.

— Te pune la încercare. Ascultă-mă, încearcă din nou.

Ridley știa mult prea bine că această dârzenie era o nouă tră-sătură pe care iapa și-o dezvoltase de curând și nu un rezultat al imaginației sale. Ba mai mult, uneori avea impresia că îl studiază cu atenție, încercând să intuiască tot ceea ce Ridley urma să facă pentru a-l contracara mai apoi, din ciudă.

— Spuneam doar că iapa e hotărâtă să..., zise el.

— Iar eu, domnule, spuneam că trebuie să încerci din nou. Trebuie să îți spun ceva, Ridley... să încerci să o convingi pe iapa aceasta să îți cânte în strună, e doar începutul. Dacă crezi că Seabird îți dă bătăi de cap, stai să vezi cum e să lucrezi cu Jack Malone. Dumnezeule mare, nu știi ce e aia încăpățănare până nu pui mâna pe un armăsar. Iapa aceasta a fost un spirit blajin cândva, dar după pierderea mânzului, accidentul cu trăsura, iar apoi bicele primite de la grăjdarul acela prost pe care l-am dat afară... Unchiul Bob mormăi dezgustat.

— E puțin sfioasă, atâta tot.

Puțin sfioasă, pe... Ridley se opri acolo în mintea lui, știind că un asemenea gând nu i-ar aduce niciun beneficiu. Luă frânghia în mână, sătul să se joace de-a ucenicul; și încă unul atât de falimentar în această privință. Dar, gândindu-se la ținutul Colorado și la ce îl aștepta – dacă va fi să ajungă vreodată acolo – prinse din nou curaj. Va câștiga enorm, dacă va reuși să ia cu el această iapă.

Piciorul i se vindecase vizibil și umbla pe zi ce trecea tot mai bine, dar nu reușise să galopeze încă. Fâșneața asta mică nu lăsa încă pe nimeni să se apropie de ea, cu excepția unchiului Bob, bineînțeles.

Își roti umerii în spate de câteva ori pentru a reduce din încordare, iar apoi se îndreptă încet înspre Seabird, forțându-se să pară cât mai natural și mai simpatic posibil. Iapa își azvârli capul pe spate, făcu un pas sau doi în lături și lovi zdravăn cu copita pământul.

— La ce te gândești în momentul acesta, Ridley?

Ridley aproape că își dădu ochii peste cap și vru să zică, *mă gândesc ce pierdere de vreme mai e și asta*; dar se abținu să o facă.

— Mă gândesc cât de încăpățânată poate fi fata asta.

Unchiul Bob scoase un oftat.

— Cum de întotdeauna e vina ei, domnule? De ce nu poate fi și vina *ta*? Măcar uneori.

— Pentru că nu vreau să fac altceva decât să pun acest căpăstru pe capul ei. Concentrându-se din nou asupra lui Seabird, Ridley își potrivește vocea să se semene cât mai bine cu cea a unchiului Bob, după cum Ridley și-o amintea: joasă și suavă, blândă ca o șoaptă. Nu am de gând să îi fac vreun rău. Nu am fost eu cel care a rănit-o și nu am nici cea mai mică intenție de a o răni. Ridley continuă să vorbească, făcând câțiva pași înspre iapă și alegând cu atenție fraze pe care unchiul Bob le folosisese în instruirea lui, cu câteva săptămâni în urmă. Ce încerc să îi spun acum, cu ochii mei, cu vocea mea, exact așa cum mi-ai sugerat și tu, e că poate avea încredere în mine...

Seabird necheză ușor. Coastele începură să îi tremure și făcu un pas în spate.

— ... că îi doresc doar binele și că voi avea grijă de ea. Iapa își ciuli urechile atunci Ridley își înăspri vocea, iar bărbatul știa din propria experiență ce urma să se întâmple. Dacă ar binevoi și ea să *asculte* în loc să fugă.

Iapa se repezi la dreapta, trecând pe lângă el într-o clipită și nu se opri până nu ajunsese în cel mai îndepărtat capăt al țarcului.

Ridley auzi un oftat adânc provenind de undeva din spatele lui, însă nu îl băgă în seamă. Auzise același oftat a mia oară deja în ultimele săptămâni și se decisese să îl ignore.

— Ați fost vreodată cu o femeie, domnule?

Întrebarea subită îl luă pe Ridley prin surprindere.

— Ce ai spus?

— Ați auzit bine ce am spus, domnule. V-am întrebat dacă ați vreodată cu o femeie.

Ridley se pregăti să răspundă, iar apoi se opri brusc.

— Ce are a face *una* cu *alta*?

— Doar mă întrebam dacă ceea ce am văzut acolo – Green indică înspre locul unde stătuse Seabird cu ceva timp în urmă – e și felul în care te comporți cu o femeie atunci când ești cu ea, atâta tot.

Ridley privi nedumerit preț de câteva secunde, fără să înțeleagă unde voia să ajungă unchiul Bob cu această poveste. Și, la drept vorbind, nici nu credea că vrea să înțeleagă.

Green începu să râdă.

— Eu nu am avut niciodată o soție, deși sper să am și eu una într-o bună zi, spuse bărbatul zâmbind. Dar, totuși, am o bănuială că știu mai multe decât tine în această privință.

Ridley izbucni în râset, fără să simtă neapărat că omul îi pune masculinitatea la îndoială, ci mai degrabă că îl incită jucăuș.

— Și ce te face să crezi asta, bătrâne?

Unchiul Bob râse forțat și arătă spre iapă.

— Răspunsul corect la întrebarea mea, cea pe care ți-am adresat-o adineauri, este: „Încercam să îmi dau seama ce gândește iapa.”

Ridley așteptă, cunoscându-l mult prea bine pe omul acesta ca să știe că nu terminase încă de vorbit.

— Acesta e doar o parte din marele secret, Ridley. Zâmbetul de pe fața unchiului Bob păli încet. Trebuie să încetezi să te mai gândești la tine, și să începi să te gândești la ele. Să încerci să vezi lumea prin ochii lor. Tu ce crezi că văd aceste animale atunci când se uită la mine și la tine?

Ridley ridică din umeri.

— În cazul tău, cineva mult mai mic decât ele.

Unchiul Bob dădu din cap dezaprobator, afișând un zâmbet fad.

— Nu, domnule... tocmai asta e. Ele văd un potențial răufăcător în noi. O persoană care caută să le facă rău. Ele sunt prada, domnule, nu noi. Dar dacă stai să despici firul în patru, adevărul e că nu vei găsi nicio noimă în toate acestea. Ele au puterea să ne calce în picioare, făcând din oasele noastre praf. Unchiul Bob se uita cu o privire blândă, asemeni vocii sale. Și totuși, ne dau dreptul – ba chiar *onoarea*, domnule – de a străbate lumea-n lung și-n lat pe spinarea lor. Împart puterea lor cu noi; ne dau voie să le înhălmăm la diferite juguri; ne oferă o viață mult mai bună, ajutându-ne, decât am putea avea vreodată, trăind de unii singuri.

Unchiul Bob amuți, privind în depărtare de-a lungul pajiștii. Ridley simțea nevoia să zică ceva, însă orice se gândea să spună,

părea să pălească în comparație cu spusele unchiului. În cele din urmă, se cufundă și el în tăcere.

Mai târziu, în seara aceleiași zile, după cină, cei doi stăteau singuri pe verandă, în întunericul de-afară. Unchiul Bob își fuma pipa, iar mirosul puternic îi amintea lui Ridley de bunicul său. Ce interesant e când te gândești că un simplu miros avea puterea să te întoarcă înapoi în timp, re trăind într-o clipă scene din viață.

— Oamenii îți vor spune multe, spuse unchiul Bob cu pipa în gură, despre cum să instruiști un cal.

Ridley nu se putu abține să nu zâmbească atunci când conștientiză că omul reluase subiectul discutat cu doar câteva ore în urmă. Îi amintea de unele cupluri de oameni în vârstă și căsătoriți. Totuși, era un lucru înduioșător să cunoști pe cineva atât de bine încât să ai libertatea asta.

— Unii spun că trebuie să le arăți cine e stăpânul; că trebuie să fii aspru, să-i ții în hățuri și să-i biciuiești așa cum se cuvine. Unchiul Bob trase un fum lung din pipă, iar tutunul pocnea și duduia în timp ce ardea. Dar adevărul este, domnule, că dacă un om are nevoie de un băț sau de un bici pentru a se simți puternic sau dacă trebuie să lovească un animal pentru a se face ascultat... își scutură ușor capul, în vreme ce balanșoarul scârțâia în cadență cu cântecul armonios al greierilor, acela nu e un stăpân adevărat. Și nu are niciun fel de putere. Cel puțin, nu acea putere care contează cu adevărat. Nici pentru acești cai pursânge, adăugă el blând, dar nici pentru celelalte viețuitoare pe care Dumnezeu le-a creat pe acest pământ.

Ridley privea la mulțimea stelelor răspândite pe cerul nocturn, lăsând înțelepciunea unchiului Bob să treacă dincolo de tenebrele nopții și să pătrundă adânc în sufletul lui. Pentru prima dată de când venise la Belle Meade în căutarea lui Bob Green, avea sentimentul că poate se afla aici să învețe nu numai despre cai, ci și despre altceva mai sublim de atât.

Dar adevărul era mai profund decât își închipuise Ridley, deoarece amintiri pe care încercase de atâtea ori să le înăbușe îl năpădiră încă o dată. Reminiscențe, care sperase cu tot dinadinsul

să dispară odată cu trecerea anilor, reapărură în mintea lui, cu claritatea zilei de ieri. Era din nou copilul de nouă ani, stând la dreapta tatălui și privind la un grup de oameni ce licitau pentru un copil de culoare, de aproximativ aceeași vârstă cu el; bărbații nici măcar nu avuseseră bunul-simț să îl privească pe copil în ochi. Însă ceea ce se întâmplase cu patru ani mai târziu, la un alt mezat – când un bebeluș fusese smuls din brațele mamei, iar apoi, tânăra femeie fusese dezbrăcată și lăsată în pielea goală, îmbrâncită și împinsă asemeni unei turme de animale și privită languros de către fiecare bărbat alb din mulțime – îl îngreșase atât de tare, încât nici nu ajunsese bine în dreptul aleii, că stomacul i se și golise de tot ceea ce mâncase în ziua respectivă. I-a fost așa de rușine să fie acolo. Să fie *alb*. Nu mai privise lumea cu aceiași ochi, de atunci încolo.

Ridley se îndreaptă de spate, iar apoi inspiră profund, umplându-și plămânii de aer. Nu încerca să scape de aceste amintiri ce îl bântuiau adesea, cât își dorea să le aducă într-o stare de latență. Privi în depărtare la casa mare și gândul – așa cum o făcea destul de des în ultima vreme, atunci când i se dădea frâu liber – îi alunecă în altă parte și se opri asupra unei singure persoane. Ajunsese să se gândească la ea în cele mai ciudate momente din zi, dar și din noapte. Imaginația lui nici nu avea nevoie de prea mult imbold atunci când venea vorba de Olivia.

Însă întrebarea ce ocupa primul loc în mintea lui acum, instigată de reacția lui Betsy atunci când îl bărbierise cu o săptămână în urmă...

Dacă totuși, constrâns de circumstanțe, va trebui să amâne plecarea înspre vest și să ierneze aici până vara viitoare, va exista oare o licărire de speranță, o posibilitate ca o îndrăzneală mică cu ochi albaștri, dichisită și manierată, o tânără arțăgoasă a Sudului, să se uite la un bărbat ca el și să îi ofere o a doua șansă?

— Care crezi că s-ar potrivi cel mai bine pentru salonul din față, Livvy? Elizabeth își trecu degetele peste fiecare mostră de draperie și le analiză cu atenție din toate unghiurile. Nu mă pot decide asupra uneia.

Olivia se aplecă ușor în față. Nici măcar acum nu reușea să diferențieze mostrele între ele. Nu dorea să îi rănească sentimentele lui Elizabeth, însă Olivia nu era cu inima acolo. Toată dimineața au stat și au sortat printre cupoanele de stofă și mostrele de tapet.

Nu se putea gândi la altceva decât la poziția de tutore, de care îi spusese domnul Cooper cu două zile în urmă și la felul în care îl dojenise pentru aceasta. Însă, avusese un motiv bine întemeiat pentru care se purtase așa. Până la urmă, bărbatul nu avea niciun drept să îi ofere sfaturi în chestiuni așa de personale. Mai ales din moment ce nu îi solicitase nimeni părerea. Și totuși...

Avusese timp să mediteze la ultima lor întâlnire, iar Olivia era conștientă că reacționase în mod exagerat. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să își prezinte din nou scuzele în fața lui Ridley Cooper.

Se simțea stingherită, știind că probabil așa era cel mai corect să procedeze...

Nu vi se pare niciodată obositor, doamnă Aberdeen? Să căutați mereu cuvintele potrivite; să faceți lucrurile potrivite...

Își aminti de obrăznicia cu care îi vorbise, iar Olivia reprimă orice gând împăciuitoare înainte să prindă contur. Și o făcu cu cea mai mare plăcere. O impertinență ca aceasta nu merita nicio formă de curtoazie. Însă meditase destul de des asupra aceluia anunț în ultimele zile. Chiar dacă ar alege să aplice pentru acea poziție, răspunsul ar fi un grabnic și categoric nu. Deoarece fusese soția lui Charles Winthrop Aberdeen și fiecare persoană din Nashville știa lucrul acesta.

Chiar în această dimineață, Elizabeth primise o invitație la un ceai, de la clubul de caritate al doamnelor din Nashville, pentru a participa la primirea călduroasă a noilor membri. Invitația le avea în vizor și pe Selene și Mary, ba chiar și Lizzie Hoover fusese inclusă. Însă nu și Olivia. În ciuda faptului că fusese și ea un membru al clubului în decursul ultimilor patru ani – înainte să iasă la iveală adevărata față a lui Charles – Olivia știa că nicio invitație nu va cuprinde numele doamnei Charles Winthrop Aberdeen pe ea, cel puțin nu în viitorul apropiat.

Și întrebarea care începuse să o hărțuiască era aceasta: va veni oare ziua când amintirile oamenilor se vor pierde în neant? Când îi vor oferi și ei dreptul să spere la viitor ca în vremurile bune de altădată? Sau va fi sortită pe viață să plătească pentru păcatele răposatului ei soț?

— Sau poate crezi că ar fi mai bine să agăț niște saci furajeri din aceia învechiți. Am auzit că acesta e ultimul strigăt al modei în Paris.

Olivia clipi, cuvintele mătușii aducând-o din nou cu picioarele pe pământ. Încă o dată îngăduise ca mintea ei să hoinărească pe tot felul de târâmuri.

— Oh, mătușă Elizabeth, îmi pare așa de rău. Eu... mintea mea pur și simplu e în altă parte azi. Olivia întinse mâna după mostre, însă mătușa ei le puse deoparte.

— Livvy. Zâmbind, Elizabeth apucă mâna Oliviei și o strânse ușor. Știi că îmi place să petrecem timp împreună. Dar pot să îmi dau seama că te frământă ceva. Orice ar fi, scumpa mea, poți să ai încredere în mine. Iar dacă este vorba de invitația de la club, dă-mi voie să îți spun încă o dată... nu am nicio intenție să mă duc. Și nici Selene, Mary sau Lizzie nu vor merge.

— Trebuie să recunosc... spuse Olivia, oftând. Invitația are într-adevăr legătură cu felul în care m-am simțit toată dimineața. Dar nu vreau să fiu o piedică în calea voastră. Olivia își ridică privirea, stăruitoare. Sincer, nu vreau ca tu – și celelalte fete – să fiți defavorizate din cauza mea.

Elizabeth îi aruncă o privire ce dădea de înțeles că vor discuta subiectul mai târziu, însă o îndemnă în cele din urmă să continue.

— Aș dori totuși să îți adresez o întrebare, mătușă Elizabeth. Olivia își plecă încet fruntea. Dar nu pot să fac asta fără să par nerecunoscătoare față de tine și general.

Elizabeth îi ridică ușor bărbia Oliviei.

— Chiar dacă aș trăi o mie de vieți, tot nu te-aș putea considera nerecunoscătoare, Livvy.

Olivia încercă să zâmbească, însă povara ce atârna greu de inima ei făcu imposibil acest lucru.

— Crezi că... va veni vreodată ziua... povara îi înăbușea acum glasul... când oamenii vor uita tot ceea ce a făcut Charles? Sau poate și mai bine... vor uita că am fost cândva soția lui?

Expresia de pe fața lui Elizabeth fu primul răspuns, iar Olivia își plecă capul în tăcere.

— Livvy, șopti Elizabeth, acoperindu-i mâna cu a ei, uită-te la mine!

Cu un efort imens, Olivia făcu cum i se ceruse.

Vocea lui Elizabeth, pe cât era de suavă, pe atât era de sinceră.

— Sunt ferm convinsă că în timp, unii oameni te vor accepta din nou în societate. Alții, mă tem că nu o vor face niciodată.

Olivia privi țintă la Elizabeth.

— Alții, repetă ea ușor. Olivia știa mult prea bine la cine făcea Elizabeth referire. Familiile ai căror copii și soți au fost răpuși de război, iar apoi și-au pierdut casele și averile deopotrivă. Au pierdut *totul*, șopti ea, simțind din nou durerea copleșitoare a trecutului. Însuși soțul meu s-a asigurat de lucrul acesta.

— Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, Livvy. Adu-ți aminte de asta. Elizabeth îi atinse ușor obrazii. Se spune că timpul e cel care vindecă toate rănilile și se prea poate să fie adevărat. Însă rămân în urmă cicatrici și trebuie să învățăm cum să trăim cu ele.

Oprindu-și lacrimile înainte să cadă, Olivia încuviință din cap și își acoperi din instinct brațul stâng.

— Dacă aș avea această posibilitate, mătușă Elizabeth, aș da înapoi fiecare bănuț pe care Charles l-a furat. Aș îndrepta lucrurile. Cu toată lumea.

— Sunt sigură de asta.

Așezată pe canapeaua de catifea și pusă față în față cu realitatea cruntă a viitorului ei, Olivia se îndreptă de spate, încercând să își adune toată forța și toată puterea așa cum făcuse de atâtea ori deja. Însă era secătuită de puteri, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Uneori îmi este așa de frică. Olivia răsuflă adânc. Mi-e frică să nu ajung cu cineva ca Charles din nou. Dar în egală măsură, mi-e frică și de singurătate. Râse trist, rușinată de teama ce prinse rădăcini adânci în sufletul ei.

Strânse ușor mâna lui Elizabeth și se întrebă, gândindu-se doar la cât ar pierde ea, dacă nu cumva doctorii aveau dreptate. Oare cum ar fi viața fără Elizabeth Harding? Își amintea mult prea bine cât de mult suferise după moartea mamei sale și nu își dorea să mai calce pe acel drum vreodată.

Lacrimi alunecau pe obraji Oliviei.

— În scrisorile tale, mătușă Elizabeth, deseori ai spus... că ești ferm convinsă că Dumnezeu are un plan.

Elizabeth încuviință din cap.

— Dar... Oliviei i se opri răsuflarea. Nu sunt așa de sigură de lucrul acesta, uneori.

Elizabeth o trase pe Olivia mai aproape.

— Oh, draga mea. Doar pentru că te temi, nu înseamnă că nu crezi. Pur și simplu înseamnă că ești o ființă umană. Elizabeth se lăsă ușor pe spate, afișând un zâmbet cald și înțelegător. La fel ca noi ceilalți. Lucrurile vor merge înspre mai bine, Livvy. Ascultă-mă bine. Dumnezeu chiar are un plan cu privire la viața ta. Poate că drumul nu va fi întotdeauna presărat cu flori, însă nimic din ce e de valoare nu se primește ușor. El îți va arăta toate acestea... la momentul potrivit.

Un ciocănit blând le atrase atenția înspre ușă.

— Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă Harding. Susanna apăru în fața ușii. Însă generalul a spus că poate să o primească pe doamna Aberdeen acum.

— E în regulă, Susanna, mulțumesc.

Olivia își șterse lacrimile de pe obraji și privi la Elizabeth, nedumerită.

— Acum, Livvy dragă, te rog, nu te supăra pe mine.

Elizabeth se ridică de pe canapea, iar Olivia veni în dreptul ei, oferindu-i brațul. Elizabeth o apucă de braț, însă fără să se mai rezeme de Olivia așa cum făcuse până acum. Cine știe, poate că ficatul de vită pe care Susanna i-l pregătea lui Elizabeth în fiecare seară, vindeca această „oboseală cronică” la urma urmei.

— Singurul lucru de care sunt vinovată, Livvy dragă, este că m-am lăudat generalului cu tine și i-am spus cât de organizată și atentă ești la detalii. Seara trecută, m-a întrebat dacă consider că ai fi sau nu dispusă să îl ajuți într-o chestiune și i-am sugerat

să încerce să vorbească cu tine în această privință. Sper că nu te superi.

— Bineînțeles că nu, mătușă Elizabeth. Olivia se învioră, gândindu-se că în sfârșit va face și altceva pe lângă sortatul cupoanelor de stofă și a mostrelor de tapet. În plus de asta, avea posibilitatea de a-și dovedi agerimea în fața generalului Harding. Voi fi fericită să ajut cum pot mai bine.

— Exact asta i-am spus și eu generalului.

Elizabeth păși în fața Oliviei, traversând foaierul, iar apoi camera de studiu, după care se opri brusc. Selene, Mary și Lizzie stăteau înghesuite lângă fereastra din față a camerei, privind pe furiș prin perdelele transparente, șușotind și chicotind asemeni unor școlărițe.

Elizabeth zâmbi.

— Rogu-vă, domnișoarelor, ați putea să îmi spuneți ce faceți voi aici?

Selene aruncă o privire în spate, cu un zâmbet ștrengăresc pe față.

— Pur și simplu admiram ceva, mamă.

— Și oare ce ar putea fi acel *ceva*?

Tânăra femeie râse cu gura până la urechi.

— Doar unul dintre armăsarii tatălui.

Mary și Lizzie râseră tot mai tare – până când mezina familiei Harding se întoarse înspre Olivia și îi întâlni privirea. Preț de o clipă, zâmbetul i se șterse ușor de pe față, însă reapăru la loc în momentul în care privi din nou pe fereastră afară. Olivia încercase să se apropie de tânăra aceasta, însă fără de folos. Elizabeth îi spusese să nu se îngrijoreze în această privință. Mary își va reveni în cele din urmă, cel puțin așa o asigurase Elizabeth. Însă Olivia avea reținerile ei cu privire la acest aspect. Și totuși, simțea o legătură ciudată cu fata aceasta și nu era gata să renunțe încă la ea.

Nedorind să îl facă pe general să mai aștepte, Olivia porni grăbită spre biroul lui, dornică să vadă cum ar putea ajuta. Până la urmă, nu avea nici cea mai slabă dorință să vadă un amărât de armăsar.

Capitolul 18

Ridley își încheie nasturii de la cămașa curată pe care o îmbrăcase în acea dimineață și păși spre veranda laterală a casei principale, acolo unde se afla biroul generalului Harding. Nici acum nu îi venea să creadă ce urma să facă. Aruncă o privire necruțătoare spre unchiul Bob, care îl urma din spate.

— Explică-mi încă o dată, ce te-a determinat să îi spui generalului că pot face asta? Ba mai mult, să insinuezi că vreau să fac una ca asta?

— Nu îți face griji, Ridley. Sunt mai mult ca sigur că ai aptitudinile necesare. Indiferent ce va spune generalul, pur și simplu te conformezi. Voi fi și eu aici să te ajut.

Ridley se opri la o depărtare bunicică de colțul din față al casei, și zări o fereastră deschisă în apropiere; văzu mișcare în spatele perdelelor. Își coborî glasul, înainte de a vorbi din nou.

— Amândoi știm că abia ne ajunge timpul să lucrăm împreună, unchiule Bob. La toate acestea, se adaugă mănji de curând născuți, dar și cei care urmează să se nască și grija pe care trebuie să le-o acordăm în perioada aceasta. Apoi, mai e și Jack Malone și iepele care ajung în fiecare zi la herghelie pentru a fi împerecheate... Ridley știa că unchiul Bob fusese bine intenționat, dar la fel de bine știa că nu îi spusese nimic încă omului despre intenția lui de a pleca de aici în trei săptămâni. Nu văd cum am putea amândoi să...

— Știu, știu, spuse unchiul Bob cu glas scăzut. Dădu din cap și arătă înspre un nasture pe care Ridley omise să-l încheie. Dar trebuie să înțelegi că intendentul pe care îl vei înlocui... făcu un pas înspre Ridley. A fost un om bun, domnule. Un om

cumsecade. Un prieten de-al generalului. Dar nu a luat niciodată aminte la ceea ce-i spuneam să facă. Iar eu știu cum să mânuiesc lucrurile prin aceste grajduri. Destul de bine, vreau să spun. Ba chiar știu cine face treabă pe aici și cine nu. Cine se comportă corespunzător cu caii și cine nu. Iar cei care nu o fac, trebuie să plece, domnule. Pentru mine nu contează așa de mult de partea cui au luptat sau cu cine au luptat în război. Și mai e încă ceva... își aplecă ușor fruntea. Bărbații de culoare sunt plătiți mult mai prejos decât Grady și ceilalți oameni albi. Ceea ce nu mi se pare corect. Însă niciun intendent alb nu ar face nimic în această privință. Cu excepția ta. Înțelegi ce vreau să spun?

Ridley scoase un oftat și zise:

— Da, înțeleg unde bați. Frustrat peste măsură de mult, își trecu mâna peste obraz, simțind țepii rămași în urmă de la bărbierit. Se răsese atât ieri, cât și azi dimineață, sperând cu ardoare să o reîntâlnească pe doamna Aberdeen. Dar după confruntarea lor de săptămâna trecută, femeia se făcuse complet nevăzută.

Seara trecută, pe la asfințitul soarelui, în timp ce se relaxase cu unchiul Bob pe veranda din față a barăcii, o zărise pe terasa celui de-al doilea etaj împreună cu doamna Harding. La scurt timp după aceea, o văzuse intrând în camera de deasupra bucătăriei, cea cu zăbrele la fereastră; era dormitorul ei cel mai probabil, iar Ridley râse, întrebându-se dacă femeia avea habar că zăbrele puteau fi folosite drept scăriță. De câte ori nu se cățăraseră pe coșul de fum al casei părintești alături de frații săi? Probabil că urcase și coborâse pe el mai des decât o făcuse pe ușa din față a casei.

Îi venea greu să creadă că Olivia Aberdeen încercase vreodată să se cațăre pe ceva. Dar ar fi dispus să o învețe, dacă i s-ar acorda această șansă.

— Domnule, aveți cumva dubii cu privire la toate acestea?

— Nu, răspunse Ridley, concentrându-și din nou atenția asupra omului de lângă el. Nu mai mult decât de vreo patru sau cinci ori deja pe ziua de azi.

— Dacă îți faci griji cu privire la ce vor spune ceilalți bărbați... că ai ajuns intendent în ciuda faptului că nu ești de mult timp aici, nu trebuie să te îngrijezi. Toți bărbații sunt ca tine, domnule.

Toți, cu excepția lui Grady și a clanului său, însă nimeni nu le acordă prea multă atenție.

Apreciind cuvintele de încurajare ale unchiului Bob, Ridley privi din nou la ușa ce dădea înspre biroul generalului, încercând să caute o modalitate de a ieși din această încurcătură, fără a fi nevoit să îi divulge bărbatului că avea să plece în curând.

— De ce nu vorbești tu direct cu generalul, unchiule Bob? De ce ai avea nevoie de un intendent? Harding ia aminte la tot ce-i spui. L-am văzut de atâtea ori făcând asta. Omul te respectă.

— Da, domnule, o face. Faptul că vrea să se întâlnească cu tine acum e o dovadă a acestui lucru. Generalul Harding e un om bun. Dar angajează intențenți ca să poată gestiona munca de la herghelie, Ridley. Oameni alături de care a luptat în război. Ți se pare firesc să mă duc pe la spatele intendentului și să mă plâng de el generalului ca o gură spartă, ori de câte ori omul refuză să facă ceea ce îi cer să facă? Unchiul Bob dădu din cap, dezaprobat. Un om de culoare să spună unui alb ce să facă? Green râse zeflemitor. Știi că nu se cade să fac asta, Ridley. O dată e de ajuns, crede-mă.

Ridley nu se putu abține să nu zâmbescă.

— Dar e în regulă să îmi spui mie ce să fac?

Unchiul Bob îl înghionti.

— Nu e același lucru. Da, e adevărat că sunteți alb. Dar sunteți diferit, domnule. Și vreți să fiu sincer cu dumneavoastră? Unchiul Bob își coborî privirea și își mușcă buza inferioară, adunându-și părul de pe bărbie într-un mănunchi. Ești un prieten pentru mine așa cum niciun alt om de rasă albă nu a mai fost până acum. Poate cu excepția generalului care și-a arătat întotdeauna bunăvoința față de mine. Dar... Green ridică din umeri, fără să termine ceea ce începuse să spună.

Ridley îl fixă cu privirea, ajungând să îl cunoască pe omul acesta destul de bine în ultimele săptămâni.

— Nu spui asta doar ca să mă convingi să intru, nu-i așa?

— Nu, domnule. Promit că nu am spus-o cu scopul acesta. Green strâmbă ușor din buze. Dar se potrivește de minune cu acest moment, nu-i așa?

Ridley îl scrută cu privirea și fără să mai ocolească adevărul, trecu direct la miezul problemei.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva, unchiule Bob. Ceva ce ar fi trebuit să știi încă de la bun început. Și oricât de mult aș încerca să caut cuvintele cele mai potrivite, nu știu cum să o spun mai frumos de atât.

— Da, domnule? Unchiul Bob se uită ținută la el, așteptând.

— Încă din prima mea zi aici... Ridley se gândi din nou la cum era să fii invitat la o petrecere fastuoasă ca mai apoi să îți insulti propria gazdă, plecând în grabă. Spera cu tot dinadinsul ca Bob Green să nu se simtă jignit de ce urma Ridley să spună. Planurile mele au fost să rămân o lună, cel mult două aici. Să învăț de la tine tot ceea ce ar trebui să știu cu privire la cai, iar apoi să plec înspre vest. Nu am nicio intenție să obțin această poziție de intendent sau să stau aici mai...

Unchiul Bob izbucni în râsete.

— Glumești, nu-i așa?

Ridley îi aruncă o privire fermă, iar apoi dădu din cap, dezaprobator.

Unchiul Bob se opri din râset, însă rămase cu zâmbetul pe față.

— Să nu îmi zici că ai venit aici cu ideea că vei învăța într-o lună sau două tot ceea ce eu am învățat într-o viață întreagă?

Ridley auzi tonul jucăuș din glasul bărbatului. Întrebarea unchiului ascundea un adevăr grăitor și pe măsură de acuzator. Ridică ușor din umeri, abia acum conștientizând realitatea situației în care se afla.

— Nu am privit niciodată problema din acest unghi. Mi-am dorit așa de mult să...

— Ți-ai dorit să îți continui viața, să lași războiul și orice amintire a trecutului în urmă. Te înțeleg perfect, domnule. Văd dorința aceasta în tine în fiecare zi. Văd cum îți iei scoica din buzunar și o întorci pe toate părțile. Unchiul Bob zâmbi ușor. Dar lucrurile de valoare iau timp. Vei învăța tot ceea ce trebuie să înveți. Sunt sigur de asta. Dar în momentul de față, ești departe de a fi pregătit, domnule.

Green îi aruncă o privire caraghioasă, iar Ridley îi întoarse gestul.

— Ți-am spus despre leafă, domnule?

Ridley dădu din cap, dezaprobat.

Ochii unchiului Bob începură să sclipească.

— Din câte am auzit, ți-ar ajunge să acoperi arenda pentru staul și toate celelalte cheltuieli pe care generalul le-a stabilit pentru Seabird, ba mai mult, ai avea și niște bănuți puși deoparte, când va fi să pleci înspre vest.

Ridley se întoarse și porni spre casa mare, hotărât – ba chiar foarte hotărât în privința aceasta. În timp ce trecu pe lângă colțul casei, își ridică privirea și se uită pe furiș la veranda de la etajul doi și la dormitorul de deasupra bucătăriei. Zâmbi, gândindu-se din nou la zăbrelele ferestrei. Prolungindu-și șederea aici, poate implica și alte beneficii.

— Adu-ți aminte, șopti unchiul Bob din urmă, orice lucru îți va cere, tu și cu mine îl putem face. Împreună.

Ridley răspunse omului în tăcere, ridicând o mână. Spera ca unchiul Bob să fie sigur de toate acestea, deoarece, el sigur nu era.

Ultimul lucru de care Ridley avea nevoie era să petreacă și mai mult timp în prezența generalului Harding, iar ocupând poziția de intendent era nevoit să își asume și acest risc. Dacă omul avea de gând să îl bombardeze cu tot felul de întrebări legate de război, lucrurile se puteau sfârși tragic pentru Ridley.

La fel și pentru unchiul Bob.

Olivia asculta și devenea tot mai entuziasmată pe măsură ce generalul Harding împărtășea cu ea, planurile și ideile sale.

— Deci, vezi tu, Olivia – Harding se aplecă în față, iar pielea elastică a scaunului său parcă se văita în semn de protest – ar fi un avantaj pentru mine să am pe cineva atât de atent la detalii, care să supravegheze comanda pentru întreaga operațiune a fermei. Cineva care să aibă o singură responsabilitate, și anume să se asigure că ferma este mereu aprovizionată corespunzător și la timp. Domnul care a renunțat la această poziție, un intendent, după cum îți spuneam... a fost cel care s-a ocupat de toată această operațiune inițial, însă a avut prea multe sarcini pe cap și a fost nevoit în cele din urmă să renunțe. Și sincer vorbind,

a permis ca stocul anumitor materiale de bază să se epuizeze, iar noi am fost nevoiți să ne descurcăm câteva zile fără aceste articole, până s-a realizat următorul transport de mărfuri, un lucru inacceptabil de altfel. Însă atunci când Elizabeth, *a trăncănit* întruna cu privire la talentele tale... rostise cuvintele de parcă nu era întru totul convins, m-am gândit că slujba aceasta ți s-ar potrivi de minune. Și, nu o dată, ți-ai *exprimat* dorința de a fi de mare ajutor pe-aici. Harding îi aruncă o privire întrebătoare. Bănuiesc că nu s-a schimbat nimic în privința aceasta, nu-i așa?

— Nu, domnule, nici pomeneală de așa ceva, spuse Olivia, zâmbind. Ar fi plăcerea mea să mă ocup de comanda proviziilor în locul dumneavoastră. Era convinsă că putea face asta – să țină o evidență a vânzărilor, registrelor și calculelor. Generalul îi promisese că o va plăti. Doi dolari pe săptămână. Poate că era o sumă mică în opinia unor oameni, însă Olivia nu își mai câștigase propriii ei bănuți până acum. Era un sentiment nou pentru ea, știind că în sfârșit va putea să își cumpere toate cele necesare, fără să mai depindă de mila familiei Harding.

— Foarte bine, atunci. Harding aruncă o privire pe fereastra din față a casei. Am văzut felul în care i-ai organizat viața soției mele, inclusiv biroul și corespondența ei, precum și mansarda de la etaj. Cu siguranță, afacerile mele vor beneficia de aceeași vigilență. Sper totuși, să nu fi fost totul o pură exagerare.

Olivia era mai mult ca dornică să își dovedească abilitățile. Nu voia să o dezamăgească pe Elizabeth sub nicio formă și era hotărâtă să câștige consimțământul generalului în acest sens. Nu era o sarcină ușoară, era convinsă de asta.

— Ați spus că vreți să primiți un raport lunar, generale. Dacă doriți, eu pot să vă pun la dispoziție și un sumar săptămânal. Ar fi plăcerea mea.

Generalul scutură ușor din cap.

— Am destule rapoarte pe care trebuie să le trec în revistă. Lunar e suficient pentru mine. În plus... Generalul îi înmână un registru ce se dovedi a fi mai greu decât crezuse Olivia inițial. Belle Meade e o moșie foarte mare, Olivia. Va lua ceva timp să realizezi un inventar al tuturor materialelor în ambele...

Un ciocănit se auzi în ușă.

— Scuză-mă o clipă, te rog.

— Bineînțeles. Curioasă, Olivia deschise registrul și privi cu atenție la coloanele de cifre constituite minuțios. Coloana din stânga foi cuprindea lista articolelor inventariate, iar la dreapta, erau înșirate cheltuielile asociate fiecărui material în parte. Olivia făcu ochii mari în timp ce citea sumele în dolari și căscă ochii și mai tare atunci când văzu totalul din subsolul paginii. *Dumnezeule mare...* Nu își imaginase niciodată până acum ce însemna să deții o plantație ca aceasta și costurile pe care le implica o asemenea afacere.

Întoarse câteva pagini și văzu același lucru: coloane, rânduri și cifre. Nu mai era la fel de convinsă cu privire la toate acestea, cum fusese o secundă în urmă. Totuși, nu își pierdu de tot încrederea. Va putea face asta, își spunea Olivia în gând.

— Da, intră, îl auzi pe Harding spunând din spate, deranjată nițel de faptul că generalul îngăduise ca întâlnirea lor să fie întreruptă. Avea atâtea întrebări pe care nu apucase încă să i le pună.

— Mulțumesc, generale.

Auzind o voce bărbătească, Olivia privi în treacăt la bărbatul ce stătea în ușă, cu soarele înapoia sa. Își coborî apoi din nou privirea asupra registrului din mână.

— Cred că voi doi vă cunoașteți deja, spuse generalul.

Olivia se întoarse cu fața din nou înspre general.

— Îmi pare rău, generale, dar nu cred că eu și acest domn am avut...

— Doamnă Aberdeen, spuse omul pășind în birou. Mă bucur să vă revăd, doamnă.

Recunoscuse vocea numaidecât, însă nu reușea să o asocieze cu această față destul de familiară – și nespuse de *arătoasă* – iar Olivia se fâțâi pe scaun pentru a privi mai îndeaproape. Dintr-odată, eliberă registrul din strânsoare. Cartea groasă îi alunecă printre degete și se izbi puternic de podea, însă Olivia abia de observase acest lucru.

— *Ridley Cooper?* șopti ea, atingându-și inconștient obrazul delicat.

Bărbatul o privi, zâmbind. *Oh...* și încă cum îi zâmbise. Simți vraja acelui zâmbet până în degetele de la picioare și în alte locuri

unde Olivia nu ar fi bănuir că un surâs avea magia să pătrundă; și încă cu ce *înflăcărare*.

— De fapt, doamnă... preț de o secundă, bărbatul scrută cu privirea buzele femeii, iar apoi privi din nou în ochii ei. Cred că *domnul Cooper* e mai adecvat. Dar nu mă deranjează să îmi spunei pe nume, dacă așa doriți dumneavoastră.

Cu obrazii învăpăiați, Olivia privi la general pentru a-i surprinde reacția, însă omul era întors cu spatele, cotrobăind printre hârtoagele împrăștiate pe o masă alăturată. Olivia se aplecă să ridice registrul deschis pe jumătate și căzut la picioarele ei, însă Ridley Cooper i-o luă înainte.

— Poftim, șopti el, cu fața apropiată de a ei, în timp ce amândoi se îndreptară de spate.

Curbura gurii lui – gură pe care Olivia o vedea foarte, foarte clar acum – făcea ca gura ei să se usuce. Luă registrul din mâna lui, conștientă de faptul că se holba fățiș la el. Însă femeia nu își putea întoarce privirea.

— Ce ziceți dacă am ocupa fiecare câte un loc? spuse generalul, întorcându-se spre ei.

Olivia se uită în spatele ei, pentru a se asigura că scaunul era încă acolo, după care se așează în el, bucurându-se de suportul pe care i-l oferea. Domnul Cooper ocupă scaunul de lângă ea, iar Olivia aruncă încă o privire în treacăt la bărbatul acesta. Nu-i venea să creadă ce transformare; *care îți ține inima în loc* fu singurele cuvinte care îi veniră Oliviei în minte. Dar, având în vedere ritmul haotic și incontrollabil al inimii ei, descrierea nu era cea mai relevantă.

— Ați ajuns la momentul potrivit, domnule Cooper. Vă mulțumesc pentru prezența dumneavoastră.

Vocea generalului o trezi din nou la realitate.

— Doar ce îi spuneam doamnei Aberdeen că de azi înainte va fi responsabilitatea ei să comande proviziile și toate cele necesare fermei.

Domnul Cooper încuviință din cap.

— Unchiul Bob mi-a spus că ați găsit o persoană care să îndeplinească această sarcină. Dar... – Ridley își îndreptă

privirea asupra ei – nu m-am gândit o secundă că acea *persoană* era doamna Aberdeen.

Expresia lui Ridley îi dădea de bănuir Oliviei că omul știa ce efect avusese schimbarea lui asupra ei, ba mai mult, savura la nebunie uluirea de pe fața sa. Cine ar fi crezut că un simplu bărbierit ar putea face o asemenea diferență? Însă, pe lângă barba rasă, bărbatul își tăiașe și din păr. Un păr des și negru, mai cârlionțat decât își amintea Olivia, și care părea să o invite să-l atingă – la fel ca obrazul lui proaspăt bărbierit. Și-ar fi dorit așa de mult să accepte această invitație, dar bineînțeles, o refuză.

Și totuși, un singur lucru rămase neschimbat: ochii aceia... care priveau uimiți la ea în aceste momente.

– Unchiul Bob vorbește întotdeauna cu respect despre dumneavoastră, domnule Cooper...

Ridley își întoarse privirea spre general. Olivia făcu și ea la fel.

– ... și din moment ce eu privesc la omul acesta cu reală considerație... Generalul Harding își înclină capul în semn de respect.

– Mulțumesc, domnule, apreciez mult.

Cei doi oameni continuară să vorbească, iar Olivia privea când la unul, când la celălalt, simțindu-se complet exclusă din discuția lor. Era îmbufnată de faptul că generalul discutase deja cu unchiul Bob despre toate aceste lucruri, fără ca Harding să trateze problema mai întâi cu ea. Dacă răspunsul ei ar fi fost nu? Ce s-ar fi făcut generalul atunci?

Dar nu ar fi putut spune nu – nu avea cum – nu în asemenea împrejurări. Și totuși...

– Să știți că nu obișnuiesc să avansez pe cineva în funcția de intendent așa de ușor, domnule Cooper.

Olivia înlemni.

– Dar am luat în considerare recomandările unchiului Bob și eu însumi am observat munca dumneavoastră din ultimele săptămâni. Prin urmare, văzând respectul pe care l-ați câștigat în rândul muncitorilor, sunt dispus să fac o excepție.

– Vă mulțumesc mult, domnule general. Unchiul Bob a fost de-a dreptul răbdător și dornic să îmi arate cum funcționează lucrurile pe aici, la Belle Meade.

Olivia privea în gol, sceptică, în timp ce oamenii își continuă discuția fără ea, așa cum o făcuseră cu un moment în urmă. Ridley Cooper era avansat? În funcția de intendent? Abia se abținu să nu scoată un oftat exasperat. S-ar părea că omul se decise să rămână aici, la Belle Meade în cele din urmă, renunțând de tot la aventura din ținutul Colorado. Nici nu era de mirare. Olivia nu-i înțelesese niciodată dorința de a pleca într-un asemenea loc. Dar totuși...

Oare de ce lucrurile păreau așa de prielnice pentru bărbați? Și, în special, pentru Ridley Cooper. Oportunitățile nu încetau să apară. Aici. Sau în vest. Avea dreptul să aleagă și să decidă pentru el. În timp ce ea...

Registrul devenea tot mai greu în poala ei, iar Olivia se fâțâi pe scaun, consolându-se cu gândul că și ea primise de curând o nouă oportunitate. Doi dolari pe săptămână. Va profita la maximum de această șansă, indiferent de ce vor spune acești doi bărbați.

Generalul se ridică într-un final de pe scaun și la fel făcu și domnul Cooper. Olivia îi urmă din spate, dornică să plece, însă Ridley Cooper îi blocă ieșirea și îi strânse mâna generalului.

— Domnule Cooper, cred că am ajuns la o înțelegere. Voi pregăti un contract standard pentru poziția dumneavoastră chiar în această după-masă. Citiți-l cu atenție în seara aceasta și vă rog să mi-l aduceți mâine la prima oră, gata semnat.

— Așa voi face. Domnul Cooper păși înspre ușă.

— Oh, spuse generalul. Doamnă Aberdeen?

Surprinsă că generalul își amintise de prezența ei în încăpere, Olivia își întoarse privirea.

— Da, domnule general?

— Dacă veți avea un pic de timp la dispoziție, v-aș sugera să vă întâlniți cu domnul Cooper care, sunt ferm convins, vă va arăta unde sunt depozitate proviziile în grajduri.

De asemenea, veți vedea unde ținem harnașamentul și...

— Grajduri? Olivia îi caută privirea generalului. Nu înțeleg. Își așază o mână peste registrul de deasupra mesei. Mă voi ocupa de evidența registrelor și aprovizionare, nu-i așa?

— *Da.* Generalul Harding vorbi pe un aer de superioritate, lipsit de orice indulgență. Și unde v-ați imaginat că ținem proviziile pentru cai și celelalte animale, doamnă Aberdeen? În camera din bucătărie? Generalul izbucni în râsete.

Însă nu și Olivia. Și nici domnul Cooper, din câte observase ea. Era așa de vulnerabilă, de parcă o cortină de care nu știuse până acum fusese smulsă și dată la o parte.

Moartă de sete, Olivia, trase ușor de gulerul extravagant al rochiei.

— Pur și simplu, nu am crezut că... Căldura din cameră se întetise și picături de sudoare se prelingeau acum pe spina femeii. Nu am crezut că voi lucra în preajma... cailor. Îi luase ceva efort să rostească ultimul cuvânt.

Din nou, generalul Harding râse.

— Mă gândesc, doamnă Aberdeen, că dumneavoastră sunteți *conștientă* că locuiți la o fermă de cai, nu-i așa?

Olivia se forță să râdă, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a alunga urma de rușine – și de groază – care îi pătrunsese adânc în inimă. Simțea privirea domnului Cooper îndreptată asupra ei și își impuse să nu privească înspre el. Faptul că omul știa de teama ei față de aceste animale nu făcea altceva decât să înrăutățească întreaga situație. Ba mai mult, îi venea greu să mascheze această frică înaintea generalului.

Generalul Harding deschise ușa, iar domnul Cooper ieși primul pe ea.

— De asemenea, doamnă Aberdeen, referitor la acele rapoarte lunare...

Olivia se opri în cadrul ușii, întrebându-se cum, Doamne, va fi în stare să ducă această sarcină la îndeplinire. Doar gândul că va fi nevoită să fie în preajma acestor animale îi crea noduri în stomac.

— Dă-i-le domnului Cooper mai întâi, te rog. El va revizui cifrele înainte de toate, iar apoi rapoartele vor ajunge la mine.

Olivia înghiți în sec, simțind un gust de metal în gură. Mai întâi vestea că va lucra în preajma cailor, iar acum aflase că va lucra alături de Ridley Cooper? Și-l imagina deja pe om batjocorind-o pentru teama ei. Așa cum făcuse Charles odată.

— Cu siguranță, generale — o treceau deja toate sudorile — domnul Cooper va fi îndeajuns de ocupat. Sunt ferm convinsă că mă voi descurca de una singură.

Generalul Harding își pironi privirea asupra Oliviei.

— Mă bucur că sunteți așa de încrezătoare, doamnă Aberdeen. Dar mi se pare corect ca domnul Cooper să revizuiască aceste documente înainte de toate, din moment ce dumneavoastră veți fi în subordinea lui.

Domnul Cooper se opri pe scările verandei.

— Dânsa e în subordinea *mea*, domnule?

Martoră la surprinderea lui — dându-și seama că aceste vești erau noi și pentru el — simțea că situația contrabalansa într-un fel uluirea ei. Însă, doar într-o mică măsură. Cu câteva zile în urmă, îi spusese că e capabilă să își determine propriul drum în viață, să ia propriile decizii... Iar acum asta. Nu putea preda nici măcar un raport fără permisiunea lui.

Ce ironie a sorții! Olivia era sigură că omul va profita la maximum de ea.

— Așa e, domnule Cooper. Doamna Aberdeen îți va da ție socoteală.

Generalul păși afară pe verandă, cu un zâmbet ce trăda o oarecare aroganță.

— Asta dacă nu cumva ți se pare că acest aspect al promovării tale este prea solicitant.

— Nu, domnule, în niciun caz, răspunse Ridley numaidecât. Sunt sigur că eu și doamna Aberdeen ne vom înțelege de minune.

Simțind că generalul așteaptă o confirmare și din partea ei, Olivia încercă să schițeze zâmbetul plastic cu care era deja obișnuită. Spre surprinderea ei, însă, nu reuși să o facă. În schimb, încuviință ușor din cap.

— Da, domnule general. Sunt sigură că ne vom înțelege *cât se poate* de bine.

Capitolul 19

— Doamnă Aberdeen, așteptați! spuse Ridley, fără să lase oportunitatea de a vorbi cu ea să-i scape printre degete. Era uimit de cât de iute și sprinten se mișca, deși era îmbrăcată într-o rochie ce semăna cu un clopot. Poate că până la urmă nu va fi într-atât de greu să o învețe pe această femeie să urce și să coboare grinda de zăbrele.

— Doamnă Aberdeen... Ridley o ajunse din urmă. Doamnă, aveți câteva minute la dispoziție ca să vorbiți cu mine?

Olivia ridică din sprânceană.

— Văd că ne-am întors din nou la doamna Aberdeen. Am renunțat să ne mai adresăm pe nume?

Deși în sinea lui aprecia tonul ascuțit al femeii, totuși Ridley nu se lăsă distras așa de ușor.

— Aș putea să vă răpesc un pic din timpul dumneavoastră, vă rog?

— Depinde, domnule Cooper. Fără să se oprească o secundă din mers, Olivia îi aruncă o privire ce ar fi putut crăpa stânca în două. Mă întrebați asta în calitate de superior? Sau în calitate de prieten?

— Depinde, spuse el zâmbind. Care dintre răspunsuri vă va încetini cel mai repede?

— Niciunul în momentul de față.

Olivia schimbă direcția la dreapta și se îndreptă spre veranda din față; evident, o manevră evazivă. Ridley, însă, își potrive pasul cu al ei.

— Două minute, nu vă cer mai mult.

— Nu pot acum, îmi pare rău. Trebuie să mă ocup de doamna Harding.

Își apucă rochia cu ambele mâini și urcă primele scări din față. Ridley urcă câte două odată, ajungând primul în vârful scărilor. Ușa casei era deschisă, dat fiind faptul că era o zi călduroasă, iar Olivia păși în lături, încercând să-l ocolească. Ridley îi anticipă mișcarea și îi tăie calea, în cele din urmă.

— Sunt un om destul de insistent, doamnă Aberdeen. Evitându-mă, nu veți reuși să mă țineți departe. În plus de asta, se pare că vom lucra împreună. Va trebui să dați ochii cu mine, într-un final.

Olivia închise ochii preț de o secundă și scoase un oftat adânc.

— Așa se pare, spuse cu o respirație întretăiată.

Ridley indică spre niște balansoare situate în apropiere.

— V-ați simți mai confortabil dacă ați sta jos?

— Parcă ziceați că nu va dura mai mult de două minute.

Cu un cavalerism ruginit de la prea puțină întrebuințare, Ridley optă pentru abordarea sa directă – și mult prea familiară.

— Faptul că trebuie să îmi dați socoteală cu munca dumneavoastră nu a fost ideea mea, doamnă. Asta e tot ceea ce voiam să vă spun. Și eu am fost la fel de surprins ca și dumneavoastră. Sper că realizați acest lucru.

— Da, înțeleg. Dar sper că realizați, domnule Cooper, că indiferent de situație, nu îmi surâde deloc această idee.

Ridley încuviință din cap, deși simțea exact opusul, însă avea destulă minte ca să nu recunoască acest lucru în fața ei.

— Foarte bine, atunci. Dar îmi voi da toată silința ca lucrurile să funcționeze. Și sper ca și dumneavoastră, deopotrivă. Să las o impresie bună aici la Belle Meade ar însemna enorm pentru mine și... pentru viitorul meu. Ridley încercă să se exprime în așa fel încât femeia să priceapă că făcuse referire la planurile sale din vest. Chiar dacă trebuiau amânate, pentru moment.

Olivia îi întâlni privirea.

— Ei bine, și eu am un viitor, domnule Cooper. Și credeți-mă, această poziție înseamnă enorm de mult și pentru mine. Din mai multe motive.

Ridley își putea imagina care erau unele dintre aceste motive. Însă ar fi vrut să știe mai mult de atât. Dar, poate cu timpul, femeia va reuși să se deschidă înaintea lui.

— Deci, spuse el. Dacă femeia ar fi fost un bărbat, Ridley i-ar fi oferit mâna pentru a bate palma asupra acestei înțelegeri. Dar din moment ce nu era, tot ce putea Ridley să facă era să se holbeze. Am ajuns la un consens, atunci? Eu vă ajut; dumneavoastră mă ajutați?

Olivia dădu din cap laconic, iar apoi se îndreptă de spate și spuse:

— Totuși, înainte să continuăm, aş dori să cădem de acord asupra unui lucru...

Expresia ei trăda o oarecare teamă, pe care o putuse citi pe chipul ei cu ceva timp în urmă în biroul generalului, iar Ridley intuia deja ce urma să zică femeia.

— Nimeni de aici nu ştie despre... Olivia privi în spatele lui, la uşa întredeschisă. Despre reţinerea mea cu privire la... ştiţi dumneavoastră, şopti ea, iar Ridley încuviinţă din cap. Şi v-aş fi deosebit de recunoscătoare, dacă aţi ţine această informaţie pentru dumneavoastră. Olivia îşi aplecă capul, ridicând uşor din umeri. Vă rog mult, adăugă ea.

Ridley o privi cu atenţie. Femeia nu contenea să îl fascineze. Se aşteptase ca Olivia să îi ceară ajutorul în ţinerea inventarului pentru a evita să fie în preajma cailor. Dar, în schimb, se îngrijora de ce ar crede oamenii din jur dacă ar afla de fobia ei.

Încă dorea să salveze aparenţele pentru ca totul să pară aşa cum ar trebui...

Ridley o citea deja mult prea bine.

— Vă dau cuvântul meu de onoare.

Olivia făcu câţiva paşi în lături, dând să intre-n casă.

— Înainte să intraţi, doamnă...

Olivia se întoarse, iar Ridley – amintindu-şi de reacţia ei atunci când o surprinse în biroul generalului, şi de privirile repetate pe care le furişase în direcţia lui – îşi trecu intenţionat mâna peste faţa proaspăt bărbierită. Doar gândul că Olivia Aberdeen ar putea să îl găsească mai mult sau mai puţin atractiv, îi dădea un sentiment de victorie aproape câştigată. Nu ştia cum se făcea dar, de fiecare dată când se afla în prezenţa acestei femei, se simţea tot mai atras de ea.

— Nu aţi spus nimic referitor la asta, doamnă.

— Referitor la ce, domnule Cooper? întrebă Olivia, încreţindu-şi fruntea.

Femeia știa să fie discretă, Ridley trebuia să recunoască asta. Dar nu îndeajuns de convingătoare. De faptul că mi-am ras barba. Ridley zâmbi în momentul în care văzu o licărire în ochii ei – și era conștient că femeia știa că el știa că ea remarcase deja acest lucru – dar apoi, ochii aceia albaștri și fermecători, deveniră inexpresivi din nou.

— Îmi pare rău. Olivia dădu din cap, reprobator. Probabil am omis acest detaliu. Dar, dacă tot ați pomenit... făcu câțiva pași în spate și îl privi cu atenție. Vă stă... bine.

— Bine? repetă el. Nu era exact cuvântul pe care îl așteptase din partea ei.

Olivia își strânse buzele încercând parcă să nu zâmbească. Sau poate se abținea să nu spună ceea ce gândea ea cu adevărat.

— O zi bună, domnule Cooper.

Înainte ca omul să mai poată spune ceva, Olivia trecu pe lângă el și păși în interiorul casei. Chiar și așa, Ridley nu se supăraseră. Zâmbetul acela – dar mai ales privirile repetate din birou – erau suficiente.

Cel puțin, pentru moment.

Stând la o distanță bunicică de ușa ce dădea spre staulul iepeilor, Olivia apucă registrul și îl strânse tare la piept. Simțea de parcă clătitele și cârnații mâncați la micul dejun deliberau dacă să mai rămână sau nu înăuntru. Încercase să obiecteze, însă stomacul se încordase și mai tare, respingându-i de tot propunerea.

Trecuse aproape o săptămână de la ultima discuție pe care o avusese cu generalul Harding în legătură cu aprovizionarea fermei. De atunci încoace – vizitase fiecare compartiment de pe plantație – bovinele, porcii, caprele de cașmir; ferma de lapte; dar și poneii de Shetland. Trebuia să recunoască: acestea din urmă erau niște creaturi de-a dreptul încântătoare. Cel puțin așa crezuse Olivia, din moment ce le privise de la o distanță vizibilă de gard. Și, fără excepție, reușise să inventarieze fiecare departament fără nicio traumă.

Se deplasase de la o locație la alta pe jos și nu pe un cal, așa cum îi sugerase generalul. Doamne ferește! Totuși, peregrinarea de la un capăt la altul – uneori de trei sau patru mile un drum – se dovedise a fi mai solicitantă decât crezuse Olivia inițial. Însă se meritase, luând în considerare alternativa. Se meritase, în cea mai mare parte.

Bășicile de pe talpa picioarelor și cele din spatele călcâielor făceau mersul pe jos și statul în picioare – chiar și acum – îngrozitor de dureros. Abia reușise să se încalțe azi-dimineață. Era în stare să parcurgă distanța pe jos. Nu asta era problema. Pur și simplu avea nevoie de o pereche de cizme mult mai adecvate. Fie asta, fie necesitatea unei trăsurii și a unui slujitor, însă Olivia nu se simțea confortabil să îi ceară una ca asta generalului Harding; nu după ce omul îi sugerase deja să călărească.

De două ori în ultimele zile, generalul o întrebase dacă începuse inventarierea în staule și de două ori Olivia îi răspunsese că acesta era următorul lucru pe ordinea de zi. Evitase însă să îi spună că era de fapt ultima chestiune pe lista ei.

Ștergându-și palmele transpirate de materialul rochiei, porni spre ușa deschisă a grajdului, cu pas stânjenitor. Nu era agitată să vadă doar caii. Ultima dată când vorbise cu Ridley Cooper fusese după discuția cu generalul Harding, iar în după-masa acelei zile, femeia observase o schimbare vădită la omul acesta. Felul în care îi vorbise – chiar mai direct ca altădată, cu toată cutezanța. De atunci încoace, îl mai văzuse de câteva ori, însă doar de la depărtare, și femeia ar fi putut să jure că observase o schimbare și în felul în care bărbatul privise la ea. Se întreba dacă concluzia pe care o trase în privința lui era și cea corectă...

Acum că Ridley Cooper era supervisorul ei, lucru de la sine înțeles, oare omul simțea că are un avantaj asupra ei? Că e stăpân pe întreaga situație? *Hmmm...* își ridică nițel bărbia. Dacă bărbatul credea și pentru o secundă că se va ploconi în fața lui doar pentru că generalul Harding ceruse ca el să revizuiască rapoartele ei mai întâi, ei bine, omul se înșela în totalitate.

Și totuși – își coborî din nou bărbia – lucrurile se echilibrău ușor, din moment ce ea avea nevoie de ajutorul lui în ceea ce privea inventarierea hambarelor.

Olivia se opri în dreptul ușii. Mirosul înțepător de fân și transpirație de cal o lovi în față, iar stomacul i se întoarse pe dos. Înghiți în sec, încercând să uite de micul de dejun și de teama coplesitoare. Își aminti de scumpa mătușă Elizabeth care o recomandase atât de călduros generalului, crezând în capacitatea și abilitățile ei, iar Olivia se forță în cele din urmă să intre.

Capitolul 20

Lăsând lumina soarelui în urmă, Olivia păși în interiorul grajdului. Dintr-odată, aerul părea mai rece și mai stătut. Își spunea în sinea ei că era tot atât de mult aer înăuntru ca și afară. Și totuși, femeia simțea exact contrariul.

Deși nu ar fi crezut posibil acest lucru, din acest unghi, grajdul părea mai mare și mai spațios de cum și-l imaginase de pe veranda casei mari. Rânduri de boxe stăteau aliniate de ambele părți ale hambarului, fiecare adăpostind o pereche – sau două – de ochi negri, amenințători, toți îndreptați asupra ei, urmărind-o la fiecare pas.

Simți o gâdilitură în vârful nasului ce se finalizează cu un strănut, iar Olivia își scoase batista ascunsă-n mânecă. Își ridică privirea și văzu un domn apropiindu-se de ea; îl privi mai îndeaproape – în timp ce omul își luase libertatea de a o măsura din cap până în picioare – iar Olivia se decise în aceeași secundă că termenul *domn* nu fusese utilizat în cel mai corect mod posibil.

— Bună dimineța, domnule. Caut un domn pe nume...

— Atunci ați venit la locul potrivit, doamnă. Pentru că eu sunt un domn, în adevăratul sens al cuvântului. Omul păși înspre ea, adulmecând gălăgios, iar Olivia făcu un pas în spate. Aveți un miros îmbătător. Cu siguranță veți aduce invidia pe fața celorlalte doamne de-aici.

Bărbatul își atinse cu limba spațiul dintre obrazul inferior și gingie, iar apoi își țuguie ușor buzele. Olivia privi în altă parte, anticipând ce intenționa omul să facă. Însă bărbatul înghiți în sec, iar Olivia își așeză o mână deasupra abdomenului, aproape convinsă că va da afară tot ceea ce mâncase la micul dejun.

Era un om imens, lat în piept și cu un aspect feroce; nu dorea să aibă de-a face cu un asemenea om, nici în ruptul capului.

Olivia răsuflă profund.

— Îl caut pe domnul Ridley Cooper. Ați fi îndeajuns de amabil să mă îndreptați spre...

— Indiferent ce ar putea face omul acesta pentru dumneavoastră, doamnă... bărbatul zâmbi, accentuând și mai tare tensiunea dinlăuntrul ei. Eu vă pot fi de un mai mare ajutor. Acum, spuneți-mi, ați venit să călăriți? Sau aveți nevoie de cineva care să vă facă turul acestor grajduri? Oricare ar fi dorința dumneavoastră, o voi îndeplini cu plăcere.

Omul își propti o mână în boxa de lângă ea, în timp ce Oliviei i se tăia încet răsuflarea.

— Îmi cer scuze, cred că voi...

— Matthews!

Olivia privi dincolo de el, la domnul Cooper care pășea grăbit înspre ei, cu ochii scăpărând.

— Matthews, au nevoie de tine afară. În al doilea țarc. *Acum.*

Matthews se îndreptă de spate și aruncă o privire nu prea prietenoasă domnului Cooper. Porni înspre ușă, însă nu înainte de a-i zâmbi Oliviei, afișând niște dinți murdari și neîngrijiți.

Domnul Cooper îl petrecu pe individ cu privirea până ieși afară, iar apoi și-o întoarse spre Olivia.

— 'Neața, doamnă Aberdeen. Vă simțiți bine? Sunteți un pic palidă, doamnă.

Auzind ezitarea subtilă din glasul bărbatului, Olivia înghiți în sec, iar tensiunea din stomac se temperase încet.

— Sunt în regulă, domnule Cooper, spuse Olivia, indicând înspre registrul din mână, dornică să demonstreze că era aptă pentru slujba aceasta. Sunt gata să mă apuc de treabă, dacă nu vă deranjează să îmi arătați unde sunt depozitate lucrurile pe-aici.

Bărbatul ezită, privind-o cu atenție, iar apoi îi făcu semn cu mâna.

— Va fi plăcerea mea.

Omul porni în frunte printre boxele aliniate, iar Olivia se strădui să țină pasul cu el, tresărind ușor de durere în timp ce pășea anevoios. Își păstră atenția îndreptată în față și mergea mereu pe

mijlocul intervalului, evitând proximitatea cailor ce priveau prin spațiul dintre compartimente.

Domnul Cooper privi în urmă.

— Merg prea repede pentru dumneavoastră?

— Chiar deloc. Picioarele-i tremurau de durere, iar Olivia își încheștă dinții, încercând să-și concentreze atenția pe altceva. Mai erau încă ore bune până să se întoarcă în camera ei și să se poată descălța.

— Știți... bărbatul își încetini pasul. Bănuiam că veți veni aici mai repede, cam pe la începutul săptămânii. Am crezut că vreți să scăpați de ce e mai greu mai întâi.

Femeia auzi tonul jucăuș din vocea lui și începu să facă o listă în mintea ei cu tot ceea ce realizase până acum. Însă, atunci când văzu expresia de pe fața bărbatului, își dădu seama că omul glumise prietenos și se decise să îi răspundă printr-un simplu zâmbet.

Fără niciun avertisment, o iapă de culoare castanie, într-o boxă din dreapta ei, necheză încet și își azvârli capul pe spate. Olivia tresări, dezechilibrându-se ușor. Însă o mână puternică o prinse de talie, oferindu-i din nou stabilitate.

— E în regulă. Domnul Cooper râse blând. E doar Gem. Încerca să vă ureze un bun-venit, atâta tot.

Olivia se uită uimită în ochii iepei, deloc convinsă de întâmpinarea ei, însă mult prea conștientă de mâna domnului Cooper, care zăbovea de ceva timp pe spatele ei.

— Jim nu pare un nume potrivit pentru o iapă.

Ridley își încruntă sprâncenele, dar numai pentru o secundă.

— Oh... e Gem, după numele unei pietre prețioase. Unchiul Bob i-a dat numele acesta, deoarece i se păruse că a văzut un diamant în caiaua potcoavei ei, când fusese numai o mână. Fata asta e destul de mândră de ea, însă cu un motiv bine întemeiat. Ridley păși înspre iapă și o mângâie ușor pe frunte. A ieșit pe locul întâi la concursul de marți. Prințesa asta chiar poate zbura!

Văzând prietenia pe care domnul Cooper o legase cu Gem, Olivia își aminti de cealaltă iapă.

— Ce face calul cu care ați început să lucrați deja? Cel rănit în accidentul cu trăsura?

Ridley privi de-a lungul culoarului, iar Olivia îi urmări privirea și se opri asupra iepei în cauză, care se holba acum la amândoi.

Seabird își revine încet. Dar e încă sceptică în privința mea.

Olivia văzu dovada acelei neîncrederi stăruitoare, în momentul în care trecu pe lângă boxa iepei. Seabird făcu câțiva pași în spate, cu privirea ținută asupra celor doi.

O luară pe un coridor îngust, lăsând caii în urmă, iar Olivia răsufă ușurată.

Domnul Cooper se opri în drum.

— Cum se simte doamna Harding?

— Mi-aș dori să spun că e mai bine, dar nu pot. Totuși, situația ei nu s-a înrăutățit.

— Am avut doar impresia sau chiar am văzut ieri doctorul pe-aici?

Olivia încuviință din cap.

— I-a prescris în continuare odihnă, iar generalul Harding m-a rugat să mă asigur că respectă această rutină.

Ridley porni din nou pe coridorul îngust.

— Și nu sunteți de acord cu asta?

Olivia realiza acum că își exprimase opinia mult prea liber, așadar, își alese cuvintele cu grijă.

— Nu e vorba că nu sunt de acord cu odihna ei. Dar în egală măsură, consider că și mișcarea ajută. În limitele normalului, bineînțeles, adăugă ea, amintindu-și de ziua în care Elizabeth leșinase pe pajiște. Un episod care nu se mai repetase de atunci încolo.

Domnul Cooper o conduse înlăuntrul unei camere ce avea ferestre înalte înșirate pe unul din pereți, iar Olivia se opri în dreptul ușii, uluită. Rafturile se întindeau de la podea până la tavan și fiecare poliță era amenajată cu coșuri și cutii de toate mărimile. Pe un perete mai îndepărtat, erau instalate mai multe dulapuri, dintre cele mai înalte, dotate cu tot felul de sertare. Să inventarieze această cameră, sigur îi va lua două zile bune, dacă nu chiar trei. Olivia își aminti de sumele în dolari din registru...

Toate astea, pentru niște cai de curse.

— E ceva, nu-i așa? întrebă Ridley, domol. Animalele astea o duc mai bine decât marea majoritate a oamenilor pe care îi cunosc. Olivia râse.

— Și eu mă gândeam la exact același lucru.

— Ei bine – indică înspre rafturile din jur – de unde ați vrea să începeți? În partea aceasta sunt așezate piese de harnașament cum ar fi căpestre, hățuri, pripoane și hamuri. Pe partea cealaltă, în sertarele de acolo, veți găsi perii, piepteni și...

Ridley făcu un inventar cu toate lucrurile depozitate în cameră, de parcă lucrase aici de un an de zile și nu de o lună. Văzu un scaun undeva în colț și, simțindu-și picioarele de parcă călcase pe sticlă, și nu pe uscat, Olivia se decise numaidecât să înceapă cu sertarele.

Trecuse ceva timp deja, iar clopotul din turnul de lângă barăcile servitorilor, anunța prânzul. Inventariase deja șapte sertare, însă mai avea de două ori pe atât, iar Olivia se aplecă în față pe scaun și își întinse mâinile și picioarele pentru a se relaxa un pic. Mușchii gâtului și umerii o dureau îngrozitor, iar cămașa era toată udă de transpirație. Încă o zi călduroasă de iunie.

Se ridică de pe scaun, însă făcu o grimasă și se așeză din nou pe el. Ochii îi erau plini de lacrimi din cauza durerii din picioare. Pentru moment, tot ce putu Olivia să facă fu să își închidă ochii, așteptând ca durerea atroce să dispară. Poate era din cauza sângelui ce zvâcnea prin venele de la picioare, însă tensiunea se întetă neconținut. Ar fi dat orice să poată să își scoată cizmele din picioare, însă nu îndrăznea. Poate că dacă ar dezlega șireturile încălțăminte...

Începu cu piciorul stâng, iar apoi cu cel drept. Nu era o ușurare imediată, dar o ajutase. La cât de tare o strângeau cizmele, Olivia se îndoia că le-ar putea scoate din picioare.

— Sper că vă e foame, spuse domnul Cooper pășind pe ușă și ținând un coș în mână. Susanna și celelalte doamne ne-au pregătit un prânz delicios și apetisant.

Olivia privi în jos pentru a se asigura că rochia îi ascunde cizmele.

— Ce drăguț din partea lor. Își atinse fruntea cu dosul palmei și simți o dâră de sudoare. Cu siguranță, arăta de toată groaza.

Ridley gesticulă cu mâna.

— Nu vreți să faceți o pauză și să ieșiți cu mine afară?

Deși era dornică să schimbe căldura camerei cu aerul proaspăt de afară, Olivia ezită, nesigură dacă putea sta pe picioare, cu atât mai mult să umble. Fără să atragă prea multă atenție asupra ei, Olivia își mișcă ușor tălpile picioarelor, însă o durere insuportabilă o fulgeră din toate părțile.

Își aplecă fruntea și scrâșni din dinți, cuprinsă de rușine. Într-un final, își ridică treptat privirea.

— V-ar deranja enorm dacă am rămâne aici să mâncăm?

Ridley făcu câțiva pași înspre ea.

— Sunteți în regulă?

— Sunt bine. Dar în momentul în care rostise aceste cuvinte, corpul îi fu cuprins de o transpirație incontrollabilă.

Ridley puse coșul deoparte.

— Spuneți-mi care este problema.

Olivia clătină din cap.

— Sunt bine. Pur și simplu am nevoie de...

— Vă aduceți aminte? Ridley o privi ținând în ochi. Replica asta nu funcționează cu mine.

Olivia își încheștă maxilarele, deranjată de tonul lui autoritar.

— Mă dor un pic picioarele, atâtă tot.

Ridley își încreți fruntea.

— De la ce?

— De la *mersul pe jos*. Spera ca omul să fi auzit sarcasmul subtil din cuvinte.

Ridley își coborî privirea asupra picioarelor ei, iar Olivia își putea imagina ce gândea bărbatul.

— Unde v-ați plimbat?

Olivia își întoarse privirea.

— De-a lungul moșiei.

— Cât de departe de-a lungul moșiei?

— O bună bucată de drum.

— Ce înseamnă o bună bucată de drum?

Se simțea dojenită asemeni unui copil prost și neastâmpărat, și asta mulțumită lui. Olivia expiră frustrată.

— Am mers pe jos în celelalte locuri, pentru a face inventarierea săptămâna asta și am...

— *Ați mers pe jos* în toate celelalte locuri? Chiar și până la ferma de bovine? Și la ferma de oi?

Neîncrederea crescuse în glasul lui, iar Olivia încercă să își potrivească tonul cu cel al bărbatului.

— Nu exact asta am spus și eu? Îi venea greu să recunoască, mai ales din moment ce omul știa fobia ei. Cum *ați crezut* că mă voi deplasa într-acolo, domnule Cooper?

— Am crezut că vei vorbi cu unul dintre servitori, ca să te ducă într-o trăsură. Era cel mai logic lucru, de altfel.

Bărbatul folosisese cuvântul *logic*, iar lucrul acesta declanșase ceva înlăuntru la Olivia.

— Nu am avut libertatea să fac asta. Nu după ce generalul îmi pusese deja *un cal* la dispoziție.

Ridley expiră, neîncrederea înăsprindu-i trăsăturile.

În toată viața ei, nu dorise să evadeze dintr-un loc așa cum dorea să plece din această cameră. De nenumărate ori, Charles o muștrase aspru și o ocărâse pentru că nu se ridicase la nivelul așteptărilor lui... Și totuși, stătuse în fața lui, acceptându-i criticele – privirile infatuante și compătimitoare – și ar fi dat orice doar ca să aibă curajul să plece din fața lui. Acum însă, avea curajul, dar nu și forța necesară.

Preț de o clipă, domnul Cooper nu schiță nicio expresie, după care omul privi la ea cu înțelegere, apoi cu regret, iar în cele din urmă, cu cea mai rea dintre toate... cu compasiune.

— Nu te uita așa la mine, Ridley Cooper.

Ridley făcu câțiva pași înspre ea.

— De ce nu m-ai rugat pe mine? Te-aș fi dus eu.

— N-am avut nevoie de tine ca să mă duci. M-am descurcat de una singură.

— Da, râse scurt bărbatul. Pot să îmi dau seama de asta.

Olivia avu impresia că ceva înlăuntru ei se făcu bucăți. Se aplecă ușor și își legă repede șireturile de la încălțăminte, ridicându-se în picioare. Luată prin surprindere de amețeala ce o

cuprinse, apucă cu mâna dulapul pentru a se stabiliza, ridicând o mână în semn de protest atunci când domnul Cooper se apropie să o ajute.

— Stai jos, Olivia.

Olivia trecu pe lângă el într-o clipită, cu o forță pe care nici femeia nu credea să o aibă, instigată numaidecât de furie și orgoliu rănit. Se opri câteva secunde la capătul holului și se rezemă de perete pentru a-și câștiga din nou echilibrul. Scoase un geamăt, simțind de parcă cusăturile cizmelor erau gata să crape.

Îl auzi venind din spate, iar Olivia se strădui să pășească din nou, în timp ce lacrimi tăcute și fierbinți îi alunecau încet pe obraji. Din fericire, grajdul era lipsit de oameni, din moment ce toți plecaseră să prânzească. Însă caii erau tot acolo. Porni din nou înspre centrul culoarului, așa cum făcuse și înainte.

— Olivia, te rog întoarce-te. Vreau să vorbesc cu tine.

Femeia nu se întoarse în spate.

— Ați spus ce-ați avut de spus, domnule Cooper. Acum lăsați-mă în pace.

Era la jumătatea drumului, în dreptul boxelor aliniate, când amețeala o cuprinse din nou, de data aceasta și mai tare. I se părea că pământul de sub picioare se transformă în jar și în cele din urmă, pierdu orice urmă de echilibru, iar Olivia se prăbuși încet, la pământ.

Capitolul 21

Ridley reuși să prindă femeia înainte să se izbească de tot de pământ.

— E în regulă, șopti el, ridicând-o în brațe. Te-am prins. Neavând o altă opțiune mai bună, o duse într-unul din staule și o așeză pe paiele proaspete, atent la picioarele ei.

Olivia se uită țintă la el, cu barba tremurând. Fie era furioasă, fie plângea, nici Ridley nu era sigur de asta. Sau poate era și una, și alta.

Fața ei era lipsită de orice culoare; era palidă și avea respirația greoaie, dar în ciuda lacrimilor prezente pe obraji, ochii ei scăpărau de supărare.

— Nu am nevoie de mila ta!

— Foarte bine. Nici nu am de gând să ți-o ofer.

Olivia se ridică ușor pe coate.

— Și nu am nevoie nici de ajutorul tău.

Auzind tonul ei lezat, dar mai ales mândria ei rănită, Ridley râse.

— Ei bine, mă tem că nu ai încotro – sau poate vrei să fii aici atunci când se întoarce Juliet de la antrenamentele ei zilnice. Trebuie să nască în oricare dintre zile, deci lucrurile ar putea deveni chiar interesante.

Olivia Aberdeen îl fixă cu privirea, iar apoi scutură ușor din cap. Așa cum făcuse și în prima zi când o întâlnise, Ridley privea la ceea ce rămăsese din acea fetiță îndărătnică, încă prezentă undeva în străfundul inimii ei.

Își aruncă privirea la cizmele ei, legate în grabă, iar Ridley îngenunche în dreptul picioarelor femeii. De îndată, Olivia își acoperi gleznele cu rochia, afișând o expresie ce trăda dezaprobarea ei cu privire la intenția bărbatului.

Ridley se îndreptă de spate, șezând pe vine.

— Spune-mi că glumești.

Olivia dădu din cap, dezaprobator.

— Nu se cuvine.

— Dar e vorba doar de picioarele tale.

— M-aș... Olivia privi în lături. M-aș simți mai confortabil dacă nu ai face-o.

Ridley oftă adânc.

— Și cum crezi că te-aș putea ajuta atunci?

— Păi, dacă... își întoarse din nou privirea la el... dacă te-ai duce să o chemi pe Susanna? Poate că ea ar putea...

— Ea, Betsy și celelalte femei sunt ocupate cu hrănirea muncitorilor care se vor întoarce în orice moment, de altfel.

Olivia tresări de durere și își masă partea inferioară a piciorului.

— Lasă-mă să arunc repede o privire. Promit să nu mă uit unde nu trebuie. Nu așa cum am făcut prima oară când ne-am întâlnit. Ridley nu se putu abține.

Văzând sprâncenele ei arcuindu-se, bărbatul îi oferă un zâmbet pentru a-i arăta că totul fusese o simplă glumă. În cea mai mare parte. Mușcându-și buza inferioară, femeia încuviință din cap, într-un final.

Ridley desfăcu și mai tare șireturile pentru ca cizmele să alunecă mai ușor, însă de îndată ce scoase cizma stângă, agățată în călcâiul ciorapului, femeia icni de durere, căzând pe spate. În frustrarea ei, își umplu ambele mâini cu paie.

— Îmi pare rău, șopti el. Îl dureau să o vadă așa. Dar îl dureau și mai tare să vadă ciorapul îmbibat în sânge.

Olivia încercă să se ridice, dar bărbatul o prinse ușor de umăr.

— Stai întinsă și nu te mișca până scot și cealaltă cizmă.

Îngrozită, Olivia se lăsă de tot pe spate.

Cizma dreaptă fu mai greu de retras decât cea stângă și, pe când Ridley terminase cu amândouă, lacrimi tăcute alunecau din colțul ochilor ei. Îi sfâșiau sufletul, la fel ca propria lui nechibzuință de a nu se fi gândit că femeia va alege să umble pe jos dintr-un capăt în altul, în loc să ceară o trăsură. Văzând bășicile însângerate de pe tălpile picioarelor, mintea îi fu invadată de alte gânduri – gânduri pe care încercase de o viață întreagă să le îngroape, încă de când războiul se sfârșise.

Ridley suferea împreună cu ea, conștient de ce urma să facă.

— În regulă... Am scăpat de asta.

Olivia își șterse lacrimile de pe față și evită să îi întâlnească privirea.

— Arată rău?

Un râset se auzi în surdină, însoțit de conversațiile grăjdarilor întorși de la prânz, iar Ridley apucă cizmele femeii.

— Schimbare de planuri. Înainte să poată riposta, bărbatul îi înmână cizmele femeii și o ridică în brațe, îndreptându-se spre dosul hambarului. Bărbatul pășea în tăcere, iar Olivia privi în urmă în direcția de unde veneau vocile, abia acum înțelegând reacția bărbatului.

Ajunși la ușa din spate, Ridley îl zări pe Jedediah și încă patru bărbați trecând pe lângă locul unde se aflau ei. Așteptă ca aceștia să dispară din peisaj, iar apoi porni de-a lungul pajiștii pe o potecă împădurită, ce dădea înspre pârau. Nu l-ar fi deranjat o secundă să fie văzut cu ea în brațe. Însă știa că nu putea spune același lucru despre ea.

— Te simți bine? întrebă el, odată ascunși de umbra copacilor.

Olivia încuviință din cap.

— Încă mă mai doare, dar pot să spun că mă simt ca în rai din moment ce nu mai am cizmele alea pe picioare. Olivia își coborî privirea. Mulțumesc, domnule Cooper. Și pentru discreția dumneavoastră, printre altele.

Orice urmă de orgoliu rănit dispăruse, iar Ridley zâmbi – regretând tot ceea ce i se întâmplase, dar nu și faptul că se afla în brațele lui.

— Știu să fiu discret, dacă nu altceva. Dar... Privi în ochii ei, adorând imaginea de ansamblu. Nu crezi că ar trebui să depășim deja faza cu „domnul Cooper”, Olivia?

Femeia își încreți ușor buzele. Un gest adorabil, care întetea sentimentul de satisfacție pe care Ridley îl nutrea ori de câte ori ținea această femeie în brațe.

— Gândește-te la un lucru, scumpa mea, continuă el, pe un ton rafinat pe care – era mai mult ca sigur că – femeia îl considera adecvat pentru un domn al Sudului. Am trecut prin atâtea împreună, prin urmare nu crezi că am acumulat un minimum

de cordialitate care să ne permită să ne adresăm unul altuia pe nume?

Olivia era de-a dreptul uluită.

— Asta a fost chiar drăguț. Mă refer la felul în care ai spus-o. Ridley se opri brusc.

— Nu mă face să te scap, Olivia.

Olivia își încleștă și mai tare mâinile în jurul gâtului lui.

— Foarte bine... Ridley. Dar trebuie să recunosc, sunt surprinsă să constat că știi cuvântul *minimum*.

Ridley se prefăcu că o scapă din brațe, iar Olivia scoase un sunet ascutit, apucându-l și mai strâns de gât. Ochiul ei, de un albastru asemeni unei albastrele, erau înnegriți pe margine și așa de pătrunzători, iar zâmbetul ei întârziat și rușinos, dar în egală măsură de expresiv, se oglindea subtil în expresia ei într-un tot feminin.

Îl trecură toate nădușelile în clipa în care privirea ei se opri asupra buzelor lui, zăbovind un moment mai îndelungat. Acum nu se mai putea gândi la altceva decât la buzele ei, la cât de bine s-ar potrivi cu ale lui și cât de dulce ar fi sărutul ei. Spera cu tot dinadinsul ca Betsy să fi avut dreptate cu privire la femeia care-i furase deja ochii, cum că nu ar avea nicio șansă să nu fie prinsă de el, chiar dacă ar fi să primească un avans. Deoarece nu avea de gând să îi ofere niciun avans Oliviei Aberdeen – fie că era cinstit sau nu să facă asta.

— Unde mergem? șopti ea.

Apelând la o răbdare cu care natura nu îl înzestraseră, Ridley își văzu în continuare de drum.

— Mai sus un pic, înspre pârau. Iar apoi, mergem să o vedem pe Rachel. Cu siguranță, ea va ști cum să procedeze în privința ta.

Olivia privi, încruntându-se ușor din nas.

— Cine e această Rachel?

Ridley evită să răspundă la această ultimă întrebare, știind mult prea bine că uneori era mai bine să cunoști lucrurile din proprie experiență.

Olivia privi ținută la baraca așezată la marginea pădurii, care nu era departe de casa mare, iar apoi din nou la Ridley. Fericită că

omul acesta era cu ea și recunoscătoare pentru spatele lui puternic, Olivia încă se lupta cu sentimentul de rușine ce o cuprinsese atunci când își aminti de ce făcuse bărbatul acesta pentru ea, la pârau.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă cari în brațe tot acest drum.

— Mie nu îmi pare rău, prin urmare, nici ție nu ar trebui să îți pară rău.

Olivia nu mai fusese purtată pe brațele unui bărbat până acum. Deși se așteptase la acest lucru în noaptea nunții ei, totuși, Charles o conduse simplu în dormitor și închise ușa în urma ei. Stomacul ei se strânse, amintindu-și de ceea ce urmase. Dar Olivia nu dorea să se gândească la Charles în clipele acestea. Sau vreodată de acum încolo.

— Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, spuse ea, șoptind.

Ridley își strânse și mai tare mâinile în jurul ei.

— Pentru un minut, am crezut că vei leșina în brațele mele.

— Pentru un minut și eu am crezut același lucru. Și sunt sigură că aș fi făcut-o... dacă nu ai fi continuat să vorbești cu mine.

Un zâmbet se ivi în colțul gurii lui.

— Ai fost surprinsă să vezi câte cuvinte cunosc, sunt sigur de asta.

Olivia se asigură că bărbatul îi citește zâmbetul larg de pe față.

— Poate că am simțit un *minimum* de surpriză, într-adevăr.

Amândoi râseră, iar tachinarea o ajută să mai uite nițel de stânjeneală. Simțise o durere acută atunci când apa rece a pârau-lui îi acoperise bășicile deschise, dar o ajutase să desprindă ciorapii lipiți de rană din cauza sângelui uscat. Însă această durere nu fusese nimic în comparație cu ceea ce urmase. Ridley se întoarse cu spatele, iar Olivia își îndepărtase ciorapii ce-i ajungeau până la glezne. Apoi, cu o delicatețe pe care Olivia nu ar fi crezut că un bărbat ar putea să o posede, Ridley eliberase materialul prins în rănile deschise. Deși gestul în sine o rușinase, totuși, bărbatul îi câștigase toată admirația.

Privise pe furiș de câteva ori la el și nu o dată se întrebasese cât de multe știa omul acesta cu privire la împrejurările ei – cu privire la ea – și dacă nu cumva unul dintre servitori îi spusese deja despre Charles și despre tot ceea ce se întâmplase. Deoarece era ferm

convinsă că lumea știa de trecutul ei. Însă alungă gândul înainte să prindă rădăcini. Nu dorea să se gândească la asta acum.

Pe măsură ce se apropiau, îngrijorarea reapăru în inima ei.

— Ești sigur că nu se va supăra că nu am anunțat-o că venim?

Ridley dădu din cap.

— Rachel nu e genul acela de persoană. Nu numai că nu se va supăra... Ridley privi la ea, zâmbindu-i caraghios. Dar probabil că știe deja că ne îndreptăm într-acolo.

Olivia se uită în ochii lui.

— Deci vrei să spui... că femeia e clarvăzătoare? Olivia auzise de oameni care întrevedeau momente din viitor înainte ca acestea să se întâmple.

— Nu aș spune asta. Dar femeia știe câteva lucruri. Și e pricepută și la tratarea bolilor, ba chiar aș spune că e doctorul tuturor servitorilor și al grăjdarilor. Ea e cea care a preparat cataplasmele pentru piciorul lui Seabird, care s-a vindecat de altfel, fără nicio cicatrice.

Coliba era asemănătoare cu barăcile de pe partea cealaltă a conacului și totuși, mult mai spațioasă. Fără a fi aranjate într-o anumită ordine, vase de lut de toate formele și de toate mărimile împodobeau fațada barăcii, dar și curțile laterale, iar marginile lor erau pline cu ierburi medicinale. Olivia recunoscuse armurariul și ciuboțica-cucului, însă nu și restul.

Nici nu ajunseră bine pe veranda barăcii, că ușa se deschise și o femeie stătea în așteptare înăuntru, la umbră. Părea să-i fi așteptat de ceva timp.

— Mi-ați adus un pacient azi, domnule Cooper. Era o afirmație, și nu o întrebare.

— Bună ziua, Rachel. Ridley făcu un semn cu capul. Da, doamnă, așa e. Rachel Norris, aș dori să ți-o prezint pe...

— Știu cine e persoana aceasta. Aș putea spune că eu și doamna Olivia Aberdeen ne cunoaștem de ceva timp. Ne știm dinainte, cu alte cuvinte.

Olivia se uită chiorâș și ar fi dat orice să poată vedea femeia mai bine, convinsă că Rachel Norris se înșelase în această privință. Îndeplinindu-i parcă cererea nerostită, femeia păși încet în lumina soarelui.

— Tu și cu mine ne-am mai văzut una pe alta cu ceva timp în urmă, doamnă. Sunt sigură că vă amintiți. Dar nu am avut plăcerea să ne cunoaștem față în față până acum.

Văzând părul cârlionțat al femeii, de un maro-închis și culoarea pielii, ce semăna cu spuma maronie a cafelei, Olivia își aduse vag aminte de această descriere. Apoi, gândindu-se mai cu băgare de seamă, își aminti unde o mai văzuse pe femeia aceasta. Din dormitorul ei, în prima ei dimineață la Belle Meade. Rachel Norris purtase o pelerină atunci, cu părul liber și neîngrijit. Ce nu văzuse Olivia de la acea distanță, fură ochii surprinzători ai femeii, de un albastru sclipitor, ochi ce spuneau o poveste mult prea familiară cu o singură privire, ochi peste care timpul își lăsase amprenta și care păreau să citească fiecare gând ce-i trecea prin minte Oliviei, într-un singur moment.

Olivia își aplecă capul, cu fața cuprinsă de căldură.

— Sper că... nu vă deranjează că am venit, doamnă, adăugă ea, în timp ce Ridley dădu ușor din umăr. Doar atunci realizase Olivia că își înfipse unghiile în umărul bărbatului.

— De ce ați spune un lucru ca acesta, doamnă Aberdeen, când domnul Cooper v-a asigurat deja că totul e în regulă? Rachel păși în lateral și le făcu semn cu mâna să intre.

Nu dorea să intre în casa acestei femei și totuși, Olivia nu mai avea de ales din moment ce Ridley pășise deja înăuntru. Dar măcar bărbatul era cu ea și nu o va lăsa singură, Olivia era sigură de asta.

Un miros înțepător provenea dinlăuntru barăcii, dulce și savuros, dar în același timp prea puternic. Nu era de mirare, din moment ce smocuri de ierburi uscate atârnav de grinzi, alături de ceapă, sfeclă și porumb – și numeroase alte roade.

Olivia privi pe furiș la gazdă, în timp ce femeia trecea pe lângă ei. Rachel Norris purta o rochie de un verde-închis și maro, culorile pământului. Buclele ei erau prinse într-o fâșie subțire de piele și aranjate într-o parte. Femeia era mai în vârstă decât crezuse Olivia atunci când o văzuse pentru prima dată. Probabil peste cincizeci de ani sau poate chiar șaiszeci. Însă în ciuda vârstei înaintate, femeia era încă frumoasă, exotică într-un fel, și grațioasă asemeni unei vulpi. Olivia avea impresia că descrierea i se

potrivește de minune, deoarece privind în jur avea sentimentul straniu că intrase într-o vizuină.

Rachel arată înspre o canapea uzată, așezată lângă vatra rece, iar Ridley păși de-a lungul camerei și o așeză cu grijă pe Olivia acolo; stătea cu cizmele în brațe, și cu tălpile picioarelor, atingând podeaua de lemn.

Rachel se uită țintă la ea – mai precis la picioarele ei goale – iar Olivia își potrivește rochia pentru a le acoperi.

– Fie ești o femeie încăpățânată, doamnă Aberdeen, fie o femeie proastă. Care din două?

Ridley râse o secundă, după care își dresă repede glasul. Olivia însă nu putea face altceva decât să privească încremenită. Gura îi era uscată ca lâna.

– Vă asigur doamnă, *nu* sunt o proastă.

Rachel o privi cu niște ochi pătrunzători.

– Nici nu te-am luat drept una, doamnă Aberdeen. Dar am vrut să aud asta din gura *ta*. Ți-e foame? Sau mai bine zis vă e foame? Am niște supă încălzită pe cuptor.

Olivia încuviință din cap, sceptică într-un fel, gândindu-se la ce ar fi putut pune femeia în mâncare, dar pe jumătate flămândă.

– Da, vă rog, aș aprecia mult.

Ridley păși înspre ușă.

– Eu nu doresc, Rachel. Mulțumesc oricum. Trebuie să mă întorc înapoi la muncă. Dar mă voi întoarce pentru dumneavoastră, doamnă Aberdeen, în cel mai scurt timp. Privi din nou la Rachel. Cât crezi că va dura...

– Două ore, domnule, spuse Rachel, privind la Olivia. Sau mai bine zis trei. Femeia îl conduse pe bărbat afară.

Olivia se aplecă în față pe canapea, încercând, fără nicio discreție, să îi capteze atenția bărbatului, dar acesta nu se uită la ea. Nu până în ultima secundă, atunci când ușa dădea să se închidă.

Apoi omul îi făcu cu ochiul, oferindu-i un zâmbet.

Ceva vreme mai târziu, întinsă pe canapea așa cum Rachel Norris o instruisese, Olivia stătea cu picioarele rezemate pe niște perne și cu apetitul potolit, privind la femeia ce lucra cu spatele la

ea. Rachel se mișca sistematic, măcinând ierburi parfumate cu un mojar și un pistil, iar apoi le amestecă cu niște lichide ce proveneau din borcane de sticlă fumurii, pentru a crea un amestec misterios.

Supă, pe de altă parte, fusese sățioasă și surprinzător de delicioasă – deși Olivia intuise că Rachel Norris era o femeia ce puneă preț mai mare pe nutriție, decât pe gustul în sine al mâncării. Chiar și așa, Olivia fusese recunoscătoare pentru generozitatea femeii și îi comunicase deja acest lucru.

Minutele treceau unul după altul, iar Olivia privea în tăcere, asta până când suspansul devenise de-a dreptul insuportabil. Încercă să vorbească pe un ton prietenesc, sperând ca femeia să posede darul conversației.

— Stau întinsă aici de ceva timp și mă întrebam ce faci acolo și dacă ceea ce pregătești în vasele acelea vei pune și pe picioarele mele.

Dacă da... Olivia zâmbi, dar pe un ton destul de forțat chiar și în urechile ei. Aș dori să știu ce ai pus totuși în mixtura aceea.

Rachel Norris amestecă în continuare ingredientele. Olivia se aplecă spre margine și privi încordată, încercând să-i atragă atenția, și aproape căzu de pe canapea, dar se opri la timp.

Poate că femeia era surdă și citea doar de pe buze. Totuși Olivia nu credea asta, dar reveni în mintea ei la momentele de adineaori din baracă și se strădui să-și amintească dacă Rachel îi privise în ochi atunci când vorbise. Fără să poată trage nicio concluzie din toată această dilemă, Olivia renunță la această suită de idei.

Nu credea pentru o secundă, că Rachel Norris era surdă. Poate nepoliticoasă...

Chiar deasupra capului ei, era agățat un smoc de ceapă uscată, iar Olivia se holbă la el, întrebându-se de cât timp stătea acolo și dacă...

Se uită cruciș, aproape sigură că văzuse smocul mișcându-se.

Tensionată, așteptă din nou ca ceapa să se miște și se gândi ce plăcere îi va face să îi zică câteva de la obraz lui Ridley Cooper pentru că o aduse aici.

Într-un final, cu nervii la pământ, se ridică de pe canapea, atentă la picioare.

— Mă gândeam că... poate ar fi mai bine să apelez la un doctor mai întâi. *Înainte* să te deranjezi cu prea multe leacuri. Apoi, dacă tratamentul lui nu va avea niciun efect, voi veni și te voi căuta din nou. Dar Olivia știa că odată afară din baracă, nu se va mai întoarce niciodată aici.

Din nou așteptă. Și din nou niciun răspuns.

Încercă să pună presiune pe picioarele ei pentru a vedea dacă ar putea călca pe ele, însă se îndoi imediat de acest gând. Nu mai erau la fel de umflate cum fuseseră înainte încălțată, dar știa că o va dura enorm să pășească pe ele. Mai mult decât atât, va fi nevoită să meargă desculță prin noroi, iar asta însemna să își curețe iarăși bășicile. Gândul acesta era destul de descurajant. Totuși, se săturase de tăcerea aceasta.

Olivia își ridică bărbia și își dresе glasul intenționat.

Niciun cuvânt.

— Știu că mă auziți, domnișoară Norris. Și aș aprecia dacă...

— E doamna Norris, doamnă. Rachel se întoarse înspre ea, cu bolul în mână. Am fost căsătorită, cu mulți ani în urmă. Dar soțul meu a decedat, la fel ca al tău, adăugă ea, cu o voce blândă.

Olivia își mișcă gura ca să vorbească, însă cuvintele pregetau să apară.

— Deci... încercă să se exprime, într-o manieră cât mai blajină. *Ai auzit* ceea ce am spus în tot acest timp, dar nu ai cutezat să îmi răspunzi.

Rachel așeză bolul pe o marginea mesei, iar apoi își trase un scaun lângă ea.

— Asta pentru că nu m-ați întrebat nimic, doamnă. Tot ce ați făcut a fost să vă *întrebați* una, să vă *gândiți* la alta... rostind cu voce tare tot ce aveți de gând să faceți. Cu alte cuvinte, ați purtat o conversație doar cu dumneavoastră. Și pot să afirm că sunteți chiar bună la asta.

Așa cum procedase și prima oară când o văzuse pe această femeie, tot ce putu Olivia să facă fu să se holbeze în ochii ei.

— În plus de asta... Rachel își trase scaunul mai aproape și își întinse mâna după bolul de pe masă. Nu cred că ați avut nevoie să vă răspund la ceva. Vocea dumneavoastră poate fi foarte suavă, doamnă, la fel ca și cuvintele pe care le roștiți. Un zâmbet

cald se ivi în colțul gurii ei, și aceeași căldură emanau și ochii ei, de un albastru pătrunzător. Dar serios, doamnă Aberdeen, am auzit și ceea ce nu ați spus *printre* toate acele cuvinte. Vreți să plecați odată de aici. Departe de mine și de baraca mea.

— Dar... Olivia afișă un zâmbet lipsit de orice umor, tulburată de tonul direct al femeii și rușinată să constate că fusese într-atât de transparentă. Nu e adevărat, doamnă Norris. Mă bucur să fiu aici și apreciez mult ceea ce...

Rachel ridică din sprânceană și o înfruntă cu o privire cordială și totuși, indisputabilă, iar Olivia avu impresia că toate cuvintele bine intenționate, dar de o curtoazie falsă, îi dispărură de pe buze, într-o singură clipită. Nu îi plăcea felul în care femeia aceasta citea prin ea... la fel cum făcea o altă persoană pe care Olivia o cunoștea îndeajuns de bine.

— Un lucru pe care l-am învățat cu câțiva ani în urmă, doamnă, este că, cu cât sunt mai numeroase cuvintele, cu atât este mai mare deșertăciunea. Dar înțeleg motivul pentru care vă simțiți așa. Sunteți o femeie albă, până la urmă. Sunteți obișnuită cu alte lucruri și cu alte mijloace. Dar sunt dispusă să vă ajut, dacă încă doriți acest lucru. Rachel gesticulă cu mâna. Acum vă rog să vă întindeți din nou pe canapea, doamnă. Trebuie să întind un strat gros din această mixtură pe picioare, iar aceasta trebuie să se așeze bine pe rănilor dumneavoastră, înainte ca domnul Cooper să se întoarcă.

Fără să știe cu certitudine de ce, Olivia făcu așa cum îi ceruse femeia. În timp ce Rachel Norris întinse alifia urât-mirositoare pe tălpile și călcâiele picioarelor ei, Olivia se gândi la ceea ce-i spusese Rachel și înțelese de ce Ridley Cooper agreea această persoană așa de mult.

Nu știa nici acum ce se afla în acea mixtură dar după o oră, două, nici nu îi mai păsa. Durerea trecuse de la o zvâcnire puternică, la un ecou îndepărtat, până dispăruse cu totul, într-un final.

Mai târziu în acea seară, Olivia stătea întinsă în patul ei sub un cearșaf subțire, întorcându-se ba încolo, ba înapoi, recunoscătoare pentru fiecare adiere de vânt ce venea de-afară. În cele din urmă, se ridică din pat și păși de-a lungul camerei înspre

fereastra deschisă, purtând ciorapi așa cum o instruisese Rachel, împreună cu încă o aplicare din acea mixtură urât-mirositoare – dar făcătoare de minuni; o alifie ce conținea cine-știe-ce.

Din nou, gândul îi fugi la Rachel Norris și se întrebă care era locul pe care îl ocupa femeia aceasta aici, la Belle Meade. După spusele lui Ridley, Rachel doftoricea toți slujitorii, grăjdarii, ba chiar și caii, ceea ce explica rolul ei aici. Dar casa femeii era cu mult mai frumoasă decât colibele celorlalți muncitori și era separată de toate celelalte barăci. Pur și simplu o făcea pe Olivia să se întrebe dacă nu cumva exista cumva o relație de familie între...

Pe hol se auzi un ciocănit la o ușă, iar privirea Oliviei se întoarse înspre ușa de la camera ei. Cine ar putea fi trează la ora asta? Întredeschise ușa și o zări pe Mary stând la câțiva pași depărtare de dormitorul verișoarei Lizzie.

Ușa lui Lizzie se deschise, iar frânturi din conversația și râsetele fetelor întrerupse tăcerea. Într-un târziu, Mary se întoarse și porni în direcția scărilor.

— Mary, șopti Olivia, în momentul în care Lizzie închise ușa. Nu știa încă ce să-i zică fetei, dar căutase deja nenumărate oportunități ca să vorbească cu ea, în speranța că va reuși să repare orice fisură exista între ele.

Mary se opri brusc, ținând lampa cu ulei în mână, iar lumina aruncă o sferă aurie în jurul ei, relevând o expresie mohorâtă pe care fata părea să o afișeze ori de câte ori se afla în prezența Oliviei.

— Bună seara, doamnă Aberdeen. Aveți nevoie de ceva?

Mereu aceeași politețe rigidă; mereu aceeași antipatie, ascunsă minuțios.

Olivia păși pe verandă și fu întâmpinată de briza caldă a aerului de-afară.

— Ești trează la o oră așa de târzie, Mary. Olivia îi oferă un zâmbet, deși se îndoia că fata îi va întoarce gestul. Și într-adevăr, nu o făcu. Și tu ai probleme cu somnul?

— Am fost nevoită să îi returnez ceva verișoarei Lizzie, doamnă Aberdeen. Și tocmai am făcut asta. Acum... vă urez noapte bună, doamnă. Se întoarse să plece.

— Mary...

Fata se opri brusc, deși comportamentul ei rigid, trăda dezaprobarea ei. Dar buna creștere – pe care Olivia o știa mult prea bine – nu îi permitea să plece.

— Te rog, Mary, așa cum ți-am sugerat și înainte, mi-ar face plăcere să îmi spui Olivia. Până la urmă, nu sunt *cu mult* mai în vârstă decât tine.

Mary încuviință din cap, însă nu spuse nimic.

Conștientizând că aceasta nu avea să fie o luptă ușor de câștigat, Olivia făcu un pas în față, căutând cuvintele potrivite.

— Poate că nu e momentul cel mai oportun... dar de mult am dorit să îți spun cât de recunoscătoare îți sunt ție și familiei tale pentru că mi-ai permis să locuiesc aici, la Belle Meade.

Mary nu făcu niciun gest, iar Olivia simți nevoia să umple tăcerea. La urma urmei, ea începuse întreaga conversație.

— De când a murit mama mea, prietenia mamei tale a fost o sursă de încurajare pentru mine. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Dar desigur, fiind fiica ei, știi deja ce femeie minunată e mama ta.

Mary schiță un zâmbet ciudat.

— Oh, bineînțeles că știu. Din moment ce *sunt* fata ei, așa cum ai spus-o și tu.

Tonul fetei părea în dezacord cu zâmbetul de pe față, dar Olivia nu se lăsă, dornică să elimine tensiunea dintre ele două.

— Am vrut să te felicit pentru felul în care ai cântat la pian seara trecută. Cânti cu o așa ușurință, de parcă mâinile tale abia ating acele clape. Ești chiar talentată, Mary.

— Nu la fel de talentată ca Selene.

De îndată ce rostise aceste cuvinte, Mary își mușcă buza de jos, iar Olivia simți durerea acestei fete, mai ales că văzuse deja cu ochii ei cum toată lumea își îndreptase întreaga atenție asupra fetei celei mari, în detrimentul celei mici.

Olivia schiță un zâmbet.

— Nu am crezut asta nici măcar o secundă. Doar că Selene e mai mare și a avut mai mult timp să exerseze, atâta tot. Mai mult decât atât, tu ești talentată în felul tău. Am văzut cum stai și trudești cu orele pe o bucată de dantelă, până când fiecare cusătură și fiecare buclă sunt perfect brodate.

Mary se înmuie puțin, de parcă încerca să se deschidă în fața Oliviei, dar nu știa cum.

Olivia privi la gulerul de dantelă al fetei.

— Faci o treabă excelentă, Mary. I-am spus același lucru și mamei tale zilele trecute când ne plimbam împreună, și a fost de aceeași părere cu mine. Sunt sigură că și mama ta crede exact același lucru.

— Chiar și în licărirea lămpii, Olivia văzu cum Mary se schimbă din nou la față. Fata afișă un zâmbet dulce, de-a dreptul surprinzător.

— Ce *drăguț* din partea ta să îmi faci cunoscută părerea mamei în această privință. Mary se întoarse cu privirea înspre scări. E târziu, deci bănuiesc că înțelegi de ce trebuie să plec. Noapte bună, Olivia.

Mary ajunsese în dreptul scărilor înainte ca Olivia să poată răspunde.

— Noapte bună, Mary, șopti ea, știind că spusese ceva ce o supăraseră pe fată. Dar nu își putea da seama care era acel lucru.

Din nou în camera ei, Olivia se așeză în dreptul ferestrei, sorbind tăcerea din jur și rostind o rugăciune pentru Mary Harding.

Pajiștea era învăluită în lumina caldă a lunii, iar țarcurile dimprejur erau lipsite de orice mișcare. Chiar dacă glicina de pe zăbrele nu prea mai avea flori, Olivia simțea încă parfumul său îmbietor. Era întuneric în baraca veche a bătrânului Harding, iar acest lucru nu o surprinsese pe Olivia. Era târziu în noapte, iar Ridley avea obiceiul să se trezească odată cu răsăritul soarelui, chiar el o informase cu privire la acest lucru.

Abia îi apărură acest gând în minte când zări pe cineva coborând scările verandei. Știa că numai Ridley și unchiul Bob își aveau locuința acolo, prin urmare îi fu ușor să recunoască care din doi era acea persoană. La prima vedere, nu era sigură că omul o zărise – sau că știa măcar care este dormitorul ei – însă se convinge de acest lucru în momentul în care Ridley ridică o mână să o salute.

Olivia zâmbi și își vârî brațul afară pe fereastră, făcându-i semn cu mâna și având grijă să nu se aplece prea tare în față. Avea sentimentul straniu că făceau ceva ce nu le era permis, iar Olivia îi făcu din nou semn cu mâna, din simplul motiv că putea alege să facă asta.

Capitolul 22

— Astăzi vei fi a mea, fetițo, spuse Ridley blând, zâmbind în momentul în care Seabird se uită pieziș la el dincolo de țarc. Era conștient de mulțimea ce se adunase azi în jurul lor. Jedediah împreună cu un grup de grăjdari priveau, așezați lângă poartă, la fel și Jimmy – băiatul pe care îl cunoscuse în prima lui zi aici – care purta aceeași beretă veche și uzată, ce îi acoperea în întregime urechile.

Poate era din cauza temperaturii de amiază, care se menținea constantă și în același timp sufocantă, și care nu părea să mai depășească această nădușeală, dar Ridley era nespus de încrezător azi. Avea impresia că opoziția lui Seabird pălea încet și avea de gând să profite la maximum de această oportunitate.

Săptămâna trecută, fusese atât de ocupat cu herghelia și mânjii de curând născuți, încât nu petrecuse prea mult timp cu Seabird – nici cu Olivia, de altfel. Dar astăzi își puse în gând să schimbe situația aceasta. În ambele privințe.

— Se uită la tine diferit, domnule, îi șopti unchiul Bob din spate. Și asta e bine... chiar foarte bine.

Ridley scoase o felie de măr din buzunarul său și o întinse înspre Seabird care își umflă nările.

— Haide, fetițo. Ridley păși în față, cu mâna întinsă și felia de măr în palmă. E pentru tine. E a ta, dacă vii încoace.

Seabird își dădu capul pe spate și necheză ușor, iar apoi făcu un pas în față; și încă unul. Ridley zâmbi, ajungând să cunoască privirile și starea de spirit a acestui cal, mai bine decât pe-ale lui. Era o ființă frumoasă și sprintenă. Piciorul ei se vindecase mai bine decât se așteptase chiar și unchiul Bob și totuși, nu va

putea niciodată să participe la curse așa cum o făcea Gem. Când generalul Harding o observase la începutul săptămânii, Ridley văzuse o urmă de regret pe fața lui. Dar o înțelegere era o înțelegere, iar Ridley avusese deosebita plăcere să îi amintească acest mic detaliu.

Seabird se opri la doar câțiva pași de el și un sentiment de recunoștință crescua în inima lui. Cu palma încă întinsă, parcurse distanța rămasă până la iapă, pe jumătate ușurat, dar mai mult entuziasmat deoarece, în sfârșit, reușise să convingă acest cal să...

Seabird o luă la fugă. Într-o secundă, iapa era de cealaltă parte a țarcului, depărtându-se de gard într-o singură clipită. Dacă Ridley nu ar fi văzut-o cu ochii lui, nu ar fi crezut-o în stare de așa ceva. Porni în galop, în concurență parcă cu vântul, îndreptându-se spre izlazurile de jos, fără să-și încetinească pasul.

Un cor de exclamații și râsete proveneau din spatele lui, de la grăjdarii ce fuseseră martori la cele petrecute și însuși Ridley s-ar fi alăturat lor dacă nu ar fi fost cuprins de o așa mare uimire.

— Ai văzut asta, unchiule Bob?

— Da, domnule... Și încă nu îmi vine să cred. Niciodată nu a mai fugit așa. Mai mult decât atât, nu îmi amintesc să o fi văzut vreodată sărind așa.

Jimmy fugi înspre ei.

— Dumnezeule mare, domnule Ridley. În viața mea nu am văzut un cal să facă asta: să stea nemișcată ca un copac; băiatul imită caraghios, poziția iepei. Iar apoi, să gonească dintr-odată ca un tun. Pufni în râsete, potrivindu-și ritmul pașilor după al lui Ridley. Vreți să înșeez un cal, ca să o aduceți înapoi?

Așa cum făcea de fiecare dată, Ridley prinse de cozorocul șepcii băiatului și i-o trase o țără mai înspre nas. Jimmy zâmbi ștrengărește.

— Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos. Bărbatul privi la unchiul Bob care încuviință din cap, adevărind în tăcere ceea ce Ridley știa deja.

Seabird se luptase cu el pe propriul lui teritoriu, jucând după propriile sale reguli. Acum, se cuvenea ca Ridley să îi ofere același dram de curtoazie.

O găsi în pășunea de jos, la o milă sau două depărtare. Stătea liniștită, de parcă-l așteptase de ceva timp; sau cel puțin așa avea Ridley impresia. Se apropie câțiva centimetri de ea, însă Seabird nu se mișcă din loc. Doar îl privea ținută în ochi.

Porni din nou înspre ea, iar apoi se opri. Nu știa de ce, dar avea presimțirea că nu era bine să se apropie mai mult de atât. Nu încă.

Stătuse nemișcat câteva secunde, cu soarele în față. Apoi îngenuncha, până când genunchii începură să îl doară, după care se așeză jos, privind-o neconținut. Îi admira frumusețea și viteza cu care alergase cu ceva timp în urmă și, pentru prima dată, înțelese ce privilegii ofereau aceste animale oamenilor din jur. Să fie purtați pe spinarea lor. Să beneficieze de pe urma puterii lor. De-a lungul anilor, au purtat regi și cerșetori în spate; bogați și săraci; au mărșăluit prin câmpuri de bătaie sau prin piețe. Au cărat tunuri în războaie, iar înainte și după războaie au tras la pluguri. Oare ce spusese unchiul Bob despre aceste creaturi în acea noapte pe munte? Cum că Dumnezeu a făcut un lucru extraordinar atunci când le-a creat.

Și într-adevăr, așa era. Soarele apunea încet pe coasta dealului, aruncând o lumină portocalie deasupra pajiștii în timp ce iarba deasă dimprejur părea poleită cu aur. Cântecul greierilor se auzea în surdină, iar primele stele decorau deja cerul albastru al serii. Ridley auzi un foșnet în iarbă.

Își întoarse privirea în spate.

Seabird venea înspre el, fiecare pas calm și măsurat, oprindu-se la câțiva centimetri de el. Ridley își întinse ușor mâna, cu bucata de măr în palmă. Iapa o savură într-o clipită și se apropie și mai tare, atingându-i capul cu botul. Ridley râse, ridicându-se încet.

— Ca o femeie, șopti el. Mereu râvnind mai mult.

Bărbatul se aplecă în față, până când fruntea lui se lipi de a ei și îi masă delicat urechea. Mulțumesc, domnișoară Birdie, spuse el printr-o șoaptă, amintindu-și că așa o strigase unchiul Bob odată. Îți mulțumesc pentru tot ce dăruiești.

Elizabeth sorbi o înghițitură din ceașca de porțelan.

— Mmmm... e așa de delicios, Livvy. Ce e asta?

Încercând să sune cât se poate de indiferentă, Olivia se aplecă în față, pe balansoarul de pe verandă, și își turnă și ei o porție mică.

— E un amestec de ceai pe care mi-am dorit mult să-l încerci. Elizabeth râse ușor.

— Ei bine, știu că e ceai, scumpa mea. Mă refeream... dacă știi ce conține? Am impresia că simt un gust de portocală. Luă încă o înghițitură și își închise ochii, preț de o secundă. Parcă simt și cuișoare. Dar mai e ceva de care nu pot să îmi dau seama. Lasă un gust puternic și totuși, plăcut.

Olivia zâmbi, simțind un dram de victorie.

— Într-adevăr, *conține* coajă de portocală. Și cuișoare, după cum ai spus. Olivia sorbi din ceai, amintindu-și că pusese și ea odată, aceleași întrebări. Dar cred că ceea ce simți tu e rădăcină de ghimbir.

Elizabeth încuviință, entuziasmată.

— Da! Cred că ai dreptate. Ador ghimbirul!

Zâbind, Olivia își imaginează cât de fericită va fi Rachel când va auzi cât de încântată a fost Elizabeth de rețeta ei.

După ce experimentase chiar ea efectul benefic al acestor ierburi medicinale, Olivia nu pregetase să împărtășească cu Rachel detalii referitoare la condiția de sănătate a lui Elizabeth. Însă nu pomenise nimic cu privire la diagnosticul doctorilor. Era sigură că aceste plante îi vor fi benefice și lui Elizabeth. În decursul ultimelor zile, Rachel culesese toate ingredientele necesare pentru a realiza ceea ce numise „amestecul special al doamnei Harding”.

Primele doisprezece pachetele de fructe și ierburi uscate – chiar dacă, fără îndoială, au fost benefice pentru corp – *nu* au fost delicioase pentru bolta palatină. Prin urmare, Rachel a adăugat ingrediente peste ingrediente și a fiert ceai după ceai. Slujba Oliviei a fost să deguste fiecare ceașcă, dar și să analizeze modul în care stomacul ei reacționase la toate aceste tratamente. Într-un final, Rachel dădu peste o combinație pe care o denumise

„ingredientele perfecte ale naturii” și pe care Olivia o considerase nespuse de delicioasă și – de două săptămâni încoace – ușoară pentru digestie.

Olivia se uită pe furiș la Elizabeth. Se hotărâse să îi prezinte treptat beneficiile acestui ceai, știind că unii oameni erau sceptici atunci când venea vorba să te tratezi cu „remedii de-ale negrilor”, așa cum le numeau ei. Nu credea că mătușa Elizabeth era una dintre aceste persoane, dar nu era la fel de sigură în privința generalului, prin urmare nu dorea să își asume un risc inutil. Nu din moment ce credea cu ardoare că plantele medicinale ale lui Rachel o vor ajuta pe Elizabeth să își recâștige puterea.

Olivia sorbi din ceai, legănându-se în față și în spate pe balan-soar. Apoi din capriciu, zâmbi și își scoase picioarele la vedere, înclinându-le ba într-o parte, ba în alta, până când mătușa Elizabeth observă și ea gestul Oliviei.

— Mulțumesc încă o dată, mătușă Elizabeth, că ai binevoit să îmi împrumuți aceste cizme. Se potrivesc de minune.

Elizabeth îi oferă un zâmbet.

— Mă bucur așa de mult că îți plac. Pe mine m-au jenat dintotdeauna, de aceea le-am purtat așa de rar. Privi cu o ușoară încruntare. Dar serios, Livvy... data viitoare, roagă-o pe Susanna sau cere-i lui Jedediah să-ți cheme o căruță dacă celelalte două trăsură sunt ocupate. Nu e nevoie să parcurgi distanța pe jos.

Olivia zâmbi și ignoră complet ultimul comentariu.

Elizabeth își întinse picioarele de-a lungul șezlongului.

— De câteva zile încoace, generalul are numai cuvinte de laudă la adresa ta, scumpa mea.

— Chiar așa? Olivia privi în lături, încântată să audă asemenea vești.

— A spus că raportul de inventariere pe care l-ai întocmit a fost cel mai bine pus la punct document pe care l-a primit vreodată din partea unui angajat, mai ales în ceea ce privește proviziile din grajduri, iar asta te pune într-o lumină foarte bună, draga mea. Elizabeth zâmbi ușor. Și pe mine de asemenea, pentru că i-am sugerat să te angajeze în această slujbă.

Olivia râse.

— Mulțumesc, mătușă Elizabeth. Mă bucur mult că generalul a fost de acord să îmi ofere slujba asta. Dacă ar ști femeia *motivul* pentru care raportul pentru grajduri a fost întocmit așa de meticulos...

Olivia își aținti privirea asupra țarcurilor, iar apoi asupra grajdului unde erau adăpostite iepele, și așa cum făcuse deja de câteva zile încoace, se întrebă dacă bărbatul lucra înăuntru sau dacă era în hambarul armăsarilor azi. Ridley Cooper era motivul pentru care îi luase aproape o săptămână întreagă să facă ceea ce ar fi putut termina în doar trei zile. El fusese „recompensa ei” pentru că își înfruntase fobia de grajduri, și – fără să încerce să o domine, așa cum crezuse Olivia inițial – el de asemenea, o complimentase pentru maniera în care inventariase toate articolele.

Cu cât petrecea mai mult timp în prezența acestui bărbat, cu atât își dorea ca timpul să stea în loc. Ridley o făcea să râdă. Nu numai din cauza lui, ci și din cauza ei. Deși adesea, Olivia se simțea vinovată pentru acest lucru. Până la urmă, femeia *nu depășise* încă perioada de doliu. Însă de n-ar fi fost rochiile ei negre și cele de un gri șters pe care le purta zi de zi, precum și poziția ei socială, de care își amintea adesea – sau lipsa ei, mai bine zis – ar fi putut uita în totalitate de toate aceste lucruri, ori de câte ori se afla în preajma lui.

Ei bine, aproape în totalitate.

Cu doar două zile în urmă, îl surprinse în bucătărie, iar omul îi spusese că vrea să îi ceară o favoare. Dar au fost întrerupți de unul dintre grăjdari care-i ceruse ajutorul, iar Ridley plecase fără să se mai întoarcă. Nu-l mai văzuse de atunci. Acesta era și unul dintre motivele pentru care Olivia se decisese ca luna aceasta să înceapă cu inventarierea harnașamentelor: voia să afle despre ce favoare era vorba. Pe de altă parte, îi era groază de plimbările lungi dintre destinații. Dar nu avea de gând să se plângă. Câștigase deja șase dolari în ultimele trei săptămâni. Șase. Mai mult decât atât, mai avea încă trei dolari și șaisprezece cenți puși deoparte din economiile ei. Asta după ce cheltuisese cu croitoreasa personală a familiei Harding, la care apelase prin intermediul lui Selene. Olivia îi ceruse femeii să îi coase o cămașă și o fustă

simplă, în culorile corespunzătoare doliului. Ceva mult mai comod și mai practic pentru fiecare zi. Olivia nu ar fi crezut ce mult însemna să deții propriii tăi bănuți.

— Livvy dragă, îmi torni încă o ceașcă de ceai, te rog? Dacă a mai rămas ceva pe fund?

— Oh, stai liniștită, mai este încă destul. Olivia umplu din nou ceașca mătușii, sperând cu tot dinadinsul ca plantele să îi redea puterea de altădată, așa cum credea Rachel că o vor face.

Deși era o zi călduroasă de iunie, Elizabeth își puse degetele în jurul ceștii fine de porțelan plină cu ceai cald.

— Am fost așa de fericită că am putut lua parte la serviciile religioase de ieri împreună cu generalul și fetele, chiar dacă a trebuit să stau într-un amărât de scaun cu roțile tot timpul. Elizabeth privi peste umăr. M-am bucurat să revăd lumea de acolo, spuse ea, luând mâinile Oliviei în ale sale. Dar mi-ar fi plăcut să fii și tu acolo, Livvy. Totuși, m-am simțit mai ușurată atunci când, în drum spre casă, am aflat cât de *repede* s-a ameliorat durerea ta de cap.

Olivia nu pierduse din vizor privirea pe care i-o aruncase Elizabeth și își dădu repede seama că mătușa știa adevăratul motiv pentru care rămăsese acasă de la biserică. Fără să o contrazică, Olivia ridică ușor din umeri și privi de-a lungul pajiștii.

— Mi-am petrecut timpul citind; reflectând la tot felul de lucruri. Așa cum fac de altfel în fiecare dimineață de duminică. Ceea ce omise Olivia să menționeze era că, mai mult decât orice, îi era dor să audă oamenii cântând. Să fredoneze imnuri bisericesti. Să audă acuratețea vocilor, răsunând atât de armonios.

— Înțeleg de ce nu ai vrut să vii cu noi, Livvy, având în vedere cât de mulți oameni de la biserica McKendree cunosc situația ta. Dar mi-ar plăcea să ai posibilitatea să mergi altundeva la biserică. Cred că te-ar încuraja enorm, mai ales acum. Poate este un loc unde ai putea merge fără ca lumea să te cunoască?

Olivia nu se putu abține să nu zâmbescă.

— Asta chiar e o perspectivă încurajatoare, mătușo. Să îmi aleg o biserică în funcție de persoanele care mă cunosc și cu scopul de a ascunde ceea ce sunt.

— Oh, draga mea... spuse Elizabeth, privind îndurerată. Iartă-mă, te rog. Câtă nesăbuintă din partea mea... N-am vrut să sune așa. Ce am vrut să spun...

— Nu, te rog. Olivia o strânse ușor de mână, simțindu-se vinovată că tratase subiectul cu așa ușurință. Iartă-mă că am glumit așa. Înțeleg perfect ce ai vrut să-mi spui, mătușă Elizabeth. Și te apreciez mult pentru asta. Dar cred că amândouă știm că nu e o opțiune pentru mine să merg la vreuna dintre bisericile din Nashville. Cine știe, poate cu timpul... Dar pentru moment, sunt bine așa cum sunt.

Elizabeth zâmbi și încuviință aparent din cap.

Petrecură câteva momente în tăcere, așa cum se întâmpla desul de des în ultima vreme. Apoi, Elizabeth își dresă ușor glasul.

— Livvy i-... i-am promis generalului că voi discuta ceva cu tine, draga mea.

Nu-i plăcea deloc rezonanța acestui preludiu, iar Olivia își întoarse privirea în altă parte.

— Luna viitoare, eu și generalul vom găzdui un dineu pentru câțiva din... *colegii* lui, plecați din oraș, cu care generalul a luptat în război. Acum, înainte să spui ceva – Elizabeth se grăbi să spună, de parcă vedea zidul ce se ridica încet în inima Oliviei – vreau să știi încă de la început că atât eu, cât și generalul știm că ești în perioada de doliu și nu ești interesată sub *nicio formă* să te căsătorești în curând. Așa și trebuie, de altfel. Va fi o simplă cină la care vei participa și tu, dar vei avea ocazia să cunoști musafirii noștri și să petreci timp cu ei.

— Și toți sunt în vârstă și necăsătoriți, bănuiesc? întrebă Olivia, amintindu-și de cuvintele generalului, rostite cu ceva vreme în urmă și concentrându-și atenția asupra expresiei *plecați din oraș*.

— Dar, Livvy dragă, nu putem să nu ne gândim că dacă ar fi să apară bărbatul potrivit – cu timpul – poate vei fi dispusă să accepți propunerea lui. Cineva blajin și bun la inimă. Cineva cu care să te înțelegi. Cineva total diferit... de răposatul tău soț.

Deși detesta ideea unei noi căsătorii, totuși Olivia știa că nu putea evita această perspectivă la nesfârșit. Până la urmă, orice ar spune mătușă Elizabeth în această privință, Olivia nu putea – și nu voia – să locuiască la Belle Meade pentru tot restul vieții ei.

Și la drept vorbind, de ce ar face-o? Chiar dacă se împrietenise deja cu câțiva oameni, Olivia era conștientă că nu toată lumea din Nashville se conformase cu prezența ei aici. Mai mult decât atât, știa că va veni o zi – zi la care nu suporta să se gândească – când Elizabeth nu va mai fi, iar zilele ei la Belle Meade vor fi numărate.

Nu știa încotro o va apuca atunci. Auzise că Charleston și Savannah erau orașe deosebit de frumoase. La fel ca Mobile și Chattanooga. Dar avea sentimentul că, odată ce Elizabeth nu va mai fi – deși Olivia se ruga ca acel moment să fie cât mai îndepărtat posibil – va alege orice alt oraș al Sudului, numai nu Nashville.

Olivia se strădui să vorbească fără a intra în defensivă.

— Îți sunt așa de recunoscătoare ție și generalului, pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, mătușă Elizabeth. Și bineînțeles că voi participa la acel dineu. Dar te rog, *te rog*, comunică-i generalului Harding că nu sunt interesată, sub nicio formă, să leg o relație cu unul dintre acești gentlemani. Pur și simplu nu sunt încă pregătită.

— Te înțeleg perfect, scumpa mea. E prea devreme, oricum. Generalul îi va informa pe toți cu privire la faptul că ești încă în doliu și, de altfel, vor vedea și ei felul în care te îmbraci. Prin urmare, toată lumea va înțelege, îți promit eu asta.

Fără să aibă o altă opțiune la îndemână, Olivia încuviință din cap, hotărâtă să nu persiste asupra acestui gând pentru moment. Până la urmă, mai avea un an la dispoziție – sau poate chiar doi – până va fi nevoită să ia în considerare propunerea unui bărbat.

Dacă va exista vreodată, o astfel de propunere.

Ceva vreme mai târziu, Olivia îi terminase de citit un capitolul dintr-un roman lui Elizabeth, când își ridică privirea și îl zări pe Ridley pășind înspre casă, cu fața ascunsă de lumina soarelui și părul ciufulit. Mânele cămășii erau suflecate, relevând niște antebrate musculoase și mai mult de zece centimetri din pantalonii săi erau acoperiți de praf și noroi.

Bărbatul se opri la câțiva metri de verandă și deși Olivia știa că zâmbetul nu fusese îndreptat doar spre ea, totuși, în inima ei credea cu totul altceva.

— Bună ziua, doamnelor! Doamnă Harding, sper că vă simțiți mai bine azi.

— Mă simt mult mai bine. Mulțumesc de întrebare, domnule Cooper. Elizabeth făcu un gest cu mâna. Aș putea să vă invit la un pahar de limonadă sau poate la o ceașcă de ceai cald? Deși mă îndoiesc că veți alege cea din urmă variantă.

— Nu, mulțumesc, doamnă, dar apreciez mult.

— Am aflat recent de la soțul meu – Elizabeth zâmbi – că l-ați înfrânt într-un acord tacit, domnule Cooper.

Olivia privi când la Ridley, când la Elizabeth, uimită de ceea ce tocmai auzise. Ridley își coborî ușor privirea.

— Nu aș spune că l-am înfrânt, doamnă Harding. Dar într-adevăr, eu și soțul dumneavoastră am avut o înțelegere. Eu mi-am respectat partea mea din negociere, iar dânsul pe a lui. Și credeți-mă când vă spun că generalul a câștigat o sumă destul de mare de pe seama acestei înțelegeri.

— Așa face el de obicei. Elizabeth privi la bărbatul din curtea de jos, cu o mândrie vădită în ochi. Dar din câte am auzit de la el, unul din caili pursânge vă aparține dumneavoastră acum.

Olivia privea nedumerită. Ridley Cooper deținea unul din caili pursânge ai generalului Harding? Cu siguranță era iapa cu care îl văzuse lucrând de ceva timp deja.

— Da, doamnă, așa e, încuviință Ridley, cu o satisfacție în privire. Și sunt foarte recunoscător să o am. Dar, îmi pare rău... nu am intenționat să vă întrerup conversația, doamnelor. Am venit doar să văd dacă doamna Aberdeen, continuă Ridley în timp ce ochii lui căprui-verzui o căutau pe Olivia, va veni azi să facă inventarierea.

Olivia sesiză o nuanță de speranță în tonul lui, dar se întrebă imediat în inima ei dacă nu cumva erau niște gânduri inspirate de dorințe.

— Da, domnule Cooper. Ba chiar mă pregăteam să pornesc într-acolo. Olivia își miji ochii, profitând de poziția avantajoasă în care se afla. E vreo problemă?

— Nu, doamnă. Absolut niciuna. Dar am dat peste ceva ce cred că ați vrea să-l includeți în raportul dumneavoastră. Dacă veniți acum, putem porni împreună.

Analizând comportamentul bărbatului, Olivia intuia că omul îi ascunde ceva. Dar nu conta. Oricum voia să meargă.

— Trebuie să urc după registru, dar voi fi jos într-o clipită.

După câteva minute, Olivia se întoarse cu registrul în mână și îl găsi pe Ridley stând pe scările verandei și vorbind cu Elizabeth. Prinse frânturi din ceea ce spunea bărbatul, iar Olivia păși tiptil înspre ușa din față și se opri în lateral, fără să întrerupă discuția; nu încă.

— Da, doamnă, am fost. Am fost repartizat în Nashville. Pentru cea mai mare parte a războiului.

— Ați avut oportunitatea să îl întâlniți pe soțul meu?

— Nu, doamnă, dar... auzisem de el.

— Cu siguranță, spuse Elizabeth, cu o voce blândă. Sunt sigură că nu este un soldat al Confederației din Nashville care să nu fi auzit de el. Soțul meu e genul de persoană care se face ușor remarcat. Bănuiesc că *ați auzit* că a fost încarcerat, nu-i așa?

— Da, doamnă, spuse Ridley, pe un ton liniștit. Știam de asta.

— Federaliștii mi l-au luat și l-au dus într-o închisoare din nord: Fort Mackinac. Vă sună cunosc numele?

— Da, doamnă... am auzit de ea.

Elizabeth oftă adânc.

— A fost o perioadă foarte grea pentru fiecare dintre noi. Mi-a fost așa de frică să nu moară înghețat acolo. Ba mai mult, atunci când s-a întors acasă și a pășit afară din tren, abia de l-am recunoscut. Păruse... așa de schimbat.

— Sunt sigur că nu v-a fost deloc ușor, doamnă Harding.

Tăcerea creșu între cei doi.

Simțindu-se vinovată că trase cu urechea la conversație, Olivia păși târșăit pe covor și ieși în grabă pe ușă afară, ținând registrul strâns la piept.

Ridley își ridică privirea, ușurat parcă să o revadă.

Porniră înspre hambar, dar niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Însă în momentul în care bărbatul ocolise ușa grajdului și coti după colț, Olivia nu își mai putu ține în frâu curiozitatea.

— Credeam că ai spus că ai dat peste ceva ce trebuie să inventariez.

Bărbatul se opri la colțul clădirii, iar reticența lui de adineauri dispăruse complet.

— Am spus că am dat peste ceva ce „cred” că trebuie să incluzi în raport. E o diferență mare. Și apropo, trebuie să închizi ochii.

— De ce?

Ridley zâmbi ușor.

— Doar dă-mi mâna și închide ochii, Olivia.

— Nu e niciun cal prin zonă, nu-i așa? Avea impresia că omul încearcă să o ajute să-și depășească acea fobie de cai, însă ea nu era deloc interesată.

Cu mâna întinsă, Ridley îi aruncă o privire ce parcă-i spunea că ar trebui să-l cunoască mai bine de-atât.

— Nu, nu e niciunul în zonă. Nu ți-aș face asta, promit.

Felul în care rostise cuvintele, modul în care se uitase la ea fură îndeajuns să o convingă pe Olivia de sinceritatea bărbatului din fața ei. Chiar și așa, ezită o clipă să îi dea mâna. Dar asta nu avea nimic de-a face cu caii.

Capitolul 23

Ridley o conduse chiar după colț și se asigură că femeia nu trage cu ochiul. Mâna ei era așa de mică în a lui, iar Olivia se agăță strâns de el. Deși nu era deloc sigur că va reuși să o convingă să facă asta, totuși Ridley era hotărât să încerce. Mai ales când își aminti bășicile de pe picioarele ei de luna trecută.

— Bun, oprește-te aici.

Olivia făcu cum i se ceruse, cu ochii închiși și cu registrul strâns la piept.

— Iar acum, doamna mea... Ridley o strânse ușor de mână. Șareta vă așteaptă!

Olivia își deschise ochii și clipi preț de câteva secunde.

Judecând după expresia ei, Ridley încerca să își dea seama dacă femeia chiar nu conștientizează ce are în fața ochilor, sau – lucrul cel mai probabil – nu îi place ceea ce vede.

— E așa de mică. Olivia își retrase mâna. Dar... pentru ce e?

— E o teleagă. Ridley își așeză mâna pe una dintre roți. Te-ai putea folosi de ea pentru a merge dintr-un loc în altul de-a lungul plantației.

Olivia se uită ținută în ochii lui, iar apoi din nou la teleagă.

— E foarte drăguț din partea ta. Dar fie că e o teleagă sau o căruță normală... tot ar avea nevoie de un cal ca să o tragă, corect?

— Nu te grăbi să iei o hotărâre în privința asta. Ridley făcu un gest cu mâna, iar la semnalul lui, Jimmy ieși afară din grajd, cu bereta îndesată pe urechi și cu un zâmbet larg pe față – trăgând după el un ponei Shetland.

Ridley auzi un hohot de râs din partea femeii înainte ca aceasta să își ducă mâna la gură. O licărire de speranță se ivi în ochii ei. De parcă își imaginase deja scena în mintea lui, poneiul în miniatură se uită țintă la ea, în vreme ce un smoc din părul auriu-marونی îi coborî ușor pe ochi, iar picioarele lui, mici și îndesate, se străduiau să țină pasul cu al lui Jimmy.

Amuzată de situația în sine, Olivia scoase un oftat.

— E adorabil, dar e tot un cal.

— De fapt, e mai degrabă... *un sfert* de cal, spuse Ridley, așteptând să vadă reacția femeii.

Olivia îl țintui cu privirea, iar apoi, încet... colțurile buzelor ei se ridicară într-un surâs.

Ridley ridică din umeri.

— Măcar te-am făcut să zâmbești. Apropo, îl știi pe Jimmy? Ridley indică cu mâna înspre teleagă. Tânărul acesta m-a ajutat să construiesc asta pentru tine. Belle Meade nu ar funcționa la fel fără el. Jimmy, aceasta e doamna Aberdeen.

Băiatul își scoase bereta uzată de pe cap, salutând-o politicos.

— Știu cine sunteți, doamnă. V-am văzut plimbându-vă pe aici. *Foarte des, de altfel*. Cred că vă place mult să umblați pe jos.

Olivia îi aruncă o privire rapidă lui Ridley, iar acesta îi făcu cu ochiul, sperând ca femeia să aibă convingerea că nu împărtășise nimănui secretul ei. Zâmbetul ei timid și suav îi alungă orice urmă de îndoială.

— Da, Jimmy, așa e, *îmi place* să mă plimb. De cele mai multe ori, în orice caz.

— Domnul Ridley, a reușit să vă construiască o teleagă mică, dar frumoasă, doamnă.

— N-am făcut-o de unul singur, Jimmy. Adu-ți aminte că și tu m-ai ajutat.

Tânărul zâmbi.

— Așa e, domnule. Jimmy trase de funia atașată la botul poneiului. Mă ocup de Copper într-o secundă, doamnă Aberdeen, iar apoi puteți să-l luați la o plimbare.

Olivia zâmbi delicat.

— Nu va fi nevoie, Jimmy. Eu... *ăăă...* nu trebuie să merg nicăieri acum.

Zâmbetul de pe fața băiatului păli într-o clipită.

— Dar nu doriți să încercați teleaga, doamnă? Dacă nu altceva, măcar să vedeți cum merge.

Ridley era convins că dacă i-ar fi sugerat același lucru, femeia l-ar fi refuzat din prima. Dar Jimmy? O mare diferență, totuși. Era mândru că-și alesese un astfel de ucenic.

Olivia își mișcă buzele, înainte să rostească vreun cuvânt.

— Ei bine... eu... Olivia se opri și cel mai frumos zâmbet se ivi pe fața ei. De ce nu îmi arăți tu primul, Jimmy? Iar eu aș putea să mă dau cu teleaga după tine.

Ridley dădu din cap, dezaprobat. Oh, femeia se pricepea, nu glumă.

Jimmy se puse pe treabă – fără să își dea seama de vicleșugul femeii – și într-o secundă, prinse poneiul la teleagă. Băiatul sări înăuntru, cu frâiele în mână.

— Sunteți sigură că nu vreți să veniți cu mine, doamnă Aberdeen? Va fi așa de distractiv!

— Oh, sunt mai mult ca sigură. Olivia îi făcu semn cu mâna. Vreau să văd cum te plimbi tu mai întâi.

Cu zâmbetul pe față, Jimmy pocni din frâie, iar micul Copper porni în pas relaxat, exact așa cum exersaseră și înainte, în vreme ce picioarele lui mici și îndesate călcau apăsător de-a lungul pajiștii.

— Uită-te la asta, spuse Ridley, apropiindu-se de Olivia. Nu ți se pare distractiv? Vezi, nu ai de ce să te temi. E doar o plimbare liniștită.

Olivia încuviință din cap, atentă la băiat și la fiecare mișcare pe care o făcea Copper. Jimmy parcurse doar jumătate din circuit în jurul pajiștii și întoarse teleaga înspre ei, așa cum îl instruisese Ridley, când zări două iepe venind în galop dinspre izlazul de jos. Copper le observase și el, și începu să tropăie agitat. Viteza poneiului nu se compara cu cea a iepelor, dar animalul dădea tot ce avea el mai bun.

— Ho, băiatule! țipă Jimmy, trăgând în spate de frâie, în timp ce teleaga sărea și se balansa cu el. Apoi, băiatul izbucni în râsete. Bravo, Copper. Prinde-le din urmă, strigă el, pocnind din frâie. Hai, că putem să le ajungem.

Ridley privea cum ideea sa brilliantă se destrăma în fața ochilor lui – deși o parte din el ar fi vrut să râdă în hohote.

Jimmy opri într-un final teleaga în dreptul lor și râse aproape la fel de tare ca respirația greoaie a lui Copper.

— V-am spus, doamnă Aberdeen; v-am spus că va fi distractiv. Olivia zâmbi larg.

— Ai avut perfectă dreptate, Jimmy! Totul *a părut* așa de distractiv. Dar cred că voi mai aștepta un pic până să mă dau și eu cu teleaga. De dragul lui Copper, adăugă repede Olivia. Vreau să îl las să își tragă respirația câteva minute. Olivia se întoarse înspre Ridley și îl prinse ușor de braț. Mulțumesc, domnule Cooper, că v-ați gândit la mine, spuse femeia, coborându-și glasul. Apoi, se aplecă ușor în față și zâmbi. Dar... nici... să... nu... te... gândești, șopti ea. Astea fiind spuse, Olivia se întoarse și porni în direcția grajdurilor.

Ridley o urmă din spate, voind să o facă să se răzgândească. Apoi se rehotări brusc și o lăsă în pace. Până la urmă, avea deja un plan de rezervă.

În după-masa următoarei zile, Olivia își terminase lucrul în camera de harnașamente și fu încântată să constate că îi fusese mult mai ușor să inventarieze articolele a doua oară, spre deosebire de prima dată – ba mai mult, fu surprinsă să constate că Ridley Cooper era un om mult mai afectuos și grijuliu decât crezuse ea vreodată. Părea că omul acesta era un mister continuu.

Totuși, după ce văzuse modul în care Copper reacționase cu o zi în urmă și felul în care purtase teleaga dintr-o parte în alta, Olivia era mai mult ca sigură că nu se va urca niciodată în așa ceva. Dar aprecia mult ceea ce Ridley și tânărul Jimmy făcuseră pentru ea. Va găsi ea o cale să se revanșeze.

Olivia apucă paharul cu limonadă rece, pe care Ridley i-l aduse mai devreme și sorbi ultimele picături. Pulpa de lămâie avea un gust dulce-acrișor. Paharul era încă rece în mâinile ei, deși gheața se topise de mult – la fel ca părerea aspră pe care și-o formase cu privire la Ridley atunci când îl văzuse pentru

prima dată. Era dezamăgită că omul plecase în grabă atunci când îi adusese paharul și că nu se mai întorsese de atunci.

Stomacul ei o atenționase deja că era aproape ora cinei, iar Olivia termină de revizuit și ultimul dulap, își luă notițele și închise registrul. Porni înspre ieșire, menținându-se mereu pe mijlocul culoarului, pășind hotărâtă și cu privirea îndreptată înainte, fără să privească la stânga sau la dreapta, la ochii negri ce o urmăreau la fiecare pas. Fiecare era o creatură deosebită în felul ei, dar puterea lor nebănuită și în același timp imprevizibilă îi tăiau respirația, la drept vorbind.

Odată afară, Olivia inspiră profund și fu întâmpinată de aerul proaspăt și lumina caldă a soarelui. Deși începea deja să se obișnuiască în preajma hambarelor, totuși asta nu însemna că le și agreea.

Porni în direcția casei când îl zări pe Jimmy – sau cel puțin părea să fie el – stând cu picioarele încrucișate pe un butoi așezat lângă grajd și cu fața acoperită de beretă.

Olivia se apropie, dar băiatul își păstră privirea aplecată, aparent pierdut cu ochii în revista ce o ținea în poală.

— Jimmy, spuse ea cu o voce blândă. Îl strigă din nou, mai tare, atunci când băiatul nu răspunse.

Băiatul privi în cele din urmă la ea.

— Doamnă Aberdeen! spuse Jimmy, zâmbind numaidecât. Ce mai faceți, doamnă?

Cunoștea acest copil numai de o zi și totuși simțea deja o oarecare simpatie față el.

— Eu sunt bine, mulțumesc. Dar tu?

— Și eu sunt bine. Își înclină bereta înaintea ei. Mă uit printr-o revistă pe care mi-a dat-o generalul. Jimmy o ridică și i-o arătă Oliviei.

Revista americană de sport și înscrieri la curse de cai, spuse ea zâmbind. Olivia cunoștea deja această apariție, din moment ce îi citise și lui Elizabeth din ea.

— Deci asta citești tu acolo.

Nici nu-i ieșiră cuvintele bine pe gură, că își și dădu seama de gafa pe care o făcuse. Ezitarea de pe fața copilului și modul în care ridicase din umeri erau și acestea o confirmare.

— Ei bine, nu „citesc întocmai” dar... Băiatul sări jos de pe butoi, aparent în necunoștință de cauză cu privire la greșeala femeii. Doamnă, dacă aveți un minut la dispoziție, vă rog... mă puteți ajuta să găsesc ceva în ea?

Încă rușinată de imprudența ei, Olivia încuviință din cap.

— Ar fi plăcerea mea, Jimmy.

— Generalul spunea că aici scrie undeva de Jack Malone și de sosirea lui la Belle Meade, dar nu găsesc unde mai exact. Jimmy afișă un zâmbet larg. De regulă îmi dau seama de numele plantației atunci când văd bețele alea două, dar de data asta nu le găsesc nicăieri.

Bețele alea două. Îi luase ceva timp să își dea seama la ce se referise băiatul, iar Olivia gesticulă cu mâna înspre un butuc de lemn, aflat în vecinătatea lor.

— Mi-ar face mare plăcere să te ajut, Jimmy. Hai să luăm un loc acolo. Olivia se așeză, cu registrul în poală în timp ce băiatul se aruncă jos lângă ea. Nu bănuia să aibă mai mult de opt sau nouă ani, deși era ceva la el ce îl făcea să pară mult mai mare.

— Am citit și eu revista asta odată. Răsfoi foaie după foaie, până ajunse la articolul cu pricina. Știu exact ceea ce cauți. E chiar aici. Olivia așeză revista între ei doi și citi rar și răspicat, trecând cu degetul peste fiecare cuvânt rostit. Și uite, aici e trecut numele...

— Aici sunt cele două bețe, spuse el, lovind ușor cele două litere în formă de *l* din cuvântul *Belle*. Apropo, citiți foarte bine, doamnă. Și așa de delicat, ca sosul de carne al mamei. Băiatul își țuguie buzele, de parcă gustase chiar în acea secundă din acel sos.

Olivia râse ușor.

— Jimmy, câți ani ai?

— Nouă, doamnă. Voi împlini zece în curând.

Olivia îl privi cu atenție și un gând se ivi în mintea ei – un gând ce sfida buna-cuviință și tot ceea ce știa sau aflase vreodată despre oamenii de culoare. Dar uitându-se în ochii acestui copil și văzând dorința înflăcărată din ei, Olivia nu se putu abține să nu pună la îndoială felul în care percepușe lucrurile până acum.

Deși nu era nimeni în jur să-i audă, Olivia își coborî ușor glasul.

— Ți-ar plăcea să înveți să citești, Jimmy? Să citești mai bine, mă refer. Să știi mai mult de... două bețe?

Ochii lui se luminară.

— Aș fi avut posibilitatea să învăț să citesc cu ceva timp în urmă. La o școală de sclavi liberi, sau cel puțin așa o numea mama mea. Dar s-a închis înainte să pot ajunge acolo.

Olivia încuviință din cap.

— O școală de oameni liberi, așa cum tu la rândul tău ești un tânăr liber.

Jimmy zâmbi larg.

— Așa e doamnă, răspuns corect.

Știa câte ceva despre aceste școli, însă nu multe. Charles luase întotdeauna ziarul cu el la lucru, înainte ca Olivia să poată pune mâna pe el. Fusesse o formă de a o controla, Olivia era sigură de asta și, privind în urmă, Charles reușise să manipuleze fiecare situație, după bunul său plac. Totuși, citise fiecare apariție săptămânală a revistei *Harper's Weekly*, din scoartă-n scoartă. Ba mai mult, luase câțiva bani din bugetul alocat alimentației și achitase cei patru dolari, reprezentând taxa anuală de abonament și pe care-i plătise anticipat.

Olivia terminase de citit articolul cu privire la generalul Harding și la Jack Malone, iar apoi închise revista, cu mintea hotărâtă asupra unui lucru.

— Eu zic să o întrebi pe mama ta dacă e de acord să te învăț să citești. Dacă răspunsul ei e pozitiv, atunci putem începe de săptămâna aceasta.

Jimmy privi țintă la ea.

— Serios, doamnă Aberdeen?

Olivia simți o furnicătură în coșul pieptului.

— Serios, Jimmy.

Era așa de fericit, încât zâmbetul i se întindea de la o ureche la alta. Însă păli într-o secundă.

— Îmi pare rău că nu v-a plăcut teleaga, doamnă.

— Oh nu, te rog nu spune asta. Mi-a plăcut chiar foarte mult, Jimmy. Doar că... n-am avut starea necesară să călăresc ieri, atâtă tot.

— Atunci, o veți încerca până la urmă?

Dacă nu ar fi fost martoră la tot acest episod, ar zice că Ridley se afla în spatele acestei povești, motiv pentru care aruncă încă o privire în jur pentru a se asigura că omul nu era ascuns undeva, trăgând cu urechea.

Fără să poată refuza copilul din fața ei, Olivia rosti cuvântul, înainte să-l poată opri.

— Da, spuse ea și se înfioră înlăuntrul ei, gândindu-se la ce se încumetase să facă. Voi merge cu teleaga... într-una din zile.

Apoi, Olivia porni la drum în pas alert, fără să-i dea băiatului ocazia să *stabilească* și ziua.

Capitolul 24

— Cum adică *lipsește*, Jimmy? Ridley păși de-a lungul grajdului înspre boxa lui Seabird. Fără îndoială, boxa era goală. Simțea cum tensiunea dinlăuntrul lui se întetește cu fiecare minut. Ce altceva ar mai putea da greș săptămâna asta? Ultimele zile au fost peste măsură de frustrante. În primul rând, unul dintre mânzișori a fost născut mort. Apoi două dintre iepe trebuiau să nască în orice moment, dar nu arătau niciun semn de travaliu. Pe lângă toate acestea, a fost nevoit să dea afară un om pentru că furase. Dacă n-ar fi fost atenția minuțioasă a Oliviei în ceea ce privește evidența registrelor, Ridley nu ar fi aflat nici acum de delapidarea acestui om.

Și pe deasupra, fusese invitat să participe la o cină organizată de familia Harding de sâmbătă seara în două săptămâni, iar Ridley nu avea cum să refuze. Chiar și Rachel, atunci când îi pomenise ieri de această cină, insistase ca el să meargă. Ridley însă privea cu groază la ziua aceea, din mai multe motive. Văzuse felul în care soții Harding aveau obiceiul să se îmbrace, iar el nici măcar nu avea un costum. Și nu își permitea să cheltuie bani pentru a cumpăra unul, nu din moment ce fiecare cent era pus deoparte pentru călătoria lui înspre vest. Îi spusese același lucru și lui Rachel, iar ea îi sugerase să poarte ce avea el mai bun în garderobă. Dar toată această frustrare era nimic pe lângă situația dificilă de azi.

Ridley oftă și văzând îngrijorarea de pe fața lui Jimmy, încercă să își țină în frâu supărarea.

— De cât timp *lipsește*?

— Am dus-o la țarc azi-dimineață, așa cum mi-ați cerut, domnule. Jimmy își frecă palmele de cusătura pantalonilor săi largi.

Apoi, m-am întors aici ca să iau o găleată de apă pentru ea, dar domnul Grady mi-a cerut să...

— Domnul Grady? Doar numele acestui om îi producea repulsie.

— Da, domnule. Mi-a cerut să merg în grabă până la biroul generalului și să-i duc ceva; niște hârtii importante, zicea el. Dar pe când m-am întors...

— Seabird dispăruse deja, completă Ridley.

— Da, domnule. Îmi pare așa de rău.

Ridley porni pe niște urme aflate în afara grajdului, iar Jimmy îl urma îndeaproape. Bărbatul merse din loc în loc și verifică pajiștea, țarcurile iepelor, apoi izlazarile de jos, cercetând cu privirea fiecare spațiu, amintindu-și de modul în care Seabird sărise gardul țarcului cu două săptămâni în urmă. Acuma se trezise și iapa să dispară, când în sfârșit era a lui...

Și totuși, nu putea fi departe. Chiar și atunci când sărise gardul, nu se abătuse mai mult de o milă, două. O va găsi, se consolă Ridley. Și deși știa că Grady Matthews era un om nesăbuit, totuși bărbatul nu era nemilos. Cel puțin nu în privința animalelor. Unchiul Bob nu l-ar fi păstrat la herghelie, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Ridley puse șaua pe o iapă și porni în direcția în care fugise Seabird în ziua aceea. Însă iapa era de negăsit în pășunea de jos. Încercui pajiștea și se întoarse prin spatele barăcilor servitorilor, iar apoi înconjură partea de vest a casei. Nici urmă de ea.

Se îndreptă în cele din urmă spre grajdul armăsarilor, iar apoi spre țarcurile învecinate și își aminti de bărbatul care o pusese pe Seabird într-una dintre boxele de-acolo în prima lui seară la Belle Meade. Unchiul Bob avea o vorbă cu privire la cai, cum că au o memorie bună, dar sigur iapa nu avea cum să ajungă acolo.

Ridley se dădu jos de pe cal și intră înăuntru, însă niciunul din grăjdari nu o văzuse prin preajmă. Merse înspre partea din spate a grajdului, acolo unde se țineau armăsarii înainte de a fi duși la împerechere. Îl ochi pe unchiul Bob într-o boxă, lucrând cu Vandal, unul dintre armăsarii de bază de la herghelie. Unchiul lucra alături de încă doi oameni, printre care și Grady Matthews.

Ridley salută muncitorul, dând din cap și privi atent la Grady pentru a surprinde și cea mai mică diferență în comportamentul bărbatului.

— Unchiule Bob, Seabird a dispărut. Oare știe vreunul dintre voi unde s-ar putea afla?

Grady râse batjocoritor.

— Să nu-mi spui că ți-ai pierdut deja trofeul, Cooper.

— Taci, Grady. Unchiul Bob îi aruncă o privire dojenitoare, iar apoi privi din nou la Ridley. Cum adică, nu e în boxa ei?

— Nu. Nici în țarcuri, nici în izlazurile de jos. Ridley îi relatează în detaliu unchiului tot ceea ce se petrecuse. Nu e vina lui Jimmy. Își țintui privirea asupra lui Grady și ar fi putut jura că vede o urmă de vină în ochii bărbatului, dar nu era sigur de asta și avea destulă minte ca să nu acuze fără dovezi.

Unchiul Bob îi înmână frâiele lui Grady.

— Terminăm cu Vandal în câteva minute, iar apoi mergem să te ajutăm și noi.

În agitația lui, armăsarul încercă să se ridice pe două picioare, atunci când bărbații îl scoaseră afară din boxă, însă Grady strânse și mai tare frâiele în mâini.

Unchiul Bob se uită în spate.

— Cu toți știm că domnișoara Birdie poate să sară gardul, Ridley. Dar nu e un animal sălbatic. Indiferent de cum a reușit să scape, sigur nu a fugit departe.

Ridley încuviință din cap. Totuși, analizând situația în care se afla, era ceva ce încă îl neliniștea. Seabird fusese îndreptățită să sară gardul în ziua aceea. O făcuse ca să se îndepărteze de el. Dar astăzi...

Păși din nou afară din grajd și își aruncă privirea de-a lungul pajiștii, sperând cu tot dinadinsul să o zărească.

— Ei bine, asta da surpriză plăcută.

Ridley se întoarse și văzu prima licărire de speranță din ultimele zile.

Olivia privi încruntată.

— Am vrut să te întreb cum ți-a trecut ziua, dar judecând după expresia feței tale, pot să îmi dau seama deja de răspuns.

Ridley își masă barba țepoasă.

— Îmi pare rău, spuse el, schițând un zâmbet. Dar am avut o săptămână destul de grea. În plus de asta, Seabird a dispărut.

— Iapa ta?

— Jimmy a lăsat-o în țarc și după ce s-a întors, minute mai târziu, iapa era deja dispărută, dar nu e vina lui, se grăbi să adauge, mai ales din moment ce o văzuse vorbind și râzând cu Jimmy săptămâna aceasta. Ridley deduse că femeia se atașase de copil. La fel și băiatul de ea.

— Îmi pare așa de rău, Ridley. Femeie cercetă cu privirea fiecare colțișor al pajiștii.

Simplul fapt că încerca și ea să caute iapa – că îi păsa îndeajuns de mult – îi ușura nițel povara din inimă. Era așa de frumoasă. Părul ei închis la culoare era prins în spate și parcă... răsucit pe margine. Câteva bucle atârnau pe ici-colo, iar bărbatul ar fi dat orice să aibă dreptul să le atingă. Să o atingă pe ea.

— Ridley, spuse ea, cu privirea încă îndreptată asupra pășunii. Femeia își miji ochii. Nu e aia iapa ta?

Întorcându-se, o zări pe Seabird lângă gard, mergând la trap de-a lungul pajiștii și avu impresia că o povară i se ridică de pe umeri.

— Da, ea e. Probabil că s-a decis să o ia la fugă spre...

De îndată, zări un alt cal – Jack Malone – venind în galop înspre ea. Armăsarul ciupi greabănul iepei, iar Seabird sări în picioare, protestând.

Fără să accepte niciun refuz, Jack Malone prinse iapa de coamă și o împinse înspre margine lovind-o de gard, dar Seabird se cabră, numaidecât.

Realizând ceea ce urma să se întâmple, Ridley avu impresia că povara de care scăpase cu doar câteva secunde în urmă i se prăbușește din nou pe inimă.

— Deci vrei să-mi spui că nu ai știut doar că iapa e în stare să sare gardul, dar ai și văzut-o făcând asta?

Ridley întâlni privirea generalului. Furia din glasul bărbatului era în discordanță cu expresia calmă de pe fața lui, iar biroul îngust al generalului părea să se strângă și mai tare în jurul lor.

— Și totuși, ai decis să o lași de una singură în țarc.

— Generale, fiecare pursânge de la Belle Meade e în stare să sară un...

— Un simplu da sau nu ar fi de ajuns, domnule Cooper. Ai lăsat-o singură în țarc.

Ridley răsuflă adânc.

— Da, domnule. Aveți dreptate.

Deja circulau zvonuri cu privire la ceea ce se întâmplase, iar Ridley nu avusese încotro decât să aducă incidentul la cunoștința generalului Harding. Unchiul Bob examinase iapa și nu mai încăpea nicio urmă de îndoială cu privire la ceea ce se petrecuse pe pășune. Jimmy evitase să se mai apropie de boxa lui Seabird și îl privise pe Ridley cu vinovăție în ochi. Dar nu era vina băiatului. Nu era vina nimănui, s-ar părea. Deși Ridley avea bănuielile lui cu privire la Grady Matthews.

Generalul Harding scoase un oftat și se îndreptă înspre scaunul de lângă masă. Dar nu se așază pe el.

— Ești sigur că Jack Malone s-a împerecheat cu ea?

Ridley încuviință.

— Dar nu știm încă dacă...

— Dacă va rămâne gestantă, completă Harding pe un ton ascuțit și cu o ușoară iritare în glas. Dar vom afla asta cât de curând, domnule Cooper. Voi aduce doctorul într-o lună să o examineze, iar dacă se adevărește că e gestantă, vei avea de ales între două opțiuni. Fie odată născut, mânzul va fi al meu – *dacă* va supraviețui. Ridley aproape că se înfioră la conștientizarea cuvintelor lui. Dar posibilitatea ca Seabird să piardă încă un mânz îi trecuse deja prin minte. *Dacă* avusese într-adevăr loc împerecherea. Sau îmi vei plăti taxa de o sută de dolari pentru armăsar. Iar taxa va fi achitată în întregime în momentul în care se adevărește că a avut loc împerecherea. Deși abia mă stăpânesc să nu îți cer să mi-o achiți pe loc, așa cum fac de regulă cu toți ceilalți clienți. Harding apucă strâns spătarul scaunului și inspiră greoi, iar apoi expiră profund. Dacă nu vei putea să-mi plătești cei o sută de dolari, domnule Copper, atunci îmi vei încredința în mod legal mânzul mie. E clar?

Ridley nu avea cum să riposteze, nu în asemenea împrejurări.

— Foarte clar, domnule.

Harding îl privi atent preț de o secundă.

— Dacă nu v-aș cunoaște caracterul, aș zice că ați încercat în mod intenționat să faceți un prost din mine, domnule Cooper.

Luat prin surprindere, Ridley îi vorbește fără ocolișuri.

— Nu, domnule, nu e cazul, credeți-mă. Totuși, ce v-a determinat să gândiți așa?

— Ei bine... Harding se așează pe scaun, afișând un zâmbet forțat. Faptul că, deși sunteți de puțin timp aici, ați fost promovată în funcția de intendent și dețineți deja unul dintre caii mei pursânge. O iapă pe care aș fi răpus-o inițial, dar care aparent s-a vindecat într-un mod miraculos și care acum traversează gardurile pentru a se împerechea cu armăsarii mei de frunte, deși, în paranteză fiind spus, am anunțat deja că nu mai avem alte rezervări deschise până în toamnă.

Cu siguranță, omul știa cum să se facă auzit. Ridley nu scoase niciun sunet, lăsând vorbele generalului și aburul lor să plutească în aer precum o ceață densă, până când, în cele din urmă, negura se lăasă în jos și dispăruse în tăcere. Orice urma Ridley să zică – și era nevoit să spună ceva – trebuia să o facă cu grijă. Voia să rămână la Belle Meade mai mult decât își dorise vreodată, pentru alte motive decât cele cu care venise în prima lui zi aici.

— Generale Harding, vă asigur, domnule... nimic din ceea ce s-a întâmplat azi nu a fost cu scopul de a vă produce rușine. Ridley încercă să combată argumentele generalului în cel mai gentil mod, fără a aduce și mai multă ofensă. Vă mulțumesc mult pentru oportunitatea pe care mi-ați oferit-o de a ajunge intendent aici, la Belle Meade, și de asemenea pentru că v-ați ținut cuvântul în privința lui Seabird, pentru care din nou... văzu o licărire în privirea lui Harding și spera ca aceasta să fie născută din respect – vă sunt recunoscător. Am învățat multe de la unchiul Bob, lucrând cu Seabird. Nu mi-aș fi permis niciodată să dețin un cal pursânge pe banii mei. Dar adevărul rămâne neschimbat, generale. În ce s-a întâmplat azi, nu a fost mâna mea, domnule. Unchiul Bob mi-a spus că aveți de gând să o împerecheați pe Seabird, primăvara aceasta. Dar după accidentul cu trăsura și văzând neastâmpărul ei, m-am decis să mai aștept încă un an până să o împerechez, gândindu-mă că așa ar fi cel mai bine. *Convins fiind, că așa ar fi cel mai bine.*

— Și totuși, domnule Cooper... iată-ne aici.

— Da, domnule. Ridley privi peste masă, țintă la general. Iată-ne aici.

Pentru un moment, care păru nesfârșit, generalul nu rosti niciun cuvânt. Apoi se lăsă în spate pe scaun și îi făcu semn lui Ridley să ocupe un loc. Ridley făcu cum i se ceruse, deși ar fi vrut să obiecteze. Nu dorea să mai discute pe tema acestui subiect sau pe oricare altul. Cel puțin nu cu William Giles Harding. Deși ajunsese să îl respecte pe generalul Harding, Ridley știa că orice relație de apropiere între ei doi însemna un teritoriu periculos.

— Văd o asemănare între noi doi, domnule Cooper. Îmi dați impresia că sunteți un om integru. Un om căruia nu îi este frică să muncească din greu pentru a obține ceea ce dorește. Iar acestea sunt trăsături pe care eu le admir.

— Vă mulțumesc, domnule. Sunt trăsături pe care și eu le pun la loc de cinste.

Harding își așază mâinile sub bărbie și le împreună sub formă de clopotniță.

— Dar, în același timp, mă surprinde să constat cât de puține lucruri știu despre dumneavoastră și este de datoria mea să cunosc oamenii cu care lucrez aici, la Belle Meade.

Ridley trase un semnal de alarmă în mintea lui.

— E de înțeles, domnule.

— Am o încredere deosebită în unchiul Bob, în poziția lui de grăjdar principal, iar omul nu mi-a dat niciodată un motiv să mă îndoiesc de încrederea pe care i-am acordat-o. Prin urmare, nu pot să nu mă întreb... ce ați putut face, într-un timp așa de scurt, ca să îl determinați pe omul acesta să vorbească așa de frumos de dumneavoastră?

Dorindu-și să fie oriunde altundeva numai în acel birou nu, Ridley se forță să pară cât mai natural și își cântări bine cuvintele.

— Nici eu nu știu, domnule. Tot ce pot să vă spun e că... unchiul Bob e o persoană unică. Are tendința să scoată la iveală latura cea mai frumoasă din om, domnule. Cred că așa a procedat și în privința mea. Are așteptări mari, asta o pot spune cu certitudine. Dar în același timp naște în om dorința de a fi mai bun, de a da tot ce poate, iar asta e o calitate unică, pe care nu o întâlnești la toată lumea.

Harding îl privi cu atenție.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, întru totul. Dar nu are întotdeauna același efect asupra oamenilor, domnule Cooper. Cred că depinde de om. În noaptea incendiului, noaptea în care unchiul Bob v-a luat apărarea... aceea a fost prima dumneavoastră zi aici la Belle Meade, nu-i așa?

Anticipând unde dorea să ajungă generalul cu întrebarea sa, Ridley încercă să-i răspundă, luându-i-o înainte.

— Așa e... dar cred că vă referiți la noaptea incendiului *de după-amiaza* în care unchiul Bob m-a rugat să curăț bălegarul din fiecare boxă dintre Belle Meade și Mississippi. Ridley râse blând. Iar apoi a trebuit să car cu cotiga cel puțin patruzeci de baloți de fân proaspăt. Aproape o zi întreagă de lucru, fără promisiunea unei slujbe măcar. Ridley zâmbi, un gest ce venea natural ori de câte ori își amintea de ceea ce-i ceruse unchiul Bob să facă în acea zi. Nici măcar nu am știut dacă veți avea un loc liber la fermă. Tot ce am știut s-a bazat doar pe ceea ce auzisem despre Belle Meade și despre caii de rasă ai generalului Harding. Am străbătut atâta drum în speranța că voi obține un loc de muncă aici și că voi avea posibilitatea să învăț de la oameni precum unchiul Bob.

Încruntarea de pe fața generalului fu înlocuită de satisfacție.

— Nu vă plângeți de milă, domnule Cooper. Unchiul Bob folosește trucul acesta pentru a separa bărbații adevărați de tinerii copilandri, ca să zic așa.

— Și întotdeauna funcționează cum a funcționat cu mine?

— Numai cu persoanele care-și merită banii, domnule Cooper. Generalul Harding se aplecă ușor în față. Am auzit că aveți de gând să plecați înspre ținutul Colorado. Nu vă arătați așa surprins, domnule Cooper. Unchiul Bob m-a informat cu privire la acest lucru. Dar stați liniștit, slujba dumneavoastră nu e în niciun pericol. Și ultimul meu intendent avea de gând să stea doar câteva luni aici până să se îndrepte înspre Missouri; iar asta s-a întâmplat cu șapte ani în urmă.

Ridley schiță un zâmbet, surprins să constate că unchiul Bob împărtășise planurile lui cu omul acesta. Dar până la urmă, nu erau un secret.

Harding privi la ceasul de pe perete.

— Câțiva dintre oamenii care au luptat sub conducerea mea în război au plecat deja într-acolo. Am auzit că locul acela are o frumusețe aparte.

Încordându-se ușor, Ridley încuviință.

— Și eu am auzit același lucru, domnule. Abia aștept să îl văd și eu cu ochii mei.

— Singura mea preocupare, domnule Cooper, e vânzarea de cârlani din iunie, anul viitor. Vreau să am încredințarea că nu veți pleca mai repede de acel eveniment. E o muncă titanică și am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Și cine știe? Harding ridică ușor din umeri. Poate peste șapte ani, veți fi tot aici.

Ridley forță un zâmbet, știind că acesta nu va fi cazul lui. Avea doar doi ani la dispoziție pentru a-și revendica și lucra pământul din vest. Nu va putea să plece mai târziu de iunie, anul viitor, sau va risca să își piardă pământul o dată pentru totdeauna. Dar încă un an la Belle Meade însemna încă o oportunitate să învețe de la unchiul Bob.

— Aveți cuvântul meu de onoare că voi rămâne să vă ajut la vânzarea anuală de cârlani din iunie, anul viitor, domnule. Dar după aceea, îmi voi vedea de drum.

Harding se ridică de pe scaun și își întinse mâna.

— Vom vedea asta la momentul potrivit. Dar până atunci, apreciez devotamentul dumneavoastră. Un om e un nimeni atâta timp cât nu își respectă cuvântul. Iar în ce mă privește pe mine, o strângere de mână e la fel de autentică precum cuvintele scrise pe o bucată de contract.

— Ridley strânse mâna generalului, simțindu-se vinovat că nu îi spusese încă lui Harding tot adevărul cu privire la sine. Cine știe, poate că în timp, amărăciunea generalului cu privire la federațiști se va ameliora. Dar privind la barba aceea – și ferm convins că crescuse deja cu câțiva centimetri numai de când discutară în birou – Ridley se îndoia că acest lucru se va întâmpla vreodată.

Harding se îndreptă înspre ușă, iar Ridley îl urmă din spate.

— Aș aprecia încă un lucru din partea dumneavoastră, domnule Cooper. Să veniți cu propuneri în ceea ce privește atragerea potențialilor cumpărători. Având în vedere că aceasta este prima vânzare de cârlani organizată vreodată la Belle Meade, vreau să

fie una de succes. Aș fi dorit să aibă loc în această vară, însă nu toți oamenii din Sud și-au revenit din punct de vedere financiar după război. Cererea de cai de rasă e în continuă creștere, prin urmare, sunt încrezător că piața va fi în plin avânt după armăsarii mei.

— Da, domnule. Sunt de acord cu dumneavoastră. Voi reflecta la această chestiune.

— Foarte bine. Harding se pregăti să deschidă ușa. Soția mea m-a informat cu privire la faptul că ați fost repartizat în Nashville pe perioada războiului, domnule Cooper.

Ridley se cutremură în sinea lui, mulțumit că generalul era întors cu spatele la el.

— Da, domnule, așa e. Am fost repartizat în Nashville, pentru cea mai mare parte a timpului.

Harding deschise ușa.

— Și cine ți-a fost ofițerul comandant superior? Am cunoscut câțiva bărbați din Carolina de Sud. Mă gândesc că poate am avut ocazia să îl întâlnesc.

Ridley se opri în dreptul ușii și avu impresia că se află pe marginea unei stânci, dezechilibrându-se, din cauza unui vânt năprasnic. Care erau șansele ca generalul să recunoască numele unui ofițer din Uniune? Din Pennsylvania; și mai ales cu un nume așa de uzual.

— Samuels, răspunse sincer, hotărând în acel moment – din respect pentru omul din fața lui, dar și pentru sine – să nu mintă. Dar în același timp, avea datoria față de unchiul Bob să păstreze secretul lor, și se va ține de cuvânt, indiferent dacă propriile lui secrete vor ieși sau nu la iveală în cele din urmă. Numele celui care mi-a fost ofițer comandant a fost Robert Samuels, spuse Ridley într-un final.

Harding repetă numele, cu o ușoară încruntare pe față.

— Nu pot să spun că îmi sună cunoscut numele. Am fost prea mulți. Dar totuși... generalul oftă adânc și rămase cu privirea deasupra pajiștii. După tot ce s-a spus și s-a făcut, tot n-a fost de ajuns, nu-i așa, domnule Cooper?

Ridley se uită la el, ochi în ochi – recunoscător că omul nu întrebă de regimentul din care făcuse parte – și scutură ușor din cap.

— Nu, generale Harding. Nu a fost de ajuns.

Capitolul 25

— Acum e rândul tău, Jimmy, dar de data aceasta încearcă să scrii exact așa cum ți-am arătat.

Ridley privea din dreptul ușii camerei de harnașament, fără să facă un secret din prezența sa, dar se îndoia că Olivia îl observase încă. Nu o dată o surprinse predând în decursul ultimelor două săptămâni, iar instinctul lui cu privire la talentele ei se adeverise. Îi plăcea să vadă și să audă replicile dinamice dintre dascăl și învățăcel.

Sau învățăcei, rectifică bărbatul în tăcere, remarcând-o pe sora mai mică a lui Jimmy, cuibărită lângă Olivia.

— Dar, doamnă Aberdeen – Jimmy făcu ochii mari – nu pot să scriu așa cum ați scris dumneavoastră, doamnă. Aveți mult mai multă experiență decât mine.

— Scrie cât de bine poți, Jimmy. Asta e tot ceea ce-ți cer.

— Domnișoară 'Livia? Sora mai mică a lui Jimmy, Jolene – cu doi sau trei ani mai mică decât Jimmy, bănuia Ridley – trase ușor de fusta Oliviei. Fetița era aproape la fel de înaltă ca fratele ei și avea aceeași constituție mlădioasă ca el. Ridley zâmbi la felul în care Jolene apuca mâna Oliviei ori de câte ori fetița avea o nedumerire.

— Da, Jolene. Olivia se aplecă înspre ea. Care e problema, scumpa mea?

— Când îmi vine și mie rândul să țin în mână tăblița, domnișoară 'Livia?

— După ce termin eu, Jo-Jo, spuse Jimmy, săgetând-o cu privirea. Ai ținut-o în mână deja de două ori. Și-n plus, astea sunt lecțiile mele. Sunt pe punctul de a deveni un bărbat adevărat,

iar asta înseamnă că am prioritate în fața unei fete. Nu-i așa, doamnă Aberdeen?

— De fapt, Jimmy...

Ridley făcu o grimasă, sperând ca Jimmy să fie pregătit pentru ce se ascundea în spatele acestei aserțiuni.

Olivia își așează brațele pe umerii celor doi frați.

— Din punctul meu de vedere, și tu, și sora ta aveți același drept la învățătură. Nu contează dacă ești băiat sau fată.

Jolene își ridică ușor bărbia, în timp ce Jimmy și-o coborî pe-a lui.

— Acum, Jimmy dragă... Olivia arată spre tăbliță. Scrie șirul acesta de litere cum poți tu mai bine.

Aplecat asupra ei, Jimmy făcu cum i se ceruse, iar apoi ridică tăblița, arătând-o Oliviei.

— *Foarte bine!* spuse Olivia, zâmbind. Acum, Jolene, e rândul tău!

Micuța Jolene se strădui din greu, luându-i de două ori mai mult decât îi luase fratelui ei, dar în cele din urmă ridică și ea tăblița, nespun de încrezătoare.

— De asemenea, *foarte bine!* Radiind de fericire, Olivia își vârî mâna în buzunarul de la fustă. Pentru toată munca pe care ați depus-o în ultimele zile... Femeia așează ceva în palma fiecărui copilăș.

— E o bomboană pe băț! spuse Jimmy începând să ronțăie bomboana.

Jolene o linse delicat pe-a ei.

— Mulțumim, doamnă Aberdeen, pentru ce ne-ați dăruit.

— Oh, nu vi le-am dăruit, Jolene. Voi le-ați *câștigat*. E o diferență în asta.

Ridley zâmbi în sinea lui, de parcă scena ce tocmai se derulase în fața ochilor lui fusese o lecție de viață pentru el. Cu siguranță, femeia era merită să predea. Avea o modalitate de a descompune lucrurile în fragmente mici astfel încât Jimmy – iar acum Jolene – să le poată pricepe. Era așa de răbdătoare cu ei. Chiar și așa, Ridley nu putea să nu se întrebe...

Oare femeia înțelegea riscul la care se expunea făcând toate acestea? Ani de zile fusese interzis să oferi educație sclavilor și

totuși, iat-o aici – o femeie de rasă albă – învățând copiii unor sclavi liberi la una dintre cele mai mari plantații din Tennessee. Nu putea să nu o admire când se gândea la ea în felul acesta, deși se simțea într-un fel ușurat că era vorba doar de doi copii și nu de o școală întreagă de sclavi. Ar fi fost cu totul o altă situație, ce ar fi implicat riscuri mult mai mari și pe care Ridley nu ar fi încurajat-o niciodată să și le asume.

Auzind răspunsul Oliviei la o întrebare adresată de Jimmy, Ridley se întreabă dacă generalul Harding avea vreun habar de ceea ce făcea această femeie pe plantația lui. Totuși, intuia că nu, deoarece ar fi putut paria că omul nu ar fi fost niciodată de acord cu un asemenea comportament.

— Ridley, ai un minut să mă ajuți cu ceva afară?

Ridley recunoscuse vocea unchiului Bob și se pregăti să pornească înspre el, însă chiar în acel moment Olivia îi aruncă o privire. Femeia îi oferă un zâmbet și mimă un cuvânt de *salut*. Ridley îi făcu cu ochiul și o salută, dând din cap. Era așa de mândru de ea, într-un mod pe care nu îl putea tocmai descrie. Ar fi dat orice să fie prezenți doar ei doi la cina din această seară, și nu întreaga familie Harding. Nu prezența femeilor Harding îi displăcea. Dimpotrivă, acestea păreau îndeajuns de drăguțe. Dar gândul că va petrece timp în compania generalului Harding – mai ales după incidentul cu Seabird – îl deranja la culme.

În ultimele zile, se întâlnise de câteva ori cu generalul Harding în grajduri, iar acesta părea să trateze subiecte ce mereu se concretizau în discuții despre război. Bărbatul îl pusese la curent cu toate experiențele lui din acea perioadă, iar Ridley nu comentase decât atunci când fusese nevoit. Însă chiar și așa, încercase să se rezume la generalități. Harding se uitase de câteva ori mai insistent la el, de parcă remarcase că omul nu mai fusese la fel de vorbăreț ca altădată.

Ridley îl găsi pe unchiul Bob lucrând afară și apucă mânerul unui coș mare de provizii.

— Domnule Cooper!

Ridley își ridică privirea și îl zări pe Jedediah, înconjurat de un grup de muncitori.

— Jedediah... domnilor. Își înclină capul, salutându-i.

— Totul e în regulă?

— Oh, desigur, domnule. Jedediah zâmbi și privi în treacăt la ceilalți bărbați de lângă el. Stați liniștit domnule, totul e în regulă.

Ridley nu îi cunoștea pe ceilalți grăjdari la fel de bine cum îl știa pe Jedediah, dar lucrase cu ei în anumite ocazii. Unul dintre ei – Bartholomew, un om înalt și binefăcut, unul dintre cei mai harnici muncitori pe care îi cunoscuse Ridley vreodată – îi întâlni privirea, iar apoi își ridică ușor bărbia. Ridley avea impresia că omul fie nu se simțea în largul lui într-un asemenea grup, fie nu venise aici din proprie inițiativă.

— Domnule Cooper, continuă Jedediah, am văzut că am primit niște bănuți în plus la buzunar și... am venit să vă mulțumim. Știm că dumneavoastră ați fost în spatele acestei acțiuni. Dumneavoastră ați făcut asta pentru noi. Ne-ați plătit la fel ca pe muncitorii albi.

Toți bărbații dădură din cap – inclusiv Bartholomew – însă niciunul dintre ei nu îl priviră în ochi, iar în acel moment, Ridley înțelese ce era în sufletele acestor oameni. Era ceva ce și el experimentase de nenumărate ori. Într-o clipită era din nou în Andersonville, întins într-un bazin jegos, nemâncat de zile întregi și cu mândria zdruncinată. Era un lucru așa de umilitor pentru un om să se simtă îndatorat față de o persoană pentru ceva ce trebuia să fie pe drept a lui.

— Apreciez mulțumirile voastre, Jedediah... domnilor. Ridley privi în treacăt la fiecare dintre ei și avu impresia că fiecare expresie și fiecare privire ascunde o parte din trecutul lui, de care nu reușise încă să scape. Dar nu am *făcut* nimic pentru voi. Un om merită să primească leafa cuvenită unei zile normale de muncă. Continuați să lucrați la fel de bine și veți fi plătiți așa în continuare.

O licărire de speranță se ivi în ochii lui Jedediah. Bartholomew se îndreptă de spate, la fel și ceilalți din jur.

— Da, domnule Cooper, repetați toți într-un cor, înainte să își vadă fiecare de drum, mai încrezători ca la-nceput.

Unchiul Bob se uită țintă la el, dar nu scoase un cuvânt, lucru care nu îl deranja deloc pe Ridley. Apucă celălalt mâner al coșului și împreună îl transportară înăuntru pe hol.

— Ce frumos din partea ei, spuse unchiul Bob, făcând un semn cu capul în direcția camerei de harnașament, în timp ce așezară coșul la pământ. Ce face femeia aceasta cu acești copilași e un lucru demn de apreciere.

Ridley se îndreptă de spate, din nou mândru de curajul Oliviei.

— Așa e. Și se pare că îi place. Ba mai mult, femeia se pricepe de minune.

Unchiul Bob îl scrută cu privirea, iar apoi încuviință din cap.

— Ce e? întrebă Ridley, curios de urma de licărire din ochii bărbatului.

— Nu am spus nimic.

— Nu, dar arăți de parcă *vrei* să-mi spui ceva. Te cunosc mai bine decât crezi. Eu zic să-i dai bătaie și să mi-o spui verde în față. Oricum, îmi vei spune diseară pe veranda din față a casei.

Unchiul Bob privi dintr-un capăt în celălalt al holului.

— Mă întrebam dacă ești pregătit pentru cina fastuoasă de diseară; pregătit pentru orice subiect s-ar aduce în discuție.

Ridley se uită ținută în ochii lui, potrivindu-și tonul vocii cu al unchiului.

— Știi ceva ce nu știu eu? șopti Ridley.

Unchiul Bob ezită preț de o secundă.

— Am primit o veste cum că vor fi și alți oameni prezenți la masă.

— Cum adică alți oameni?

Bărbați din afara orașului. Doi sau trei gentlemani. Din câte am auzit, doi dintre ei au luptat alături de generalul Harding în război.

— Camarazi de război, șopti Ridley, mai mult pentru el decât pentru unchiul Bob. Am reușit să ocolesc acest subiect până acum. Voi proceda la fel și diseară la cină.

— Știu că ai reușit să faci asta până acum, domnule. Chiar zilele trecute am auzit o discuție pe care ai avut-o cu generalul pe tema aceasta. Mă surprinde creativitatea ta.

Amândoi râseră, însă nu pentru mult timp.

— Poate că sună egoist din partea mea să spun asta, dar nu îmi pare rău că am venit aici. Ce am reușit să învăț de la tine, cunoștințele pe care le-am acumulat... Ridley privi în lături.

Însă dacă e să îmi pară rău de ceva e faptul că te-am pus într-o situație așa de compromițătoare.

Respirația rapidă a unchiului, îl trezi la realitate.

— Domnule, sunt dăți în viață când știi cu certitudine – cu aceeași certitudine cu care privești la soarele care răsare în est și apune la vest – că ceea ce faci e și ceea ce așteaptă Creatorul de la tine. Sentimentul acesta mă cuprinde în fiecare dimineață când mă trezesc aici, la Belle Meade. Niciodată nu m-am îndoit de acest lucru. Și am aceeași convingere când lucrez cu tine. Niciodată în toți anii mei, nu aș fi zis că un om ca tine va ajunge să locuiască aici, devenind ucenicul meu. Dar te afli aici cu un scop, domnule. Sunt sigur de asta. Deci, indiferent de cum stau lucrurile, domnule... Unchiul scutură ușor din cap. Să nu mai spuneți vreodată că vă pare rău. Pentru că mie cel puțin, nu îmi pare rău deloc.

— Ce faceți aici, bărbatilor, de vorbiți așa de încet și serios? Îmi dați de bănuț, domnilor.

Amândoi își ridicară privirea și o zăriră pe Rachel Norris, pășind înspre ei de-a lungul coridorului. Femeia ținea în mână desaga cu ierburi medicinale, așa cum Ridley era obișnuit deja să o vadă.

— Bună ziua, Rachel.

Rachel zâmbi și îi o oferă o scurtă îmbrățișare unchiului Bob. Părea mai în vârstă decât unchiul cu câțiva ani, sau cel puțin așa intuia Ridley, deși nu se pricepea prea bine atunci când venea vorba să aproximeze lucruri. Tot ce știa era că acești doi oameni se cunoșteau de câțiva ani buni deja.

Unchiul Bob întinse mâna după desagă.

— Mi-ai adus ierburi proaspete pentru cataplasme?

Rachel îl lovi ușor peste mână.

— Asta e pentru doamna Aberdeen. Trebuia să vină la baracă după ea, dar văzând vremea frumoasă de afară, m-am gândit să i-o aduc eu personal.

Ridley privi la săculețul din mâna femeii și se întrebă dacă nu cumva Olivia avea vreo problemă de sănătate. Dar nu avea cum. Arăta perfect sănătoasă în ochii lui. Într-un final, un grăjdar

apăru la celălalt capăt al grajdului cu o iapă lângă el, iar unchiul Bob se scuză politicos.

Ridley arată spre hol.

— Doamna Aberdeen lucrează în...

Jimmy și Jolene își făcură apariția, ieșind din camera de har-nașament, iar Olivia îi urmă din spate.

— Rachel! Strigară amândoi copiii la unison și fugiră în direcția ei. Vârstnica femeie îi cuprinse într-o îmbrățișare, iar apoi scoase două bomboane din buzunarul ei. Ridley recunoscuse caramellele de casă făcute de Rachel și, judecând după expresiile de pe fețele lor, s-ar părea că și copii observaseră același lucru. Rachel le oferă încă o îmbrățișare, după care copiii o luară la fugă, nerăbdători să-și savureze bomboanele.

— Am auzit că te ocupi de Jimmy și sora lui, învățându-i, doamnă Aberdeen. Ce frumos din partea ta!

Olivia tresări de fericire și afișă o expresie feminină și copilă-roasă în același timp.

— Crede-mă, plăcerea e de partea mea. Olivia privi la desaga cu ierburi. E ceea ce cred eu?

— Da, doamnă. Rachel îi înmână săculețul.

Ridley privi când la Rachel, când la Olivia.

— De ce am impresia că voi două puneți ceva la cale?

Olivia se uită țintă la el, cu o ușoară vinovăție în ochi.

Rachel privi la bărbatul din fața ei, luându-i-o înainte Oliviei.

— Împărtășiți-ne secretele dumneavoastră mai întâi, dom-nule Cooper, iar apoi, vi le vom împărtăși și noi pe ale noastre.

— Exact, sări să adauge Olivia, de data aceasta mai sigură pe sine.

Ridley ridică ambele mâini, în apărarea sa.

— Știu când sunt înfrânt, doamnelor.

Olivia îi oferă un zâmbet, iar apoi privi din nou la Rachel.

— Îți mulțumesc mult. Abia de mi-a mai rămas ceva. Și apropo, funcționează de minune! Exact așa cum mi-ai promis.

Deși abia își putea stăpâni curiozitatea, Ridley nu îndrăzni să mai pună alte întrebări. Nu din moment ce Rachel era acolo. Dar se convinge de un lucru: ierburile acelea medicinale nu aveau cum să fie pentru Olivia. Femeia nu se îmbujorase nici măcar

o secundă atunci când făcuse referire la ele. Poate mai încolo, în seara aceasta – dacă vor avea un pic de timp la dispoziție doar pentru ei doi, așa cum spera Ridley – se va asigura că Olivia e în regulă.

Olivia ascunse săculețul în spatele registrului pe care-l ținea la piept.

— Ne vedem la cină?

Întrebarea îi fusese adresată lui. Ridley încuviință din cap.

— Voi fi acolo.

Ridley o privi cu atenție, în timp ce Olivia își luă rămas-bun și pași afară din grajd. Abia atunci își dădu seama – deși era prea târziu deja – că Rachel îl surprinse holbându-se.

Femeia râse ușor.

— Știi să păstrez un secret, domnule Cooper.

Ridley își înclină capul, în semn de recunoștință.

— Același lucru poate fi spus și despre mine, doamnă Norris.

Rachel ridică din sprânceană, de parcă răspunsul lui reușise să o surprindă. Ochii ei erau mai albaștri ca niciodată.

— Ești pregătit să cinezi la masa generalului Harding?

— Cât de pregătit pot să fiu, bănuiesc.

— Și ce ai de gând să porți?

— Mi-am spălat cea mai bună cămașă și cei mai buni pantaloni ai mei.

Rachel îl privi ținând în ochi.

— Ai nevoie de ajutor ca să îți calci hainele?

— Le-am călcat deja, cu o seară înaintea. Cât pe ce să îmi ard gulerul de la cămașă și degetul mare între timp.

— Ei bine, cel puțin nu ai dat foc la baraca veche a bătrânului Harding. Asta e o realizare. Rachel zâmbi ușor. Apropo, de câteva zile încoace mi-am pus în gând să te întreb ceva. Ce părere ai avut de biserica noastră?

Acum era rândul lui să zâmbească.

— A fost... *diferită*. Dar mi-a plăcut.

Participase la adunarea religioasă a negrilor o singură dată și asta numai din cauza unchiului Bob; bărbatul îl bătuse la cap până când Ridley se săturase să îl refuze. Dar se bucurase că participase, chiar dacă se simțise un pic stingherit la început. Nu numai

din cauză că fusese singurul alb din adunare. Disconfortul lui, dacă îl putea numi așa, se năștea din conștientizarea faptului că era singura persoană care nu îl cunoștea pe Cel atotputernic. Nu așa cum Îl cunoșteau ceilalți. Dar văzând modul în care oamenii aceștia se închinau și ascultând cântecele lor, și-ar fi dorit să știe mai multe despre acest Creator. Niciodată nu își dorise acest lucru, cu o asemenea intensitate.

— Voi fi prezent acolo și duminica aceasta, spuse el, uitându-se ferm în ochii femeii. Atâta timp cât nu îmi vei cere să rostesc o predică.

— Nu. Rachel dădu din cap, dezaprobat. Nu te lăsăm să ții o predică decât de la a treia întâlnire.

Mai târziu, după ce se scăldase în pârâu, Ridley porni înspre baracă pentru a se pregăti pentru cină. Părul îi era încă ud, dar avea să se usuce îndeajuns de repede în lumina caldă a soarelui de vară. Îi ajungea din nou până la guler, dar – își trecu mâna peste falcă – cel puțin era proaspăt bărbierit. Ajunse în vârful dealului, când o zări pe Rachel așezată în balansoarul unchiului Bob de pe verandă. Femeia se ridică în picioare în momentul în care bărbatul ajunse în dreptul ei.

— Bună seara, doamnă Norris.

— Bună seara, domnule Cooper. Sper că nu vă deranjează prezența mea. Femeia gesticulă înspre ușă. Am lăsat ceva înăuntru pentru dumneavoastră. M-am gândit că poate veți avea nevoie de el în seara aceasta.

Ridley intră în baracă, iar femeia îl urmă îndeaproape, și văzu un costum agățat de capă.

— A fost a soțului meu, spuse ea, cu o voce mai blândă ca de obicei. Are câțiva ani vechime, dar l-am spălat și curățat chiar eu. Ești cu un deget mai înalt decât el, de aceea nu am inclus și pantalonii. Dar în afară de asta, Noland a avut o statură asemănătoare cu a ta. Ți-am pus și o cămașă. Femeia făcu un semn cu degetul. Și de asemenea o cravată. Rachel scoase un oftat adânc, de parcă amintirea apăsă greu pe inima ei. Aflat deja pe patul de moarte, Noland mi-a cerut un lucru: „Rachel, nu cumva să mă îngropi

în acel costum. Niciodată nu m-am simțit confortabil în el, prin urmare nu vreau să îmi petrec zilele în viața de apoi, trăgând de guler încoace și încolo.” Rachel zâmbi, cu buzele tremurânde. Ochii ei se umplură de lacrimi. Am renunțat la aproape toate celelalte lucruri, dar nu și la costumul acesta. Nu până acum.

Ridley atinse cu degetele mâneca costumului. Îi amintea de unul pe care obișnuise să îl poarte înainte de război. Într-o altă viață. Cadoul acestei femei era de neprețuit, prin urmare, să refuze însemna o ofensă prea mare.

— Vă mulțumesc, doamnă Norris. Nu știu ce altceva să spun. Privi din nou în ochii ei. Dacă mi se potrivește, doamnă, promit să îl port cu mândrie.

Zâbind, Rachel apucă cu mâna clanța ușii.

— Dacă nu te superi, voi aștepta afară. Aș vrea să văd cum îți vine.

După doar câteva secunde, Ridley își dădu seama că femeia apreciasse cât se poate de bine mărimea costumului. Sacoul îl strângerea un pic în jurul umerilor, dar în rest, toate celelalte se ajustau la perfecție pe corpul lui. Încălțându-se cu pantofii pe care îi lustruise cu o seară înainte, cu ulei folosit pentru curățarea șeilor, Ridley păși afară din baracă.

Dar expresia de pe fața lui Rachel spunea tot.

Capitolul 26

Olivia nu își putea lua ochii de la el. Nu ajuta cu nimic faptul că era așezat chiar vizavi de ea, înghesuit între Mary și verișoara Lizzie – în timp ce amândouă femeile fremătau de emoție. Lucru de la sine înțeles, de altfel. Până la urmă, erau așezate lângă un bărbat foarte arătos.

Ridley Cooper era – fără îndoială – cel mai chipeș bărbat al serii. Olivia era încântată să afle motivul pentru care bărbatul fusese invitat la cină: încheiase o înțelegere cu generalul în ceea ce privește iapa, iar Ridley îl înfrânse, așa cum confirmase și Elizabeth. Bărbatul părea așa de destins și relaxat, în ciuda decorului și a invitațiilor de la masă. Văzându-l în postura aceasta – un gentleman în adevăratul sens al cuvântului – îi venea greu să și-l imagineze în sălbăticia din ținutul Colorado.

Nu mai pomenise un cuvânt cu privire la plecarea lui în vest, iar Olivia presupuse că, din moment ce obținuse slujba de intendent, bărbatul se hotărâse să rămână la Belle Meade, într-un final. O decizie logică, până la urmă. Dar perspectiva aceasta îi oferea mai multă bucurie decât îi era îngăduit.

Costumul era demodat și învechit, dar ceea ce lipsea hainelor, compensa Ridley prin modul grațios în care umbla în ele. Auzise mereu că hainele îl fac pe om. Dar omul ce stătea la masă, vizavi de ea, contrazicea zicala aceasta, din toate punctele de vedere.

Olivia nu avusese nici cea mai vagă idee ce vestimentație va purta bărbatul în această seară. Sincer, nici nu se gândise la acest lucru până acum. Era obișnuită să îl vadă doar în hainele sale de lucru. Însă niciodată nu îi trecuse prin minte că Ridley ar putea arăta așa de chipeș. Asemeni unui desert prea delicios

și atrăgător pentru a mușca din el. Dar în același timp, unul pe care ai vrea să-l înfuleci dintr-o singură înghițitură. Olivia zâmbi, gândindu-se la analogia din mintea ei. Însă chiar în acea secundă, Ridley îi întâlnește privirea. Felul în care se uita la ea, cu acei ochi câprui și plini de farmec, îi tăie respirația. Olivia întinse mâna și apucă paharul cu limonadă, simțind nevoia să guste ceva răcoritor.

— Deci, spuneți-mi, doamnă Aberdeen...

Cu ceva efort, Olivia își luă atenția de la Ridley și se concentrează asupra domnului mai în vârstă, situat la dreapta ei: un membru decorat al Confederației, generalul Percival Meeks. Nu avea cum să uite numele bărbatului, nu din moment ce generalul Harding avusese grijă să menționeze rangul acestui om de cel puțin trei ori deja în timpul cinei. Poziția ocupată și numele de Percival Meeks se potriveau de minune, dacă era să le pui una lângă alta.

Generalul Meeks era un domn trecut de floarea vârstei și totuși, din câte putea vedea Olivia, un om destul de cordial și blând, vizibil disproporționat în jurul taliei. Total opusul tânărului colonel situat la stânga ei, care ocupa o treaptă mai jos în rang. Însă observând comportamentul generalului din timpul mesei, Olivia se decise asupra unui lucru: nu înaintarea în vârstă îi crease această condiție fizică, ci mai degrabă continua – și înflăcărata – contribuție la greutatea din jurul mijlocului său. Era un om de proporții mari, așa cum mama ei obișnuia să spună. În plus de asta, bărbatul începea să chelească. Deși nu o deranja neapărat acest detaliu. De-a lungul anilor, văzuse bărbați cu această trăsătură fizică, dar care au rămas în continuare foarte chipeși.

Însă modul în care generalul Meeks își aranjase ceea ce mai rămăsese din păr, pe capul său mare și rotund, era de-a dreptul frapant. Părul i se subțiasse vizibil în partea de sus și îl rase pe tot cu excepția marginilor, unde încă creștea într-un strat gros, în spatele urechilor și la baza capului, dându-i aspectul unui sportiv înaintat în vârstă, purtând un fel de cunună de lauri pe cap, oarecum trunchiată – și păroasă.

— Ce părere aveți despre Belle Meade, doamnă Aberdeen? Generalul mi-a spus că locuiți la plantație doar din luna mai.

Și... generalul Meeks se aplecă în lateral mai aproape de Olivia, oferindu-i un zâmbet plin de compasiune, în timp ce pielea capului i se strânse într-o mulțime de riduri. Mi-a spus că v-ați pierdut recent soțul, șopti el, cu o privire ce exprima bunătate. Îmi pare sincer rău de pierderea dumneavoastră, doamnă.

Știind părerea generalului Harding cu privire la recăsătorire și conștientă că cei doi bărbați de la stânga și dreapta ei nu erau din Nashville, Olivia își dădu repede seama că generalul Harding nu împărtășise *alte detalii* cu privire la văduvia ei.

— Mulțumesc, generale Meeks. Îmi place foarte mult să locuiesc aici și apreciez condoleanțele dumneavoastră.

— Se împlinesc deja șapte ani de când scumpa mea Sarah a murit. Nici acum nu îmi vine să cred că a trecut așa de mult timp. Uneori, timpul se scurge mai repede decât te aștepți, iar alteori...

— Mult prea încet, completă ea, bucuroasă să le vadă pe Susanna și Chloe cu tăvile de desert în mână. Spera să fie ceva ce se va topi repede în gură. Abia aștepta ca cina să se termine.

— Generale Meeks! Vocea generalului se auzi peste celelalte discuții dinamice purtate în jurul mesei.

— Ce părere aveți despre vremile acestea schimbătoare, domnule? Credeți că piața cailor pursânge se va dezvolta într-un final, sau sunteți de părere că...

Percival Meeks se concentrează asupra generalului Harding, iar Olivia răsuflă ușurată. Luă câteva înghițituri de apă și ascultă cu plăcere râsetul vioi al mătușii Elizabeth, așezată în capul mesei. Nimeni nu ar fi bănuir că femeia se simțise rău cu doar câteva săptămâni în urmă. Chiar și generalul Harding observase o îmbunătățire în starea de sănătate a femeii, iar Olivia știa că acest lucru se datora – cel puțin în parte – lui Rachel care concepușe acel amestec special de ceai. Un alt factor benefic fusese recomandarea medicului în privința odihnei, dar și insistențele lui Susanna ca Elizabeth să consume în fiecare zi o porție de ficat pentru a fortifica organismul.

Elizabeth nu va participa la o cursă de alergare în curând, Olivia era conștientă de asta, dar măcar se simțea îndeajuns de bine pentru a organiza un dineu. Deși știa că femeia își va petrece toată ziua de mâine la pat din această cauză.

Așezând paharul înapoi pe masă, privirea îi fugi din nou la persoana din fața ei; la Ridley. Bărbatul părea să vorbească, dar – Olivia se uită mai îndeaproape – niciun sunet nu ieșea din gura lui. Abia atunci realizează Olivia...

Bărbatul mima ceva către ea.

Olivia se încruntă ușor, încercând să-i comunice că nu înțelegea absolut nimic din ce încerca bărbatul să îi spună. Apoi, frustrată de gândul că cineva i-ar putea surprinde, privi în treacăt la fiecare persoană de la masă. Dar nimeni nu părea să observe. Își întoarse din nou privirea la Ridley care își înclină buzele într-un zâmbet. Bărbatul mimă din nou – doar șase cuvinte – dar care stârniseră o căldură înlăuntrul ei, de parcă cineva îi înfipse un chibrit în piept.

Verișoara Lizzie se trezise chiar în acel moment să îi adreseze o întrebare, iar Ridley îi răspunse fără nicio ezitare. Olivia așteptă, cu ochii ațintiți asupra lui, știind mult prea bine că dansa pe un teren periculos, pe care cineva l-ar putea considera un comportament total nepotrivit pentru o văduvă. Însă chiar și așa, după ce Ridley îi căută din nou privirea, secunde mai târziu, Olivia îi oferi un zâmbet și încuviință din cap.

– Aicea erai, doamnă Aberdeen. Susanna apăru în dreptul scaunului ei. Aveți aici tartă cu mure, o rețetă specifică din Tennessee.

– Mulțumesc, Susanna. Arată delicios. Olivia ochi aburul ce se ridica din castron. Țsta da desert ce se va topi într-o secundă. E încă fierbinte, rosti Olivia.

– Ba bine că nu, doamnă. Așa se savurează tarta asta: proaspăt scoasă din cuptor cu un pic de frișcă deasupra.

Susanna așeză un castron în fața colonelului Burcham.

– Aici sunteți, colonel. Sper că vă place...

– Eu nu mănânc mure, spuse el pe un ton ascuțit și își aținti privirea asupra ei. Bărbatul afișă un zâmbet, însă nu era unul prietenesc. Mă surprinde că nu ați căutat să țineți minte acest detaliu de ultima dată când am fost aici.

Conversația din jurul mesei se redusese la un murmur, iar Susanna ridică castronul pe care îl așezase în fața lui cu câteva secunde în urmă.

— Îmi pare rău, colonele. Eu...

Elizabeth se aplecă în față.

— Vă rog să îmi acceptați scuzele, colonele Burcham. Am revizuit meniul pentru această seară cu câteva ore înainte, dar mi-a scăpat acest aspect. Prin urmare, vina e a mea. Susanna... Zâmbetul de pe fața lui Elizabeth ar fi părut natural în ochii celor care nu o cunoșteau îndeajuns de bine. De ce nu îi pregătești colonelului o felie din plăcinta ta de dovleac cu miere, scorțișoară și unt pe care o faci de excepție. Colonele, din câte îmi aduc aminte, vă place dovleacul, nu-i așa?

— Da, doamnă, așa e. Și țin să vă mulțumesc pentru că v-ați adus aminte de acest detaliu. Bărbatul îi aruncă o privire fulgerătoare lui Susanna care se întoarse cu spatele la el și ieși afară din cameră.

Discuția se reluase în jurul mesei, dar într-un ritm stângaci, iar Olivia – ușor încordată din cauza schimbului aprins de replici – nu pierdu din vizer privirea pe care Elizabeth i-o aruncă generalului Harding în timp ce-și sorbea cafeaua și nici expresia dezaprobatore de pe fața lui Ridley.

Colonelul Bryant Burcham, un om făcut pentru război – înalt și lat în umeri, cu trăsături robuste care în alte circumstanțe ar fi fost considerate atrăgătoare – vorbea pe un ton sfidător.

— Nu mai e ceea ce a fost odată.

Olivia știa că replica îi fusese adresată ei cu scopul de a o angaja în conversație, dar femeia era așa de nervoasă, încât refuză să-i răspundă. Măinile ei tremurau incontrollabil, însă nu înțelegea de ce. Era supărată pentru felul în care o umilise pe Susanna, știa lucrul acesta. Dar cu siguranță era mai mult de atât.

Colonelul privi țintă la ea.

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Dar, din păcate...

Olivia se forță să îi întâlnească privirea.

— Nu îi mai motivează nimic, doamnă Aberdeen. Țsta e purul adevăr. Sunt niște creaturi puturoase care au nevoie de o mână de fier asemeni armăsarilor de-afară. Se pare că sunt mai fericiți așa.

Olivia simțea ceva ca o scânteie izbucnind în inima ei și știa mult prea bine de unde se naștea acest sentiment. Tonul pe care

colonelul îl folosise cu Susanna – marcat de un aer de superioritate – fusese și tonul pe care Charles îl folosise de nenumărate ori cu ea. Și zâmbetul acela încordat al colonelului Burcham... oare de câte ori nu văzuse același zâmbet și pe fața lui Charles?

Olivia se înfioră, amintindu-și de toate acestea.

Privi la Chloe, care turna cafea în ceștile așezate pe celălalt capăt al mesei și, judecând după felul în care femeia își ținea privirea aplecată, Olivia era sigură că auzise tot ceea ce spusese bărbatul. La fel și Ridley, care își înăspri trăsăturile feței.

Olivia își descleștă mâinile așezate în poala sa, străduindu-se să pară cât se poate de calmă și căutând un alt subiect pe care să-l aducă în discuție.

— De unde sunteți, colonele? Nu cred că mi-ați spus încă de unde proveniți.

— Nu, aveți dreptate. Colonelul schiță un zâmbet, de data aceasta prietenesc, dar lipsit de orice farmec.

Bărbatul mușcă din momeală, iar Olivia zâmbi politicos, oferindu-i răspunsuri succinte ori de câte ori bărbatul îi adresa o întrebare, însă avu grijă să păstreze mereu atenția asupra colonelului, și nu asupra ei. În tot acest timp, simțea privirea generalului Harding îndreptată asupra ei. Privi în treacăt la celălalt capăt al mesei unde era așezat generalul și regretă numaidecât că o făcuse. Modul subtil în care își înclinase capul, felul în care privise la domnii așezați la dreapta și la stânga ei – un lucru era cât se poate de clar în mintea ei acum...

Oricât de mult își dorea să amâne perspectiva unei noi căsătorii, era evident că generalul dorea contrariul, ceea ce însemna că mai devreme sau mai târziu, Olivia va fi nevoită să se conformeze. Avea impresia că aude bătăile unui ceas nevăzut, bătăi ce marcau orele rămase până la momentul acela. Se gândi la ziua în care murise Charles și calculă săptămânile care trecuseră de-atunci. Realizarea cruntă îi străpunse inima asemeni unui ciob de sticlă. Mai avea aproximativ nouă luni până când se va încheia un an de doliu.

Privi în treacăt la bărbații de lângă ea – fiecare dintre ei priviră pe rând la ea – și dintr-odată se simți ca o mână scoasă la licitație. În ciuda faptului că era încă în perioada de doliu. Dar va

încerca să aibă și ea un cuvânt de spus în alegerea viitorului ei soț, chiar dacă asta însemna să ducă o luptă destul de aprinsă cu generalul Harding. Cu siguranță, omul avea deja în minte câțiva pretendenți.

Susanna revenise cu desertul colonelului în mână, iar Olivia își făcu de lucru cu castronul din fața ei, atentă la conversațiile ce roiau în jurul mesei – Mary și Lizzie vorbeau pe rând cu Ridley; domnul și doamna Foster, un cuplu venit din Mobile, Alabama, erau angajați în conversație cu generalul Harding și generalul Meeks. Câteva scaune mai încolo, era așezată Selene împreună cu generalul William Hicks Jackson, bărbatul despre care fata vorbise cu atâta drag.

Mătușa Elizabeth îi destăinuise odată Oliviei că Harding se aștepta în orice moment ca generalul Jackson să îi ceară mâna lui Selene. Chiar dacă, se presupune că generalul ar fi specificat că o astfel de propunere ar fi bine-venită, mai încolo, și nu acum. Însă privind la expresia de pe fața lui Selene, Olivia se îndoia că fata va fi de acord cu o astfel de înțelegere.

Generalul Jackson, un fost ofițer al Confederației, era cu unsprezece ani mai mare decât Selene și un adevărat expert în călărie, sau cel puțin așa spusese Elizabeth. Din câte se putea vedea, bărbatul ținea sincer la Selene, iar Olivia era fericită pentru ea.

Ba mai mult, simțea și un dram de invidie, născută din melancolie.

După desert, bărbații se retraseră în camera de studiu, iar femeile în salonul de primire. Olivia petrecu următoarea oră în compania acestor doamne.

— Selene, draga mea? întrebă doamna Foster. De ce nu ne încanți urechile cu câteva cântece de-ale tale înainte ca eu și soțul meu să ne luăm rămas-bun. Ultima dată când am fost aici ai cântat splendid.

— Da, draga mea, se băgă în vorbă Elizabeth. Și te rog, include și piesa mea preferată.

Verișoara Lizzie invită toți bărbații în salon, iar Selene începu să cânte la pian, învăluindu-i într-o atmosferă de serenadă și cântând fiecare cântec într-o manieră desăvârșită.

Având impresia că cineva se uită insistent la ea, Olivia privi în lături, sperând ca Ridley să fie persoana cu pricina. Și într-adevăr era el, însă nu era singur. Generalul Percival Meeks, aflat în câmpul lor vizual, își înclină ușor capul în semn de salut.

Olivia zâmbi, conștientă de privirea lui Ridley, care era acum îndreptată asupra generalului Meeks. Își aminti de ceea ce Ridley mimase la masă, iar Olivia era așa de dornică ca acest moment al serii să se apropie de sfârșit. Își concentrează atenția din nou asupra lui Selene și o observă pe Mary, așezată într-un colț al camerei, privind atent la sora ei mai mare.

Selene termină de cântat încă o partitură, și toată lumea bătu din palme, inclusiv Mary. Dar expresia ei era umbrită de o năzuință vădită.

— Foarte bine, scumpa mea, spuse generalul, aplaudând mai tare și mai îndelungat decât ceilalți oameni din mulțime. Ai fost splendidă, ca întotdeauna. Iar acum, pentru un final grandios...

Olivia spera cu tot dinadinsul – *se ruga* – ca bărbatul să o solicite pe Mary să cânte piesa de final. Olivia aruncă o privire în direcția tinerei și ar fi putut jura că fata se ruga exact același lucru.

— Știi ce cântec mă aștept să cânți, Selene.

Olivia simți un gol în inimă și durerea lăuntrică i se adânci și mai tare atunci când văzu cum degetele zvelte se mișcau fără prea mult efort în jurul clapelor, aducând la viață cântecul solicitat de general. Camera de primire răsună de armonia acestui cântec, așa cum răsunase în toate saloanele de primire ale oamenilor din Sud, mai ales în ultimii ani.

În apropierea refrenului, Selene privi la oamenii adunați în jurul ei și – cu o singură privire – îi invită pe toți să cânte împreună cu ea.

— Oh... ce mi-aș dori să fiu în Dixie...

Olivia se alătură și ea, cântând încet și mlădios. Aruncă câteva priviri pe furiș de-a lungul camerei, așteptându-se să o găsească pe Mary copleșită de emoții. Dar nu Mary îi atrase atenția.

Ci Ridley, care nu cânta deloc.

Era bine trecut de miezul nopții, iar seara se apropia de final. Olivia fusese așa de ușurată în momentul în care generalul Meeks și colonelul Burcham își luaseră rămas-bun, urmași de generalul William Hicks Jackson, pețitorul lui Selene. Domnul și doamna Foster se scuza ră politicos și se retraseră în dormitorul de oaspeți de la etaj, iar Selene, Mary și verișoara Lizzie se retraseră și ele în dormitoarele lor personale. Rămase doar ea, soții Harding și Ridley lângă ușa deschisă a foaierei.

Olivia realizează imediat, amintindu-și de invitația tăcută pe care Ridley o rostise în timpul cinei – *ieși la o plimbare cu mine?* – și pe care o acceptase cu cea mai mare plăcere și încă intenționa să o onoreze, că aceasta se putea transforma într-o situație destul de ciudată pentru ei amândoi.

— Domnule Cooper. Generalul Harding îi întinse mâna. A fost o plăcere pentru mine să cinați astăzi cu mine, indiferent de împrejurările în care a fost lansată invitația.

Ridley scutură ușor din cap.

— Vă mulțumesc, generale. Și dumneavoastră de asemenea, doamnă Harding, pentru masa delicioasă. A fost una dintre cele mai bune cine pe le-am luat vreodată, doamnă. Și, între noi fie vorba... bărbatul afișă un zâmbet clandestin. Tarta cu mure mi s-a părut de-a dreptul excepțională.

Oboseala de pe fața lui Elizabeth fu înlocuită de o ușoară încântare.

— Vă mulțumesc, domnule Cooper. Elizabeth dădu din cap, reprobator. Nu pot să cred că am omis acest mic detaliu referitor la colonel. I-am spus deja Susannei să noteze această informație în cartea de meniu, ca să nu mai trecem încă o dată prin această situație penibilă. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, mai ales pentru un desert.

— Colonelul Burcham e un om bun, draga mea. Și un prieten de încredere, vorbe generalul Harding pe un ton care înclina spre corijare. Doar că omul e obișnuit ca ordinele să îi fie respectate.

— Dar războiul s-a încheiat, domnule...

Olivia căscă ochii în momentul în care auzi comentariul lui Ridley și fu și mai surprinsă să constate că omul nu terminase încă de vorbit.

— Cred că trebuie să acceptăm lucrul acesta și să ne vedem în continuare de viețile noastre și să îi lăsăm și pe ceilalți din jurul nostru să facă la fel. Nu sunteți de acord cu mine, generale?

O adiere de vânt pătrunse prin ușa întredeschisă, de parcă natura însăși încerca să reducă tensiunea ce se întetea cu fiecare secundă.

— Da, domnule Cooper, aș fi de acord cu dumneavoastră... dar până într-un punct. Nu toate lucrurile au nevoie de o schimbare, în opinia mea. Unele lucruri sunt bine așa cum sunt.

Ridley zâmbi, un pic prea generos.

— Și unele lucruri sunt așa cum sunt, domnule... doar pentru că noi nu le dăm voie să se schimbe.

Olivia și-ar fi dorit să poată trage discret de mâneca lui Ridley pentru a-l avertiza să nu depășească limita. Dar amintindu-și de privirea întunecată pe care o văzuse pe fața lui adineaori la masă și, știind că omul spunea lucrurilor pe nume fără nicio ezitare, Olivia se îndoia că o simplă atingere ar fi făcut vreo diferență. Poate numai dacă ar smulge mâneca bărbatului, ar reuși să îi capteze cumva atenția.

— Ei bine... spuse Elizabeth, luându-și soțul de braț. E foarte târziu și suntem cu toții obosiți. Scumpule? Își ridică privirea spre general. Ai fi îndeajuns de drăguț să mă ajuți să urc scările?

Generalul Harding nu se mișcă din loc.

— Ești încă tânăr, domnule Cooper, și destul de idealist. Ai impresia că știi mai bine cum stau lucrurile în viață. Știu asta pentru că nu de mult, am cunoscut un tânăr care semăna mult cu tine. L-am cunoscut destul de bine, de altfel. Harding își trecu degetele prin barba ce atingea primul nasture al vestei sale. Pe măsură ce a crescut, și-a construit o casă și o familie, a instituit o plantație, iar apoi o herghelie de cai...

Dar după ce a luptat într-un război ce amenințase să îi ia totul, a învățat un lucru sau două despre viață pe care tu nu le-ai experimentat încă, fiule.

Având impresia că Ridley era pe punctul de a zice ceva, Olivia interveni.

— Domnule Cooper? Văzu licărirea de recunoștință din ochii lui Elizabeth. Am... nevoie de ajutorul dumneavoastră. Măine la prima oră intenționez să merg în grajduri și... aş avea nevoie urgentă de ajutorul dumneavoastră în camera de harnașament. Mai ales acum, când am primit o nouă livrare de mărfuri. Dacă nu sunteți ocupat, bineînțeles.

Știind că nu prostise pe nimeni cu replicile ei, Olivia îi aruncă o privire lui Ridley, ce îl ruga stăruitor să nu mai insiste asupra acestui subiect. Cel puțin, pentru moment. Cu toate acestea, se simțea dezamăgită, știind că va trebui să amâne plimbarea lor pe o altă zi.

Cu ochii ațintiți asupra lui Harding, Ridley încuviință din cap și își îndreptă privirea în cele din urmă asupra ei.

— Bineînțeles, doamnă Aberdeen. Plăcerea va fi de partea mea. Domnule și doamnă Harding... spuse Ridley, înclinându-și capul în semn de salut. Vă mulțumesc încă o dată pentru această seară. Coborî scările verandei și se îndepărtă câțiva pași, după care se opri și se întoarse din nou în spate.

— Și, doamnă Aberdeen, aștept cu nerăbdare să vă revăd din nou mâine-dimineață. Sau poate... *mai târziu*.

Olivia îi căută privirea, întrebându-se dacă își imaginase ultimele cuvinte sau bărbatul chiar le rostise. Dar înainte să poată desluși acest mister, generalul Harding închise ferm ușa.

Capitolul 27

Ridley nu știa ce îl frustra mai tare – aroganța înverșunată a generalului Harding sau faptul că nu reușise să petreacă timp cu Olivia așa cum își dorise toată seara.

Deschise ușa barăcii și fu surprins să constate că unchiul Bob nu se culcase încă.

Unchiul Bob îl măsură cu privirea, iar apoi fluieră încet.

— Dumnezeuule mare, Ridley... Ești așa de dichisit și sofisticat încât nu m-ar mira dacă chipul tău ar apărea pe una dintre bancnote.

Ridley râse scurt, iar apoi își scoase sacoul și își dădu jos cravata.

— A fost mâna lui Rachel. Își trecu degetele peste reverul sacoului, iar apoi îl așează cu grijă pe spătarul unui scaun. A fost a soțului ei. A venit mai devreme pe la mine și mi l-a adus... gata călcat și ajustat pe mărimea mea.

— Ei bine, a făcut o treabă excelentă. Arăți de parcă ai fi tânărul domn Harding în persoană sau unul dintre prietenii lui bogați.

Ridley râse sfidător.

Zâmbetul de pe fața unchiului Bob dispăru într-o clipită.

— Am spus-o într-un sens pozitiv, domnule. Bărbatul își miji ochii. N-ai avut o seară prea bună?

Ridley se așează pe unul din scaune, iar apoi se ridică din nou în picioare.

— Seara a mers bine, până am ajuns la final. Ridley relatează în detaliu schimbul de replici pe care îl avusese cu generalul Harding în foaier. Expresia unchiului Bob trecu de la curiozitate la precauție, apoi la neîncredere, reluând întregul circuit.

— Chiar i-ai spus asta generalului? Că unele lucruri sunt așa cum sunt pentru că nu le lăsăm noi să se schimbe? Verde în față? Ba mai mult, în prezența doamnei Harding?

Ridley încuviință din cap.

— Și doamna Aberdeen a fost acolo. Știu că nu ar fi trebuit să spun asta, dar... pur și simplu *nu* m-am putut abține.

Unchiul Bob izbucni în râsete.

Ridley îi aruncă o privire aspră.

— Nu e nimic comic în asta. Mai ales când mă gândesc că poate mâine-dimineață rămân fără slujbă.

— Oh, domnule... unchiul Bob se ridică de pe scaun, ezitând o secundă pentru a-și masa spatele, așa cum de regulă făcea înainte să se îndrepte. Nu te îngrijora în privința slujbei. Domnului Harding îi plac oamenii cu personalitate. Cei care spun fățiș tot ceea ce simt sau gândesc. Normal, pretinde și respect. Dar toți oamenii cer asta. Din acest punct de vedere, nu e cu nimic mai diferit decât mine sau tine. Unchiul Bob îl fixă cu privirea.

— Știu asta.

— Oare? Eu cel puțin nu sunt sigur de asta. Tu și el... Unchiul Bob privi afară, pe fereastra din față a barăcii, în direcția casei mari. Vă asemănați mult, domnule. Oh, nu în toate privințele, sunt convins. Dar îl știu pe omul acesta de aproape patruzeci de ani deja și îl cunosc îndeajuns de bine. Mai mult decât atât, am ajuns să te cunosc și pe tine, locuind și lucrând împreună de dimineața până seara. Zăbind, unchiul Bob îl bătu cu palma ușor peste umăr. Ai încredere în mine, domnule. Voi doi aveți multe în comun. Asta e unul dintre motivele pentru care ai obținut slujba aceasta. Ai avut îndrăzneala să îți aperi ideile în fața lui. Omul te respectă, Ridley. Văd asta în fiecare zi. Acum... eu mă pregătesc de culcare. Oasele astea ale mele sunt prea obosite. Ne vedem dimineață.

— Noapte bună, unchiule Bob. Și... mulțumesc mult. Extenuat într-o oarecare măsură, totuși Ridley nu era încă pregătit să meargă la culcare.

Ieși afară pe verandă și se pregăti să se așeze pe trepte, așa cum avea el obiceiul, când își îndreptă privirea în direcția casei mari și văzu o licărire aurie provenind din dormitorul de la etaj,

situat deasupra bucătăriei. O idee se ivi în mintea lui Ridley numaidecât.

Afară era întuneric beznă, iar Ridley stătea la baza grindei cu zăbrele. Privi în sus la fereastra deschisă a dormitorului Oliviei, fericit că reușise să se schimbe din costum. I se păruse o idee bună la început, dar acum se întreba în sinea lui dacă nu cumva era o nebunie ceea ce urma să facă. Totuși, amintindu-și de zâmbetul femeii și de modul subtil în care îi acceptase invitația de la cină, Ridley se decise să meargă înainte cu planul său.

Apucă strâns grinda cu zăbrele și urcă câteva bare pentru a-i verifica stabilitatea. Era de-a dreptul surprins. Grinda generalului William Giles Harding nu avea niciun defect. Dimpotrivă, chiar dacă Marele Ike și încă patru prieteni de-ai lui s-ar urca pe ea în același timp, grinda tot nu s-ar rupe. S-ar părea că orice construia generalul era menit să dăinuiască pe vecie.

Ridley se dădu repede jos și strigă cu voce șoptită.

— Olivia!

Nimic.

Încercă din nou, de data aceasta un pic mai tare, conștient că la același etaj era încă o fereastră deschisă, dar la ceva depărtare de a Oliviei. Nu era sigur a cui era dormitorul, dar bănuia că aparținea cuiva deoarece, chiar dacă era întuneric beznă în camera respectivă, totuși fereastra era deschisă.

Auzi gălăgie deasupra lui și văzu o umbră mișcându-se în grabă.

— Olivia!

Umbra se opri brusc. O siluetă apără în dreptul ferestrei, în timp ce lumina slabă a lămpii îi creiona fiecare formă a corpului. Olivia se aplecă ușor în față.

— Ridley?

— Da... eu sunt.

— Ce cauți aici?

Ridley râse ușor.

— Mă întrebam dacă ești pregătită de plimbare.

Olivia își înclină capul într-o parte.

— M-am pregătit deja pentru culcare. În plus de asta... nu e cam târziu pentru așa ceva?

— E târziu doar dacă vrei tu să fie târziu.

Niciunul nu scoase un cuvânt preț de câteva secunde, iar Ridley se întrebă dacă nu cumva femeia îl va trimite singur la plimbare. Însă nu trecu mult timp și o auzi chicotind.

— Voi fi jos în cinci minute, spuse ea blând și se pregăti să intre înapoi în cameră.

— Așteaptă! strigă el pe șoptite, intuind ce avea de gând să facă femeia.

Olivia își vârî capul înapoi pe fereastră.

Ridley făcu un semn cu mâna.

— Vreau să cobori pe aici.

— Pe aici?

— Da... te poți cățăra pe grinda de zăbrele. Am încercat-o deja și e îndeajuns de stabilă. Va fi chiar distractiv. În plus de asta, te ajut și eu.

— Mulțumesc. Dar prefer scările.

— Unde e spiritul tău aventuros, Olivia Aberdeen?

— Nu m-am născut cu așa ceva, Ridley Cooper!

Olivia dispăru înainte ca Ridley să o poată contrazice. Femeia ieșise afară pe fereastra unei trăsurii, lucrase în grajduri în ciuda fobiei sale față de cai, învățase copiii unor sclavi liberi...

Era mult mai puternică decât se credea.

Ridicându-și privirea, Ridley auzi un murmur de voci provenind de undeva de deasupra și se întrebă numaidecât ce ar face dacă generalul Harding și-ar vârî capul afară prin acea fereastră. Dar cu siguranță generalul nu era...

Auzi sunetul unei uși închizându-se, iar apoi, un zgomot de pași mărunți.

Olivia reapăru în fața ferestrei.

— Soții Harding au lăsat ușa dormitorului lor deschisă pentru aerisire, șopti ea. Iar generalul a auzit scârțâitul verandei atunci când am dat să ies afară. Olivia privi din nou în spatele ei. A ieșit afară din dormitor să vadă ce se întâmplase. I-am spus că am ieșit să iau o gură de aer, iar apoi m-am întors și m-am grăbit înapoi în cameră.

Ridley era conștient de dezamăgirea din glasul ei și înțelese două lucruri: femeia dorea să meargă cu el, dar nu avea de gând să coboare pe grinda de zăbrele.

Așa că porni el înspre ea.

— Ridley! Ce faci?

— Vin să te ajut să cobori.

— Nu, șopti ea. Nu poți să faci asta. Dacă... dacă intră cineva în cameră? Dacă ne vede cineva?

— Nu o să ne vadă nimeni. Ridley continuă să urce barele, știind adevăratul motiv pentru care femeia refuza să coboare - și aprecie în tăcere dibăcia celui care construise grinda de zăbrele.

Bărbatul ajunsese în dreptul ferestrei și zâmbi larg.

— Bună seara, doamnă Aberdeen.

Femeia râse, privind în jos la el.

— Ești de-a dreptul nebun, Ridley Cooper, dacă ai impresia că voi coborî jos pe fereastră.

Nici nu era nevoie să se prefacă dezamăgit.

— Voi fi lângă tine la fiecare pas și te voi ajuta să cobori și să urci înapoi grinda. Nu vei cădea, te asigur eu de asta.

— Știi că nu poți să-mi promiți așa ceva. Poate cădem *amândoi*!

— M-am cățărat în copaci de când aveam trei ani, Olivia. Ai încredere în mine. Nu te voi lăsa să cazi.

Dacă Olivia nu ar fi ezitat o secundă, Ridley ar fi crezut că pierduse orice șansă să o convingă. Dar femeia *ezitase*, iar Ridley era mai mult ca sigur că reușise să o câștige de partea sa.

— Scoate-ți picioarele pe rând afară, iar eu mă voi asigura să atingi fiecare bară a grinzii în parte. Apoi, vom...

— Am o fustă pe mine, Ridley. Cum crezi că voi coborî grinda, purtând o fustă?

— Simplu. Te apleci ușor în față, prinzi tivul din spate, îl ridici și-l faci pliu în jurul brâului. Doar trebuie să te asiguri că e bine prins în cordon.

Olivia expiră profund.

— Nu am de gând să fac asta! șopti ea. Îți poți imagina măcar cum voi arăta? În plus de asta, vei putea să-mi vezi... Își închise repede gura. Ei bine, nu contează, eu...

— Dă-mi voie să-ți amintesc, Olivia. Bărbatul nici măcar nu încercă să-și ascundă zâmbetul. Ți-am văzut... deja o dată lenjeria de corp, și crede-mă, voi vedea mult mai puțin acum decât am văzut atunci. În plus de asta, adăugă repede, anticipând replica femeii, și mama mea obișnuia să facă exact același lucru atunci când se cățara în copaci împreună cu mine și frații mei. Și crede-mă, a fost o femeie rafinată și manierată și... nu a căzut nici măcar o dată.

Olivia nu rosti un cuvânt, iar Ridley își putea da seama că femeia cântărea bine lucrurile. A-l contrazice în privința fustei, însemna să pună la îndoială decența mamei lui. Cu siguranță nu s-ar preta la așa ceva, nu din moment ce ea însăși era o femeie cu buna-cuviință la purtător.

— Mama ta obișnuia să se cațere în copaci? Întrebă ea blând, în timp ce lumina plăpândă a lămpii reflectă un zâmbet pe fața ei.

— Da. Și era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Exact ca tine.

Zâmbetul i se șterse ușor de pe față.

— Mama ta... mai trăiește?

Îl întrebase într-o manieră așa de blândă și delicată, iar Ridley știa că femeia anticipase deja răspunsul lui.

— Nu... a murit cu câțiva ani în urmă.

— Ți-e dor de ea?

Întrebare ei pătrunse adânc în inima lui acolo unde sălășluia amintirea mamei sale.

— În fiecare zi, șopti el.

Olivia încuviință din cap.

— Și mie de a mea.

Asigurându-se că are o aderență bună, Ridley apucă mâna Oliviei.

— Ai încredere în mine, Olivia. Nu te voi lăsa să cazi.

Capitolul 28

Cu tivul din spate al fustei – fără crinolină și cerc – strâns legat în jurul brâului, Olivia reuși să scoată un picior afară pe fereastră. Ridley avea dreptate, această *manevră creativă* scotea la iveală mai puține articole vestimentare decât își imaginase, iar lumina slabă a lămpii cu ulei, de altfel singura rămasă aprinsă, îi oferea și mai multă siguranță. Însă atunci când își coborî ochii și urmări cu privirea distanța până la pământ, își dădu seama de nebunia faptelor sale și se pregăti să intre pe fereastră înapoi în cameră.

Ridley o prinse repede de mână.

— Nu te uita în jos, fii doar atentă unde îți așezi celălalt picior. Promit că nu te voi lăsa din mâini.

— Dacă voi cădea? șopti ea, cu răsuflarea tăiată.

Te asigur eu că nu vei cădea. A te cățăra și a te plimba e aproape același lucru, doar că urci și cobori. Când umbli, te folosești de picioare ca să pășești. Când te cațări, te folosești de mâini ca să te prinzi. Acum încearcă să îți scoți și celălalt picior afară... ai încredere în mine, ești în siguranță în mâinile mele.

Olivia începu să facă cum îi spusese bărbatul, dar se opri brusc.

— Nu cred că vreau să fac asta, Ridley. Nu cred că pot.

Orăcăitul broaștelor-bou și cadența greierilor din apropiere umplură tăcerea ce se lăsa între cei doi.

— E în regulă dacă nu vrei să faci asta, Olivia. Vocea bărbatului, caldă și profundă, se contopea de minune cu întunericul de-afară. Nu te voi învinovăți dacă asta e decizia ta. Dar înainte să urci înapoi în cameră, vreau să știi că ești *în stare* să faci asta. Ești *capabilă*, chiar dacă vei refuza să cobori grinda. Crede-mă, e o diferență ca de la cer la pământ între cele două.

Olivia privi la el din dreptul stîngiei de la fereastră și, chiar dacă nu era altă lumină în jur decât licărirea slabă a lămpii, totuși, Olivia nu vedea nicio urmă de constrângere pe fața bărbatului și nu o auzise nici în glasul lui. Pur și simplu îi spusese adevărul, așa cum o făcea, de altfel, cu fiecare ocazie.

Bărbia îi tremura violent, în ciuda aerului cald de-afară. În acel moment înțelese că, dacă va refuza să facă asta acum, nu va mai avea niciodată curajul să se cațere pe o grindă și își dorea cu ardoare să aibă îndrăzneala aceasta, chiar dacă frica îi paralizase orice simț și orice dram de putere.

Apucă strâns pervazul, până când degetele începură să o doară și își scoase într-un final și celălalt picior afară.

— Când vei căuta să îți sprijini piciorul, spuse el, cu o mână fermă în jurul mijlocului ei, asigură-te că e grinda de zăbrele și nu vița-de-vie.

Olivia aprobă din cap și încercă să își alunge din minte gândul unei posibile căzături. Însă cu cât se străduia mai tare, cu atât devenea și mai frustrată. În cele din urmă, își adună toate puterile și își concentră atenția asupra grinzii de zăbrele.

Reușise!

Își împinse călcâiul în jos și verifică să fie așezat pe grindă, așa cum o sfătuisese el. Olivia râse ușor.

— Am reușit să ies de tot afară!

— Bineînțeles că ai reușit! Ridley își încordă din nou brațul în jurul mijlocului ei.

Olivia privi în interiorul camerei. Ce diferență era să fie afară și nu înăuntru! Deși se afla la doar câțiva centimetri de dormitorul ei, totuși distanța părea imensă în inima ei – ca de la cer la pământ – așa cum spusese Ridley.

Privi în spate la pajiștea dimprejur în timp ce ochii ei dansau în lumina caldă a lunii argintii.

— Oprește-te aici pentru o secundă. Ridley întinse mâna și apucă grinda de cealaltă parte, cuprinzând-o cu brațele și sprijinind-o de perete. Stai un minut și răsuflă liniștită.

Olivia inspiră adânc de câteva ori.

— Încă nu îmi vine să cred că fac asta.

— E distractiv, nu-i așa? Să încerci să faci ceva ce nu ai făcut până acuma?

— Nu. Olivia scutură ușor din cap. Nu chiar. Nu încă, cel puțin. Dar cred că va ajunge să-mi placă, asta dacă nu mor între timp. Femeia chicoti în ciuda frustrării ei.

— Fii atentă unde sunt mâinile tale acum și unde ți-ai așezat picioarele, pentru că în câteva minute vom coborî încă o bară. Cine a construit grinda aceasta a făcut-o exact ca o scară. E simplu, trebui doar să te imaginezi coborând o...

— Nu am mai coborât vreo scară până acum.

— Nu e nicio problemă. Bărbatul expiră profund. Sau răsescu-mva?

— Încă un lucru pe care-l vei învăța în viitor. Dar pentru moment... te descurci foarte bine. Sunt mândru de tine, Olivia.

Ce mult însemnau aceste cuvinte de încurajare pentru ea! Se întrebă în sinea ei dacă bărbatul o simțea tremurând.

— Acum... voi coborî o treaptă și după ce termin, vreau să faci și tu la fel.

— Și dacă din greșeală calc pe piciorul tău?

— Nu vei călca.

— Și dacă totuși o fac?

— Voi muri cu regretul că nu mi-am trăit viața la maximum. Dar nu vreau să te simți vinovată în vreun fel dacă se va întâmpla una ca asta.

Olivia vorbi pe un ton aspru, dar jucăuș.

— Nu îți face griji... nu mă voi simți deloc vinovată. Până la urmă, a fost ideea ta.

Râzând, Ridley își coborî piciorul pe următoarea bară.

— În regulă, acum e rândul tău.

Olivia își luă mâna stângă de pe grindă. Simplul fapt se dovedise a fi unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Decizia de a renunța și de a lăsa ceva din mână părea contrar logicii ei. Dar, simțindu-l pe Ridley aproape și simțindu-i mâna în jurul mijlocului său, Olivia își dădu ușor drumul.

Apoi făcură din nou același lucru, odată el, odată ea, coborând încet fiecare bară a grinzii până când Olivia atinse cu piciorul pământul. Nu alunecase nici măcar o dată. Un sentiment de

ușurare – și *euforie* – îi cuprinse inima. Își ridică privirea la fereastră dormitorului ei ce se afla sus deasupra capului ei și, îi veni greu să creadă că fusese în stare de așa ceva. Ba mai mult, era peste măsură de încântată că nu renunțase.

— Nu a fost așa de greu precum ai intuit, nu-i așa?

— Poftim? A fost îngrozitor! Olivia îl împunse cu degetul în piept.

— Dar trebuie să recunosc, a fost și distractiv! Își desprinsе fusta din cordonul de la brâu și o scutură una bună de-a lungul picioarelor.

Bărbatul făcu o plecăciune și îi oferі brațul, în timp ce lumina palidă a lunii strălucea deasupra feței sale chipeșe.

— Iar acum, doamna mea, ați fi îndeajuns de drăguță încât să mă însoțiți la o plimbare?

Surprinsă de cât de mult își dorea să fie la brațul acestui bărbat, Olivia își trecu mâna pe sub brațul lui numaidecât, nespunс de fericită să simtă din nou pământul sub picioare – un sentiment pe care îl va prețui mai mult de azi înainte.

Se plimbară tacticos în jurul casei mari, iar apoi o luară înspre grădini, vorbind mereu în șoaptă. Belle Meade-ul pe care-l văzuse ziua părea desprins dintr-o altă lume în acest moment al nopții. De regulă, pajiștea roia de servitori și animale. Însă sub cerul înstelat de vară, totul părea redus la tăcere. Pe ici-colo se mai auzea un nechezat al cailor provenind dinspre grajduri. O pace tăcută se așeză peste valurile unduioase ale pământului, ce culmina deasupra dealurilor înalte dimprejurul pajiștii. Olivia sorbea din priviri toată această panoramă. Nu era de mirare că tatăl generalului Harding alesese locul acesta cu ani de zile în urmă.

Zări o umbră în depărtare, iar Olivia se opri brusc.

— Ridley! șopti ea, lovindu-l ușor peste mână. Cred că am văzut ceva! Uite acolo, lângă afumătoare!

Ridley îi acoperi mâna cu a lui.

— Am văzut și eu asta. A fost marele Ike Carter.

— Soțul Susannei?

Bărbatul încuviință din cap.

— Și ce face la ora asta târzie din noapte?

— Își face rondul de pază.

Olivia privi țintă la el, fără să înțeleagă prea multe.

— De la incidentul cu incendiul, oamenii patrulează în jurul moșiei în fiecare noapte. Ordinele generalului Harding, de altfel. La început, fiecare bărbat a fost nevoit să facă asta cu rândul. Dar a fost destul de greu... să lucrezi tura de noapte, iar în ziua următoare să te apuci de munca adecvată unei zile normale de lucru. Cineva a sugerat să împărțim tura de noapte în două schimburi și să vedem dacă bărbații ar fi dispuși să se înhame la așa ceva. Generalul Harding a acceptat în cele din urmă să-i plătească pentru asta. Nu e o sumă mare de bani, dar e suficientă ca să-i motiveze. Și până acum, treaba a funcționat de minune. Ike cel Mare e de gardă în seara aceasta.

Olivia își încreți fruntea.

— N-am mai văzut aceste... *santinele* până acum.

— Mă bucur să aud asta. Ridley își reluase mersul, la fel și Olivia. Asta înseamnă că ne facem treaba bine.

— Deci și tu faci asta?

— Am făcut-o la început, dar am renunțat în momentul în care am început să remunerăm oamenii. Mie-mi ajung banii pe care-i câștig. Însă majoritatea celorlalți bărbați – foști sclavi în special – duc lipsă în această privință.

Olivia își dădu instantaneu seama de un lucru.

— Tu i-ai sugerat ideea asta generalului, nu-i așa?

Ridley privi în depărtare câteva secunde, iar apoi bărbatul încuviință din cap.

— Cred că orice om merită să fie plătit așa cum se cuvine pentru o treabă făcută cu dibăcie. Indiferent cine e persoana în cauză.

Olivia îl studie din profil, cu o curiozitate crescândă.

— Părinții tăi au fost partizani ai aboliționismului?

— Nu. Însă ei n-au avut niciodată sclavi în casă. De fapt, nu au avut destui bani pentru a deține unul. Dar pentru mine a fost mai bine așa.

Olivia cugetă neconținut la toate acestea în mintea ei. Trecură amândoi pe lângă afumătoare și îl zăriră pe marele Ike în cel mai îndepărtat colț al ei, cu forma sa uriașă ascunsă în întuneric.

Bărbatul își atinse pălăria în semn de salut, iar Ridley își înclină delicat capul.

— Deci, continuă ea, dornică să afle mai multe, ca bărbat al Sudului, ai luptat în război chiar dacă ai fost împotriva sclaviei în tot acel răstimp.

— Nu am fost singura persoană din Sud care a făcut asta, spuse el cu o voce blândă.

— Sunt sigură de asta. Dar eu nu am mai întâlnit o astfel de persoană până acum, în afară de tine, bineînțeles.

Bărbatul își deschise gura să vorbească, dar se răzgândise aparent.

Se simțea așa de bine să se plimbe alături de el. Îi plăcea să-și simtă mâna adăpostită la brațul său.

— Văd că îți place să te ocupi de Jimmy și Jolene.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, iar Olivia dădu din cap, aprobator.

— Foarte mult.

— Mă bucur. Mai mult ca sigur că și ei se bucură de asta. Ridley o înghionti ușor. Ți-am spus că îți șade bine în postura de dascăl.

Olivia zâmbi larg.

— Parcă îmi amintesc că mi-ai spus asta. Observând ceva în fața ei, Olivia se aplecă înainte și se uită chiorâș pentru a vedea mai bine, iar apoi făcu un semn cu mâna.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte roți?

Ridley se opri în dreptul trăsurii, cea cu care călătorise femeia în prima ei zi la Belle Meade.

— Le-am dat jos, cu ceva timp în urmă. Am luat tot ce s-a mai putut utiliza. Restul lemnului le vom tăia și le vom folosi pentru a aprinde focul din afumătoare.

Umbrită de întunericul dimprejur, trăsură dezmembrată arăta de-a dreptul jalnic și deprimant, lipsită de toate cele patru roți și de ușa laterală. Olivia se plimbă în jurul trăsurii și se opri în dreptul laturii avariate în accident. Privi pe furiș înăuntru. Nici banca nu mai era acolo. Își trecu mâna peste marginea care fusese zdrobită în ziua aceea, minunându-se și acum că nu fusese aruncată prin ușă direct afară.

— Ai grijă la așchii, spuse Ridley îndreptându-se spre ea. E destul de distrusă pe alocuri.

Olivia își închise ochii preț de câteva secunde, simțind parcă și acum pământul mișcându-se sub picioare.

— Îmi aduc aminte că ușa s-a deschis la un moment dat, spuse ea blând. Nici acum nu pot să îmi dau seama ce m-a oprit să nu cad afară din trăsură.

Olivia își aminti de ziua în care Elizabeth văzuse trăsura distrusă și de uluirea de pe fața ei.

— Mătușa Elizabeth crede că bunul Dumnezeu a închis ușa aceea de dragul meu, că m-a păstrat în viață cu un motiv bine întemeiat. Aproape că am ajuns să cred și eu lucrul acesta.

Tăcerea lui Ridley părea mai acerbă decât liniștea dimprejur.

Într-un final, Olivia îi întâlni privirea.

— Tu nu crezi așa? îl întrebă ea.

— N-am spus deloc asta.

— Nu, dar tăcerea ta a sugerat-o.

Ridley trecu de cealaltă parte a trăsurii și se opri în locul unde fusese odată amplasată ușa.

Olivia se uită prin trăsură, țintă la el.

— Tu nu crezi în Dumnezeu, Ridley?

— Cred în El, bineînțeles. Nu e vorba de asta. Doar că...

De unde stătea, Olivia simțea încordarea bărbatului.

— Dar a pune asemenea lucruri pe seama Celui atotputernic... bărbatul scutură ușor din cap. Ei bine, nu cred că așa stau lucrurile întotdeauna.

Olivia își încreți fruntea.

— Deci nu crezi că Dumnezeu ar fi putut închide ușa aceea dacă ar fi vrut?

— Firește că da. Eu nu spun că nu ar fi putut – sau că nu a încercat – să te țină teafără în accidentul din acea zi. Dar cunoscându-te îndeajuns de bine, eu cred că și tu de una singură te-ai fi descurcat de minune încercând să te ferești de orice tragedie.

— Bineînțeles că am încercat și eu să fac asta. Dar sunt sigură că *am văzut* acea ușă deschizându-se, Ridley. Era cât pe ce să cad afară din trăsură.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar deja de prea multe ori am auzit oameni spunând: „Ei bine, asta s-a întâmplat cu un scop, deci sigur Dumnezeu are un plan.” Nu o dată am avut impresia că Cel de sus așteaptă să ne trezim odată din compătimirea asta – bărbatul privi în lături – și să încetăm să stăm cu mâinile încrucișate, așteptând ca El să le facă pe toate. Poate că ceea ce vrea El este să încercăm să schimbăm lucrurile pe cont propriu.

Olivia studie profilul bărbatului în lumina plăpândă a lunii, și își aminti de ceea ce-i spusese Ridley generalului la terminarea dîneului.

— Unele lucruri sunt așa cum sunt pentru că nu am încercat să facem nimic ca să le schimbăm, rosti ea.

Ridley rămase mut câteva secunde, iar apoi încuviință din cap.

— Așa e.

— Însă generalul Harding nu pare să creadă asta. Cel puțin nu în felul în care crezi tu. Dar cred că ai știut asta înainte de a-i spune ceva generalului.

— Ai dreptate.

— Și totuși ai ales să i-o spui.

— Pentru că trebuia spus odată pentru totdeauna. Nu cred că soluția este să asociem unele lucruri care se întâmplă cu un... plan *divin*. Asta e valabil și pentru ceea ce ți s-a întâmplat ție. Își trecu mâna peste marginea trăsorii. E prea mult rău și prea multă nedreptate în lumea asta.

Tonul îi era gătuț de durere și asprime, dar Olivia le înțelegea pe amândouă – ba chiar le împărtășea. De câte ori nu se îndoie și ea de corectitudinea lui Dumnezeu? Nu meritase ca Charles să o trateze în felul în care o făcuse. Și totuși, s-ar părea că Dumnezeu a închis ochii la toate acestea. Exact așa cum o făcuse și în timpul războiului sau atunci când Nordul și-a proclamat în cele din urmă victoria.

Privind acum la Ridley, i se părea că vede o povară invizibilă atârînd greu deasupra umerilor lui, iar Olivia se întrebă dacă nu cumva anii crânceni de război purtau toată vina acestui fapt; dacă înfrângerea Confederației îl rănise la fel de mult cum îi rănise pe majoritatea oamenilor din Sud. Poate acesta era și

motivul pentru care își dorea așa de mult să părăsească Sudul. Totuși, nu auzise asemenea cuvinte din gura lui până acum.

Ridley păși înspre ea.

— Îmi pare rău, Olivia, spuse bărbatul pe un ton îngreunat de frustrare. Nu asta aveam în minte atunci când te-am invitat să te plimbi cu mine la cină.

Ciudat, și ea gândea exact același lucru.

— E în regulă. Eu... Olivia ridică din umeri. Poate era mai bine să nu aduc în discuție subiectul...

— Nu... dimpotrivă, vreau să avem libertatea să vorbim despre orice lucruri. Chiar și despre lucrurile în care gândim diferit... în special despre acelea.

Olivia încuviință și își aplecă capul. Dar, așezând un deget sub bărbia ei, Ridley o îndemnă să își ridice privirea. Luă între degete o şuviță de lângă tâmpla ei, așa cum ar fi făcut probabil și cu Jolene și, deși nu era un gest intim, totuși, năștea în inima lui un sentiment pe care nu l-ar fi simțit în prezența unui simplu prieten.

— Indiferent dacă a fost Dumnezeu cel care a închis ușa, șopti el, ori tu, sau cine știe, poate ați complotat împreună... bărbatul vorbi cu o căldură în voce. Mă bucur că ești încă aici, Olivia Aberdeen.

Simpla lui admitere aprinse o scânteie înlăuntrul ei și o făcu să se simtă apreciată, dorită.

Ridley îi oferi brațul a doua oară.

— Doamna mea, mi-ați face plăcerea să îmi îngăduiți să vă conduc înapoi spre fereastra dumneavoastră?

Bineînțeles era cuvântul ce-i stătea pe limbă, dar Olivia simți o impulsivitate ce nu o putea tocmai explica și dădu dezaprobator din cap.

— Îmi pare rău, dar nu, domnule Cooper.

Ridley rămase fără cuvinte.

— Mi-ai promis o plimbare și tot ce-am primit în schimb a fost o simplă hoinăreală și o conversație destul de controversată. Deci, nu. Își trecu brațul pe sub brațul lui, simțindu-se curajoasă și adorând la nebunie sentimentul. Sinceră să fiu, nu sunt încă

pregătită să mă întorc înapoi. Dar aş aprecia dacă mi-ai oferi totuși plimbarea promisă.

Ridley nu se putu abține să nu zâmbească. Femeia era de-a dreptul adorabilă. Nu o putea descrie într-un alt fel. Ei bine, lucrul acesta nu era întru totul adevărat dacă era să privească la trăsăturile ei fine, oglindite în lumina caldă a lunii sau la buzele ei arcuite într-un zâmbet ce parcă-i spunea te-am-prins-eu. Tot felul de cuvinte îi veniră în minte însă adorabilă era cel mai cuviincios.

Aprecia îndrăzneala ei și totuși Ridley nu avea de gând să o scoată așa ușor din încurcătură.

— Este o propunere destul de insolentă, nu crezi? Și mai ales venind de la o femeie care are nevoie de ajutorul meu pentru a se urca pe grindă înapoi în cameră.

— Insolentă? Femeia pufni în râsete. Tu, care îți expui punctul de vedere fățiș, indiferent dacă cealaltă persoană e sau nu de aceeași părere cu tine, mă faci *pe mine* insolentă?

Lăsându-l fără replică, Ridley își înclină ușor capul.

— Bine spus, doamnă Aberdeen. În regulă, de data asta tu ai câștigat.

— Referitor la vocabularul dumneavoastră, domnule Cooper. Mai întâi, cuvântul *minimum*, iar acum *insolent*. Tonul din vocea ei trăda entuziasmul cu care savura fiecare oportunitate de a-i întoarce vorba. Aveți grijă, domnule Cooper, sau voi fi tentată să cred că nu vă cunosc așa cum am crezut.

Bărbatul râse din nou, conștient de cât de mult adevăr se ascundea în spatele acestei afirmații. Și-ar fi dorit ca situația să fie alta, dar lucrurile privitoare la trecutul lui nu mai puteau fi schimbate. Își așează palma peste mâna ei.

— Mergem? întrebă el.

Căldura zilei se resimțea și în năbușeala din miezul nopții, dar Ridley nu era deranjat de lucrul acesta și se părea că nici ea. Pur și simplu era recunoscător pentru timpul pe care îl putea petrece în compania ei și pentru că-i acordase destulă încredere

pentru a coborî grinda. Picioarul nu-i alunecase nici măcar o dată. Cu siguranță, mama lui ar fi fost mândră de ea.

Se plimbară de-a lungul pajiștii într-o tăcere confortabilă. Conversațiile veneau de la sine și erau lipsite de orice constrângere. Ridley aruncă câteva priviri pe furis înspre ea, știind că această... *prietenie* ce se legase între ei doi luase o întorsătură neașteptată. Se bucura de modul în care evoluase relația lor însă doar în parte. Când o văzuse pentru prima dată nu intenționase să stea la Belle Meade mai mult de câteva săptămâni. Dar acum... zilele lui la plantație se transformaseră în luni și, ajungând să o cunoască tot mai mult, interesul lui față de ea crescuse incontrollabil, într-un mod la care nu se așteptase niciodată.

Era o femeie mult mai captivantă decât crezuse el la prima vedere. Din păcate, nu credea că opinia ei cu privire la el ar rămâne aceeași dacă ar fi să afle adevărul despre trecutul lui. Nu că ar conta asta în cele din urmă. Poate că drumurile lor s-au intersectat pentru câteva luni aici, la Belle Meade, însă viețile lor privite în viitor erau așa de departe una de cealaltă, ca estul de vest.

În pofida lucrurilor rele comise de răposatul ei soț, Ridley era convins că în timp, Olivia va fi acceptată din nou în cadrul comunității din Nashville. În primul rând, datorită felului ei de a fi, iar în al doilea rând, datorită văduvilor bogați care, fiind în căutarea unor soții – în special soții tinere și frumoase, încă la o vârstă prielnică pentru a deveni mame – au darul de a uita și ierta mult mai ușor în comparație cu alții; lucru certificat și de către colegii militari, prezenți la dineul organizat de către generalul Harding.

Însă o întrebare se născuse în mintea lui: oare Olivia era sau nu în același asentiment cu ei? Oare va accepta în viitor, după ce se va încheia perioada de doliu, ca un general al Confederației să o curteze?

Ridley o luă pe o cărăruie ce dădea înspre grajdul iepelor, alegând să dea la o parte orice gând supărător și concentrându-se mai degrabă asupra prezentului. Pe ici-colo se auzea câte un nechezat provenind din grajduri ceea ce revela un lucru: plimbarea lor clandestină nu era un secret și pentru cai.

— Ridley, aveam în gând... să te întreb ceva.

Observând ezitarea din vocea ei, Ridley își coborî privirea însă femeia nu se uita la el.

— S-a confirmat ceva în ceea ce privește... *situația* lui Seabird?

Modul în care ocolise întrebarea îl făcu să zâmbescă, iar Ridley înțelese acum ezitarea de pe fața ei.

— Nu încă, dar în câteva săptămâni vom ști cu certitudine dacă a rămas sau nu gestantă.

Olivia dădu din cap, iar Ridley își putea da seama că femeia căuta să țină minte felul în care bărbatul parafrazase *situația* lui Seabird. Deseori îi adresa întrebări, în special atunci când inventaria articolele din grajduri, întrebând fie cum se numea cutare lucru, fie ce întrebuințare avea. Avea o dorință nestăpânită de a învăța mereu lucruri noi și niciodată nu adresa aceeași întrebare de două ori.

Olivia își încordă degetele în jurul brațului bărbatului.

— Ce vei face dacă *va rămâne* gestantă?

— Nu m-am hotărât încă. Dar opțiunile mele sunt destul de clare. Fie voi plăti taxa pentru armăsar, pe care i-o datorez generalului Harding – în întregime – fie îi voi transfera lui dreptul de proprietate asupra mânzului. Însă nu aș renunța la el, nu dacă aș găsi o posibilitate să evit asta.

Femeia ținea pasul cu el și totuși, Ridley simțea o anumită reticență în comportamentul ei. Prin urmare rămase tăcut, oferindu-i liniștea de care avea nevoie.

— Ridley?

Secunde se scurseră în tăcere.

— Da, Olivia? șopti el, simțind din nou cum femeia îl apucă strâns de braț. Cu siguranță, era un gest inconștient, dar în egală măsură de elocvent.

— Am... am vrut să te felicit pentru inițiativa pe care ai avut-o de a-i spus generalului Harding drept în față tot ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea cu privire la Seabird. Pentru că ai ales să fii cinstit cu el. Mătușa Elizabeth mi-a spus că te-ai dus să vorbești cu el în aceeași zi în care s-a întâmplat și incidentul.

Ridley ridică din umeri.

— Ei bine, dacă se va adevăra că Seabird e gestantă, nu voi putea ascunde asta pentru mult timp.

— Știu, dar... nimeni în afară de noi nu a mai văzut caii împreună în ziua aceea. Poate dacă era un alt om în locul tău, ar fi încercat să mascheze totul sau ar fi evitat cu orice preț să plătească taxa pentru armăsar. Dar tu nu ai făcut niciuna dintre cele două.

Ridley se pregăti să răspundă cu un simplu „mulțumesc”, dar se opri înainte să rostească cuvintele. Nu se simțea îndreptățit să facă asta – nu din moment ce existau atâtea secrete pe care nu le împărtășise încă cu ea. Mai mult decât atât, sesizase tonul melancolic din vocea ei și intuia că vorbele femeii izvorau de undeva adânc... din străfundul inimii ei. Se întreba dacă persoana la care făcuse aluzie era un bărbat din trecutul ei nu prea îndepărtat. Un bărbat despre care citise într-unul din ziare cu ceva timp înainte de a ajunge la Belle Meade. Răposatul ei soț... spânzurat pentru că fusese considerat un trișor și un trădător. Niciodată nu discutaseră despre el. Nu din moment ce femeia evitase să pună această problemă pe tapet. Și, din respect pentru ea, Ridley nu pomenise niciun cuvânt despre el.

— Dar ai ales să fii cinstit, continuă ea, și deschis în privința acestui aspect, chiar dacă ai știut că vei plăti un preț pentru asta. În opinia mea, acesta e un lucru vrednic de toată lauda.

Olivia privi țință în ochii lui, iar Ridley reuși să rostească un mulțumesc tăcut, recunoscător pentru întunericul de afară ce eclipsa expresia de pe fața lui. Cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă a inimii lui. Femeia plătea deja un preț pentru trădarea fostului ei soț, dar, de asemenea, plătea prețul pe care Ridley însuși ar trebui să îl plătească – și *îl va plăti* – odată ce oamenii de aici vor afla că luptase de partea Uniunii.

Au existat momente în care ar fi vrut cu tot dinadinsul să îi spună verde în față generalului toate aceste lucruri privitoare la trecutul lui. Cum a fost în seara aceasta, spre exemplu. Dar nu îndrăznise, nu din moment ce îi promisese unchiului Bob că nu va face niciodată una ca asta și nu realizând că tot ceea ce ar putea câștiga aici și lucrurile bune pe care le-ar putea face pentru sclavii liberi – inclusiv pentru unchiul Bob – s-ar duce într-o singură secundă pe apa sâmbetei.

Își coborî privirea spre mână Oliviei, ce se odihnea în jurul brațului său, și încercă să și-o imagineze în ținutul Colorado. Într-un fel, nu era deloc greu să facă asta. Femeia avea o vioiciune în ea și fusese înzestrată cu o fire independentă, ce se străduia adesea să o controleze – un obicei de-al ei, pe care Ridley încerca din greu să îl desființeze. Cu un pic de încurajare și poate cu un mic imbold, era greu de spus de ce era în stare să facă femeia aceasta. Dar Olivia complicase lucrurile pentru el, într-un fel de care ea nici nu era conștientă, Ridley era sigur de asta.

Simțind atenția îndreptată asupra lui, Ridley îi întâlni privirea.

— Ce e? Bărbatul își coborî vocea în timp ce se apropiară de casa mare.

— Mă gândeam ce cheltuială va fi pentru tine... dacă generalul îți va cere să plătești acea taxă. O sută de dolari!

— Știu, spuse Ridley cu un oftat. Dar asta e taxa stabilită pentru o împerechere cu Jack Malone. Deci, dacă Seabird va face parte din genealogia armăsarului, atunci voi fi nevoit să plătesc suma respectivă de bani. Să dețin un asemenea mânzișor, împreună cu o iapă ca Seabird, e pur și simplu o investiție prea bună pentru a o lăsa să-mi scape. Nu voi găsi cai de rasă ca a lor în niciun loc din ținutul Colorado.

Olivia își încetini pasul.

— Așadar... încă nu ai renunțat la planurile tale din vest?

Tonul din întrebarea ei era marcat de neîncredere și dezamăgire, iar Ridley se simțea inconfortabil în privința aceasta. Dar în același timp, dezamăgirea ei năștea o oarecare speranță în adâncul inimii lui.

— Bineînțeles că încă am de gând să merg într-acolo. Doar că am fost nevoit să îmi amân plecarea, atâta tot. Tu... ce-ai crezut?

Olivia se opri brusc în dreptul ferestrei ei.

— Având în vedere evenimentele petrecute recent, eu... Olivia ridică ușor din umeri. Cred am intuit că poate Belle Meade-ul a crescut în ochii tăi. Olivia râse încet. Măcar un pic.

— Oh, dar a crescut, Olivia. În alte feluri... mult mai clare.

Femeia încuviință din cap, absentă parcă, neobservând aluzia lui nu foarte subtilă. Era tentat să fie mai îndrăzneț de-atât,

însă se abținu, nedorind să riște intimidând-o. Putea fi extrem de rușinoasă uneori.

— Și când te-ai hotărât să pleci?

— Generalul Harding mi-a cerut să rămân până la vânzarea anuală de cârlani, iar eu i-am dat cuvântul meu de onoare că nu voi pleca mai repede de acel eveniment.

— Asta va avea loc anul viitor, în iunie. Mă refer la vânzarea de cârlani, zise ea.

— Așa e. Curând după aceea, voi porni înspre vest, spre *sălbăticie*. Stai, cum ai spus-o tu? Acolo unde sunt numai indieni, urși și un frig de îngheață toate apele.

Olivia nu-i oferi niciun răspuns și era hotărâtă să privească în orice alt loc numai la el nu.

— Îmi pare rău, Olivia, dacă am făcut sau spus ceva care să te facă să crezi că mi-am schimbat planurile cu privire la Colorado.

— Nu. Olivia scutură ușor din mână. Nu trebuie să îți pară rău. Pur și simplu nu am știut, atâta tot. Olivia se întoarse cu spatele la el dând să apuce grinda, însă Ridley o prinse repede de mână. Olivia încercă – mai degrabă cu jumătate de inimă, constată el – să își retragă mâna, însă Ridley nu o eliberă din prinsoare.

— Uită-te la mine, Olivia, șopti el.

Însă femeia gesticulă în direcția ferestrei.

— Trebuie să mă întorc înapoi în cameră înainte ca cineva să observe absența mea.

— Nimeni nu va observa absența ta. De altfel, nimeni nu știe că ai ieșit din cameră.

— Totuși, cred că cel mai bine ar fi să mă...

Ridley îi ridică mâna și o aduse în dreptul gurii sale, sărutând-o – *o dată, de două ori* – așa cum își dorise să o facă încă de la prima lor întâlnire. Apoi zăbovi un moment mai îndelungat, încântat să remarce felul în care femeia își căscase ochii, dar și să simtă moliciunea pielii ei. Femeia amuțise instantaneu.

Dar ce îl încântase cel mai mult era faptul că femeia nu încercase nici măcar o dată să își retragă mâna.

— După cum am spus și la început, nu am plănuit să stau atâtea săptămâni la plantație. Partea inferioară a încheieturii ei

era mai fină ca mătasea. Însă, învățând tot ceea ce unchiul Bob a avut în plan să mă învețe – și încă mă mai învață – se pare că ia mai mult timp decât m-am așteptat inițial. Dar, sincer să fiu, prea puțin mă deranjează acest lucru. Ridley îi ridică mâna cu palma în sus și își împreună degetele cu ale ei, minunându-se de cât de bine se potriveau între ele. Pentru că mai e ceva ce mi-a captat atenția.

Olivia clipi neconținut. Își întredeschise ușor buzele, înțelegând de data aceasta, fără nicio urmă de îndoială, la ce se refere bărbatul din fața ei. Totuși, așa cum anticipase el, femeia își retrase ușor mâna. Cu părere de rău, îi eliberă mâna din prinoare, nedorind să o preseze în vreun fel.

— Mă bucur pentru tine, Ridley. Nici chiar lumina slabă nu putea tăinui zâmbetul ei fals. Și sunt ferm convinsă că vei răzbate acolo unde vei merge și vei reuși, indiferent care vor fi planurile și năzuințele tale.

Deși nu făcuse nicio mișcare, totuși Ridley o simțea îndepărtându-se tot mai mult de el și nu știa ce își dorea cel mai mult să facă în acel moment: să o scuture una bună sau să o cuprindă în brațe și să o sărute strașnic și îndelungat.

— Trebuie să înțelegi un lucru, Olivia. Într-o seară, în timpul războiului, pe vârful unui deal nu departe de aici... m-am legat cu jurământ că dacă va fi să supraviețuiesc – lucru, pe care nu îl știam cu certitudine în acel moment – voi pleca cât voi putea de departe de tot acest măcel și m-aș îndrepta spre un loc care să-mi ofere șansa să o iau de la capăt. Departe de toată această... *tradiție* și percepție a oamenilor de aici. Ridley își aminti de o pictură a ținutului Colorado pe care o văzuse cu ani de zile în urmă.

— Știi că ținutul Colorado are munți așa de înalți încât vârfurile lor par să atingă norii? Ba mai mult, zăpada de pe vârfurile unora nu se topește nici chiar în arșița verii. Ridley zâmbi fără nicio reținere. Vreau să văd asta. Vreau să respir aerul acela. Vreau să croiesc cărări acolo unde nu a umblat nimeni până acum. Nu știu dacă are sens tot ceea ce spun acum, dar îmi doresc asta din toată inima.

— Te înțeleg, șopti ea într-un final, cu mâinile împreunate în jurul taliei sale, de ce îți dorești lucrurile astea. Dar, Ridley,

adevărul e că... își aplecă capul o secundă după care își ridică din nou privirea. Nu e ceea ce doresc eu.

Cuvintele ei îi pătrunseră adânc în inimă.

— Spre deosebire de tine, Ridley, mie îmi place aici și...

— Oare? Ridley văzu crisparea de pe fața ei. Pentru că eu cel puțin nu sunt convins de asta.

— Nashville e casa mea. Eu...

— Nashville s-a schimbat și poți numi mai multe lucruri acasă, Olivia. Un *loc* pe care îl numești tu acasă se poate dovedi a fi cea mai singuratică casă dintre toate. Mai ales atunci când ești tratată necuviincios.

Olivia se uită ținută în ochii lui, iar apoi își coborî încet privirea. Minteă îi fugi din nou la răposatul ei soț. Mort cum era, Olivia nu înceta să se gândească la el adesea.

Se întoarse și prinse cu mâna de grindă – punând punct conversației dintre ei doi – și urcă două bare.

Ridley o prinse de mână.

— Nu ești pregătită încă să urci, spuse el blând.

— Dimpotrivă, Ridley. Sunt mai mult decât pregătită și nu am nevoie de ajutorul tău ca să fac asta.

Ridley își aruncă privirea asupra fustei ei.

— Deci, bănuiesc că nu ai nevoie de mine să îți reamintesc să îți prinzi din nou materialul în jurul brâului.

Privi în jos, pufăind de supărare, iar apoi coborî cele două bare și prinse tivul din spate al fustei în jurul brâului – nu așa de feminin cum o făcuse înainte. Deși nu îndrăzneă să facă un pas în față, totuși Ridley savura la nebunie fiecare moment.

Urcă în spatele ei pe grinda de zăbrele, nedorind să o lase să se cațere de una singură. Femeia se uită de câteva ori la el, săgețându-l cu privirea, însă Ridley era peste măsură de fascinat de aceasta. Încăpățânarea acestei femei depășea o milă în lung și-n lat, însă Ridley adora posibilitatea de a îmblânzi fiecare centimetru din ea.

Un gând se ivi în mintea lui în timp ce se îndreptă înspre baraca unchiului Bob, câteva minute mai târziu: va trebui să aibă grijă ca nu cumva femeia aceasta să îl îmblânzească pe el mai întâi.

Capitolul 29

— Ei bine, generale Harding...

Veterinarul ieși din boxa lui Seabird ținând un prosop în mână, în timp ce Ridley încercă să intuiască răspunsul doctorului. Aerul din grajd era încărcat de o căldură infernală ce se întea cu fiecare secundă, în vreme ce lumea adunată în grajd părea să-și țină respirația, așteptând cu nerăbdare să audă veștile.

Zvonul cu privire la vizita de azi a doctorului Fleming circulase repede. Majoritatea grăjdarilor care lucrau la Belle Meade au fost aici atunci când Seabird și-a pierdut primul ei mânz, prin urmare toată lumea privea cu o curiozitate îndreptățită, însă Ridley nu se așteptase la o așa mulțime. Era sigur că circumstanțele neobișnuite din care rezultase posibila gestație a lui Seabird accentuau și mai mult interesul oamenilor prezenți.

Chiar și Olivia stătea deoparte, în capătul cel mai îndepărtat al holului, la braț cu Elizabeth Harding, așteptând și privind, fără să privească o dată în direcția lui. Ridley însă se străduia din greu să deslușească expresia de pe fața doctorului.

— Iapa pare a fi sănătoasă tun, domnule, spuse veterinarul, iar asta e un lucru bun... deoarece sunt ferm convins că e gestantă.

Mulțimea izbucni în aplauze spontane și râsete asurzitoare, iar pentru un moment sau două, Ridley primi câteva bătăi pe spate în semn de felicitare. Nu putea nega că-și dorise și el lucrul acesta – ba chiar se rugase pentru asta, însă rugăciunile lui păru-seră așa de rigide, iar cererile îndreptate spre Cel atotputernic inconfortabil de străine.

Sperând să o zărească din nou pe Olivia, Ridley își îndreptă privirea de-a lungul holului, dornic să-i surprindă reacția la

auzul veștii. Însă coridorul era pustiu. Femeia plecase deja. De la plimbarea în miez de noapte de acum două săptămâni, lucrurile se schimbaseră între ei doi. Era încă prietenoasă și comunicativă, însă mult mai distantă față de el. Ba mai mult, avea impresia că încerca să-l evite cu fiecare ocazie. Chiar ieri, în timp ce ieșea din biroul generalului, Ridley o zărise ieșind afară pe ușa din față a conacului ca apoi să o vadă furișându-se înapoi înăuntru, intuind probabil că bărbatul nu reușise încă să o observe.

Totuși, Ridley nu își făcea griji în privința aceasta. Mai avea încă destul timp la dispoziție.

Chiar și cinci mii șase sute de acri, așa cum reprezenta Belle Meade-ul de altfel, era un spațiu teribil de mic pentru o femeie ce insistă să se deplaseze dintr-un loc în altul pe jos. Își amintea de ceea ce Betsy îi spusese în seara în care îl bărbierise – cum că spera ca femeia pe care își pusese el ochii să fie iute de picioare. Ce mult ar vrea să îi poată spune Oliviei Aberdeen că poate să încerce să fugă de el oricât vrea. Că tot nu putea scăpa. Noaptea în care se plimbaseră împreună și felul în care reacționase atunci când auzise de planurile lui cu privire la Colorado îi dăduseră un motiv să spere, iar asta era suficient pentru el.

În plus de asta, se apropia inventarul lunii august, iar Ridley avea de gând să pună în aplicare câteva dintre drepturile sale de „supervizor”; doar câteva întrebări pe ici-colo cu privire la munca femeii sau dacă avea nevoie de ajutor în realizarea gestiunii. Abia aștepta să-i vadă reacția atunci când o va întreba despre toate aceste lucruri. Știa cât de mult detesta Olivia să i se pună la îndoială iscusința, și mai ales de către el, dar asta nu făcea altceva decât să crească în el dorința de a face o asemenea ispravă. Dacă Olivia Aberdeen avea impresia că bărbatul se limitase la teleaga cu ponei, ei bine, femeia se înșela amarnic.

Unchiul Bob, care stătea la câțiva centimetri depărtare, îi atrase atenția și îi făcu un semn cu mâna. Ridley se întoarse și îl zări pe doctorul Fleming intrând din nou în boxa iepei, în timp ce generalul Harding îl urma îndeaproape. Ridley porni în direcția lor. Până la urmă, era iapa lui. Cu siguranță, Harding ar fi procedat la fel, dacă rolurile s-ar fi inversat, motiv pentru care Ridley trebuia să adreseze o ultimă întrebare veterinarului înainte de a

aduce la cunoștința generalului decizia sa finală. Făcu câțiva pași înspre boxă însă Grady Matthews îi sări în față.

— Cooper, eu și încă câțiva oameni am dori să schimbăm câteva vorbe cu tine... *domnule*. Bărbatul vorbea pe un ton arogant și sfidător.

— Nu acum, Matthews. Ne vedem mai târziu.

Ridley se dădu în lături, însă Grady își potrive pasul cu al lui.

— Nu voi lua mult din timpul tău, Cooper. Dar am vrea să știm de ce nu am primit și noi o mărire de leafă.

— O mărire?

Grady râse bațjocoritor.

— Ca ceilalți negri. Întotdeauna am fost plătiți mai bine decât ei.

Văzând seriozitatea din expresia lui Grady, odată cu aroganța și ignoranța din voce, tot ce-și dorea Ridley acum era să-l facă una cu pământul sau măcar să aibă satisfacția că încercase să facă asta. Dar știa că dacă s-ar preta la așa ceva, zilele lui ca intendent s-ar duce de râpă într-o singură clipită.

— Matthews, dacă nu îți convine modul în care generalul Harding își plătește muncitorii ai două opțiuni: fie discuți problema aceasta direct cu el, fie mergi să lucrezi în altă parte. Cine știe, poate dai peste un camarad de război de-al tatălui tău care ar fi dispus să te angajeze. Până atunci, treci înapoi la treabă!

Ridley îl împinse cu umărul și trecu pe lângă el, auzind cuvintele bolborosite în șoaptă de către Grady. Dar alese să-l ignore, preocupat mai degrabă de doctor și de ce urma să zică acesta.

Pași înlăuntrul boxei și, în secunda în care-l zărise, generalul Harding încuviință din cap – vizibil deranjat de prezența lui – iar apoi își întoarse din nou atenția asupra veterinarului.

— Domnule Fleming, încă ceva referitor la iapă. Ați fost aici atunci când Seabird și-a pierdut primul mânz. Care sunt șansele ca această situație să se repete din nou?

Era întrebarea la care căuta și Ridley răspuns.

Doctorul Fleming, un om în vârstă, înzestrat cu niște claie cărunte de păr, privi în treacăt la Seabird.

— Nu e un lucru ușor de prezis. Există un număr de variabile care trebuiesc luate în calcul, generale. Nu știu ce ați schimbat la

ea, domnule, dar iapa aceasta nu a arătat niciodată așa de bine. Am fost aici când această mână mică a făcut primii pași și, pot să atest cu certitudine, că niciodată nu a fost într-o stare de sănătate mai bună ca aceasta.

Ridley simțea o urmă de mândrie în inima lui, dar avea destul cap ca să conștientizeze că acest lucru nu i se datora întru-totul lui. Tot ceea ce făcuse fusese realizat sub supravegherea atentă a unchiului Bob. Însă chiar și așa, nu putea tăgădui mândria pe care o simțea în privința lui Seabird. Surprinse iapa uitându-se la el și, deși nu ar recunoaște lucrul acesta în fața nimănui – poate cu excepția unchiului Bob – era aproape sigur că Seabird citea sentimentele din inima lui. Ba mai mult, poate chiar le împărtășea.

— Acestea fiind spuse... doctorul Fleming își puse lucrurile în geantă, vorbind pe un ton sugestiv. Data trecută când am fost aici, iapa aceasta a fost într-o condiție fizică destul de bună și și-a dus gestația până la capăt. Ipoteza mea cu privire la ceea ce s-a întâmplat rămâne aceeași. Traumatismul suferit la naștere de către mână a fost prea puternic. Asta se întâmplă destul de rar, având în vedere puterea și robustețea cu care sunt înzestrați acești cai pursânge. Doctorul îi aruncă o privire lui Ridley. Dar există și asemenea cazuri. Mi-aș dori să vă pot da șanse sigure cu privire la făt, generale... Doctorul scoase un oftat în timp ce își închise geanta. Dar pur și simplu nu pot. Sunt prea multe incertitudini care mă împiedică să fac asta.

Generalul Harding dădu din cap și strânse mâna doctorului Fleming. Ridley făcu la fel, iar veterinarul își luă rămas-bun.

Harding își concentră atenția asupra lui Ridley.

— Domnule Cooper. Generalul își vârî mâna în buzunarul de la haină. Îți dau chiar acum cincizeci de dolari pentru mână și, desigur, renunț la taxa de împerechere.

Foșnete izbucniră în rândul grăjdarilor ce priveau stăruitor.

Harding numără bancnotele.

— Indiferent dacă mânăzul va trăi sau va muri, banii sunt ai tăi. De asemenea, voi lua asupra mea toate cheltuielile asociate mânăzului, până când acesta se va naște. Dar iapa va rămâne în posesia ta.

Surprins să audă oferta generalului, însă nu într-un totuș șocat, Ridley privi o secundă la bărbat, iar apoi la banii ce-i ținea în mână. Analizase deja în mintea lui toate aceste opțiuni și pășise azi aici cu totul decis în această privință. Taxa pentru armăsar, ce i-o datora generalului Harding, însemna jumătate din fondurile puse deoparte pentru călătoria lui din vest și pentru ferma ce intenționa să și-o deschidă acolo. Însă Harding îl plătea îndeajuns de bine, iar salariile din următoarele luni aveau să întregască economiile sale.

Totuși, dacă s-ar întâmpla ceva care să-i pună în pericol venitul sau dacă va ajunge în postura de a-și pierde slujba... nu ar mai exista nicio opțiune pentru el atunci.

Plătind taxa pentru armăsar – cumpărând un mânz nenăscut – însemna un risc major. Dar știa deja că viața era plină de riscuri. Șmecheria era să știi când să profiți de oportunitate și când să renunți la ea. Ridley însă simțea un impuls să profite de această șansă și să nu o lase din mână.

— Mulțumesc, generale, dar mânzul nu e de vânzare. Ridley își vârî la rându-lui mâna în buzunar, atingând cu degetele scoica adăpostită într-un colțișor, și scoase un teanc de bancnote atent împăturite. O liniște asurzitoare se așternuse peste grăjdarii dimprejur. Tânărul Jimmy stătea în linia întâi, cu ochii mari și vigilenți.

Generalul Harding nu privi nici măcar o secundă la banii din mâna lui Ridley. În schimb, scoase încă ceva din buzunarul său.

— Fie o sută de dolari, domnule Cooper. Așadar, nu numai că îți vei păstra suta, dar vei mai obține încă una. Vei primi două sute de dolari într-o singură zi. Să știți că nu e un profit rău.

Ridley nu se mișcă din loc, dar întinse mâna, cu teancul de bani în ea.

— Nu, domnule. Apreciez mult, dar prefer să păstrez...

— O sută cincizeci de dolari, domnule Cooper, și vă scutesc de toate celelalte cheltuieli pe care le-am menționat deja. Asta e ultima mea ofertă. Harding zâmbi însă expresia de pe fața lui trăda nemulțumire. Dacă spuneți nu acum, oferta e respinsă o dată pentru totdeauna.

O sută cincizeci de dolari.

Ridley își cântări bine opțiunile. Dacă ar fi să accepte oferta generalului, ar pleca de acolo cu două sute cincizeci de dolari în buzunar, în loc de o sută. Suma aceasta de bani i-ar lua o piatră de pe inimă și i-ar garanta un început nou. Dar dacă generalul Harding era gata să plătească așa de mult pentru un mânz pe care nu-l văzuse încă – mai ales din moment ce știa ce pățise Seabird cu prima ei gestație – cu siguranță omul se baza pe ceva special. Și exact pe asta se baza și Ridley. Un mânz sau o mânăză avându-i pe Jack Malone ca tată și pe Seabird ca mamă... Simțea cum i se face pielea de găină numai gândindu-se la asta – la combinația de putere și viteză, la amestecul imbatabil de sprinteneală și eleganță.

Ridley își încleștă degetele în jurul bancnotelor din mână.

— Apreciez oferta dumneavoastră, generale Harding. Nespus de generoasă, de altfel, adăugă repede, conștient de prezența grăjdarilor din apropiere. Dar prefer să păstrez mânzul. Aici aveți cei o sută de dolari, reprezentând taxa de împerechere; în numerar, așa cum mi-ați cerut. Ridley simțea o urmă de triumf în timp ce zări pe fața generalului o licărire de surprindere, însoțită de nemulțumire.

Harding luă banii și îi puse împreună cu ai lui în buzunar, iar apoi privi țintă la Ridley.

— A crește cai pursânge nu e pentru cel slab de inimă – sau pentru portofel – domnule Cooper. Sper să nu regretați mai încolo decizia dumneavoastră.

Ridley era gata să spună că și el spera același lucru, dar generalul se întoarse și ieși afară din grajd înainte ca Ridley să mai poată rosti un cuvânt. Îl privi îndepărtându-se, iar apoi se uită țintă la Seabird. Spera din toată inima ca această victorie să nu se dovedească a fi la final prea costisitoare pentru el.

— Livvy dragă, îmi pare așa de rău că nu poți să vii cu noi.

Olivia aranjă rochia lui Elizabeth în trăsura, iar apoi se trase în spate, lăsându-l pe Jedediah să închidă ușa.

— Ce drăguț din partea ta, mătușă Elizabeth. Dar nu-mi văd capul de atâta muncă. Olivia privi în treacăt la Susanna, care

stătea vizavi de Elizabeth în trăsură și surprinse privirea plină de înțelegere a femeii. Sunt sigură că tu și Susanna veți avea un timp minunat împreună.

Elizabeth se luminează la față.

— Oh, sunt sigură de asta! Întâi de toate, vom merge la cumpărături, iar apoi ne vom întâlni cu Selene și Lizzie pentru masa de prânz; chiar și Mary va lua parte cu noi, din moment ce lecțiile cu îndrumătorul ei se vor încheia mai repede azi. Singurul meu regret e că nu vei fi și tu prezentă.

Olivia înțelese ceea ce încerca mătușa să îi spună, dar nu se simțea deloc neglijată. Ei bine, poate puțin. Dar prefera așa decât să fie văzută în oraș la braț cu soția domnului William Giles Harding, ceea ce i-ar face mult rău mătușii, dar și ei deopotrivă. Amândouă erau conștiente de asta. Ajunseseră la o înțelegere tacită în privința acestui subiect – o trăsătură delicată pe care Olivia o învățase de la mama ei și pe care o moșteniseră generații de femei din Sud.

— Văzând trăsura îndepărtându-se, Olivia se întoarce în camera ei și luă în mână geanta pe care i-o împrumutase Elizabeth și pe care generalul nu o mai folosisese de ani de zile. Elizabeth spusese că geanta stătuse cu zilele pe un raft, umplându-se numai de praf și o asigurase că generalul nu ar fi deranjat să i-o împrumute. Cu doar o seară înainte, Olivia șterse fiecare dâră de praf de pe materialul de piele, iar acum strecură înăuntru notițele ei, împreună cu un exemplar al cărții lui McGuffey. Știa că Jimmy și Jolene abia așteptau să o revadă, dornici să învețe lucruri noi.

Cu ajutorul lui Susanna, Olivia reușise să cumpere câte o tăbliță cu niște bucăți de cretă pentru fiecare copil, dar și două creioane și câteva coli de hârtie. După ce obținuse permisiunea mamei lor, Olivia cumpăraseră câte o pereche de cizme pentru fiecare copilăș. Chiar dacă articolele cumpărate se dovediseră a fi mai scumpe decât crezuse Olivia inițial, totuși plătitese suma de bani fără nicio reținere. Și ar face-o din nou, chiar dacă mai avea puțini bani puși deoparte.

— Am reușit să mă târguiesc cu proprietarul, doamnă, o asigurase Susanna de îndată ce se întorsese de la târg. A acceptat să

scadă nițel din prețul inițial. Dar a pus tot felul de întrebări. Spre exemplu, cine va folosi aceste articole. I-am spus că le-am cumpărat în numele unei femei de rasă albă, un oaspete al familiei Harding. Când a luat la cunoștință acest lucru, mi le-a vândut fără să mai stea o clipă pe gânduri.

Susanna îi relatase întreaga conversație, iar replica proprietarului prăvăliei o scosese din sărite. La fel ca acum. Olivia privi la ceas – care indica ora nouă și douăzeci – și se decise să mai zăbovească un pic, făcându-și ordine pe masă, iar apoi pe raftul de sus al biroului.

În decursul ultimei săptămâni, în jurul aceleiași ore în fiecare dimineață, Ridley mergea împreună cu unchiul Bob înspre grajdul armăsarilor. Stăteau acolo până în ultimele ore ale după-amiezii, lucrând cu Jack Malone; era o rutină ce făcea parte din antrenamentul lui, îi explicase el odată. De îndată ce terminase cu biroul, Olivia se îndreptă spre șifonier și zări fusta pe care o purtase cu o zi înainte. Trebuia periată de sus până jos, însă Olivia se puse pe treabă, fără nicio ezitare.

Se uită din nou la ceas. Era ora nouă și douăzeci și cinci de minute.

Nu încerca să-l evite, neapărat. Ei bine, nu de fiecare dată. Pur și simplu încerca să limiteze timpul pe care îl petreceau împreună. Sau cel puțin, asta era impresia pe care și-o formase Olivia. Nu era vorba că îi plăcea Ridley. Dimpotrivă, problema era că... *îl plăcea* chiar foarte mult.

Privi afară pe fereastră, de-a lungul pajiștii, la baraca mică a bătrânului Harding. Își retrase încet privirea și se opri în cele din urmă asupra grinzii cu zăbrele. Își aminti de felul în care îi sărutase mâna în noaptea aceea... Închise ochii preț de câteva secunde, retrăind emoția acelor momente. Bărbatul îi tăiasse complet răsuflarea. Cum putea sărutul unui bărbat – pe *mâna* ei, de altfel – să nască asemenea dorințe înlăuntrul ei, dorințe pe care nu le simțise niciodată împărțind același pat cu un alt bărbat din trecut?

Chiar și acum, amintirea aprindea un foc în inima ei.

Își trecu o mână peste partea din față a rochiei și inspiră profund. Teama îi cuprinsese fiecare colțișor al inimii, așa cum o

făcuse și în noaptea aceea. Într-o singură secundă, neliniștea se transformase în mânie. Fusese furioasă pe propria ei nesăbuiță. Mai trecuse o dată pe drumul acesta, însă cu un alt bărbat. Știa ce se putea întâmpla dacă îndrăznea să spere din nou. Dar Ridley părea atât de diferit de Charles. Și totuși, chiar și Charles păruse o persoană amabilă și încântătoare – la început. Chiar dacă credea că Ridley era așa cum și-l imaginase ea să fie – și nu se îndoia nici măcar o secundă de asta – totuși, nu era genul ei de bărbat.

Prostănac, burtos și monoton. Oftă adânc și fu tentată să râdă amintindu-și de lista de atribute concepută în mintea ei cu privire la următorul ei soț.

Ridley Cooper era orice altceva, însă nu aceste lucruri. Dar știind că va fi aici la Belle Meade doar pentru o perioadă scurtă de timp o făcuse să își retragă mâna și să pomească în sus pe grinda cu zăbrele.

Și totuși...

De atunci încoace, se gândise fără preget la acele vârfuri muntoase și înzăpezite – care supraviețuiau în arșița soarelui de vară. Cu siguranță nu s-ar fi săturat să privească la o asemenea priveliște. Nu că ar avea vreodată ocazia să zărească așa ceva. Și nici nu își dorea asta.

Olivia era la jumătatea drumului spre grajd, când realizează că își uitase geanta. Se întoarse de îndată și era aproape de casa mare, când auzi pe cineva strigându-i numele. Se întoarse în spate și îl zări pe generalul Harding îndreptându-se spre ea, călare pe armăsarul lui. Copitele bestiei uriașe, de culoare neagră, sfărâmau pământul, așa cum probabil ar fi sfărâmat-o și pe ea, dacă s-ar fi ivit această șansă.

Se obișnuise deja să fie în prezența iepelor, chiar dacă nu-i plăcea să fie în preajma lor. Dar armăsarii...

Erau o rasă rară. Pe cât de înspăimântători, pe atât de sălbatici; și foarte imprevizibili. Adunându-și ultimele fărâme de curaj, Olivia rămase ferm pe poziție – tremurând – în timp ce generalul smuci din hățuri fioroasa bestie, aflată la doar câțiva metri depărtare de ea.

— Bună dimineața, Olivia. Din câte se putea vedea, generalul părea să fie într-o stare de spirit bună. Nu este aceasta săptămâna inventarierii?

Simțind cum inima i-o ia razna, Olivia încuviință din cap, ridicându-și încet privirea. Nu putea să privească în altă parte decât la dinții uriași ai armăsarului, în timp ce acesta mușca fără astâmpăr din zăbală.

— Da, domnule. De fapt, chiar acum mă pregăteam să pornesc înspre grajdul iepelor. Olivia făcu un semn cu mâna. Dar am uitat ceva în camera mea.

Generalul dădu din cap și afișă o expresie ce indica că mintea lui era cu totul în altă parte.

— Presupun că încă îți place slujba aceasta.

— Da, domnule. Îmi place foarte mult ceea ce fac.

Armăsarul forăi brusc, uitându-se la ea de parcă ar fi vrut să o zdrobească sub copite sau să muște nițel din ea. Avea un cap imens la fel ca restul corpului, iar Olivia nu se putea imagina călare pe un animal de înălțimea lui. Simplul gând făcea să i se înmoaie genunchii.

— Ei bine, mă bucur să aud că spui asta. Să înțeleg că ești de acord cu mărirea de leafă?

Olivia înlemni.

— Mărirea... de leafă?

— Domnul Cooper este un negociator ferm, Olivia. Și cred că cel mai mare beneficiu îl voi obține eu în cele din urmă. Dar m-a asigurat că aceste responsabilități suplimentare nu vor afecta sub nicio formă atribuțiile tale de până acum. Aroganța din vocea lui trăda o urmă de îndoială. Sper totuși că nu m-a indus în eroare în această privință.

Deși avea sentimentul că fusese împinsă în mijlocul unei conversații – și încă una purtată într-o limbă cu totul străină pentru ea – Olivia nu avea cum să-l contrazică. Nu pe generalul William Giles Harding; și nu pentru o mărire de leafă.

— Nu, domnule. Sunt ferm convinsă că voi face față cu brio noilor responsabilități. Așa cum abia aștepta să îi *facă față* lui Ridley Cooper, pentru că o implicase în situația aceasta fără permisiunea ei. Nu înțelegea de ce bărbatul își luase libertatea

să vorbească în numele ei. Cu siguranță, omul nu putea avea o memorie într-atât de proastă încât să uite reacția ei cu privire la anunțul din ziar.

Chiar dacă instinctele lui se dovediseră a fi corecte în ceea ce privește pasiunea ei pentru predare.

Armăsarul lovi cu copita pământul, însă generalul îl struni numaidecât.

— Așa cum i-am spus și domnului Cooper, ești bine-venită să călărești orice iapă dorești. Sau chiar un armăsar, dacă crezi că ești în stare de asta. E prea departe să parcurgi distanța pe jos. Indiferent cât de mult îți place să te plimbi.

Olivia reuși să schițeze un zâmbet, dar numai pentru că se imaginase lângă Ridley, cu mâinile încheștate în jurul gâtului său muscular, strângându-l cât se poate de tare. În ce o mai băgase omul acesta? Nici măcar o amenințare de moarte nu ar putea-o convinge să se urce pe un cal. Mai bine moartă decât să ajungă din nou pe spinarea unui armăsar!

Dar în acest caz, moartea ar fi mai degrabă o promisiune decât o amenințare.

— Bănuiesc că știi deja – generalul Harding se aplecă ușor în față pe șa – că doctorul a vizitat-o pe doamna Harding ieri după-amiază.

Cu nervii înținși la maximum, Olivia scutură din cap.

— Nu, domnule. Nu am știut asta.

— Oare ți-a spus din întâmplare ceva soția mea cu privire la rezultatul medicului? Bărbatul rosti întrebarea pe un ton oarecum provocator.

— Nu și de data aceasta. Dar ultima dată mi-a spus că doctorul se bucurase să vadă că își recăștigase încet puterea.

— Da, și ieri a spus exact același lucru. Dar mi-a mărturisit de asemenea că... această „putere reînnoită” e ceva temporar. A văzut astfel de cazuri și înainte. Stările de amețeală vor reveni din nou, fără îndoială. Bărbatul își pironi toată atenția asupra ei. Însă știu ce încerci să faci, Olivia, să nu crezi o secundă că nu am habar de asta.

Olivia simți un nod în stomac. *Ceaiul lui Rachel*. Cu siguranță, bărbatul aflase de asta. Dar oare de unde? Elizabeth nici măcar

nu știa de unde provenise ceaiul chiar dacă începuse să îl bea deja de două luni. Efectul revitalizant al acestor ierburi fusese remarcat de toată lumea, un lucru cât se poate de clar. Dar dacă generalul va arunca vina asupra lui Rachel pentru că tănuise acest „remediu al negrilor”? Dacă femeia va intra în probleme din cauza aceasta?

— Generale Harding, dați-mi voie să vă explic. Vreau de la început să vă spun că nu...

— Știu că-i umpli capul cu tot felul de prostii spunându-i că de îndată ce se va face bine va călători împreună cu mine sau că va participa la nunta fetelor...

Conștientă de prostia pe care era să o facă, Olivia simți un val de căldură din cap până-n picioare.

— Știm amândoi situația soției mele, continuă el. Nu înțeleg de ce naști speranțe false în inima ei. Ce faci tu e un lucru de-a dreptul nemilos.

— Nu mai nemilos decât ceea ce faceți *dumneavoastră*, păstrând în taină adevărul. Olivia clipi nedumerită și nu-i venea să creadă că rostise cu voce tare aceste cuvinte. Dar văzând expresia din ochii generalului Harding, știa că o făcuse. Generale, nu am vrut să...

— Olivia, spuse el domol, însă pe un ton lipsit de orice gingășie, la fel cum făcuse și Charles atunci când îi pronunțase numele. Sunt conștient că te străduiești să faci tot ce e mai bine pentru doamna Harding. Dar, pe viitor, aș prefera... generalul se opri o secundă. Aș dori *să-ți cer* ca, în calitate de însoțitoare a soției mele, să acționezi în conformitate cu ceea ce consideră doctorul că e mai bine pentru ea. Având în vedere afecțiunea pe care o ai față de soția mea – și tot ceea ce ți-am pus la dispoziție aici, la Belle Meade – nu cred că îți cer un lucru imposibil. Nu-i așa?

Auzind avertismentul subtil din voce, Olivia îi întâlni privirea și dădu din cap.

— Înțeleg, generale.

Un zâmbet se ivi în colțul gurii lui, iar bărbatul își potrivi frâiele în mâini.

— Dar de asemenea cred că doctorul greșește în privința ei, domnule. Mătușa Elizabeth chiar se reface. Și iubind-o așa de mult, cum aş putea să nu doresc asta pentru ea?

Generalul Harding se uită la ea ca la un copil. Un adevărat nătâng.

— A-ți dori ceva, Olivia, nu îți garantează că vei și primi lucrul acela. E bine să accepți viața – cu circumstanțele ei – așa cum e, în loc să ți-o irosești, dorind mereu lucruri pe care nu le vei avea niciodată. Dar... aş fi zis că ai învățat deja lecția asta.

Simțind o împunsătură în inima ei, Olivia rămase fără cuvinte.

— Ai primit vreo scrisoare din partea generalului Percival Meeks?

Olivia își încruntă sprâncenele.

— Generalul *Meeks*? repetă ea, amintindu-și de domnul mai în vârstă ce stătuse în dreapta ei la dineul organizat recent. Domnul care – deși fusese amabil și bun la suflet – era mult prea compatibil cu lista ei de atribuții mai puțin măgulitoare, listă concepută special pentru viitorul ei soț.

— Nu, domnule. De ce?

— Am primit o misivă de la general, prin care îmi cerea permisiunea să îți scrie scrisori, iar eu i-am oferit-o. Cu mențiunea că, adăugă repede generalul, totul se va face în numele unei simple prietenii. Cu toate acestea, dacă va fi să se înfiripe ceva pe parcurs...

Zâmbetul lui prezenta posibilități pe care Olivia nu dorea să le întrevadă, iar de data aceasta își exprimă pe față aversiunea.

— Sunt încă în doliu, generale Harding.

— Sunt conștient de asta, Olivia. Totuși... generalul Meeks e un om foarte înstărit și pe măsură de singuratic. Bărbatul strânse frâiele armăsarului în mâini. O combinație profitabilă pentru orice femeie. Și mai ales pentru una care se află într-o situație similară cu a ta.

Olivia fierbea pe dinăuntru. Fără să-l privească pe om îndepărtându-se călare, urcă treptele scării până ajunse în dormitor, apucă geanta de pe pat – mânuind-o cu mai puțină grijă ca înaintea – și porni furioasă înspre staulul iepelor. Va veni vreodată

ziua când bărbații nu vor mai încerca să-i domine viața? Să o domine pe ea?

Dacă dorea să aibă un cuvânt de spus în toată această chestiune, va trebui să se străduiască un pic mai mult, altminteri generalul Harding se va asigura că o cunună înainte de Crăciun. Cu nimeni altul decât cu Percival Meeks!

Eliberând din prinsoare mânerul genții, Olivia își încetini pasul și încercă să își pună gândurile în ordine. *Prostănac, burtos și monoton...* Dar de asemenea amabil și bine intenționat, calități pe care le identificase deja. Scoase un oftat adânc în timp ce în mintea ei se conturase un lucru cât se poate de clar. Generalul Percival Meeks era exact bărbatul pe care îl căutase. Sau pe care ar trebui să-l caute. Era grijuliu. Nu și-l putea imagina rănind-o. Era bogat. Nu va duce lipsă de nimic. Mai mult decât atât, era partizan al Confederației până în cele mai mici detalii. Nu locuia în Nashville, dar se presupunea că și Chattanooga era un oraș la fel de frumos. Iar omul îi inspira *siguranță*. Nu exista riscul să își piardă inima...

Poate doar visul ei cu privire la ce ar fi putut fi.

Apropiindu-se de grajd, îl zări pe Ridley într-un colț al țarcului, iar femeia se opri brusc. Evident, bărbatul o așteptase. Și – privind mai îndeaproape – se convinse de un lucru: omul își pierduse complet mințile. Ceea ce nu era rău deloc, deoarece Olivia abia aștepta să-i spună bărbatului câteva de la obraz.

Capitolul 30

Dumnezeule, ce era în capul lui? Dar privind la căruța în miniatură lângă care stătea Ridley și la calul nu foarte mignon ale cărui hățuri le ținea în mână, Olivia avea deja o bănuială.

Păși înăuntru, pe poarta deschisă a grajdului, în timp ce frustrarea ei creștea cu fiecare secundă. Zâmbetul malițios de pe fața lui Ridley o îndemna să zică ceva și încă ceva pozitiv.

Ei bine, va trebui să-l dezamăgească în această privință.

— Ridley Cooper. Femeia vorbi pe un ton ferm și categoric. Cine îți dă dreptul să vorbești în numele meu? Să mă constrângi înaintea generalului în *felul* în care-ai făcut-o? Da, sunt în subordinea ta, dar asta nu îți dă dreptul să acționezi fără permisiunea mea.

Zâmbetul de pe fața lui se șterse într-o clipită. Bărbatul o privi într-un mod circumspect, iar apoi afișă o expresie împăciuitoare.

— Olivia, intenția mea...

— *Tu*, Ridley, ești ultimul la care m-aș fi așteptat să facă asta – își coborî glasul în vreme ce furia ei creștea fără preget – mai ales din moment ce știai reținerea mea față de cai. Vocea îi era gătită de emoție, îngreunându-i astfel vorbirea. Femeia arătă spre calul care – privit a doua oară – părea să fie în prag de moarte sau într-o condiție fizică extrem de precară. Cine știe, poate amândouă. Animalul avea o spinare suptă și istovită, iar coama sa cenușie era așa de rară pe alocuri încât era vizibil că armăsarul începuse să chelească. Avea niște picioare filiforme, gata să se încovoiaie. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că animalul era tot un cal și totuși, Ridley se încăpățâna să înțeleagă asta.

— Olivia, te rog, dă-mi voie să-ți explic. Inițial, intenția mea a fost să-i sugerez generalului...

— I-ai spus sau nu generalului că sunt dispusă să accept aceste responsabilități suplimentare, fără să vorbești cu mine mai întâi? Conștient fiind că asta implica să călăresc un cal și știind mult prea bine că nu pot să fac asta.

Într-o singură clipită, Ridley se schimbă la față, aruncându-i o privire care era orice, numai conciliantă nu. Tranziția era izbitoare, la fel ca uimirea din ochii lui.

— Da, Olivia, spuse Ridley, oftând adânc. Recunosc că i-am spus generalului că vei accepta aceste responsabilități adiționale. Bărbatul râse sec. Primul lucru pe care i l-am spus a fost că vei analiza listele de aprovizionare pentru cele trei cariere de calcar. Și da, am fost conștient că o dată pe lună vei fi nevoită să te folosești de un cal sau de o căruță foarte mică – bărbatul arătă spre căruța din fața lor cu o singură fluturare a mâinii – pentru a ajunge la carierele situate în cealaltă parte a plantației.

Felul în care o spuse – cu o inteligență în glas – făcea să sune de parcă femeia avea să meargă la un simplu picnic!

— Tocmai asta e problema, Ridley. Nu aveai niciun drept să faci asta. Eu trebuia să iau decizia asta, nu tu. Corect era să îi spui generalului să mă întrebe personal dacă aș fi fost dispusă sau nu să...

— Ai dreptate. Decizia îți aparținea ție. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi.

Olivia clipi câteva secunde. Nu se așteptase să câștige bătălia așa de repede sau pentru el să își dea consimțământul așa ușor.

— Dar știam că vei spune nu de la bun început, continuă el. Însă un lucru e clar, Olivia, nu aveam cum să te întreb înainte, deoarece generalul îmi sugerase deja să găsesc un administrator care să facă slujba aceasta. Omul credea că munca aceasta avea să fie prea epuizantă pentru tine. Dar când am auzit cât era dispus să plătească pentru ea... și știind cât de puțin câștigi într-o săptămână...

Olivia tresări ușor. Dacă stătea bine să se gândească, până la urmă era norocoasă să aibă o leafă. Clar, Ridley era remunerat mult mai bine decât ea, dar era de așteptat, dat fiind faptul că

omul era bărbat și intendent în același timp. Totuși, replica lui o bulversase la culme.

— I-am sugerat generalului să îți dea ție această slujbă.

Cuvintele lui începeau să prindă contur, iar Olivia pricepuse într-un final ce încercase bărbatul să facă. Înghiți în sec, rușinată de reacția ei și simțindu-se din ce în ce mai mică. Îi venea greu să privească în ochii lui, dar de privea în lături ar fi complicat și mai tare lucrurile. Asta însemna să-și recunoască vina, ceea ce ar fi zdruncinat și mai tare mândria ei.

— La început, continuă Ridley, generalul Harding nu a fost deloc încântat să îți ofere ție slujba aceasta. Dar i-am spus că voi superviza îndeaproape întreaga lucrare și că mă voi asigura să faci totul ca la carte.

Olivia știa, din felul în care rostise cuvintele, că bărbatul încercase să aducă un zâmbet pe fața ei. Dar chiar dacă intenția a fost una bună, totuși era încă furioasă pentru că acționase pe la spatele ei.

— Cât mi-ar fi oferit? întrebă Olivia cu o curiozitate crescândă.

— Opt dolari.

Femeia făcu ochii mari.

— Dublul salariului meu lunar. Pentru o singură călătorie?

Ridley încuviință din cap.

Olivia făcu un calcul în mintea ei. Doi dolari, pe care-i câștiga deja în fiecare săptămână, plus opt... însemna șaisprezece dolari pe lună. Îi venea greu să creadă că ar putea câștiga atâția bani. Dar în momentul în care privirea îi căzu pe căruță, iar apoi pe cal – care dintr-odată părea mai vioi și sprinten ca înainte – îi veni în minte modul în care micul Copper, poneiul Shetland, împinse și smucise căruța în jurul plantației în ziua aceea. Olivia simțea deja un nod în stomac. Detesta să admită că generalul Harding avusese dreptate în această situație – sau în orice altă situație, de altfel – dar, gândindu-se mai bine, nu avea nevoie disperată de acei bani.

Femeia dădu reprobator din cap.

— Pur și simplu, nu pot să fac asta, Ridley. Eu... Bărbatul își miji ochii. Intuind ce avea de gând să spună, Olivia sări să

vorbească înaintea lui. *Aleg să nu fac asta*, spuse femeia, ridicând o mână. În regulă? E mai bine așa?

Un zâmbet i se ivi în colțul buzelor, iar Ridley își descreți ușor fruntea.

— Mulțumesc. E mult mai bine. Bărbatul începu să dezlege frâiele calului.

Olivia privea tăcută la el, gândindu-se la tot ceea ce făcuse omul acesta pentru ea – și la modul în care îl dojenise pentru asta – iar emoția care îi îngreunase vorbirea cu câteva minute-n urmă, îi împăienjenea acum vederea. Ochii o usturau puternic, însă de această dată, nu indignarea îi cauza această stare. Ridley nu era furios pe ea sau morocănos și agresiv, așa cum ar fi fost Charles. Diferența era covârșitoare și de-a dreptul frapantă. Olivia își închise strâns ochii, până când tensiunea lăuntrică – și rușinea – dispărură încet.

— Ridley, șopti ea.

Bărbatul se îndreptă de spate și privi țintă la ea.

— Știu că poate crezi că sunt ridicolă, fiindu-mi frică de cai, dar eu...

— Te-am făcut vreodată ridicolă, Olivia?

Olivia îl scrută câteva secunde. Apoi, dădu ușor din cap și își coborî privirea.

— Nu ești ridicolă pentru că ți-e frică. Cu o ușoară atingere, bărbatul îi ridică încet bărbia. Nu știu ce s-a întâmplat în trecutul tău de ai ajuns să fii așa de timorată în prezența cailor... dar am o presimțire că ai avut parte de o experiență mult mai neplăcută decât accidentul din ziua în care ai ajuns la Belle Meade.

Auzind invitația lui subtilă, Olivia stătea în cumpănă dacă să îi spună sau nu motivul ce se ascundea în spatele fobiei sale, când Ridley făcu încă un pas spre ea.

— Dar ce e ridicol, în opinia mea – buzele i se arcuiră ușor și avea o înțelegere negrăită în privire – este să lăsăm frica să năruie fiecare oportunitate pe care o avem la îndemâna noastră. Privi o secundă în ochii ei, iar apoi își coborî privirea asupra buzelor ei. Măcar dacă am da o șansă acelei oportunități.

Nu știa cum, dar distanța dintre ei doi dispăruse numaidecât. Bărbatul îi cuprinse obrazul, cu mâna sa aspră și puternică.

Respirația lui era caldă și mirosea a mentă. Însă în momentul în care Ridley se aplecă în față, Olivia tresări, șocată de ce urma bărbatul să facă. Dar și mai șocată de cât de mult își dorea și ea asta. *Ca el să o sărute.*

Dar nu se cuvenea un asemenea lucru. Nu exista nicio înțelegere între ei și nicio posibilitate la un viitor împreună. Nu puteau face asta. Prin urmare, era de datoria ei să...

Bărbatul o sărută tandru pe obraz, destul de departe de gura ei pentru a fi considerat un sărut decent, dar îndeajuns de aproape pentru ca Olivia să-și imagineze buzele sale acoperite de ale lui. Imaginea din mintea ei era așa de vie și tentantă. Ridley ezită câteva secunde, în timp ce degetul lui desenează o linie în jurul gâtului ei. Femeia tresări ușor, iar Ridley zâmbi larg.

— Ești mai puternică decât crezi, Olivia, șopti el, retrăgându-se ușor. Îmi dovedești asta de fiecare dată, chiar dacă nu vrei să lași să se vadă asta.

Olivia clipi, prea uluită și speriată să se miște. Apropierea lui avea efectul unui magnet, trăgând-o tot mai mult înspre el și făcând-o și pe ea să își dorească același lucru. Bărbatul se uita în ochii ei cu o privire satisfăcută, ce contrasta cu durerea subtilă și insațiabilă pe care omul acesta i-o stârnise în inimă. O durere pe care nu o putea identifica și pe care nu o mai simțise până acum.

O dorință arzătoare, pe care generalul Percival Meeks nu va putea niciodată să o îndeplinească.

În după-masa aceleiași zile, după ce terminase cu lecțiile lui Jimmy și Jolene și după ce inventariase articolele din grajdul iepelor și al armăsarilor, Olivia așternu ultimele notițe pe foaia de hârtie și porni în căutarea lui Ridley. Avea încă o întrebare pentru el, una ce se născuse din ceea ce spusese bărbatul cu ceva timp în urmă. Îl găsi lucrând afară, lângă grajdul armăsarilor. Era într-unul din ȋarcuri cu Jack Malone, armăsarul care avea să aducă Belle Meade-ul pe harta internațională sau cel puțin așa îl auzise pe generalul Harding spunând.

Ridley era un bărbat înalt, însă armăsarul era mai înalt decât el cu un cap. Jack Malone era un cal nespus de robust și musculos.

Olivia îl privi cu atenție câteva momente, admirând puterea și grația cu care se mișca armăsarul – *amândoi* armăsarii se gândi în sinea ei, lucru ce o făcu să zâmbească. Ridley dovedea o răbdare și o dibăcie aparte cu acești cai pursânge, iar progresul său din ultimele luni era incontestabil.

Aflat la câțiva metri depărtare, unchiul Bob stătea aplecat peste gard și supraveghea de la distanță antrenamentul, sau cel puțin așa intuia Olivia, din moment ce Ridley privea ocazional înspre el. Unchiul Bob fie încuviința din cap, fie oferea instrucțiuni suplimentare, gesticulând. Cei doi oameni comunicau prin conversații minimale și succinte. Dar nu era deloc o surpriză, având în vedere timpul pe care îl petrecuseră deja împreună. Însă chiar și așa, cei doi formau o pereche ciudată.

Nu orice om alb ar accepta să învețe sub îndrumarea unui negru. Chiar dacă negrul acela ar fi un om talentat și respectat, asemeni lui Bob Green. Dar pe de altă parte, așa cum ajunsese și ea să constate, Ridley Cooper era diferit de ceilalți oameni de rasă albă.

Întrebarea ei putea să mai aștepte, se gândi Olivia în sinea ei, și apucă mânerul genții.

— Doamnă Aberdeen!

Se întoarse în spate și îl zări pe Grady Matthews, unul dintre grăjdarii de la fermă, pornind înspre ea, iar Oliviei i se strânse ușor inima. Bărbatul o măsură cu privirea din cap până-n picioare și pași grăbit înspre ea. Nu se uita la ea într-un mod cu totul necorespunzător, dar nu era o manieră pe care Olivia să o agreeze.

— Domnule Matthews.

— Cum mai sunteți, doamnă? Sunteți nespus de frumoasă azi.

Olivia dădu ușor din cap în semn de mulțumire. Încercase să-l evite pe individul acesta ori de câte ori avusese această posibilitate. Bărbatul nu se purtase niciodată dizgrațios în prezența ei. Dar Olivia avea sentimentul că ar face-o fără să stea pe gânduri, dacă ar avea siguranța că ar scăpa basma curată.

— Îmi pare rău, domnule Matthews, dar m-ați prins exact în momentul în care mă pregăteam să...

— Oh, stați liniștită, nu vă voi răpi mult timp, doamnă Aberdeen. Dar mă întrebam dacă mi-ați putea arăta unde este

cutia cu clemele pentru chingi. Vă jur că m-am uitat peste tot, dar nu le-am găsit nicăieri. *Domnul Cooper* vrea să înlocuiască piesele ponosite cu altele noi.

Era conștientă de modul batjocoritor în care rostise numele lui Ridley, însă Olivia trecu cu vederea acest aspect. Știa că Grady Matthews și încă o mână de oameni nu îl aveau la inimă pe Ridley. Cu siguranță, mărul discordiei era invidia.

Olivia privi în direcția camerei unde erau adăpostite proviziile.

— E pe al doilea raft în dreapta. E o cutie pe care scrie „clame pentru căpestre”. Știu asta pentru că am primit o livrare nouă de mărfuri săptămâna trecută și chiar eu le-am pus acolo. Olivia schiță un zâmbet, încercând să nu pară la fel de nepoliticoasă precum tonul rigid din voce.

Grady Matthews dădu dezaprobat din cap.

— M-am uitat și acolo, doamnă. Dar nu le-am găsit. Poate că le-am folosit pe toate. În orice caz, îi voi spune domnului Cooper că am rămas fără ele și că trebuie să așteptăm până veți plasa următoarea coman...

— Sunt sigură că nu am rămas fără clame, domnule Matthews. Tocmai acesta e scopul inventarierii. Să nu rămâi fără lucruri atunci când ai mai mare nevoie de ele.

Pufăind ușor, Olivia porni în direcția camerei cu provizii și se îndreptă furioasă spre a doua etajeră din dreapta și – fără îndoială – cutia nu mai era acolo.

Olivia privi în jur.

— E imposibil să fi folosit atâtea clame în doar o săptămână.

Sprijinindu-se de ușă, bărbatul ridică nedumerit din umeri, un gest ce nu se potrivea cu expresia de pe fața lui. Olivia se plimbă de colo-colo, căutând misterioasa cutie, conștientă în același timp de privirile insistente ale domnului din spatele ei.

— Ce e asta aici?

Olivia își întoarse privirea în spate și îl zări pe bărbat uitându-se la exemplarul cărții lui McGuffey, care fusese ascunsă în buzunarul din față a genții.

— Acea e o carte, domnule Matthews. Folosită de cineva pentru a învăța să citească.

— Nu are foarte multe poze.

— Probabil din cauză că nu e un album de poze.

— Totuși, ar fi fost o carte mai bună, dacă ar fi avut mai multe poze în ea.

— Poate. Cu răbdarea la pământ, Olivia se trase în spate pentru a cuprinde cu privirea rafturile cele mai de sus. Dacă nu răsfoiți cartea cu scopul de a o citi.

Gata, o văzuse. Era într-un colț, mai sus cu un raft. Arăta de parcă cineva o azvârlise acolo.

— *Învățați* pe cineva să citească, doamnă Aberdeen?

Auzind o diferență distinctivă în vocea lui Grady Matthews, Olivia se întoarse spre el. Domnul Matthews stătea cu cartea în mână și arăta de parcă uitase complet de cutia cu pricina. Olivia își veni în fire numaidecât. Era evident că bărbatul nu venise aici pentru nicio cutie cu clame.

— Am găsit cutia, domnule Matthews. Olivia făcu un semn cu mâna. Se pare că cineva a omis să o pună la locul ei. Poate cineva care nu știe să citească.

Bărbatul își încruntă sprâncenele, iar Olivia înhăță geanta și întinse mâna după carte. Grady Matthews însă o trase în direcția opusă și o prinse de braț.

— Unii oameni nu sunt de acord ca negrii să învețe să scrie și să citească, doamnă Aberdeen. Sunt chiar ferm convinși în privința aceasta. Nu spun că sunt de aceeași părere cu ei...

— Bineînțeles că nu. Olivia încercă să-și elibereze brațul din prinsoare însă bărbatul refuză să îi dea drumul.

— *Consider* că e mai bine pentru o doamnă ca dumneavoastră să stea la locul ei și să nu se bage în așa ceva.

— Dă-mi drumul, domnule Matthews! Olivia o zări pe Selene pe holul din afară. Apropiindu-se de ei, Selene aruncă o privire înspre ei.

— Tot ce încerc să vă spun e că ar trebui să aveți mai multă grijă la...

— Olivia! Selene își vârî capul pe ușă în vreme ce Matthews îi dădu drumul Oliviei. Oh, Doamne, în sfârșit, te-am găsit! Selene făcu o grimasă. Sper că nu vă deranjez.

Olivia îi oferî un zâmbet, recunoscătoare că fata venise fix la țanc.

— Stai liniștită, nu ne deranjezi deloc. Tocmai ce terminam aici. Domnule Matthews, aş aprecia dacă aţi pune cutia sus pe raft, la locul ei.

Olivia îşi păstră calmul şi ignoră opinia mult prea predominantă a lui Grady Matthews. Luă cartea din mâna lui şi păşi afară, alături de Selene.

Olivia nu îşi amintea de vreun alt moment în care Selene să o fi căutat în mod special şi, văzând felul în care se îmbrăcase tânăra femeie, în hainele ei de călărie, îşi dădu imediat seama de ce avea de gând să facă. Fetele Harding aveau obiceiul să călărească iepe, şi nu armăsari.

— Eşti aici ca să călăreşti?

— Mă pregăteam să mă îndrept într-acolo. Selene făcu un semn cu mâna. Mary şi verişoara Lizzie sunt deja acolo, pentru a înşeuă iepele. Selene îşi arcui sprâncenele. Eşti bine-venită să vii cu noi dacă vrei.

— Apreciez mult, dar nu îmi văd capul de atâta muncă.

Selene îşi miji ochii, jucăuş.

— *Întotdeauna spui asta.*

Olivia zâmbi şi ridică din umeri, ignorând replica din urmă a fetei. Îi plăcea de Selene şi se simţea aşa de bine-venită şi de destinsă în prezenţa ei, sentimente pe care nu le împărtăşea atunci când era cu Mary.

— Motivul pentru care mă aflu aici, Olivia, este din cauza mamei. Selene îşi fixă privirea asupra mânuşilor de călărie.

Olivia privi în depărtare, la casa mare.

— Sper că nu se simte rău.

— Nu, nu. Nu e vorba de asta. Stai liniștită, mama e în regulă. De fapt, a fost aşa de fericită la masa de prânz. Câteva dintre prietenele ei, pe care nu le mai văzuse de ani buni deja, au luat parte cu noi la masă. A fost o surpriză pe care i-am pregătit-o mamei şi m-am bucurat să văd fericirea de pe chipul ei; conversaţiile de la masă; chiflele cu stafide. Toate „gustările domneşti” aşa cum le numeşte ea.

Olivia zâmbi, deși era dezamăgită să constate că fusese exclusă de la acea întâlnire. Dar înțelegea de ce. Ba chiar fusese *de acord* în această privință. Însă, chiar și așa, o durea să admită asta.

— Însă toată agitația de la masă, a obosit-o vizibil pe mama. Selene râse blând. Dar stai liniștită, se odihnește acum.

Olivia dădu din cap.

Secunde trecură fără ca vreuna dintre ele să rostească un cuvânt.

— Am vrut să-ți mulțumesc, Olivia... Selene privi în lături. Pentru tot ce-ai făcut pentru mama de când ești aici, la Belle Meade. Războiul a afectat-o mult, mai ales perioada în care tata a fost închis. Dar starea ei de sănătate s-a îmbunătățit enorm de când ești tu aici.

Olivia fu copleșită să audă asemenea cuvinte de laudă din partea ei.

— Mulțumesc, Selene, dar orice am oferit pălește în comparație cu ce mi-ați oferit voi. Prin urmare, *eu* sunt cea care ar trebui să-ți mulțumească.

Selene zâmbi și își cuprinse cu mâinile talia.

— Mai e un lucru pe care am vrut să-l discut cu tine. Eu și Mary vorbeam între noi cu ceva timp în urmă. Din moment ce mama se simte mult mai bine... Selene își mușcă buza inferioară. Ne-am gândit să facem ceva special pentru ea. Aici, la Belle Meade. Ceva asemănător cu prânzul de azi.

Olivia se lumină la față.

— Ce idee splendidă! Ai perfectă dreptate, cred că i-ar plăcea la nebunie asta. Sunt sigură că Susanna va găti orice i-am cere. Inclusiv „gustările domnești”, așa cum le numești tu. Și deși sunt mai stângace când vine vorba de bucătărie, voi ajuta oriunde va fi nevoie.

O umbră se lăsă peste expresia lui Selene.

— Știu că ai face asta. Și... tocmai asta complică lucrurile. Secunde trecură până când Selene scoase un oftat adânc. Nu găsesc o altă modalitate de a spune asta, așadar, Olivia, te rog iartă-mă dacă îți voi da impresia că sunt nepoliticoasă. Crede-mă, nu e cu intenție. Dar... am vrea să invităm și doamnele din oraș.

Prietene de-ale mamei care nu s-ar simți confortabil să accepte invitația dacă ar ști că...

Olivia ridică o mână, în timp ce fața îi era brăzdată de rușine... și înțelegere deopotrivă.

— Nu mai trebuie să îmi spui nimic. Olivia schiță un zâmbet. Te înțeleg perfect. Doar anunță-mă care sunt planurile tale și mă voi asigura să... fiu în altă parte în ziua aceea.

— Olivia. Selene se pregăti să o ia de mână, dar apoi își lăsă iarăși mâna pe lângă trup. Dacă ar fi după mine, aș proceda diferit. Dar oamenii sunt încă...

— Te rog. Olivia scutură din cap. Nu trebuie să îmi dai explicații, Selene. Sunt conștientă de – zâmbetul ei era așa de friabil, gata să se descompună – felul în care mă percep oamenii din societate.

— Dar știu că nu e vina ta, Olivia. Nu te învinovățesc deloc. Vreau să știi asta. Știu bine că nu ai avut un cuvânt de spus atunci când te-ai căsătorit. Ceea ce mă face să fiu și mai recunoscătoare să am un tată care nu se priește să ia asemenea decizii. Un tată care mă iubește și... De parcă abia acum realizez ce era să zică – și ce insinuase de fapt – Selene se opri la mijlocul propoziției, fără să mai rostească un cuvânt. Fata se îmbujoră la față. Îmi pare rău, dar nu așa am vrut să sune, Olivia. De fapt, am vrut să spun...

— E în regulă, Selene. Olivia își potrivea tonul din glas, încercând să pară cât se poate de amiabilă, dar i se părea că aude ecoul vorbelor generalului, în vocea fetei sale. Stai liniștită, voi ajuta la organizarea prânzului, cum voi putea mai bine. Olivia afișă un zâmbet trist. Chiar dacă asta va însemna să mă fac nevăzută în ziua aceea.

Selene își luă rămas-bun, iar Olivia rămase nemișcată preț de câteva momente. Apoi porni în direcția casei mari, înțelegând încă o dată că Belle Meade nu va fi niciodată acasă pentru ea. Oare va veni vreodată ziua când va simți că aparține Nashville-ului sau vreunui alt loc – sau vreunei persoane – din nou.

Dar în momentul în care ajunsese în dreptul dormitorului ei și văzu plicul de pe masă, cu adresa expeditorului scrisă clar și răspicat, Olivia își primise răspunsul la întrebare.

Capitolul 31

Ridley se ridică din locul unde stătea, îngenunchiat lângă Seabird și îi masă pentru ultima oară urechile. Spera cu tot dinadinsul ca unchiul Bob să aibă dreptate cu privire la diagnosticul iepei. *Acordă-i timp.* Cuvintele unchiului Bob se repetau neconținut în mintea lui. *E doar obosită. Se obișnuiește cu gestația, atâta tot.*

Ridley spera din toată inima ca unchiul să aibă dreptate.

Întinzând mâna să deschidă ușa boxei, auzi un tropăit de copite și avu impresia că cineva îl înghiontește în spate. Se întoarse, iar Seabird făcu câțiva pași înspre el, frecându-și botul de pieptul lui.

— Știu ce vrei, fetițo, spuse el zâmbind. Nu poți să mă fraierești. Își duse mâna la buzunarul de la cămașă, acolo unde se afla ultima bucățică de măr. Iapa adulmecă ușor, lingându-i dosul palmei, iar apoi apucă colțul buzunarului. Bine, bine... Bărbatul scoase comoara din ascunzătoare.

Astăzi se împlineau patru luni de când se confirmase gestația lui Seabird. Trei luni trecură deja, mai rămăseseră opt.

— Vei fi în regulă, șopti el, trecându-și mâna de-a lungul gâtului ei neted. La fel și mânzul din tine. *Trebuie să fii în regulă...*

Ridley închise ușa boxei în urma lui și porni spre barăcile servitorilor; spre vechiul hambar, mai exact, care servea drept biserică în prima zi a săptămânii și un loc de adunare în restul zilelor.

Calendarul agățat pe peretele grajdului, marca începutul lunii septembrie, însă căldura și umezeala ce se înteteau încă de la mijlocul dimineții, dădeau impresia că vara își prelungește șederea. Ridley spera ca întâlnirea să se țină afară, în soarele cald al zilei, și nu înăuntru. Își aruncă privirea în spate, în direcția

casei mari – un obicei pe care și-l formase de ceva timp deja și încă cu un scop bine definit – și își ochi ținta pe veranda primului etaj al casei, legănându-se încoace și încolo, pe un scaun aflat în vecinătatea dormitorului ei. Bărbatul ezită câteva secunde, iar apoi își relua mersul.

Părea să citească o carte sau cel puțin așa credea Ridley. Dar apropiindu-se, zări o bucată de hârtie în mâna ei. Făcu încă câțiva pași, însă Olivia își păstră privirea aplecată.

— 'Neața, Olivia, spuse blând și încet, nedorind să o sperie brusc.

Olivia își ridică încet privirea. Avea o expresie abătută, iar ochii ei păreau încețoșați de lacrimi.

— Bună dimineața, șopti femeia, atingându-și ușor obraji.

Avea o voce răgușită și liniștită, de parcă acestea fuseseră primele cuvinte rostite de ea în această dimineață. Preț de o secundă, și-o imaginea întinsă lângă el în pat, cu corpul ei cald și feminin ghemuit lângă el, și toate gândurile pieriră îndată din mintea lui; toate, cu excepția unuia...

Ridley oftă adânc, recunoscător că femeia nu putea pătrunde în mintea lui. Și când se gândea că venise cu scopul de a o invita la biserică. Ironia era de-a dreptul frapantă! Oare de ce o singură privire era îndeajuns să nască asemenea reacții înlăuntrul lui? Își dorise cu ardoare să o sărute, acum câteva zile. Dar uimirea din ochii ei – sau mai bine zis, *tremurul* – îi curmase în cele din urmă dorința.

Dacă va fi să o sărute pe Olivia Aberdeen – și era sigur că va exista un astfel de moment – va fi atunci când femeia îi va împărtăși sărutul. Fără nicio reținere și fără nicio frică. Dar până atunci, era dispus să aștepte. Sau măcar va încerca. Totuși, spera să nu dureze o veșnicie.

Ridley făcu un pas spre ea.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

Olivia zâmbi.

— Nu mă deranjezi, spuse femeia, ridicând paginile în vizoarul lui. Citeam doar.

— Vreun admirator secret? O spuse pe un ton jucăuș, pentru care femeia îl dojenise nu o dată, dar văzând expresia din ochii

ei, Ridley își regretă nesăbuiința de a întreba un asemenea lucru. Ar fi dat orice să poată citi cuvintele scrise pe bucățile acelea de hârtie.

Femeia se ridică în picioare, în timp ce scârțâitul monoton al scaunului număra parcă fiecare secundă. Împătură paginile și le ascunde în cartea din poala ei.

— Sunt scrisori... pe care mama mea le-a scris mătușii Elizabeth. Eu și Elizabeth am dat peste ele zilele trecute. Olivia privi în treacăt la dormitorul ei. Am un mănunchi de astfel de scrisori. Dar citesc câte una în fiecare zi. Vreau ca inima mea să memoreze fiecare cuvânt înscris pe ele.

Ridley simți o zvâcnitură înlăuntrul lui, gândindu-se ce mult ar fi însemnat pentru el să dețină asemenea lucruri de la mama lui. Ar fi fost ca o vizită din rai. Însă privind acum la Olivia, regretă că o întrerupse din intimitatea momentului. Și totuși, zâmbetul de pe fața ei îl făcea să se simtă bine-venit, așadar se decise să-și ducă planul la îndeplinire.

— Ce ziceți dacă am merge împreună la biserică, doamnă Aberdeen?

Olivia se uită ținută în ochii lui.

— La biserică?

— Stai liniștită, asta nu implică o trăsură sau un cal. Ridley îi făcu cu ochiul. Promit.

Femeia râse ușor și se apropie de balustrada verandei.

— Și mai exact unde e această biserică?

Bărbatul gesticulă cu mâna.

— Mai jos de barăcile servitorilor.

Olivia privi în depărtare.

— Te referi la... biserica negrilor?

Adora felul în care Olivia își înclina bărbia ori de câte ori încerca să-și ascundă uimirea.

— Da, doamnă. Unchiul Bob m-a invitat în urmă cu ceva timp. Într-un final, m-am decis să merg. De atunci încoace am participat la fiecare întâlnire.

Olivia se aplecă în față, cu coturile rezemate de balustradă.

— Și... cum e?

— Păi, hai să vedem... Ridley îi oferi un zâmbet. Aceasta este prima duminică din lună, deci ar trebui să te consideri norocoasă. Însă după a treia duminică ar trebui să-ți faci griji. Bărbatul scutură din cap. Sincer, nici eu nu știu în ce m-am băgat.

Ochii ei se rotunjiră asemeni unor monede.

— De ce? Ce Dumnezeu, te-au pus să faci...

În sfârșit apărură un zâmbet pe fața ei. Nu se sătura să privească la ea, la felul în care nedumerirea lăsa loc unei priviri amuzante, pe care Ridley o memorase deja pe de rost, acompaniată de o sclipire în ochi. Nu credea că va putea vreodată să se sature de o asemenea priveliște.

Olivia pufăi ușor.

— Ei bine, știind toate acestea, mă bate gândul să nu merg, domnule Cooper.

— Dar o vei face. Bărbatul zâmbi copilărește. Nu-i așa?

Olivia afișă un zâmbet jucăuș.

— Vei predica?

— Nu neapărat.

— În regulă, atunci, spuse Olivia strâmbând din buze. Voi merge.

Olivia aruncă o privire pe furiș la Ridley, care stătea așezat lângă ea, bucuroasă că acceptase invitația lui. Se săturase să petreacă fiecare dimineață de duminică în solitudine, iar ultimele zile – ultimele trei săptămâni, de fapt – păruseră interminabile.

Ziua ei de naștere, în care împlinise vârsta de douăzeci și patru de ani, venise și trecuse cu câteva zile în urmă, fără ca cineva să bage de seamă asta, dar Olivia nu fusese deranjată de acest lucru.

Mătușa Elizabeth își petrecuse marea majoritate a zilelor în pat, odihnindu-se mai mult ca de obicei. Pentru fiecare escapadă, inclusiv pentru masa de prânz pe care o organizase Olivia la Belle Meade, și care se desfășurase fără niciun impediment – și de asemenea, fără ea, Olivia nu uitase acest lucru – Elizabeth avea nevoie de cel puțin o zi sau două pentru a-și reveni din oboseală. Olivia prețuise timpul pe care-l petrecuseră împreună, citind și vorbind, chiar dacă asta o privase de întâlnirile ei cu Jimmy și

Jolene. Îi era așa de dor să predea. În plus de asta, repetiția era o regulă esențială.

Mai mult decât atât, simțea un ceas – unul care număra descrescător zilele până avea să se căsătorească din nou – bătând tot mai tare în străfundul inimii ei.

Încă nu reușise să răspundă la cele două scrisori pe care le primise de la generalul Percival Meeks. Dar scrisoarea colonelului Burcham – prima dintre misivele pe care le primise Olivia – era ceea ce o îngrijora cel mai tare. Colonelul avea să revină în Nashville la sfârșitul anului, în preajma Crăciunului, chiar el o anunțase de lucrul acesta și îi ceruse permisiunea să o viziteze. Gândul acesta îi strângea inima din piept. Colonelul se asemena mult prea bine cu Charles, ceea ce îl punea într-o poziție mult mai avantajoasă pe Percival Meeks.

– Merg prea repede?

Își ridică privirea și îl văzu pe Ridley cu un pas sau două în fața ei, iar Olivia se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Îmi pare rău, Ridley. Gândurile mele au fost în altă parte.

– Am observat asta, spuse el, strâmbând ușor din buze. Aș putea face ceva ca să previn să se mai întâmple una ca asta din nou?

Conștientă de aluzia lui subtilă, gândul îi fugi din nou la momentul în care bărbatul o sărutase pe obraz și nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu îmi vine nicio idee în minte, domnule. Dar dacă găsesc o soluție, o voi împărtăși cu dumneavoastră fără nicio ezitare.

– Hmm. Să nu uiți asta.

Expresia copilăroasă de pe fața lui îi tăia răsufierea. Nu o dată stătuse trează până târziu în noapte, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat în acea după-masă, dacă și-ar fi înclinat capul înspre el, chiar și în ultima secundă. Oh, cu siguranță ar fi fost o surpriză pentru el! Nu că ar face vreodată asta. Nu se cuvenea.

Dar asta nu o oprea să se gândească la ziua aceea.

Cântece se auzeau în surdină – oare și aplauze? – iar apoi vechiul hambar îi apăru în fața ochilor. Nu părea să fie un cântec pe care să-l fi auzit înainte și mai ales într-o biserică. Dacă ar fi

fost singură, s-ar fi întors din drum fără să stea pe gânduri. Dar nu avându-l pe Ridley alături, omul care nu se temea de nimic.

Porțile hambarului erau larg deschise și, la îndemnul lui Ridley, Olivia păși în fața lui, recunoscătoare să intre pe ușa din spate și nu pe cea din față a șopronului. Odată înăuntru, Olivia se opri o clipă, până când ochii ei se adaptară la lumina dinlăuntru.

Așa de mulți oameni – șaizeci sau șaptezeci, pe puțin – toți adunați la un loc. O adunătură de bănci, butoaie răsturnate pe ici-colo, câteva ustensile de muls, scaune cu spătare înalte și baloți de paie, serveau ca locuri de așezat pentru cei prezenți. Fiecare loc părea ocupat, lucru certificat și de numărul oamenilor rămași în picioare. Unii dintre ei se holbau, fără preget, la ea.

Dintr-odată, se simțea nelalocul ei și foarte... *albă*. Pentru moment, se gândi la posibilitatea că – având în vedere trecutul ei și tot ceea ce se întâmplase cu Charles – nu va fi bine-venită între ei. Ridley, pe de altă parte, părea să se potrivească de minune aici, ceea ce era de așteptat, având în vedere că lucra împreună cu bărbații aceștia în fiecare zi. Toți păreau să-l simpatizeze. Putea să își dea seama de asta și din felul în care glumeau cu el ori de câte ori îi surprindea laolaltă.

Oh! O treceau toate sudorile. De ce acceptase să vină aici? Dacă oamenii aceștia îi vor cere să plece, nu știe ce va...

— E în regulă, îi șopti Ridley la ureche.

— Știu, îi răspunse ea repede, îndreptându-se de spate și nelăsând ca frica să se vadă. Doar că nu știu încotro s-o iau.

Apoi, zări mișcare în apropiere. Jedediah își flutură mâna și indică spre o bancă situată în fața lui, în colțul drept al hambarului, în timp ce doi bărbați mai tineri se ridicară și își părăsiră locurile.

Evitând să privească în ochii lor, Olivia își făcu drum prin mulțime. Din colțul ochiului, o zări pe Rachel, care cânta cu ochii închiși și cu fața îndreptată spre cer.

Mulțumesc, mimă Olivia, către Jedediah și ceilalți doi bărbați, încercând să își facă loc printre rândurile de oameni. Era așa de fericită să îl aibă pe Ridley alături – care stătea foarte aproape de ea – pe banca aglomerată. Nu știa numele femeii ce stătea

în stânga ei, dar cu siguranță o mai văzuse înainte; la ferma de lapte, cel mai probabil.

Olivia îi zâmbi, iar femeia îi întoarse gestul, după care dădu ușor din cap și continuă să cânte. Avea o voce frumoasă – aspră și puternică – și bătea din palme în timp ce fredona melodia, legănându-se în față și în spate. Olivia se strădui să pară destinsă ori de câte ori umărul femeii se freca de al ei.

Pe de altă parte, încerca să deslușească cuvintele cântecului îngânat de toată lumea. Parcă era vorba de o robă, o harpă și... niște aripi?

De-abia ce reușise să descifreze cuvintele, că se terminase cântecul și începuse un altul. Cineva din spate dăduse tonul. O femeie! Totuși, Olivia nu avea îndrăzneala să-și întoarcă privirea pentru a vedea cine era femeia respectivă.

Nici cântecul acesta nu îi era cunoscut; era cântat mai rar și avea o notă mult mai tristă decât primul. Nimeni nu bătea din palme, iar Oliviei îi fu mult mai ușor să înțeleagă cuvintele.

— *Uneori mă simt descurajat*, fredona femeia de lângă ea, armonizându-se cu ceilalți deopotrivă. *Și am impresia că munca mea e în zadar...* Vocea femeii părea gătită de o emoție pe care Olivia nu o sesizase înainte. *Dar apoi Duhul Sfânt... îmi înviorează sufletul.*

— Mulțumesc, iubite Isuse!

Olivia tresări la strigătele oamenilor din jurul ei și își păstră privirea ațintită înainte, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșală venind aici și dacă nu cumva ceea ce spusese Ridley în glumă – cu privire slujbele ținute în bisericile negrilor – era într-o oarecare măsură adevărat.

— *Este un balsam*, cântau oamenii, în timp ce vocile lor se combinau într-o manieră plăcută, ce o surprinse pe Olivia... *în Galaad, ce vindecă orice rană și orice durere. Este un balsam... în Galaad, ce vindecă sufletul împovărat de păcate.*

Olivia nu știa ce și unde era acest Galaad, dar cuvintele pătrunseră adânc în inima ei. Ce n-ar fi dat ca un strop din acel balsam să se prelingă sublim și pe rănille săpate adânc în sufletul ei. O trecea un fior auzind aceste cuvinte, dar Olivia simțea mai mult de atât; simțea și o urmă de rușine.

Oamenii adunați aici au fost răniți mult mai adânc și mult mai crunt și pentru un timp mult mai îndelungat, decât fusese ea vreodată. Ei merita acest balsam mai mult decât merita ea. Dar... oare de ce nu conștientizase asta și înainte?

Terminaseră de cântat și acest cântec, iar Olivia inspiră profund, în timp ce unchiul Bob se ridică în picioare, de pe scaunul din față, cu Biblia în mână. Acesta se uită în treacăt la fiecare persoană, de parcă căuta cu privirea pe cineva anume.

— Nu a ajuns încă, unchiule Bob, spuse un om din spate. Ike cel Mare e încă bolnav.

Unchiul Bob ezită o secundă, iar apoi dădu ușor din cap.

— Părinte din ceruri...

Olivia își aplecă repede capul și își închise ochii. În biserica în care crescuse, bărbații obișnuiau să anunțe înainte să se roage, dându-le timp celor din mulțime să își plece capetele.

— Doamne Isuse, venim azi înaintea Ta ca să Te rugăm să fii cu fratele nostru Ike, care nu se simte prea bine.

— Hmm, murmură femeia de lângă Olivia. Vindecă-l, Doamne, șopti ea.

Tentată să se uite la persoana de lângă ea, Olivia își păstră totuși privirea aplecată și ochii închiși.

— Doamne, de asemenea, Te rog să fii cu sora noastră Susanna, continuă unchiul Bob, în timp ce îngrijește de el. Ike cel Mare poate fi destul de țăfnos câteodată...

Un șir de *aminuri* se auziră într-un cor, urmate de câteva râsete tăcute.

Râsete în timpul unei rugăciuni? Cu capul încă plecat, Olivia aruncă pe furiș o privire spre Ridley în timp ce unchiul continua să-și rostească rugăciunea. Asemeni ei, Ridley avea privirea aplecată, însă nu-și închise ochii. Anticipându-i parcă mișcarea, bărbatul se uită înspre ea și îi zâmbi, iar apoi o luă de mână și o strânse ușor, întorcându-și în cele din urmă privirea.

Un gest simplu, dar care făcea o diferență enormă înlăuntrul ei.

Pe când terminase unchiul Bob de rostit *amin* – împreună cu toți ceilalți, femeile deopotrivă – Olivia se destinse nițel.

Secunde trecură în tăcere, în timp ce unchiul Bob privea la Biblia nedeschisă din mâna lui. Olivia începu să se întrebe dacă

nu cumva unchiul uitase din ce pasaj se pregătise să vorbească. Sigur asta i s-ar fi întâmplat ei, dacă femeile ar fi avut permisiunea să citească în adunare. Însă nu le era îngăduit asta, lucru pentru care Olivia era de-a dreptul recunoscătoare.

— Pot să încerc eu, unchiule Bob. Dacă vrei.

Auzind o voce familiară, Olivia se aplecă ușor în față și se uită cu atenție la celălalt capăt al băncii. *Jimmy*. Micuța *Jolene* stătea lângă el și mama lor.

Unchiul Bob zâmbi larg și îndelungat.

— Ei bine, hai atunci în față, fiule.

Șușoteli se auziră pe ici-colo, iar *Jimmy* păși curajos în față.

Unchiul Bob deschise Biblia și i-o înmână lui *Jimmy*.

— *Susanna* a însemnat deja pasajul, fiule. Începând cu acesta de aici.

Doar atunci pricepuse Olivia semnificația acelui moment și ce intenționase *Jimmy* să facă. De asemenea, pricepuse de ce *numai* băiatul – dacă bănuiala sa era corectă – se oferise să facă asta. Adevărul acesta tăios îi străpungea inima asemeni unui cuțit, iar în momentul în care *Jimmy* ridică Biblia mai aproape de ochii săi, Olivia se aplecă în față pe bancă.

— S-să n-n... *Jimmy* accentuă fiecare consoană, strâmbând ușor din buze. Să nu! spuse băiatul într-un final, dând din cap și zâmbind larg, sigur pe sine.

Unchiul Bob zâmbi.

— Foarte bine, fiule.

Jimmy își îndreptă din nou privirea asupra Bibliei.

— Să nu v-v...

Își mușca limba cu dinții, un tic nervos cu care Olivia se familiarizase deja. În momentul acela, îl surprinse pe unchiul Bob uitându-se la ea. Nu... nu la *ea* se uita. Ci la *Ridley*.

— Să nu vi se... *tulbure!* spuse *Jimmy*, privind la mama lui care radia de mândrie. Băiatul își înclină din nou capul. Să nu vi se tulbure in-ni-ma...

Simțind o ușoară agitație în mulțime, pe care de altfel o trăia și ea, Olivia și-ar fi dorit să sară în ajutorul băiatului, dar nu îndrăznea să facă una ca asta.

Nu era de datoria unei femei să facă asta. Și cu siguranță, nu a ei. Nu aici. Și totuși...

Olivia privi la persoana de lângă ea.

Ridley se mișcă pe bancă, aparent inconfortabil. Olivia încercă să îi ofere mai mult spațiu, dar în zadar, deoarece nu exista o astfel de posibilitate. Privea rigid, în vreme ce cămașa sa se încordă ușor în jurul umerilor săi largi. Își încleștă maxilarul, iar Olivia înțelese numaidecât tensiunea bărbatului.

Unchiul Bob îi ceruse să citească. Nu în mod direct, bineînțeles, dar îl îndemnase din priviri. Și, pentru un motiv sau altul, Ridley ezita să o facă.

Între timp, Jimmy își învărti și încâlci limba în gură.

— Să nu vi se tulbure *inima!* spuse el, în culmea fericirii. Băiatul își ridică în cele din urmă privirea.

— Fiule, te descurci bine! unchiul Bob scrută cu privirea adunarea.

— Nu-i așa că citește frumos, domnilor? Haideți să-i mulțumim!

Și mai multe aplauze. Doar că de data aceasta și Olivia se alătură lor, mândră de învățăcelul ei și în același timp conștientă că mai aveau încă mult de lucrat în privința aceasta. Totuși, nu putea înțelege de ce Ridley refuzase să meargă în față. Dar înainte ca bărbatul să-și încleșteze mâna într-un pumn, Olivia văzu... tremurul plăpând din degete. În acel moment, un gând îi trecu prin minte, unul care îi învăluia inima de căldura – cine știe, până la urmă, poate exista totuși ceva, care zdruncina din temelii sentimentele curajosului și aventurosului Ridley Cooper.

Capitolul 32

Mândru de Jimmy, Ridley privi la băiat în timp ce acesta își reocupă locul lângă mama și sora sa. Unii continuau să bată din palme, iar alții îl încurajau, bătându-l ușor pe umăr. Era frumos să vezi cum băiatul primea aprecieri pentru ambiția sa de a învăța. Ridley își coborî privirea la persoana de lângă el. Era la fel de mândru de femeia care făcuse acest lucru posibil.

Aplauzele se opriră într-un final. Ridley simțea atenția unchiului Bob îndreptată asupra sa și intuia deja ce avea de gând să facă bărbatul. Oh, dacă ar ști unchiul Bob ce inconfortabilă era situația aceasta pentru el! Ani de zile, Îi întorsese spatele lui Dumnezeu și lucrurilor privitoare la El, inclusiv cărții pe care unchiul Bob o ținea acum în mână. Nu o dată, în timp ce se aflase în Andersonville – acolo unde oameni cu frica lui Dumnezeu muriseră lângă el, în noroi, ghemuiți ca niște copilași, cu trupurile istovite și acoperite în mizerie – încercase să creadă cuvintele pe care atâția dintre ei le rostiseră în ultimele lor clipe de viață; cuvinte scrise în cartea aceasta pe care Ridley le învățase încă din fragedă copilărie, dar pe care nu reușise niciodată să le creadă.

Nu înțelegea cum *acest* Dumnezeu alegea să nu intervină, ori de câte ori se întâmpla o *nedreptate*. Nu avea niciun sens. Nici măcar acum, după atâția ani, nu reușise să găsească o noimă în toate acestea. Nedreptatea aceasta încă provoca răni adânci în sufletul lui.

— Ridley? spuse unchiul Bob, privind la el. Ai vrea să ne citești tu în această dimineață, dat fiind faptul că Susanna nu e astăzi împreună cu noi? Ar însemna enorm pentru noi dacă ai accepta să faci asta. Nu-i așa, biserică?

Mulțimea izbucni într-un noian de murmure afirmative și *da-domnule*. Constrâns să accepte, Ridley se pregăti să se ridice în picioare. Dar în timp ce o făcu, Olivia se aplecă înspre el, îi strânse ușor mâna și îi zâmbi într-un fel care parcă-i spunea că *totul va fi în regulă*. Pășind în față – cu zâmbetul ei întipărit în minte și încercând să-și adune gândurile – Ridley spera că femeia era conștientă de ceea ce făcuse, fiindcă răbdarea lui cu privire la acel prim sărut tocmai se înjumătățise.

Luă Biblia din mâna unchiului Bob și o deschise la pasajul marcat de o bucățică de hârtie. Scrută cu privirea paginile, găsind cuvintele pe care Jimmy le citise, și își ridică ochii.

Toate privirile erau îndreptate asupra lui, lucru care de regulă nu l-ar fi deranjat. Dar se simțea ca un ipocrit, stând înaintea lor și văzându-le expresiile de pe fețe. Nu mai citise cuvintele acestei cărți de ani buni și adevărul era că nici măcar nu credea în ele. Anticiparea de pe fețele lor – inclusiv a Oliviei – îl rușina la culme.

Găsi din nou pasajul indicat și își dresе ușor glasul.

— Să nu vi se tulbure inima, începu el, în timp ce mulțimea asculta amuțită. Aveți credință în Dumnezeu...

— Da, domnule, *avem* credință! adăugă o femeie, iar ceilalți repetară numaidecât afirmații similare.

Ridley se holbă la cuvintele consemnate pe pagină, fără să-și mute o secundă privirea de la ele.

— Și aveți credință în Mine, continuă el. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri...

— Locașuri mai mari decât casa familiei Harding, strigă unul din bărbați, iar mulțimea izbucni entuziasmată în murmure și *aleluia*.

— Dacă n-ar fi așa, citi Ridley, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine... accentuă inconștient ultimele cuvinte, iar apoi se opri o secundă, sperând ca bunul Dumnezeu să nu Se supere pentru nesăbuința lui. Ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

Fiecare persoană prezentă în adunare rosti câte un *amin* însuflețit, iar Ridley privi la unchiul Bob, care ședea pe primul rând,

sperând că citise îndeajuns. Dar unchiul dădu din cap, îndemnându-l să continue. Ridley se conformă. Citi ultimele versete din capitol, iar apoi trecu la următorul. Ridley citea, iar mulțimea aclama. În acel moment, își aminti de ceea ce-i spusese lui Rachel cu ceva timp în urmă. Era un sentiment așa de plăcut... să auzi oamenii consimțind. Să-i auzi proclamând cu voce tare credința și convingerile lor.

Apropiindu-se de sfârșitul celui de-al treilea capitol, privi atent la următoarele cuvinte, care stârniră o dorință în străfundul inimii lui. Ultimul verset i se părea așa de familiar, asemeni unui drum pe care călcase înainte, dar de pe care timpul și dezamăgirile din suflet șterseseră orice urmă de pași. Își dresе glasul din nou, neobișnuit să citească cu voce tare.

— V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri... Ridley se opri câteva secunde, așteptând reacția oamenilor din mulțime; știa mult prea bine, cât de mult suferiseră oamenii aceștia de-a lungul timpului.

O tăcere acerbă se lăsă peste adunare. Chiar și adierea de vânt părea să-și țină respirația. Însă puțin câte puțin, Ridley înțelese de ce. Pentru că oamenii aceștia știau cuvintele ce urmau a fi rostite.

— Dar îndrăzniți, spuse Ridley în final, închizând Biblia. Eu am biruit lumea.

Preț de câteva secunde, o liniște nepătrunsă cuprinse toată mulțimea. O pace. Iar apoi adunarea izbucni în sărbătoare. Nu exista un alt cuvânt mai potrivit. Strigăte de bucurie. Chiote și râsete. De parcă generalul Harding le dăduse o lună liberă, fără să le taie lefurile. Toate astea, datorită unor cuvinte însemnate pe o pagină de hârtie. Ridley privea uimit, incapabil să înțeleagă. Cum puteau oamenii aceștia, care au îndurat tot felul de greutăți și nedreptăți – mult mai multe decât a îndurat el vreodată în Andersonville, și pentru o perioadă de timp mult mai îndelungată – să dea dovadă de o așa bucurie? De o așa speranță inexplicabilă?

Îndreptându-se spre locul lui pe bancă, cineva începu să cânte, iar în câteva secunde, toată adunarea cânta la unison. Ridley știa că nu va uita niciodată momentul acesta sau dimineața aceasta.

Nu când oamenii întindeau mâna să-l atingă, șoptind mulțumiri. Nu când văzu lacrimile din ochii Oliviei și mândria din zâmbetul ei.

Și, mai ales, nu din moment ce o speranță plăpândă, și totuși netăgăduită, începea să prindă rădăcini adânc în sufletul său.

Ceva timp mai târziu, Ridley se ridică de la masă și îi făcu cu ochiul Oliviei. Femeia îi întoarse gestul. Betsy îi invitase pe amândoi la cină, după ce serviciul de la biserică se terminase. Invitația îi luase prin surprindere pe amândoi, însă Ridley se bucura că o onorase.

Ar fi putut paria că Olivia nu mai cinase la masa servitorilor până acum. Mâncarea fusese de-a dreptul delicioasă. Ridley își aminti de tachinarea de la prânz dintre cei doi, întreruptă pe ici-colo de râsete și voie bună, în timp ce schimbă între ei povești referitoare la Belle Meade. Olivia fusese așa de fericită și în largul ei.

Femeia se ridică de pe scaun și îl așază înapoi sub masă, iar Ridley făcu la fel.

— Îți mulțumesc încă o dată, Betsy... Ridley îi făcu semn Oliviei să pășească în fața lui. Pentru invitație. De asemenea, și ție Julius. Ridley întinse mâna către soțul lui Betsy. Mulțumesc pentru că ne-ați lăsat să luăm parte cu voi la masă.

Julius îi strânse mâna ferm.

— Eu vă mulțumesc, domnule, pentru că ați acceptat. M-am bucurat să fiți împreună cu noi. Julius o cuprinse cu privirea și pe Olivia. Și dumneavoastră, de asemenea, doamnă Aberdeen. Amândoi sunteți bine-veniți oricând.

Olivia zâmbi.

— Mulțumesc, Julius. Totul a fost delicios, Betsy. În special acei biscuiți.

— Oh, asta e rețeta Susannei, doamnă. Pot să v-o dau și dumneavoastră, dacă doriți să o aveți. Sunt sigură că Susanna nu se va supăra. Betsy îi făcu cu ochiul. Secretul constă în a bate aluatul până se stinge fiecare rază de soare din el.

Olivia râse de parcă ceea ce spusese femeia fusese o glumă, însă Ridley știa că Betsy nu glumise în acea privință. Nu o dată surprinse femeile în bucătărie, bătând bine coca, înainte să o treacă prin mașina de biscuiți. Dar nu era de mirare că Olivia nu era familiară cu acest proces. Avea o bănuială că educația pe care o primise femeia, nu implicase și munca în bucătărie.

— Uitați aici, doamnă. Betsy îi înmână Oliviei un șervete ce părea să ascundă ceva. Ar fi bine să luați cu dumneavoastră ultima bucată de plăcintă cu cartofi dulci.

— Oh, nu, Betsy. Nu aș putea face asta. Dă-i-o lui Julius sau unuia dintre copii...

— Vă rog frumos. Betsy îi întinse șervetul din mână. Am văzut cum v-ați uitat la ea. În plus de asta, pot să le fac oricând alta. Până la urmă... Betsy ridică ușor din sprâncene. Trebuie să vă clădiți bine puterea, doamnă Aberdeen.

Olivia râse scurt, privind nedumerită.

— Și... de ce ar trebui să fac asta?

Ridley văzu o licărire – sau mai degrabă o *sclipire* – în ochii lui Betsy și înțelese mult prea târziu intenția femeii.

— Ca să fiți în stare să căpătați un avans bunicel, bineînțeles. Betsy îi oferă un zâmbet dulce ca melasa, iar apoi își fixă privirea asupra lui Ridley. Va avea nevoie de asta. Nu-i așa, domnule Cooper?

Ridley zâmbi neputincios, neștiind cum să o scoată pe Olivia mai repede afară.

— Mulțumesc încă o dată amândurora, spuse Ridley privind în spate. Luă mâna Olivia într-a lui și coborâră amândoi cele două trepte din față.

— La ce s-a referit? Întrebă Olivia ceva vreme mai târziu. Când a spus că voi avea nevoie... de un avans?

Ridley scutură ușor din cap.

— O cunoști pe Betsy. O altă glumă de-a ei. Ridley privi în spate, iar Betsy își flutură mâna insolent, dar în același timp jucăuș. Julius stătea încă în dreptul ușii, cu zâmbetul pe buze.

În momentul în care Ridley se întoarse în față, o găsi pe Olivia fixându-l cu privirea.

— Deci? Îndoiala întunecă expresia de pe fața ei. Sper că nu mi-ai găsit alte responsabilități? Fără să vorbești cu mine mai întâi?

Ridley se prefăcu profund dezamăgit.

— Mă jignește să constat că m-ai crede capabil de un asemenea lucru.

Zâmbetul apăru neîntârziat pe fața ei, iar Ridley fusese deplin încredințat că femeia îl iertase pentru că acceptase acele responsabilități suplimentare în numele ei. Chiar dacă cele mai nobile intenții se ascundeau în spatele faptelor sale.

Ridley îi oferi mâna, iar Olivia își trecu brațul pe sub a lui. Ploile recente înverziseră iarba și copacii dimprejur, și chiar dacă vremea era caldă și frumoasă, totuși o schimbare plană asupra întregii pajiști. De parcă natura însăși încerca să ascundă ceva de ei.

— Mi-a plăcut mult să te aud citind în această dimineață, Ridley. Se vede că ai fost înzestrat cu talentul acesta.

— Oh, nu aș spune asta.

Olivia îl strânse ușor de braț.

— Cred că atunci când cineva vă oferă complimente, domnule Cooper – avea tonul unei învățătoare pedante – politicos ar fi să mulțumiți și nu să încercați să dați în lături bunăvoința arătată. Doar apoi, dacă vi se ivește această oportunitate și dacă eticheta vă permite lucrul acesta, puteți să vă prezentați scrupulos, punctul de vedere. Dar nu înainte de a mulțumi.

Ridley izbucni în râsete, adorând această latură vioaie a ei, pe care o descoperea tot mai des.

— Îmi mărturisesc greșeala, doamnă Aberdeen. Bărbatul se făcu că-și drege glasul. Vă mulțumesc, doamnă dragă, pentru compliment. Ce drăguț din partea dumneavoastră. Cu toate acestea, mă simt nevoit să recunosc, cu o ușoară urmă de frământare – femeia chicoti ușor – că m-am simțit într-o oarecare măsură nepotrivit pentru sarcina în cauză; din mai multe motive. Bărbatul o înghionti ușor. E mai bine așa?

— Da, mult mai bine. Dar... Olivia își încetini pasul. Lăsând gluma la o parte... Femeia se opri brusc, iar expresia de pe fața ei era umbrită de îngrijorare. De ce spui asta?

Adierea de vânt parcă se juca cu o buclă de lângă tâmpla ei, iar Ridley își ridică mâna și atinse cu degetele firul de păr. Avusese dreptate. *Exact ca mătasea.* Olivia își umezi buzele, un gest născut din timiditate, Ridley era sigur de asta, și totuși... un gest care-i fura toată atenția și care accentua și mai tare dorința din inima lui.

Un plop bătrân, ce-și avea crengile aplecate și răspândite în lung și-n lat, asociat cu un gard viu de lavandă, ofereau o fărâma de intimitate. Soarele puna în lumină fiecare trăsătură a chipului ei, iar Ridley citi din nou întrebarea oglindită în ochii femeii.

Bărbatul scoase un oftat.

— Mă tem că am un răspuns prea complicat la întrebarea ta, Olivia.

— Nici nu mă așteptam la unul simplu, Ridley. Un zâmbet plâpând apăru pe fața ei, însă se stinse numaidecât. Aș fi putut jura că am văzut o neliniște pe chipul tău înainte să mergi în față. Dar n-am înțeles de ce.

Dacă la începutul zilei ar fi venit cineva la el și l-ar fi întrebat dacă va exista vreodată un moment în viața lui când va dori să împărtășească cu Olivia Aberdeen secretele lui referitoare la război și despre Andersonville, despre felul în care anii de luptă și supraviețuire îi schimbaseră complet viața și percepția despre locul care fusese odată casa lui, l-ar fi crezut un smintit în toată regula. Dar, privind la femeia din fața lui și simțind o deschidere față de ea, o parte din el și-ar fi dorit să poată face asta. Poate spunându-i, ar scăpa de povara ce atârna greu pe sufletul său. Poate nu s-ar mai simți așa de singur. Se gândi la scoica din buzunarul lui și la momentele târzii din noapte în care privise la ea – numărând clipele, re trăind momentele, amintindu-și de rănille săpate adânc în inima sa.

Crengile de deasupra lor se legănau în bătaia vântului, iar Olivia clipi secunde în șir, orbită de lumina soarelui de pe cer. Într-o clipită, simțul rațiunii năruి orice dorință de a-i spune. Nu putea să-i dezvăluie faptul că luptase de partea Uniunii sau că fusese încarcerat la Andersonville; nu mai mult decât o putea face în fața generalului Harding. Până la urmă, femeia era o frumusețe a Sudului și – în ochii ei – nu va fi decât un trădător și

un apostat. Poate nu asemeni soțului ei, dar cu siguranță nu ar mai avea aceeași însemnătate în ochii ei și nici în ochii celorlați, dacă aveau să afle. Ar fi alungat de la Belle Meade fără nicio ezitare, iar lucrurile pentru care truseseră atâta timp s-ar pierde într-o secundă.

Poate totuși exista o părțică din adevăr pe care o putea împărtăși cu ea. Una mică de tot. Una care să-i permită Oliviei să întrevadă lupta pe care o ducea în suflet. Cine știe, poate asta va ajuta nițel.

— În timpul războiului, începu el, accentuând fiecare cuvânt, am făcut lucruri... am experimentat lucruri... a căror amintire nu reușesc să o reprim. De fiecare dată când încerc să-mi închid ochii noaptea, amintirile sunt încă acolo. Chiar în fața mea, deși e întineric beznă în jurul meu. Chipurile lor, locurile deprimante, sunetele asurzitoare... se înfioră în sinea lui. Țipetele de luptă.

Compasiunea din ochii ei îl atrăgea asemeni unui magnet.

— De-a lungul acelor ani, nu m-am simțit deloc aproape de Dumnezeu, Olivia. Ridley râse trist. Și nici El nu cred că a fost foarte aproape de mine. Nu o dată am avut impresia că Cel de sus a uitat complet de mine, la fel ca de toți ceilalți din jurul meu. Pur și simplu, Dumnezeu a ales să-mi întoarcă spatele și să mă lase singur, în agonia mea. M-am distanțat de El. Ridley schiță un zâmbet, încercând să scape de emoția ce îi gătuia vocea, dar în zadar. Uitându-mă în urmă, nu pot să spun că situația aceasta s-a îmbunătățit în vreun fel. Bărbatul își aplecă ușor capul, iar fărâma de adevăr pe care o împărtășise cu ea, părea să taie și mai adânc în inima lui. Trase aer în piept, iar apoi expiră profund. Ridley se uită țintă la ea, căutând o urmă de acuzare sau reproș în ochii ei. Însă niciuna dintre ele nu se oglindea în expresia ei. Iar atunci când unchiul Bob mi-a cerut să vin în față și să citesc din Biblie... Ridley scutură încet din cap. Eu...

— Nu te-ai simțit confortabil, spuse ea, cu o sclipire în ochi. De parcă locul tău nu era acolo. Sunt sentimente pe care le înțeleg perfect. Liniile fine de pe frunte, trădau durerea adâncă din sufletul ei. Olivia își coborî privirea. Bănuiesc că ai auzit și tu ceva... despre răposatul meu soț. Olivia îi aruncă o scurtă privire, iar Ridley încuviință din cap. Apoi îl privi țintă în ochi,

încercând să intuiască cât de multe știa bărbatul acesta despre trecutul ei. Olivia zâmbi, într-un final. Sau cel puțin se străduia să o facă. Bănuiam de ceva timp că știi anumite lucruri despre el. Dar n-am vrut niciodată să cred asta.

— Pentru mine nu contează asta, Olivia. Fostul tău soț a făcut toate acele lucruri, nu tu.

— Restul oamenilor din Nashville nu sunt de aceeași părere. Asta e și motivul pentru care nu mă afixez niciodată în oraș, Ridley. Asta și... Olivia lăasă afară un oftat. Ei bine, am urât caii de mic copil.

— I-ai urât?

— Eram încă mică când am fost azvârlită pentru prima dată jos de pe cal. În consecință, m-am ales cu mâna ruptă. De atunci încoace mă tem de ei ca de moarte. Olivia își acoperi mâneca stângă. Apoi... anul trecut soțul meu m-a obligat să mă urc pe cal. Pe un armăsar, mai exact. Își închise ochii preț de câteva secunde. Într-o clipită, am fost trântită la pământ, cât pe ce să fiu zdrobită sub copitele calului.

Înțelegându-i teama mult mai bine acum, decât o făcuse înainte, Ridley își așează mâna pe brațul ei.

— Unde te-ai rănit?

Olivia ezită un moment.

— Chiar aici. Olivia desenă cu degetul traiectoria cicatricei.

Ridley atinse ușor traseul indicat de ea, imaginându-și durerea pe care femeia o simțise în acele momente tragice. Degetele lui erau aspre în comparație cu dantela fină a mânecii ei, iar Ridley o surprinse tremurând.

— Îmi pare rău de ce ți s-a întâmplat, șopti el.

— Și mie îmi pare rău de ce ți s-a întâmplat ție.

Ridley privi țință în ochii ei și își aminti de promisiunea pe care o făcuse. Dar în momentul în care femeia își coborî privirea și își întredeschise gura...

Ridley o trase înspre el, iar atingerea ei aprinse în el o dorință care crescuse neconținut în momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei. Avea buze dulci și nespuse de delicate... Cu o mână o ținea aproape, iar cu cealaltă inspecta forma grațioasă a spatelui ei. Dar ce îl surprinse cel mai mare tare era felul în care *femeia*

îl atingea... și reacționa la sărut. Cu mâna pe pieptul lui, apucă strâns cămașa și îl trase mai aproape de ea. Ridley o sărută și mai profund, gustând nu numai din dulceața ei, ci și din dorința ei. Olivia își strecură mâna în jurul gâtului lui și își trecu degetele prin părul său des. Însă în următoarea secundă, de parcă îl trosnise un trăsnet, Ridley se dezmetici numaidecât și își dădu seama unde se aflau...

Totuși Olivia întrerupse prima sărutul. Repede și fără nicio avertizare. Ridley rămase cu respirația întretăiată.

— Sunt încă – inspira și expira profund – în doliu.

— Știu, șopti el. Respirația ei greoaie oglindea dorința lui, iar Ridley reprimă gândul de a o săruta din nou.

— Și... Olivia ridică o mână de parcă încerca să-l avertizeze. Nu vreau să mă căsătoresc din nou. Cel puțin, nu în momentul de față.

Ridley izbucni în râsete.

— Știu că am băut două pahare din cidrul preparat de Betsy, dar... ai auzit vreo cerere în căsătorie?

Olivia se înroși la față.

— Ei bine, nu, dar... ne-am sărutat și... n-am vrut să crezi că...

Ridley făcu un pas înspre ea, iar femeia căscă ochii mari. Dar nu se mișcase din loc, Ridley observase asta.

— Olivia Aberdeen, am vrut să te sărut încă din prima zi în care te-am văzut. Ochii ei aveau o licărire ce îl ademenea din nou.

— Dar astea fiind spuse, dacă vreodată voi intenționa să te cer în căsătorie... crede-mă, vei ști asta clar și răspicat.

O urmă de zâmbet se ivi pe fața ei, iar Ridley se abținu din greu să nu o sărute din nou. Dorința din ochii ei și buzele ei cărnoase și moi nășteau o luptă în inima lui și îl privau de o libertate pe care Ridley nu o cunoscuse niciodată până acum.

Nu existase niciodată o femeie în viața lui fără care să nu mai vrea să trăiască. Asta până acum.

Capitolul 33

— Livvy? șopti Elizabeth, cu o voce lipsită de vibrația sa naturală. Te-ai supăra dacă te-aș ruga să îți amâni plecarea la grajduri și să mai rămâi un pic cu mine?

— Nicidecum. Olivia lăasă deoparte cutia cu articolele de papetărie și o înveli pe Elizabeth cu pătura. Apoi traversă dormitorul și aranjă perdelele de brocart, în așa fel încât lumina dimineții să nu cadă direct pe pat. Ești sigură că te simți bine?

— Oh, sunt bine, scumpa mea. Doar că – Elizabeth ridică din umeri – nu sunt în apele mele azi. Totuși, sunt sigură că odihna îmi va face bine. Dar apreciez mult compania ta. Elizabeth se întinse să apuce mâna Oliviei. Chiar și atunci când nu conversăm prea multe.

Degetele lui Elizabeth erau reci, iar Olivia acoperi mâna mătușii cu a ei. Elizabeth fusese foarte activă în ultimele trei săptămâni, mai activă decât fusese vreodată de când Olivia începuse să locuiască la Belle Meade. Dar măcar nu era palidă. Dimpotrivă, avea o culoare rumenă în obraji, iar puterea ei fizică continua să se îmbunătățească. De dimineață bună, ieșiseră la o plimbare și deși reticentă – ba chiar melancolică – totuși, Elizabeth se bucurase de aerul cald de-afară.

Toată lumea avea dreptul la zile abătute, așa cum mama ei obișnuia să le numească. Nu o dată se confruntase și mama ei cu astfel de zile, ba mai mult, inclusiv Olivia avusese parte de ele. Deși... zilele acelea se împuținaseră de când se afla la Belle Meade.

Elizabeth își închise încet ochii, iar Olivia strânse delicat mâna mătușii și o introduse sub pătură. Apoi păși în vârful degetelor înspre fereastră și privi afară, întrebându-se dacă priveliștea se schimbase de când se întorsese de la plimbare.

Însă o ferici nespus să constate că vremea rămăsese aceeași.

Ridley și încă câțiva oameni – Ridley era la bustul gol, la fel și ceilalți doi bărbați – atacau fără milă trăsura schilodită și lipsită de apărare, în vreme ce topoarele și baroasele lor uriașe se legăneau în cadență. Spatele și umerii musculoși ai lui Ridley străluceau într-o culoare maronie, în soarele molatic al lunii septembrie. Corpul său era athletic, obișnuit cu munca grea. Deși sarcina la care se înhămaseră bărbații părea colosală – ba chiar terifiantă în opinia ei – totuși, vorbele de duh pe care și le adresau unii altora, întrerupte mereu de râsete și voie bună se răsfrângeau prin fereastra deschisă a dormitorului de la primul etaj, spunând cu totul o altă poveste. *Bărbații ăștia... se bucurau de fiecare minut împreună.*

Olivia oftă ușor și își trecu degetele peste buzele ei, amintindu-și. Ce om!...

Se trase lângă marginea ferestrei, având grijă să nu fie în vizorul lui Ridley dacă va fi să privească la casa mare, lucru pe care-l făcea destul de des, remarcase Olivia.

Lucrurile se schimbaseră între ei de la acel sărut. Însă nu într-un mod pe care-l putea defini cu ușurință. Zâmbi din nou, amintindu-și de replica lui cu privire la cererea în căsătorie – după ce Olivia rostise impulsiv că nu avea nicio dorință să se recăsătorească în curând.

Nu o mai sărutase de atunci încoace. Nici măcar nu încercase, deși avusese această ocazie în nenumărate rânduri. Sentimentele ei nu erau marcate de *dezamăgire*, cât de *confuzie*. Nu regreta sărutul, dar privind în retrospectivă, nu i se părea că a fost o idee bună. Indiferent de cât de magic fusese. Până la urmă, femeia era încă în doliu.

Dar felul în care bărbatul o trase înspre el, tăria pieptului său lângă al ei, bătăile trepidante ale inimii lui sub palma ei.

Olivia îngenunche, lăsând adierea vântului să sufle direct pe fața ei.

Niciodată, în tot timpul în care fusese soția lui Charles, nu experimentase sentimentul de intimitate pe care îl simțise atunci când Ridley o cuprinse în brațe. De parcă Ridley nu încercase doar să o sărute... ci să o *prețuiască*; să se *bucure* din plin de ea...

Era un sentiment cu totul nou pentru ea, pe care îl simțise atunci când Ridley o sărutase – și care îi copleșea inima chiar și acum.

Dorința stăruitoare din inimă îi aprinse din nou fața ca un bujor și îi îndemnă gândurile și emoțiile să rătăcească pe un drum interzis. Nu pentru mult timp, oricum. Avea un motiv bine întemeiat să creadă asta. În doar câteva luni, bărbatul va dispărea din peisaj. Iar ea va rămâne aici, fără el. Ridley precizase clar și răspicat că ținutul Colorado era prima lui prioritate. Asta, și Seabird împreună cu mânzul ei. Și până în momentul de față, toate păreau să meargă de minune pentru el.

Ridley se îndreptă brusc de spate și își făcu mâna căuș, ținând-o deasupra ochilor.

Olivia încercă să se tragă la marginea ferestrei, dar era prea târziu, deoarece bărbatul îi făcu deja cu mâna. Dând ușor din cap, Olivia flutură la rândul ei mâna și îl surprinse zâmbind. Se simțea ca o școlăriță prostuță. Dar adora sentimentul laolaltă cu conștiința faptului că bărbatul căutase să o sărute încă de când o văzuse pentru prima dată.

Ridley arată cu degetul spre ea, îndreptându-l apoi spre el, iar Olivia privea nedumerită, neînțelegând ce încerca bărbatul să îi spună. Bărbatul făcu din nou același lucru. Arată cu degetul spre ea, iar apoi spre el. Olivia scutură din cap și ridică din umeri. Ridley privi în jurul lui, făcu câțiva pași în lateral, depărtându-se de ceilalți bărbați, iar apoi lăsa din mână toporul și începu să facă... *ceva*. Se făcea că prinde aerul de deasupra capului său, făcând un pas în față, iar apoi unul în spate.

Olivia se rezemă de fereastră și se aplecă în față, întrebându-se, ce Dumnezeu, încerca...

Dintr-odată, totul părea să capete un înțeles, iar Olivia nu se putu abține să nu chicotească. Ridley se prefăcea că urcă pe o scară. Dar Olivia știa mai bine la ce se referea bărbatul. *La grinda cu zăbrele de lângă fereastra dormitorului ei*. Ridley arată din nou cu degetul spre ea, iar apoi spre el. Și așteptă preț de câteva secunde.

Olivia se holbă la el în timp ce soarele umbrea expresia de pe fața lui. Adora felul în care priveau unul la altul. Își reaminti aroma dulce a sărutului său. Pentru prima dată, înțelese ce însemna să speri la mai mult de un sărut din partea unui bărbat.

Fără nicio tragere de inimă, Olivia dădu aprobator din cap. Știa în sinea ei că nu se cuvenea să facă asta, dar totuși inima părea să fie *contra* rațiunii ei. Femeia arătă cu degetul spre ea, iar apoi spre el, asigurându-se că bărbatul înțelege intenția ei. Cu zâmbetul pe buze, Ridley apucă toporul și își relua lupta cu trăsura, cu o robustețe mai mare ca înainte, se părea.

Apucă strâns pervazul ferestrei și stătu nemișcată câteva momente. Se imagină coborând din nou spalierul acela împreună cu el și – spre surprinderea ei – perspectiva i se păru mai degrabă palpitantă decât înspăimântătoare.

Respirațiile tăcute din spatele ei confirmau că Elizabeth admise deja. Olivia luă în mâini geanta de piele și se așeză pe scaunul de lângă masă. Deblocă clapa din față a genții și scoase setul de materiale didactice destinate săptămânii ce avea să vină.

De regulă, nu-și pregătea niciodată lecțiile în preajma lui Elizabeth. Ar fi o lipsă de respect din partea ei, încerca Olivia să se convingă – iar nevoile mătușii erau o prioritate, mai ales din moment ce era însoțitoarea ei. Dar adevărul era că, Olivia nu era întrutotul convinsă că mătușa ar fi de acord ca ea să învețe copiii unor slujitori. Însă...

Elizabeth dormea și mai avea încă atâtea de făcut. În cele din urmă, Olivia deschise dosarul din mână.

Atât Jimmy, cât și Jolene făceau progrese vizibile. Jimmy vorbea încontinuu de duminica în care citise în fața tuturor din „Cartea Sfântă” și era așa de dornic să o facă din nou. *Dar data viitoare o voi face mult mai bine*, spuse el. *Și voi citi un pasaj mult mai lung, ca al domnului Cooper*. Olivia intenționa să-l ajute să-și transforme visul în realitate. Dar erau și alți copii – Olivia îi văzuse la biserică – pe care și-ar fi dorit să îi poată învăța, chiar dacă aceștia nu manifestaseră niciun interes în privința aceasta. Dar dacă stătea bine să se gândească, abia dacă-i ajungea timpul să se ocupe de Jimmy și Jolene, fiind însoțitoarea lui Elizabeth și ajutorul generalului.

Încruntându-și sprâncenele, răsfoi fiecare material didactic de pe masă. Unde erau planurile ei de lecții? Olivia le terminase cu o noapte înainte și le băgase în geantă înainte să se strecoare în pat, își aducea clar aminte de asta. Scrută cu privirea buzunarul principal al genții.

Gol. Olivia scoase un oftat. Apoi, își aminti.

Își vârî mâna într-un buzunar mai mic din față și scoase cartea lui McGuffey, mai mult ca sigură că planurile de lecții se aflau înăuntru, acolo unde...

Un plic, șifonat și plisat într-un colț, ieși afară dintre paginile cărții, de parcă fusese acolo în tot acest timp. Întoarse plicul pe toate părțile și încercă să-și amintească dacă mai folosisese înainte buzunarul mic din față. Însă plicul, pe care-l ținea acum în mână, nu-i părea deloc cunoscut. Bucata de hârtie era goală pe exterior. Niciun nume nu era scris pe dosul plicului. Nici măcar un cuvânt. Mai mult decât atât, părea îngălbenit și nu știa sigur dacă era de la trecerea timpului sau poate de la pielea genții. Totuși, avea ceva înăuntru.

Iar sigiliul fusese rupt.

Olivia privi în treacăt la pat, iar apoi din nou la plic, analizând situația în care se afla. Oare cât putea fi de personal dacă fusese lăsat în geantă și uitat pe un raft? Cine știe, poate era o scrisoare... sau o listă cu comisioane; sau poate doar o veche rețetă de familie, rețetă pe care Elizabeth se va bucura să o aibă.

Olivia își pierdu firul gândurilor. Știa cum era corect să procedeze. Dar... ținând plicul în lumina soarelui, curiozitatea ieși în cele din urmă învingătoare. Așeză cartea pe masă și deschise încet plicul.

Bucata de hârtie învechită se mototoli gălăgios, întrerupând tăcerea. Elizabeth începu să se miște, iar Olivia înlemni pe loc. Așteptă, cu sufletul la gură.

Secunde se scurseră în tăcere.

Elizabeth adormi la loc, iar Olivia expiră profund, simțindu-se ușurată, dar în același timp ridicolă pentru că se agitase așa. Fără să riște să o deranjeze din nou pe Elizabeth, luă geanta și plicul în mână și păși afară pe holul izolat de lângă dormitorul principal al casei. Lăasă ușa camerei întredeschisă și privi în jur la palierul primului etaj, scândurile de parchet scârțâind în tăcere. Coridorul ce dădea înspre celelalte dormitoare era liber.

Satisfăcută, deschise plicul și scoase paginile de hârtie. Apoi, despătură bucățile de hârtie. Antetul scrisorii cuprindea emblema familiei Harding.

Draga mea verișoară Beatrice,

Nu mă pot abține să nu-ți spun ceva ce aparține destinului nostru etern; un subiect într-atât de interesant pentru mine încât, uneori, sunt așa de fericită și cufundată în gânduri, că uit de propriile mele dureri și ispite, care sunt foarte mari – prea mari și grele pentru natura noastră umană. Dar, sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că nu trebuie să le îndur singură... Mântuitorul meu a suferit înaintea mea – chiar mai mult decât aș putea...

Scrisoarea continua pe încă câteva pagini, însă Olivia nu mai avea răbdare. Prea curioasă să vadă cine era autorul, se uită pe furiș la ultima pagină.

Iubita ta verișoară,

Selena

26 noiembrie 1836

Selena? Sau Selene? Olivia privi chiorâș. Deși scrisoarea era scrisă într-un stil bombastic, totuși textul nu era întrutotul citeț. Dar Selene nu fusese născută pe atunci. Olivia se uită din nou la nume – și la data scrisorii – iar apoi se întoarse la primele pagini, continuând să citească.

Dacă menirea noastră va fi să mergem noi primele, atunci hai să plecăm dintre cei vii bucuroase – Fără îndoială, B., dacă eu pot să îmi iau rămas-bun de la toate legăturile mele pământești, nici pentru tine nu va fi o încercare prea grea dacă Dumnezeu va găsi cu cale să te scoată din această vale de lacrimi.

Olivia ridică din sprânceană. Ce directă putea fi Selena asta.

E adevărat, ai un soț iubitor și o mamă plină de compasiune, de care nu ai vrea niciodată să te desparți. Eu am tată, mamă, surori, frați și socri, de care m-am atașat cu dăruire. De asemenea, am un soț afectuos, care nu a primit încă darul suprem al mântuirii și de care s-ar putea să fiu despărțită pe vecie.

Olivia se opri o secundă și reciti ultima propoziție, simțind parcă dorința arzătoare a femeii. Charles nu a fost niciodată un

soț afectuos, și – așa cum Selena făcuse în cazul soțului ei, oricare ar fi fost acesta – Olivia se întrebese nu o dată cu privire la mântuirea lui Charles. Deși, în împrejurările date, poate nu o făcuse pe cât de sincer ar fi trebuit.

O dorea să constate asta, însă nu mai putea face nimic în această privință. În cele din urmă, își reconcentră atenția asupra scrisorii.

Mă rog Domnului să nu fie așa și sper ca el să ajungă să cunoască adevărul, simțind prezența consolatoare și reconfortantă a Mântuitorului în viața sa. De dragul lui mi-aș dori să trăiesc, pentru a-l putea sfătui și atenționa cu privire la planurile sale de viitor. Și eu am trei copii dragi pentru care aș dori să trăiesc. Dar, zorile veșniciei mă împresoară tot mai lesne și aș dori ca William

William? Olivia se uită nedumerită la numele înscris pe hârtie. Scrută cu privirea restul scrisorii, căutând orice indiciu care ar putea răspunde la întrebarea din mintea ei. Cine ar putea fi acest William? Sau această misterioasă Sel...

Auzind un plânset tăcut, Olivia își ridică capul. Primul ei gând se îndreptă spre Elizabeth, iar Olivia privi pe furiș înăuntru. Dar Elizabeth se odihnea în pace. Olivia închise ușa pentru ca mătușa să nu fie deranjată.

— Oh, scumpa mea... Vocea provenea dinspre coridor, la câțiva metri de ea. Știi că nu e adevărat.

— Ba da, e adevărat, Susanna. Și chiar și tu știi asta. Suspine adânci și înfundate răzbăteau până la ea. Și se părea că situația se înrăutățește tot mai mult.

— Hai aici, copila mea, și ascultă-mă bine ce îți spun... Mama ta nu te iubește mai puțin decât pe sora ta. Doar că, uneori, primul copil primește o atenție mai deosebită. Dar ești la fel de talentată și frumoasă ca Selene. Mama ta vă iubește în egală măsură. Chiar dacă poate nu ți-o spune pe cât de des te-ai aștepta.

Olivia uită de scrisoarea din mână.

Fata răsuflă adânc.

— Atât mamei, cât și tatălui meu le pasă mai mult de ea decât de mine și își ocupă tot timpul gândindu-se la logodna ei cu *ireproșabilul* general William Hicks Jackson. În timp ce eu

– izbucni din nou în suspine – eu voi rămâne singură, deoarece... deoarece nu sunt la fel de frumoasă ca ea.

Oh, Mary... Olivia își închise ochii, copleșită de durere pentru suferința fetei. Încă din prima ei zi la Belle Meade, Olivia observase o diferență în modul în care erau tratate cele două surori. Dar nu era corect. De câte ori nu se simțise și ea uitată și dată la o parte de propriul ei tată? În special la vârsta de șaisprezece ani, vârsta pe care o avea Mary acum.

– Acum, uită-te la mine, scumpa mea. Susanna vorbea pe un ton tăcut, dar ferm. Ești o persoană foarte frumoasă. Dar tu știi părerea mea cu privire la acest aspect. Mai importantă decât aspectul tău fizic e frumusețea din interior. Cât despre sora ta... știi că o iubesc și pe ea, dar sunteți diferite una de cealaltă. Ați fost diferite încă de la început. Să nu îndrăznești să încerci să fii ca ea. Dimpotrivă, fii tu însăși. Și nu te îngrijora că nu îți vei găsi alesul. Doar așteaptă. Mai mult ca sigur, că el te va găsi primul. Și se va alege cu o adevărată comoară, vei vedea.

Mary își trase de câteva ori nasul, iar apoi oftă adânc.

– Te iubesc mult, Susanna.

– Oh, copila mea, și eu te iubesc pe tine. Întotdeauna am făcut-o... și întotdeauna o voi face.

O lacrimă se prelinse pe obrazul Oliviei. Nu o dată o văzuse pe Susanna făcându-i cu ochiul lui Mary, când se aflaseră la masă, însă niciodată nu ar fi bănuit că există o astfel de prietenie între cele două.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva, domnișoară Mary... tonul din vocea Susannei se înveseli nițel. Ce-ar fi dacă tu și cu mine ne-am duce să vedem ce face mama ta? Cu siguranță se odihnește în camera ei.

Olivia căscă ochii mari în timp ce își șterse lacrimile de pe obraji. Dacă Susanna și Mary ar surprinde-o stând acolo, mai mult ca sigur că femeile vor crede că în mod intenționat a...

– Nu. Nu vreau să fac asta acum. Ea va fi acolo.

Olivia răsuflă ușurată, dar sesiză remarca sarcastică a fetei; era conștientă că Mary făcuse referire la ea.

– Nu, nu va fi acolo. E în grajduri la ora asta, făcându-și treaba. Nu uita ce ți-am spus despre ea...

Curiozitatea Oliviei urcă încă o treaptă.

— E o femeie bună, Mary. Mai bună decât poți să-ți imagi-nezi. A avut parte de atâtea greutăți în viață și poartă o povară pe umeri pe care nu multe femei de rasă albă ar fi în stare să o poarte. Nu încercând să țină capul sus. Dar ea face față cu brio acestor provocări. În plus de asta, cred că îi datorezi o șansă.

O avalanșă de lacrimi stătea gata să curgă pe obrajii Oliviei. Nu numai datorită cuvintelor frumoase pe care Susanna le rostise despre ea, ci și pentru stabilitatea iubitoare și siguranța pe care această femeie le reprezenta în viața lui Mary.

— Dar nu îmi place de ea, Susanna, spuse Mary blând. Petrece fiecare oră a dimineții cu mama, iar eu nu reușesc să...

— Asta nu e adevărat, Mary. De multe ori o găsesc pe mama ta stând de una singură. Ai putea să o vizitezi atunci... dacă chiar îți dorești asta.

— Dar situația ar fi fost alta... dacă tata mi-ar fi spus *mie* da.

— Mary, fetițo, părinților tăi le pasă prea mult de educația ta ca să te lase să renunți la școală pentru a îngriji de mama ta. Mai ales acum, când Dumnezeu a trimis-o pe doamna Aberdeen la momentul cel mai oportun. Te rog, nu lăsa propria ta încăpățănare și rănilile din sufletul tău să te împiedice să-ți iubești mama așa cum ar trebui. Doamne... ce n-aș da să mai pot petrece încă o zi cu mama mea, să o țin de mână și să mă leagăn cu ea pe verandă. Am pierdut-o când am fost mult mai tânără decât tine. Așadar, nu-ți irosi vremea zadarnic.

Dojana blândă fu acompaniată de tăcere, iar Olivia își aminti de noaptea în care generalul Harding o invitasese în biroul lui și îi împărtășise starea de sănătate a lui Elizabeth. Se întrebă din nou, dacă generalul ar fi acceptat sau nu ca ea să locuiască aici dacă sănătatea lui Elizabeth nu ar fi fost compromisă. Într-un fel, se îndoia că răspunsul lui ar fi fost unul pozitiv.

Olivia aruncă o privire scurtă spre ușa dormitorului. Avea impresia că săvârșește un delict, stând acolo și trăgând cu urechea la o conversație care nu fusese intenționată pentru ea. Își dorea să fi fost înlăuntrul camerei, și nu în afara ei. Doar trei sau patru pași o separau de acea dorință, dar dacă podeaua va scârțâi și o va da de gol? Vor ști că ea fusese aici – *ascultând* – în tot acest timp.

Poate vor pleca în curând și nu vor afla de prezența ei.

— Vino aici, copila mea... las-o pe Susanna să îți șteargă lacrimile. Femeia râse blând. Gata m-am hotărât... mama ta *trebuie* să afle de nota pe care ai primit-o ieri la școală. Hai să mergem și să-i spunem împreună. Ce părere ai?

Olivia intră în panică. Se pregăti să facă un pas însă se opri numaidecât. Liniștea din jur sigur o va da de gol. Nu avea altă opțiune decât să aștepte până una dintre ele va lua din nou cuvântul.

— Am luat cea mai mare notă pe care îndrumătorul a dat-o vreodată și omul i-a predat și lui Selene. A spus că...

Olivia făcu un pas, iar podeaua scârțâi. Făcu o grimasă în momentul în care Mary rămase tăcută. Un zgomot de pași mărunți se auzea venind dinspre hol. Fără să mai aibă încotro, apucă disperată ușa dormitorului și o deschise de îndată, însă aceasta aproape că se închise la loc. Așteptă o secundă, două, apoi deschise din nou ușa și păși înăuntru. Inima-i bătea repede și cu putere.

Mary și Susanna, care se aflau chiar după colț, se opriră brusc.

— Doamnă Aberdeen, întrebă Susanna cu surprindere în voce, dar nu și în expresie. Am crezut că ați plecat deja, doamnă.

Olivia închise ușa în urma ei, încercând să respire normal. Totuși, reuși să-și păstreze vocea calmă.

— Mătușa Elizabeth m-a rugat să mai stau un pic, așa că am rămas cu ea, până a adormit.

Mary se uită în spatele Oliviei la ușa dormitorului.

— Și acum doarme?

Olivia încuviință din cap. Mary își aplecă privirea, iar apoi își înclină ușor capul.

— Acelea sunt... cizmele mamei? întrebă Mary.

Olivia își coborî privirea și își potrivi fusta pentru a-și acoperi încălțăminte.

— Da, sunt ale mamei tale.

— Și... ți le-a dat ție?

Olivia înghiți în sec, văzând tristețea ce se întetea în ochii lui Mary.

— A fost mai degrabă un împrumut. I-am spus că i le voi da înapoi de îndată ce îmi cumpăr o pereche nouă. În curând, de altfel! Mary se holbă neîncrezătoare.

— Întotdeauna am admirat acele cizme. Ba mai mult, i-am spus și mamei lucrul acesta... de foarte multe ori.

Olivia și-ar fi dorit să se desculță de cizmele acelea chiar în acel moment și să i le dea fetei, fără să stea pe gânduri.

— După cum i-am spus și mamei tale, Mary, le-am luat cu împrumut. De fapt, dacă îți plac așa de mult, aș fi fericită să...

— Mama ți le-a dat *ție*, doamnă Aberdeen, nu mie.

Mary se întoarse, îi aruncă o privire triumfătoare Susannei, ce parcă-i spunea ți-am spus eu, și plecă în grabă. Zgomotul înăbușit al pașilor ei răsunau de-a lungul scărilor, iar inima Oliviei se frânse în bucățele.

Întâlni privirea Susannei și oftă adânc.

— Îmi pare nespus de rău, Susanna.

— De ce vă pare rău, doamnă? Nu ați greșit cu nimic față de ea.

Olivia privi în direcția în care Mary dispăruse.

— Aparent, am făcut-o. Se pare că o fac de ceva timp deja. Nu m-a plăcut niciodată, nici măcar la început.

— Ceea ce ar trebui să însemne ceva pentru dumneavoastră, spuse Susanna, sfătuind-o blând. Copila suferă în sinea ei, doamnă Aberdeen. Azi, mai mult ca de-obicei, aș spune eu. Dar, va fi în regulă. E mai puternică decât lasă să se vadă.

Remarca Susannei îi aminti Oliviei de o replică asemănătoare. Ceva ce Ridley îi spusese ei odată. *Ești mai puternică decât crezi. Îmi dovedești asta de fiecare dată, chiar dacă nu vrei să lași să se vadă asta.* Bărbatul credea în ea, însă Olivia spera ca această încredere să nu fie zadarnică, deoarece de cele mai multe ori, se simțea slabă și vulnerabilă.

Dar privind acum în urmă, era ciudat să constate că singurele momente în care se simțise cu adevărat puternică fură acelea pe care le petrecuse împreună cu el.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să îl știți, doamnă...

Olivia rămase nedumerită, văzând expresia amuzantă de pe fața Susannei.

Susanna făcu un pas în față și se lăsă cu toată greutatea pe una dintre scândurile de parchet. Aceasta scoase un scârțâit revelator; același scârțâit – de la aceeași scândură plângăcioasă – care se auzise cu câteva momente în urmă.

Susanna zâmbi.

Prinsă cu mâța-n sac, Olivia se rumeni în obraji și tresări ușor.

— Intenția mea nu a fost să trag cu urechea, Susanna. Promit! Am fost aici pe hol, înainte să vă aud pe voi două. Dar după un minut sau două, eu...

— Am glumit cu dumneavoastră, doamnă. Susanna râse blând. Stați liniștită, nimic din ce ați auzit nu aș fi ascuns de dumneavoastră. Mai ales dacă sunteți dispusă să îmi dați o mână de ajutor în privința fetei. Deși... îmi pare rău pentru cuvintele grele pe care Mary le-a spus la adresa dumneavoastră. Nu a vorbit serios când a spus asta.

Olivia încuviință din cap, nesigură cum ar putea să fie de folos. Era clar că fata nu o avea la suflet.

— Dar trebuie să vă spun, doamnă... V-ați jucat rolul bine, ieșind din cameră așa de dezinvolt și arătându-vă într-atât de uimită. Până și eu v-aș fi crezut dacă n-ar fi fost acel scârțâit.

Olivia zâmbi la auzul cuvintelor ei. Cu cât petrecea mai mult timp în compania Susannei, cu atât îi plăcea mai mult de ea. Același lucru putea fi spus despre Rachel și Betsy. Elizabeth - și Ridley, deși bărbatul abia de putea fi pus în aceeași categorie - erau cele mai apropiate persoane de inima ei.

Susanna făcu un gest cu mâna.

— Doamna Harding s-a simțit mai bine înainte să meargă la culcare?

— Nu... dar cred că se simte bine din punct de vedere fizic. Dintr-un motiv oarecare, cred că azi e vorba de un episod melancolic.

Susanna o privi ținută în ochii.

— Dintr-un motiv oarecare? Vreți să spuneți... că nu știți ce zi e azi?

Olivia scutură din cap, deși avea sentimentul că ar fi trebuit să știe.

Susanna făcu un pas înspre Olivia.

— Astăzi este ziua în care a murit tânărul Nathaniel, doamnă, spuse blând femeia. Se împlinesc aproape, oh... douăzeci și trei de ani de atunci.

Olivia nu mai auzise până acum numele acesta.

— A fost cumva... copilul mătușii Elizabeth?

— Da, doamnă, într-un fel. Dar nu prin naștere. Nathaniel a fost băiatul *primei* doamne Harding. L-a avut pe el și pe John Jr., și a pierdut încă trei la scurt timp după ce i-a născut. Însă doamna noastră Harding de acum l-a iubit pe Nathaniel ca pe propriul ei copil. Băiatul a murit înainte de a împlini vârsta de zece ani.

Olivia fu gata să întrebe ceva, dar ezită să o facă. Copiii mureau de regulă în fragedă pruncie. Dar să pierzi un copil de aproape zece ani...

Intuind parcă întrebarea negrăită a Oliviei, Susanna continuă.

— În zilele acelea, domnul John Harding și soția lui, părinții generalului... obișnuiau să iasă cu copiii în oraș. Oh, copiii adora asta. Se entuziasmau ori de câte ori ieșeau în oraș. Dar, într-o zi... Nathaniel ieșise să călărească. Întunecimea acelor amintiri neplăcute umbrea expresia de pe fața Susannei. Calul lui o luă în galop înspre Church Street... și – fără un motiv anume, spuneau cei ce au văzut – calul îl azvârlise la pământ. Susanna își închise ochii preț de câteva clipe. Iar băiatul acela, scump și frumos, s-a lovit de un copac. A murit pe loc. Inima doamnei Harding a fost frântă. La fel și a generalului. Mai ales după ce au pierdut așa de mulți copii.

— Așa de mulți? șopti Olivia. Nu intenționa să pună întrebări indiscrete, dar poate că dacă ar afla mai multe despre trecutul lui Elizabeth, ar ști cum să o ajute mai bine.

— De-a lungul anilor, doamna Harding și generalul au pierdut șase dintre propriii lor copii, doamnă Aberdeen. Am crezut că știți asta deja, având în vedere relația de prietenie pe care o aveți cu doamna Harding.

— Știam că au pierdut copii. Dar... șase? Olivia nu suporta gândul să piardă un copil, darămite șase.

— Doamna Harding a suferit mult din pricina aceasta. O parte din ea a rămas acolo, închisă în inima ei. Nici măcar nu le-a dat nume la unii dintre acei copilași, dorind să se asigure înainte de toate că aveau să supraviețuiască. Cred că i-a fost mai ușor așa.

Olivia reflectă un moment asupra acestor lucruri și caută să înțeleagă de ce Elizabeth evitase să împărtășească cu ea aceste detalii. Dar având în vedere tot ceea ce relatase Susanna, nu era

de mirare că mătușa nu voia să re trăiască acele amintiri crunte și dureroase.

— Ce, Dumnezeule...

Olivia se uită ținută la Susanna a cărei privire se opri asupra genții generalului, care era acum așezată pe un scaun pe hol.

— Ce face asta aici?

— E o geantă veche care a aparținut...

— Știu a cui e geanta, doamnă. Dar mă întrebam ce caută acolo.

— Mătușa Elizabeth mi-a dăruit-o mie. Spunea că generalul nu o mai folosește, iar eu aveam nevoie de ceva în care să-mi pun toate hârtiile, așa că...

— Oh, nu, doamnă Aberdeen. Susanna privi o clipă la geantă, iar apoi la Olivia. Nu cred că e o idee prea bună, doamnă. Știu că doamna Harding a avut intenții bune atunci când v-a dat-o, dar oare generalul știe că e în posesia dumneavoastră?

Simțindu-se încolțită, Olivia scutură ușor din cap.

Susanna răsuflă adânc.

— Slavă Domnului pentru asta. Acum, nu trebuie să faceți asta dacă nu vreți, bineînțeles. Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș grăbi să pun geanta la locul ei, exact așa cum a fost, înainte ca generalul să vă vadă cu ea. Și, dacă puteți, vă rog să nu îi spuneți nimic doamnei Harding cu privire la acest lucru. Nu vreau să aibă un motiv în plus să se supere.

Amintindu-și de scrisoarea din mână, Olivia privi în treacăt la ea, iar apoi din nou la Susanna.

Susanna se lăsă ușor pe spate.

— Ce aveți acolo?

— Am găsit-o. Olivia simți un fior adânc. În geantă. E o scrisoare de la... *Selena* sau *Selene*. Dar nu Selene a noastră, deoarece scrisoarea aceasta a fost scrisă cu treizeci de ani în urmă.

Preț de o secundă, Susanna se îngălbeni la față.

— Vă rog, doamnă Aberdeen... puneți geanta aceea la loc; chiar acum. Și puneți și scrisoarea înapoi înăuntru.

— Să pui ce scrisoare înăuntru? spuse o voce blândă, din spatele lor.

Capitolul 34

Văzând-o pe Elizabeth rezemată de ușa dormitorului, Olivia simți cum o trece un fior din cap până-n picioare.

— Mătușă Elizabeth... Î-m-îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu m-ai trezit, Livvy.

Elizabeth vorbi pe un ton doborât de somn și privi în treacăt la scrisoarea din mâna Oliviei. Olivia nu se putea gândi la altceva decât la momentul în care decise să deschidă clapa plicului. Oh, dacă ar putea să se întoarcă în timp și... să nu o facă.

— Vă simțiți mai bine, doamnă Harding?

— Da, Susanna, mulțumesc.

Dar în opinia Oliviei, tonul din vocea mătușii suna la fel ca înainte. Elizabeth își coborî din nou privirea la mâna Oliviei.

— Deci, îmi poate spune una dintre voi despre ce scrisoare era vorba sau aveți de gând să stați așa toată ziua, cu expresiile astea pline de remușcări pe fețele voastre?

Susanna își deschise gura de parcă intenționa să spună ceva.

— E numai vina mea, mătușă Elizabeth. Olivia își trecu degetele peste bucata de hârtie îndoită și își aminti de ceea ce o rugase Susanna în urmă cu câteva momente, și anume să nu-i dezvăluie nimic lui Elizabeth. Dar ce altă opțiune avea în momentul de față? Am găsit o scrisoare în geanta veche a generalului Harding și... am citit-o; cel puțin o parte din ea. Știu că nu ar fi trebuit să fac asta. Îmi pare așa de rău.

Olivia îi întinse scrisoarea. Elizabeth se holbă la ea un moment, iar apoi despătură paginile. De-abia de reuși să citească câteva cuvinte că și împătură paginile înapoi.

— Asta a fost în geantă? întrebă mătușa, pe un ton delicat.

— Da, doamnă. Olivia încuviință din cap.

Elizabeth scoase un oftat ce parcă abătu asupra ei o oboseală și o dezamăgire crâncenă. Își aplecă ușor capul și își trecu degetele peste fiecare colțișor al scrisorii. În cele din urmă, își ridică privirea.

— N-am știut că a păstrat una dintre scrisorile ei, spuse femeia blând. Am avut mereu impresia că le-a aruncat pe toate. Un zâmbet pasager se ivi în colțul gurii ei, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu e de mirare, având în vedere cât de mult a iubit-o. Bărbia începu să-i tremure. Nu pot să-l învinovățesc pentru asta. Până la urmă... ea a fost prima lui iubire. O dragoste ce s-a înfiripat cu mult timp înainte să se căsătorească cu mine.

În seara aceleiași zile, după ce terminase de cînat, Olivia ieși pe veranda primului etaj ce dădea înspre dormitorul ei. Se legăna în liniște, pe unul din balansoare, și privea la iepele ce zburdau de-a lungul pajiștii. Mânjii săltăreți, ce aveau aproape patru luni deja, se zbenguiau pe lângă mamele lor și alergau unul după celălalt, lovind cu copita și cabrându-se. Indiferent cât erau de frumoși, Olivia nu reușea să își scoată din minte imaginea unui copil de zece ani, trecând călare pe Church Street.

— Sunt niște creaturi frumoase, nu-i așa?

Simțind o bătaie ușoară pe umăr, Olivia acoperi mână mătușii cu a ei.

— Într-adevăr, sunt așa frumoase.

Îmbrăcată în cămașa de noapte, gata pregătită pentru culcare, mătușa Elizabeth se așeză în balansoarul de lângă Olivia. Preț de câteva minute, niciuna dintre ele nu scoase un cuvânt.

— Mulțumesc Livvy... pentru că nu m-ai presat cu întrebări în această după-masă. Îmi cer iertare pentru felul în care am reacționat atunci când te-am văzut cu scrisoarea în mână.

— Nu, te rog... nu spune asta, mătușă. Eu trebuie să îmi cer iertare pentru că mi-am luat libertatea să o citesc.

Elizabeth o strânse gentil de mână.

— Nu ai greșit cu nimic în ochii mei, Livvy. Femeia trase cu ochiul. Și eu, de asemenea, dacă aș fi găsit-o, aș fi citit-o de îndată.

— Da, dar nu ar fi fost același lucru. Până la urmă, aceea e geanta soțului tău, iar Belle Meade e casa ta.

Elizabeth își încruntă sprâncenele.

— Sper că te gândești la Belle Meade ca la propria ta casă, Livvy.

Olivia zâmbi tandru.

— Bineînțeles că da. Dar... Apreciind tot ceea ce făcuse Elizabeth pentru ea, Olivia refuză să îi explice mătușii cum „Belle Meade” era departe de a fi „acasă” pentru ea. Îmi pare rău că te-am întristat găsind scrisoarea.

Elizabeth o privi cu înțelegere în ochii.

— Selena din scrisoare a fost prima soție a lui William... mama lui John Jr.

Olivia făcu legătura între personajele scrisorii și dădu aprobator din cap.

— N-am mai vorbit cu nimeni despre asta până acum, Livvy – cu excepția Susannei, care a fost cu mine încă înainte de a mă căsători cu generalul. Și chiar și atunci... femeia se opri o secundă, de parcă încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele. Susanna a fost un fel de... martoră la toate acestea și nu o confidentă. Cu toate acestea, femeia a fost o mângâiere pentru mine.

Elizabeth își deschise gura să vorbească din nou, dar se răzgândi să o facă. Olivia se uită pe furiș la ea. Mătușa privea cu ochii pierduți la priveliștea din jur. Lumina aurie, a unui soare de septembrie târziu, îi oferea mătușii un aspect cald și plăcut, însă modul în care-și încordase maxilarul trăda lupta interioară a femeii.

— E greu, șopti Elizabeth, să calci pe urmele cuiva. Mai ales dacă urmele acelea aparțin unei persoane îndrăgite. Elizabeth tăcu un moment, iar apoi își dresе glasul. Atunci când l-am văzut pentru prima dată pe William, l-am considerat cel mai chipeș și atractiv bărbat din lume. Și încă o fac, spuse Elizabeth zâmbind. Avea treizeci și doi de ani pe atunci și avea doi copii care aveau nevoie de o mamă. Eu aveam douăzeci și unu de ani și eram în căutarea unui soț. Îmi aduc aminte că în ziua nunții noastre, am stat lângă fereastra dormitorului nostru și l-am văzut pe William Giles Harding cârmuind sania peste câmpurile acoperite de

zăpadă ale copilăriei mele. Acela a fost momentul în care am conștientizat că inima mea îi aparține lui, în totalitate și fără nicio rezervă. Asta nu s-a schimbat niciodată, dar...

Secunde se scurseră în tăcere. Când Elizabeth ezită să mai continue, Olivia privi în lături și o surprinse clipind repede și des pentru a-și reține lacrimile. Olivia întinse mâna, dar Elizabeth scutură ușor din cap.

— Inima lui nu a fost niciodată în întregime a mea. Dar după cum am mai spus, nu îl învinovățesc pentru asta. Nu mă înțelege greșit... Știu că soțul meu mă iubește, însă – Elizabeth inspiră adânc – nu în felul în care îl iubesc eu pe el. Și nu așa cum... a iubit-o pe ea.

Auzind răceala din voce, Olivia se strădui să spună ceva, orice ar putea ușura durerea pe care o simțea mătușa. Dar știa din proprie experiență că rareori cuvintele dețineau o astfel de putere. Se aplecă din nou înspre Elizabeth, iar de data aceasta femeia o apucă de mână și o strânse ferm.

— Mă simt așa de prost – ba chiar *egoistă* – să îți spun ție toate aceste lucruri, Livvy. Elizabeth își șterse o lacrimă de pe obraz. Pentru că știu că propria ta căsătorie a fost cu totul altceva decât te-ai așteptat. Meritai mai mult de atât, Livvy. Și deși nu mi-ai împărtășit niciodată lucrurile acestea... am impresia că Charles Aberdeen a fost... Elizabeth ezită o secundă. Un soț crud care te-a rănit peste măsură de mult.

Olivia simțea atenția mătușii îndreptată asupra sa, dar își păstră privirea ațintită asupra pajiștii. Totul în jur părea să se încheoșeze. Nu o dată își dorise să poată împărtăși acest secret cu mătușa Elizabeth, dar nu avusese niciodată curajul. Conștiința faptului că Elizabeth știa deja de toate acestea, îi alina, într-un mod ciudat, durerea din suflet.

— Da, șopti ea, a fost.

Elizabeth strânse ușor mâna Oliviei și se legănă amândouă, una lângă alta, în timp ce scârțâitul domol al scaunelor răsuna în ritm cu cântecul greierilor din surdină. Olivia îi zări pe Ridley și unchiul Bob ieșind din grajd. Bărbații se îndreptau spre pășunea din față. Deschiseră poarta, iar Olivia fu surprinsă să vadă caii dând năvală pe unchiul Bob. Dar ce îi aduse zâmbetul pe buze fu

Seabird, care mergea la trap în direcția lui Ridley. *Te rog, Doamne, fă ca mînzul să fie sănătos și puternic... de dragul lui și al visului său.*

Elizabeth se aplecă ușor în față, iar Olivia îi surprinse privirea îndreptată asupra generalului Harding, care stătea pe veranda din față a barăcii vechi, cu capul plecat. Se întrebă în sinea ei ce căuta omul acela acolo. Dar până la urmă, baraca fusese locul unde se născuse el, construită de propriul său tată. Generalul porni în cele din urmă înspre casa mare, în pași mărunți și fără nicio grabă.

— N-am știut până azi, continuă Elizabeth, când mi-a spus Susanna că... Selena i-a dăruit geanta aceasta generalului, Livvy.

Olivia se întoarse și căscă ochii mari.

— Susanna mi-a spus că în urmă cu câțiva ani, l-a auzit pe general vorbind despre acest lucru cu John Jr., dar nu mi-a spus niciodată asta, știind reținerea mea față de acest subiect. Însă nu o pot condamna. Îmi pare rău, Livvy... nu ți-aș fi dat niciodată geanta dacă aș fi știut de toate acestea.

Olivia se gândi la geanta pe care o ascunse bine în garderoba ei.

— Am încercat să o pun la loc în birou, dar nu am reușit, deoarece generalul fusese prins într-o ședință cu intendentul lui. Dar promit că la prima oră a dimineții mă voi ocupa de asta.

Elizabeth încuviință din cap.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Nathaniel, mătușă Elizabeth. Susanna mi-a povestit totul. Sper că nu te superi.

Elizabeth afișă un zâmbet trist.

— Deloc, draga mea. A fost un băiat exemplar, plin de viață și voie bună. Cred că generalul a fost cel care a suferit cel mai mult după moartea lui, deoarece Nathaniel semăna leit cu ea. Oh, îl aveam și pe John Jr., un băiat minunat, desăvârșit și atent în atâtea lucruri. A crescut, devenind un băiat frumos și responsabil. Dar Nathaniel... a fost atât de tânăr când a murit ea și mereu atașat de mama lui. De altfel, era imaginea fidelă a ei. William mi-a spus asta în nenumărate rânduri...

Cuvintele ei, încărcate de o însemnătate mare, atârnavă în aerul cald al serii așa cum soarele atârna deasupra dealurilor.

— Știi, ambele noastre fiice îi poartă numele, șopti Elizabeth. Mary... Selena... Harding. Generalul m-a întrebat dacă aș avea

ceva împotrivă, iar eu, bineînțeles, i-am spus că nu. Aș accepta și astăzi lucrul acesta.

— Pentru că îl iubești, șopti Olivia.

— Cu toată inima.

Elizabeth se ridică și merse înspre balustradă. Privi de-a lungul pajiștii, scăldată în lumina blândă și aurie a asfințitului. Olivia ar fi crezut că mătușa se liniștise – dacă nu ar fi observat modul în care apucase strâns stâlpul balustradei.

— Livvy... ai avut vreodată... o premoniție?

— O premoniție?

Elizabeth privi înapoi, iar apoi dădu din cap.

Olivia ridică din umeri.

— O premoniție cu privire la ce?

— Orice lucru. Să ai *sentimentul* că ceva urmează să se întâmple, iar apoi să vezi acel lucru adevărindu-se.

Olivia se gândi la asta câteva momente.

— Cred că da... o dată sau de două ori. De ce?

Elizabeth ezită să răspundă, iar Olivia simți o neliniște lăuntrică.

— Ai avut vreo premoniție, mătușă Elizabeth?

Elizabeth o privi ținută în ochi, iar apoi își aruncă din nou privirea deasupra pajiștii.

— Nu. Femeia râse blând. Bineînțeles că nu. Dar uneori am sentimentul că... trăiesc într-un moment pe care l-am întrevăzut deja. Dacă are sens ceea ce spun.

Nu avea, însă Olivia evită să nege asta.

Elizabeth râse din nou.

— Nu mă băga în seamă, Livvy. Sunt o femeie în vârstă și prostuță.

Olivia se ridică și merse înspre ea, lângă balustradă.

— Nu ești deloc prostuță, mătușă Elizabeth. Dar ai avut parte de niște luni dificile. Poate chiar ani. Însă... Olivia zâmbi. Asta te face să devii mai puternică. Și te simți mai bine în fiecare zi, nu-i așa?

Elizabeth întinse mâna și atinse cu degetele o buclă ce se odihnea pe fruntea Oliviei.

— Da, șopti ea. Mă simt mai bine, draga mea, mulțumesc.

Ceva vreme mai târziu, Olivia stătea rezemată de fereastra dormitorului ei, așteptând să-l vadă pe Ridley. Ce diferit percepea acum familia Harding de cum o făcuse în primele ei zile aici. Privise la ei ca la o familie perfectă, ce le avea pe toate. Dar cine știe, poate că până la urmă nici nu exista o familie perfectă. Doar concepții greșite cu privire la ea.

Poate și căsniciile erau așa.

Conștientizarea acestui lucru îi oferea o oarecare încurajare. Chiar dacă generalul și mătușa Elizabeth erau departe de a avea o căsnicie perfectă, totuși au reușit să rămână împreună. Poate nu era ceea ce tânăra Elizabeth, în vârstă de douăzeci și unu de ani, și-ar fi dorit să aibă. Dar cu siguranță, o ducea mai bine decât alte femei de vârsta ei. Olivia scrută întunericul de afară. Știa toate acestea și totuși, de ce nu putea renunța la visul ei din copilărie, de a găsi un bărbat pe care să-l iubească și de care să fie iubită?

În momentul în care ceasul indică ora unsprezece și jumătate, iar apoi douăsprezece noaptea și nu zări nicio urmă de Ridley, Olivia se schimbă în cămașa de noapte, suflă în lampă și se strecură în pat.

Încă un motiv în plus pentru a renunța la visul acela.

Capitolul 35

În dimineața zilei următoare, Olivia îl surprinse pe generalul Harding îndepărtându-se călare pe armăsarul lui și așteptă preț de cinci minute, asigurându-se că omul nu se întoarce din drum, pe motiv că uitase ceva. În cele din urmă, ținând în mână geanta de piele, coborî în grabă scările, traversă pajiștea înspre biroul generalului și bătu la ușă.

Niciun răspuns, așa cum se așteptase.

Deschise ușa, strecurându-se înăuntru și o închise în urma ei. Camera era răcoroasă și întunecată, iar perdelele ferestrelor trase pe jumătate. Capul uriaș al bizonului, agățat deasupra șemineului, se holba la ea cu niște ochi profunzi, de onix. Olivia îl privi țintă în ochi, fără să se lase intimidată. Dornică să-și ducă planul la îndeplinire, porni grăbită înspre etajera dosită ce se afla în dreapta șemineului. Își amintea de ziua în care Elizabeth intrase aici pentru a lua geanta. Câtă ingeniozitate – rafturi ascunse în spatele unei uși. Nu mai văzuse așa ceva până acum.

Păși pe lângă un scaun ticsit cu tot felul de obiecte, deschise ușa și îngenunche în dreptul spațiului retras și îngust. Ce ușurare să vadă că locul de pe raft era încă gol! Privi pe furiș la buzunarul din față al genții și se asigură că pusese plicul cu scrisoarea așa cum îl găsisese. Frânturi din conversația ei cu Elizabeth îi trecură prin minte și o durere o năpădi din nou.

Nu știa sigur ce era mai dureros: să fii căsătorită cu un bărbat pe care nu îl iubești sau să fii căsătorită cu un bărbat pe care-l iubești din toată inima, dar care nu-ți împărtășește dragostea.

Așeză geanta pe ultimul raft, după care închise ușa și se ridică în picioare, scuturând praful de pe fustă. Trei bătăi răsunară în

ușa biroului, iar Olivia înlemni numaidecât. Auzi păcănitul clanței și se ascunse repede în spatele scaunului, recunoscătoare pentru întunericul din cameră. Își aminti de fusta ei și apucă materialul, trăgându-l înspre ea, timp în care ușa se deschise.

Cineva pătrunse înăuntru. Părea a fi un bărbat, judecând după zgomotul de pași. Ajuns în mijlocul camerei, omul se opri brusc. Olivia își ținu respirația, de teamă să nu fie auzită. Și-ar fi dorit să poată arunca o privire rapidă, dar nu îndrăznea să se miște.

Răsfoitul agitat al paginilor o făcea să creadă că bărbatul citește ceva. Apoi, auzi o bufnitură. Iar în cele din urmă... nimic.

Simțea o durere acută la nivelul pieptului. Ce, Doamne, făcea bărbatul acesta? *Oare o observase? Oh... Cum reușise să se bage în...*

Din nou, un zgomot de pași. Ușa se deschise... Olivia așteptă, rugându-se. Apoi – preafericita și binevoitoarea – ușa se închise din nou. Expiră profund și începu să descâlcească grămada de material din jurul ei. Apucă spătarul scaunului și reuși să se ridice în picioare, într-o manieră nu foarte elegantă.

— Ai pierdut ceva acolo? spuse o voce gravă.

Olivia își simțea inima în gât. Se întoarse încet și – văzând cine era bărbatul – fu copleșită de un val de rușine, urmat de un acces de furie; dar și de tristețe.

— *Ridley Cooper!* Își așează mâna deasupra corsajului, încercând să respire normal. *Ce faci aici?*

— *Ce fac eu aici?* Bărbatul izbucni în râsete. *Ce faci tu aici e o întrebare mai potrivită.*

Încercând să salveze ultimele fărâme de decență, Olivia își aranjă părul răvășit și ieși din spatele scaunului, încă supărată că nu reușise să îl vadă cu o noapte înainte.

— Am venit să... pun ceva la loc.

Ridley o privi ținând în ochi și încuviință din cap.

— Chiar am făcut asta! Olivia arătă înspre el, încercând să schimbe subiectul înainte ca bărbatul să intre la bănuieli. Dar *tu* ce cauți aici?

— Am venit să predau un raport pe care mi l-a solicitat generalul. Ridley indică înspre birou, păstrându-și atenția ațintită asupra ei.

Olivia se duse înspre birou și luă în mână foile, prefăcându-se că verifică dacă povestea lui era adevărată. Răsfoi superficial raportul, fără să citească vreuna dintre pagini. Era conștientă de zâmbetul ironic ce se ivi în colțul gurii lui. Și-ar fi dorit să-l întrebe unde fusese noaptea trecută și de ce nu se deranjase să vină așa cum îi promisese. Dar i se părea un lucru prea... copilăresc și prostesc; trăsături pe care nu le admirase niciodată. Mai mult decât atât, bărbatul refuzase să vină, iar Olivia nu dorea să lase impresia că *absența lui* o rănise în vreun fel.

— Îmi pare rău că nu am venit noaptea trecută, Olivia.

— Te-am așteptat până la miezul nopții! Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le mai poată opri.

Zâmbetul de pe fața lui se lărgi numaidecât. Bărbatul reușea să îi capteze atenția asemeni unui magnet.

— Una dintre iepe a născut târziu în noapte. A fost o naștere destul de dificilă și aproape că am pierdut mîna. Eu și unchiul Bob a trebuit să facem cu schimbul ca să le supraveghem.

— Oh, Ridley, îmi pare rău. Chiar și în semiîntinericul din cameră, Olivia observă urmele de oboseală din jurul ochilor lui. Bărbatul avea o scuză bine justificată, ceea ce o făcea să se simtă și mai copilăroasă și naivă. Cum e iapa? Dar mîna?

— Unchiul Bob e de părere că totul va fi bine. Îl cunoști pe unchiul Bob. Omul acesta știe totul.

Olivia zâmbi tandru. Aprecia admirația și respectul pe care Ridley le nutrea față de Bob Green. Omul nu se sfia să arate asta, așa cum făceau ceilalți intențenți, care erau toți albi. Un gând îi trecu prin minte.

— Cum de m-ai văzut? Eram în spatele scaunului.

— Ai dreptate. Tu erai în spatele scaunului. Dar, nu și... turnura fustei tale.

Olivia se îmbujoră într-o clipită.

— Lucrurile astea infernale. Întotdeauna dau de belea din cauza lor.

— Mie îmi convine asta, șopti el, făcând un pas înspre ea. Mi-a fost dor de tine.

Olivia izbucni în râsete, surprinsă de cuvintele lui.

— Cum poate să-ți fie dor de mine? Ne vedem aproape în fiecare zi, iar duminicile... ne întâlnim la biserică.

— Știu. Dar... nu așa.

Bărbatul îi mângâie ușor obrazul, iar apoi desenă cu degetul arătător linia buzelor ei. Ridley avea o intensitate în privire pe care Olivia o mai văzuse înainte și pe care o adora. Dar...

Nu o sărută.

Își plimbă mâna agale de-a lungul brațului ei, atingând cicatricea și umflătura ascunsă sub mâneca stângă, apoi îi cuprinse umărul și se opri în cele din urmă deasupra gâtului ei. Măinile lui erau puternice și ferme și se mișcau într-un ritm care îi accelera respirația; dar și pe a ei.

Ridley îi înclină ușor fața, iar apoi... *oh, în sfârșit*, o sărută, însă mult mai domol și mai răbdător ca prima dată. Fiecare atingere a buzelor lui o atrăgea tot mai mult înspre el. Nu ar fi crezut că un sărut putea fi așa de gentil, așa de... afectuos. Niciodată nu experimentase așa ceva cu Charles. Nu înainte de a se căsători și, cu siguranță, nu după.

Ridley își plimbă mâinile în jos pe spatele ei, iar apoi de-a lungul taliei, încercând parcă să-i memoreze fiecare caracteristică. Olivia și-ar fi dorit să facă același lucru cu el, dar nu îndrăznea. Bărbatul o cuprinse cu brațele, iar Olivia își strecură mâinile în jurul gâtului lui. Fie plutea, fie picioarele ei nu mai atingeau podeaua. Dar nu conta asta. Emoția o copleșea pe de-a-ntregul și o făcea să se topească chiar acolo, în biroul generalului Harding.

Numele îi zdruncină conștiința ca sunetul puternic al unui clopot crăpat. Olivia se trase înapoi.

— Ridley! șopti ea.

— Ce e? Bărbatul se pregăti să o sărute din nou.

— Suntem în biroul generalului Harding!

Bărbatul rămase nemișcat și privi țință în ochii ei. Își mută privirea la bizonul de deasupra lor, iar apoi din nou la ea.

— Cred că ar fi bine să plecăm.

Felul în care o spuse, o făcu să zâmbească; asta și faptul că bărbatul nu se mișcase din loc.

Olivia făcu un semn cu mâna.

— Ai putea începe prin a mă pune jos.

— Îmi vine greu să fac asta, răspunse el. Dar după ce-i zâmbi larg și o sărută pe frunte, bărbatul se conformă numaidecât.

Câteva dimineți mai târziu, Olivia se întoarse în camera ei și găsi un pachet pe masă. Îl deschide de îndată și încălță repede cizmele noi. Apoi porni în grabă înspre bucătărie, căutând-o pe Susanna.

— Mulțumesc, șopti Olivia, oferindu-i o îmbrățișare caldă femeii. Mulțumesc că te-ai dus în oraș să mi le cumperi.

Susanna îi mângâie ușor mâna, zâmbindu-i.

— Apreciez ce încercați să faceți, doamnă Aberdeen. Acum, dacă-mi înmânați celelalte cizme, le voi...

— Nu, aș dori să le curăț eu... dacă ești de acord.

Susanna o fixă cu privirea.

— Desigur, doamnă. Ați mai făcut asta înainte?

Olivia ezită o secundă, iar apoi scutură ușor din cap.

— E în regulă, spuse Susanna, făcând cu ochiul. Vă voi arăta cum se procedează, dar e important să le lăsați să se usuce bine peste noapte.

În dimineața următoare, cu degetele încă pătate de crema neagră de ghetе, Olivia o găsi pe mătușa Elizabeth citind în camera de studiu. Briza ridica în valuri perdelele lungi ce atârnav până-n podea și încadrau fereastra deschisă. Elizabeth își ridică privirea de îndată ce Olivia intră în cameră.

— Livvy, ce surpriză plăcută. Am crezut că ești deja... Elizabeth privi în treacăt la cizmele din mâna Oliviei și își încrunță sprâncele. Livvy... ți-am spus că sunt un cadou din partea mea.

— Știu că mi-ai spus asta. Olivia așeză cizmele proaspăt spălate și lustruite, pe care i le dăruise Elizabeth, pe podea. Dar mi-am comandat o pereche de cizme cu un toc mai mic, mult mai potrivite pentru mersul pe jos.

Olivia își ridică fusta pentru a-i arăta încălțările lui Elizabeth. Mătușa afișă un zâmbet șters, nesigură pe toată situația în sine.

— Ești parte din familia noastră acum, Livvy. Trebuie să îmi îngădui să-ți ofer anumite lucruri din când în când. De altfel, e plăcerea mea să fac asta.

— Mulțumesc, mătușă Elizabeth. Olivia se aplecă și o pupă pe obraz. În caz că vei avea nevoie de mine, eu voi fi în grajduri lucrând pentru general.

— Bine, draga mea. Mulțumesc mult.

Olivia se opri înainte să iasă pe hol.

— Oh, referitor la cizmele acelea...

Elizabeth lăsă cartea deoparte și-și ridică din nou privirea.

— Poate că altcineva le-ar putea folosi. Poate... Mary. Olivia ridică din umeri, încercând să pară cât se poate de naturală. Cred că mi-a spus odată că îi plac mult. Știu din propria experiență cât de mult îmi plăcea și mie să port lucrurile mamei.

Elizabeth rămase cufundată în gânduri câteva secunde.

— Mulțumesc Livvy, spuse femeia blând. Ce drăguț din partea ta. Stai liniștită, o voi întreba cu privire la acest lucru.

Olivia merse în continuare de-a lungul holului, simțindu-se nespus de triumfătoare, și se gândi în sinea ei cât de potrivită ar fi pe scena unui teatru. Gata să deschidă ușa, auzi ceva în spatele ei și se întoarse. Îi luă un moment până când ochii ei se obișnuiră cu lumina slabă a holului din față, dar observă pe cineva stând la celălalt capăt, lângă unul din portretele familiei Harding.

— Rachel? Întrebă Olivia într-un final.

Rachel își îndreptă privirea asupra tinerei femei.

— Doamnă Aberdeen... Trăgându-și nasul, Rachel privi în lături o secundă, iar apoi porni în direcția Oliviei. Cum vă simțiți în această dimineață, doamnă?

— Eu sunt bine. Tu cum ești?

— Oh, și eu sunt bine, doamnă.

Chiar dacă Rachel refuza să admită asta, totuși, Olivia zări urme de lacrimi în ochii ei de un albastru pătrunzător.

Rachel își acoperi buzele cu degetul ei arătător.

— Am adus încă un săculeț cu amestecul special al doamnei Harding, șopti ea. L-am lăsat Susannei, în bucătărie.

— Oh, minunat! răspunse Olivia printr-o șoaptă. Primul lucru pe lista mea era să-ți cer asta cu prima ocazie.

— Ei bine, puteți să tăiați asta de pe listă, doamnă. Sarcina a fost îndeplinită!

Olivia îi zâmbi și se abținu din greu să nu privească înspre celălalt capăt al holului, de unde venise femeia.

— Ei bine... trebuie să plec. Rachel strânse în mână săculețul mic de piele. Trebuie să mă duc în pădure ca să mai culeg niște ierburi medicinale. Anunțați-mă dacă mai aveți nevoie de ceva.

— Desigur, așa voi face.

Olivia așteptă până când ușa se închise, iar pașii lui Rachel se pierdură încet pe verandă, după care, merse înspre locul unde stătuse Rachel – în fața portretului lui John Harding, tatăl generalului. Preț de câteva momente, Olivia analiză cu atenție chipul bărbatului, iar asemănările acestuia cu generalul Harding erau izbitoare, mai ales în ceea ce privea trăsăturile ascuțite ale feței, fruntea înaltă și prezența impunătoare pe care o capturase artistul.

Dar observând ochii lui John Harding, de un albastru pătrunzător, Olivia privi din nou înspre ușă... cu o nedumerire nestinsă în suflet.

La începutul următoarei săptămâni, Olivia se afla în camera de provizii din grajdul iepelor, ocupată să finalizeze inventarierea lunii octombrie, ce îi luase de trei ori mai puțin ca în luna iunie. După cinci luni de rutină, reușise într-un final să organizeze proviziile din toate camerele de aprovizionat, răsfirate de-a lungul plantației. Unii dintre grăjdari erau mai pricepuți decât alții să așeze lucrurile la locul lor, dar imaginile rudimentare pe care Olivia le desenase pe fiecare cutie și pe fiecare ladă erau de un mare folos celor care nu știau să citească nici măcar un cuvânt.

Iar acesta, din păcate, era cazul celor mai mulți.

Puțin transpirată, își scutură ușor cămașa, recunoscătoare pentru temperaturile mai scăzute din ultima vreme. Abia aștepta ca toamna să își facă apariția în toată splendoarea ei. Era anotimpul ei preferat – arțarii de un roșu-aprins, adierea răcoroasă din timpul nopții – și spera cu tot dinadinsul ca, de această dată, toamna să își prelungească șederea în loc să-și plece domnia în fața iernii, așa cum o făcuse anul trecut.

Își revizuiise raportul lunar pe care îl întocmise pentru generalul Harding, iar apoi notele adiționale pe care le incluse în ultima

pagină și se întrebă dacă bărbatul va accepta sau nu sugestiile din partea ei.

Dar va afla asta îndeajuns de repede.

Avea însă nevoie de aprobarea lui Ridley pentru a putea depune documentele. Olivia porni în căutarea lui și îl găsi afară, într-un ȋarc, cu una dintre iepe și cu cea mai mică mȃnză pe care o văzuse vreodată. Părea să fie mȃnza pe care Ridley aproape că o pierduse. Dacă iapa nu ar fi fost în ȋarc, poate că Olivia ar fi deschis poarta și ar fi pășit înăuntru pentru a observa puiul mai îndeaproape. Dar iapa era acolo, iar Olivia se decise să rămȃnă afară, acolo unde se simȃea în siguranȃ.

Creatura mică o făcea să zȃmbească. Piciorușele ei filiforme nu păreau îndeajuns de robuste pentru a purta greutatea corpului, și totuși, micuȃa alerga și sărea în toate părȃile. Ridley se juca cu mȃnza, fugind ba într-o parte, ba în alta, sărind în faȃa ei și tăindu-i calea...

Era de-a dreptul fermecător.

Privind acum la el – proaspăt bărbierit, cu braȃtele și umeri, oȃeliȃi în urma unor luni de muncă solicitantă și mese copioase; felul în care părea să se simȃ *ca acasă* în acest loc – era greu să-și amintească de „vagabondul” pe care-l întâlnise în ziua în care călătorise înspre Belle Meade. Un sentiment de *mȃndrie* se nȃscu în inima ei.

Olivia vorbi pe un ton cât se poate de formal.

— Îmi pare rău, domnule, dar aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o chestiune.

Ridley se întoarse înspre ea. Bărbatul zȃmbi larg în momentul în care o văzuse, iar Olivia aproape că rămase fără rȃsuflare.

— Hai înăuntru, spuse bărbatul, indicȃnd înspre poartă. Vreau să ȃi-o prezint pe micuȃa Strop-de-rouă.

Olivia nu știa ce o surprinse cel mai tare: modul în care Ridley o invitase înăuntru – de parcă consimȃământul ei i-ar fi adus o bucurie negrȃită – sau felul în care mȃnza se opri brusc și privi ȃintă la ea. Și-ar fi dorit să-i poată îndeplini dorinȃa, dar privind la iapa care se holba acum la ea, Olivia scutură din cap.

— E în regulă, pot să văd și de aici.

Zâmbetul de pe fața lui se șterse nițel. Totuși, bărbatul încuviință din cap.

— E frumoasă, nu-i așa?

— E adorabilă. Sentimentul relaxant pe care Olivia îl simțise cu un minut în urmă, atunci când privise pentru prima dată la micuța creatură, dispăruse complet. Ridley era dezamăgit. Nu de ea, ci de frica ei față de aceste animale.

Ridley porni înspre gard, iar Strop-de-rouă pășea țanțoșă în urma lui. Mânza își strecură nasul prin spațiul deschis dintre gratii. Ridley își vârî, de asemenea, mâna prin gratiile acelea, iar Olivia își coborî privirea, știind ce avea de gând să facă bărbatul.

— E la fel de blândă ca o pisică, Olivia. Promit.

— Nu, Ridley, nu pot să fac asta.

— Haide acum... măcar o dată.

Olivia privi în treacăt la iapă, care făcu câțiva pași în față, iar apoi se opri brusc, holbându-se când la ea, când la mână. Olivia simțea instinctul matern al iepei ce parcă se întindea asemeni unei pături nevăzute, în jurul micuței.

— Iapa ne urmărește cu privirea, șopti ea.

— M-aș îngrijora dacă nu ar face-o. Acum, dă-mi mâna... înaintea ca Strop-de-rouă să-ți molfăie de tot fusta.

Olivia își coborî privirea și surprinse mână cu fusta-n gură. Trase repede de material, până eliberă fusta din prinsoare, atentă în același timp să nu atingă cu mâna gura micuței. Apoi, făcu un pas în spate.

— Ridley, eu... nu vreau să fac asta. Mi-e... Detesta să se gândească la acest cuvânt, cu atât mai mult să-l rostească cu voce tare, și mai ales în fața *lui*. Mi-e frică.

— Stai liniștită, e în regulă. Bărbatul îi afișă zâmbetul pe care Olivia îl adora nespus. Ai terminat cu acel raport lunar?

Ușurința cu care îi acceptase decizia declanșă un curaj nebănuit înlăuntrul ei și – încheștându-și dinții – îi întinse mâna. Ridley o apucă numaidecât.

Privirea Oliviei se opri asupra mânzei.

— Nu mușcă, nu-i așa?

— Tot ce are dinți mușcă, Olivia.

Femeia încercă să-și tragă mână, însă Ridley o prinse ferm.

— Ai încredere în mine.

Și-ar fi dorit să-i poată acorda o doză de încredere, dar era prea speriată să o facă. Încercă din răspuțeri să-și tempereze frica – și tremurul – dar în zadar. Ridley îi acoperi mâna cu palmele lui – un gest cu totul eroic în ochii ei – și formă un fel de cocon, protejându-i mâna în interiorul palmelor sale. Le ridică ușor în dreptul gurii lui Strop-de-rouă, iar Olivia își ținu respirația.

Mânza linse dosul mâinii lui și adulmecă ușor pe margini, încercând parcă să ajungă la o comoară ascunsă înăuntru. Era un sentiment ciudat, mai degrabă... *jucăuș* decât înfricoșător.

— Ești pregătită? întrebă el. Îmi voi deschide treptat mâinile.

Privi în treacăt la iapă, care nu-și luase privirea de la ei, și Olivia încuviință din cap sau, mai bine zis, se strădui să o facă. Ridley deschise încet mâinile, producând o fantă în cocon pentru a scoate la iveală mâna ei. Strop-de-rouă își plimbă limba de-a lungul degetelor ei, iar Olivia bătu în retragere. Simțea un fior adânc.

— E... așa de aspră.

Ridley zâmbi.

— Un pic, dar stai să vezi când încearcă să ciugulească din palma ta.

Olivia se încordă ușor, dar nu își retrase mâna.

— Pregătită?

— Nu. Dar, înghițind în sec, Olivia se hotărî să ducă ceea ce începuse până la capăt. Poate va reuși să se convingă că e în stare de asta. Da, răspunse ea într-un final.

Bărbatul își retrase mâna și o întoarse cu palma în sus pe a ei. Olivia rămase cu răsuflarea întretăiată în momentul în care Strop-de-rouă începuse să îi ciugulească – nu, mai bine zis să îi *molfăie* – din palmă. Nu o durea deloc, dimpotrivă, aproape că o... gâdila.

— Uite aici. Ridley scoase o felie de măr din buzunar și o puse în palma ei. E încă tânără, deci nu știu dacă o va mânca. Dar bănuiesc că dacă reușești să îi dai asta, va fi prietena ta pe viață.

Abia de-i atinse palma, că Strop-de-rouă înșfăcă felia de măr, plescăind zgomotos.

— Acum, scarpin-o ușor aici. Ridley arată înspre o pată albă pe care o avea calul în frunte.

Olivia făcu cum i se ceruse și rămase uimită atunci când puiul încercă să își scoată și mai tare capul printre gratii. Apoi zări iapa – *exact* în spatele lui Ridley – și se trase înapoi.

— E în regulă, Olivia. E una dintre cele mai blânde iepe pe care le avem aici la herghelie.

Femeia însă nu era sigură de asta.

Iapa își frecă botul de micuță, adulmecând și expirând gălăgios, de parcă încerca să se asigure că mânza ei era nevătămată. Puiul își aplecă capul pentru ca Olivia să-l mângâie din nou. Dar în momentul în care iapa își vârî gâtul lung și capul imens peste gard, Olivia făcu câțiva pași în spate.

— Vrea doar să te miroase. Iapa forăi în momentul în care Ridley o scărpină în spatele urechilor, aparent satisfăcută. Și mi se pare corect de altfel, din moment ce ți-a permis să-i mângâi mîna.

Olivia îl fixă cu privirea.

— De ce am impresia că am fost păcălită?

— Nu păcălită. Poate un pic – bărbatul ridică din umeri – constrânsă. Ridley râse larg. Acum hai, dă-i o încercare. Dacă vrei, te țin din nou de mână. Ceea ce, sărmanul de mine, nu-mi va face nicio plăcere.

Olivia se prefăcu ofensată, însă fu nevoită să-și muște buza inferioară pentru a se abține să nu râdă – asta până când privirea i se opri din nou asupra calului. Iapa adulmecă aerul din jurul ei, iar Olivia se holbă în ochii ei căprui și uriași, ce exprimau curiozitate și o urmă de îndoială pe care Olivia le înțelegea mult prea bine.

Își încheștă mâna dreaptă într-un pumn, încercând să nu se mai gândească la posibilitatea de a rămâne fără cele cinci degete, și făcu un pas în față. Ridley întinse mâna, însă Olivia dădu din cap.

— Vreau să fac asta de una singură.

Ridley râse blând.

— Ai vorbit ca o adevărată fiică a Sudului.

Ignorându-i cuvintele, Olivia făcu încă un pas înspre iapă. Apoi, încet, cu brațul tremurând de teamă, întinse mâna cu

palma în sus. Făcu o grimasă și evită să privească la dinții aceia uriași și firoși. Abia se stăpâni să nu scoată un sunet strident în momentul în care iapa îi linse palma și molfăi, așa cum făcuse mânza cu câteva momente în urmă. Însă mult mai agresiv.

Cu toate acestea... nu simțea nicio durere.

Ridley izbucni în râsete.

— Bravo țiel!

Olivia își retrase mâna și inspiră profund, fără să-și ia privirea de la iapă și de la ochii ei căprui, care păreau într-un fel... mult mai prietenoși ca înainte. De parcă priveliștea începuse să o plictisească, mânza se întoarse și țopăi ușor de-a lungul țarcului. Iapa o urmă îndeaproape, lăsând-o pe Olivia cu ochii ațintiți asupra palmei sale umede. Ținând raportul în cealaltă mână, Olivia privi în jos la fusta ei și nu se putea hotărî cum să...

— Stai așa. Ridley deschise poarta de îndată și o închise în urma lui. Dă-mi voie. Scoase o cârpă din buzunarul din spate și-i șterse bine palma. Sunt mândru de tine.

Era tentată să refuze laudele lui, însă Olivia știa că omul vorbise cu sinceritate în glas. Și, la drept vorbind, și ea la rândul ei se simțea nițel mândră de ceea ce reușise să facă.

— Mulțumesc, Ridley. Olivia îi întâlni privirea. Și eu... sunt mândră de tine. Cuvintele pur și simplu îi ieșiră din gură, deși nu avusese nicio intenție să le rostească.

Ridley rămase nemișcat, cu cârpa în mână. Bărbatul privea țintă la ea și afișă o expresie copilândră.

— Mândră de mine? Bărbatul râse blând. De ce?

Olivia știa răspunsul fără să se gândească prea mult.

— Pentru tot ceea ce ai reușit să realizezi de când ești aici. Pentru tot ce-ai învățat. Am văzut cum ai lucrat cu Jack Malone zilele trecute. Și... Olivia scutură ușor din cap, amintindu-și întreaga scenă. Am fost așa de fericită să nu fiu acolo în țarc, cu acel...

— Cu acel animal nemaipomenit?

— Am vrut să spun fiară înfricoșătoare.

Amândoi izbucniră în râsete.

— Felul în care l-ai îndemnat să facă tot ce-ai vrut...

Ridley ridică o mână.

— Nu îmi atribui mie tot meritul. Unchiul Bob a fost și el acolo să mă ajute. Eu personal tind să cred că armăsarul acela nu mă prea are la inimă.

Ridley făcu cu ochiul, iar Olivia zâmbi, încercând să-și găsească cuvintele pentru ceea ce urma să zică.

— Știi ce așteptări ai de la viață, Ridley, și te descurci de minune, îndeplinindu-ți planurile.

Ridley luă mâna ei într-a lui și trasă câteva linii mici în mijlocul palmei ei, ceea ce stârni sentimente ciudate înlăuntrul ei.

— Și tu faci același lucru, spuse el blând, fiind însoțitoarea doamnei Harding și o profesoară bună pentru Jimmy și Jolene.

Olivia ridică ușor din umeri.

— Apreciez tot ceea ce face mătușa Elizabeth pentru mine, așa că te rog, nu mi-o lua în nume de rău, dar... să fiu însoțitoarea mătușii Elizabeth e un lucru pe care l-aș fi făcut în orice caz. E ca o mamă pentru mine. Și, deși ador să mă ocup de Jimmy și Jolene... Olivia privi în lături. Nu e ca și cum aș fi o profesoară adevărată care...

— Nu face asta. Atingându-i ușor bărbia, Ridley o îndemnă să privească din nou la el. Nu desconsidera ceea ce faci, Olivia. Le-ai schimbat viitorul lui Jimmy și Jolene. Mulțumită ție, viețile lor nu vor mai fi niciodată la fel. Pot să număr pe degete – și nu îmi trebuie mai mult de un deget – femeile de rangul tău, care s-ar fi uitat măcar în treacăt la acești copilași, cu atât mai mult să-și dedice timpul, învățându-i:

Afirmările lui erau asemeni unei ploii torențiale ce cade pe un pământ arid, iar Olivia sorbea fiecare cuvânt. Totuși, o parte din ea ar fi vrut să vorbească în apărarea ei, nu împotriva cuvintelor lui, cât a aspirațiilor ei. Voia *mai mult* de la viață. Mai mult decât o căsătorie aranjată pe care generalul o avea în minte. Avusese deja parte de ea o dată și nu mai dorea să treacă pe același drum. Dacă i s-ar acorda această șansă, și-ar investi viața în altceva și nu într-o nouă căsătorie. Ceva mai important. Ceva care să dăinuie. Și dacă va avea vreodată șansa să se recăsătorească, ar vrea să o facă alături de...

Conștientizarea acestui lucru nu era o noutate pentru ea. Ar vrea să o facă alături de o persoană ca Ridley, cu care să

prețuiască fiecare moment din viață. La micul dejun și în restul zilei; în plimbările de la miezul nopții; care să o însoțească duminicile la biserică. Cu care să se cațere pe o grindă de zăbrele. Voia să se căsătorească cu cineva care îi era prieten – ba chiar mai mult decât atât.

Olivia îi acoperi mâna cu a ei.

— Mulțumesc, Ridley. Întotdeauna spui pe față ce gândești. Chiar și atunci când știi că cealaltă persoană s-ar putea să nu fie de acord cu tine. Niciodată nu am fost încurajată să-i spun cuiva verde în față, asta până să te întâlnesc pe tine, bineînțeles.

— Ei bine, cu siguranță faci progrese în privința aceasta.

Olivia văzu zâmbetul de pe fața lui și îl strânse ușor de mână.

— Ce încerc să spun este că ești un om sincer și direct. Întotdeauna te încumeți să spui adevărul, iar acestea sunt calități pe care le prețuiesc nespus... din mai multe motive.

Zâmbetul i se șterse ușor de pe față. Bărbatul nu rosti un cuvânt preț de câteva secunde, dar o privi țintă în ochi.

— Crede-mă, Olivia... nu sunt vrednic de asemenea laude.

— Ei bine, eu cred că ești.

Ridley își deschise gura încercând să spună ceva, iar apoi își luă privirea de la ea. Dacă nu ar fi fost sigură pe ceea ce spusese, Olivia ar fi avut impresia că rostise ceva dezagreabil. Totuși, adăugă *modestie izbitoare* la lista ce cuprindea calitățile lui.

Cu un stoicism prefăcut, Olivia îi înmână raportul.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule Cooper.

Ridley răsfoi cu atenție paginile raportului și se opri brusc în momentul în care termină de citit ultima pagină.

— Ai discutat asta cu generalul Harding?

Olivia dădu dezaprobat din cap.

— Am văzut câteva comenzi care s-au plasat în mod repetat și m-am gândit că... Olivia amuți, în timp ce o suspiciune nepoftită se născu în mintea ei.

— Crezi că ar accepta mai ușor sugestiile acestea dacă ar veni din partea ta?

— Oh, nu. Ridley îi înmână raportul. E meritul tău, Olivia. Dar mi-ar fi plăcut să fiu acolo pentru a surprinde reacția generalului atunci când va citi această parte din raport.

Capitolul 36

Folosind ligheanul din camera ei, Olivia își spală bine mâinile cu care atinse caii. Încă nu-i venea să creadă că reușise să pună mâna pe o asemenea creatură, cu atât mai mult pe *două*. Ridley Cooper era singurul care reușea să o convingă să facă asemenea lucruri...

Închise ușa dormitorului în urma ei și porni în grabă înspre veranda primului etaj, coborând scările. Era nerăbdătoare să-i împărtășească generalului sugestiile ei, mai ales acum, după ce auzise și părerea lui Ridley cu privire la acest aspect. O aromă dulce și delicioasă plutea în aer dinspre bucătărie – tarta cu fructe și rubarbă a lui Betsy – lăsându-i gura apă. Dar nu avea încotro decât să aștepte până mai târziu.

Bătu de două ori la ușa biroului generalului și auzi un murmur de voci provenind dinăuntru.

— Dar, generale Harding, ar fi trebuit să recunoașteți deja, domnule, că sclavii eliberați sunt...

— Nu am nicio obligație să recunosc nimic, domnule Pagette. Nu în fața dumneavoastră și nici înaintea departamentului de sclavi eliberați, așa că ați face bine să vă țineți în frâu temperamentul cu privire la acest aspect.

Realizând că generalul nu era singur, Olivia se pregăti să plece.

— Intră!

Auzind răspunsul tăios al generalului, Olivia ezită o secundă. Ar fi vrut să plece, dar nu mai avea încotro. Zări un domn mai în vârstă, prin fereastra de deasupra șemineului, ce parcă citea incertitudinea de pe chipul ei. Stingherită, deschise ușa și pași înăuntru.

— Îmi cer scuze, generale. Domnule, spuse Olivia, aplecându-și capul înaintea musafirului. Nu mi-am dat seama că sunteți într-o întâlnire. Voi reveni mai târziu.

— Nu vorbi prostii. Generalul Harding o îndemnă să ocupe un loc. Discuția noastră s-a încheiat aici. Domnule Pagette, dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Aberdeen, însoțitoarea soției mele și totodată o angajată a Belle Meade-ului. Doamnă Aberdeen, acesta este domnul Pagette, membru al departamentului de refugiați, sclavi liberi și pământuri abandonate.

Surprinsă să audă numele departamentului din care făcea parte bărbatul, Olivia încuviință la rândul ei din cap.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule.

— Asemenea... doamnă Aberdeen.

Felul în care îi rostise numele o făcu să se întrebe dacă nu cumva cei doi se cunoscuseră de dinainte. Bărbatul avea o constituție și înălțime medie și o privire plăcută, ba chiar prietenoasă. Însă fără nicio trăsătură distinctivă. Nu era remarcabil de chipeș sau atrăgător, dar nici deosebit de banal, și totuși, Olivia avea impresia că îl știa de undeva.

— O zi bună, domnule Pagette, continuă generalul. Înainte de a pleca, vă îndemn să serviți din gustările pregătite de către doamnele din bucătărie. Ele se vor ocupa de dumneavoastră. Generalul își dresă glasul. Acela e raportul lunar?

Îi luă o secundă Oliviei până să realizeze că generalul îi adresase ei întrebarea. Își coborî privirea la paginile din mână, înainte să răspundă.

— Da, domnule, e raportul lunar.

— Ei bine, doamnă Aberdeen, aş putea să mă uit peste el?

— Oh... desigur, domnule. Olivia îi înmână raportul și îi aruncă o privire împăciuitoare domnului mai în vârstă care nu se mișcase din loc și care părea să se simtă în largul său. Un lucru de-a dreptul bizar în ochii Oliviei, mai ales din moment ce auzise frânturi din discuția tăioasă pe care o purtase cu generalul. Fără să mai punem la socoteală faptul că generalul puse capăt discuției lor într-un mod nu foarte manierat.

— Generale Harding. Domnul Pagette se apropie de masă, cu o atitudine politicoasă, dar hotărâtă. Poate îmi veți îngădui să vă adresez o ultimă rugămintă înainte de a pleca. Una inofensivă, vă asigur de asta.

Generalul își ridică ușor capul. Olivia cunoștea mult prea bine expresia de pe chipul său. Și-ar fi dorit să-l poată avertiza pe domnul Pagette, îndemnându-l să-și cântărească bine cuvintele.

— Generale, primul lucru pe care l-am făcut azi, când am ajuns aici, a fost să văd o clădire, tocmai potrivită pentru planurile noastre. În prezent, încăperea este folosită ca biserică de către sclavii liberi. Am vorbit deja cu câteva familii care locuiesc aici, la Belle Meade, și mi-am dat seama că există un oarecare interes din partea lor. Așadar, dacă reușesc să vă conving și pe dumneavoastră, domnule, să donați această clădire pentru acest scop, atunci departamentul sclavilor liberi se va apuca de treabă și va căuta o...

— Asta iese din discuție, domnule Pagette și, deși nu voi încerca să vă împiedic să realizați un asemenea proiect într-un alt loc, totuși nu voi face nimic ca să vă ajut în această privință pe domeniul meu.

Tensiunea dintre cei doi devenea tot mai mare, iar Olivia privea nedumerită, încercând să înțeleagă care era subiectul ce stătea la temelia acestei discuții. Domnul Pagette oftă adânc, dar judecând după expresia bărbatului, nu era un oftat născut din resemnare, ci mai degrabă din surprindere.

— Totuși, aș putea să știu, generale Harding... tonul bărbatului era tacticos, dar trăda o oarecare tensiune lăuntrică. Care este motivul pentru care refuzați să ajutați oamenii pe umerii cărora șade succesul afacerii dumneavoastră? Oameni care au pus temelia casei în care locuiți dumneavoastră și familia dumneavoastră acum și în care a locuit și tatăl dumneavoastră?

Olivia remarcă întrebarea acuzatoare și se făcu mică. Totuși, nu putea să nu admire sinceritatea și curajul bărbatului, care-i aminteau de o altă persoană pe care o cunoștea mult prea bine. Fără să-și mute privirea de la covor, Olivia simțea furia și supărarea generalului.

— Domnule Pagette. Generalul Harding se ridică din spațele mesei. Insistența dumneavoastră mă determină să vorbesc mai răspicat și mai direct decât mi-aș dori. Părerea mea, domnule, este că oamenii aceștia, deși *foarte îndrăgiți* de către familia mea – marea majoritate a lor – posedă capacitatea de a îndura o muncă acerbă, sub un soare care ar putea fi deranjant, ba chiar

insuportabil, pentru orice altă rasă. Ca să o definesc și mai simplu de atât, având în vedere structura lor fizică și psihică, cred că oamenii aceștia se adaptează mult mai ușor la munca de corvoadă de la fermă, decât orice altă rasă de oameni.

Olivia își ridică privirea, simțindu-și pulsul duduindu-i în urechi.

— Părerea mea cu privire la acest subiect, domnule, continuă generalul, în timp ce barba lui atingeja jucăuș al doilea nasture al vestei, este că fiecare dintre acești oameni ar trebui să cunoască principiile elementare ale buneii educații. Suficient cât să se poată proteja de șarlataniile oamenilor răi. Dar orice depășește această limită, este *inutil* în opinia mea.

Secundese scurseră-n tăcere — Olivia pierdu numărătoarea lor — până să realizeze că aerul din jur devenea tot mai greu de respirat. Fața ei era toată roșie, așa cum fusese atunci când Charles o pâlmuise. *Bună educație?* Pentru servitori? Departamentul sclavilor liberi intenționa să deschidă o școală... *aici la Belle Meade...* Privi mai întâi la domnul Pagette, a cărui expresie denota hotărâre și dârzenie, iar apoi la generalul Harding. Și-ar fi dorit să-i poată spune generalului că supozițiile lui erau greșite. Era îndeajuns să privească la Jimmy și la Jolene. Să vadă modul în care învățau acești copii. Dar nu îndrăznea să facă asta.

Domnul Pagette îl fixă cu privirea.

— Acesta e ultimul dumneavoastră cuvânt, generale Harding?

Olivia aruncă pe furiș o privire înspre general, sperând ca acesta să se răzgândească.

— Da, domnule Pagette, e ultimul meu cuvânt. Generalul Harding se îndreptă înspre ușă.

— Înainte să plecați, domnule, vă sfătuiesc din nou să serviți din gustările pregătite în bucătărie. Până la urmă, aveți de parcurs un drum lung până în oraș.

Domnul Pagette îi întinse mâna.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, generale. Bărbatul privi în treacăt la Olivia. Doamnă Aberdeen, mi-a părut bine să vă cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, șopti ea, încercând să priceapă ceea ce spusese generalul; ceea ce făcuse. Însemnătatea acestor lucruri.

Ușa biroului se închise în urma bărbatului. Generalul Harding se reaseză pe scaun, luă în mână raportul și începu să-l citească de parcă nu se întâmplase mare lucru. De parcă decizia lui nu afectase viitorul a sute de persoane din împrejurime.

Inclusiv viitorul ei. Pentru a doua oară.

Olivia privi la ceasul de pe perete, dorindu-și cu ardoare să părăsească biroul generalului. Dar bărbatul continua să-i adreseze tot felul de întrebări, iar Olivia nu avea altă opțiune decât să răspundă. Chiar dacă fusese dornică să împărtășească ideile sale generalului, tot ce-și dorea acum era să-l găsească pe domnul Pagette înainte ca acesta să plece.

— Sunt de-a dreptul impresionat, Olivia. Generalul își ridică privirea din dreptul mesei. Și, sincer să fiu, sunt surprins că niciunul din oamenii care s-au ocupat cu plasarea comenzilor în trecut nu s-a gândit la asta înainte.

Olivia privi afară pe fereastră.

— Mulțumesc, generale. Cu permisiunea dumneavoastră, voi combina comenzile separate din toate zonele de gestiune amplasate de-a lungul plantației și, vom începe să solicităm articolele comune într-o cantitate mai mare. Prețurile pe care le vedeți aici... Olivia indică înspre foaia în cauză, aruncând încă o privire la ceasul de pe perete. Trecură douăzeci și cinci de minute de când domnul Pagette își luase rămas-bun. Le-am negociat deja cu domnul Burkett, proprietarul depozitului de alimente. Domnul Burkett a ieșit pe penultimul loc la licitație. Mai avem nevoie de aprobarea dumneavoastră și vom începe demersurile.

Spera ca femeile din bucătărie să îndese cât mai multă tartă de fructe și rubarbă pe farfuria domnului Pagette.

Generalul își ridică ochii.

— Totuși, spune-mi Olivia de ce nu alegem oferta cu cele mai mici prețuri.

— Deoarece, domnule, ultimele două dăți când am comandat de la domnul Hankler, marfa ne-a fost livrată după termen, iar articolele au fost de o calitate inferioară. Deci, dacă stăm bine să ne gândim, dacă vom comanda așa cum am sugerat, vom primi

bunuri de o calitate superioară și la aproximativ același preț. Așa cum am indicat în totalul din această coloană. Olivia indică cu degetul și se abține să nu spună că-i explicase asta deja o dată.

Generalu Harding dădu din cap.

— Foarte bine lucrat, Olivia. Continuă să comanzi de la domnul Burkett și – bărbatul se ridică în picioare, iar Olivia profită de asta pentru a se îndrepta înspre ușă – încearcă să obții oferte și de la ceilalți furnizori pe care i-ai menționat în raport. Vom discuta pe urmă despre toate acestea.

— În regulă, domnule. Voi face așa cum mi-ați sugerat. Mulțumesc pentru înțelegere.

Cu zâmbetul pe buze, Olivia ieși din biroul generalului și păși pe lângă fereastra deschisă din față, încercând să pară cât se poate de naturală, iar apoi o luă la sănătoasa de-a lungul verandei și se opri în bucătărie. O găsi pe Chloe de una singură înăuntru.

— Chloe, l-ai văzut cumva pe domnul Pagette, musafirul generalului?

— Da, doamnă Aberdeen. A trecut pe aici și l-am servit cu o ceașcă de cidru și niște carne de porc cu biscuiți sărați. Dar a plecat de îndată ce a terminat de mâncat. A trecut ceva timp de atunci. Chloe trase tigaia încinsă de pe cuptor.

— A spus încotro se îndreaptă?

— Nu, doamnă. Chloe scutură din cap, absorbită de munca ei. Nu a spus nimic.

Olivia cercetă cu privirea partea din față a casei. Nicio trăsură în zonă. Dar dacă stătea bine să se gândească, nu își amintea să fi văzut vreuna nici mai devreme. Dacă nu îl va găsi pe domnul Pagette înainte ca acesta să pornească la drum, șansele ca drumurile lor să se încrucișeze din nou erau destul de slabe. Și nu putea să-i ceară informații generalului cu privire la omul acesta. Iar din moment ce Olivia nu-și permitea să iasă în oraș...

Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga înspre grajdul iepeilor, auzind vocea mamei la fiecare pas. *O domnișoară pășește întotdeauna grațios și hotărât, Olivia. Ea nu fuge niciodată.*

Ei bine, domnișoara asta o face câteodată, se gândi Olivia. Și cu un scop bine definit. Deși nu la fel de grațios.

Olivia scrută cu privirea grajdul. Domnul Pagette nu era acolo. Și nici Ridley. Doar Grady Matthews.

— Doamnă Aberdeen! Mă bucur să vă revăd azi, doamnă.

De la incidentul din camera de provizii încoace, Olivia îl văzuse de câteva ori pe domnul Matthews. Dar bărbatul nu mai pomenise nimic despre educarea copiilor de negri, chiar dacă era clar că o văzuse petrecând timp cu Jimmy și Jolene. În afara faptului că omul căutase modalități prin care să converseze cu ea, punând tot felul de întrebări care nu erau de nasul lui, bărbatul nu o mai necăjise – sau atinse – din nou.

— Bună, domnule Matthews. Mă uitam după un musafir de-al generalului și am crezut că omul venise încoace. L-ați văzut trecând pe aici, din întâmplare?

— Cum îl cheamă?

— Domnul P... Olivia aproape că rostise cuvântul, dar se opri la timp. E în regulă, domnule Matthews. Nu am văzut vreo urmă de el pe-aici. Îl voi căuta în altă parte.

Grăbindu-se să iasă înainte ca grăjdarul să-i mai adreseze vreo întrebare, Olivia păși afară din grajd și cercetă cu privirea pajiștea. Își aminti de ceea ce spusese domnul Pagette în birou, cum că văzuse o clădire de îndată ce ajunsese la plantație. Olivia porni în direcția aceea cât putu de repede, dar fără să fugă. Câteva minute mai târziu – cu respirația întretăiată și toată transpirată – Olivia luă colțul ce dădea înspre biserică. Îl găsi acolo, gata să intre în căruță.

— Domnule Pagette! strigă ea, în timp ce junghiul din coastă îi încetini mersul.

Omul prinse în mână hățurile și slăbi frâna, fără să se întoarcă.

Femeia strigă din nou, de data aceasta mult mai tare, iar bărbatul privi în cele din urmă în direcția ei. Olivia flutură din mână și merse înspre el, încercând să-și recapete răsuflarea.

Se opri la câțiva pași depărtare de cal.

— Sunt... așa de fericită... că v-am prins din urmă, domnule. Bărbatul zâmbi și opri din mers căruța.

— Îmi pare rău că m-ați găsit așa de greu, doamnă.

Olivia ridică o mână.

— E în regulă.... durerea arzătoare din piept se mai domolise nițel. Doar că... nu sunt obișnuită... să fug.

Bărbatul râse și se dădu jos din căruță.

— Iar eu nu sunt obișnuit ca domnișoare tinere și frumoase să alerge după mine de-a lungul unor moșii așa de masive. Deci, suntem chit. Ochii lui se luminară numaidecât. I-ați făcut ziua mai frumoasă unui moșneag ca mine.

Olivia afișă un zâmbet cald. Omul o tachina cu o lejeritate ce i se părea surprinzătoare și antrenantă în același timp.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Căruia fapt îi datorez onoarea aceasta, doamnă Aberdeen?

Din nou, felul în care îi rostise numele îi dădea impresia că se știau de dinainte.

— Există vreo șansă, domnule Pagette, ca drumurile noastre să se fi încrucișat înainte de această zi?

O privire pasageră îi umbri expresia.

— Nu, doamnă, nu am fost niciodată prezentați unul altuia așa cum presupune eticheta, dar... Bărbatul vorbea cu blândețe în glas. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. De-a lungul anilor, am slujit împreună, făcând parte din aceleași comisii. Am avut un sentiment de prețuire deosebită față de el; Dumnezeu să-l odihnească în pace. De asemenea, și față de mama dumneavoastră. Am avut plăcerea să o întâlnesc în diverse ocazii.

Poate era din cauză că locuia la Belle Meade de câteva luni deja, izolată de lumea de afară sau poate simplul fapt că-i cunoscuse părinții, Olivia nu știa sigur care era motivul, dar simțea o legătură strânsă cu bărbatul din fața ei.

— V-am zărit și pe dumneavoastră de câteva ori în oraș, doamnă Aberdeen. Dar adevărul e că a trecut ceva timp de atunci. La evenimentele mondene... Omul privi în lături câteva secunde, iar apoi își întoarse din nou privirea la ea. Însoțită de răposatul dumneavoastră soț.

Olivia citea o oarecare vigilență în ochii lui. Așadar, omul știa bine cine era ea sau mai bine zis a cui văduvă era.

— L-ați cunoscut și pe el? Pe răposatul meu soț?

— Nu personal. Dar bineînțeles, sunt la curent cu... împrejurările din ultima vreme.

Împrejurările. Cuvântul ascundea o urmă de melancolie, iar zâmbetul de pe fața ei se șterse de îndată.

— Desigur.

— Dați-mi voie să vă ofer sincerele mele condoleanțe pentru durerea cruntă pe care ați suferit-o în urma pierderii soțului dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule Pagette. Apreciez cuvintele dumneavoastră. Însă sinceritatea cuvintelor lui redeschise o rană adâncă în sufletul ei. Simțea nevoia să îi spună omului că nu avea niciun motiv să o compătimească așa; că nu își iubise niciodată soțul. Dar nu se cuvenea să împărtășească asemenea lucruri intime cu un străin. Și totuși, omul părea mai mult decât un simplu străin.

— Îmi pare rău că trebuie să grăbesc conversația noastră, doamnă Aberdeen. Dar mai am încă o întâlnire la care trebuie să particip în această după-masă. Presupun că m-ați căutat în legătură cu discuția pe care am avut-o adineaori cu generalul Harding.

— Da, domnule. Așa este.

Omul așteaptă câteva secunde.

Olivia medită un moment la ce avea de gând să-i spună bărbatului, iar inima începu să-i bată haotic.

— Este vorba despre... deschiderea unei școli de sclavi liberi. Bărbatul oftă adânc.

— Nu trebuie să vă pară rău pentru mine în această privință. Adevărul e că am bănuir încă de la început că generalul nu va fi de acord cu propunerea mea. Prin urmare, atitudinea lui cu privire la acest subiect – rece ca un sloi de gheață, așa spune eu – nu m-a luat deloc prin surprindere. Dar chiar și așa... m-am simțit nevoit să încerc.

— Domnule Pagette? Olivia inspiră profund. Ați fi în stare să deschideți o școală dacă ați avea o clădire în care să vă întâlniți?

Bărbatul o studie atent câteva secunde, cântărind fiecare cuvânt rostit de ea.

— E drept că avem nevoie de o locație, doamnă. Dar, pe deasupra, departamentul trebuie să găsească un dascăl. Apoi, mai e problema materialelor didactice, care sunt destul de scumpe și...

— Dacă ați avea un dascăl... Olivia simțea o înviorare înlăuntrul ei – și dacă acel dascăl ar găsi o modalitate să facă rost de cărți...

Bărbatul pricepuse într-un final vorbele femeii. Dar spre surprinderea ei, omul dădu dezaprobat din cap.

— Nu, doamnă. Nu... Departamentul nu va accepta asta nici odată. Și nici eu de altfel.

— Dar de ce? Sunt în stare să...

— Aveți idee ce periculos ar fi asta pentru dumneavoastră, doamnă Aberdeen? O femeie de rasă albă? Îndrumând copiii unor sclavi negri? Săptămâna trecută, un dascăl din Memphis a fost bătut și lăsat aproape mort. Iertați-mi franchiseța – și nu intenționez să vă rănesc sentimentele – dar credeți că orașul Nashville va accepta asta știind cine a fost soțul dumneavoastră? Bărbatul privi țintă la pământul de sub picioare, iar apoi își ridică ochii. Omul își pironi privirea asupra ei. Luând în considerare opinia publică, oamenii ar fi dispuși să vă facă exact ce i-au făcut și lui, dacă ar fi să afle intenția dumneavoastră.

Olivia se înfioră în sinea ei, în timp ce reminiscențe din ziua în care Charles fusese spânzurat îi trecură din nou prin minte.

— Atunci ne vom asigura că nu o vor face.

— Nu cred că aveți idee ce spuneți, doamnă. Să știți că nu sunt în necunoștință de cauză cu privire la... bărbatul scrâșni din dinți, evitând să mai rostească vreun cuvânt. Dar Olivia bănuia deja ce intenționase să spună bărbatul și, având în vedere propunerea ei, se simțea într-un fel îndatorată să-i spună adevărul.

Spre surprinderea ei, reuși să vorbească pe un ton calm și hotărât.

— Domnule Pagette, din moment ce apreciați franchiseța... secunde se scurseră-n tăcere. Omul o îndemnă să vorbească. Cu ceva timp în urmă mi-ați oferit condoleanțe cu privire la moartea soțului meu și apreciez încă o dată gestul dumneavoastră. Dar mi se pare o ipocrizie din partea mea să răspund cu „mulțumesc”, așa cum cere eticheta, când sentimentele mele sunt... exact opusul. Adevărul e că nu am suferit la fel de mult după moartea soțului meu cum am făcut-o atunci când a fost în viață.

Expresia domnului Pagette, lipsită de orice surprindere, adevărea bănuiala Oliviei.

— Apreciez onestitatea dumneavoastră, doamnă Aberdeen, și vă asigur că voi tăinui lucrurile pe care mi le-ați dezvăluit. E adevărat că nu l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră în mod personal. Dar știam despre afacerile lui mârșave, mai bine decât ziarele au adus la cunoștință. Și... bărbatul afișă o expresie sfioasă, ba chiar

plină de remușcare. Pot să intuiesc suferința pe care a trebuit să o îndure o femeie ca dumneavoastră la mâna unui astfel de om. Și din moment ce suntem sinceri unul cu altul... omul îi zâmbi. Pentru durerea aceea v-am oferit condoleanțe cu câteva momente în urmă.

Olivia surâse blând.

— Deci am parcurs tot circuitul, domnule Pagette.

Preț de un moment, niciunul dintre ei nu rosti un cuvânt. Adierea răcoroasă a vântului legăna ramurile copacilor aliniați de o parte și de alta a drumului. Panorama din jur confirma sositrea toamnei.

— Știu că ați dus o viață grea alături de soțul dumneavoastră, doamnă Aberdeen. Și pentru asta, îmi pare nespus de rău. Dar viața v-a fost cruțată de alte greutăți, de care au avut parte acești sclavi eliberați recent...

— Sunt conștientă de asta, domnule. Deși nu am știut asta... până nu am venit să locuiesc aici. Și până... tonul îi era gătit de emoție. Olivia indică înspre o clădire din spatele lui. Până nu am început să frecventez biserica lor.

Bărbatul își aruncă privirea în spate, iar apoi privi țintă la ea.

— Acolo mergeți la biserică, doamnă?

Olivia încuviință din cap.

— M-au primit cu atâta drag... când toată lumea din jur mă alungase. Am început să mă ocup de doi copii de la fermă. Sunt niște copii minunați și deștepți. Vreau să-i învăț să citească și să scrie. Am trecut deja la aritmetică. Femeia îi povestise cum, cu o săptămână în urmă, Jimmy se ridicase în picioare în biserică și citise o serie de versete pe care le exersaseră împreună. Dar judecând după expresia bărbatului, acesta nu părea deloc impresionat. Ce încerc să vă spun, domnule Pagette, este că aş aprecia posibilitatea să predau într-o școală de sclavi liberi.

O liniște se lăsă între cei doi, liniște ce parcă-i zdruncină ultima fărâmbă de speranță.

Bărbatul privi în spatele ei, în direcția de unde venise femeia.

— Ce părere va avea generalul Harding cu privire la intenția dumneavoastră, doamnă?

— Adevărul e că... nu plănuisem să îi spun asta. Dar, amintiți-vă, se grăbi să adauge Olivia, generalul a spus că nu va sta în calea unui

astfel de proiect, doar că nu va lua parte la el. Lucrul asupra căruia aş insista totuşi, din respect pentru el – *chiar* îl respect, domnule Pagette, deşi nu sunt de aceeaşi părere cu el în toate privinţele – este că şcoala nu poate fi pe proprietatea Belle Meade-ului.

Domnul Pagette privi în depărtare.

— O şcoală de sclavi liberi a fost incendiată în Alabama luna trecută. Paisprezece oameni au murit din cauza aceasta şi majoritatea dintre ei au fost copii. Dacă un astfel de lucru ar fi să vi se întâmple şi dumneavoastră, fiica unui prieten de încredere... Bărbatul se întoarse în spate. Ochii i se umplură de lacrimi, la fel şi ai Oliviei.

— Şi totuşi, şopti ea, oamenii aceştia au tot dreptul să înveţe. Să aspire la o viaţă mai bună.

— Sunt de acord, spuse el blând.

— Aşadar, vă rog, domnule... lăsaţi-mă să-i ajut să înveţe. Daţi-mi voie să am şi eu... un scop bine definit în viaţă.

Olivia privi atent în ochii lui. Văzu compasiune şi recunoştinţă, alături de o luptă lăuntrică. Dar niciun răspuns clar.

Omul urcă în căruţă şi apucă frâiele.

— Sunteţi o femeie curajoasă, doamnă Aberdeen.

— Nu, domnule. Nici pomeneală de aşa ceva. Dar ştiu cum e să-ţi trăieşti viaţa sub stăpânirea altora, iar apoi să guşti din libertate, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp.

Domnul Pagette privi în depărtare la casa mare.

— Chiar şi să guşti o clipă de libertate e un lucru măreţ, nu-i aşa, doamnă? Omul slăbi frâna, dar apucă strâns hăţurile.

— Vă voi contacta din nou, doamnă Aberdeen. Dar s-ar putea să dureze o lună, sau chiar mai mult. Însă o voi face prin altcineva. O terţă persoană, de încredere. E mai bine pentru dumneavoastră să nu fim văzuţi împreună. Mă înţelegeţi?

Olivia încuviinţă din cap, întrebându-se în sinea ei cine putea fi această terţă persoană. Susanna, cel mai probabil. Sau Jedediah. Poate chiar unchiul Bob.

— Cu cât sunt mai puţini oamenii care ştiu despre asta, cu atât mai bine. Dar din câte vă cunosc, doamnă Aberdeen, sunt mai mult ca sigur că ştiţi să păstraţi un secret.

— Da, domnule Pagette. Să ţin secrete e specialitatea mea.

Capitolul 37

Ridley abia reuși să îl lege pe bătrânul Gray de mica teleagă că o și zări pe Olivia venind dinspre casa mare. Femeia se opri pe veranda din față și intră în vorbă cu doamna Harding și Mary, care se legănau în balansoare.

Nu își putea da seama ce o făcuse pe Olivia să se răzgândească cu privire la munca suplimentară de la cariere, dar avea de gând să smulgă fiecare cuvânt din gura ei. Oricare erau motivele ei, era fericit că Olivia se decisese într-un final să încerce teleaga.

Se bucura să o vadă înfruntându-și temerile, dar gândul că va petrece și mai mult timp în compania ei îi crea o oarecare reticență. Un lucru de care nu crezuse că se va sătura vreodată. Dar după ce auzise cuvintele rostite de ea în acea după-masă, cu două săptămâni în urmă - *Ce încerc să spun este că ești un om sincer și direct... Întotdeauna te încumești să spui adevărul... Acestea sunt calități pe care le prețuiesc nespus...* Ridley pricepuse în parte cine era el în ochii ei. Cuvintele ei, rostite cu delicatețe, îl bântuiau fără preget și săpau o rană adâncă în conștiința lui. Timpul pe care îl petreceau împreună devenea tot mai inconfortabil pentru el.

Totuși, har Domnului că în ultimele zile amândoi fuseseră prinși cu munca. Olivia își petrecuse marea majoritate a timpului împreună cu doamna Harding, organizând o întâlnire a comitetului de femei, după cum îi spusese chiar ea. În plus de asta, se ocupase și de Jimmy și Jolene. Zilele lui începeau cu mult înainte să se crape de ziuă și se încheiau de regulă târziu în noapte. Din cauza recoltei de toamnă, a antrenamentelor zilnice cu cârlanii, a curselor recente de cai din Burns Island și a muncii cu armăsarii, Ridley abia de avea timp să respire.

Și chiar dacă știa că cel mai bine pentru amândoi era să petreacă cât mai puțin timp împreună...

Totuși, îi ducea dorul.

Timpul parcă stătea în loc atunci când se afla în prezența ei. Prețuia fiecare moment petrecut cu ea, râsetele ei, zâmbetul ei și felul în care Olivia se uita adesea la el. Nu se sătura să privească la ea. Ridley îi mărturisise că intenționa să plece înspre ținutul Colorado de îndată ce se va termina vânzarea de cârlani, iar Olivia îi spusese clar și răspicat că ținutul Colorado era ultimul loc de pe pământ unde și-ar dori să locuiască. Asta complica și mai tare lucrurile dintre ei. Dar *complicat* nu descria nici pe departe sentimentele pe care le nutrea pentru Olivia Aberdeen sau ceea ce simțea acum, în timp ce femeia se aplecă să-i dea o îmbrățișare doamnei Harding. Ochii îi fură atrași de forma atrăgătoare a turnurii ei. Oare de ce simțea un gol în inimă ori de câte ori se gândea că în câteva luni va porni înspre vest, lăsând-o în urmă?

— Ce mai e nou pe la casa mare, Ridley?

Auzind vocea unchiului Bob – și fără să piardă din vizor sarcasmul jucăuș al bărbatului – Ridley se puse din nou pe treabă, ocupându-se de bătrânul Gray.

— Nu știi mare lucru. De ce?

Unchiul Bob își șterse mâinile de șorțul de la brâu.

— Oh... nu știu. Dar te-am văzut sorbind din priviri priveliștea.

Ridley scutură din cap.

— Chiar deloc. Doar... priveam atent la norii ăia. Ridley făcu un semn cu mâna. Pe cât se pare, vom avea parte de o zi ploioasă azi.

— Hmm-hmm! Priveai la norii ăia. Exact asta mă gândeam și eu că faci.

Ridley zâmbi și strânse în chingi șaua.

— Și ce dacă... *am sorbit* din priviri priveliștea, așa cum ai spus? Ce ar fi greșit în asta?

Ridley privi în spate, așteptând să vadă zâmbetul obișnuit de pe fața unchiului Bob. Însă bărbatul era mai serios ca niciodată.

Ridley se îndreptă de spate.

— S-a întâmplat ceva?

Unchiul Bob privi o secundă în direcția casei mari, iar apoi din nou la el.

— Asta nu e treaba mea, domnule. De aceea nu am spus nimic cu privire la acest aspect până acum.

Ridley privi țință la el, cu o curiozitate crescândă.

— La ce te referi? Până acum...?

Unchiul Bob își trecu degetele prin barbă.

— Oamenii de rasă albă, spuse el, cu glas scăzut. Uneori vorbesc în jurul nostru de parcă nici nu am fi în aceeași încăpere cu ei.

Ridley avea o presimțire ciudată, de parcă ceea ce urma să spună unchiul nu era și ceea ce-și dorea să audă. Seriozitatea din privirea unchiului Bob îi confirmă bănuiala.

— Umblă vorba că... generalul plănuiește să o dea în căsătorie unuia din camarazii lui de război. Celui care se va dovedi a fi cel mai potrivit pentru ea. Mai mult decât atât, se zvonește că generalul are deja un ofițer în minte.

Ridley se strădui să-și țină în frâu surprinderea din două motive. În primul rând, unchiul Bob își dăduse seama de sentimentele lui față de Olivia... deși încercase să le ascundă cât de bine putuse. Dar nu știa ce îl surprindea cel mai tare – conștientizarea unchiului Bob sau faptul că generalul Harding își însușise rolul de tată cu privire la Olivia, încercând să-i găsească deja un soț, deși perioada de doliu nu se încheiase încă.

— Bănuiesc că nu ți-a spus nimic cu privire la acest lucru, domnule.

— Nu. Ridley privi în treacăt la casa mare și o zări pe Olivia îndreptându-se spre ei. Deși se afla la o depărtare bunicică, Olivia îi făcu cu mâna, iar Ridley făcu la fel. Nu mi-a spus încă nimic.

— Nu știu dacă am procedat corect spunându-ți asta. Dar m-am gândit că dacă aș fi în locul tău, mie personal mi-ar plăcea să știu.

Ridley încuviință din cap. Nu îi plăcea deloc sentimentul dureros ce se năștea în inima lui. Nu că nu s-ar fi gândit vreodată la ziua în care Olivia se va căsători din nou. De altfel, era o femeie tânără, frumoasă și inteligentă. Care bărbat nu ar dori să

o ia de soție? Dar nu îi plăcea să se gândească la asta. Și se abținea să o facă, de cele mai multe ori. Cu excepția acestui moment. Mulțumită unchiului Bob și a generalului Harding, Ridley nu se putea gândi la altceva acum.

— Mai e ceva, domnule. Trebuie să vă mai întreb un lucru.

Ridley privi peste umăr. Îi displăcea prudența din vocea unchiului.

— Nu i-ai spus nimic, nu-i așa? Despre război sau de partea cui ai...

— Nu, spuse Ridley, dând din cap. Nu ți-aș putea face asta. Nu din moment ce ar putea prejudicia poziția ta aici la Belle Meade și relația ta cu generalul. Poți să ai încredere în mine în privința aceasta, unchiule Bob.

Unchiul Bob scutură ușor din cap.

— Te întreb asta deoarece... *dacă* ar fi să începi... *să sorbi din priviri acea priveliște*, cel mai corect ar fi să-i spui. E adevărat că oamenii din oraș nu o privesc cu ochi buni, dar pentru tine, Olivia nu e o *femeie oarecare*. Dimpotrivă, e o femeie cumsecade, care locuiește la Belle Meade sub conducerea generalului William Giles Harding, iar ea...

— Știu cine este ea, unchiule Bob. Rostise cuvintele pe un ton aspru și tăios, deși nu intenționase să facă asta. Ridley oftă adânc. Ce încerc să spun e că... își aplecă capul. Adevărul îi străpungea inima asemeni unui cuțit. Înțeleg perfect la ce te referi.

Unchiul Bob făcu câțiva pași înspre el și îl bătu ușor peste umăr.

— Adineaori ți-am vorbit în calitate de grăjdar principal al plantației Belle Meade-ului și angajat al generalului. Dar acum îți vorbesc ca de la bărbat la bărbat. Unchiul Bob îl prinse de umăr. Dacă femeia aceasta ar fi să vă aleagă pe dumneavoastră, domnule, ar fi cea mai norocoasă femeie de pe pământ.

Ridley auzi scârțâitul porții, iar apoi foșnetul unei fuste. Unchiul Bob privi dincolo de el.

— 'Neața, doamnă Aberdeen.

Unchiul Bob ieși în întâmpinarea Oliviei, iar Ridley termină de atașat calul la teleagă. Reuși să înnoade hățurile însă nodul din stomacul lui se încordă și mai tare.

Cincisprezece minute trecură deja, iar Ridley nu reuși încă să o convingă pe Olivia să se urce în teleagă. Era gata să renunțe.

— Olivia... vrei să faci asta sau nu?

— Da, vreau. Dar sunt un pic... Olivia își ținu mâna deasupra stomacului. Teleaga e așa de aproape de cal. Acordă-mi încă un minut să...

Ridley începu să-l dezlege pe bătrânul Gray.

— Așteaptă! Olivia îl trase de mânecă. De ce ești așa de nerăbdător azi?

— *Nerăbdător*? Ridley izbucni în râsete.

— Stau de ceva timp aici, așteptând și privind la tine cum te învârți de colo colo, apucându-ți fusta, aranjându-ți părul, vorbind când de una, când de alta. Urcă-te odată în teleagă, Olivia. Înainte ca bătrânul Gray să moară de bătrânețe și eu împreună cu el.

Olivia căscă gura mare.

— Nu pot să cred că mi-ai spus asta. Știi cum reacționez în preajma cailor. Sunt mult mai emoționată decât am crezut că voi fi, dar...

— Înțeleg. De aceea e important să te decizi odată. Inspiră adânc și urcă-te în ea.

Olivia privi țintă la bătrânul Gray.

— Dacă va goni în galop de-a lungul pășunii așa cum a făcut și Copper în ziua aceea?

— Dacă animalul acesta ramolit va reuși să gonească în galop, atunci voi lua pălăria unchiului Bob, o voi îmbiba în sosul de friptură al Susannei și o voi mânca la masa de prânz. Văzând expresia de pe fața ei, Ridley fu tentat să zâmbească, însă refuză să o facă. Știa că răposatul ei soț o obligase să călărească un armăsar, iar tactica lui părea una similară. Doar că, avându-l pe el alături, nu exista nicio șansă ca Olivia să se rănească făcând asta. Și călărind într-o asemenea teleagă – așa de aproape de cal – era un pas definitoriu în direcția potrivită. Acum, te rog... urcă-te în teleagă.

— Ridley, șopti ea. Chiar îmi doresc să fac asta, dar...

— Număr până la trei, după care îl scot la păscut pe bătrânul Gray. Vorbesc serios. Unu...

— Ridley, te rog, trebuie doar să...

— Doi...

— Acesta nu e un comportament demn de un gentleman...

— Trei!

Aruncându-i o privire tăioasă, Olivia păși în teleagă, se așează jos și apucă strâns marginea băncii. Se holbă nedumerită la dosul calului, de parcă Gray putea să se întoarcă împotriva ei în orice secundă.

Ridley ocupă un loc lângă ea.

— Ai văzut? Nu a fost așa de greu, nu-i așa? Simțindu-se oarecum vinovat pentru modul în care o presase, dar știind că femeia era în stare să facă asta – și va fi recunoscătoare pentru gestul lui mai târziu – Ridley apucă în cele din urmă hăturile și slăbi frâna.

Își vărsase toată supărarea asupra ei, când de fapt fusese frustrat din cauza lui însuși. Nu înțelegea nici acum de ce îngăduise să se îndrăgostească până peste urechi de femeia aceasta. Felul în care o îndrăgea, felul în care o dorea – mai ales acum, înghesuită lângă el. *Foarte* aproape de el. S-ar părea că teleaga aceasta mică fusese făcută pentru o persoană și nu pentru două. Însă Ridley nu avea de ce să se plângă.

Bătrânul Gray făcu un pas în lături – sau se strădui să o facă – iar teleaga se clătină ușor.

— Ridley, cred că mi se face rău.

Ridley își reținu un zâmbet.

— E în regulă. Doar apleacă-te înspre margine.

Olivia îi dădu un ghiont în umăr.

— Ești așa de rău azi.

Asta îl făcu să zâmbească. Femeia putea fi delicată într-o secundă și nespus de exuberantă în următoarea. Adora această calitate la ea. Așa cum adora și restul.

— Îmi pare rău, Olivia. Nu a fost intenția mea să fiu *rău* cu tine. Dar am atâtea de făcut și...

— Ei bine, dacă nu ai timp azi, atunci... Femeia se pregăti să coboare, însă Ridley se întinse peste banca mică și o prinse numaidecât.

— Oh, în niciun caz. Nu ieși afară de aici până nu facem înconjurul pajiștii.

Olivia expiră profund, afișând o expresie mai degrabă rebelă decât înfricoșată.

— Ești pregătită?

Olivia dădu ușor din cap. Ridley profită de moment și luă în mână hățurile. Bătrânul Gray porni agale, într-un pas de melc. Totuși, dacă cineva ar fi văzut modul în care Olivia se ținea bine de bancă, atentă la fiecare mișcare a bătrânului Gray, ar fi crezut că participă la cursa de cai din Burns Island.

Calul babalâc îi purta domol în jurul pajiștii, iar Ridley era sigur că ar fi putut număra fiecare firicel de iarbă dacă și-ar fi pus în gând să facă asta. Dar nu îl deranja această perspectivă, nu din moment ce femeia îndrăgită era lângă el.

Octombrie era pe sfârșite, iar briza legăna iarba înaltă până la genunchi, ce împodobește grandios întreaga pajiște. De jur împrejur domnea un miros dulce și parfumat al florilor sălbatice ce decorau lunca. Aerul *șuiera* blând prin lanul verde, iar Ridley își aminti de ecoul vag al valurilor de acasă, de mirosul oceanului și al nisipului de sub picioare. Dintr-odată, îl năpădi un dor de casă. Era un sentiment care îl copleșea adesea și de care nu va scăpa probabil niciodată.

Își vârî din instinct mâna în buzunarul de la pantaloni pentru a scoate scoica, dar stând așa de aproape de Olivia, renunță îndată la idee. Femeia se foi pe bancă lângă el, iar coapsa ei se freca ușor de a lui. Ridley simți cum o căldură îl inundă din cap până-n picioare, ca zilele dogoritoare de vară. Încercă să se tragă înspre margine, dar nu avea cum să se miște. Cum, Doamne iartă-mă, făcuse afurisita asta de bancă așa de îngustă? De fiecare dată când se mișca Olivia, coapsa ei se freca de a lui. Dacă femeia nu va înceta să se foiască, va fi nevoit să iasă afară și să meargă pe jos. Dacă nu, va arde de viu.

Simțind nevoia să se gândească la altceva, Ridley privi pe furis la ea.

— Pot să-ți adresez o întrebare?

Olivia dădu din cap și eliberă din prinsoare banca.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Să accepți munca suplimentară de la carieră? Și cum rămâne cu fobia ta față de cai?

Olivia privi în depărtare, de-a lungul pășunii.

— Mai multe lucruri. În primul rând, mătușa Elizabeth. Cu câteva zile în urmă – teleaga lovi o piatră pe drum, iar Olivia privi o clipă încruntată – am avut o discuție cu ea. Mi-a povestit despre copilul lor... Nathaniel, care a murit, adăugă ea blând, chiar înainte să împlinească vârsta de zece ani.

Ridley asculta cu atenție relatarea evenimentelor și observase că, treptat, femeia se destinse lângă el. Văzuse asta la ea și cu alte ocazii. Cine știe, poate făcând-o să vorbească sau cicălind-o jucăuș, va reuși să uite de anxietatea ei cu privire la cai.

— Prin urmare, continuă ea, m-am gândit că dacă mătușa Elizabeth – care și-a pierdut un copil în felul acesta – poate sta din nou în preajma cailor, cu siguranță și eu pot face același lucru. Ridley încuviință din cap. Bărbatul nu avusese niciun habar de trecutul familiei Harding. E ciudat, nu-i așa? Olivia își aranjă șuvița jucăușă de lângă tâmplă. Uneori, aflând secrete din trecutul unei persoane și greutățile prin care a trecut, te face să-ți privești propria viață cu alți ochi. Și mie mi s-a întâmplat asta, mai ales duminica dimineața când... Olivia privi în jur. Am ieșit de pe pășune?

Ridley zâmbi.

— Mă întrebam deja cât îți va lua să observi asta.

Ridley mână teleaga înspre aleea principală, pe care se plimbaseră împreună cu câteva luni în urmă. Era ușor să faci conversație cu femeia aceasta, așa cum a fost dintotdeauna pentru el. Recunoscător pentru timpul pe care-l petrecuseră împreună, Ridley ghidă teleaga în direcția de unde veniseră, opri căruța și o ajută să coboare.

— Nu a fost așa de înfricoșător până la urmă, nu-i așa?

— La început, da. Dar pe parcurs... Olivia se prefăcu cufundată în gânduri. Nu, spuse ea cu o licărire în privire. Oricât de mult mă doare să recunosc asta, m-am simțit chiar minunat. Mulțumesc, Ridley.

— Cu plăcere, Olivia.

Ridley își coborî ochii la zâmbetul ei, iar apoi o măsură cu privirea. Era îmbrăcată într-o cămașă și o fustă pe care le mai purtase și înainte, însă totul îi venea de minune. Totuși, era ceva ce-i atrase atenția azi în mod special: culoarea hainelor ei. Gri, specifice perioadei de doliu. Pentru un bărbat care a fost împușcat și spânzurat sub pretextul că fusese considerat un trădător al Sudului. Exact ceea ce era și Ridley. Nu neapărat în inima lui, cât în inimile celorlalte persoane de la Belle Meade și din întreaga regiune. Și chiar și în inima ei, dacă ar fi să afle vreodată adevărul.

Își reaminti motivul pentru care se afla aici și timpul scurt pe care-l mai avea la dispoziție înainte de a pleca înspre vest, iar Ridley făcu o plecăciune și îi ură o zi bună, jucând rolul unui gentleman al Sudului. Ridley nu va fi niciodată un gentleman adevărat. Cel puțin nu în ochii Oliviei.

Nu după ceea ce făcuse în trecut.

— O invitație? De la doamna Adelia Acklen? Olivia nu era sigură că auzise bine ceea ce spusese generalul în auzul tuturor și privi în treacăt la Elizabeth care se așezase lângă ea la masă. Expresiile de pe fețele domnișoarelor Harding trădau aceeași doză de surprindere. Bineînțeles că o cunoștea pe doamna Acklen. Nu era persoană în Nashville care să nu o cunoască pe cea mai bogată femeie – și văduvă – din toată Confederația, dacă nu chiar din toată țara. Olivia nu realizase până acum că exista o relație de prietenie între doamna Acklen și familia Harding.

— Da, draga mea. Ai auzit bine. Mătușa Elizabeth îi aruncă o privire soțului ei, care stătea așezat în celălalt capăt al mesei, afișând un zâmbet șovăielnic. Se pare că doamna Acklen s-a întors din călătoria ei din jurul Europei și vrea să găzduiască o recepție în data de 18 decembrie. În cinstea doamnei Octavia LeVert.

— Acea doamnă LeVert? Vocea lui Selene urcă o octavă. Și familia noastră a fost invitată?

Generalul încuviință din cap.

Selene, Mary și verișoara Lizzie zâmbiră unele către altele, însă Olivia nu le putea învinui. Simțea însă o reticență din partea mătușii și a generalului ce îi dădea de bănuț. Crescând în

Nashville, Olivia auzise de reședința de la Belmont – conacul doamnei Acklen – și își dorise să o viziteze. Dar bineînțeles că familia ei nu primise niciodată o invitație și era sigură că nici invitația aceasta nu cuprindea numele ei pe ea. Oricum, nu avea cum să participe, din moment ce era încă în perioada de doliu. Dar era îndeajuns să-și imagineze cum era să fii invitat la o recepție în Belmont, în onoarea renumitei doamne mondene, Madame LeVert.

Elizabeth sună clopoțelul pentru desert.

— Din câte am auzit eu, continuă generalul, va fi cel mai fastuos eveniment al anului. Umblă zvonul că doamna Acklen are de gând să invite peste o mie de persoane.

Verișoara Lizzie făcu ochii mari.

— Cred că are o casă uriașă!

Selene oftă adânc.

— Sper că și generalul Jackson va putea veni cu noi.

— Vrei să spui cu *tine*, spuse Mary pe șoptite. Apoi, fata se aplecă ușor în față. Mamă! Pot să mă ridic de la masă? Vreau să văd dacă am haine corespunzătoare pentru eveniment.

Vizibil iritată, dar nu îndeajuns pentru a începe o dispută, Elizabeth încuviință din cap.

— Da, scumpa mea, e în regulă. Toate vă puteți retrage dacă doriți.

Mary ieși prima din cameră, apoi Selene și verișoara Lizzie o urmară îndeaproape. Olivia însă rămase așezată la masă.

Susanna apăru cu tava de desert în mână și se opri brusc.

— Fetele au plecat deja, doamnă Harding?

— Mă tem că da, Susanna. Și... Elizabeth își trase scaunul în spate și se ridică în picioare. Dacă generalul e de acord, aș sugera să ne retragem pe veranda din față și să savurăm acolo desertul din această seară. E prea frumos afară.

— E în regulă, doamnă. Voi reveni cu cafeaua și le voi aduce pe toate afară.

Olivia rămase în urmă, așteptând ca generalul și mătușa Elizabeth să ia inițiativa. Căuta o oportunitate să vorbească cu Susanna sau, mai bine zis, dorea să îi ofere Susannei oportunitatea să vorbească cu *ea*, dacă femeia avea de gând să facă asta.

Era 3 noiembrie – patru săptămâni trecură de când se întâlnise cu domnul Pagette și discutase despre deschiderea unei școli de sclavi liberi. Olivia așteptase cu nerăbdare vești de la terța persoană de încredere. Nădăjduia ca totul să iasă conform planului. Acceptase responsabilitățile suplimentare de la carierele de calcar, încercând să câștige cât mai mulți bani pentru poziția de învățătoare. În plus de asta, adora fiecare minut pe care îl petrecea alături de Ridley – chiar dacă asta însemna să urce în teleagă.

Bărbatul fusese destul de tăcut în ultima perioadă, dar nu era de mirare având în vedere orele târzii la care se culcase. O înspăimânta să îl vadă lucrând așa de aproape cu armăsarii generalului. Zilele trecute, Rachel o însoțise pe ea și Elizabeth la o plimbare. Poveștile relatate de aceste două doamne, cu privire la incidentele trecute în care grăjdarii au fost răniți – sau chiar mai rău – o făcea pe Olivia să-și dorească ca Ridley să nu fi fost niciodată așa de îndârjit să învețe de la unchiul Bob. Și totuși, privind atent la el, nu putea să nu observe dragostea pe care omul acesta o avea pentru aceste animale.

Susanna se întoarse cu tava de desert în mână. Trei cafele stăteau așezate pe ea.

– Susanna, te pot ajuta cu ceva?

– Nu, doamnă Aberdeen. Mă descurc singură.

Olivia păși alături de ea în sufragerie.

– Deci, ai avut o zi frumoasă?

Susanna privi în lături.

– Da, doamnă. Dumneavoastră?

– Și eu, de asemenea. Mulțumesc de întrebare.

Susanna se opri, lăsând-o pe Olivia să pășească prima pe holul din față.

Olivia se opri brusc înainte de a ieși pe ușă. Generalul și mătușa Elizabeth erau deja afară.

– Susanna, șopti ea, este ceva ce trebuie să-mi spui?

Susanna se opri cu tava în mână.

– Nu neapărat, doamnă, șopti femeia. Apoi, Olivia văzu o scânteie în ochii ei. Femeia își aplecă ușor capul. Dacă nu cumva...

Olivia își ciuli urechile.

— Dacă nu cumva este ceva ce dumneavoastră *doriți* să-mi spuneți?

Olivia privi în treacăt la scările în spirală, asigurându-se că nu e nimeni în jur.

— Vreau să-mi spui... doar dacă ești pregătită să-mi spui.

Susanna își încreți fruntea.

— Oare vorbim despre același lucru, doamnă?

Olivia dădu din cap, iar apoi se opri, amintindu-și de rugămintea domnului Pagette de a păstra în secret discuția lor. Dar cu siguranță, era în regulă să abordeze subiectul cu Susanna. Însă chiar și așa...

— Spune tu prima, șopti ea. Era modul cel mai sigur.

Susanna privi pe furiș prin ușa deschisă, iar apoi din nou la Olivia.

— I le-a dăruit ei, doamnă. Ați făcut bine că ați vorbit cu ea despre asta. Susanna îi oferi un zâmbet. Am fost acolo de altfel. Iar domnișoara Mary? Mmmm... fata a fost nespus de fericită.

Olivia se holbă preț de câteva secunde.

— Cizmele, spuse ea blând, abia acum realizând că femeia vorbea de cu totul altceva.

Susanna dădu din cap, iar apoi se opri brusc.

— La *asta* v-ați referit și dumneavoastră, nu-i așa?

Nedumerită, Olivia o prinse ușor de braț.

— Mă bucur mult pentru Mary.

Susanna zâmbi cald.

— Ce ați făcut dumneavoastră e un lucru demn de toată lauda, doamnă Aberdeen. Mary e o fată bună. Dar trebuie să-i acordați un pic de timp. Nu va fi în zadar, veți vedea asta.

Olivia dădu din cap și porni înspre veranda din față. Își petrecu următoarea oră, ascultând discursul detaliat al generalului cu privire la vânzarea de cârlani. Totuși o certitudine sâcâitoare începea să prindă rădăcini în inima ei. Domnul Pagette nu o contactase. Acum, era mai sigură ca niciodată că nu va avea niciodată oportunitatea să predea într-o școală de sclavi liberi.

Capitolul 38

— Vai de mine, domnule! Ești bine?

Ridley se trase de lângă Jack Malone – totul se învârtea în jurul lui, iar corpul îi era amorțit de durere. Buimac, îl zări pe unchiul Bob fugind înspre el de-a lungul țarcului și abia reuși să distingă silueta încețoșată a grandiosul armăsar ce tocmai încercase să-i zdrobească capul. Jack Malone se holbă țintă la el, de parcă animalul era conștient de ceea ce făcuse, ba chiar mândru de el însuși.

— *Niciodată, în viața mea, nu l-am văzut să se cabreze așa! De parcă și-a pus în cap să facă asta. Ce i-ai făcut, omule?*

Ridley strânse din ochi, încercând să se concentreze, dar o durere crâncenă îi străpungea partea dreaptă a capului.

— Doar m-am uitat la el așa cum mi-ai spus tu să o fac.

— Te-a rănit?

Unchiul Bob își întinse mâna pentru a-i atinge capul, dar Ridley i-o împinse la o parte.

— Sunt bine. Ridley oftă adânc, recăpătându-și încet suflul. Dar sunt sigur că armăsarul a încercat să mă omoare. Ridley se forță să zâmbească. Poate va încerca din nou.

Calul forăi agitat și lovi cu copita pământul. Fiecare mișcare a patrupedului era sfidătoare, ba chiar impozantă. Avea de douăzeci de ori mai multă forță și robustețe ca un om, iar Ridley ar fi putut jura că armăsarul pursânge se lăuda cu asta.

Bărbatul tresări ușor. Totul se întâmplase așa de repede.

În decursul ultimelor două săptămâni, Ridley împreună cu unchiul Bob lucraseră zilnic cu acest armăsar. În comparație cu temperamentul lui Jack Malone, Seabird semăna tot mai mult cu

bătrânul Gray. Însă Ridley avusese impresia că începuse să se deprindă cu treaba aceasta.

Unchiul Bob încercă din nou să-i atingă capul.

— Am spus că sunt *bine*.

Insistența unchiului învinse încăpățânarea lui Ridley, iar Bob își trecu mâna prin părul bărbatului. Degetele îi erau pline de sânge. Unchiul bolborosi ceva în șoaptă, însă Ridley nu reuși să deslușească niciun cuvânt. Dar nici nu era nevoie.

— De câte ori v-am spus asta, domnule? *Niciodată* să nu-ți iei ochii de la un armăsar. Mai ales de la unul ca acesta. O singură lovitură în cap și ești doborât într-o secundă. Pe când realizezi cine te-a lovit – unchiul Bob trosni din degete – urci deja scările cerului, căutându-ți numele în Cartea Vieții!

Ridley izbucni în râsete.

— Nu e nimic comic în asta! Unchiul Bob pufăi de supărare și îi aruncă o privire sfredelitoare.

Doar atunci realizează Ridley cât de șocat era bărbatul.

— M-a atins ușor, unchiule Bob, atâta tot. În afara faptului că mă simt un pic amețit, sunt în regulă.

Cu niște ochi măriți de groază, unchiul se holbă țintă la el, iar apoi scutură din cap.

— Nu e nici măcar ora trei și simt deja nevoia să beau un pahar de cidru și nu vorbesc de cidrul dulce făcut de Susanna sau de celelalte femei de la biserică. Expirând profund, își luă pălăria de pe cap și își trecu degetele prin păr. Privi pieziș la Ridley și afișă un zâmbet fad. M-ai speriat așa de tare, încât am crezut că o să fac pe mine.

Ridley râse din nou, dar plăti scump pentru asta. Durerea îi săgetă și mai tare capul.

— Știu că nu-ți va fi deloc ușor, Ridley, dar va trebui să te întorci înapoi chiar acum și să îi ții piept lui Jack Malone. Dacă nu, tot ce-și va aminti armăsarul va fi reușita lui de azi. Te simți în stare să faci asta, domnule?

Ridley se pregăti să dea din cap, dar se opri înainte să o facă.

— Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Ridley ascultă cu atenție, conștient de grăjdarii ce fuseseră martori la incident și care rămăseseră să privească. Generalul

Harding se afla în vârful dealului, călare pe armăsarul lui. Însă atunci când o zări pe Olivia, stând nemișcată lângă grajd și privind țintă la el, Ridley își pierdu toată concentrarea. Poate de vină pentru tensiunea lăuntrică pe care o simțea acum era lovitura de la cap. În ultima vreme, ori de câte ori erau împreună, Ridley nu se putea gândi la altceva decât la pretenții Oliviei Aberdeen. Și totuși, nu și-o putea imagina... decât la brațul lui. O dorea mai mult ca niciodată. Dar mai mult decât atât, dorea ce era mai bine pentru ea. Lucrurile care o făceau fericită pe termen lung. Își dorea ca femeia să aibă parte de casa și siguranța de mult visate, dar nu era întru totul convins că el era cel mai în măsură să-i ofere toate acestea. Și totuși, asta nu îl împiedicase să accepte invitația ei de a o însoți la plimbare în seara aceasta. Ridley nu era încă pregătit să renunțe la ea.

— Ridley, mă ascuți? Înțelegi ce vreau să-ți spun?

Vocea unchiului îl trezi la realitate, iar Ridley încuviință din cap.

— Da, unchiule Bob. Înțeleg perfect.

— Nu e vorba de o putere fizică, domnule. Trebuie doar să-l convingi să-ți acorde atenție; să-l atragi de partea ta, arătându-i pas cu pas ce trebuie să facă. Adu-ți aminte ce ți-am spus... Ce îți dorește cel mai mult un armăsar?

Ridley zâmbi, privind din nou la Olivia.

— O iapă.

— Și dacă începi să te lupți cu un armăsar, pentru ce va crede el că vă luptați?

— Pentru o iapă.

— Și de câte ori ai voie să îți iei privirea de la un armăsar?

— Niciodată, niciodată... niciodată.

Unchiul Bob îl bătu ușor peste umăr.

— Foarte bine atunci. Arată-i de ce ești în stare.

Olivia făcu câțiva pași înspre gard pentru a vedea scena mai îndeaproape, dar regretă de îndată că o făcuse. Ridley se apropie din nou de armăsar, în pofida incidentului petrecut cu câteva

momente în urmă. Oare omul își pierduse și ultima fărâmbă de înțelepciune pe care i-o dăruise Dumnezeu?

— Bună ziua, doamnă Aberdeen.

Olivia își ridică privirea și văzu un bărbat uriaș, ce umbla alături de ea.

— Ike, spuse ea, dând ușor din cap.

Știa cum i se adresa toată lumea, dar – ori de câte ori vorbea cu el – se simțea mult mai în largul ei să-i folosească numele mic. Își îndreptă din nou privirea spre Ridley.

— Te rog, spune-mi că domnul Cooper știe ce face.

Ike cel Mare ezită să răspundă, iar neliniștea din inima lui Olivia crescuse de îndată ce văzu urmele de sânge de pe fruntea lui Ridley.

— Jack Malone e un armăsar aprig, doamnă. Nu lasă pe oricine să se apropie de el. Dar unchiul Bob... nu este un om mai dibace ca el, care să instruiască așa de bine, iar domnul Cooper s-a descurcat de minune până acum.

— Dar sângerează...

— Da, doamnă. Dar bărbatul e încă în picioare. Nu se dă bătut așa ușor. Un lucru de admirat, mai ales după ce a fost lovit în cap de un cal pursânge ca Jack Malone. Majoritatea oamenilor rămân doborâți la pământ ca o piatră. Le ia timp să se pună pe picioare.

Olivia privi în lături curioasă să vadă dacă Ike cel Mare zâmbește. Dar bărbatul afișă o expresie solemnă.

Ridley se apropie de trei ori de armăsar. Calul se ridică de trei ori pe picioarele din față și de trei ori inima Olivia se opri în loc. Ridley reacționează rapid, însă reflexele lui erau vizibil afectate. Oare ce vedea la aceste animale de îl făcea să își dorească să fie așa de mult în preajma lor? De unde această dârzenie – chiar și cu prețul unor răni fizice sau a morții – de a se deprinde cu talentul unchiului Bob? Totuși un lucru era cert, deși detesta să admită asta: Ridley Cooper era făcut pentru sălbăticia din ținutul Colorado, iar locul acela era făcut pentru el.

Unchiul Bob îi spuse ceva lui Ridley, însă Olivia nu pricepuse mai nimic. Dar s-ar părea că Ridley o făcuse, deoarece se opri brusc și încuviință din cap.

— Ce face? șopti ea, privind în treacăt la Ike cel Mare.

Ike se aplecă în față peste gard.

— Nici eu nu știu, doamnă.

Apoi Olivia auzi ceva. Ridley începu să fluiera. Și nu fluiera de parcă încerca să ademenească un câine. Dimpotrivă, bărbatul fluiera o melodie. Un cântec. Olivia zâmbi, conștientizând despre ce cântec era vorba. Era unul pe care îl cântaseră împreună în biserica negrilor. O melodie dragă inimii ei.

Măsurând fiecare pas, Ridley se îndreptă spre margine și se apropie de armăsar din acea direcție. Jack Malone îi urmări cu privirea fiecare mișcare.

Șase metri, patru metri...

Fără niciun avertisment, armăsarul îi sări în față.

Totul se petrecuse prea repede. Un strigăt ascuțit își croi drum prin pieptul Oliviei în momentul în care armăsarul se opri brusc, la doar câțiva centimetri de Ridley. Bărbatul părea încordat și gata să atace, însă continuă să fluiera melodia, încet și suav.

Scena se repetă de câteva ori, asemeni unui dans terifiant. De fiecare dată, armăsarul se apropia tot mai tare de Ridley, testându-i curajul, și de fiecare dată, Ridley părea gata să atace. Până când, într-un final, armăsarul capitulă la picioarele lui, prea ostenit să mai încerce. Olivia privea nedumerită – cu nervii încordați și cu trupul secătuit de puteri – cum Ridley pășea răbdător și hotărât înspre armăsar. *Nu, Ridley, nu face asta...*

Fără nicio ezitare, Ridley ajunse lângă el, continuând să fluiera încet și suav.

Armăsarul îl lăsa să se apropie.

Ridley apucă hamul calului pursânge și, secunde în șir, omul și bestia se holbară unul în ochii celuilalt. Olivia nu mai văzuse așa ceva niciodată în viața ei și, judecând după expresiile de pe fețele grăjdarilor, se părea că și ei erau în același asentiment. Olivia se uită țintă la el, cu mândrie și admirație în ochi, și se întrebă dacă ceea ce simțea Ridley acum, era ceea ce simțise ea atunci când îi învățase pe Jimmy și Jolene să scrie și să citească pentru prima dată.

Gândindu-se la Jimmy și Jolene, gândul îi fugi în altă parte: la domnul Pagette. Era mijlocul lui noiembrie și nu primise nicio veste de la el sau de la terța persoană de încredere. Încercase să

accepte situația așa cum era și să meargă înainte. Dar nu putea să renunțe așa de ușor, nu din moment ce încă exista o fărâmbă de speranță în inima ei.

— A făcut o treabă bună, spuse Ike cel Mare, de lângă ea. Nu-i așa, doamnă?

— Da, într-adevăr.

— Și... dacă îmi permiteți să vă spun asta, doamnă Aberdeen, spuse el blând, și dumneavoastră faceți o treabă bună, ocupându-vă de Jimmy și Jolene.

Olivia se întoarse, privind țintă la matahala de bărbat ce se afla lângă ea, și simți licărirea de speranță arzând și mai tare. Cine știe, poate *el* era persoana de contact a domnului Pagette.— Soția mea are numai cuvinte de laudă la adresa dumneavoastră, doamnă.

— Ce drăguț din partea ei. Vreau să știi că și ea, la rândul ei, are toată admirația mea.

Bărbatul îi zâmbi, iar Olivia așteptă preț de câteva secunde. Se întrebă în sine ei dacă bărbatul avea de gând să spună ceva referitor la școala de sclavi liberi. Poate va vorbi de ea într-un mod subtil și secretos.

— Ei bine, trebuie să mă apuc de treabă. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă.

Oliviei i se tăie avântul.

— Armăsarii aceștia sunt niște creaturi fascinante, nu-i așa, doamnă Aberdeen?

Fără să-și dea seama a cui era vocea din spatele ei, Olivia își întoarse privirea.

— *Colonele Burcham?* spuse ea, clipind din ochi.

Colonelul își miji ușor ochii. Olivia era conștientă că tonul din vocea ei trădase o oarecare nemulțumire.

— Ce faceți aici? M-mă refer... în oraș? În ultima scrisoare ați spus că...

— Știu. Am spus decembrie. Dar sunt de părere că – exact ca într-o luptă de pe front – un crâmpoi de surprindere poate avea efecte benefice. Omul caută cu privirea persoana din spatele ei.

— Grăjdarul ăla... cum îl cheamă mai exact?

Olivia îi urmări traiectoria privirii și oftă îmbufnată.

— Acela e Ridley Cooper și e unul dintre *intendenții* generalului Harding care lucrează aici, la Belle Meade. Nu e nicidecum un grăjdar.

Colonelul afișă un zâmbet.

— Un intendent care lucrează cu armăsarii, într-un grajd. Bărbatul privi țință la ea de parcă își scosese în relief punctul de vedere.

Aversiunea Oliviei față de acest bărbat crescuse însutit.

— E totul în regulă, doamnă Aberdeen?

Olivia se întoarse și observă că Ike cel Mare era încă acolo. Bărbatul își pironi atenția asupra colonelului ce părea vizibil deranjat de întrebare.

— Da, totul e în regulă, șopti ea. Își aminti de comentariile dezagreabile pe care colonelul le rostise în seara în care cinaseră împreună și felul în care se purtase cu Susanna. Olivia se întrebă – văzând expresia de pe chipul lui Ike cel Mare – dacă Susanna îi împărtășise ceva soțului ei cu privire la remarcile tăioase ale colonelului.

— Poți să pleci acum, i-o tăie colonelul, făcând un pas în față și fluturând din mână. Treci înapoi la treabă. Voi avea eu grijă de această doamnă.

Auzind tonul înfumurat al bărbatului, Olivia se înfioră în sinea ei și – rușinată de gestul colonelului, chiar dacă acesta nu părea să se simtă deloc vinovat – privi înspre Ike cel Mare, încercând să mimeze o expresie împăciuitoare. Apoi îl zări pe generalul Harding călare pe armăsarul lui, privind atent de pe vârful dealului și înțelese fără nicio urmă de îndoială că vizita colonelului nu fusese o surpriză pentru el.

Colonelul îi întinse brațul, iar Olivia – cu nervii încordați, însă nedorind să iște o dispută – acceptă numaidecât.

În zadar. Olivia împinse la o parte pătura. Nu putea să doarmă. Nu din moment ce generalul și colonelul stăteau pe veranda de sub fereastra dormitorului ei, lângă biroul generalului, fumând trabucuri și împărtășind povești din timpul războiului. Insa nu din această cauză nu putea dormi. Era îngrijorată pentru Ridley

și pentru starea lui de sănătate. Cu ceva timp în urmă, Olivia auzise că unchiul Bob o chemase pe Rachel să îi coase lui Ridley tăietura pe care o căpătase la cap. Se părea că rana fusese mult mai adâncă decât lăsase bărbatul să se înțeleagă.

Om prost și fără pic de cuget.

În timpul cinei, generalul Harding găsisese de cuviință să împărtășească în detaliu incidentul, cu același entuziasm cu care relatase povestea lui Davy Crockett. Dar Olivia nu fusese deloc antrenată în această discuție.

— Băgați bine de seamă ceea ce urmează să vă spun, spuse el, ridicând paharul. Oameni de la mile depărtare vor veni să îl vadă pe „bărbatul care a fost lovit în cap de Jack Malone... și care a supraviețuit pentru a spune povestea mai departe”. L-am rugat deja pe domnul Cooper să se ocupe de organizarea vânzării anuale de cârlani ce va avea loc în luna iunie. Ba mai mult... mă voi asigura ca el să conducă armăsarul de neprețuit al Belle Meade-ului în mijlocul scenei. Vreau să-i văd pe *amândoi* făcând o plecăciune înaintea publicului.

Comentariile – deși nu fuseseră exprimate în mod insolent, Olivia știa asta – atrăseseră zâmbetele celor de la masă. Dar ceea ce spusese generalul pe urmă născuse în ea o nouă speranță. Poate că Ridley s-ar decide să rămână la Belle Meade în cele din urmă, dacă ar primi imboldul corespunzător.

— Ridley Cooper se dovedește a fi un intendent foarte iscusit. Ceilalți oameni îl privesc cu respect și îl ascultă în toate privințele. După părerea mea, omul acesta ar putea avea parte de un viitor strălucit aici la Belle Meade.

Colonelul Burcham, ce stătuse lângă ea la masă, se aplecase înspre ea pentru a-i șopti ceva la ureche.

— Hmmm... se prea poate, dar un om care organizează o vânzare de cârlani și plimbă un cal de colo colo... e tot un grăjdar în ochii mei.

Simplul gând stârni din nou un sentiment de furie în inima ei. Colonelul Bryant Burcham se asemena tot mai mult cu Charles. Poate că în ochii unei alte persoane, bărbatul era un om neînfricat și chipeș. Un om cu avere. Un om pentru care merita să lupti. Dar de fiecare dată când bărbatul o atingea... pe șale ori de câte

ori pășea înaintea lui pe poartă; în timpul cinei, atunci când își frecase cotul de al ei; modul în care întotdeauna, *întotdeauna* îi oferea brațul, trăgând-o mai aproape de el – așa de aproape încât pieptul ei se lovea de mâna lui. Se înfioră în sinea ei. Parcă-l simțea din nou pe Charles atingând-o.

Olivia împinse la o parte pătura și coborî din pat. Cămașa de noapte stătea lipită de corpul ei. Odată cu luna noiembrie, apăruseră temperaturile reci și ploioase. Dar astăzi, așa cum se întâmpla de regulă în această lună a anului, vara își vârî din nou capul pe fereastră, iar aerul din camera ei părea sufocant. Așezată în dreptul ferestrei care avea în prim-plan vechea baracă a bătrânului Harding, Olivia inspiră adânc aerul de noapte și își *flutură* cămașa de noapte, așa cum obișnuia mama ei să zică. Ridică în valuri materialul pentru a lăsa aerul să pătrundă și se bucură câteva secunde pasagere de preafericita și divina răcoare a nopții.

Cu siguranță era trecut de miezul nopții. Era întuneric în toată baraca, cu excepția unei ferestre din față, în care se oglindea o licărire slabă a unei lămpi. Se întreba în sinea ei dacă Ridley era încă treaz. Mai mult ca sigur că nu. Cu siguranță Rachel îi dăduse ceva care să-l ajute să doarmă. Chiar și așa, își dorea să vadă cu ochii ei că bărbatul era în regulă. Se obișnuise să petreacă timp cu el și îi ducea dorul ori de câte ori era departe de el.

Cum era acum.

Privi în treacăt în spatele ei, la fereastra de pe peretele adiacent și auzi vocea colonelului Burcham. Nu înțelegea de ce generalul și colonelul nu se retrăseseră în bibliotecă pentru mica lor *suetă* militară *tête-à-tête*. Dacă bărbații nu s-ar fi aflat pe verandă, Olivia ar fi coborât și urcat scările pe furiș, fără ca nimeni să o vadă. Mai ales acum, când Elizabeth se culcase mai repede, istovită de activitățile întregii zile. Dar scările dădeau direct înspre veranda de lângă biroul generalului, acolo unde se aflau acum cei doi bărbați, retrăind momentele lor de glorie.

Oftând adânc, Olivia se întoarse spre fereastră. Privirea i se opri asupra glicinei, a cărei flori pieriseră de mult. Apoi privi la grinda cu zăbrele. Tiptil și domol, o idee prinse contur în mintea ei. O idee ce parcă fusese concepută dintotdeauna în gândul

ei, dar care așteptase momentul potrivit pentru a ieși la iveală. Auzind clar și răspicat dorința inimii ei, Olivia se trase înapoi de lângă fereastră.

Nu... nu putea face asta. Ridley nu era aici să o prindă dacă va cădea. *Dar – îi șopti o voce interioară – nici ultima dată nu ai căzut. Te-ai descurcat de minune.*

Totuși, Ridley fusese acolo să o ajute, iar conștiința acestui lucru îi dăduse și mai mult curaj. Acum, nu avea pe nimeni în jur și, dacă *ar fi* să cadă, ar putea rămâne ținută la pământ toată noaptea. *Nu, în niciun caz.*

Își aruncă din nou privirea pe ușă. Asta nu era adevărat. Generalul și colonelul ar auzi cu siguranță războiul și ar veni degrabă în ajutorul ei.

Și – dacă nu va fi moartă pe atunci – cu siguranță va intra într-o sumedenie de belele.

Ceea ce însemna un singur lucru...

Nu avea voie să cadă.

Niciodată nu se gândise să se furișeze pe o fereastră afară până nu venise la Belle Meade. *Până nu îl cunoscuse pe Ridley Cooper.* Totul părea floare la ureche, doar gândindu-se la el.

Olivia se strădui să se îmbrace cât putu de repede.

Capitolul 39

Olivia își vârî tivul fustei în cordonul din jurul taliei, așa cum o instruisese Ridley, iar apoi apucă strâns de pervazul ferestrei, cu mâinile transpirate. Frânturi din discuția generalului și a colonelului răsunau dintr-un colț al verandei situate sub ea, iar Olivia simți un miros puternic de trabuc. Nu o deranja mirosul pipei, însă fumul de trabuc îi întorcea stomacul pe dos.

Își scoase capul afară pe fereastră și inspiră adânc de câteva ori. Orice licărire de curaj părea să se stingă încet, lăsând loc îndoielii. Își aminti de rugăciunile rostite de Bob Green în biserică și înălță o rugăciune scurtă în gândul ei. Nu știa foarte multe despre unchiul Bob, dar de un lucru era sigură: omul avea o relație solidă cu Cel atotputernic, pe care nu mulți din jurul lui o aveau. Olivia nu mai întâlnise o persoană care să vorbească așa de deschis cu Creatorul cum o făcea bărbatul acesta.

Își vârî piciorul afară pe fereastră – inima îi zvâcnea gata să-i sară din piept – și i se păru că aude vocea caldă a lui Ridley în mintea ei. *Nu te uita în jos, fii doar atentă unde îți așezi celălalt picior.*

Se agăță de grindă cu toată puterea și reuși să găsească un punct de sprijin pentru piciorul ei. Apoi, auzind sfatul tăcut al lui Ridley, se lăsă cu toată greutatea pe el, asigurându-se că e grinda cu zăbrele și nu vița-de-vie. Cu mâna stângă, apucă strâns grila-jul și luă o gură de aer. Aerul de afară era mult mai răcoros decât cel din camera ei. Adora briza nopții – însă nu se putea bucura de ea decât în parte. Își linse ușor buzele și simți gustul amar al fricii. Își închise o clipă ochii.

Putea să facă asta. O făcuse și înainte.

Aționând împotriva instinctelor ei, Olivia reuși să își scoată și celălalt picior afară pe fereastră și, pentru prima dată în viața ei, și-ar fi dorit ca femeile să aibă dreptul să poarte pantaloni. Măcar atunci când coboară treptele...

Fără să vrea, își luă mâna dreaptă de pe pervazul ferestrei și alunecă numaidecât.

Trupul ei se arcui peste grindă, iar lipsa de stabilitate îi paraliză toate simțurile. Deși nu durase mai mult de o secundă, două, totuși, momentul păruse o eternitate în ochii ei. Olivia privi în treacăt la pământul de dedesubt și regretă îndată că o făcuse. Din impuls, se gândi să se cațere pe fereastră înapoi în cameră, dar știa că nu avea decât o singură opțiune la dispoziție.

Încercă să prindă strâns de ceva, însă se lovi crâncen de grindă.

Crengile îi sfâșiară palma dreaptă. Se chinui să se rezeme, dar ceva ascuțit îi străpunse și mai tare pielea moale a palmei sale. Totuși, nu lăsă din mână grinda, ci se sforță să își așeze piciorul drept pe o treaptă. Într-un final, reuși să o facă, și – cu trupul tremurând de emoție – își propti fruntea de vița-de-vie, ținând strâns de ea.

— Oh, scumpe Isuse, spuse cu răsuflarea tăiată, așa cum unchiul Bob obișnuia să spună. Se îndoia că inima ei își va recăpăta vreodată ritmul normal al bățăilor.

Stătu nemișcată câteva momente, încercând să-și oprească tremurul din mâini și din picioare – se aștepta ca generalul Harding și colonelul Burcham să apară după colț în orice secundă. Se părea că bărbații încetaseră să mai vorbească. Totuși, Olivia nu putea auzi mai nimic din cauza vuietului puternic din urechi. Așa că așteptă. Cu fiecare bătaie a inimii, mâinile ei pierdeau din putere. Putea să urce înapoi în cameră sau să coboare grinda. Dar nu putea rămâne acolo.

În cele din urmă, auzi râsete. Nu știa care ofițer decorat al Confederației era persoana în cauză. Nu avea de gând să se cațere înapoi pe fereastră, nu după ce ajunsese așa de departe și după ce riscase atâta. Coborî restul treptelor fără nicio dificultate. Simțea de parcă trupul ei știa dinainte ce trebuia să facă. În momentul în care atinse pământul – cu picioarele tremurânde și cu degetele îndurerate – își desprinse fusta din cordon și își

ridică privirea. Nu era dornică să se întoarcă pe același drum, dar măcar se convinsese că era în stare să o facă. Palma dreaptă o ardea de durere și era toată lipicioasă de la seva viței-de-vie. Dar nu avea timp de asta acum.

Cel puțin putea să spună că reușise să coboare victorioasă grinda cu zăbrele!

Chiar și în lumina caldă a lunii, pajiștea din jurul conacului părea mai întunecată decât fusese atunci când se plimbase cu Ridley. Olivia căută cu privirea omul care făcea rondul de pază. Nu era nimeni în jur. Totuși o liniștea să știe că nu era de una singură afară. Pași de-a lungul pajiștii în direcția barăcii vechi. Neliniștea din inima ei crescuse din nou și se decise să calce cât mai apăsător prin lanul de iarbă, nedorind să ia prin surprindere vreun animal care nu era un amator de surprize. Chiar și la o depărtare bunicică de baracă, Olivia zări lumina plăpândă din dreptul ferestrei. Pe măsură ce se apropie, simți un miros de tutun amestecat cu cireșe și încă ceva familiar. La capătul celălalt al pipei era Bob Green.

Bărbatul se ridică în picioare de pe scaunul pe care șezuse pe verandă.

— Doamnă Aberdeen? șopti el. Unchiul făcu câțiva pași în față. Dumneavoastră sunteți, doamnă?

— Da, unchiule Bob, eu sunt. Asemeni bărbatului, Olivia vorbi pe un ton blând și coborât, neștiind dacă Ridley era treaz sau nu. Urcă în liniște scările verandei.

Unchiul Bob privi în depărtare, dincolo de ea.

— Totul e în regulă la conac?

— Oh, da. Totul e în regulă. Am venit doar să văd cum se simte domnul Cooper. Dacă e bine.

Unchiul Bob întârzie să răspundă, iar curgerea nestingherită și melodioasă a pâraului rupse tăcerea ce se așternu între ei.

— Ați străbătut atâta drum? șopti el. În întunericul acesta beznă? De una singură?

Olivia afișă un zâmbet larg, mândră de ea însăși.

— Da, domnule. De una singură.

Bărbatul surâse blând și la fel făcu și ea. Olivia evită să spună că se cățăraseră pe grinda de zăbrele, dar avea sentimentul

că unchiul ar fi fost de-a dreptul impresionat dacă ar fi fost în cunoștință de cauză.

— Ei bine, haideți înăuntru atunci. Ultima dată când am fost la el era încă treaz.

Nu o dată se plimbase pe lângă baraca bătrânului Harding, dar niciodată nu o văzuse așa de îndeaproape. Veranda dădea înspre un pasaj acoperit ce împărțea baraca în două. Olivia îl urmă din spate pe unchiul Bob, îndreptându-se spre partea stângă a colibei. O singură lampă cu ulei lumina întreaga încăpere. Ridley stătea culcat pe un pat așezat lângă vatră, cu ochii închiși. Dacă nu ar fi văzut scoica din mâna lui dreaptă, Olivia ar fi fost sigură că bărbatul doarme dus.

Sunetul melodic al pâraului era mai pronunțat înăuntru decât fusese afară pe verandă și, zărind fereastra deschisă din dosul camerei, Olivia înțelese și de ce. Își întoarse privirea la Ridley, la salteaua subțire ticsită cu paie și la pătură făcută sul de sub capul bărbatului. Preț de o clipă, gândul îi fugi la propriul ei dormitor din casa familiei Harding – asemănător cu cel din casa copilăriei ei și cu cel pe care-l împărțise cu Charles – la patul înfocat și îndesat zilnic de servitori cu pufuri și pene de gâscă. Niciodată nu se gândise la asta.

Până acum.

— Ridley, a venit cineva să-ți țină companie.

Ridley surâse blând și își păstră ochii închiși.

— Cu siguranță că da. Oare Jack Malone... a venit să-și termine treaba?

— Nu chiar, spuse Olivia. Dar având în vedere robustețea de care ai dat dovadă azi, nu cred că ai avea nimic împotrivă.

Ridley își deschise de îndată ochii.

— Olivia? Bărbatul încercă să se ridice, însă se opri brusc, luându-se cu mâinile de cap.

— Te rog, nu încerca să te ridici, Ridley. Olivia veni mai aproape de pat. Oricum, nu vreau să stau mai mult de un minut sau două, spuse femeia, privind în treacăt la unchiul Bob. Am venit să văd cum te simți după... *spectacolul* tău din această după-masă. M-ai băgat în toți sperieții.

Ridley zâmbi numaidecât.

– Te-ai speriat chiar așa de tare?

Olivia încuviință din cap.

– M-am speriat că armăsarul va păți ceva.

Unchiul Bob izbucni în râsete.

Ridley se lăsă înapoi pe pat și schiță o expresie dojenitoare.

– Ești o femeie fără inimă. Ai venit până aici numai ca să mă enervezi. Mai ales acum, când îmi explodează capul de durere.

Cuvintele lui îi înduioșară inima. Era modul lui de a-i mulțumi că venise. Auzind târșăitul unor pași, Olivia privi în spate și îl zări pe unchiul Bob stând afară lângă ușă. Bărbatul dădu din cap, iar apoi plecă lăsând ușa întredeschisă.

Olivia cuprinse cu privirea întreaga încăpere. *Rustică* era un cuvânt ce descria baraca îndeajuns de bine, dar poate și acesta era un pic prea generos. Pereții erau făcuți din lambriuri, la fel și podeaua, iar o masă mică, cu trei scaune alăturate, era așezată în partea stângă a camerei, lângă fereastră. Un ceas decora peretele de deasupra, iar în apropiere se afla un cârlig pe care stătea agățat un lighean ponosit. Poate se datora faptului că locuise la conac de câteva luni deja, dar baraca părea așa de mică și neîncăpătoare. Olivia nu își putea ține în frâu gândul, care se îndreptă spre...

– Aici s-a născut generalul William Giles Harding?

– Bine ai venit la umilul nostru sălaș.

– E foarte frumos, se repezi ea să spună și, citind expresia de pe fața lui, era clar că bărbatul îi citise gândurile. Și totuși, nu părea cătuși de puțin deranjat de reacția ei.

Ridley se întoarse ușor pe o parte.

– Cu siguranță generalul și doamna Harding dorm duși în seara asta de ai reușit să cobori pe furiș scările.

– Cine ți-a spus că am folosit scările?

Zâmbetul de pe fața lui păli în fața îndoielii și a neîncrederii. Ridley se ridică ușor, proptindu-se în cot.

– Olivia Aberdeen, *te rog*, nu îmi spune că te-ai cățărat pe grinda de zăbrele de una singură.

– Bine, atunci nu îți spun. Olivia zâmbi delicat și ridică din umeri. Și totuși, am făcut-o!

Bărbatul oftă adânc.

— Îți dai seama ce riscant ar fi putut fi pentru tine? Ai fi putut să...

— Ridley Cooper! spuse ea pufăind. Mă așteptam să fii mândru de mine!

— Mândru de faptul că ai fi putut să-ți rupi gâtul...

— Cum rămâne cu „cățăratul” e ca o plimbare, doar că urci și cobori?

— Asta e cu totul altceva, Olivia. Atunci am fost eu acolo în caz că...

— Și cum rămâne cu „vreau să știi că ești în stare să faci asta”? Sau și asta a fost valabilă doar atunci?

Ridley se holbă la ea câteva secunde și își masă tâmpla stângă.

— Dintre toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată, tu ești de departe cea mai încăpățânată.

Nu o spuse ca un compliment, Olivia era sigură de asta, și totuși, nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ăsta cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Expresia lui ascundea o urmă de jovialitate. Bărbatul scoase un oftat și se lăsă din nou pe spate.

— Tu o să mă bagi în mormânt, femeie.

Olivia izbucni în râsete. Nu era sigură ce intenționase bărbatul să spună prin asta, dar îi plăcea să creadă că ține îndeajuns de mult la ea pentru ca viața lui să atârne într-un fir de ață din cauza faptelor ei. Văzu în treacăt un scaun acoperit cu paie așezat lângă vatră. Părea învechit și încovoiat sub povara trecerii timpului. Totuși, nu își pierduse de tot rezistența și robustețea. Olivia trase scaunul mai aproape de pat și se așeză cu grijă în el, tresărind ușor la durerea ce o fulgeră în mâna dreaptă. Își coborî privirea la rana din palmă, însă regretă de îndată că o făcuse. O creștătură urâtă, de mărimea unui deget ieși la iveală. Era toată acoperită de un cheag de sânge. *Vița-de-vie*... Se pare că lichidul lipicios de pe mână nu fusese sevă. S-a terminat cu victoria pe care o simțise cu câteva momente în urmă. Olivia își ascunse mâna în poală, nedorind ca el să observe ceva.

— Sper că ai reușit să cinezi, spuse ea, regretând că nu-i adusesese ceva de mâncare. Măcar dacă s-ar fi gândit la asta înainte să vină aici.

— Sigur că da. Betsy ne-a adus ceva de mâncare, mie și unchiului Bob. Ridley făcu un gest cu mâna. A făcut biscuiții aceia care-ți plac ție. Ne-au mai rămas câțiva. Servește-te liniștită, dacă vrei.

Olivia zări pe masă o farfurie acoperită cu o bucată de pânză.

— Ești sigur?

Ridley zâmbi larg și se uită țintă la ea.

— Foarte sigur. Dar numai după ce mă ajuți să mă ridic.

— Mă obligi să *lucrez* pentru un biscuit?

— Poți fi sigură de asta. Nu sunt niște biscuiți oarecare.

Atentă la rana din palmă, Olivia îl ajută să se ridice în poziția de șezut, iar apoi luă o pătură subțire și o făcu sul, așezând-o în spatele lui pentru a-i oferi suport.

— Mulțumesc. Ridley se lăsă pe spate. E mult mai bine.

— Unde sunt copcile?

Ridley arată spre partea dreaptă a capului.

— Sunt doar nouă sau zece.

— Doar nouă sau zece? Olivia servi un biscuit, folosindu-se de mâna stângă, iar apoi își reocupă locul pe scaun.

Amândoi se lăsară învăluiți de o liniște adâncă.

— Mulțumesc că ai venit să mă vezi, Olivia. În ciuda felului în care te-ai furișat afară.

Olivia îi aruncă o privire vioaie.

— Știi că ceea ce faci tu acum e de-a dreptul scandalos. Să pătrunzi de una singură în locuința unui burlac.

Modul în care o spuse o făcu să zâmbească. Dar realizează fără nicio umbră de îndoială, că bărbatul avea perfectă dreptate. Olivia scrută cu privirea întreaga încăpere. Nu mai intrase în dormitorul unui bărbat necăsătorit până acum. Era un sentiment de rebeliune, ce trecea dincolo de orice limită a bunei-cuviințe. Dar ce o surprindea cel mai tare era faptul că nu se gândise la asta până acum. Era cu totul o altă femeie atunci când se afla în preajma lui Ridley Cooper. Și începea să îi placă ceea ce devenea atunci când era cu el. Dar suferea să îl vadă în starea asta.

— Puteai să mori azi, spuse ea blând.

Ridley se uită în ochii ei.

— Dar nu am făcut-o.

— Nu ai fost departe.

— Și totuși... *nu am murit.*

Tonul din vocea bărbatului era ferm și categoric, însă privirea din ochii lui împărtășea neliniștea ei. Ba chiar o aprecia. Iar asta era destul pentru ea. Cel puțin pentru moment.

Olivia luă ultima îmbucătură din biscuit și scutură firimiturile din poala ei. O durere crâncenă îi fulgeră mâna dreaptă.

— Din câte am auzit de la generalul Harding, tu te vei ocupa de organizarea vânzării de cârlani. Omul a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta.

— Serios?

Olivia încuviință din cap.

— Mă bucur să aud asta. Și deși sunt recunoscător pentru această oportunitate... Ridley suspină ușor, zâmbind pe jumătate. Nu mă amăgesc singur, gândindu-mă că eu voi fi singurul responsabil. Amândoi știm bine cine dictează lucrurile pe aici.

Olivia dădu aprobator din cap.

— Totuși, m-a pus „responsabil” într-o chestiune. Trebuie să analizez cum putem vinde acești cârlani, astfel încât să obținem cele mai mari vânzări din această regiune.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu sunt încă sigur. Am ceva idei în minte, dar mă bucur că mai am un pic de timp la dispoziție.

— Cine știe, poate ideile tale vor fi așa de strălucite, încât generalul îți va face o ofertă pe care nu o vei putea refuza în cele din urmă. Olivia își potrivi tonul din voce, încercând să pară cât se poate de naturală. Fie asta, fie... vei ajunge să îndrăgești locul acesta că, odată cu sosirea lunii iunie, nu-ți vei mai dori să pleci de la Belle Meade.

Ridley privi țintă în ochii ei, cu o intensitate ce se năștea din conștiința unui adevăr pe care Olivia îl cunoștea deja.

— Odată cu venirea lunii iunie, Olivia... Ridley înghiți în sec. Indiferent ce se va întâmpla la vânzarea de cârlani, eu *voi* porni înspre vest. Sper că nu te-am făcut vreodată să crezi contrariul.

Glasul lui molcom și sinceritatea ce i se citea pe chip erau covârșitoare. Olivia își coborî privirea. Nu putea să-l privească drept în ochi. Văzu din nou scoica, adăpostită în mâna lui.

Olivia făcu un semn cu mâna, dornică să schimbe subiectul.

— Mă întrebam dacă o mai porți cu tine.

Ridley ridică scoica.

— Bineînțeles că da. Niciodată nu mă voi despărți de ea. Cel puțin nu din propria voință.

Ridley privi în treacăt la scoică, iar apoi din nou la ea. Olivia dădu din cap și luă în mână scoica.

Era așa de frumoasă, exact așa cum și-o amintise. Partea dinăuntru era netedă și o putea simți mângâind-o cu degetul ei mare și avea o culoare trandafirie, ca zorii dimineții. Își trecu unghia degetului mare peste cutele din exterior. *Una, două, trei...*

— Douăzeci și opt, spuse el. Sunt douăzeci și opt de cute.

Ridley se aplecă în față și aranjă pătura din spatele lui. Olivia se opri din numărat și se pregăti să-l ajute, însă Ridley ridică o mână.

Olivia continuă să socotească liniile fine.

— Douăzeci și șase, douăzeci și șapte... douăzeci și opt! Ai dreptate!

— Nu pot să cred că te-ai îndoit de mine, Olivia. Ridley își păstră expresia solemnă, însă tonul jucăuș din voce îl dădu de gol.

— Nu e asta... doar am vrut să fiu sigură.

— Exact asta am spus și eu.

Ignorând comentariul lui, Olivia studie cu atenție scoica.

— Ai spus că ai găsit-o pe plajă, în apropierea casei tale.

— Așa e. Ridley își rezemă capul de căpătâiul patului și își închise ochii. Ceasul de pe peretele din spatele ei puncta fiecare secundă. În ziua în care am plecat pentru a mă înrola în armată... am ieșit pentru ultima oară la plimbare pe plajă. Erau ultimele ore ale după-amiezii, iar valurile mării se izbeau puternic de stâncile din jur. Soarele își oglindea fața în apa albastră. Mi-am coborât privirea și am văzut-o acolo. De atunci încolo, o port tot timpul cu mine.

Tonul îi era încărcat de oboseală și tristețe. Olivia realizează că își prelungea șederea mai mult decât intenționase.

Se ridică în picioare de pe scaun.

— Îmi pare rău. Am stat mai mult decât ar fi trebuit. Te las să te odihnești acum.

Olivia îi înmână scoica, iar Ridley o luă numaidecât, însă se întinse să apuce mâna ei dreaptă și își trecu degetele prin ea.

— Olivia, eu...

Olivia rămase fără răsuflare și își trase palma din mâna lui.

Ridley privi țintă la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Olivia scutură din cap și se stăpâni să facă o grimasă.

— Nimic.

— Te-am rănit cumva?

— Sunt în regulă Ridley, sunt doar... Ridley se întinse să o prindă din nou de mână, însă Olivia își duse mâna la spate.

Ridley își ajustă poziția și își aplecă privirea.

— Vreau să-ți văd mâna.

— Nu ai ce să vezi. M-am zgâriat un pic când am...

— Olivia, șopti el. Te rog.

Îngrozită să citească expresia ți-am-spus-eu pe fața lui – o privire pe care o văzuse de nenumărate ori pe chipul lui Charles – totuși, Olivia făcu cum i se ceruse.

Ridley îi întoarse mâna cu palma în sus.

— Oh, Olivia...

Femeia încercă să-și încleșteze degetele însă bărbatul o împiedică să facă asta.

— Te-ai zgâriat coborând grinda cu zăbrele?

— Da. Olivia oftă agitată. Dă-i bătaie. Spune-mi că nu ar fi trebuit să fac asta. Spune-mi că sunt o proastă și că nu...

Ridley își coborî picioarele peste marginea patului.

Olivia înlemni.

— Ce faci?

— Stai jos. Bărbatul arată spre scaunul de lângă pat și pași agale înspre un colț al mesei, luă ulciorul și turnă apă în lighean, iar apoi luă câteva bucăți de pânză în mână și le așeză pe pat.

Dându-și seama de intenția bărbatului, Olivia scutură din cap.

— Nu, Ridley. Treci înapoi în pat.

— Stai jos. Ridley privi țintă la scaun, iar apoi la ea, oferindu-i un zâmbet. Până nu mă prăbușesc la pământ.

Olivia își reocupă locul pe scaun.

Ridley îngenunche lângă ea, luă mâna ei într-a lui și șterse cu cărpa petele uscate de sânge. Mișcările lui erau blânde și afectu-oase. Însă, chiar și așa, durerea o fulgeră din cap până-n picioare. Ochii i se umplură de lacrimi, mai degrabă datorită delicateții lui, decât a durerii.

— Îmi pare rău că apa e așa de rece, spuse el blând.

— Nu contează, șopti ea.

— Nu cred că trebuie cusută, dar dacă Rachel va fi de altă părere... Ridley își ridică privirea. Ia o înghițitură sau două din cidrul ei. Bărbatul făcu din ochi. Nu vei simți mai nimic.

Olivia izbucni în râsete înghițindu-și lacrimile.

Rana, odată curățată, începu să sângereze din nou, însă Ridley apăsă blând deasupra ei până se opri, iar apoi aplică alifie pe palma ei. Mirosul era asemănător cu amestecul preparat de Rachel pentru rănilor de la picioare. Ridley îi înveli palma într-o bucată curată de pânză și o înnodă la capete.

— Gata. Asta te va ajuta până dimineață.

Ridley puse deoparte cărpele mânjite și ligheanul cu apă ruginie, apoi se ridică încet în picioare, închizându-și ochii preț de o secundă, după care o ajută pe Olivia să se ridice. O sărută dulce pe frunte, iar Olivia își vârî mâinile în jurul lui. I se părea atât de natural să-l îmbrățișeze, iar în momentul în care Ridley o cuprinse cu brațele... nu se simțise niciodată mai în siguranță. Și... mai iubită.

Ridley o petrecu afară. Veranda din față era pustie. S-ar părea că unchiul Bob se decise să meargă la culcare până la urmă.

— Te însoțesc eu până acasă.

Olivia îl prinse ușor de braț.

— Nu. Vei ajunge la jumătatea drumului și vei leșina acolo. Și ce ne facem apoi?

— Nu te pot lăsa să mergi de una singură sau să urci grinda cu mâna rănită. Trebuie să mă asigur că ajungi teafără în camera ta.

— Te anunț când am ajuns. Voi urca scările din față, iar apoi voi flutura lampa în fața ferestrei ca să vezi că am ajuns cu bine.

Olivia începu să coboare scările verandei.

— Olivia?

Femeia se opri brusc.

— Sunt mândru de tine pentru că ai coborât grinda cu zăbrele de una singură. Deși ai fi putut să-ți rupi gâtul acela frumos pentru asta. Dar sincer, sunt mândru de tine.

Era întuneric beznă afară, însă Olivia văzu urma unui zâmbet pe fața lui.

— Coborârea de pe balcon a fost partea cea mai grea.

— Primul pas e întotdeauna cel mai dificil.

Olivia traversă pajiștea cât putu de repede și se furișă în casă. Întunericul învăluia fiecare colț al casei și niciun zgomot nu se auzea în surdină. Olivia urcă treptele scărilor, cu pași mărunți și domoli. Scândurile de lemn scârțâiră de câteva ori, iar Olivia rămase cu răsuflarea tăiată.

De îndată ce ajunse în camera ei, aprinse lampa, așa cum promisese și o flutură – *o dată, de două ori* – în fața ferestrei. Apoi, îl surprinse pe Ridley făcând același lucru de pe veranda din față a barăcii bătrânului Harding.

Atentă la mâna ei, se schimbă în cămașa de noapte și se ghemui în pat, gândindu-se din nou la salteaua subțire, ticsită cu paie, pe care avea să doarmă Ridley. Olivia se rugă ca bărbatul să aibă un somn dulce și însănătoșire grabnică. Își închise ochii și retrăi sentimentul care o cuprinse atunci când Ridley își vârî brațele în jurul ei. Se simțea așa de protejată și așa de...

Își deschise din nou ochii.

Întunericul din camera ei parcă se risipise treptat, în comparație cu beznă ce o învăluisese atunci când stinsese lampa, cu doar câteva momente în urmă. Un gând îi trecu prin minte și refuză să mai plece. Existau doi bărbați care stăteau la coadă să o curteze, însă Olivia nu era interesată de niciunul dintre ei. Dar persoana căreia îi încredințase inima ei, așa cum nu o mai făcuse niciodată până acum, nu prezentase niciun interes de acest fel. Deși avusesese destul timp la dispoziție – promise chiar și încurajare din partea ei – nu o ceruse încă în căsătorie. Nu îi ceruse permisiunea să o curteze. Nu ceruse absolut nimic de genul acesta. Ba din contră.

Cuvintele lui se repetară neconținut în mintea ei: *Odată cu venirea lunii iunie, indiferent ce se va întâmpla la vânzarea de cârlani, eu voi porni înspre vest.*

Întrebarea tăcută și nerostită, plutea ca un abur deasupra patului ei. Dacă ținea la ea așa cum credea Olivia, de ce nu își exprimase niciodată sentimentele în fața ei?

Se întoarse pe cealaltă parte a patului, simțind răcoarea așternutului pe care nu reușise încă să-l încălzească. Oare era din cauza faptelor săvârșite de Charles și a modului în care Olivia era percepută în societate? Însă pe cât de repede se ivi gândul în mintea ei, pe atât de repede dispăruse. Ridley nu era persoana care să pună preț pe opiniile celor din jur. Era un bărbat care nu depindea de nimeni. Acționa bazat pe propriile sale convingeri, indiferent de părerea celor din jur.

Oare era din cauza... *reținerilor lui* cu privire la Sud? Știa că războiul lăsase cicatrici adânci în inima lui. De fapt războiul își lăsase amprenta pe trecutul fiecărui bărbat, femeie și copil. Dar dezamăgirea lui, frământarea lui aveau rădăcini mult mai adânci. Văzuse aceeași neliniște pe chipul lui și în seara aceasta atunci când ținuse în mână scoica. Totuși, Sudul se schimba încet. Poate că nu pe cât de repede și-ar dori el. Dar totuși, exista o oarecare schimbare. Chiar și școlile de sclavi liberi erau o dovadă în acest sens. Ce să mai spună despre Jimmy și Jolene care învățaseră să scrie și să citească? Ridley jucase un rol important în toată această schimbare. Fără să mai punem la socoteală creșterea lefurilor pe care le obținuse în numele oamenilor de culoare. Susanna îi dezvăluise toate aceste lucruri.

Tumultul acestor gânduri ținea somnul la distanță, până când Olivia găsi răspunsul la întrebarea ei... Ridley nu dorea să rămână în Sud, dar știa mult prea bine că Olivia nu îl va însoți niciodată în ținutul Colorado. Până la urmă, omul avea dreptate. *Acesta* era locul ei, din mai multe motive. Dar Olivia știa ceva ce Ridley refuza să conștientizeze. Acesta era locul de care aparținea și *el*. Sudul era casa lui. Cel puțin, putea fi din nou. Pur și simplu, va trebui să-i dovedească asta.

Și o va face. Înainte de vânzarea de cârlani.

Capitolul 40

Ridley stătea rezemat de poarta grajdului și privea la minunata pereche ce se plimba tacticos de-a lungul moșiei. Niciodată nu-i plăcuse colonelul Burcham sau uniforma pe care bărbatul se încăpățâna să o poarte. Dar în mod special, nu îi plăcea timpul pe care acesta îl petrecea alături de Olivia. În decursul ultimelor zile, spre propria-i iritare, Ridley fusese nevoit să îndure atenția excesivă a colonelului îndreptată asupra Oliviei, dar și vizitele lui mult prea frecvente în grajduri și aroganța cu care tratase muncitorii. În special pe tânărul Jimmy.

Totuși, dacă era să se bucure de ceva – ceva ce îi oferea o plăcere deosebită – era să vadă expresiile aproape comice de pe fața Oliviei ori de câte ori femeia încerca să-l țină pe om la distanță. Chiar și acum, în timp ce mergea la pas cu el, păstra un cot distanță – dacă nu chiar două – între ei, ceva ce colonelul încerca în mod persistent să reducă, în vreme ce Olivia – la fel de persistentă – opunea rezistență.

Situația de față era aceeași. Ridley pufăi de supărare în momentul în care Burcham apucă mâna Oliviei spre a merge la braț cu ea. Cu un gust amar în gură, începu să numere secunde în anticiparea răspunsului Oliviei. Femeia nu îl dezamăgise până acum.

Unu... doi... trei... patru...cin...

Chiar la țanc, Olivia se aplecă și luă în mână o frunză, distanțându-se de colonel. Femeia studie cu atenție frunza, de parcă era o operă de artă, total diferită de frunza pe care o culese de jos cu câteva momente în urmă – imediat după ce colonelul încercase aceeași manevră inutilă. Nu încăpea îndoială că Burcham își

dăduse seama de refuzul politicos al Oliviei, dar judecând după aparențe, refuzurile ei nu îi descurajaseră eforturile.

Devenea tot mai iritat pe măsură ce privea la ei. Într-un final, Ridley se întoarce și intră înapoi în grajd. Spera cu tot dinadinsul ca acest colonel să ia în considerare aluziile Oliviei și să plece de la fermă. *Cât de repede posibil.*

Ridică de jos un căpăstru ce se desprinsese de pe un cârlig. Încetul cu încetul, începea să-și recapete echilibrul. Își trecu degetele prin cap. Rana era încă sensibilă la atingere și avea să fie așa pentru o bună bucată de vreme, dar măcar durerea crâncenă se potolise în ultimele zile.

Se duse în spatele hambarului și se alătură lui Jedediah și celorlalți grăjdari ocupați cu mânjii. Gândindu-se la vânzarea din primăvară, tot felul de idei îi treceau acum prin minte. Pe la jumătatea după-amiezii își dădu seama de un lucru: unii dintre bărbați aveau deja favoriți și favorite în rândul mânjilor și a mânzelor. Privind la grăjdarii cei mai experimentați, Ridley vedea deja o diferență în buna condiție a acestor mânji și în comportamentul îmblânzit al animalelor. Remarca aceasta îl făcu să uite un moment de vânzarea de cârlani și îl purtă cu gândul în altă parte.

Ceva vreme mai târziu, intră în boxa lui Seabird și se apucă să-i perie coama. Se lăsă în voia gândurilor sale și o idee începu să prindă contur în mintea lui. Auzi un plesnet de bici, venind de undeva din apropiere, urmat de un țipăt strident.

— Ți-am spus să o ții nemișcată, creatură puturoasă ce...

Ridley fugi în grabă și apucă în treacăt o pereche de mănuși. Se opri în cele din urmă în dreptul porții grajdului și îl surprinse pe colonelul Burcham ridicând biciul – pentru a doua oară, judecând după creștătura de sânge, lăsată în urmă de bici, pe coapsa iepei.

Jimmy se târî prin noroi și se strădui să se ridice în picioare cu ajutorul unchiului Bob.

— Colonele, vă rog, zberă copilul. Nu o bateți cu biciul, vă implor, domnule. Mă ocup eu de ea.

Unchiul Bob încercă să-l prindă pe colonel de braț, însă Burcham îl azvârli la o parte și dădu frâu liber mâniei sale.

Scoase pe gură o serie de cuvinte lipsite de pietate, iar Ridley simți cum tot sângele se înfierbântă în el. Burcham ridică biciul a treia oară, cu fața aprinsă de supărare. Fâșia subțire de piele străpunse aerul cu un șuierat ascuțit....

Însă Ridley pară lovitura. Prinse cu mânușa de celălalt capăt al biciului și trase brusc de el. Colonelul Burcham eliberă din prinsoare biciul și se împiedică ușor, dar se stăpâni să cadă. În momentul în care se întoarse și îl văzu pe Ridley, furia de pe fața bărbatului se adânci și mai tare.

Unchiul Bob se ridică în picioare, iar Jimmy porni în direcția iepei, însă Burcham sări în fața băiatului și îl prinse brutal de ceafă.

— Dacă ai fi reușit să ții în loc iapa, copil nătâng și negr...

Ridley plesni puternic din bici. Colonelul se trase de lângă băiat și apucă manșeta uniformeii sale.

— Dacă te mai atingi o dată de vreunul dintre ei, colonele, data viitoare voi plesni în piele și nu în cămașă.

Burcham părea gata să explodeze.

— Cum îndrăznești! Colonelul porni în direcția lui. Ai idee cine sunt eu și ce ți-aș putea face?

Ridley plesni din bici a doua oară, atingând ușor vârful cizmei lui Burcham. Colonelul se opri brusc.

— Nu îmi pasă cine sunteți, *domnule*. Nimeni nu are dreptul să ridice biciul la vreunul din caili generalului William Giles Harding – sau la *muncitorii* lui – aici, pe teritoriul Belle Meade-ului. Ne-am înțeles?

Ridley auzi zgomotul unor pași în urma lui și fu conștient de grăjdarii ce se adunaseră în jurul lor.

— Singurul lucru pe care l-am înțeles, *Cooper*, este că tocmai ți-ai pierdut... slujba.

Ridley zâmbi, auzind aroganța din vocea bărbatului.

— Fie ce-o fi, colonele. Dar ceva îmi spune că voi prin preajmă atunci când *dumneavoastră* veți pleca de aici. Și... Ridley privi dincolo de Burcham și făcu un semn cu capul generalului Harding ce se îndrepta cu pași repezi înspre ei. Asta cred că se va întâmpla mai repede decât vă așteptați.

Ridley se rezemă de balustrada verandei ce dădea înspre biroul generalului, retrăind sentimentul care îl cuprinsese ori de câte ori el, Alfred și Petey intraseră într-un bucluc la școală. Își închise o clipă ochii, iar gândul la frații lui născu o durere ce-i sfâșie inima. *Doamne, sper că au știut cât de mult i-am iubit și că niciodată nu am încetat să fiu mândru de ei.*

Parcurse cu privirea întreaga pajiște. Nu era surprins de gândul ce se furișase în mintea lui, cât de forma pe care o îmbrăcase. Nici măcar nu era un gând cât o rugăciune. Indiferent dacă generalul îl va da afară sau nu – Ridley afișă un zâmbet fad – va fi nevoit să își găsească o nouă locuință. S-ar părea că, baraca unchiului Bob, începuse să devină o parte din el.

Ușa biroului se deschise, iar Ridley se îndreptă de spate. Colonelul Burcham ieși afară, cu o expresie fermă și cu ochii scăpărând de supărare. Ridley se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi confruntat cu omul acesta pe câmpul de bătălie și la fel de repede se întrebă dacă nu cumva o și făcuse deja. Dar nu va ști asta niciodată.

Burcham îl împinse cu umărul, iar apoi se întoarse spre el.

— Ești o rușine pentru Confederație, Cooper.

Ridley se stăpâni să spună ceva și privi în treacăt la mâneca spintecată a colonelului.

— Ați face bine să coaseți materialul acela la loc, domnule.

— Domnule Cooper! Generalul Harding stătea rezemat de cadrul ușii. Vă rog să intrați. Acum.

Ridley făcu cum îi ceruse generalul, având senzația că i se înfinge un pumnal în spate.

Harding închise ușa în urma lui.

— Ocupați un loc.

Ridley se așeză de îndată, iar capul începu să-i zvâcnească de durere.

Generalul Harding se aplecă peste scaun gata să se așeze, însă se răzgândi și apucă cu ambele mâini spătarul.

— Domnule Cooper, nu cred că aveți idee în ce situație m-ați pus.

Ridley încuviință din cap. Se gândise și el la asta.

— A fost unul dintre ofițerii dumneavoastră superiori.

— Așa e, și un potențial partener în afaceri care – Harding râse necruțător – nu mai e nevoie să vă spun că și-a retras tot suportul.

— Îmi pare rău, domnule.

— Oare, domnule Cooper? Pentru că adineaori pe verandă nu am văzut nicio urmă de regret pe fața dumneavoastră.

Ridley se îndreaptă ușor de spate.

— Nu regret ce am făcut, domnule. Ce a făcut colonelul a fost total greșit.

— Știu că a greșit, domnule Cooper. Dar cu siguranță exista și o altă abordare care i-ar fi permis colonelului să iasă cu fața curată din încurcătură.

— Cu fața curată, domnule? A biciuit una dintre ielele dumneavoastră și cu siguranță ar fi făcut același lucru cu unchiul Bob și Jimmy dacă nu aș fi intervenit eu. Ridley se ridică în picioare. Îmi pare rău dacă faptele mele au avut repercusiuni negative asupra dumneavoastră, generale. Dar nu e treaba mea să ajut un astfel de om să iasă cu fața curată dintr-o asemenea situație. E clar că a greșit. Nu regret ce am făcut. Și cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule... Aș face oricând același lucru.

Harding își aținti privirea asupra mesei.

— Sunteți o persoană foarte încăpățânată, domnule Cooper. Iar mândria dumneavoastră este foarte bine înrădăcinată. Am știut asta încă de prima dată când v-am văzut. Dar ce nu am știut atunci a fost cât de mult are să mă coste această trăsătură de caracter, atât personal, cât și profesional.

Ridley intuia deja ce urma să zică bărbatul. Avea impresia subită că visul lui cu privire la ținutul Colorado începea să se năruie încet, la un loc cu toate realizările lui de la Belle Meade. Și totuși, procedase corect, era convins de asta. Dar omul ce alegea calea dreaptă nu avea întotdeauna parte de laudele bine-meritate, nici măcar de *cinstea cuvenită*. Războiul îl învățase asta mult prea bine.

Ridley se pregăti să plece.

— Din fericire pentru dumneavoastră, domnule Cooper...

Ridley se opri brusc.

— Acestea sunt trăsături de caracter pe care le admir nespus și, dacă veți pleca urechea la criticii mei, veți afla că și eu le împărtășesc.

Ridley se întoarse în spate.

Generalul Harding se așază în scaunul din dreptul mesei și îi indică lui Ridley să facă același lucru.

— Acum, domnule Cooper, haideți să ne apucăm de treabă. După estimările mele, nesăbuința dumneavoastră de azi m-a costat aproximativ... șapte mii de dolari. Prin urmare, sunt foarte curios să știu... Care sunt ideile dumneavoastră cu privire la vânzarea de cârlani? Și sper, pentru binele dumneavoastră, că se vor dovedi a fi profitabile.

Capitolul 41

Olivia nu își amintea să fi râs așa de mult vreodată în viața ei sau să fi văzut oameni mai dornici să găsească voieșie în viața de zi cu zi. Chiar și în zilele mai posomorâte. După evenimentele petrecute în acea după-masă, Ridley era subiectul principal de bârfă de la Belle Meade – cel puțin în rândul servitorilor – iar baraca mică a lui Julius și a lui Betsy era plină până la refuz de oameni care veniseră să îi mulțumească.

Olivia stătea rezemată de fereastră, lângă Rachel. Luă câteva înghițituri din cidru și privi încântată în vreme ce câțiva dintre bărbații care fuseseră martori la pedeapsa binemeritată a colonelului Burcham, interpretară pe rând scena din ziua aceea. Spre marea dezamăgire a lui Ridley, s-ar părea. Dar Ike cel Mare fu cel care atrase râsetele tuturor celor din jur, lăsând oamenii cu respirația întretăiată.

— Ai idee cine sunt eu, rosti cu glas tunător Ike cel Mare, imitând cuvintele rostite de colonelul Burcham. Sau ce aş putea să-ți fac eu ție?

Jimmy sări ca ars de pe scaun, fluturând un prosop deasupra capului de parcă ținea în mână un bici. Apoi își împlântă bărbia în piept și vorbi pe o voce joasă.

— Nu îmi pasă cine ești, domnule. Nimeni nu ridică biciul la caii de rasă ai generalului sau la muncitorii care locuiesc aici la Belle Meade!

Jimmy plesni din prosop și atinse cizma lui Ike, iar expresia comică combinată cu groaza de pe fața bărbatului stârni încă un val de aclamații și aplauze. Unchiul Bob izbucni în râsete și își așeză mâna pe umărul lui Ridley. Bărbatul afișă un zâmbet fad și scutură

din cap, furișând încă o privire înspre Olivia. Nu putea exprima în cuvinte cât era de mândră de el. Inima ei suspina de dorul lui.

Câteva momente mai târziu, Ridley se alătură ei.

— Se face târziu. Ești gata să plecăm?

Olivia încuviință din cap.

— Sunt gata dacă tu ești gata.

Trecură încă vreo zece minute până își luară rămas-bun de la Betsy și Julius, mulțumindu-le pentru ospitalitate. Pășind pe ușă afară, Olivia înfășură șalul strâns în jurul ei, iar Ridley îi oferi brațul. Atentă la palma bandajată, Olivia își strecură mână pe sub brațul lui. Tăietura adâncă nu avusese nevoie de nicio cusătură. O mai durea nițel, dar totuși rana începuse să se vindece destul de frumos.

Olivia o zări pe Rachel mergând agale în fața lor. Citindu-i parcă gândurile, Ridley o strigă pe nume numaidecât.

— Doamnă Norris!

Rachel se opri și îi așteptă în drum. Odată ajunși în dreptul ei, Ridley întinse cealaltă mână femeii. Cu un zâmbet larg, Rachel îl luă de braț.

— A trecut ceva timp, domnule Cooper, de când nu am mai fost însoțită de cineva așa cum dictează eticheta. Dar te rog să încetezi să mai îmi spui doamnă Norris. Mă face să mă simt mai bătrână decât aceste împrejurimi.

Cei trei râseră împreună și vorbiră tot drumul, până ajunseră într-un final la baraca lui Rachel. Femeia intră și aprinse lampa de lângă ușă.

— Vă mulțumesc că m-ați însoțit până acasă. Am avut un timp așa de minunat în seara aceasta, încât abia aștept bairamul de luna viitoare.

— *Bairam*? Olivia privi pe rând la amândoi.

Rachel zâmbi cald.

— Nu ați auzit încă de asta, doamnă?

Ridley râse blând în timp ce Olivia dădu dezaprobat din cap.

— Oh, doamnă Aberdeen... trebuie să veniți și dumneavoastră. E cea mai fastuoasă petrecere a anului. Rachel făcu din ochi. Anul acesta se va ține în seara în care familia Harding va participa la petrecerea organizată de o doamnă bogată și simandicoasă din oraș. E rândul *nostru* să ne îmbrăcăm sofisticat și să ne

comportăm de parcă am fi regii și reginele lumii. Rachel strâmbă din nas, iar apoi râse blând. Își aruncă privirea peste rochia gri a Oliviei și afișă o expresie plină de compasiune. Aveți alte rochii în afara hainelor de doliu, doamnă?

Olivia dădu reprobator din cap. Apoi, se gândi mai bine.

— Am o rochie care a fost a mamei mele. E foarte frumoasă, dar... mama mea a fost mai mică în statură decât mine. Olivia ridică din umeri. Oricum, nu contează asta. Deoarece... *oficial*, sunt încă în perioada de doliu. Se simțea ciudat să spună asta, mai ales ținându-se de braț cu Ridley. Dar acesta era purul adevăr.

Rachel o prinse ușor de mână.

— Asta e *singura* noapte din an în care uităm de tot răul din jurul nostru și ne încărcăm doar cu forțe pozitive. Și nu mi-o luați în nume de rău, doamnă... Rachel ridică din sprâncene. Dar într-o astfel de zi, niciunul dintre noi nu ar vrea să vă vadă îmbrăcată în aceste haine mohorâte și jerpelite.

Olivia chicoti ușor. Zâmbetul de pe fața lui Rachel îi umplu inima de bucurie.

— Așadar, aduceți-mi rochia mamei dumneavoastră, doamnă Aberdeen, și împreună o vom face să arate așa cum trebuie.

Olivia era recunoscătoare să petreacă câteva momente singură cu Ridley. Traversară în liniște pajiștea și se îndreptară spre casa mare. Era întuneric beznă în conac, cu excepția luminii plâpânde ce bătea dinspre fereastra dormitorului verișoarei Lizzie. Odată ajunși în dreptul scărilor, ce dădeau înspre veranda primului etaj, Ridley luă mâna Oliviei și o sărută dulce.

— Mulțumesc că ai ales să vii cu mine în seara asta, șopti el. Întreaga... *situație*... a fost așa de stânjenitoare. Ridley râse blând. Dar m-am bucurat să fii și tu acolo.

— Mulțumesc că m-ai invitat. Vreau să știi că sunt foarte mândră de tine. Olivia își coborî privirea la mâinile lor împreunate. Dar mi-ar fi plăcut să văd cu ochii mei incidentul din această după-masă. Deși... grație lui Ike cel Mare și lui Jimmy mi-am făcut deja o părere.

Ridley râse din nou.

Olivia și-ar fi dorit să-i poată destăinui bărbatului ce mult însemnase pentru ea gestul lui din ziua aceea. Dar nu îi spusese încă nimic despre dârzenia generalului Harding de a-i găsi un al doilea soț. În mod specific, colonelul Burcham. Nu era deloc dornică să discute acest subiect cu Ridley.

Colonelul Burcham plecase brusc, fără să-și ia rămas-bun de la ea, ceea ce-i insufla speranța că bărbatul renunțase la orice interes în privința ei. Mândria lui Burcham fusese adânc rănită, iar Olivia știa mult prea bine că un astfel de om, care se hrănea cu laudele și linguşelile celor din jur, era ca un animal rănit gata să atace. Ultimul lucru pe care și-l dorea Olivia era să fie în preajma unor oameni ca el.

Ridley îi cuprinse obrazul, iar Olivia se întoarse și îi sărută mâna. Ridley își întredeschise gura, oprindu-și privirea asupra buzelor ei. Olivia era sigură că bărbatul urma să o sărute. Oh, și încă cum își dorea asta. Ridley se aplecă în față, iar Olivia își închise ochii, amintindu-și de gustul dulce al săruturilor lui și dorind cu ardoare să simtă din nou mâinile lui ancorate în jurul mijlocului ei, așa cum...

Ridley îi sărută fruntea – o dată, de două ori. Olivia își deschise ochii, iar Ridley făcu un pas în spate.

— Noapte bună, Olivia, spuse el blând.

Olivia își ridică privirea și, tăinuind dezamăgirea din inima ei, schiță un zâmbet.

— Noapte bună, Ridley.

Olivia porni în direcția camerei ei. Niciodată scările nu păruseră mai abrupte ca acum.

Se opri în dreptul balustradei și urmări cu privirea silueta bărbatului în timp ce traversa pajiștea. Umbrele întunericului îl cuprinseră treptat. De îndată ce Ridley urcă ultima treaptă a verandei, se întoarse și flutură din mână, așa cum sperase Olivia că va face.

Olivia flutură la rândul ei mâna. Faptul că bărbatul refuzase să o sărute nu-i dădea dreptul să se supere așa. Însă oricât de mult se străduia, nu reușea să curme dezamăgirea din inima ei.

— Olivia?

Olivia apucă cu mâna șalul și, ridicându-și privirea, îl zări pe general pe veranda din față a casei.

— Eu și doamna Harding ne-am bucura dacă ai servi un ceai împreună cu noi. Te rog.

Olivia se opri brusc. Servise ceaiul alături de mătușa Elizabeth de nenumărate ori, în special în primele ore ale după-amiezii. Dar cu generalul Harding? Tocmai ce se întorsese din prima ei călătorie oficială de la carierele de piatră, însoțită de Ridley, și mai întâi de toate, și-ar fi dorit să se îmbroască rapid. Însă expresia imperioasă de pe fața generalului îi tăie elanul.

— Bineînțeles, spuse ea, schițând un zâmbet. Mi-ar face plăcere să servesc un ceai.

Coborând încet scările, Olivia încercă să-și imagineze veștile pe care generalul urma să i le împărtășească. Cu siguranță, nu erau vești bune. Și toate acestea, după ce petrecuse o zi minunată în compania lui Ridley. Tot drumul înspre carierele de piatră și înapoi, nu făcuseră altceva decât să-și pună unul altuia întrebări, iar apoi, fluierară pe rând ciripitul păsărilor, încercând să ghicească despre ce pasăre era vorba. Ridley venise cu ideea acestor jocuri. Omul fusese invincibil. Olivia se trezise ciripind și vorbind mai tot timpul. Într-o așa măsură că uitase să mai fie timorată în preajma cailor. Un plan pus la cale de Ridley, cu siguranță. Olivia nu regreta o secundă că acceptase munca suplimentară de la cariere. Pe lângă timpul petrecut alături de Ridley, va avea posibilitatea să fie mai darnică cu Jimmy și Jolene – și poate și cu alții.

Odată ce intrară în camera de primire, Olivia ocupă un loc pe canapea, lângă Elizabeth. Mătușa îi zâmbi afectuos. Era uluită să vadă cât de odihnită părea mătușa, mai ales după ce își jucase rolul de gazdă cu doar o săptămână în urmă. Fusese Ziua Recunoștinței, iar casa fusese plină până la refuz de prieteni și membri familiei. Zilele bune ale lui Elizabeth păreau să se înmulțească treptat.

Betsy împinse înăuntru un cărucior, iar în momentul în care Olivia văzu serviciul de ceai din argint și napolitanele cu brânză și nuci pecan ale Susannei, inima i se opri în loc. Se pare că veștile erau mai rele decât își imaginase.

— Olivia. Generalul se așează într-un scaun, vizavi de ele. Am primit o scrisoare azi. De la colonelul Burcham.

Auzind numele bărbatului, Olivia se crispă numaidecât, însă generalul ridică o mână, vrând parcă să-i spună *Te rog, lasă-mă să termin*. I se făcu dintr-odată sete, iar Olivia tânjea după o ceașcă de ceai. Dar carafa de argint, ce scotea întruna aburi, trebuie să fi fost grea, deoarece Betsy turna ceaiul încet și metodic.

— Colonelul mi-a scris ca să-mi aducă la cunoștință că, în ciuda... împrejurărilor *nefericite* care l-au constrâns să plece în grabă de la Belle Meade acu două săptămâni, e încă foarte interesat de tine și dorește să te vadă din nou, cu prima ocazie...

— Nu. Olivia scutură din cap. Nu, generale Harding, nu pot să fac asta. Olivia citi dezaprobarea vădită din ochii generalului și se grăbi să-și tempereze răspunsul ei mult prea repezit. Ce am vrut să spun, generale — Olivia o cuprinse și pe Elizabeth cu privirea — este că nu sunt interesată de colonelul Burcham și nu vreau să fiu curtată de...

— Olivia. Generalul Harding rosti cuvântul pe un ton sumbru și grăitor. Oare ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să îmi permiți să-mi exprim opinia asupra acestui subiect *în întregime*, înainte să îți impui punctul de vedere?

Cu fața toată roșie, Olivia încuviință din cap, având destul bun-simț ca să-i ofere întâietate.

— Îmi cer iertare, generale. Dimpotrivă, domnule. Aveți toată libertatea.

Betsy îi oferi o ceașcă cu ceai, iar Olivia evită să privească în ochii femeii.

— Mai aveți nevoie de altceva, doamnă Harding?

— Nu în momentul de față, Betsy. Totul e perfect. Mulțumesc. Betsy dădu din cap și părăsi de îndată camera.

Numărând secunde până când generalul avea de gând să ia din nou cuvântul, Olivia sorbi câteva înghițituri din ceai și aruncă pe furiș o privire înspre Elizabeth. Măinile lui Elizabeth erau încleștate în jurul ceștii de ceai. Mătușa avea privirea răătăcită, iar Olivia simți o urmă de regret.

Generalul își dresă în cele din urmă glasul.

— Ca tutore al tău, Olivia, vreau să te asigur de un lucru: am analizat în detaliu calitățile colonelului Burcham, atât cele profesionale, *cât și* cele personale. De asemenea, am cumpănit sentimentele exprimate în scrisoarea lui și am ajuns la concluzia că sunt sincere. Mai mult decât atât, cred cu convingere că...

Oliviei îi venea să vomite. Se chinuia să asculte, dar în același timp, se lupta să găsească cuvintele potrivite care să-l convingă pe general să-și schimbe părerea; care să-l ajute să înțeleagă, măcar în parte, durerea pe care o simțise, trăind alături de un om ca Charles Aberdeen. Iar colonelul Bryant Burcham era copia lui fidelă.

Nu va face asta. Nu din nou. Și-ar fi dorit ca mătușa Elizabeth să spună ceva, orice care să poată fi pus la socoteală în apărarea ei. Dar Elizabeth – tăcută, servilă – nu scoase niciun sunet. Însă Olivia nu o putea condamna. Știa mult prea bine prețul pe care-l plătea o femeie care-și exprima părerea în contrast cu cea a soțului ei.

— Pe mine și Burcham ne leagă o prietenie de lungă durată, după cum bine știi, Olivia. Generalul întrerupse din nou tăcerea, iar Olivia clipi repede și des pentru a-și reține lacrimile născute din mânie și frustrare. Dacă dorea să aibă un cuvânt de spus în asta, va trebui să lupte pentru acest drept. Oricât de zădărnice vor fi eforturile ei. Decizia aceasta, continuă el, nu a fost una ușoară pentru mine. Dar mi-am fondat deja părerea cu privire la acest aspect. Sunt conștient că...

Olivia inspiră adânc. Cuvintele începeau să prindă contur în mintea ei.

— ... colonelul Burcham nu e cea mai bună opțiune pentru tine.

— Generale Harding, vă respect enorm și apreciez generozitatea dumneavoastră, dar pur și simplu *nu pot* accepta să... Olivia clipi de câteva ori nedumerită. Cuvintele generalului răsunau ca un ecou în mintea ei. Și totuși, văzând încruntarea de pe fața lui, era mai mult ca sigură că-i interpretase greșit vorbele. Olivia înghiți în sec. Îmi cer scuze din nou, generale dar... ați spus cumva că *nu* credeți că domnul Burcham e cea mai bună opțiune pentru mine?

— Întocmai, Olivia. Cred că așa e mai bine pentru toate părțile implicate. Foindu-se pe scaun, generalul aruncă o privire – destul de grăitoare – înspre Elizabeth. Simplul gest destăinuie ceva ce cuvintele lui omiseră să o facă.

Olivia simți o oarecare ușurare în sinea ei. Până la urmă, s-ar părea că mătușa Elizabeth vorbise deja cu generalul în numele ei.

Generalul așază la o parte ceașca goală.

— Să ne înțelegem asupra unui lucru, Olivia... Decizia mea nu afectează cu nimic obligația și hotărârea mea de a găsi un soț potrivit pentru tine. Tocmai din această cauză, în momentul în care am crezut că Burcham și-a retras orice interes cu privire la Belle Meade și implicit la tine, am început să caut din nou.

Sentimentul de ușurare pe care Olivia îl simțise cu câteva momente în urmă pieri într-o secundă. Exista o singură persoană la care se putea referi generalul.

— Generalul Meeks, spuse ea blând, amintindu-și de trăsăturile unice ale acestui domn: *prostănac, burtos și monoton...*

— Exact! Generalul Meeks a avut impresia, instigată de colonel mai mult ca sigur, că afecțiunea ta era îndreptată spre altcineva și nu asupra lui. Cu toate acestea, i-am scris deja generalului Meeks, iar bărbatul nu a pregetat să-mi răspundă. De altfel, foarte entuziasmat. Generalul afișă un zâmbet. Poți să te aștepți la o vizită de la el, nu mai târziu de Crăciun.

Mai târziu în seara aceleiași zile, Olivia se strecură în pat, mai devreme ca de-obicei și trase în sus pătura. Călătoria înspre carierele de piatră și înapoi fusese nemaipomenită, deși obositoare, dar ceaiul servit alături de generalul Harding și Elizabeth o stoarse complet de puteri. Lacrimile nu ezitară să apară, iar Olivia își cufundă fața în pernă și începu să plângă. Chiar și acum, simțea o urmă de vinovăție. O ducea mai bine decât alții din jurul ei. Și totuși, asta nu îi curma suferința.

Își acordă un minut, vărsând torente de lacrimi – iar apoi încă unul, deoarece un minut nu-i fusese îndeajuns – după care, inspiră adânc și se lăsă ușor pe spate, hotărâtă să-și analizeze situația într-o perspectivă mai clară. Să se căsătorească cu generalul Percival Meeks nu era cel mai groaznic lucru ce i se putea întâmpla. Era conștientă de asta, mai ales după ce trăise atâția ani cu Charles. Și, judecând după ceea ce știa deja despre generalul Meeks – și bazat pe informațiile destăinuie de general în timpul

cinei din această seară – omul părea o persoană bună și cumsecade. De curând aflate că ambii membri ai familiei Harding o cunoscuseră pe Sarah, defuncta soție a bărbatului.

Douăzeci și nouă de ani...

Percival și Sarah fuseseră căsătoriți de douăzeci și nouă de ani. Numărul de ani părea o veșnicie în ochii Oliviei. Avea doar douăzeci și patru de ani, și totuși, uneori avea impresia că trăiește de când lumea.

Capul îi bubuia de durere, iar Olivia își masă ușor tâmplesle. Se rugă lui Dumnezeu să curme orice dorință care avea de-a face cu fața chipeșă, râsetele și zâmbetele singurului bărbat care reușea să-i fure concentrarea ziua și visurile noaptea. Putea să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubea. O făcuse și înainte. Dar nu ar suporta să-și trăiască întreaga viață, iubind o persoană de care ar fi nevoită să se despartă.

Nu știa de când începuse să-l iubească pe Ridley Cooper. Dar era sigură de dragostea pe care i-o purta. Omul nu o mai sărutase din ziua în care o surprinse ascunzându-se în spatele scaunului din biroul generalului Harding. Nici măcar o dată. Ei bine, nu pe buze, în orice caz. Își aminti de cuvintele pe care i le spusese Ridley în ziua aceea cu privire la turnura fustei ei și o durere crâncenă îi străpunse inima – făcând-o să plângă din nou. Olivia știa că bărbatul ținea la ea mai mult ca la o simplă prietenă. Cel puțin, o făcuse odată. Dar se pare că ceva se întâmplase de bărbatul...

O bătaie se auzi în ușă.

Olivia se ridică în șezut și rămase cu răsuflarea întretăiată. Își trase nasul de câteva ori și înghiți în sec, încercând să sune cât se poate de natural.

— Da? Cine e?

— Eu sunt, scumpa mea, mătușa Elizabeth. Aș putea vorbi cu tine un moment sau două?

— Bineînțeles. Olivia își șterse lacrimile de pe obraji și aprinse repede lampa de pe noptieră, iar apoi privi în treacăt în oglindă. Oh... arăta de-a dreptul penibil. Își aranjă părul, inspiră profund de câteva ori și încercă să-și golească mintea de toate acele gânduri împovărătoare. Afișă un zâmbet fad și deschise în cele din urmă ușa.

Capitolul 42

Mătușa Elizabeth privi atent la Olivia, iar apoi o cuprinse într-o îmbrățișare.

— Oh, Livvy, scumpa mea...

— S-sunt în regulă, șopti Olivia, deși tonul răgușit din vocea ei exprima contrariul.

Elizabeth închise ușa în urma ei și se așezară amândouă pe pat, așa cum Olivia obișnuia să facă împreună cu mama ei.

— Îmi pare rău că am venit așa de târziu, Livvy. Am vrut să vin la tine chiar după cină, să văd cum te simți după veștile din această după-masă. Dar generalul a crezut de cuviință să te las singură câteva momente. *Bărbații ăștia...* Elizabeth râse blând. Așa că am așteptat până a adormit dus.

Olivia schiță un zâmbet.

— Ce rebelă ești, mătușă Elizabeth. E de-a dreptul scandalos. Dar sincer... mulțumesc că ai venit să vezi cum mă simt. Sunt în regulă, nu-ți face griji.

Elizabeth scutură din cap.

— Scumpa mea, *nu* ești în regulă. Nu încă. Dar cu timpul, sper ca povara de pe inima ta să se ușureze.

Olivia își aplecă capul în tăcere.

— Generalul Meeks e un om cumsecade, Olivia. Oh, știu că... nu e bărbatul energic, atrăgător sau chipeș la care visează orice fată plină de viață – sau femeie tânără. Exceptând poate faptul că e putred de bogat și că are un conac deasupra unui deal. Elizabeth strânse blând mâna Oliviei. Dar e afectuos, așa cum Charles Aberdeen nu a fost niciodată. O dragoste plină de

compasiune se oglindi în ochii lui Elizabeth. Și el nu te va răni niciodată, Livvy, șopti femeia. *Niciodată.*

Lacrimi începură să apară din nou pe obrajii Oliviei.

— Știu, șopti ea. Dar... Olivia își coborî privirea. Ce mult și-ar fi dorit să-i poată spune lui Elizabeth de Ridley. Dar ce rost avea? Absolut niciunul. Și având în vedere situația de față dintre ea și Ridley, ce era de spus? Judecând după aparențe – atât cele de fațadă, cât și cele pe care le știau doar ei doi – erau prieteni. Poate cei mai buni prieteni. Însă chiar și așa... doar *prieteni.*

— Știu bine, continuă Elizabeth, că nu îți surâde să te căsătorești din nou, cel puțin nu acum. Foarte multe femei în situația ta s-ar căsători doar pentru bani. Dar tu... Elizabeth își trecu degetele peste o șuviță de păr de pe fruntea Oliviei. Tu ești diferită. Iar această calitate este vrednică de toată lauda. Aștepti mai mult de la viață, mai mult decât o simplă căsnicie. Poate îți vine greu să mă crezi, dar te înțeleg perfect. Însă realitatea rămâne aceeași... Elizabeth privi în jos. Eu și generalul nu vom fi întotdeauna aici. Iar tu ești așa de tânără, Livvy. Ai toată viața înaintea. Și trebuie să îți trăiești *propria* viață, nu viața sihastră de aici.

Olivia evită să răspundă. Îi era teamă că dacă o va face, va începe din nou să plângă.

— Când mă gândesc la fetele noastre și la lumea în care au crescut – Elizabeth afișă un zâmbet blând și melancolic – și încă mai cresc... E așa de diferită de lumea pe care am cunoscut-o eu când am fost de vârsta lor sau chiar a ta.

Vântul suieră liniștitor în fiecare colțișor al casei. În sfârșit, decembrie anunța sosirea mult așteptatei ierni.

— Vrei să-mi promiți ceva, Livvy?

Surprinsă de întrebare femeii, Olivia apucă blând mâna mătușii.

— Orice.

Elizabeth îi căută privirea.

— Mary se aseamănă așa de mult cu tine. Încă de când a fost mică și-a dorit să facă lucrurile de capul ei, să pășească pe drumuri neumblate. Total altfel decât Selene.

— Dar în asemănare cu tatăl ei, șopti Olivia.

Elizabeth încuviință din cap și își pierdu privirea în întunericul camerei.

— Nu mă îngrijorez în privința lui Selene. Selene nu va pleca niciodată de la Belle Meade. Nu că i-ar permite asta generalul, chiar dacă și-ar exprima o astfel de dorință. Femeia râse blând. Dar Mary... Mary a fost întotdeauna diferită. Are curaj și o forță interioară, ca tine. Elizabeth luă mâna Oliviei într-a ei. Te rog, promite-mi că la momentul potrivit, o vei ajuta pe să-și găsească drumul în viață. O vei ajuta... dându-i aripi să zboare. O văd cum se uită la tine. Așa cum niciodată nu s-a uitat la mine.

Auzind sinceritatea din tonul mătușii, Olivia se grăbi să încuviințeze din cap. Dar era ceva în privirea lui Elizabeth, în comportamentul ei, ce îi dădu Oliviei de gândit.

— Voi face tot ce îmi stă în putință ca să o ajut pe Mary. Deși nu sunt sigură că se va lăsa ajutată, mai ales de mine. Nu cred că mă are la suflet.

— Nu are nimic cu tine, Livvy. Elizabeth își încreți fruntea. De vină sunt eu și probabil relația de apropiere pe care o am cu tine. Elizabeth oftă blând. Privind acum în spate, la anii ce s-au scurs, sunt conștientă că aș fi putut schimba multe în relația mea cu ea. Și chiar și cu Selene. Dar fie treceam printr-o situație bolnăvicioasă, fie eram îndurerată. Însă mulțumesc Domnului pentru Susanna. A fost mereu acolo pentru fetele mele, chiar și atunci când eu nu am fost. Dar... acum sunt hotărâtă să schimb asta... oricât de mult sau puțin timp aș avea la dispoziție.

— Mai ai încă mult timp la dispoziție, mătușă Elizabeth. Vei ajunge să-ți vezi fetele așezate la casele lor și vei îngriji de copiii lor. Tu și generalul veți îmbătrâni împreună și veți sta pe veranda din față, legănându-vă în balansoare și privind la nepoții voștri, jucându-se. Mai ai încă mulți ani fericiți de trăit. Nu te îndoi de asta. Bine?

Privirea din ochii lui Elizabeth deveni și mai melancolică.

— Desigur, scumpa mea. Sunt sigură că ai dreptate.

— Și te rog, nu trăi cu impresia că Mary nu se uită la tine, mătușă Elizabeth. O face, și încă în fiecare zi. Nu îți dai seama cât de mult te iubește și te admiră.

Elizabeth inspiră profund.

— Mulțumesc, Livvy, șopti ea. Sunt recunoscătoare că Dumnezeu te-a adus la momentul potrivit în viața mea. Se ridică amândouă de pe pat și se îmbrățișară din nou, după care Elizabeth merse înspre ușă. Se opri, cu mâna pe clanță. Chiar dacă situația pare neschimbată, Livvy, lucrurile au început încet să se schimbe. Războiul s-a asigurat de asta. Iar eu, personal, îmbrățișez cu drag aceste schimbări.

— Și eu, de asemenea, spuse Olivia blând, cu gândul la școala de sclavi liberi, însă nu îndrăzni să pomenească un cuvânt despre ea. Dar mi-ar fi plăcut să fiu parte din aceste schimbări.

Elizabeth îi întâlnește privirea. Olivia încercă să deslușească emoția din ochii mătușii. Oare era supărare? Sau poate frică? Nu știa sigur.

— Mama ta, Dumnezeu să o odihnească în pace, șopti Elizabeth, a fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. De fiecare dată când mă uit la tine, Livvy, îmi aduc aminte de cine a fost ea cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram tinere. Și nu trece o zi din viața mea fără să-mi doresc ca ea să fie aici, alături de mine. Dacă ar fi să ți se întâmple ceva... Mătușa scutură din cap, afișând o expresie fermă. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

Înima Oliviei se înduioșă numaidecât. Aprecia grija mătușii, dar și conștiința faptului că Elizabeth vedea chipul mamei înscris pe fața ei – chip pe care Olivia nu reușise niciodată să-l întrevadă în viața ei.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău, mătușă Elizabeth. După cum ai spus și tu, generalul Meeks e un om cumsecade. Nu mă va răni niciodată.

O singură lacrimă se prelinse domol pe obrazul lui Elizabeth. Însă femeia lăsa neștersă urma ei.

— Domnul Pagette m-a contactat cu două zile în urmă, Livvy. Comitetul a ajuns la o concluzie de comun acord. Vei începe să predai la școala de sclavi liberi în prima zi a anului. Și... deși vom discuta despre toate acestea pe îndelete în curând, vreau să știi că niciodată nu am fost mai mândră de tine cum sunt acum.

Capitolul 43

Olivia se trezi dis-de-dimineată în următoarea zi și fu gata îmbrăcată înainte de răsăritul soarelui. *Să predea... într-o școală de sclavi liberi.* Încă nu-i venea să creadă. Iar mătușa Elizabeth...

Subestimase femeia aceasta în mai multe privințe. Totuși, se întreba în sine ei – având în vedere poziția fermă pe care generalul Harding o luase împotriva domnului Pagette cu privire la acest subiect – cum reușise mătușa să o ajute. Oricare ar fi motivele ei, Olivia se simțea îndatorată față de ea. Oh, avea atâtea de făcut până în luna ianuarie!

Își înfășură șalul în jurul umerilor și privi afară pe fereastră. Își odihni mâna care purta rana, dar care se vindecase aproape complet, peste geamul înghețat bocnă și simți o ușoară răcorire. De cealaltă parte a pajiștii, o dâră de fum șerpuia din hornul barăcii bătrânului Harding, un gri pal peste culoarea purpurie a dimineții.

Ridley.

Cu doar câteva ore în urmă jelise într-un fel pierderea lui. Dar odată cu sosirea dimineții o speranță renăscu în inima ei. Dacă Dumnezeu reușise să deschidă o ușă pentru ea ca să predea la o școală de sclavi liberi, cine știe de câte alte lucruri era în stare Cel de sus? Dar de îndată ce gândul acesta se înfiripă în mintea ei, îl curmă numaidecât și își puse inima în gardă. Trebuia să fie naivă să uite de tradițiile, de obligațiile și de așteptările ce constrângeau o femeie aflată în situația ei. Pe lângă asta, generalul Harding avea să beneficieze într-un fel sau altul de pe urma căsătoriei dintre ea și Percival Meeks. În special din punct de vedere financiar. De altfel, acesta era cursul normal al lucrurilor. O fiică

întărea statutul social al familiei sale prin prestanța și realizările ei, iar mai pe urmă printr-un mariaj profitabil. Era un fel de ritual de inițiere, specific Sudului. Mâna fiicei – sau a unei fete aflate sub tutelă – în schimbul unor hârtii de valoare, a unor legături avantajoase sau a unei alianțe promise. Era de parcă ai juca o partidă de șah, dar cu piese în carne și oase. Piese ce aveau sentimente. Era o tradiție ce nu avea să se schimbe în curând. În orice caz, nu îndeajuns de repede pentru ea.

Pe cât de întors pe dos îi fusese stomacul cu o seară înainte la cină, pe atât îi era de foame în această dimineață, iar mirosul plăcut, ce plutea în aer dinspre bucătărie, îi lăsă gura apă. Biscuiții nedospiti ai Susannei cu șuncă afumată și cartofii bucați ai lui Betsy, asezonați cu rozmarin și ceapă. Papilele ei gustative învățaseră pe de rost aceste arome apetisante. Traversă veranda deschisă a primului etaj și coborî în grabă scările. Iarna își așezase domnia peste întreaga pajiște pe neașteptate. Totuși, toamna le oferise un spectacol de neuitat.

În ciuda aerului pătruns de frig, ușa bucătăriei era deschisă.

— 'Neața, doamnelor! Așa cum făcea de fiecare dată când intra în bucătărie, îi oferi o îmbrățișare caldă Susannei, trase zdravăn de șorțul lui Betsy și îi zâmbi lui Chloe.

— Ei bine, uitați-vă la dumneavoastră, doamnă Aberdeen. Betsy zâmbi larg. V-ați trezit cu noaptea în cap. Ce faceți trează la ora asta, doamnă?

Olivia se aplecă deasupra cratiței cu cartofi prăjiți și inspiră adânc.

— De îndată ce m-a învăluit acest miros, nu am mai putut adormi la loc.

Susanna râse blând.

— La cât de puțin ați mâncat seara trecută, doamnă... Vă e foame?

— Sunt lihnită de foame!

Susanna luă o farfurie și o umplu până la refuz, iar apoi turnă cafea într-o ceașcă. Olivia se așeză la masă și înfulecă din mâncare. Îi plăcea să stea la taifas cu aceste femei.

Betsy își întoarse privirea de la cuptor.

— Sunteți pregătită pentru bairamul ce va avea loc în curând? Veți avea parte de un timp nemaipomenit și multă distracție, fiți sigură de asta.

— Mmm-hmm! Exprimară Susanna și Chloe la unison.

Olivia zâmbi, mestecând ultima îmbucătură din biscuit.

— Sunt pregătită. Ba chiar aștept cu nerăbdare ziua aceea, spuse Olivia, sorbind din cafea. Se așteptase ca Ridley să o invite în mod personal să participe. Dacă nu pentru altceva, măcar să o însoțească până acolo. Dar până acum, bărbatul nu menționase nimic cu privire la asta.

O mai văzuse pe Rachel de câteva ori de când îi lăsase rochia mamei lângă ușa barăcii, și totuși, femeia nu-i pomenise o dată de ea. Detesta să fie ea cea care să aducă în discuție acest subiect. Până la urmă, Rachel îi făcuse o favoare, ocupându-se de rochia mamei. Chiar și așa, dacă materialul se va dovedi a fi ireparabil, atunci va purta hainele pe care le îmbrăcase azi.

— Dumnezeu mare... Chloe își aținti privirea asupra ceasului de pe perete. Unde sunt bărbații ăștia? Nu vor apuca să mănânce dacă întârzie să mai apară.

Susanna îi făcu un semn cu mâna lui Betsy.

— Ai face bine să împachetezi micul dejun și să fugi tu cu el. Domnul Cooper mi-a spus că el și unchiul Bob trebuie să pornească la drum la șapte și jumătate.

Olivia își ridică privirea.

— La drum? Dar unde pleacă? Ridley nu îi spusese nimic referitor la asta.

— Până la Gallatin. E la două ore distanță de Belle Meade. Au ceva treabă cu generalul.

Betsy apucă o tăviță și începu să așeze farfuriile pe ea.

— Trebuie neapărat să pregătesc ceaiul pentru doamna Harding. Apoi trebuie să o ajut pe domnișoara Selene să-și aranjeze părul. Se pare că generalul Jackson îi va face o vizită scurtă azi. Își șterse fruntea cu mâneca cămășii. Dumnezeu mare, nu se mai termină niciodată.

— Pot să duc eu tava dacă vrei. Olivia se ridică de la masă. Te ajut cu cel mai mare drag.

O liniște profundă cuprinse toată încăperea. Betsy privi pe furiș la Susanna, care privea nedumerită, iar apoi se uită ținută la Olivia.

— Sigur vreți să faceți asta, doamnă? Susanna vorbi pe un ton șovăielnic. Tăvița e destul de grea și aveți de parcurs un drum lung până la baracă.

Olivia se prefăcu jignită de comentariul femeii.

— Nu mă crezi în stare să car o tăviță? Însă Olivia își putea da seama, fără prea mult efort, că femeile erau îndoielnice în privința ei, în special Betsy.

— Desigur, doamnă. Betsy încuviință din cap. Cred că sunteți în stare să faceți asta. La ce mâini miciute și firave aveți, m-aș mira să ajungeți cu tava teafără până la ușă.

Olivia râse și își miji ochii.

— Pune tava aceea în brațele mele chiar acum și strecoară un biscuit în plus pentru mine!

Aflată la jumătatea drumului înspre baracă, Olivia era mai mult ca sigură că mâinile ei aveau să cedeze sub presiunea tăvii. Cum reușeau femeile să facă asta în fiecare zi? Ba mai mult, le văzuse cărând tăvi mai grele decât aceasta, pline cu farfurii de porțelan, platouri și servicii de argint pentru ceai. Simțea o ușoară încordare în mușchii brațului și în umeri. Dar pe cât era de sigură pe soarele ce domnea maiestuos deasupra dealurilor, pe atât de limpede simțea privirile lui Betsy, Susanna și Chloe îndreptate asupra ei prin fereastra din bucătărie. Așadar, nu avea de gând să se oprească și să-și tragă suflul, nici măcar o secundă.

În clipa în care ajunsese în dreptul barăcii, urcă în grabă cele două trepte ale pridvorului și așază tava pe o bancă situată în apropierea ferestrei. Oh, simțea o durere crâncenă în ambele brațe, dar măcar scăpase de greutatea acelei tăvi.

Scutură ușor materialul rochiei și își aranjă părul ciufulit. Oare de ce Ridley nu îi pomenise nimic de călătoria lui de azi? Își aruncă privirea prin fereastra barăcii și văzu silueta unui spate dezgolit, a unor umeri lați și a unor brațe musculoase care nu o dată se odihniseră în jurul mijlocului ei. Ridley se întoarse

spre fereastră și se întinse după cămașa atârnată pe un scaun. Olivia nu îndrăznea să se miște din loc de frică să fie observată. Bărbatul își vârî brațele prin mânecile cămășii, iar apoi trecu fiecare nasture prin butonieră. Cămașa se mula perfect pe pieptul său robust.

Să admită că Ridley Cooper era un bărbat chipeș era ca și cum ar spune că armăsarii de la Belle Meade erau niște cai destul de drăguți. Își spunea în sinea ei să privească în altă parte, dar nu avea forța necesară să facă asta.

Nu își putea lua ochii de la el.

Nu era prima dată când vedea un bărbat îmbrăcând o cămașă. Nu o dată îl surprinse pe Charles făcând asta. Dar niciodată nu își dorise să întindă brațele spre Charles așa cum își dorea să facă acum cu Ridley. Își dorea să vadă dacă atingerea ei avea efectul pe care atingerea lui o avea asupra ei.

Ridley se întoarse cu spatele la fereastră. Olivia făcu la fel. Așteptă câteva secunde, iar apoi bătu la ușă tocmai când Ridley se pregăti să o deschidă.

— Olivia! Bărbatul părea surprins, dar în același timp fericit să o vadă.

— Bună dimineața, domnule Cooper. Am venit să vă aduc micul dejun alături de salutările doamnelor din bucătărie.

Ochii lui se luminau numaidecât.

— Am dormit un pic mai mult dimineața asta și am crezut că vom fi nevoiți să pornim la drum pe stomacul gol. Ridley privi dincolo de ea. Unchiule Bob! Micul dejun!

Unchiul Bob apără în ușa barăcii învecinate.

— Trebuie să ne savurăm micul dejun în doi timpi și trei mișcări!

Câteva minute mai târziu, încă uluită de cât de repede puteau face doi bărbați înfomețați să dispară o tavă *plină* cu mâncare, Olivia porni în direcția casei mari, iar Ridley și unchiul Bob se opriră lângă trăsura, așteptând. Generalul Harding întârzia să apară.

— Te vei întoarce pe diseară?

Ridley încuviință din cap.

— Va fi o călătorie scurtă ce are ca scop vânzarea de cârlani. Ridley făcu din ochi. De ce? Să înțeleg că vrei să vii cu noi? Vrei să îți exprimi părerea în privința cailor?

Dacă nu ar fi fost nimeni în preajmă, Olivia l-ar fi înghiontit jucăuș. Dar având în vedere situația de față, femeia își miji ochii și privi chiorâș la el, iar asta născu un zâmbet pe fața lui.

Unchiul Bob se aplecă în față.

— Am auzit că veți lua parte cu noi la bairam, doamnă. Bărbatul zâmbi larg. Ar fi bine să vă încălțați cu pantofii de dans. Dacă ne pricepem la ceva, e să facem tărăboi în jurul nostru.

Ușa conacului se deschise, iar generalul Harding păși grăbit înspre ei. Ridley și unchiul Bob așteptară ca omul să urce primul în căruță, apoi Ridley îi dădu întâietate unchiului și se întoarse în spate preț de câteva secunde.

— Mulțumesc că ne-ai adus micul dejun, Olivia, șopti el. A fost drăguț din partea ta să faci asta.

— *Cu mare plăcere*, șopti ea. Cuvintele lui părură rostite în semn de prietenie — și nimic mai mult.

Trăsura se puse în mișcare, iar Olivia porni în direcția dormitorului ei. Apoi, gândindu-se mai bine, făcu cale întoarsă și se îndreptă din nou spre vechea baracă a bătrânului Harding. Adună farfuriile goale și le așeză în claie pe tavă. Văzu una dintre cămășile lui Ridley, agățată pe un cârlig împlântat în perete, și uită un moment de vasele murdare. Își trecu degetele de-a lungul mânecii și constată un lucru: în ceea ce privea înălțimea, statura și puterea, bărbatul se asemena mult cu Charles. Și totuși...

Era total diferit de Charles.

Charles va rămâne în memoria celor din jur ca un șarlatan și un trădător al Confederației. Un om care s-a făcut pe sine însuși de rușine, familia lui și compatrioții săi. Ridley Cooper, asemeni multora din jur, a fost un bărbat rănit, dar *loial* Sudului, care a încercat să-și găsească din nou drumul spre casă.

Și cu timpul, o va face. Olivia era sigură de asta.

Tava nu fusese nici pe departe la fel de grea ca înainte. Olivia o lăsă în bucătărie, în grija lui Chloe, iar apoi se strecură în sus

pe scări, intenționând să lucreze la lecțiile lui Jimmy și Jolene înainte de a se întâlni cu ei în primele ore ale după-amiezii. Abia aștepta să-și pregătească lecțiile pentru școala de sclavi liberi.

Traversă veranda de la etaj și zări ușa dormitorului ei deschisă pe jumătate. Păși înăuntru și se așteptă s-o pe vadă pe una dintre servitoare, dar o surprinse pe Rachel rezemată de șifonier.

Rachel își ridică ochii, de un albastru pătrunzător.

— Doamnă Aberdeen! Ce mult mă bucur că ați venit, doamnă. Am nevoie să încercați ceva pentru mine. Cu o privire imperioasă și într-o manieră teatrală, Rachel scoase din șifonier o rochie de seară.

Olivia rămase cu răsuflarea întretăiată. Recunoscuse de îndată materialul de un roșu-cafeniu închis. Știa că era rochia ce aparținuse cândva mamei sale. Dar îi venea greu să creadă că era vorba de aceeași rochie. Pentru că nu era aceeași. Rochia era...

— Oh, Rachel... Olivia oftă adânc și scutură ușor din cap. E minunată!

— Mulțumesc, doamnă. Tonul din vocea lui Rachel era blând și înduioșător. Dar nu e la fel de frumoasă precum va arăta atunci când o veți îmbrăca dumneavoastră. Uitați-vă aici. Am adăugat asta, în mod special. Femeia arată spre ciucurii de mătase neagră și delicată pe care îi cususe în jurul decolteului și care păreau să se continue și în spate. M-am gândit că se potrivesc de minune cu părul dumneavoastră.

Olivia își trecu degetele peste unul dintre ciucuri.

— E nemaipomenit.

Întotdeauna se ferise să poarte rochii lipsite de mâneci, în special datorită cicatricii de pe antebrațul ei. Și totuși o făcuse din când în când, atunci când evenimentele impuseseră asta. Charles insistase ca ea să poarte mânuși de seară care să ascundă ceea ce numea el o trăsătură nu foarte atrăgătoare, iar Olivia se conformase numaidecât. Dacă nu va putea împrumuta o pereche de mânuși de la mătușa Elizabeth, atunci va fi nevoită să roage pe cineva să-i cumpere una din oraș.

Olivia făcu un pas în spate și admiră în detaliu tivul rochiei. Nu își putea imagina cât timp și cât efort dăruise femeia aceasta pentru a coase bucata aceea de material în lungimea tivului.

Olivia nu s-ar fi gândit niciodată să combine materialul în dungi estompate cu țesătura brocart, imprimată cu flori, a rochiei. Dar combinația era uluitoare. Pe lângă toate acestea, Rachel adăugase câteva rozete cu funde, alcătuind un strat festonat, acolo unde se îmbinau cele două materiale.

Olivia îngenunche să admire mai îndeaproape capodopera.

— Rachel, n-nu știu ce să zic. Rochia aceasta a fost întotdeauna specială pentru mine, dar acum...

— Deci, sunteți mulțumită atunci?

Olivia râse blând.

— *Mulțumită* e puțin spus.

— Oh! Rachel chicoti ușor. Nici nu v-am arătat încă spatele.

Rachel întoarse rochia și văzu o fundă prinsă în dreptul taliei, ale cărei capete atârnavă de-a lungul rochiei. Acum, dacă nu vă deranjează, doamnă... Trebuie să o îmbrăcați ca să îmi dau seama dacă mai trebuie să retușez ceva la ea înainte de noaptea cea mare.

Cu ajutorul lui Rachel, Olivia se schimbă în rochia de seară și își păstră brațul aplecat, pentru ca Rachel să nu observe hidoasa cicatrice. Încercă să arunce câteva priviri în oglindă.

— Nu, doamnă! Chicoti Rachel, trăgând-o în spate. Nu încă. În primul rând, trebuie să vă închei toți nasturii și să vă leg funda în spate.

Olivia își coborî privirea. Crinolina de dedesubt dădea rochiei un aspect de clopot.

— Vreau să mă lași să te recompensez pentru material și pentru munca depusă, Rachel.

Rachel o lovi ușor peste umăr.

— Apreciez asta, doamnă Aberdeen. Dar cineva v-a luat-o înainte, doamnă. Am jurat că voi păstra asta secret, așa că ați face bine să nu mă întrebați.

Nici nu trebuia să întrebe. Știa deja cine era persoana cu pricina. *Mătușa Elizabeth*. Nu va putea niciodată să îi mulțumească îndeajuns femeii pentru tot ceea ce făcuse pentru ea.

Rachel o înghionti ușor.

— În regulă. Pășiți acum în față ca să vă pot vedea mai bine!

Nici nu apucă să privească în oglindă că și auzi respirația întretăiată a lui Rachel – și avu aceeași reacție în momentul în care își văzu pentru prima dată reflecția în oglindă. Rochia era mult mai frumoasă pe ea decât pe umeraș. Dar *persoana* pe care o văzu Olivia în momentul în care privi în oglindă îi tăie răsuflarea și îi umplu ochii de lacrimi.

— Doamnă Aberdeen? Rachel veni lângă ea. S-a întâmplat ceva? Nu vă place cum arată pe dumneavoastră?

— O ador, Rachel. Rochia e perfectă. Nu e asta, crede-mă. Doar că... Olivia afișă un zâmbet trist. Mătușa Elizabeth mi-a spus în nenumărate rânduri că, atunci când se uită la mine, o vede pe mama. Dar... Eu nu am reușit să văd asta cu ochii mei... până acum.

Ochii albaștri ai lui Rachel străluceau în lumina caldă a dimineții.

— Vă înțeleg perfect, doamnă, spuse ea blând. E un sentiment ciudat să treci pe lângă o oglindă și să ai impresia că dai ochii cu o altă persoană. Rachel întâlni privirea Oliviei în oglindă. Sau să treci pe lângă un portret agățat pe perete și să ai impresia că se uită la tine cu propriii tăi ochi.

Olivia citea mai mult decât înțelegere în expresia lui Rachel și își aminti de ziua în care o surprinse pe Rachel în holul principal, uitându-se intens la portretul domnului John Harding.

Rachel îndreptă ciucurii negrii ce se lăsară într-o parte.

— Bănuiesc că, într-un fel, te face să te simți mai aproape de ei.

— Dar în același timp te face să le duci și mai tare dorul, șopti Olivia.

— Da, doamnă. Rachel afișă o expresie solemnă. Da, doamnă... aveți perfectă dreptate.

— Nu cred că o să mă satur vreodată de priveliștea asta, Livvy. Dealurile acestea sunt uimitoare.

Olivia se opri în dreptul mătușii și își făcu mâna căuș, protejându-și ochii de lumina soarelui, în timp ce își aruncă privirea de-a lungul pajiștii. Mai rămăseseră exact două săptămâni până

la Crăciun, însă Olivia avea impresia că era o zi obișnuită de mai și nu de decembrie. Aceasta era una dintre caracteristicile pe care le adora la Tennessee. *Veri indiene*. Își ridică privirea la dealurile din depărtare și, cu ochiul minții, încercă să-și imagineze vârfurile crestate și înzăpezite ale munților stâncoși din Colorado, așa cum le descriesese Ridley. Se întrebă în sinea ei dacă în ținutul Colorado existau zile ca acestea.

Mătușa Elizabeth își relua mersul, iar Olivia își potrivea ritmul pașilor cu al ei.

— Mătușă Elizabeth, vreau să-ți mulțumesc încă o dată pentru ceea ce ai făcut pentru mine în privința rochiei. Rachel a făcut minuni cu ea.

Elizabeth afișă o expresie dojenitoare, dar jucăușă.

— Cu cea mai mare plăcere. Într-adevăr, femeia e foarte pricepută la asta. Dar mi-ai mulțumit deja o dată.

— Știu. Rochia aceasta e foarte dragă inimii mele și nu am crezut că voi avea vreodată posibilitatea să o îmbrac.

Elizabeth își încetini pasul și afișă o expresie ciudată.

— Dar, Livvy dragă, ai purtat rochia aceasta de mai multe ori deja. Tocmai de aceea am rugat-o pe Rachel să se ocupe de ea. Am observat că tivul începuse să se uzeze în spate. I-am spus asta și ei.

Olivia se opri brusc.

— *Vorbim* de rochia mamei?

— Eu vorbesc de taionul tău gri, scumpa mea; cel cu cămașă și paspoal alb. Să înțeleg că Rachel a lucrat și la una dintre rochiile mamei tale?

Olivia dădu din cap și se cufundă în tăcere. Gândurile ei hoinăreau în toate direcțiile, încercând să-și dea seama cine poate fi persoana care plătitese pentru reparațiile rochiei ei. Mintea ei se lumină numaidecât și o singură posibilitate ieși la iveală. *Bărbatul acela drag...*

— Rachel a făcut o treabă nemaipomenită. Dacă vrei, ți-o arăt și ție mai târziu.

Elizabeth o luă la braț și continuă să se plimbe la pas domol.

— Seara trecută, Livvy – Elizabeth privi în treacăt la Olivia – ți-am spus că sunt mândră de tine pentru că vei preda într-o

școală de sclavi liberi. Și crede-mă, chiar sunt. Dar vreau să te sfătuiesc din nou să ai grijă. Domnul Pagette, un prieten scump din copilărie, m-a asigurat că a acordat foarte mare atenție întregii situații. Prima întrunire va avea loc pe data de cincisprezece ianuarie. Au găsit deja o clădire. Elizabeth făcu un semn cu mâna. Cam la o milă distanță de aici, prin pădure. În orice caz, nu e departe. Pagette mi-a spus că e vorba de o baracă veche de vânătoare, pe care nimeni nu o mai folosește. Undeva dincolo de granița cu Belle Meade, pe moșia unui vecin.

— Și acest vecin... știe de toate acestea?

— Oh da, și e foarte dornic să ajute. Dar există oameni, după cum bine știm amândouă, care nu ar fi de acord ca servitorii să fie educați în maniera aceasta; oameni care ar prefera să nu existe astfel de școli.

— Oameni ca... generalul? rosti Olivia blând și văzu o ușoară crispă pe fața mătușii.

— Soțul meu e un om *bun*, Livvy, spuse Elizabeth, oprindu-se în loc. Tonul din vocea mătușii era blând, dar ferm. Știu că nu ești de acord cu el în toate privințele. Dar îți dorește numai binele, sunt sigură de asta, așa cum mi-l dorește mie, fetelor și tuturor celor de la Belle Meade.

— Nu mă îndoiesc de asta, mătușă Elizabeth și, deși apreciez tot ceea ce ai făcut pentru mine în această privință, totuși, nu vreau să te afli într-o situație primejdioasă din cauza mea. Nu pot să nu mă îngrijorez gândindu-mă la reacția generalului dacă cineva ar fi să-i aducă la cunoștință întreaga chestiune. I-a spus clar și răspicat domnului Pagette că nu e de acord cu deschiderea unei școli pe moșia Belle Meade-ului. Asta mă face să cred că generalul nu știe nimic de toate acestea.

Elizabeth dădu din cap.

— Totuși, știe că te ocupi de Jimmy și Jolene. Chiar eu i-am spus asta. Livvy dragă, ca să începem cu începutul, cine crezi că i-a înmănat lui Jimmy exemplarele acelea vechi din revistă? Elizabeth îi oferă un zâmbet grijuliu. Atunci când generalul a fost încarcerat pe perioada războiului, el și Susanna și-au scris de câteva ori scrisori. Generalul mi-a împărtășit că scrisorile ei au fost printre cele mai însemnate. Nu o dată i-a împrumutat

Susannei cărți din bibliotecă. Acum, știind toate acestea, mai ești de părere că generalul ar fi împotriva educației sclavilor?

— Nu, dar...

— Toate responsabilitățile cad pe umerii generalului, Livvy. Mai mult decât atât, e înconjurat de un număr mare de oameni – oameni influenți, unii pro, alții contra acestei chestiuni – care urmăresc îndeaproape modul în care generalul contrabalansează toate aceste îndatoriri. Războiul s-a încheiat. Dar oamenii au continuat să poarte acest război... în inimile lor și în... percepția lor cu privire la această lume. Elizabeth își îndreaptă privirea de-a lungul pajiștii. Văd apăsarea aceasta pe chipul soțului meu ori de câte ori se întoarce de la o întâlnire din oraș sau atunci când mă trezesc în toiul nopții și îl găsesc rezemat de fereastră, cu privirea pierdută în întuneric, prea împovărat ca să poată dormi. Neliniștea acestei lumi apasă greu asupra conștiinței lui.

— Și nu uita, Livvy... Toți muncitorii și servitorii se sprijină pe el. Fără să mai pun la socoteală familia lui. Și deși nu ți-ar spune niciodată asta – eu știu asta pentru că l-am surprins vorbind cu un domn de la bancă – Belle Meade nu e așa de solvabilă precum pare. Soțul meu are datorii, iar aceasta este o perioadă critică pentru el. Pentru noi. De altfel, se bazează pe vânzarea de cârlani ca să iasă la liman, și... mizează și pe...

— Generalul Meeks, șopti Olivia, văzând răspunsul oglindit în ochii mătușii.

Elizabeth își luă pentru o secundă privirea de la Olivia.

— Da. Generalul Meeks și-a exprimat dorința să investească în Belle Meade, deci o alianță între familiile noastre – *dacă* planul va da roade – ar asigura viitorul plantației. Dar în același timp ar asigura și viitorul tău. Chattanooga e un oraș frumos. Nu a fost devastat ca Atlanta. Moșia grandioasă a generalului Meeks a fost cruțată. Acolo vei putea să o iei de la capăt, scumpa mea. Vei începe o viață nouă, ceva de care mă tem că nu vei avea parte niciodată aici.

Olivia își aplecă capul și răspunse printr-o simplă încuviințare.

— De asemenea, scumpa mea... Elizabeth apucă mâna Oliviei. Oricum, cred că te-ai gândit deja la asta, dar... slujba ta în ceea ce privește școala de sclavi liberi nu poate fi decât temporară.

Olivia își ridică ochii.

— Dacă această alianță va avea loc... Elizabeth îi oferi un zâmbet ce parcă făcu aluzia *această alianță trebuie să aibă loc* – nu se va cuveni pentru o femeie căsătorită, în mod special pentru soția generalului Percival Meeks, să predea într-o școală de sclavi liberi.

— Înțeleg. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Voi preda atâta cât îmi va fi îngăduit.

Elizabeth își trecu din nou brațul pe sub brațul Oliviei și se întoarse să pornească în direcția casei, însă Olivia rămase nemișcată.

— Cred că îmi voi prelungi plimbarea, mătușă Elizabeth.

Elizabeth dădu aprobator din cap.

Olivia păși înspre grajdul iepelor și îl căută cu privirea pe Ridley. Obişnuința aceasta devenise a doua natură pentru ea. Își îndreptă atenția asupra pășunii. Unele iepe pășteau liniștite în vreme ce altele stăteau culcate la soare. Privirea i se opri asupra unei iepe în mod special... Olivia privi mai îndeaproape. *Seabird*. Iapa galopa cât o ținea puterile, cu coama legănată în vânt. Copitele ei abia de atingeau pământul. Chiar și la această distanță, Olivia putea vedea rotunjimea din jurul mijlocului iepei și începu să numere... Cinci luni de zile și *Seabird* va naște mînzul lui Jack Malone. Oh, cât de furios fusese Ridley în ziua în care iapa ieșise afară din țarc.

Olivia merse până în dreptul gardului și se rezemă de el. Admira statura acestui cal, iuțeala și sprinteneala lui. Îi venea greu să creadă că iapa aceasta suferise vreodată o rană la picior.

O asemenea frumusețe, o astfel de forță și *libertate* – Olivia nu-și putea stăpâni sentimentul de invidie ce îi năpădi inima.

Capitolul 44

Olivia așteaptă la intrarea holului principal, alături de mătușa Elizabeth și verișoara Lizzie. Își aranjase deja părul, dar nu reușise să se îmbrace încă pentru bairam. Dar o va face de îndată ce membrii familiei Harding vor porni spre recepția doamnei LeVert. Ridley nu se oferise niciodată să o însoțească, dar asta nu o oprișe să-și dorească să arate cât mai bine pentru el. În mod special, în seara aceasta și mai ales din moment ce bărbatul plătise pentru rochia ei. Deoarece, chiar dacă era sau nu rațional să facă asta – deși știa că nu era – Olivia nu își putea convinge inima să nu mai spere la un viitor alături de Ridley.

O cuprinse într-o îmbrățișare pe Elizabeth, iar apoi pe verișoara Lizzie.

— Să aveți un timp nemaipomenit în seara aceasta. Sunt sigură că Belmont își va tăia răsuflarea.

— Oh, nu am nicio îndoială în privința aceasta, Livvy. Ochii lui Elizabeth sclipiră de încântare. Adelia Acklen face totul la superlativ și oferă cele mai minunate cadouri invitaților săi.

Ușa biroului se deschise în urma lor, iar generalul apărură în fața lor.

— Olivia. Generalul își încruntă sprâncenele. Vești proaste, mă tem. Am primit vorbă de la generalul Meeks. Se pare că nu va putea să fie alături de noi de aceste sărbători, așa cum și-ar fi dorit.

Având impresia că primise cadoul de Crăciun cu o săptămână mai devreme, Olivia își ținu în frâu încântarea.

— Sper că generalul Meeks nu e bolnav.

— Nu, nu, o asigură generalul. Cred că e vorba de reumatismul lui, ce se accentuează în lunile reci de iarnă. Dar a spus că abia așteaptă să ne revadă pe toți.

Olivia încuviință din cap, fericită că nu era vorba de o problemă de sănătate mai serioasă. Nu dorea să se căsătorească cu acest bărbat, dar asta nu însemna că-i dorea răul.

— Ah... Generalul Harding privi în dreptul scărilor. Fata mea cea mai mare, în toată splendoarea ei. Seline coborî scările, radiind ca întotdeauna. Buclele-i sclipeau în lumina caldă a serii și erau aranjate migălos în vârful capului. Scumpa mea fiică. Generalul îi oferă un sărut pe frunte. Generalul William Hicks Jackson ar face bine să fie cu ochii în patru, în caz contrar, cineva va încerca să te răpească chiar sub privirile lui.

Seline îi zâmbi și își înclină capul.

Zgomotul de afară al copitelor anunța sosirea trăsorii, iar generalul își aruncă privirea pe fereastră.

— Livvy? Șopti Elizabeth la urechea Oliviei. Ți-am lăsat mânușile pe măsuța mea de toaletă. Îți doresc să ai un timp minunat în seara aceasta, scumpo. A fost drăguț din partea lui Rachel că te-a invitat și pe tine.

— Mulțumesc, mătușă Elizabeth. Olivia o îmbrățișă din nou. Nu-i spusese nimic mătușii cu privire la Ridley și la faptul că și el va fi prezent acolo. În lumina lucrurilor aflate recent, era mai bine așa.

— Oh! Un strigăt răsună deasupra scărilor, urmat de un zgomot puternic, de parcă ceva se izbise de perete.

Seline scoase un oftat.

— E Mary! Chloe i-a aranjat părul, dar nu îi place cum arată. I-am spus că arată bine pentru vârsta ei, dar cred că vrea să fie aranjat ca al meu. Dacă mofturile ei ne vor face să pierdem valsurile de început...

Mătușa Elizabeth porni în direcția scărilor în spirală.

— Elizabeth! Generalul scutură din cap, iar apoi își așinti privirea asupra scărilor.

— Mary Elizabeth! Te rog să cobori treptele în momentul acesta. Trăsura ne așteaptă.

— Nu mai merg nicăieri, spuse o voce firavă.

Elizabeth se întoarse spre general.

— Te rog... lasă-mă să mă duc la ea, generale. Știu cum e la vârsta aceasta, și...

— Selene și Lizzie au reușit să se termine la timp. Nu există scuză ca Mary să nu facă la fel. Generalul Harding privi în treacăt la ceasul de buzunar, iar apoi din nou la scări. Ai exact opt minute la dispoziție, Mary Elizabeth, după care mă aștept să urci de bunăvoie în trăsură.

Generalul îndemnă doamnele să iasă înaintea lui pe ușă, iar apoi le urmă din spate. De pe verandă, Elizabeth se întoarse în spate și îi aruncă o privire de rămas-bun Oliviei. Încântarea de pe fața mătușii fu înlocuită de îngrijorare. În secunda în care auzi pocnetul clantei, Olivia apucă cu ambele mâini fusta, urcă în grabă scările și se opri în camera lui Mary.

Prăbușită pe măsua de toaletă, Mary își ridică privirea în momentul în care Olivia păși înăuntru. Lacrimi se prelingeau pe obrajii îmbujorați ai fetei.

— Dacă mama te-a trimis la mine, atunci...

— Nu ea m-a trimis. Olivia își așază mâna deasupra pieptului. Rămase cu răsuflarea întretăiată. Am venit de bunăvoie ca să-ți aranjez părul... dacă-mi dai voie. Olivia inspiră profund, sporovăind cuvintele. Dar avem la dispoziție doar opt minute! De fapt... mai degrabă șapte. Olivia îi zâmbi fetei în oglindă. Mi-ar face plăcere să te ajut... dacă-mi dai voie să fac asta.

Mary se holbă preț de câteva secunde. Avea o privire îndoielnică și o frustrare vădită în ochi. Dar dacă era adevărat ceea ce spusese mătușa Elizabeth cu privire la asemănările dintre ele două, exista totuși o șansă ca ea și Mary să devină prietene bune. *Dacă* o lua de la capăt.

— Șase minute și treizeci de secunde, șopti Olivia. Spera ca Mary să citească sinceritatea din cuvintele ei.

Mary se îndreptă de spate, dar izbucni din nou în hohote de plâns.

— Da, te rog! spuse ea în șoaptă. Dar trebuie să ne grăbim! Tata se va enfuria dacă nu voi coborî la timp.

Olivia era așa de fericită, dar nu avea timp să-și manifeste entuziasmul.

— Vrei ca părul tău să arate ca a lui Selene?

Mary dădu dezaprobat din cap.

— Vreau să arate ca al tău.

Olivia se înduioșă la auzul cuvintelor ei.

— Ei bine, ești norocoasă atunci. Pentru că pot să fac această coafură chiar și cu ochii închiși. Olivia făcu inventarul accesoriilor de păr de pe măsuta de toaletă. Unde sunt agrafele de păr? Acelea mai lunguiețe...

Umerii fetei se prăbușiră din nou.

— Selene le-a folosit pe toate. Tot ce mi-a mai rămas sunt astea.

Văzând agrafele micuțe din mâna lui Mary, Olivia își privi propria reflecție în oglindă... și își scoase pe rând agrafele din păr.

Mary rămase fără grai.

— Ce faci...?

— Te rog, fă întocmai ce îți spun eu. În regulă? Olivia îi făcu din ochi. Și te rog, nu pierde din vedere minutele rămase.

Încercând să schițeze un zâmbet, Mary încuviință din cap.

— Cinci minute!

Olivia înșfăcă peria.

Cu doar câteva secunde rămase la dispoziție, Olivia și Mary coborâră în grabă scările. Față în față cu ușa, Mary se întoarce brusc.

— Vă mulțumesc mult, doamnă Aberdeen. Mă simt așa de... frumoasă!

— E Olivia, îți amintești? Olivia îi mângâie obrazul. Și ești frumoasă, Mary. Acum, te rog, memorează fiecare detaliu al acestei seri. Dintotdeauna mi-am dorit să vizitez Belmontul. Cu un zâmbet larg pe față, Mary dădu din cap și se repezi pe ușă afară. Olivia o urmă din spate și se opri pe verandă. Se încordă ușor în momentul în care îl zări pe general, așteptând lângă trăsură. Te rog... fă să fie blând cu ea. Dar spre surprinderea ei, Mary luă prima cuvântul.

— Tată, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atâta. A fost prostesc și egoist din partea mea... sper că nu am ruinat cuiva buna dispoziție.

De unde stătea, Olivia citi surprinderea de pe fața generalului.

– Da, Mary Elizabeth, spuse el aspru, ne-ai făcut să te așteptăm. Mary lăsă capul în jos. Dar e evident – generalul îi ridică ușor bărbia – că ai făcut-o cu un scop bine întemeiat. Deoarece arăți nemaipomenit, scumpa mea.

Mary zâmbi fericită și la fel făcu și Olivia.

Mulțumesc, tată. Mary făcu o mică plecăciune.

Apoi fata urcă în trăsură, iar generalul îi oferi brațul ca sprijin. După aceea se întoarse în spate, spre Olivia.

Să ai o seară frumoasă, Olivia. Cu siguranță nu vom ajunge acasă până în revărsatul zorilor.

Olivia făcu o plecăciune, asemeni lui Mary.

La revedere, generale Harding. Să vă bucurați de timpul petrecut la Belmont.

Gata, doamnă Aberdeen. Sunteți gata aranjată, doamnă.

Mulțumesc, Rachel. Atentă la cicatricea tăinuită în mod obișnuit de mâneca cămășii ei, Olivia își ținu brațul aplecat pe lângă ea și își întinse gâtul pentru a vedea spatele rochiei în oglindă și pentru a admira din nou capodopera lui Rachel. O idee se înfiripă în mintea ei, iar Olivia se gândi să o pună la încercare pe Rachel pentru a vedea dacă Ridley a fost sau nu cel care a plătit de bunăvoie reparația rochiei ei.

Rachel, ești sigură că ai fost recompensată corespunzător pentru munca depusă? În caz contrar, va fi plăcerea mea să îți ofer și eu ceva. Cine ai spus că a plătit pentru aceste reparații? Am și uitat deja.

Rachel îi oferi un zâmbet și își mișcă degetul încoace și încolo.

Aceasta a fost cea mai *deplorabilă* metodă de a scoate adevărul din gura cuiva, doamnă. Ar trebui să vă fie rușine.

– Mă simt într-adevăr rușinată, spuse Olivia, cu un zâmbet larg pe față. Dar aş aprecia dacă mi-ai spune cine a fost persoana ca să îi pot mulțumi așa cum se cuvine.

– Unele daruri sunt menite să fie păstrate în secret, doamnă Aberdeen. Cred că acesta e și cazul de față. Și nu vă faceți griji în

această privință, deoarece am fost *recompensată corespunzător*. Vă asigur eu de asta.

Olivia încuviință din cap și puse capăt discuției. Cel puțin, până va veni Ridley.

Rachel își încruntă sprâncenele.

— Aveți de gând să purtați alea în această seară, doamnă?

Olivia văzu privirea lui Rachel îndreptată asupra mânușilor așezate pe pat, pe care le împrumutase de la mătușa Elizabeth. Putea ghici ce era în mintea femeii. Mănușile – mai degrabă gri decât negre – nu se potriveau de nicio culoare cu rochia. Ba chiar îi scădea din splendoare. Însă chiar și așa, Olivia nu avea de gând să defileze cu mâna dezgolită în văzul tuturor. Era numai vina ei. Ar fi trebuit să o roage pe mătușa Elizabeth să îi arate dinainte mănușile.

— Da, m-am gândit să le port. Olivia se prefăcu nepăsătoare. Îmi vor prinde bine dacă aerul se va răcori mai încolo.

Rachel evită să zâmbescă sau să dea din cap. Dar o privi țintă în ochi. Olivia ar fi putut jura că femeia îi citește pe rând, fiecare gând.

— La cât de bine arătați în rochia aceasta, doamnă Aberdeen... nimeni nu se va uita la brațul dumneavoastră. Rachel își coborî privirea. În plus, nu arată chiar așa de rău. Nu aveți de ce să vă fie rușine. Totuși, ce s-a întâmplat de v-ați ales cu o asemenea cicatrice?

Olivia își trecu degetul peste cuta albă a cicatricii.

— Am fost azvârlită... de pe cal.

Preț de câteva secunde, amândouă se cufundară în tăcere.

— Câți ani ați avut?

— Zece ani. Olivia își ridică într-un final privirea. Și de atunci încoace mă tem de cai ca de moarte.

Rachel afișă o expresie plină de sensibilitate și compasiune.

— Și totuși... locuiți la o fermă de cai pursânge. Ciudat cum potrivește Dumnezeu uneori lucrurile, nu-i așa?

— Ciudat nu a fost chiar primul cuvânt care mi-a răsărit în minte atunci când am ajuns la Belle Meade. Olivia zâmbi blând. Dar într-adevăr, îmi dau seama de ironia lucrurilor acum.

— Doriți să vă ajut cu acele mănuși?

— Nu, mă descurc singură. Îți mulțumesc oricum.

— În regulă atunci. Mai am și eu să mă pregătesc, dar ne vedem într-un timp scurt. Rachel închise ușa dormitorului în urma ei.

Olivia privi pentru ultima oară în oglindă și își aranjă la loc şuvițele rebele de păr. Fără agrafele ei lunguiețe, nu știa cât de bine va rezista coafura ei în această seară. Dar nu regreta că i le împrumutase lui Mary. Spera din tot sufletul ca tinerii domni să stea la rând în fața fetei, ca să o poarte pe ringul de dans.

Aplică un strop de parfum în spatele urechilor și se gândi din nou la petrecerea din această seară. Mai mult ca sigur că vor avea parte de mâncare și de dans. Ce altceva puteai face la o petrecere? Era ferm convinsă că la școala de sclavi liberi vor participa și unii dintre servitorii de la Belle Meade. Oare știau că ea avea să fie dascălul lor? Se simțea onorată și neliniștită în același timp.

Își vârî pe rând mâinile în mânuși. Se întindeau dincolo de cot, cam cu trei sferturi deasupra brațelor. Erau mai lungi și mai groase decât se așteptase Olivia. Se întinse să apuce șalul când auzi un găngurit, ca sunetul de jale al unui porumbel, în fața ferestrei ei. Olivia zâmbi numaidecât.

Afară era întuneric, dar reuși să distingă silueta lui Ridley. Până la urmă, bărbatul venise după ea... Olivia deschise fereastra.

— Ești pregătită pentru cea mai fastuoasă petrecere a anului? spuse el, pe șoptite.

— Aproape! Cobor în trei minute!

— Nu ai decât două minute la dispoziție.

Olivia închise fereastra, ignorând remarca bărbatului, își înfășură șalul în jurul umerilor și privi pentru ultima oară în oglindă. Apoi stinse lampa și păși afară din dormitor.

Veranda de la etaj era învăluită în lumina plâpândă a lunii, iar Olivia porni în direcția scărilor.

— Nu pe acolo, doamnă Aberdeen. Nu în seara aceasta.

Olivia se opri brusc și se uită peste balustradă, dar nu îl văzu nicăieri.

— Pe aici.

Olivia se ghidă după vocea lui și îl găsi stând pe veranda din față a casei. Lumina caldă a lămpilor răsfirate pe alee se răsfrângea peste întunericul din jur.

— Ce faci acolo?

Vreau să te întâmpin la ușa de la intrare, așa cum ar face orice domn bine-crescut.

Olivia afișă un zâmbet larg și se decise să își joace bine rolul. Traversă holul ce dădea înspre dormitorul soților Harding, iar apoi coborî grandioasele scări în formă de spirală.

O singură lampă cu ulei lumina holul principal, iar umbrele ei unduioase, dădeau încăperii un aspect aproape mistic. Se opri pentru a arunca o ultimă privire în oglindă, însă atenția îi fu atrasă de portretele familiei Harding agățate pe perete. Gândul îi fugi din nou la Rachel Norris – la portretul „ce se uită la tine cu proprii tăi ochi” – și își aminti de un verset pe care Ridley îl citite în biserică săptămâna trecută. Ceva despre *un nor mare de martori* și stăruința cu care trebuie să alergăm pe cale.

Dacă tatăl și mama ei ar putea privi acum la ea, poate că ar face-o cu mândrie. Deși, dacă părinții ei ar ști despre școala de sclavi liberi – și școlarii ei – se îndoia că și-ar păstra aceleași simțăminte. Dar, cine știe... poate că cerul oferea o perspectivă asupra vieții diferită de cea a pământenilor. Poate că părinții ei o încurajau să facă asta.

Îndreptându-se spre ușă, Olivia alese să creadă cu toată ființa că așa stau lucrurile de fapt.

Capitolul 45

Ridley știa că privea cu ochii pierduți la ea, dar nu se putea abține. Realiză în acel moment că nu cunoscuse frumusețea cu adevărat... până nu o întâlnise pe Olivia Aberdeen. Femeia era superbă. În special în rochia aceea. Dacă ceea ce îi dezvăluise Betsy era adevărat – și dacă generalul Harding era în stare să facă orice pentru a-și asigura propriile interese – odată cu sosirea verii, Olivia va fi legată prin căsătorie de generalul confederat Percival Meeks.

Ridley își aminti de colegul de război, înaintat în vârstă, al generalului. Meeks era putred de bogat și părea un om cumsecade, însă chiar și așa, Ridley nu își putea imagina o asemenea legătură, darămite să o accepte. Dar de parcă conta ceea ce gândea el. Cel puțin colonelul Burcham ieșise din discuție și era mândru că jucase un rol important în asta.

Olivia își dresе glasul.

— Domnule Cooper, cred că acesta este momentul în care ar trebui să mă întâmpinați cu: „Bună seara, doamnă Aberdeen”, iar eu, la rândul meu, ar trebui să vă răspund într-o manieră similară, dar inserând numele dumneavoastră, bineînțeles.

Ridley fu tentat să-i închidă gura micuță și jucăușă cu un sărut strașnic, dar se mulțumi cu o plecăciune.

— Bună seara, doamnă Aberdeen. Îmi face o deosebită plăcere să vă revăd, conia.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Cooper.

Olivia făcu o reverență și întinse mâna, iar Ridley i-o pecetlui cu un sărut. Ar fi preferat să simtă moliciunea pielii ei în

schimbul mănușilor. Totuși, admiră felul în care rochia îi puneă în valoare gâtul și umerii. Întregul ei corp de altfel.

— Mergem? întrebă el, oferindu-i brațul.

Olivia făcu o piruetă în fața lui și flutură rochia încoace și încolo.

— Mulțumesc, Ridley. Știu că tu ai fost acela.

Ridley privi încruntat, încercând să schițeze o expresie cât se poate de convingătoare.

— Știi că eu am fost cel care... ce?

— A plătit-o pe Rachel.

— Și de ce aș plăti-o pe Rachel?

— Pentru reparațiile rochiei.

Olivia zâmbi larg, legănându-se într-o parte și în alta ca o frumusețe răpitoare ce era. Arăta așa de adorabil și în același timp așa de feminin, încât Ridley nu se putea decide ce își dorea cel mai mult: să o cuprindă într-o îmbrățișare sau să o sărute îndelungat, lăsând-o cu răsuflarea întretăiată; sau poate amândouă. Dar trebuia să-și strunească gândurile cumva, deoarece ultima opțiune începea să curme orice fărâmbă de luciditate din mintea lui.

Ridley se înclină ușor în față.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă dragă. Trebuie să vă mărturisesc că... Ridley o scrută cu privirea, conștient de modul în care Olivia privea acum la el. Niciodată nu am văzut o prive-liște mai amețitoare ca aceasta.

Ridley îi oferi mâna a doua oară, iar Olivia își trecu brațul pe sub a lui.

Vorbiră ba de una, ba de alta, pe măsură ce înaintară de-a lungul pajiștii. Unchiul Bob îi spusese că bairamul era organizat de regulă în cinstea slujitorilor de la plantație, iar Ridley se simțea onorat să participe alături de Olivia la această sărbătoare. La scurt timp după aceea, fuseseră întâmpinați de câțiva muncitori ce se îndreptau în aceeași direcție. Ridley dădu din cap în semn de salut și le mulțumi pentru invitație. Olivia făcu la fel. Era așa de mândru de ea și nu îl surprindea să constate că toți servitorii, fără nicio excepție, o strigau pe nume.

Se apropiară încet de clădirea în care se întâlneau în fiecare duminică și fură întâmpinați de cântecul viorii și al mandolinei, ce se îmbina armonios cu sunetul muzicuței. Aerul era pătruns de aroma succulentă a unui porc prăjit într-o groapă adâncă, săpată în apropiere. De altfel, un cadou din partea generalului Harding.

Ridley știa câte ceva despre frivolitatea cu care aveau să decurgă lucrurile în seara aceasta, dar era mai mult ca sigur că Olivia nu avea nici cea mai vagă idee. Femeia căska ochii ori de câte ori auzea pe cineva strigând *amin* sau *mulțumesc*, *Isuse!* în biserică, un obicei drag inimii lui. Prin urmare, ardea de nerăbdare să surprindă reacția ei din această seară.

Clădirea fusese golită de bănci și scaune, iar mulțimea, grupată în perechi, stătea în așteptare pe ceea ce părea a fi ringul de dans. Frunze de magnolia de un verde cerat fuseseră împletite sub formă de ghirlandă și agățate de tavan. Baloturi de fân presate stăteau aliniate în șiruri în fața pereților și singurele obiecte de mobilier – o bucată de cherestea folosită pe post de masă și două capre de tăiat lemne – erau pline până la refuz cu tot felul de mâncăruri alese. Ridley nu mai văzuse un asemenea festin până acum.

O luă de braț pe Olivia și o conduse pe ringul de dans.

— În caz că uit să-ți spun asta, arăți nemaipomenit, Olivia.

Femeia îi oferă un zâmbet.

— Mulțumesc, dar... Olivia își coborî privirea deasupra rochiei. Parcă mă simt nelalocul meu.

Abia atunci realizează Ridley îmbrăcămintea celorlați din jur. Unii bărbați erau îmbrăcați în costume asemănătoare cu al lui, în vreme ce alții purtau pantaloni și cămăși proaspăt călcate. În schimb femeile... Nu era una care să semene cu alta. Majoritatea erau îmbrăcate în rochii similare cu a Oliviei, dar nu la fel de extravagante – cu siguranță rochii purtate cândva de doamnele familiei Harding. Altele erau îmbrăcate în haine viu colorate ce se mulau pe corpurile lor ca niște togi. Și totuși, nu își putea da seama ce o putea face pe Olivia să...

Tocmai în acel moment Ridley realizează un lucru... femeile își dezveliseră părul, lucru interzis de regulă slujnicilor de la Belle Meade. Însă nu azi. În seara aceasta, femeile își aranjaseră părul

de parcă era cea mai de preț podoabă a lor. Ridley apucă mâna Oliviei, încercând să aline neliniștea din ochii ei.

— Nu ai de ce să te simți nelalocul tău. Dimpotrivă... Își împreună degetele cu ale ei. Cred că ești la locul potrivit.

Expresia de pe chipul ei, nu numai că îl făcu să-și dorească să fie singuri, dar Ridley era sigur că generalul Percival Meeks nu avusese niciodată parte de ea. Și nici nu va avea. Oricum, bărbatul înaintat în vârstă nu ar supraviețui unei astfel de priviri.

Strigăte de veselie izbucniră în jurul celor care cântau la vioară și la muzicuță. Ridley îl zări pe Jedediah cântând la banjo, altul folosind o copaie pe post de tobă și pe Julius cocoțat pe un balot de fân, la braț cu Betsy.

— Bărbaților, e timpul să puneți mâna pe partenerele voastre! strigă Julius.

Unele dintre femei scoaseră un sunet strident, de parcă partenerii lor interpretaseră în mod literal sugestia lui Julius. Râsete și voie bună cuprinse întreaga adunare. Ridley afișă un zâmbet larg atunci când o surprinse pe Olivia făcând ochii mari. Femeia își duse mâna la gură, încercând să-și ascundă uimirea.

— În regulă atunci, continuă Julius, ridicând o mână și reducând la tăcere mulțimea. Toată lumea știe cum funcționează asta. Primul dans din seara aceasta – bărbatul își ridică ușor bărbia – va fi un vals.

Oamenii bătură din palme, inclusiv Olivia.

— Oh, minunat, șopti ea. Știu să dansez un vals.

Ridley încuviință din cap, citind buna dispoziție pe fețele celor din jur. Avea deja o idee unde avea să ducă acest „vals”.

— În regulă, oameni buni. Julius privi în treacăt la muzicieni. Începeți așa cum se cuvine... iar voi, cei de-acolo, treceți la locurile voastre.

Ridley apucă mâna stângă a Oliviei și o ridică ușor, apoi își așează mâna dreaptă pe spatele umărului ei, în timp ce Olivia și-o odihni pe a ei deasupra brațului lui.

— Indiferent ce se întâmplă, șopti el, făcându-i cu ochiul, nu îți voi da drumul. Trebuie doar să te iei după mine. Ne-am înțeles?

Olivia dădu din cap, iar muzicienii începură să cânte.

Acordurile pure și calde ale viorii răsunau în toată încăperea. Muzicuța se alătură și ea pe tonuri melancolice. Cuplurile se învârtteau și se roteau ca într-un vârtej, cu coatele ridicate și cu umerii țepeni. Femeile își înclinară capul într-o manieră rafinată. Ridley începuse să creadă că se înșelase în privința valsului, când zbârnâitul banjo-ului se auzi pe neașteptate...

Și ritmul muzicii se schimbă într-o singură clipită.

Olivia rămase cu gura căscată, în timp ce perechile din jurul lor se desprinseră din îmbrățișare. Bărbați și femei deopotrivă începură să aplaude în cadență, legănându-și brațele și unduindu-și șoldurile într-o parte și în alta. Unii săreau în sus de bucurie. Asta nu era valsul pe care îl știa *Olivia*.

Bărbații țopăiau și se mișcau de parcă călcau pe cărbuni aprinși. Alții porniră într-un pas caraghios, ce părea a fi un cadril, dar într-un ritm mult mai alert, în timp ce partenerele lor dansau în jurul lor, aplaudând și râzând. Olivia nu mai văzuse așa ceva niciodată. Chiar și duminicile erau diferite aici. Dar asta era nimic pe lângă toată această harababură.

Îl surprinse pe Ridley râzând și se întoarse înspre el. Strigă pentru a se face auzită peste tărațoi.

— Ce fac ăștia acum?

Ridley evită să-i răspundă. În schimb îi oferă un zâmbet și începu să se miște. Olivia își coborî privirea. Picioarele lui se mișcau cu o așa repeziciune, încât avea impresia că bărbatul își va pierde echilibrul. Cu siguranță o mai făcuse și înainte. Ridley se pricepea de minune! Olivia chicoti ușor, însă în momentul în care Ridley se întinse să apuce mâna ei, dădu din cap și se trase în spate – și se ciocni de cineva. Se întoarse pentru a se scuza și fu întâmpinată de zâmbetul lui Betsy.

— Haideți acum, doamnă Aberdeen! strigă Betsy. Sunt sigură că puteți dansa și altceva pe lângă acele valsuri sofisticate și înțepate.

Olivia scutură din cap, însă Ridley o prinse strâns de mână.

Ike cel Mare se urcă pe un balot de fân și strigă ceva în auzul tuturor. Cuplurile se aliniază din nou pe ringul de dans. Ridley o

conduse prin mulțime și amândoi se alăturară lui Chloe și soțului ei, la capătul șirului. Nu înțelegea mare lucru din ce urma să se întâmple, dar Ridley îi spusese să stea aproape de el, iar Olivia era hotărâtă să asculte.

— Oferă-i partenerei tale o scurtă îmbrățișare, strigă Ike cel Mare, pe ritmul muzicii. Ridley făcu cum i se ceruse. La fel făcură și ceilalți bărbați cu femeile lor. Apoi, rotește-o o dată și trage zdravăn de haina ei.

Olivia ridică o mână în semn de protest, însă Ridley o făcu să se învârtască și prinse brusc de turnura rochiei ei. Olivia rămase cu gura căscată și îi surprinse pe unchiul Bob și Rachel privind țintă la ea. Rachel râdea din toată inima în așa fel încât lacrimi se prelingeau pe obraji ei. Olivia izbucni în râsete și încercă să-și aranjeze părul răvășit pe margini.

— Lasă-l, șopti Ridley. Arăți splendid așa.

— Luați-vă doamnele în primire și învârtiți-le încă o dată, spuse cu voce tare Ike cel Mare. Ridley se supuse fără nicio ezitare. Apoi, oferiți-le un sărut care să le amintească de seara aceasta.

Soții își sărutară pe rând soțiile pe buze, iar inima Oliviei fu cuprinsă de panică... până când Ridley așeză un sărut mic și inofensiv pe obrazul ei. Asta atrase glumele zeflemitoare ale celor din jur, însă Ridley nu făcu decât să zâmbească.

— Picioarul drept ridicat, picioarul stâng în spate...

Olivia se strădui să rămână în ritm cu ceilalți, primind indicații când de la Ridley, când de la Chloe. Era clar că cei doi nu făceau asta pentru prima dată.

— Și faceți ca picioarul acela să zdruncine pământul.

Olivia își izbi picioarul drept de podea, cu răsuflarea tăiată, dar hotărâtă să țină pasul cu ceilalți.

— Mestecați tabacul și prizați tutunul...

Olivia avea impresia că toată lumea se uită la ea. Totuși, asta nu o opri să imite acele lucruri, mestecând ca o femeie bătrână.

— Acum, doamnelor, arătați-le partenerilor dumneavoastră de ce sunteți în stare.

Olivia se prinse de mână cu Ridley. Nu avea nici cea mai mică idee ce însemna să „îi arate de ce era în stare”. Încercă să facă câțiva pași expansivi, asemeni lui Chloe, dar imitările ei atraseră

și mai mult râsetele celor din jur și în special ale lui Ridley. Dar asta nu o deranja pe Olivia. Cu excepția zilei pe care o petrecuse la baraca lui Julius și Betsy, nu își amintea să se fi distrat vreodată așa de mult.

Muzica răsuna fără întrerupere. Olivia se lămurise după o vreme că Ike cel Mare născocea frazele sub imboldul momentului. Dansul se continua cu altul și apoi cu altul și pe măsură ce seara înainta, frazele deveneau tot mai comice și mai absurde. Ridley se comporta ca un adevărat cavaler și, credincios cuvântului dat, rămase aproape de ea, chiar și atunci când alte cupluri se despărțiră ca să danseze individual. Olivia nu cunoscuse aceste dansuri până acum și nu se mai mișcase așa de vioi niciodată în viața ei, dar se bucurase de fiecare secundă și fiecare minut...

— Vrei ceva de băut? O întrebă într-un final Ridley, trăgând-o la o parte.

Olivia încuviință din cap și se așeză pe un balot de fân. Își ridică părul și își făcu vânt la ceafă.

— Da, te rog!

Ridley se întoarse câteva momente mai târziu, cu un pahar rece de cidru ce avea un gust pronunțat, dar în același timp savuros. Olivia își tamponă fruntea cu dosul mânușii. Avea impresia că se aprinde de căldură. Chiar dacă afară era mijlocul lui decembrie, înăuntru aerul părea marcat de nădușeala din iulie.

— De ce nu îți dai alea jos? Ridley se pregăti să o ajute să-și înlăture mânușile.

— Nu! spuse ea, trăgându-și mâna. Adică vreau să spun... că sunt bine așa. Se... potrivesc de minune cu rochia.

— Olivia, șopti el. Mi-ai spus deja că ai o cicatrice. Ridley își coborî privirea asupra brațului ei. Pot să o văd și eu?

— Nu. Olivia dădu din cap și își trase brațul stâng mai aproape. Aș prefera să nu o vezi. Nu e... deloc atractivă.

Ridley se înclină ușor în față.

— Olivia, nu există cicatrice pe lumea asta care să te facă respingătoare în ochii mei, șopti el, dându-i un sărut dulce pe obraz.

Olivia nu putea discerne dacă era din cauza căldurii sufocante din cameră sau a ultimelor ei ziduri de apărare prăbușite într-o clipită, dar avea impresia că plutește.

— Dacă îți arăt cicatricea mea, spuse el blând, pe un ton jucăuș, dar păstrându-și fermă expresia, mi-o arăți și tu pe a ta?

Olivia se uită pierdută în ochii lui câteva secunde. Totuși, curiozitatea reprimă orice urmă de reținere și dădu aprobator din cap. Ridley își descheie primii patru nasturi ai cămășii și trase de guler înspre dreapta. Olivia rămase fără răsuflare.

— Ai fost împușcat... în război? întrebă ea, știind deja răspunsul.

Ridley încuviință din cap.

Din instinct, Olivia întinse mâna să atingă cicatricea de dimensiunea unei monede, crestată în partea de sus a pieptului, în umărul drept, dar se răzgândi de îndată.

— E în regulă. Ridley apucă mâna ei. Nu simt nicio durere.

Cu blândețe, Olivia atinse rana închisă. Îl văzuse fără cămașă și înainte, dar de la distanță, și nu îndeaproape. Pielea cutată i se părea așa de familiară. Doar că cicatricea ei era mult mai mare; și mai crestată; și mai urâtă. Totuși, bărbatul aștepta să o vadă, iar ea se învoise să...

Olivia trase puțin câte puțin mâneca în jos și avea impresia că zbârcitura pielii se continua la nesfârșit. Privi țintă la el și, spre surprinderea ei, omul își păstră expresia neschimbată.

Ridley îi ținu brațul drept și își plimbă degetul blând și domol, de-a lungul cutei lăsate în urmă de cicatrice.

— Nu a fost o fractură închisă.

— Nicidecum.

— Te-a durut?

Olivia încuviință din cap.

— Dar nu așa cum te-a durut pe tine, sunt sigură de asta.

Ridley îi ridică brațul de parcă avea de gând să i-l sărute. Ba chiar mai rău, să îi sărute cicatricea. Olivia își retrase brațul numaidecât și își puse înapoi mânușa. Deranjat de gestul ei, Ridley îi aruncă o privire dojenitoare, dar alese să nu o contrazică.

Următoarele două dansuri le dansară împreună, de data aceasta pe acorduri mult mai lente. Olivia observă o diferență în felul în care Ridley o cuprindea în brațe. Mai aproape și mai posesiv și se bucură nespuse de această schimbare.

Zbârnâitul banjoului anunța un alt dans, mai vioi, însă Olivia refuză politicos invitația lui Ridley, simțind nevoia să-și tragă sufletul. Bărbatul o trase la o parte.

— Te deranjează dacă o invit pe Rachel la dans? întrebă el.

Olivia își aruncă privirea peste mulțime și o zări pe Rachel rezemată de perete, zâmbind de una singură.

— Nicidecum. Dimpotrivă, picioarele mele îți vor mulțumi.

Ridley îi zâmbi și o strânse ușor de mână.

— Sunt așa de mândru de tine. Mulțumesc că ai venit în seara asta și că ai ales să-ți petreci timpul împreună cu mine.

— Mereu mă simt extraordinar în prezența ta, Ridley.

Ridley amuți și îi atinse fața.

— Mă voi întoarce, șopti el.

Olivia petrecu următoarele momente stând și privind la ceilalți din jur, dar se bucură atunci când unchiul Bob își croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre ea. Bărbatul arătă spre balotul de fân liber de lângă ea, iar Olivia îl îndemnă să se așeze. Unchiul nu dansase toată seara. Cine știe, poate bărbatului îi plăcea să facă asta. Nu toți bărbații se simțeau în largul lor pe ringul de dans.

— Sper că v-ați distrat de minune în seara aceasta, doamnă.

Olivia zâmbi cu gura până la urechi.

— Cred că toată lumea a văzut asta.

Unchiul râse blând.

— Așa e, doamnă. Mă bucur să văd fericirea de pe chipul dumneavoastră.

Poate că imaginația îi juca feste, dar era aproape sigură că auzise cuvintele *având în vedere prin câte ați trecut* rostite în tăcere în continuarea propoziției lui.

— Mulțumesc, unchiule Bob. E minunat să poți să râzi.

— Hmmm! Bărbatul dădu din cap. Râsul te ajută să depășești momentele crâncene din viață și le înfrumusețează pe cele bune.

Olivia îl studie cu atenție preț de câteva secunde și încercă să-și imagineze greutățile care se abătuseră asupra lui aici, la Belle Meade.

— Ridley mi-a mărturisit că a învățat multe de la tine. Te admiră nespus de mult.

— Ridley e un om bun, doamnă. Și eu simt la fel în privința lui. Mi-aș fi dorit să se răzgândească și să nu mai plece în iunie.

Aceași dorință sălășluia și în inima Oliviei. Își aruncă privirea peste mulțime și îl zări pe Ridley, dansând la braț cu Rachel. Dacă cineva îl cunoștea pe Ridley, cu siguranță unchiul Bob era acea persoană. Poate că omul putea scoate la lumină motivele pentru care Ridley era așa de hotărât și constrâns să părăsească aceste locuri, inclusiv pe ea.

— Cine știe, unchiule Bob, poate că se va întâmpla ceva care să-l facă să se răzgândească și să rămână. Poate că în cele din urmă, va ajunge să iubească Sudul și viața de aici.

Secunde se scurseră în tăcere. Într-un final unchiul Bob se întoarse cu fața spre ea. Bărbatul o privi cu băgare de seamă, de parcă știa că Olivia încerca să scoată anumite lucruri din gura lui.

Olivia își aplecă capul.

— I-ați spus vreodată asta, doamnă? Ceea ce mi-ați spus și mie? Olivia își ridică privirea și încuviință din cap.

— Dar mi-a spus că odată cu venirea lunii iunie, indiferent ce se va întâmpla până atunci, *va pleca* înspre vest.

Unchiul Bob își aruncă privirea peste mulțimea ce dansa. Olivia așteptă câteva momente și fu aproape sigură că unchiul puse capăt discuției când auzi din nou vocea lui.

— Viața e plină de decizii, doamnă. De unele avem parte o dată în viață, după care mergem înainte și uităm complet de ele. Dar sunt altele – unchiul își miji ochii – pe care le resimțim de o mie de ori și de care ne amintim tot restul vieții. Secretul este să facem diferența între ele. Apoi să ne cântărim alegerile și să vedem dacă suntem dispuși să plătim prețul. Deoarece deciziile... vin întotdeauna cu un preț.

Olivia se holbă în tăcere. Știa că subiectul discuției era Ridley, dar nu înțelegea ce intenționase bărbatul să spună cu asta. Totuși, îi fu ușor să-și cearnă viața prin spusele unchiului. Charles Aberdeen a fost o decizie luată în numele ei. Generalul Meeks era o decizie luată în numele ei. Va exista o zi în care va lua și ea decizii pe cont propriu? Sau va trebui să plătească un preț pentru asta?

Își dorise să predea într-o școală de sclavi liberi, iar Dumnezeu deschisese ușa pentru ea. Aruncă o privire spre unchiul Bob și se

întrebă dacă bărbatul știa ceva despre școală și despre cine urma să fie dascălul și dacă nu cumva acesta fusese unul dintre motivele pentru care vorbise despre alegeri. Ceva înlăuntrul ei îi spunea că da. Se uită în jur și se întrebă dacă și alții știau despre asta.

— Ho! Unchiul Bob zâmbi larg. În sfârșit! Urmează unul liniștit, doamnă Aberdeen. Ați face bine să vă reocupați locul pe ringul de dans. Ridley se va uita după dumneavoastră.

Auzind acordurile armonioase ale muzicii, un gând îi trecu prin minte Oliviei.

— Ți place să dansezi, unchiule Bob?

— Bineînțeles că da. Mai ales în serile în care reușesc să fac piciorul ăsta bătrân – unchiul își odihni mâna peste coapsa dreaptă – să țină pasul cu mine.

— Ei bine. Olivia se ridică în picioare și își scutură rochia. Până la urmă, e vorba de o melodie liniștită.

Unchiul Bob privea stupefiat la ea, de parcă îi crescuse din senin un al treilea ochi în frunte.

— Viața e plină de alegeri, domnule Green. Nu-i așa?

Unchiul se uită țintă la ea secunde în șir, iar apoi se ridică în picioare.

— Da, doamnă. Așa e. Dar vin cu un preț, după cum am mai spus. Și unele dintre ele nu sunt ușor de plătit. Olivia avu o ușoară strângere de inimă și se pregăti să se așeze din nou. Dar odată ce ați luat o decizie, doamnă, nu aveți voie să dați înapoi. Trebuie să rămâneți fermă și puternică. Nimic să nu vă abată de la alegerea făcută.

Olivia înțelese încă o dată admirația lui Ridley față de omul acesta. Își ocupă locul pe ringul de dans și își strecură mâna în palma unchiului Bob.

Capitolul 46

Olivia nu-și mai încăpea în piele de bucurie. În seara aceasta va avea parte de prima ei lecție. Ei bine, de prima lor *întâlnire*, mai bine zis. Privi în treacăt la ceasul de pe peretele din sufragerie. Era șapte și douăzeci și cinci de minute. Mai avea treizeci și cinci de minute până la ora stabilită. Drumul până la baraca din pădure nu lua mai mult de douăzeci de minute. Îl cronometrase cu o săptămână în urmă. Deși nu îl parcursese niciodată în întuneric.

Privi în jurul mesei și surprinse privirea lui Mary ațintită asupra ei. Fata îi zâmbi, iar Olivia îi întoarse gestul. De la seara cu petrecerea încoace, lucrurile se schimbaseră între ele. Într-un sens pozitiv. În ziua următoare bairamului, la gustarea dintre micul dejun și prânz, Mary îi oferise un rezumat încântător și detaliat al serii premergătoare și incluse și câteva amănunte referitoare la casa grandioasă a Adelinei Acklen. Dar ceea ce făcuse Mary – sau făcea mai exact – cu cadoul primit de către familia Harding din partea gazdei, o unse la suflet.

Olivia privi țință la ceasul de pe perete. Pendula anunța șapte și jumătate. Se uită în treacăt la cei adunați în jurul mesei. Începură cina mai târziu decât de obicei și nu se putea scuza de la masă din moment ce ceilalți nu terminaseră încă să mănânce.

Dar mai avea ceva timp la dispoziție...

Întâlnirea din seara aceasta îi va oferi posibilitatea să se prezinte și să își cunoască școlarii. Tot ce spera era ca oamenii să nu întârzie să vină. Dacă, după tot acest efort, Jimmy și Jolene vor fi singurii care își vor face apariția?

Vinovăția îi mustră conștiința. Știa că cât de mult contribuise la transformarea vieților celor doi copii, dar oare era de condamnat

să aspire la mai mult? Luase în serios sfatul domnului Pagette și al lui Elizabeth și nu spusese nimănui nimic cu privire școala de sclavi liberi. Nici măcar lui Ridley. Deși și-ar fi dorit să facă asta, în special în decursul ultimei luni, știind cât de mândru ar fi fost de ea.

Din noaptea bairamului încoace, se gândise fără preget la ceea ce-i spusese unchiul Bob cu privire la alegeri. Olivia își fixă privirea asupra generalului.

Ar putea alege să se opună căsătoriei aranjate dintre ea și generalul Meeks. Dar făcând asta, nu ar sfida numai tradiția și regulile sale, ci și onoarea și generozitatea acestei familii. Atunci când fusese respinsă de societate și nu avusese unde să meargă, familia aceasta îi oferise un adăpost. O acceptaseră în familia lor, oferindu-i un acoperiș deasupra capului. O uniune cu Percival Meeks ar asigura viitorul Belle Meade-ului din punct de vedere financiar. Cum ar putea să *nu* fie de acord cu asta?

În special din moment ce Ridley nu își exprimase dorința de a avea un viitor alături de ea. În plus de asta, bărbatul nu renunțase la ideea de a pleca de la Belle Meade. Prin urmare, ce altă alegere avea la dispoziție?

— Mulțumesc pentru cină, mamă.

De cealaltă parte a mesei, Selene își așeză șervetul lângă farfurie. Olivia își opri din nou privirea deasupra ceasului de pe perete. Șapte și treizeci și cinci de minute.

Mary și verișoara Lizzie se scuzară de la masă, iar Olivia le urmă exemplul.

— Mulțumesc pentru cină, mătușă Elizabeth. Olivia afișă un zâmbet. Și dumneavoastră de asemenea, generale.

— Olivia, ai un moment la dispoziție?

Auzind vocea generalului, Olivia se opri brusc în cadrul ușii.

— Nu te voi reține mult, te asigur.

Mușcându-și interiorul obrazului, Olivia dădu din cap și îl urmă în bibliotecă. Generalul Harding se opri în dreptul ceasului de pe perete, deasupra căruia stătea agățat propriul său portret, realizat recent în mărime naturală. Bărbatul din pictură avea o expresie austeră pe chipul său. Olivia nu știa care era mai intimidant: portretul sau generalul.

— Generalul Meeks mi-a adus la cunoștință că ați făcut schimb de scrisori, Olivia. De asemenea, mi-a spus că... că ai fost mult mai deschisă cu el în ultimele tale scrisori.

Cunoscând acum motivul pentru care generalul inițiasse această discuție, Olivia simți nevoia să privească în lături, dar se abținu să o facă. Făcuse ceea ce făcuse cu un motiv bine întemeiat.

— Da, domnule. Așa e. Consider că generalul Meeks are dreptul să cunoască cine sunt și... care a fost trecutul meu. La fel am procedat și eu în privința lui.

— Da, știi asta. Generalul luă în mână plicul așezat pe masa din spatele lui.

— Mi-a relatat în detaliu și destul de concludent de altfel, corespondența ta din ultima perioadă. Olivia, ai avut vreodată impresia că am încercat să tănuiesc de el detaliile referitoare la... *situația ta* de dinainte de a veni să locuiești împreună cu noi?

— Nu, domnule. Nu chiar... să tănuiești. Generalul își încruntă sprâncenele, iar Olivia se grăbi să explice. Dar știi că e ușor, ba chiar tentant, să... pui lucrurile într-o anumită lumină, când de fapt persoana își dorește o relatare cât mai concisă și reală. Pur și simplu am încercat să fiu sinceră cu el, generale.

Expresia de pe fața generalului deveni și mai îndoielnică.

— Foarte bine spus, Olivia. Dar nu sunt chiar așa de prost încât să nu conștientizez că nu vrei să te căsătorești cu generalul Meeks. Ești sigură că nu i-ai relevat toate aceste lucruri din dorința de a-l face să se răzgândească în privința ta?

Simțindu-se dată în vileag, și încă pe bună dreptate, Olivia nu reuși să-și curme zâmbetul de pe buze.

— Da, domnule, recunosc că aceasta a fost prima mea intenție. Dar am rupt scrisoarea aceea, generale și am scris alta.

Generalul rămase de-a dreptul surprins.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu onestă și directă, fără să influențez în vreun fel, părerea generalului Meeks cu privire la mine. Dacă aș avea la îndemână scrisoarea în cauză, v-aș lăsa să o citiți cu cea mai mare plăcere.

Generalul retrase din plic o bucată de hârtie împăturită. Olivia recunoscuse de îndată scrisoarea.

— Am citit-o deja, Olivia. Generalul Meeks mi-a atribuit-o mie cu scopul de a-ți lăuda caracterul. După ce am citit scrisoarea ta — și am auzit cele relatate de tine acum — și eu la rândul meu aş dori să-mi exprim aprecierea față de franchețea de care ai dat dovadă și seriozitatea cu care ai tratat întreaga situație. Chestiunea aceasta — generalul privi în lături preț de câteva secunde — e deosebit de importantă pentru mine. Și pentru tine de asemenea, sări să adauge generalul.

Olivia dădu din cap.

— Bineînțeles. Olivia privi în treacăt la ceasul de pe perete și se pregăti să plece.

— Încă un lucru, Olivia... îți pun asta deoarece sunt conștient că uneori oamenii creează impresii false.

Asta îi atrase toată atenția Oliviei.

— Ai grijă cu cine alegi să îți petreci timpul. Prietenii, chiar și cele mai inocente dintre ele, pot fi adesea interpretate greșit de către ceilalți și te pot pune într-o lumină proastă.

Trecură câteva momente până să realizeze Olivia la cine putea face referire generalul. *Ridley*. Omul era informat asupra relației de prietenie dintre ea și Ridley iar asta o puse pe jar. Dar nu pentru mult timp, deoarece, privind atent la el — cu capul aplecat și cu sprâncenele încruntate, în timp ce își plimba degetele peste plicul din mână — Olivia zări o latură a generalului William Giles Harding pe care nu o mai văzuse până acum. Una despre care aflase doar din spusele lui Elizabeth. Până la urmă, se părea că nu era singura care suferea cumplit din pricina deciziilor care-i stăteau în față. Totuși, exista o diferență...

La urma urmelor, *ea* va fi cea care va resimți consecințele acestei decizii, de o mie de ori de acum înainte, și nu generalul Harding.

Olivia apucă gulerul hainei groase și îl trase mai aproape în jurul gâtului. Porni în cele din urmă în direcția hambarului unde erau adăpostiți armăsarii, iar apoi își văzu în continuare de drum. Mai avea la dispoziție doar zece minute, însă întunericul

din jur îi îngreuna mersul. Nici nu apucă să facă zece pași prin pădure că și auzi un foșnet în copacii din preajma ei.

Olivia se întoarse în spate și ridică o mână în apărarea ei.

— Doamnă Aberdeen, eu sunt, Ike cel Mare.

Olivia își recăpătă suflul.

— Voiam doar să văd dacă sunteți teafără, doamnă.

— Of, Ike! Olivia râse pe un ton ascuțit și afectat. Cred că sunt un pic emoționată.

— Și pe bună dreptate, doamnă.

Faptul că bărbatul era de aceeași părere cu ea nu o încântă cu nimic pe Olivia.

Cu o ușurință născută din experiență, Ike cel Mare o conduse prin pădure. Trase la o parte ramurile răsfirate și o ajută să treacă peste un buștean căzut. În cele din urmă baraca de vânătoare se înfățișă privirilor. Ferestrele păreau cufundate în întuneric, iar Olivia se întrebă din nou dacă oamenii își făcură apariția.

Zări apoi un rotocol de fum în apropiere.

Ike cel Mare deschise ușa și licărirea plăpândă a unei lămpi ieși la iveală, iluminând întunericul. Abia apoi realizează Olivia că ferestrele aveau perdele. Își păstră calmul și își ascunse dezamăgirea. Nu știa încă dacă oamenii binevoiseră să participe sau nu. Pași înăuntru și avu impresia că ultima ei fărâma de speranță se prefăce-n țandări.

Camera era plină până la refuz, iar oamenii stăteau umăr la umăr, lipiți unul de celălalt. Erau cel puțin șaizeci, dacă nu chiar mai mulți. De toate vârstele. Majoritatea fețelor erau familiare, dar erau și câteva persoane neîntâlnite până acum. Bărbați, femei, băieți și fete. Chiar și...

— Rachel, șopti Olivia, apucând mâinile femeii.

— Bine ați venit la școală, doamnă Aberdeen. Rachel arată cu mâna spre toți cei prezenți. Cred că pot să spun în numele tuturor, doamnă, că suntem profund recunoscători că ați venit.

Olivia scutură din cap, cunoscând adevărul adevărat.

— Eu sunt cea recunoscătoare... pentru fiecare dintre voi.

Capitolul 47

Atent la Seabird și la mânzul din pânțele, dar știind că mișcarea îi va face bine, Ridley îndemnă iapa să se plimbe în pas domol de-a lungul pajiștii, în direcția casei mari. Un strat subțire de zăpadă, ce avea să se topească până la mijlocul dimineții, se așternuse peste moșie ca dantela pe un pat proaspăt aranjat. Ridley o luă pe scurtătură spre izlazul din partea de sud. Respirația lui și a lui Seabird forma un norișor alb în gerul crâncen de afară.

În clipa în care urcă coama dealului, soarele străpunse norii, iar ramurile copacilor înzăpeziți începură să strălucească asemeni unor diamante. Din depărtare, Belle Meade avea înfățișarea unei diademe. Oare ce căuta el la o astfel de plantație? Și totuși – privirea i se opri asupra barăcii bătrânului Harding – era convins de un lucru: nimic nu era la întâmplare.

Cu aproape două săptămâni în urmă, pe la sfârșitul lunii ianuarie, Ridley străbătuse izlazurile de sus călare pe cal, doar el și doamna Birdie, și după ce cercetase dealurile dimprejur, găsisese într-un final creasta dealului unde el și unchiul Bob se întâlniseră pentru prima dată. Își petrecuse noaptea acolo, simțind nevoia să își lase gândurile să rătăcească în voie. Se simțise așa de bine. Abia în momentul în care își desfăcuse sacul de dormit, găsisese Biblia pe care unchiul Bob o strecurase înăuntru înainte să plece. Biblia din care se obișnuise să citească în fiecare seară, la cererea unchiului Bob.

Simțea o neliniște profundă în inima lui. Și când se gândea că socotise cuvintele acestei cărți ca fiind banale și învechite, așa cum făcuse de altfel și în duminica în care citise cu voce tare în auzul celor prezenți.

Se apropie încet de casa mare și i se păru că aude pe cineva tipând. Ridley își înclină capul și ascultă din nou.

Dar... nimic.

Privi în treacăt la grinda cu zăbrele de lângă fereastra dormitorului de la etaj. Cinci zile trecuseră de când nu o mai văzuse, zile ce păruseră o veșnicie în ochii lui Ridley. Nici nu își putea imagina cum se va simți în iunie, în patru luni de acum. Lunile de iarnă de la Belle Meade erau mai aglomerate decât își imaginase inițial. Olivia părea la fel de ocupată, dar în același timp fericită, așa cum Ridley nu o mai văzuse niciodată până acum, iar asta îl deranja nițel, mai ales din moment ce timpul lor împreună se rărise treptat. Totuși, se bucura ori de câte ori Olivia își petrecea serile alături de el și unchiul Bob. Dar asta nu îi dădea dreptul să o viziteze la casa mare, atunci când îi ducea dorul.

Struni calul și se opri în dreptul bucătăriei. Leșise la plimbare călare destul de devreme, motiv pentru care fusese nevoit să renunțe la micul dejun. Râsete – sau mai degrabă zarvă – se auzea din interior. Ridley recunoscuse de îndată chicotitul lui Betsy.

— Oh, haideți, doamnă Aberdeen. Puteți mai mult de atât!

— Loviți-l mai tare, doamnă!

— De data aceasta, plesniți-l zdravăn!

Arătați-i că dumneavoastră dețineți controlul, doamnă!

Ridley se dădu jos de pe cal, înnodă hăturile lui Seabird de o creangă, iar apoi privi pe furiș prin ușa întredeschisă a bucătăriei. Nu-i venea să creadă.

Olivia ridică făcălețul deasupra capului și – cu o grimasă – îl izbi *zdravăn* de aluatul împrăștiat pe masă, în vreme ce Susanna, Betsy, Chloe și Rachel o îmboldeau să prindă curaj.

Ridley împinse ușa și o deschise.

— Ce Dumnezeule, faceți voi, doamnelor, aici?

Olivia își ridică privirea și zâmbi fericită.

— Fac biscuiți, Ridley! Țasta e momentul în care trebuie să îi bat zdravăn!

Cu mâna pe șold, Betsy izbucni în hohote de râs.

— Oh, Doamne, nu am mai râs așa de bine de ani de zile. Ați ajuns la momentul potrivit, domnule Cooper. Doamna Aberdeen

a început să numească fiecare biscuit în parte, după numele celor care i-au pricinuit neplăceri în viață.

Ridley afișă un zâmbet larg. Întinse mâna să șteargă urmele de făină de pe obrajii Oliviei, înainte ca lupta să se încingă.

Olivia îi întinse sucitoarea.

— Vrei să încerci și tu?

Ridley făcu un pas în spate și ridică o mână în semn de pace.

— Din păcate, am o întâlnire cu generalul.

Olivia își încovoie umerii.

— Dar, spuse el zâmbind, voi trece mai târziu pe aici pentru a degusta un biscuit.

— Asta e o promisiune, domnule Cooper? întrebă ea, ridicând din sprânceană.

Ridley observă privirile pe care cele patru doamne le schimbaseră între ele, însă era încredințat că femeile se pricepeau să tăinuiască secrete. Cel puțin secretele de o însemnătate mare.

— E o promisiune, doamnă Aberdeen. Fiți sigură că mă voi întoarce după acel biscuit.

Ridley închise ușa bucătăriei, lăsând în urmă râsetele lor. Se întrebă în sinea lui dacă Olivia observase cât de mult se diferențiasse de femeia dichisită și manierată pe care o scosese afară din trăsură în prima lor zi la Belle Meade. Și totuși, cât de mult crescuse ca doamnă – puternică, încrezătoare și afectuoasă... fără a mai pune la socoteală, atrăgătoare – în ochii lui.

O femeie tocmai potrivită pentru ținutul Colorado.

— Înainte să-mi aduceți la cunoștință încă una dintre ideile dumneavoastră, domnule Cooper... Generalul Harding se așează pe scaun și se lasă pe spate, scârțâitul pielii de calitate superioară făcând concurență cu pârâitul focului din vatră. Aș dori să știu cum decurg lucrurile în privința organizării vânzării de cârlani.

— Lucrurile avansează destul de bine, domnule. Unchiul Bob mi-a spus că nu a mai văzut până acum la Belle Meade cârlani mai frumoși și mai binefăcuți ca aceștia. Până și grăjdarii au luat antrenamentul și îngrijirea cârlanilor mult mai în serios –

cel puțin majoritatea dintre ei – de când au fost înștiințați de cota-parte ce le va fi atribuită din rezultatul vânzării.

— Majoritatea dintre ei?

— Unii dintre bărbați, mai precis un grup de rasă albă...

— Grady Matthews și cei de neamul lui, spuse generalul, cu o privire încruntată.

Ridley încuviință din cap.

— Nu le convine că oamenii de culoare primesc aceeași leafă ca ei.

— Îmi plătesc muncitorii așa cum se cuvine, domnule Cooper, și sunt mândru de sistemul meu contractual. Dacă vreunui muncitor nu-i convine asta, poate să mi se adreseze mie.

— Tocmai asta i-am spus și eu lui Grady și oamenilor lui. Dar... am vrut să fiți la curent cu asta.

Generalul dădu din cap, fixându-l cu privirea, apoi rosti:

— Acum... referitor la *cota-parte atribuită* grăjdarilor...

Ridley își ciuli urechile. Avuseseră discuția asta de nenumărate ori deja, înainte ca generalul să aprobe întreaga înțelegere. Dar dacă omul își schimbase părerea...

— Mă întrebam, domnule Cooper... ați reușit să creați un sistem de stimulente prin care ați încredințat fiecăruia dintre grăjdari câte un mânz, asigurându-i că, cu cât va fi mai mare profitul rezultat în urma vânzării de cârlani, cu atât va crește și procentul alocat lor. Și totuși... ați ignorat cea mai importantă parte a ecuației.

Ridley dădu din cap, fără să înțeleagă prea multe.

— Domnule...?

— Ai omis să incluzi un stimulent asemănător și pentru tine. Generalul Harding schiță un zâmbet și scrisese ceva pe o bucată de hârtie. Prin urmare, aș dori să-ți fac următoarea propunere: dacă veniturile totale ale vânzării de cârlani depășesc o sumă prestabilită, atunci vei primi cinci la sută din total.

Ridley avu destulă minte ca să nu se arate încântat.

— Și care ar fi această sumă prestabilită, generale Harding?

Generalul întoarse bucata de hârtie și o azvârli de-a lungul mesei. Acum era rândul lui Ridley să zâmbească.

— Acesta e un obiectiv foarte pretențios, generale Harding. Ați auzit de cineva care să fi câștigat o asemenea sumă de bani de pe urma unei vânzări de cârlani?

— Toată lumea știe că Belle Meade încearcă să facă ceea ce alte herghelii din provincie nu se încumetă să facă, domnule Cooper. Până la urmă, cupele de argint și trofee aliniate de-a lungul holului principal, nu au ajuns aici de capul lor.

Ridley încercă să nu se gândească la banii pe care i-ar putea câștiga dacă generalul și-ar atinge scopul. Însă oricât de mult se străduia, nu reușea să își scoată cifrele din minte. Ar putea să își construiască o fermă în ținutul Colorado. Dar generalul nu va reuși niciodată să atingă acest țel printr-o vânzare obișnuită. Poate că acum era momentul să-și expună punctul de vedere.

— Domnule, v-am spus adineaori că mai este o problemă pe care aș dori să o discut cu dumnevoastră.

— Un alt stimulent, domnule Cooper?

— Nu, domnule. De fapt, e vorba de o altă metodă de abordare a vânzării. Vă amintiți de vânzarea cailor de rasă din Gallatin? Deși nu a fost o vânzare de cârlani, totuși ați spus că a fost de departe cea mai reprezentativă vânzare la care ați participat vreodată.

Generalul încuviință din cap, vizibil impacientat.

— Domnule, vă propun – Ridley se aplecă în față – să organizăm o licitație în loc de o vânzare. Am putea cere cumpărătorilor să vină devreme în ziua aceea pentru a analiza stocul. De asemenea vor avea posibilitatea să pună tot felul de întrebări cu privire la genealogia mânjilor. Putem chiar să le oferim un tur al plantației, în caz că vor fi oameni care vor dori să vadă și celelalte frumuseți ale Belle Meade-ului, pe lângă ferma de cai. Apoi, după-masa vom prezenta stocul aferent licitației.

Harding își aplecă ușor capul.

— Continuă.

— Am putea să publicăm anunțul acesta nu numai în ziarele din Nashville, Lexington, Mobile, Charleston sau piețele din Sud, despre care toată lumea știe că au fost greu încercate, ci chiar și în ziarele din New York, Chicago, Philadelphia și Washington D.C., în Nord, acolo unde trăiește lumea mai prosperă. De asemenea,

în loc să organizăm un eveniment destinat exclusiv bărbaților, ar trebui să invităm și soțiile lor. Vom prăji câțiva porci. Am putea vorbi cu Susanna și celelalte femei să facă niște biscuiți bătuți, adorați de toată lumea.

Imaginea Oliviei, ținând în mână făcălețul ca pe o armă, îi trecu prin minte, iar Ridley fu tentat să zâmbească. Dar văzând frământarea din ochii generalului, continuă numaidecât.

— De asemenea, aș sugera să organizați o întâlnire, poate chiar o cină – cu două sau trei seri înainte de eveniment, pentru cumpărătorii dumneavoastră de bază din Sud. O ocazie bună pentru a le arăta stocul și pentru a le explica modul de derulare a licitației, dacă ar fi să alegeți această opțiune. Chiar dacă veți invita crescători de animale din Nord, totuși, consider că ar fi înțelept, de dragul unor relații solide cu localnicii, să vă asigurați că vecinii Belle Meade-ului se simt bine-veniți într-un mod mai aparte. Chiar dacă nu vor fi ei cei care vor câștiga licitația, totuși, ospitalitatea dumneavoastră va cântări enorm în ochii lor.

Generalul îl scrută cu privirea preț de câteva clipe. Apoi se ridică în picioare.

— Domnule Cooper! Generalul Harding se întinse peste masă pentru a-i oferi mâna. Cu oameni ca dumneavoastră, nu înțeleg cum am putut pierde războiul.

Cuvintele generalului îl izbiră ca un pumnal în piept. Ridley se ridică încet în picioare, holbându-se la mâna generalului. Aerul din încăpere devenise înăbușitor, iar Ridley se gândi o clipă la toate oportunitățile de care avusese parte aici la Belle Meade. Ce diferită ar fi fost viața lui – viitorul lui – fără aceste posibilități. Fiecare dintre ele avea legătură într-un fel sau altul cu omul acesta.

Nedorind să facă asta, dar simțindu-se îndatorat, Ridley strânse mâna generalului.

Harding ieși din spatele mesei.

— Sincer să fiu, domnule Cooper, sunt surprins de viziunea dumneavoastră cu privire la această afacere. E de-a dreptul impresionantă.

Ridley își dresе glasul și încercă să-și recapete graiul.

— Mulțumesc, domnule. Dar toate aceste cunoștințe le-am dobândit de la unchiul Bob. Ideile pe care le-am împărtășit cu dumneavoastră le-am discutat în detaliu cu el. E un om cumsecade. Sunteți norocos să aveți un asemenea om la Belle Meade.

— Da, știu. Acum, referitor la procentul dumneavoastră, domnule Cooper. Cred că obiectivul pe care mi l-am propus e unul realist, mai ales în lumina acestei licitații.

Ridley îl urmă pe general afară pe veranda acoperită și ascultă în timp ce bărbatul reliefa detalii referitoare la eveniment. Se bucură de răcoarea aerului de afară, dar asta nu îi ușură cu nimic conștiința încărcată. Nu că l-ar fi mințit în mod direct pe omul acesta. Pur și simplu nu îngăduise ca discuțiile lor să se adâncească în subiecte care i-ar fi putut prejudicia slujba.

Generalul continuă să-și expună ideile, iar Ridley îl urmă înapoi aproape, dând din cap ocazional sau făcând anumite comentarii atunci când era necesar. Se străduia să înțeleagă de ce omisiunea unor detalii — nespuse de semnificative — referitoare la trecutul lui, nu îl deranjase niciodată la fel de mult ca acum. Într-un final înțelese de ce, iar motivul stârni un zâmbet pe fața lui.

— Ți se pare amuzantă ideea mea, domnule Cooper?

Ridley privi la persoana de lângă el.

— Dimpotrivă, domnule. Cred că e o idee excelentă. Cu siguranță oamenii vor aprecia gestul dumneavoastră.

— Foarte bine, atunci. Asigură-te că doamna Aberdeen comandă toate cele necesare.

— Da, domnule, așa voi face. Ridley se întoarse să plece.

— Din întâmplare, domnule Cooper... Ai reușit să iei o hotărâre în privința ofertei mele?

Ridley își coborî privirea.

— Apropo, e încă valabilă. Generalul își trecu degetele prin barbă. Și m-aș bucura să o acceptați.

— Apreciez, generale Harding. Mai mult decât vă puteți imagina, domnule. Dar...

— Ești de părere că vei avea parte de perspective mai bune în vest, nu-i așa? Tonul generalului era marcat de îndoială.

— Da, domnule. Ridley dădu din cap. Tind să cred asta.

— Dar ce se întâmplă dacă în iunie – generalul își plimbă privirea deasupra pajiștii – presupunând că totul va decurge conform planurilor, ți-aș oferi poziția de administrator *principal*? Oare asta ți-ar stârni interesul în vreun fel?

— Belle Meade nu are poziția de administrator principal.

— Dar ar putea. Și o va avea, dacă socotesc eu de cuviință.

Nici într-o mie de ani nu ți-ar fi putut imagina Ridley aceste șiruri de împrejurări. Situația era plină de ironie. Să i se ofere lui, un fost soldat al Uniunii, una dintre cele mai bine plătite slujbe, la cea mai grandioasă plantație din provincie, de către omul care – cândva – a fost unul dintre cei mai mari deținători de sclavi din Sud. O poziție care nu i s-ar fi oferit niciodată și pentru care nu ar fi fost niciodată calificat fără ajutorul unchiului Bob, un om subjugat de generalul Harding aproape toată viața sa.

Vinovăția îi copleși din nou inima. Adevărul acesta reprimă orice urmă de amuzament pe care Ridley o simțise cu câteva momente în urmă. În ciuda diferențelor dintre el și omul acesta – și nu erau puține – ajunsese să îl respecte cu adevărat pe generalul William Giles Harding.

— Apreciez încrederea dumneavoastră, generale. Însă chiar dacă mi-ați oferi poziția de administrator principal, tot aș refuza oferta dumneavoastră, domnule.

Spre surprinderea lui Ridley, Harding afișă un zâmbet larg, un gest neobișnuit atunci când venea vorba de general.

— Nu dezamăgiți niciodată, domnule Cooper. Dar stați liniștit, întotdeauna îmi ating scopul... mai devreme sau mai târziu.

Capitolul 48

— Biscuiții ăștia sunt mai gustoși acum decât au fost cu două zile în urmă.

Olivia își ridică ochii de la notițele din mână.

— Ce drăguț din partea ta să spui asta, Ridley. Apreciez mult.

— Vorbesc serios, spuse Ridley, dând din cap. Semăna mai degrabă cu un băiețuș decât cu bărbatul viguros și chipeș cu care era obișnuită Olivia. Îmi place crusta care se depune pe ei după câteva zile.

Olivia zâmbi în semn de mulțumire, apoi își coborî din nou ochii la hârtia din mână, scrutând cu privirea unul dintre articolele solicitate. Deși haina groasă și mănușile îi țineau de cald, totuși camera de provizii din grajdul iepelor nu reușea să țină la distanță gerul crâncen din februarie. Olivia simți nevoia să caște. Noptile târzii petrecute la vechea baracă de vânătoare își lăsaseră amprenta asupra ei.

Începuse să predea cu o lună în urmă. Nimic nu îi oferea o satisfacție mai mare și un sentiment de reușită ca orele petrecute în școala de sclavi liberi. Copiii – de care se ocupa cinci dimineți pe săptămână – erau ca niște bureți micuți, absorbind cu plăcere fiecare lecție. Pe lângă ei, se ocupa și de un grup de adulți, printre care Rachel și Jedediah, care de asemenea făceau progrese. Însă majoritatea adulților învățau să citească și să scrie într-un ritm mult mai lent decât anticipase Olivia. Lucru de la sine înțeles, având în vedere că oamenii lucrau o zi întreagă, apoi petreceau încă trei ore la școală – trei nopți pe săptămână – ca mai apoi să se trezească dis-de-dimineată, ca să înceapă o nouă zi de muncă. Programul era de-a dreptul solicitant. Și totuși, dedicarea și

entuziasmul lor erau molipsitoare, iar Olivia adora fiecare minut petrecut alături de ei.

Olivia găsi articolul pe care-l căutase și puse o bifă în dreptul lui.

— Am comandat cămășile pe care generalul Harding le-a solicitat pentru toți grăjdarii. Așadar, poți să-l tai și tu de pe listă.

Ridley făcu cum i se ceruse.

— Și când vor fi livrate?

— În aproximativ două săptămâni. În orice caz, nu mai târziu de prima săptămână a lunii martie.

— Foarte bine. Ridley notă ceva în scris pe marginea hârtiei. Am trecut pe la tine noaptea trecută, dar nu mi-ai răspuns.

Simțind atenția lui îndreptată asupra sa, Olivia își păstră privirea aplecată asupra notițelor din mână, știind că ochii ei aveau să o trădeze. Nu îi plăcea să-i ascundă faptul că își petrecea timpul la școala de sclavi liberi. Nu se simțea în largul ei să facă asta. Dar pe de altă parte, își dăduse cuvântul că nu va spune nimănui nimic.

— Ai trecut pe la mine? Adică vrei să spui că... ai bătut la ușa dormitorului meu?

— Nu, ci la fereastra ta, spuse el blând. Dar stai liniștită, nu am tras cu ochiul.

Olivia își ridică privirea numaidecât. Surâsul lui stârni un zâmbet pe fața ei.

— Îmi pare rău că nu am băgat de seamă că ai venit. Pe la ce oră a fost asta?

— Mmmm... Ridley ridică din umeri. În jur de ora unsprezece.

Olivia își întoarse privirea asupra foi de hârtie.

— Eu și mătușa Elizabeth am stat la povești până târziu în noapte. Ceea ce era adevărat. Doar că petrecuseră timp împreună *după* ce Olivia se întorsese de la baraca de vânătoare, iar asta se întâmplase după miezul nopții.

Olivia își reținu încă un căscat.

— Ești destul de obosită în ultima vreme. Îmi pare rău că responsabilitățile acestea suplimentare, născute din organizarea licitației, cad pe umerii tăi.

— Să nu-ți pară rău. Îmi face plăcere să mă implic și eu. Olivia arată spre caietul de notițe din mâna lui. Ce altceva se mai găsește pe lista ta?

Bărbatul enumeră cu voce tare articolele însemnate pe hârtie, iar Olivia profită de moment pentru a-l studia cu atenție. Privi în treacăt la mâinile lui, iar apoi la antebrațele lui musculoase. Femeia tremura de frig în vreme ce bărbatul părea confortabil în cămașa de batist, cu mânecile suflecate până la cot. Organizarea licitației era o sarcină în plus pe lângă dăscălirea școlarilor și inventarierea întregii plantații, fără să mai punem la socoteală faptul că era însoțitoarea mătușii Elizabeth. Dar această nouă responsabilitate îi oferea mai mult timp în compania lui Ridley, prin urmare nu se putea plânge.

Totuși, fiecare ticăit al ceasului de pe perete *atârna* greu asupra umerilor ei obosiți.

Își dorea să organizeze această licitație cât se poate de bine, însă nu din motive foarte altruiste. Dacă evenimentul se va dovedi a fi unul de succes, așa cum anticipa Olivia, generalul Harding nu va ezita să-i facă o ofertă lui Ridley care nu va putea fi refuzată într-un final. Una care-l va face pe Ridley să realizeze că Sudul era locul potrivit pentru el; casa lui de altfel.

Cel puțin, asta era năzuința Oliviei.

Pe de altă parte, spera cu tot dinadinsul ca generalul Meeks – al cărui reumatism, potrivit ultimei lui scrisori, se ameliorase nițel, poate datorită infirmierei pe care o angajase recent – să fie partizanul unei căsătorii loiale, *dar în același timp* platonice, deoarece oricât de mult încercase Olivia, nu se putea imagina trăind în calitate de soț și soție alături de acest om.

Nu după ce a fost sărutată – destul de strașnic – de bărbatul din fața ei, de altfel ultimul om de pe fața pământului care avea nevoie de o infirmieră.

— Olivia?

Femeia clipi secunde în șir.

— Ești cu gândul în altă parte. Sigur nu vrei să facem asta mai târziu?

Fericită că omul nu putea să-i citească gândurile, Olivia îi zâmbi larg.

— Sunt foarte sigură de asta. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Olivia își fixă privirea asupra lui. De ce? Să înțeleg că v-ați săturat de atâta muncă, domnule Cooper?

Ridley râse blând.

— În sfârșit mă înțelege și pe mine cineva, doamnă Aberdeen. Olivia privi țință la el. Ce mult și-ar fi dorit să poată face asta cu adevărat.

În decursul următoarelor săptămâni, februarie se transformă în martie, iar martie în aprilie. Ziua se lungise treptat, însă timpul continua să se scurgă pe nesimțite. Oricât de mult muncea Olivia, mereu avea ceva de făcut. Dar se bucura că avea cu ce să-și ocupe timpul. Până la urmă, îi distrăgea atenția de la ceea ce avea să se întâmple în curând.

Din mai multe puncte de vedere.

După ce predase dis-de-diminează, Olivia își încheiase lecția și se plimbase alături de școlarii ei până la marginea pădurii. Luase drumul înapoi spre casa mare, așa cum o făcea întotdeauna, pe lângă baraca lui Rachel. Uneori se oprea să-i facă o vizită scurtă femeii. Însă astăzi nu era una dintre acele zile.

Din nou în camera ei, Olivia își puse cărțile și materialele didactice într-un sertar și, pe când se pregătea să plece, zări o cutie de bomboane, pictată manual, pe masă.

Scumpa de Mary...

Cutia de bomboane fusese un cadou primit de către membrii familiei Harding la recepția organizată în reședința de la Belmont și, începând din acea seară, Mary își făcuse un obicei din a strecura cutiuța în camera Oliviei, lăsându-i o surpriză înăuntru: un bilețel, o caramelă făcută de Rachel sau petala unei flori. Olivia aștepta două sau trei zile, iar apoi strecura cutia înapoi în camera lui Mary, cu o surpriză înăuntru. Devenise un așa-zis joc. O modalitate – inițial – de a îmbunătăți relația șubredă dintre cele două. Însă acum, era o modalitate de a manifesta duioșie și apreciere fără cuvinte.

Dornică să vadă ce îi lăsase fata în cutie de data aceasta, Olivia ridică cu grijă capacul și găsi un ou albastru de măcăleandru.

La prima vedere, oul părea intact, dar privind mai îndeaproape, zări micile crăpături.

Cu blândețe, nedorind să-l crape de tot, Olivia luă din cutie coaja de ou. Era mai ușoară ca pana. Olivia își ridică mâna în lumina soarelui și întoarse coaja de ou ba într-o parte, ba în alta, admirând culoarea sa vie și naturală. Se minuna de crăpăturile minuscule ce scoteau la iveală efortul depus de puișor în încercarea de a trece dincolo de barierele unei lumi miciute și mărginite, într-una mult mai mare și neîngrădită. Nu putea înțelege nici acum cum reușise Mary să îmbine toate acele bucățele.

Olivia puse coaja de ou la loc în cutia pictată manual și, în timp ce se pregătea să iasă afară din dormitor să se întâlnească cu Ridley pentru vizita lor lunară la carierele de piatră, se gândi ce surpriză să lase în cutie pentru Mary. În același timp, se strădui din răspuțeri să nu se gândească la faptul că ea și Ridley aveau mai puțin de o lună să petreacă împreună. Un gând pe care nu reușea să-l alunge din mintea și inima ei.

Ceva vreme mai târziu, în timp ce Ridley ghidă căruța mică în susul dealului – lipiți unul de altul și purtând conversații ușoare – Olivia încercă să memoreze fiecare detaliu cu privire la el. O briză rece, purtând promisiunea unei noi primăveri, îi flutură părul de la ceafă, iar Olivia își reprimă dorința de a-l atinge.

Gândul îi fugi din nou la viteazul puișor care ciocănise coaja de ou pentru a ieși afară, iar Olivia scrută cu privirea fiecare ramură aplecată și fiecare tufă și se întrebă dacă micuțul își avea sălașul aici, la Belle, sau își luase zborul, în căutarea unui nou început.

Capitolul 49

— Ține fruntea sus și scoate pieptul în afară, Jimmy!

Jimmy făcu întocmai cum îi spusese Ridley, dar într-o manieră mult mai exagerată.

Tăinuindu-și zâmbetul, Ridley îi dădu binețe și merse mai departe pe culoarul central al grajdului. Bărbații cărora le fusese încredințat câte un mânz în ultimele luni stăteau fiecare în fața boxei corespunzătoare cârlanului lor. Amuzat de-a dreptul, Ridley observă cum fiecare dintre ei, fără nicio excepție, își ținea fruntea sus și pieptul țănoș în afară.

Îi venea greu să creadă că, în doar două săptămâni, toate lunile de muncă asiduă – antrenarea și pregătirea, orele interminabile petrecute în preajma mânjilor, urmărind îndeaproape sănătatea și alimentația lor, mai minuțios decât o făcuseră cu propria lor condiție fizică – se va rezuma la o singură zi: sâmbătă, 1 iunie, ziua primei licitații de cârlani a Belle Meade-ului.

Această repetiție generală, după cum o numeau ei, fusese în fapt ideea unchiului Bob și fusese împărtășită de către toți cei implicați. Grăjdarii, îmbrăcați în pantaloni cafenii asortați cu cămăși rubinii, stăteau semeți în poziție de dreptți. Văzând expresiile nerăbdătoare de pe fețele lor și cunoscând sânguința de care dăduseră dovadă în ultimele luni, Ridley se mândrea nespus de mult – atât cu ei, cât și cu ceea ce reușiseră să realizeze împreună.

— Felicitări, oameni buni! Ați făcut o treabă *bună*!

Zâmbete se iviră pe fețele lor, iar unii izbucniră în strigăte de bucurie. Ridley porni înapoi pe culoar, strânse mâna fiecărui bărbat și îl privi drept în ochii. Oamenii răspundeau gestului în aceeași manieră, ceea ce îi oferea lui Ridley o oarecare satisfacție.

Chiar dacă îi venea greu să creadă că licitația era gata să se înfăptuiască, îi era și mai greu să conștientizeze că trecuse un an – aproape un an – de când pășise pentru prima dată pe meleagurile Belle Meade-ului. În mai puțin de două săptămâni avea să se întoarcă înapoi pe același drum, lăsând în urmă toată viața lui de aici.

— Cooper!

Ridley se întoarse în spate și îl văzu pe Grady Matthews îndreptându-se spre el, însoțit de încă trei bărbați. Era surprins să constate că el și Matthews nu se mai luaseră la hartă, așa cum o făcuseră în prima lui zi la Belle Meade. Cine știe, poate că poziția sa de intendent reușise să îi îngrădească temperamentul lui Grady, în timp ce, firea răbdătoare a unchiului Bob își lăsase, fără nicio urmă de îndoială, amprenta asupra propriei sale atitudini.

Matthews se opri brusc în fața lui, cu mâinile încrucișate.

— Eu și oamenii mei ne-am decis în cele din urmă să facem parte din această licitație. E adevărat că ne ocupăm în cea mai mare parte de armăsari, dar considerăm că ni se cuvine și nouă acest drept, mai mult decât li se cuvine acestor negri. Așadar, trebuie să ne oferi și nouă o slujbă și să ne dai aceeași plată pe care le-o asiguri lor.

— Și de ce consideri că ai avea dreptul acesta, Matthews? Oamenii aceștia s-au ocupat luni la rând de acești cârlani. Ai avut și tu posibilitatea, asemeni lor, să te înscrii pe listă pentru a lua un cârlan în primire. Și totuși, ai ales să nu faci asta.

— Doară nu aveam de gând să *concurez* cu niște negri pentru o amărâtă de slujbă!

— Asta e alegerea ta, Matthews, dar trebuie să înțelegi și tu odată asta. Ridley privi în treacăt la fiecare din bărbați. E alegerea *ta*.

Ridley dădu să plece, însă Grady făcu un pas în față.

— Nu e corect, Cooper, și dacă refuzi să faci ceva în privința noastră, vom fi nevoiți să apelăm la general.

Ridley făcu un semn cu mâna, conștient de unchiul Bob care venea din spate.

— Într-acolo e ușa. Vă poftesc cu cel mai mare drag, domnilor. Grady se făcu roșu la față.

— Lucrurile nu se termină aici, Cooper. Iar această... licitație? Grady scoase un râset forțat. Între noi fie vorba... s-ar putea să nu fie așa de reușită precum sperii.

Ridley făcu un pas spre el.

— Mă voi asigura să aduc la cunoștința generalului Harding amenințarea aceasta, Matthews, în caz că lucrurile vor merge prost în privința licitației. Unchiul Bob va proceda la fel.

Cei ce-l însoțiră făcură cu toții stânga-mprejur și porniră numaidecât, în timp ce Grady bolborosi ceva în șoaptă.

Ridley îi urmări cu privirea.

— Știu de legătura care a existat între tatăl lui Grady și generalul Harding, dar nu pot înțelege de ce Harding îl ține prin preajmă.

— Nu îl lăsa pe Grady Matthews să te obosească cu pălăvrăgelile lui, domnule. Știe să îndruge vrute și nevrute, dar când vine vorba să facă rău, nu are tupeul și sprinteneala necesară.

Ridley nu se putu abține să nu zâmbească.

— Dar unii dintre fărtații lui... Unchiul Bob scoase un oftat. Sunt oameni nespuse de răi.

Ridley nu se putea gândi la altceva decât la efortul depus de către toți cei implicați în organizarea licitației. Dacă Grady Matthews și oamenii lui...

— Dar știi ceva, domnule? Unchiul Bob îl bătu ușor pe spate. Hai să nu ne mai gândim la asta. Avem o licitație de organizat și în fond, totul pare să meargă ca la carte, nu-i așa?

— Un lucru cât se poate de sigur. Ridley întinse mâna. Mulțumită ție, în mod special.

Unchiul Bob îi strânse ferm mâna și dădu din cap.

— Oh, nu, domnule. Nu am făcut asta de unul singur. Tu și cu mine... pur și simplu facem echipă bună.

Amândoi ieșiră afară din grajd. Soarele învăluisese pajiștea cu ultimele sale raze. Căldura lunii mai înapoiase Belle Meade-ului vegetația luxuriantă de odinioară, pe care iarna o șterpeliase necruțător, iar Ridley inspiră adânc, simțind un miros de liliac și fân în aer. Adora momentul acesta din zi. Crepusculul de seară se iveaua pe neașteptate, iar noaptea își făcea debutul în plină glorie.

Seabird necheză ușor din direcția țarcului și porni în pas de plimbare înspre ei, îngreunată de mânzul din pânțele. Ridley se opri în dreptul gardului și o masă ușor în spatele urechilor.

— Nu îți face griji, domnule. De data aceasta totul va fi bine. Unchiul Bob scoase din buzunar un măr.

Ridley încuviință din cap.

— Și eu cred asta.

Încă două săptămâni – poate trei, după spusele medicului – și iapa va da naștere mânzului. Momentul era departe de a fi perfect, având în vedere licitația și plecarea lui de la Belle Meade, dar Seabird nu luase asta în considerare în ziua în care sărise gardul. Știa că Harding nu ar avea nimic împotriva dacă i-ar cere să-i îngăduie să mai rămână încă câteva zile pentru ca iapa și mânzul să prindă putere pentru călătorie. Sănătatea lor era primordială pentru Ridley.

Își aținti privirea la casa mare, mai exact la fereastra Oliviei, și simți din nou acea apăsare lăuntrică.

Oare cum ar proceda Olivia dacă Ridley ar alege să-i spună verde-n față adevărul, să-i mărturisească totul, iar mai apoi să-și ceară iertare pentru că nu a ales încă de la bun început să fie cinstit cu ea în privința trecutului său? Dacă ar face toate acestea, iar apoi i-ar cere să plece împreună cu el? Să lase totul în urmă – mătușa Elizabeth și întreaga familie Harding, noua ei casă, relațiile de prietenie cu slujitorii, inclusiv căsătoria cu reputatul și bogatul general confederat – pentru a începe o viață nouă alături de el, în umbra Munților Stâncoși. Existaseră momente în care Ridley fusese pe punctul de a face asta. Ba chiar avusese impresia că Olivia ar lua în considerare o astfel de opțiune. Însă de fiecare dată, rațiunea biruia sentimentele.

De ce ar renunța Olivia la toate acestea pentru a locui într-o baracă umilă și într-un ținut care pe cât era de frumos, pe atât era de rigid și sălbatic?

Însă motivul cel mai important care îl oprea să-i mărturisească adevărul – motiv care îl străpungea chiar și acum ca o săgeată în măruntaie – era să se vadă un trădător, un renegat și un dezertor prin ochii ei.

— Administrator principal al Belle Meade-ului, Ridley? Vocea unchiului Bob îl trezi la realitate. Nu poți trata asta cu indiferență, domnule.

— Nu o tratez cu indiferență. Ridley privi țintă în ochii unchiului. Apreciez oferta generalului. Dar știi că nu aș putea accepta asta fără să-i spun adevărul. Și dacă ar fi să-i mărturisesc totul... Ridley râse forțat.

— Dacă alegi să-i spui asta generalului, domnule... Unchiul Bob scoase un oftat. Poți la fel de bine să-ți împachetezi lucrurile și să aștepți în gară. Mai mult ca sigur că nu ai petrece încă o zi la Belle Meade. În special dacă se strecoară o vorbă în rândul celorlalți oameni de pe aici.

Ridley dădu din cap și o masă încă o dată pe Seabird pe creștet, după care iapa făcu cale-ntoarsă și porni în josul țarcului.

— Dar, Ridley, nu trebuie să uiți un lucru... Sunt ferm convins că Bunul Dumnezeu ți-a ghidat pașii în noaptea aceea pe munte. Orice alt bărbat ar fi fugit cu caii de rasă ai generalului fără să stea pe gânduri. Poate că mi-ar fi tras un glonț în spate. Dar nu tu. Nu, domnule. Din punctul meu de vedere, ai fost menit să fii aici la Belle Meade. Cel puțin pentru o perioadă de timp. Și — unchiul Bob vorbi pe un ton marcat de emoție. Își trecu privirea peste pajiștea dimprejur. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că a făcut posibil acest lucru.

Trecu un moment până când Ridley vorbi din nou.

— Așa cum și eu Îi mulțumesc Domnului pentru tine... și pentru tot ce mi-ai dăruit.

Unchiul Bob dădu din cap, cu privirea încă întoarsă.

— Dar dacă nu plec acum înspre ținutul Colorado, continuă Ridley, nu cred că voi mai avea această șansă din nou. Cel puțin nu în egală măsură. Mai am la dispoziție încă un an de zile ca să-mi lucrez pământul. În caz contrar, acesta va fi restituit în patrimoniul conducerii. Ultima dată când m-am informat, administratorul pământurilor mi-a spus că erau peste o mie de persoane pe listă care așteptau să primească un pământ de primă calitate ca al meu. Ridley nu s-ar fi simțit în largul lui să spună acest lucru unei alte persoane în afară de unchiul Bob... și poate Olivia. Dar simt că mi-a fost hărăzit să ajung acolo, iar asta îmi

oferă o certitudine și mai mare. Privind acum în urmă, aproape că Îl pot vedea pe Dumnezeu în controlul lucrurilor. Ba mai mult... în controlul inimii mele ca să...

— Domnule Cooper!

Ridley se întoarce în spate, surprins să vadă persoana care se îndrepta cu pași repezi spre ei.

— Generale Harding, cum sunteți, domnule?

Generalul privi în treacăt la unchiul Bob și dădu din cap în semn de salut, iar apoi își concentră atenția asupra lui Ridley.

— Să înțeleg că lucrurile înaintează corespunzător? Vom fi pregătiți pentru eveniment?

— Da, domnule. Ridley îl cuprinse cu privirea și pe unchiul Bob. Vom fi pregătiți.

— În regulă, atunci. Harding oftă satisfăcut. Mă bucur să aud asta. Generalul se întoarce să plece, dar se opri brusc. La cina pe care o vom avea... în seara de dinaintea licitației...

— Da, domnule?

— Vreau să fii și tu prezent. Vreau să explici pe îndelete întregul proces și să răspunzi la eventualele întrebări.

Ridley ezită câteva secunde. Nu se prăpădea după evenimentele sociale de talia acestuia. Ba mai mult, îl deranja la culme faptul că unchiul Bob nu fusese inclus în invitație. Probabil că nu va fi niciodată invitat la o astfel de întâlnire.

— Domnule, poate că cel mai bine ar fi ca eu și unchiul Bob să ne întâlnim cu...

— Am spus că vreau să fiți și *dumneavoastră* prezent la cină, domnule Cooper. Există un motiv care ar putea împiedica această rugămintă?

Ridley se holbă nedumerit, simțind tonul tăios din vocea generalului.

— Nu, domnule, nu există niciun motiv. Dar *aș aprecia* să oferiți șansa aceasta...

— Unchiule Bob, spuse generalul, mutându-și atenția de la Ridley, ați fi dispus în dimineața licitației să oferiți musafirilor prezenți la eveniment un tur al grajdurilor? Cred că majoritatea dintre ei vor fi nerăbdători să cunoască armăsarii remarcabili de la fermă și grăjdarul principal al Belle Meade-ului.

Unchiul Bob dădu din cap și își netezi șorțul.

— Păi bineînțeles că da, generale. Voi fi bucuros să fac asta. Chiar foarte bucuros.

Harding porni din loc, însă nu înainte să-i arunce lui Ridley o privire fugitivă, dar satisfăcută. Ridley zâmbi numaidecât. Într-adevăr, va duce dorul Belle Meade-ului și a oamenilor de aici.

Mai târziu în acea seară, după ce se înnoptase, Ridley cedă în fața dorinței de a o vedea pe Olivia și, sub pretextul unor aspecte legate de licitație, ieși afară din baracă și se îndreptă spre casa mare. Mai bine zis, spre fereastra de deasupra grindei cu zăbrele.

Aproape că ajunse la țintă când – fără să-și creadă ochilor – femeia luă colțul casei și porni în direcția barăcii bătrânului Harding și implicit spre el. Ridley se adăposti în spatele sângerului, nedorind să o sperie. Era așa de fericit să constate că și femeia fusese pătrunsă de aceeași dorință ca el.

Olivia ținea strâns ceva la piept – cărți, bănuia el – și privi de câteva ori în spate, încercând parcă să se asigure că nimeni nu o urmărește. Ridley așteptă câteva secunde, când, aflată la doar câțiva pași de el, Olivia își schimbă brusc direcția și se îndreptă spre grajdul armăsarilor.

Confuz și într-un fel dezamăgit, Ridley așteptă câteva secunde, iar apoi porni în urmărirea ei. Trecuse de grajd, apoi de țarcuri, și – intră în pădure? Unde, Dumnezeuule, avea de gând să meargă femeia asta?

Pădurea densă era învăluită în întuneric, fiind aproape imposibil să distingi ceva împrejur. Totuși, îi era ușor să se ghideze după ea, grație covorului de frunze și a ramurilor răsfirate pe cărăruie, dar și a fustei femeii, ce dădea în vileag orice mișcare prin frunziș. După un moment sau două, Ridley realizează un lucru... Femeia nu era singură. Un murmur de voci înăbușite se auzea în surdină.

Ridley o urmă încă o jumătate de milă, apoi încă una și fu gata să-și facă cunoscută prezența când, pădurea dezvălui ceva în fața lui. Remarcă forma ștearsă a unei barăci și o văzu pe Olivia pășind înăuntru – de una singură – însă chiar în acel moment, o mână puternică și fermă îl prinse brutal de ceafă.

Capitolul 50

Extenuată de orele de predare, dar în același timp plină de entuziasm, Olivia se rezemă de ușă și șopti un cuvânt de încurajare școlarilor ce ieșiră pe rând afară, mândră de progresul lor. Nu înțelegea de ce Ike cel Mare nu participase la întâlnirea din această seară așa cum o făcea de regulă. Într-adevăr, omul avea obiceiul să întârzie de fiecare dată. Ori de câte ori o conducea prin poiană, bărbatul rămânea în urmă câteva minute, pentru a se consulta cu bărbatii ce făceau de gardă prin pădure. Cel puțin aceasta credea Olivia că era motivul pentru zăbava lui.

La începutul săptămânii, Susanna îi mărturisise că Ike devenea uneori frustrat, deoarece nu învăța pe cât de repede și-ar fi dorit. Olivia încercase să îl încurajeze astă-seară în drum spre școală, iar bărbatul îi mărturisise că începuse să recunoască unele cuvinte din ziar. Asta îi confirma un lucru Oliviei. Ike Carter va învăța să citească și să scrie destul de curând. Dar avea nevoie să i se reamintească din când în când că oamenii aveau încredere în el și în potențialul lui. Un lucru pe care Olivia îl înțelegea mult prea bine.

De îndată ce plecase și ultima persoană, Olivia își strânse materialele didactice și, pe rând, stinse suflând felinarele împrăștiate pe podea. Încă nu dispuneau de mese, dar domnul Pagette îi spusese că acestea vor fi livrate în decurs de o lună, în funcție de fondurile disponibile. Chiar și așa, erau norocoși să aibă la dispoziție atâtea cărți. Cu banii câștigați în plus de la carierele de piatră, reușise să achiziționeze toate aceste materiale.

Îngenunchind să stingă următoarea lampă, îl auzi pe Ike cel Mare venind din spate. Bărbatul aștepta întotdeauna să o conducă înapoi spre casă. Olivia se ridică numaidecât.

— Ike, chiar mă întrebam unde... Femeia clipi secunde în șir. *Ridley?*

— Olivia. Ridley stătea rezemat de ușă. Cum a fost *lecția* din seara aceasta?

Tonul din vocea lui era... ferm. *Diferit*. Olivia remarcă surprinderea de pe fața lui.

— Lecția a decurs foarte bine, mulțumesc de întrebare. Întreaga situație părea să-l fi luat pe neașteptate, dar nu îl putea învinovăți pentru asta. Olivia îi oferi un zâmbet, dornică ca bărbatul să înțeleagă rolul important pe care îl jucase în decizia ei. Ridley, am vrut să-ți spun. De *mai multe* ori, dar... Îi fu pe limbă să rostească numele mătușii Elizabeth însă se opri la timp. Dar mi s-a cerut să păstrez tăcerea. Să nu spun nimănui. Însă din moment ce ai aflat, vreau să...

— De ce crezi că ți s-a cerut să faci asta?

Olivia privi chiorăș, conștientă de răceala din tonul lui.

— Ce vrei să spui?

— Am spus... de ce crezi că ți-au cerut să păstrezi totul secret? Să nu spui nimănui nimic?

Nu putea citi clar expresia de pe fața lui în lumina difuză, dar nici nu era nevoie. Îi era deajuns să privească la pumnii lui strânși și la poziția dreaptă și fermă a corpului, pentru a înțelege starea sufletească a bărbatului. Tot felul de amintiri îi trecură prin minte Oliviei, amintiri pe care și-ar fi dorit să le poată reprima o dată pentru totdeauna. Încet, își ridică privirea și se uită țintă în ochii lui.

— Ridley, ești supărat pe mine?

Ridley făcu câțiva pași înspre ea, dar spre deosebire de vremurile în care Charles încercase să o intimideze - și reușise să facă asta - Olivia nu se trase în spate. Nu pentru că Ridley nu era supărat. Asta era cât se poate de evident. Ci pentru că Ridley *nu* era Charles.

— Da, sunt puțin supărat, însă ce mă deranjează cel mai tare cu privire la întreaga situație... este decizia pe care ai luat-o.

Și, sincer vorbind... Ridley privi în jur. Sunt oarecum surprins că nu ai vorbit cu mine mai întâi.

Niște ziduri vechi de apărare se ridicară în jurul ei cu o ferocitate uluitoare.

— Să vorbesc cu tine mai întâi? Zâmbetul i se șterse treptat de pe față. Adică vrei să spui... să *mă consult* cu tine înainte să accept un lucru? Tu te consulți cu mine în privința tuturor deciziilor tale?

Ridley o privi ținută în ochi.

— Olivia, încerc să-ți spun că nu ești în siguranță să faci asta. Ba dimpotrivă. Oare îți poți imagina ce s-ar întâmpla cu tine dacă s-ar duce zvonul că ești dascăl într-o...

— Școală de sclavi liberi? se grăbi să adauge ea în locul lui. Da, pot. Am luat în considerare toate aceste riscuri înainte să *iau* decizia de a preda. Supărarea bărbatului se înteeți numaidecât. Dar trebuie să înțelegi, Ridley, că nu ne aflăm în oraș. Uită-te în jurul tău. Suntem în mijlocul pădurii.

— Nu contează asta, Olivia. Zvonurile se răspândesc între oameni. Iar atunci când acestea ajung la urechile celor nedrepti...

— Tu ești cel care m-a încurajat să fac asta.

Ochii lui scăpărară de supărare.

— Niciodată nu te-aș fi încurajat să faci una ca asta. Să te ocupi de Jimmy și Jolene într-o cameră retrasă a grajdului e una. Dar asta? E o nebunie crasă din partea ta, Olivia.

Olivia rămase cu răsuflarea întretăiată și inspiră adânc, hotărâtă să nu arate cât de mult o răniseră cuvintele lui. Într-o cameră retrasă a grajdului... Cuvintele lui făceau ca tot ceea ce realizase ea de-a lungul acestor luni să pară lipsit de semnificație. Și numai prostii erau nesăbuiți.

Olivia îngenunche și stinse ultima lampă. Întunericul învălui încăperea într-o singură clipită. Olivia se ridică încet în picioare.

— Îmi pare rău că nu ești de acord cu decizia mea, Ridley. Dar e o decizie ce îmi aparține mie și pe care am luat-o deja. Și... prefer să o consider nobilă decât prostescă.

Olivia trecu pe lângă el, însă Ridley o prinse de mână și o trase înapoi. Bărbatul o apucă ferm, dar nu îndeajuns ca să o rănească.

— Știu că faci asta pentru că îți pasă. Și într-adevăr, e un lucru nobil. Dar te rog, Olivia – șoapta gravă a bărbatului trecu dincolo de zidurile ei – gândește-te la ceea ce faci. La prețul pe care l-ai putea plăti. Gândește-te la familia Harding și la modul în care toate acestea s-ar răsfrânge asupra lor. Și cum rămâne cu mătușa ta? Asta e prea de tot, Olivia. Ridley o strânse și mai ferm de braț. E prea de tot.

Poate era din cauza tonului blajin din vocea lui sau poate conștiința faptului că se afla așa de aproape de el din nou; sau poate faptul că bărbatul o atingea în mod deliberat, ceva ce nu mai făcuse de prea mult timp deja, însă Olivia își dădu seama de un lucru: supărarea bărbatului se năștea din grija sinceră pe care i-o purta.

Un scârțâit le atrase atenția înspre ușă.

Ike cel Mare apăru în vizor.

— Sunteți gata să pornim spre casă? E trecut de miezul nopții.

Drumul înapoi înspre plantație i se părea interminabil Oliviei. Ike cel Mare era în frunte, iar Ridley o urma din spate. Olivia privi de două ori în urma ei pentru a se asigura că Ridley era încă acolo. Omul se mișca prin pădure fără niciun zgomot.

Indiferent de ceea ce îi spusese bărbatul sau de intențiile lui bune, Olivia nu avea de gând să renunțe la școală. Într-adevăr, exista un risc. Dar el, dintre toți oamenii, trebuia să înțeleagă cel mai bine asta. Erau aproape de casa mare când Ridley o ajunse din urmă și îi atinse brațul. Olivia se opri numaidecât.

— Ike, spuse Ridley pe șoptite și întinse mâna în momentul în care Ike se întoarse în spate. Mulțumesc că nu mi-ai rupt gâtul mai devreme.

Ike cel Mare afișă un zâmbet și îi strânse mâna.

— Îmi pare rău că te-am speriat așa, domnule, dar nu am avut de unde să știu că tu erai acela.

Ridley scutură din cap.

— În condițiile date, nu ai făcut altceva decât ceea ce ai fost nevoit să faci.

Chiar și în lumina palidă a lunii, Olivia observă privirea tăioasă pe care Ridley o furișă în dreptul ei. Dar asta o determină să se țină și mai tare pe poziție.

— Ne străduim să avem grijă de doamna Aberdeen, domnule, și de toți oamenii noștri. Cât putem de bine.

— Sunt convins de asta. Ridley dădu aprobator din cap. Mi-ai dovedit-o în seara asta.

Zâmbind din nou, Ike cel Mare ridică mâna în semn de salut și își continuă mersul.

— Noapte bună, Ike, șopti Olivia. Mulțumesc pentru tot.

Preț de câteva clipe, amândoi rămaseră tăcuți. Într-un final, Ridley scoase un oftat, născut din oboseală sau frustrare – sau poate din amândouă – nici Olivia nu putea discerne clar asta.

— Olivia, unele lucruri pe care le-am spus mai devreme s-ar putea să fi avut cu totul un alt rezultat decât cel intenționat. Dorința ta de a preda și de a-i ajuta pe alții e departe de a fi o nebunie.

Văzând încercarea bărbatului de a-și repara greșeala, Olivia se înmuie numaidecât.

— Mulțumesc, Ridley. Apreciez...

— Dar asta nu înseamnă că mi-am schimbat părerea în privința acestei chestiuni. Ridley ridică o mână. Pentru că știu că sunt îndreptățit să gândesc așa. E prea periculos. Nu numai pentru tine, dar pentru toți cei din jurul tău.

Olivia își aținti privirea asupra lui.

— Prea periculos? Tu, care pleci înspre ținutul Colorado în doar două săptămâni, îmi spui mie că e prea periculos? Ai citit ceva despre locul în care vrei să pleci, Ridley? Olivia expiră profund. De fiecare dată când vorbeai despre ținutul Colorado în trecut, mă încurajai să fac asta. Chiar dacă o făceai sau nu într-un mod conștient. Ridley își deschise gura să răspundă, însă Olivia i-o luă înainte. Sau de fiecare dată când te vedeam lucrând cu unul dintre armăsari. Adu-ți aminte cât de fâșneată a fost Seabird când ai început să te ocupi de ea. Era cât pe ce să îți tragă o copită în față. Chiar eu am fost martoră la asta. De nenumărate ori!

— Asta e cu totul altceva. Instruirea unui...

— Și, continuă ea — acum era rândul ei să ridice o mână — atunci când te ocupai de Jack Malone... Nu voi uita niciodată ziua în care armăsarul s-a cabrat la distanță mică de fața ta. Inima mea a încetat să mai bată în acel moment. Așa că te rog, nu încerca să mă convingi să renunț la ceva pentru că e prea periculos. Olivia trase aer în piept și se repezi să mai spună un ultim lucru cât timp mai avea această ocazie — chiar dacă, într-un fel, o folosea ca o armă împotriva lui. Tu ești motivul pentru care am ales să predau, Ridley. Tu ești cel care m-a făcut să am încredere în mine. Sau ai uitat deja asta? Olivia simți atingerea unui zâmbet. Că sunt mai puternică decât las să se vadă în exterior?

Preț de câteva secunde, Ridley nu făcu altceva decât să se holbeze în ochii ei.

— Ai terminat de vorbit? spuse el într-un final.

Olivia încuviință din cap, deși și-ar fi dorit ca vocea lui să trădeze o tentă jucăușă.

Ridley își îndreptă privirea spre casa mare.

— Îmi dai voie să te conduc restul drumului?

Olivia îl luă de braț și porniră agale, umăr lângă umăr. Chiar dacă omul se afla chiar lângă ea, Olivia îi simțea lipsa. Îi simțea lipsa mai mult decât o va face atunci când bărbatul va părăsi Belle Meade-ul o dată pentru totdeauna. De fapt, nu... Nu credea asta nici măcar o secundă.

Ridley înconjură conacul și se opri în fața casei, în dreptul scărilor ce dădeau spre veranda de la etaj.

— Ești o femeie puternică și admir cu tărie asta la tine — în cea mai mare parte din timp. În sfârșit, citi o urmă de zâmbet pe fața lui. Însă faptul că ești în stare să faci un lucru, Olivia, nu înseamnă întotdeauna că trebuie să-l realizezi. Până la urmă, o ușă s-ar putea să se deschidă... dar asta nu înseamnă că ai fost menită să ieși afară prin ea.

Trecu un moment până își aminti Olivia de noaptea primei lor plimbări. Nu va uita niciodată ușa acelei trăsurii. Dar faptul că bărbatul ținuse minte asta...

Ridley privi în lături câteva secunde, iar apoi din nou la ea.

— Dacă ți-aș spune că nu vreau să te văd rănită și că mi-ar plăcea să reconsideri decizia ta? Măcar promiți să te gândești la asta?

Olivia îl fixă cu privirea. În parte, și-ar fi dorit să poată da simplu din cap și să accepte părerea lui așa cum ar fi făcut-o cu un an în urmă. Dacă nu pentru altceva măcar din dorința de a curma orice ceartă dintre ei. Dar în mod ironic – mulțumită în cea mai mare parte lui – Olivia nu avea de gând să facă asta.

— Apreciez ceea ce încerci să-mi spui, Ridley, și îți sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porți. Dar atunci când am luat această decizie, am simțit o convingere înlăuntrul meu, pe care am avut-o doar de câteva ori în via...

— Domnule Cooper! Grăbiți-vă, domnule! Haideti repede!

Amândoi se întoarseră în spate și îl surprinseră pe Ike cel Mare fugind strașnic înspre ei. Omul se opri brusc, la doar câțiva pași de ei.

— E vorba de Seabird, domnule, spuse Ike, gâfâind ca o locomotivă. A intrat în travaliu!

Capitolul 51

Olivia se uită pe furiș prin poarta întredeschisă a boxei, nesigură dacă ar trebui sau nu să privească la scena ce se derula în fața ochilor ei. Însă văzând entuziasmul de pe fața lui Ridley, curiozitatea ieși în cele din urmă învingătoare. O singură dată în viața ei fusese pe cale să asiste la o naștere. Avusese șapte ani pe atunci și găsisese o pisică, adăpostită pe veranda din față a casei ei, gata să-și aducă pe lume pisoii. Dar mama ei o alungase de acolo înainte să se întâmple ceva cu adevărat. *O domnișoară tânără nu ar trebui să privească la așa ceva, Olivia!*

De data aceasta însă, Olivia nu își putea ține în frâu curiozitatea.

Ike cel Mare fusese nevoit să o cheme pe Susanna și, după câteva minute de așteptare, cuplul se întoarse și se alăturase ei, lui Ridley și unchiului Bob în afara boxei. Susanna, mică de statură, se ridică pe vârful picioarelor pentru a privi dincolo de șipci.

Seabird stătea întinsă pe o parte, pe un pat de paie proaspete. Pântecele ei umflat se contracta un moment sau două, iar apoi se relaxa din nou. Dintr-o clipă în alta, iapa scotea un nechezat și își ridica capul, legănându-se într-o parte și într-alta, de parcă era pe punctul să se ridice în picioare. În schimb, se culca înapoi la loc, reluând întregul proces.

Olivia se aplecă în dreptul lui Ridley și îi șopti ceva la ureche, așa cum îi sugerase unchiul Bob.

— Nu ar trebui să faci ceva? Să încerci să o ajuți cumva?
Ridley scutură din cap.

— Doar dacă ceva merge prost. Până în momentul de față, iapa s-a descurcat de minune.

— Totul e așa cum ar trebui să fie, spuse unchiul Bob în șoaptă. Haide acum, domnișoară Birdie. Ai ales să îți aduci pe lume puiul mai repede decât ne așteptam, fetițo.

În decursul următoarelor minute, mai mulți servitori își făcură apariția, stând în tăcere în spatele lor și urmărind cu atenție întregul proces. S-ar părea că zvonul se răspândise deja. Toată lumea de la Belle Meade știa că în urmă cu doi ani, domnișoara Birdie și-a pierdut primul mânz. Gândul acesta era fără îndoială pe prim-plan în mintea fiecăruia. În special a lui Ridley.

Olivia se uită încă o dată pe furiș la persoana de lângă ea. Omului îi păsa de ea, Olivia era *sigură* de asta. Chiar dacă nu o exprimase niciodată clar și răspicat, totuși o proclama în fiecare zi prin felul în care se raporta la ea. Așa cum o făcuse de altfel cu ceva vreme în urmă. Dar oare de ce bărbatul refuza să-și exprime prin cuvinte sentimentele? În special din moment ce va pleca în curând? Dar poate tocmai acesta era motivul. Oricum ce lucru bun putea izvorî din aceste sentimente? Olivia era convinsă că omul ar fi putut să aibă un viitor strălucit aici la Belle Meade – dacă și-ar fi dorit și el asta.

Cu siguranță Ridley era la curent cu intenția generalului Harding de a o lega prin căsătorie cu generalul Meeks. Toată lumea era. Aspectul acesta viza viața ei privată și totuși, era la fel de expus publicului ca articolul publicat în *Revista americană de sport și înscrieri la curse de cai*. Însă chiar și așa, Ridley avea atâta inteligență cât să știe că Olivia nu ar alege niciodată un om ca Percival Meeks în locul lui. *Nu-i așa?*

Anul ei de doliu se încheiase cu două săptămâni în urmă, atunci când se comemorase moartea lui Charles. Dar după ce se consultase cu mătușa Elizabeth, amândouă consideraseră că vânzarea anuală de cârlani era momentul cel mai potrivit pentru a face publică această tranziție. Așadar, încă îmbrăca hainele văduviei, și – privind la materialul gri cu care se familiarizase deja – nu era încă pregătită să renunțe la ele, din mai multe puncte de vedere. Cu Ridley plecat și cu generalul Meeks la

orizont, avea impresia că pentru a doua oară în viața ei inima îi este făcută ferfeniță.

Gâfâitul blând al Susannei îi atrase din nou atenția la podeaua boxei și, văzând scena ce se derula în fața ochilor, Olivia își așează o mână deasupra mijlocului.

— Oh, Dumnezeuule mare...

— E în regulă, șopti Ridley, aplecându-se spre ea. Acelea sunt picioarele din față ale mânzului.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

Ridley râse ușurel.

— Nu s-a întâmplat nimica rău. Mânzul e încă în placentă, atâta tot. Cât timp umerii micuțului trec prin canalul nașterii fără nicio problemă, nu avem de ce să ne temem.

Olivia încuviință din cap și se comportă de parcă canalul nașterii era un subiect pe care îl știa de când lumea. Seabird își ridică din nou capul, nechezând și legănându-se în același timp, după care se reazează pe o parte. Olivia își păstră privirea ațintită asupra picioarelor bulbucate ale mânzului și fu gata să-l întrebe pe Ridley ce urma să se întâmple, când altceva începu să...

Olivia își mijii ochii și... prinse de brațul lui Ridley.

— E un cap! șopti ea.

Ridley rămase tăcut însă acoperi în treacăt mâna Oliviei cu palma sa, gest pe care Olivia îl adora la nebunie. Aflat la jumătatea drumului, mânzul începu să se fâfâie.

Ridley făcu un semn cu mâna.

— Vezi cum un picior e mai în față decât celălalt?

Olivia dădu din cap.

— Da, cred că da.

— Asta e ceea ce vrem să vedem în fapt, continuă el. Astfel, umerii vor reuși să treacă prin canal unul după altul.

Mânzul se foi agitat, cu fața acoperită de o membrană albă ca laptele. Mișcările lui agitate exprima dorința de a pune capăt acestui proces cât se poate de repede.

— Ești aproape la final, fetișo, spuse unchiul Bob pe un ton coborât. Încă câteva împinsături zdravene și vei fi gata cât ai zice pește.

Mânzul își scoase treptat umerii, iar Olivia se stăpâni din greu.

— Haide, domnișoară Birdie, șopti ea, dornică să vadă mînzul teafăr și nevătămat.

Secunde se scurseră în tăcere. Simți atenția cuiva concentrată asupra ei, iar Olivia privi în lături și îl surprinse pe Ridley cu zâmbetul pe buze. Emoția din ochii lui confirma gândurile care îi trecuseră prin minte cu câteva minute în urmă. De l-ar putea face să o spună și cu voce tare.

Cu un nechezat puternic și două fornăieli, Seabird împinse mînzul de tot afară, iar Ridley rămase fără răsufare.

Unchiul Bob îl lovi ușor peste umăr.

— Un mînz, Ridley! Și nu e unul oarecare, ci tocmai mînzul lui Jack Malone, domnule!

Un cor de aplauze și felicitări izbucniră în jur, în timp ce mama și mînzul se priviră nas în nas. Seabird își frecă botul de puiut și îl linse ușor, înghiontindu-l blând. Afețiunea iepei era așa evidentă. Ridley apucă câteva prosoape și intră în boxă alături de unchiul Bob. Seabird se ridică în picioare, iar Ridley șopti ceva în urechea ei, apoi o masă de câteva ori pe gât – unchiul Bob făcu la fel – după care se puseră amândoi pe treabă ștergând micuțul.

Ridley se opri din senin.

— Unchiule Bob, spuse el pe un ton liniștit.

Unchiul Bob privi în treacăt la el, apoi din nou la mînzuleț.

— Ei bine, cred că voi...

Olivia încercă să înțeleagă la ce se holbau bărbații.

— Ce este? E totul în regulă?

Însă chiar în acel moment, mînzisorul își aținti privirea asupra ei. Puiutul se uită *șintă* la ea, cu niște ochi uriași și negri, așa de... pătrunzători.

Unchiul Bob îngenunche în dreptul lui.

— Niciodată până acum nu am văzut un nou-născut care să se familiarizeze așa de repede cu oamenii.

Mînzisorul privi pe rând la fiecare din ei, oprindu-și în cele din urmă privirea asupra lui Ridley.

— Uită-te la curajul din ochii aceia, unchiule Bob. Fermitatea din privire. Mînzisorul arată de parcă ar fi... neînfricat.

— Dacă prin asta vrei să spui încăpățânat... unchiul Bob afișă un zâmbet larg. Atunci vedem același lucru.

Olivia izbucni în râsete, iar Ridley își îndreptă privirea spre ea.

— Hai să-ți fac cunoștință cu el.

Dar înainte să poată refuza invitația aceasta, oamenii se traseră din fața ei, eliberând poteca ce dădea înspre ușa boxei. Toată lumea privea atent la ea cu zâmbetul pe buze, iar Olivia nu găsi curajul să spună nu. Dar pe măsură ce pași înspre ușă realizează un lucru: nu avea nevoie de curaj pentru a refuza. Avea nevoie de curaj pentru a intra înăuntru.

Olivia se încumetă într-un final să facă asta, iar ușa se închise ferm în urma ei. Seabird se întoarse în spate și, privind-o țintă în ochi, înaintă cu greutate spre ea. Preț de o clipă, Olivia se văzu din nou în căruța aceea nenorocită – blocată și înțepenită – în timp ce calul acesta se îndreptase cu pași siguri spre ea. Fu tentată să se întoarcă și să fugă afară din boxă, dar amintindu-și de ceea ce văzuse cu câteva momente în urmă, Olivia găsi în ea dorința de a curma o dată pentru totdeauna teama aceasta față de grandiosul animal. Încercând să-și stăpânească emoțiile, întinse mâna așa cum o învățase Ridley, iar Seabird își vârî botul în palma ei.

Puțin câte puțin, Olivia începu să se relaxeze. Seabird își aplecă capul, de parcă încerca să îi ușureze situația. Femeia se supuse numaidecât și o scărpină în spatele urechilor. Seabird expiră *satisfăcută*.

— Bravo fetițo, rosti Ridley, cu un zâmbet în voce.

Chiar dacă lumea avea impresia că Ridley se adresase iepei, Olivia știa mai bine de atât. Cuvintele îi fuseseră sortite ei.

Capitolul 52

Olivia bătu încet la ușa dormitorului, conștientă că mătușa Elizabeth o așteptase de ceva vreme.

Intră.

Olivia deschise ușa și surprinse expresia lui Elizabeth reflectată în oglindă.

Oh, Livvy, e nemaipomenită. Așezată la măsuța de toaletă, mătușa Elizabeth o îndemnă să vină mai aproape.

Olivia se opri la câțiva pași de Susanna, care îi făcu cu ochiul în timp ce retușa ultimele şuvițe din părul coafat al lui Elizabeth.

Oh! Elizabeth își trecu mâna peste rochia de seară a Oliviei. E și mai frumoasă atunci când o porți tu, scumpa mea. Când privești la tine parcă o văd pe mama ta îmbrăcată în ea. Ai avut dreptate, de data aceasta Rachel s-a întrecut pe sine.

Mulțumesc, mătușă Elizabeth. Într-adevăr, Rachel s-a autodepășit.

Iar acele mănuși... sunt minunate.

Olivia își trecu degetele peste mănușa de dantelă neagră și rafinată ce îi acoperea cicatricea. La rugămintea ei, Rachel le cumpărase cu ocazia unei vizite în oraș.

– Arăți nemaipomenit în seara aceasta, mătușă Elizabeth.

– Mulțumesc, Livvy. Dar la un loc cu tine, fetele și cârlanii robuști ai generalului... Elizabeth chicoti ușor. Nimeni nu se va uita la mine la dineul din această seară sau mâine la licitație. Slavă Domnului!

Cu un zâmbet larg pe față, Olivia își așeză mâna pe umărul mătușii și se strădui din răspuțeri să mascheze sentimentul de teamă ce luase ființă în inima ei. Cei douăzeci și șase de oaspeți ai

familiei Harding, invitați să participe la dineul organizat cu ocazia licitației, erau așteptați să sosească în orice moment – printre care și generalul Percival Meeks. Olivia nu îl mai văzuse de la cina organizată toamna trecută, dar corespondaseră prin scrisori destul de des în ultimele luni. Trebuia să recunoască că, cel puțin pe hârtie, Percival Meeks părea un bărbat cugetător, plin de compasiune, cult și inteligent. Pe drept cuvânt, poate că ar fi ajuns să tină la el... dacă nu ar fi fost nevoită să se căsătorească cu el.

Dar ce îi zdruncina speranța, la drept vorbind, era conștiința faptului că Ridley avea să plece de la Belle Meade în doar câteva zile. În urmă cu două zile, Olivia surprinse frânturi din discuția pe care Ridley o purtase în grajd cu Jimmy. Bărbatul îi dezvăluise că, după terminarea licitației, avea de gând să mai rămână încă câteva zile la plantație – nu mai mult de o săptămână – după care avea să pornească înspre vest. Băiatul rămăsese atât de posac și dezamăgit.

Imaginea frumosului mânz roib îi trecu prin minte, copia fidelă a lui Jack Malone. Ridley îl numise Neînfricatul, un nume ce se potrivea de minune atât mânzului, cât și proprietarului său.

Susanna făcu un pas în spate.

— Gata, doamnă Harding. Sunteți toată dichisită și aranjată, doamnă.

Elizabeth se întinse să apuce mâna Susannei.

— Mulțumesc, Susanna. Știu că aveai și alte treburi de făcut jos, fără să mai pun la socoteală toată această bătaie de cap.

Susanna o fixă cu privirea.

— V-am aranjat părul pentru petreceri încă de când aveam doisprezece ani, doamnă, și nu am de gând să mă opresc acum. Însă trebuie să cobor cât de repede posibil. Susanna privi în oglindă la Elizabeth. Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă, înainte să plec? Întrebă femeia, cu o blândețe neobișnuită în voce.

— Cu nimic. Elizabeth o alungă jucăuș. Acum du-te și ocupă-te de bucătărie și de cina grandioasă cu care vrei să ne surprinzi.

Susanna părăsi încăperea, iar Elizabeth aplică un strop de parfum în spatele fiecărei urechi.

— Ești agitată, Livvy.

Olivia privi țință în ochii mătușii. Ce mult și-ar fi dorit să se poată destăinui înaintea ei, dezvăluindu-i sentimentele tumultuoase din străfundul inimii ei. Să-i vorbească despre Ridley. Dar mătușa Elizabeth era de partea generalului Meeks, lucru de la sine înțeles. Prin urmare, Olivia dădu simplu din cap și își aruncă privirea afară pe fereastră, acolo unde sălășluise odată trăsura avariata în accident. Bucățile de lemn rupte și porțiunile de metal îndoite dispăruseră de mult din priveliște. Dar *agitată* nu descria nici pe departe sentimentul de sfârșeală pe care îl simțea Olivia și care îi făcea inima cât un purice.

— Dacă te ajută cu ceva, Livvy, nu cred că generalul Meeks te va cere în căsătorie în seara aceasta, scumpa mea. Ziua de azi și cea de mâine sunt dedicate exclusiv licitației. Soțul meu mi-a mărturisit că Percival va rămâne în oraș încă câteva zile. Și-a exprimat dorința de a petrece mai mult timp în compania ta înainte să părăsească orașul.

Olivia dădu din nou din cap, însă nu era satisfăcută de veștile împărtășite. Deoarece, fie că va fi seara aceasta sau zile de acum încolo, nu va putea evita la nesfârșit întrebarea. Cunoștea răspunsul ferm și neclintit al inimii ei, și totuși, răspunsul pe care era nevoită – sau mai bine zis *constrânsă* – să îl ofere, suprima orice urmă de ezitare.

Văzând-o pe Elizabeth chinuindu-se cu colierul de la gât, Olivia sări în ajutorul ei, și trecu cleva mică a lăntșorului prin cârlig. Abia atunci realizează un lucru...

— Mătușă. Cu grijă, luă mâinile lui Elizabeth într-ale ei. Tremuri.

— Stai liniștită, scumpa mea. Am început să am aceste mici *trepidații*, așa cum le numește doctorul, în urmă cu câțiva ani. Apar și dispar pe neașteptate. Dar în ultima vreme, am avut parte de ele destul de des. Nu sunt dureroase. Mătușa afișă un zâmbet. Doar enervante. Pași se auziră dinspre coridor, iar generalul Harding intră în dormitor și rămase nemișcat.

— Dumnezeu mare, șopti el. Amândouă arătați nemaipomenit în seara aceasta. Îmi dați voie să vă conduc jos? Musafirii trebuie să sosească în orice moment.

Olivia acceptă brațul stâng al generalului. În mod normal, complimentul lui ar fi luat-o prin surprindere, dar pe măsură ce se apropia ziua licitației, omul devenea tot mai binedispus. Și nu era greu să înțeleagă de ce. Licitația – dar în special, căsătoria ei – va ajuta Belle Meade-ul să-și revină după anii crânceni de război, devenind din nou solvabilă.

Olivia porni la pas lângă el și mătușa Elizabeth, dar în momentul în care ajunse în dreptul scărilor în formă de spirală, curbate și îngustate, își retrase brațul și îi îndemnă pe cei doi să coboare primii. Rămase pe loc câteva secunde, așteptând ca trena rochiei lui Elizabeth să elibereze treptele arcuite ale scării. Olivia privi în treacăt la sala de oaspeți și îl surprinse pe Ridley intrând pe ușa principală.

Îmbrăcat elegant, la costum și cravată, bărbatul își ridică ochii și privi țintă la ea, iar expresia de pe fața lui – care lăsa să se vadă că îi place foarte mult ceea ce vede – îi accelerează de îndată Oliviei pulsul inimii. Olivia se prinse de balustrada dreaptă și abia reuși să coboare o treaptă că bărbatul apărui în fața ei.

Olivia își trecu brațul pe sub al lui.

— Am sperat să porți rochia asta. Ridley o studie încet din cap până-n picioare cu o privire îmbietoare. Doamnă Aberdeen, sunteți fermecătoare din nou.

— Exact la asta mă gândeam și eu, șopti ea. Un miros dulce de mirt și alte condimente îi învăluiră în timp ce coborâră treptele scării. Ridley își miji ochii, iar Olivia nu se sătura să privească la el.

Bărbatul era proaspăt bărbierit. Părul lui, ce se întindea până la guler, era mai lung ca de obicei, dar îi oferea un aspect atrăgător. Olivia își aminti de ziua în care îl cunoscuse pentru prima dată – sălbatic și neîmblânzit – pe drumul ce dădea spre Belle Meade. Cu siguranță, omul fusese făcut pentru ținutul Colorado. Și totuși... dacă privea la sine prin ochii lui, Olivia se simțea total nepotrivită pentru un asemenea loc.

Asta era lumea ei. Deși, la drept vorbind, era o lume goală și străină pentru ea.

Coborâră ultima treaptă, iar Ridley se întoarse spre ea.

— Olivia, mâine-seară după licitație, crezi că am putea...

— Da.

Ridley afișă o expresie jucăușă.

— Ai grijă pentru că nu știi ce intenționez să îți cer.

Replica lui stârni un zâmbet pe fața ei.

— Aveai de gând să mă inviți la o plimbare, nu-i așa?

Ridley o privi ținută în ochi preț de un moment.

— Mai mult sau mai puțin.

— Ei bine, răspunsul meu rămâne da.

Tropăitul cailor și scârțâitul roților anunțau sosirea musafirilor, iar Olivia surprinse privirea generalului îndreptată asupra ei. S-ar părea că și Ridley observase același lucru.

— Ești chemată la datorie? întrebă el blând.

— Trebuie să mă alătur familiei Harding și să întâmpin musafirii. E responsabilitatea mea acum că perioada de doliu s-a încheiat în mod oficial.

Ridley dădu din cap, iar expresia feței lui nu lăsa să transpară nimic. Făcu un pas în față, iar apoi se opri brusc.

— Îți mulțumesc din nou, Olivia, pentru ajutorul și efortul depus în pregătirea acestei licitații. Lucrul acesta e valabil și pentru inventarierea grajdurilor. Nu aș fi reușit să realizez nimic din toate acestea fără sprijinul tău.

Recunoștința lui lăsă o rană adâncă în sufletul ei, de parcă cuvintele lui marcau începutul unui rămas-bun. Olivia își mască dezamăgirea și își tăinuie sentimentele adânc în inimă, lucru la care se pricepea de minune.

— Cu mare plăcere, Ridley. A fost plăcerea mea. Olivia se forță să zâmbească și îndrăzni să dea glas unei speranțe fragile și plâpânde. După cum am mai spus, dacă licitația va decurge bine – așa cum se va și întâmpla de altfel – generalul îți va oferi o slujbă pe care nu o vei putea refuza ușor.

Ridley îi luă mâna și o pecetlui cu un sărut. Expresia lui era lipsită de orice zâmbet.

— Povestim mâine-seară.

În următoarea jumătate de oră, stând la capătul rândului alături de Mary, Olivia întâmpină musafirii familiei Harding și

realiză de îndată că drumul spre reintegrarea ei în societatea din Nashville va fi unul destul de anevoios. Dacă va putea vreodată să îl parcurgă.

— Bine ați venit la Belle Meade, șopti ea în timp ce o pereche trecu pe lângă ea în linia de primire.

Domnul privi în treacăt la ea după care își întoarse privirea. Femeia își înclină ușor capul în semn de salut, iar apoi furișă o privire discretă, dar aspră înspre ea. Olivia se făcu toată roșie la față.

După aceea întâmpină următorul cuplu aflat în linie, iar apoi următorul, însă rezultatele erau aceleași. În cele din urmă, afișă un zâmbet scurt și alese să-și întoarcă privirea de la ei, evitând astfel disprețul oglindit în ochii lor.

Apoi, îl zări numaidecât pe generalul Percival Meeks, pășind agale pe coridorul circular. Cel puțin... părea să fie el.

— Generale Meeks! Generalul Harding îl întâmpină cu o strângere de mână. E o onoare să vă avem din nou ca oaspete în casa noastră, domnule.

— Plăcerea e de partea mea, generale Harding. Vă asigur de asta.

Nimeni nu l-ar fi putut descrie pe generalul Meeks ca un om zvelt, ba dimpotrivă, bărbatul nu era decât o umbră a ceea ce a fost el cândva. De când îl văzuse ultima dată, omul slăbise vizibil în talie. Nu părea să mai aibă probleme de sănătate, ba din contră. De asemenea, ultimele firicele de păr dispăruseră complet. Totuși, chelia părea să-i îmbunătățească într-un fel aspectul fizic, sau cel puțin așa considera Olivia.

Bărbatul schimbă câteva vorbe cu generalul Harding și mătușa Elizabeth, iar apoi cercetă atent linia de primire și își opri privirea asupra Oliviei. Bărbatul dădu din cap în semn de salut și îi oferī un zâmbet cald, iar apoi își concentră atenția asupra cuplului Harding.

— Acela e bărbatul cu care te vei căsători? îi șopti Mary.

Olivia se uită țintă în ochii fetei. Și-ar fi dorit să poată răspunde printr-un nu răsunător, dar se hotărî în cele din urmă să-i ofere un răspuns imprecis.

— Vom vedea, șopti ea. Își întoarse privirea și îl surprinse pe generalul Meeks îndreptându-se spre ea.

Bărbatul îi cuprinse mâinile într-o manieră părintească.

— Corespondenta mea fermecătoare. E o plăcere să vă revăd, doamnă Aberdeen.

Olivia făcu o plecăciune.

— Generale Meeks, și eu mă bucur să vă revăd, domnule. Abia atunci observă Olivia o doamnă în spatele lui. Femeia era mică de statură, rotunjoară și avea niște ochi blânzi și afectuoși.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Fairbanks, spuse el. Infirmiera mea. Doamnă Fairbanks... doamna Olivia Aberdeen.

Olivia încuviință din cap. Nu-i venea să creadă că bărbatul venise însoțit de infirmiera lui. Poate că generalul se simțea mai rău decât lăsa să se vadă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Fairbanks. Bine ați venit la Belle Meade.

Doamna Fairbanks zâmbi prietenește și își înclină ușor capul.

— Doamnă Aberdeen, plăcerea e de partea mea. Generalul Meeks a avut numai cuvinte de laudă la adresa dumneavoastră, doamnă. Femeia își coborî încet privirea.

Generalul Meeks făcu un pas înspre Olivia.

— Vă voi explica mai pe îndelete în particular, doamnă Aberdeen. Dar e de ajuns să spun că doctorul mi-a dat un ultimatum toamna trecută, iar asta m-a îndemnat să fac câteva schimbări în regimul meu alimentar de zi cu zi. Prin urmare, doctorul a desemnat-o pe doamna Fairbanks să mă ajute în această privință.

Olivia dădu din cap.

— Ei bine, domnule, dați-mi voie să vă spun că regimul alimentar vă este prielnic.

Generalul se luminează la față.

— Apreciez. Nu știu cu ce v-ați ocupat timpul în ultima vreme, dar totul pare să vă fi fost prielnic și dumneavoastră.

Îndată ce ultimul musafir fusese întâmpinat, zăngănitul unui clopoțel se auzi dinspre sufragerie. Toată lumea porni în acea direcție. Olivia făcu la fel și, pășind alături de generalul Meeks, observă câteva femei privind pe furiș spre cineva aflat în spatele ei. Din nou... și din nou. Curioasă să înțeleagă ce anume le atrase atenția, Olivia se întoarse în spate. Nu le putea condamna nici măcar o secundă pentru privirile lor insistente și neîntrerupte.

Ridley Cooper era vrednic să fie privit a doua oară; chiar și a treia oară.

— E așa de chipeș, șopti Mary.

Chiar în acel moment, Ridley privi în direcția lor. Privirea lui se opri asupra Oliviei, iar bărbatul îi oferì un zâmbet scurt. Mary o înghionti în mod discret, iar Olivia citi o expresie poznașă pe chipul fetei.

Știa că Mary nu ar pregeta să-și împărtășească părerile cu mătușa Elizabeth, motiv pentru care Olivia alege să vorbească pe un ton ferm și solemn.

— Eu și domnul Cooper suntem prieteni, spuse ea în șoaptă, nedorind ca ceilalți din jur să audă subiectul discuției lor.

Mary ridică din sprânceană.

Olivia încuviință din cap. Apoi, analizând întreaga situație — și gândindu-se la tot ceea ce însemna Ridley pentru ea — adăugă fără reținere: Suntem prieteni buni. Din păcate, domnul Cooper pleacă spre ținutul Colorado în mai puțin de o săptămână.

Zâmbetul jucăuș de pe fața lui Mary se șterse nițel, iar fata dădu aprobator din cap. Totuși, tânăra domnișoară nu părea întru totul convinsă de vorbele Oliviei.

După o scurtă degustare de fructe, urmă felul principal, iar în tot acest timp, conversațiile de la masă erau în plină desfășurare. Cu generalul Meeks la dreapta ei și Mary așezată la stânga ei, conversația părea întreținută în cea mai mare parte de aceștia doi, însă Olivia nu era deranjată de acest lucru. Ridley era așezat la masă vizavi de ea. Bărbatul furișă câteva priviri înspre ea, aproape la fel de des precum o făcea ea.

Cu excepția lui Ridley, toți bărbații de la masă luptaseră împreună cu generalul în război. Pe rând, fiecare dintre ei împărtășește câte o poveste de eroism și îndrăzneală. Unele relatări stârnesc lacrimi, altele aplauze, în vreme ce majoritatea poveștilor pline de voie bună stârnesc râsetele celor din jur. Din când în când, Olivia auzea frânturi din unele conversații ce se dovedeau a fi extrem de interesante.

Femeia care mai devreme îi aruncase acea privire tăioasă era așezată în fața ei – la dreapta lui Ridley – și părea să monopolizeze discuția pe care o purta cu unul din generalii confederați, prezenți la masă. Aparent, femeia nu știa să vorbească pe un ton șoptit.

— Ei bine, *știți* că generalul Harding a contribuit cu cinci sute de mii de dolari în folosul Confederației. Bineînțeles că și eu și soțul meu am donat aproape aceeași sumă. Femeia pufăi indignată. Yankeii sunt niște oameni jechoși și ticăloși. Gândește-te la tot ceea ce ne-au făcut, generale. Ne-au distrus viețile! Și mai au îndrăzneala să ne *numească* trădători ai Uniunii. Femeia aruncă o privire aspră înspre Olivia. Soțul meu mi-a spus că dacă unul dintre ei va avea *impertinența* să se prezinte mâine la licitație, va supralicita în mod deliberat, doar din dorința de a-l învinge.

Olivia își coborî privirea la farfuria din fața ei. Trecuseră doi ani de la încheierea războiului și totuși oamenii vorbeau cu aceeași amărăciune. În tumultul conversației din jurul ei, Olivia realizează un lucru și se întreabă în inima ei dacă putea fi reală această conștientizare. Dar spre surprinderea ei, era cât se poate de adevărată. Oare când se hotărâse să renunțe la amărăciunea și aversiunea pe care le simțise împotriva lui Charles? Își amintea de el din când în când și, deși amintirile erau dureroase și neplăcute, totuși ura puternică din inima ei dispăruse complet. Simți un freamăt înlăuntrul ei și privi la persoana așezată vizavi de ea.

Poate acesta era și motivul pentru care Dumnezeu îl trimise pe Ridley în viața ei. Să o ajute să ierte, să se vindece și să lase în urmă trecutul. Dar într-un fel, i se părea nedrept să gândească așa. Până la urmă, era vorba de un bărbat care nu va fi niciodată al ei. O relație care nu se va materializa niciodată. Și totuși nu ar vrea să redevină femeia dichisită din trăsură. Acea femeie închisată care fusese înainte ca Ridley să facă parte din viața ei.

— Susanna!

Olivia clipi numaidecât și își șterse delicat ochii cu șervetul. Susanna se aplecă să umple paharul de apă al unui domn, așezat în cealaltă parte a mesei.

— Da, generale Walker. Aveți nevoie de ceva, domnule?

Domnul înaintat în vârstă făcu cu ochiul doamnei de lângă el.

— Vreau să îi confirmi soției mele că tu ai fost cea care a ascuns argintul familiei Harding pe perioada războiului. La rugămintea generalului, bineînțeles. Și că generalul Harding nu a fost deloc preocupat să afle locul în care l-ai ascuns.

Susanna se îndreaptă de spate.

— Da, doamnă, acesta a fost cursul lucrurilor. Yankeii își instalaseră corturile prin împrejurime, punând mâna pe tot ce apucau. Prin urmare, generalul m-a rugat pe mine și unchiul Bob să ascundem argintul.

Soția bărbatului dădu din cap, de parcă nu era într-un totul convinsă de cele relatate.

— Și nu te-a rugat să-i dezvălui locul unde l-ai ascuns?

Susanna scutură din cap.

— Nu, doamnă Walker. Generalul Harding are încredere în mine și în unchiul Bob. Susanna privi în treacăt la persoana din capul mesei, iar generalul Harding îi oferă un zâmbet călduros.

— Ai putea să-mi dezvălui mie unde l-ai ascuns, Susanna? întrebă un alt bărbat pe un ton glumeț.

— Bineînțeles că nu, domnule. Nu am de gând să fac asta. Susanna îi făcu cu ochiul. Poate se va ivi încă un război, și vom fi nevoiți să ascundem din nou argintul.

Râsete răsunară în încăpere, urmate de *ciocnituri* puternice de tacâmuri de argint în farfurii de porțelan, timp în care unul din prietenii generalului se ridică de pe scaun, cu paharul în mână.

— În cinstea gazdei noastre binevoitoare, generalul William Giles Harding, proprietarul celei mai grandioase plantații și ferme de armăsari din provincie și unul dintre cei mai impunători oameni pe care Sudul i-a cunoscut vreodată.

Afirmațiile bărbatului fură acompaniate de încuviințările celor din jur.

— Un adevărat fiu al Confederației, care s-a făcut pe sine însuși exemplu și ne-a făcut mândri prin faptul că a preferat să meargă la închisoare decât să depună jurământ de credință unei Uniuni pe care nu a sprijinit-o și în care nu a crezut niciodată. În cinstea generalului William Giles Harding... Bărbatul își ridică paharul. Un om însemnat și deosebit.

— În cinstea generalului William Giles Harding, repetă toată lumea într-un cor. Un om însemnat și deosebit.

— Da, da! Răsună în toată încăperea, în timp ce lumea adunată sorbea tăcută din pahar.

— Măcar de am reuși să-l convingem să își taie barba aceea bătrână și nepieptănată! spuse un alt bărbat, însă replica amuți râsetele celor din jur.

Camera se cufundă în tăcere.

Generalul Harding afișă un zâmbet fad.

— Războiul a luat sfârșit, domnilor... și doamnelor, adăugă succint bărbatul. Dar credința pe care am jurat-o față de țara mea, față de Sudul meu, nu se va sfârși niciodată și nu se va deprecia în inima mea. Zâmbetul de pe fața lui se șterse treptat și își concentrează atenția asupra bărbatului care făcuse remarcă respectivă. Îți jur, fără nicio urmă de ezitare, că voi purta barba aceasta cu mândrie până în ziua în care Sudul va câștiga bătălia, sau – dacă Cel atotputernic va considera de cuviință – până în ziua în care voi muri.

O liniște ciudată se lăsă peste adunare.

Olivia își coborî privirea la mătușa Elizabeth, al cărei zâmbet meticulos nu putea ascunde grija – și dragostea – pe care le nutrea pentru soțul ei. Mai mult decât atât, reuși să întrevadă o parte din neliniștea și tensiunea lăuntrică ogindite în scrisorile mătușii din timpul războiului.

Generalul Harding se ridică în picioare și toți ochii fură îndreptați asupra lui.

— Înainte să continuăm să ne savurăm cina și desertul delicios al Susannei, aș dori să îmi exprim recunoștința pentru că ați ales să fiți în seara aceasta aici și pentru că sărbătoriți alături de noi *prima* licitație de cârlani a Belle Meade-ului.

Aplauze izbucniră în rândul celor de la masă, urmate de bune urări.

— I-am cerut unuia dintre intențenții mei, domnului Ridley Cooper, să ia parte împreună cu noi la cina din această seară pentru a vă oferi un rezumat al licitației de mâine. Dacă veți dori să-i adresați întrebări după cina din această seară, sau mâine în timpul licitației, vreau să știți că mi-am pus toată încrederea în el,

motiv pentru care are încuviințarea și autoritatea să încheie afaceri cu dumneavoastră sub orice formă. De asemenea, l-am sfătuit să vă învețe să licitați des și generos, așa cum îmi place mie.

Musafirii izbucniră în hohote de râs, iar stânjeneala resimțită cu câteva momente în urmă se disipă numaidecât.

— Iar acum, fără a mai lungi vorba, doamnelor și domnilor... domnul Ridley Cooper.

Ridley se ridică în picioare, iar inima Oliviei fu cuprinsă de un sentiment de mândrie.

— Mulțumesc, generale Harding, pentru această introducere. Mă simt onorat nu doar să petrec această seară în compania dumneavoastră, dar și să mă aflu aici, la Belle Meade. Așa cum a spus și generalul, dacă aveți anumite nedumeriri sau întrebări, vă rog să nu ezitați să mi le adresați. Totuși, un lucru pe care trebuie să-l faceți cât timp sunteți aici este să vizitați grajdurile de la Belle Meade. Cu această ocazie, veți cunoaște un domn pe nume Bob Green. În doar cinci minute îl veți numi unchiul Bob, așa cum o facem toți cei de la plantație. Unchiul Bob e grăjdarul principal al Belle Meade-ului și cel mai bun instructor de cai din toată țara, poate chiar din lumea întreagă, dar nu am călătorit încă așa departe.

Mai multe râsete răsunară în jurul mesei și, în timp ce Ridley continuă să vorbească, Olivia scrută cu privirea reacțiile celor din jur. Bărbatul se născuse să fie conducător. Oamenii îl urmau fără nicio ezitare deoarece Ridley Cooper știa prea bine încotro se îndreaptă.

După ce bărbatul își reocupă locul, Susanna, Betsy și Chloe adunară farfuriile murdare de pe masă și serviră felii de tort cald cu morcovi, o rețetă caracteristică Belle Meade-ului, așa cum îi plăcea Susannei să o numească. Conversația își relua cursul și îl avea în centrul atenției pe Ridley, cel puțin așa sesizase Olivia în timp ce asculta cu o ureche la generalul Meeks, așezat lângă ea.

— De unde sunteți, domnule Cooper? întrebă unul dintre generali.

— Din Carolina de Sud, domnule, aproape de Hilton Head. Omul încuviință din cap.

— E o zonă frumoasă. De fapt, există altceva mai frumos ca oceanul?

Ridley scutură din cap.

— Nu, domnule, nu există.

— Sunt convinsă că ți-e dor să-l vezi, adăugă o femeie.

— Într-adevăr. Ridley aruncă pe furiș o privire înspre Olivia.

Dar am păstrat o scoică drept amintire.

Olivia se înduioșă, văzând privirea din ochii lui și răsuflă liniștită în momentul în care generalul Meeks își întoarse privirea la doamna Fairbanks, așezată în dreapta lui.

Un domn, la trei scaune distanță de Ridley, se aplecă în față.

— Am luptat alături de câteva batalioane din Carolina de Sud, domnule Cooper. Din care regiment ați făcut parte?

Olivia se încordă auzind întrebarea. Știa mult prea bine că lui Ridley îi plăcea să vorbească despre război.

Ridley ridică paharul cu apă, luă o înghițitură, iar apoi își dresе glasul.

— Am luptat alături de regimentul o sută șaiszeci și șapte, domnule.

Omul își încreți fruntea.

— Nu îmi amintesc să fi auzit de acest regiment. Dar ați fost repartizat aici în Nashville, nu-i așa?

Ridley dădu aprobator din cap.

— Da, domnule, pentru cea mai mare parte a războiului.

— Și care a fost gradul dumneavoastră militar, domnule Cooper?

— Am fost un comandant secund, domnule.

— Dumnezeule mare, spuse soția domnului curios. Nu îl mai necăji atâta pe domnul Cooper, dragule, ci lasă-l să-și savureze felia de tort cât timp e încă caldă.

Ridley îi zâmbi femeii și luă o îmbucătură.

— Nu îl necăjim, doamnă, se oferi să adauge un alt bărbat. Doar că noi ne-am spus deja fiecare poveștile, iar acum am dori să o auzim pe a lui.

Oamenii izbucniră în râsete, inclusiv femeia care rostise dojana subtilă. Însă nu și Olivia.

— Ați spus un comandant secund, domnule Cooper?

— Da, domnule. Așa e.

— Cred că ați văzut mai multe lupte corp la corp, decât toți cei așezați în jurul acestei mese, inclusiv eu.

Ridley își coborî privirea asupra farfuriei.

— Da, domnule. Eu... bănuiesc că da.

Olivia observă cum bărbații așteptau nerăbdători ca Ridley să-și împărtășească experiențele din timpul anilor de război și, chiar dacă și-ar fi dorit și ea să audă toate aceste relatări, din dorința de a înțelege care era motivul pentru care bărbatul își dorea așa de mult să plece de aici, totuși, ar fi vrut să poată curma cumva curiozitatea acestor domni. Dacă ar ști ei ce apăsător era acest subiect pentru Ridley.

— Așadar, ați luat parte împreună cu noi la bătălia din Franklin, domnule Cooper? A fost una dintre cele mai terifiante nopți, spuse blând bărbatul.

Ridley puse furculița de o parte.

— Nu, domnule, nu am participat la acea bătălie.

— Dar în bătălia din Nashville? Întrebă un alt bărbatul mai în vârstă, pe un ton sobru. Am pierdut două sute treizeci și șapte de oameni din regimentul meu în acea zi. Dar am reușit să ținem piept ultimului atac.

— Nu, domnule. Ridley își aplecă capul. Nu am luat parte nici la acea bătălie.

Oamenii din jurul mesei rămaseră tăcuți. Olivia se simțea așa cum probabil se simțise mătușa Elizabeth în urmă cu câteva momente, privind îndurerată la felul în care soțul ei suferea așa de tăcut, dar în același timp așa de vizibil.

Unul dintre bărbații așezați în capătul cel mai îndepărtat al mesei, ce avea cel puțin de două ori vârsta lui Ridley, se aplecă în față.

— Deci, spune-ne, fiule. Unde ai luptat?

Ridley își ridică ochii, și, spre surprinderea Oliviei, își aținti privirea asupra ei. Apoi, privi hotărât la bărbatul care-i adresase întrebarea.

— Am fost repartizat în Nashville la începutul războiului, domnule. Dar mi-am petrecut marea majoritate a timpului... în Andersonville.

Capitolul 53

Adunarea rămase amuțită.

Ridley avea un sentiment ciudat, de parcă Jack Malone îi azvârlise o copită în stomac. Rămase cu răsuflarea întretăiată și cu inima făcută țandări. Fețele din jurul mesei erau învăluite în ceață. Toate în afară de una: Olivia. Ridley îi întâlnește privirea și găsește putere în compasiunea și înțelegerea înscrisă în ochii ei.

Deși era convins că femeia nu a înțeles pe de-a-ntregul însemnătatea cuvintelor lui. Nu încă. Dar o va face, înainte să plece el.

Un domn mai în vârstă, la câteva scaune depărtare, privește în direcția lui Ridley.

— Și eu am fost repartizat pentru ceva vreme în Andersonville, domnule Cooper. Au fost cele mai grele trei luni din viața mea, spuse el, pe șoptite. Știu că nu ne puteam lipsi de închisori. De altfel, ambele părți le-a avut, dar... Omul își aplecă capul, iar în momentul în care își ridică privirea, ochii i se umplură de lacrimi. Locul acela a fost un coșmar. Și... îmi pare rău să spun asta, locotenente Cooper, dar nu îmi amintesc să vă fi văzut acolo.

— E în regulă, generale. Ridley dădu din cap în semn de recunoștință pentru amabilitatea bărbatului. Cu tot respectul cuvenit, nici eu nu îmi amintesc să vă fi întâlnit acolo.

Un zăngănit de oale și tigăi răsună dinspre bucătărie, iar pulsația inimii lui Ridley reveni încet la ritmul său normal. Nu intenționase să divulge secretul său cu privire la Andersonville. Dar întrebările nu conteneau să apară și adevărul era singura modalitate prin care le putea suprima. Cel puțin în parte. Însă acum cântărea prețul – nu numai pentru sine, cât și pentru generalul Harding – pe care avea să-l plătească pentru destăinuirea acestor lucruri.

Femeia de lângă el râse batjocoritor.

— Toată pălăvrăgeala aceasta cum că Andersonville e un loc de coșmar... Femeia scutură din cap. Normal că a fost un coșmar! A fost o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu. Concepută în special pentru yankeii aceia hoți și mincinoși. Bărbații care... Vocea i se întrerupse de emoție și își înăspri trăsăturile. Mi-au ucis *fiul*! Nu avem voie să uităm ce ne-au făcut. Cum au...

— Doamnă Stewart!

Toți ochii fură îndreptați asupra lui Elizabeth Harding. Ridley nu își amintea să o fi auzit vreodată pe femeia aceasta ridicând tonul într-o asemenea manieră. Cu doar câteva momente în urmă, i păruse copleșită de oboseală, dar acum, părea prea fragilă ca să se poată ridica în picioare.

— Doamnă Stewart, începu din nou Elizabeth, pe un ton mult mai domol. Inima mea simte cu inima dumneavoastră pentru suferința pricinuită de pierderea copilului dumneavoastră. Războiul nu mi-a răpus niciun fiu, însă de-a lungul anilor, mi-am îngropat șapte copii, prin urmare sunt familiarizată cu această durere. Dar haideți să nu uităm că *toți* bărbații care au luptat și au trăit, și care au luptat și au *murit* – de ambele părți – au fost copiii cuiva. Acum... Ridicându-și ușor bărbia, Elizabeth își îndreptă privirea spre capătul opus al mesei. Soțului meu și tuturor celorlalți domni din această încăpere, aș dori să vă ofer cele mai sincere mulțumiri pentru slujba devotată pe care ați depus-o în folosul preaiubitului nostru Sud. Dar vă rog... Vocea îi era înăbușită de emoție. Cel puțin, pentru cât a mai rămas din seara aceasta, vă implor... Elizabeth zâmbi sau mai bine zis se forță să o facă. Haideți să nu mai vorbim despre război.

Ceva vreme mai târziu, după ce se retrăseseră cu toții în camera de primire, Ridley răspunse la întrebările domnilor privitoare la licitație și cârlani. Era mereu conștient de locul în care se afla Olivia, iar până acum, femeia stătuse vizavi de el, lângă generalul Meeks.

Bărbatul era de nerecunoscut. Totuși, Ridley nu trebuia să se gândească mult ca să-și dea seama care era motivația din spatele schimbărilor pe care Meeks le făcuse în viața lui – și în persoana lui! Generalul Meeks era îndrăgostit. Fiecare expresie a lui trăda asta. Și pe bună dreptate. Care bărbat întreg la minte nu ar răsturna

cerul și pământul doar pentru a o avea pe Olivia Aberdeen alături? Chiar dacă asta însemna să nu mai plece în ținutul Colorado.

Și totuși, Ridley știa că acolo îi era sortit să ajungă.

— Să ajungeți intendent într-un timp așa de scurt, domnule Cooper, e de-a dreptul impresionant.

Ridley se întoarse spre domnii adunați laolaltă, în special spre generalul Maddox, bărbatul care fusese repartizat în Andersonville. Era o experiență de-a dreptul ciudată, să fie pus față în față cu unul din temnicerii lui, chiar dacă nu îl mai întâl-nise pe omul acesta niciodată până acum.

— Mulțumesc, domnule. Sunt recunoscător pentru încrederea generalului Harding și mă simt onorat să am o slujbă aici.

— Dacă așa stau lucrurile, domnule Cooper, spuse un alt bărbat pe un ton ironic, atunci explicați-mi zvonurile pe care le-am auzit cu câteva momente în urmă, cum că ați fi dispus să renunțați la toate acestea pentru a merge în ținutul Colorado.

Ridley schiță un zâmbet.

— Să înțeleg că ați vorbit cu gazda serii. Ridley privi în treacăt la generalul Harding, care își ridică ușor ceașca de cafea în semn de salut. Răspunsul e simplu, domnilor. Dintotdeauna mi-am dorit să văd Munții Stâncoși și am plănuit să fac asta de ceva timp deja.

— Totuși, sări să adauge bărbatul, de ce nu mergeți după doi sau trei ani, după ce se construiește și calea ferată? Sunt ferm convins că munții vor fi tot acolo.

Bărbații izbucniră în râsete.

Simțindu-se prins într-o capcană, Ridley scutură din cap, dornic să schimbe subiectul. Mai ales din moment ce Olivia se afla la doar câțiva pași de el. Gândul că va pleca în curând îi îngreuna îndeajuns sufletul. Nu dorea să mai vadă și expresia pe care Olivia o afișa ori de câte ori acest subiect era adus în discuție.

— Am cumpărat o bucată de pământ în acest ținut cu patru ani în urmă, domnilor. Dacă renunț să merg acum, mai mult ca sigur că îl voi pierde. Așadar, deși apreciez toate oportunitățile pe care generalul Harding mi le-a oferit, voi pleca de la plantație în cel mult o săptămână.

— Cred că mi-am auzit numele rostit. Generalul Harding se alătură lor. Sper că a fost folosit într-un sens bun.

Generalul Maddox schiță un zâmbet.

— Fii fără grijă, Harding. Nu am putea niciodată să te vorbim de rău. Cel puțin, nu în propria ta casă, continuă el.

Comentariul atrase râsetele celor adunați.

— Domnul Cooper, continuă generalul Maddox, ne-a împărțit planurile lui cu privire la vest. Cred că unii dintre noi – însă nu și eu – am pus la îndoială decizia lui. Dacă aș avea vârsta lui și nu aș fi căsătorit, aș fi tentat să mă urc în căruță și să-l însoțesc.

— Mereu ai fost o influență negativă, Maddox. Generalul Harding zâmbi, mângâindu-și părul din barbă. Totuși, aș aprecia dacă mi-ați da o mână de ajutor în privința domnului Cooper, domnilor. Am făcut tot ce am putut ca să îl conving să rămână. Ba chiar am creat o nouă poziție, specială pentru el.

Ridley se crispă numaidecât. Nu îi spusese nimic Oliviei cu privire la oferta lui Harding, nedorind ca vestea că o refuzase să o rănească și mai tare. În opinia ei, Ridley nu ar trebui să părăsească meleagurile Belle Meade-ului. Dar Olivia nu cunoștea tot adevărul. Cel puțin, nu încă. Ridley furișă o privire de-a lungul camerei, acolo unde stătuse Olivia cu câteva momente în urmă, însă femeia era de negăsit. Scrută cu privirea întreaga încăpere. Olivia stătea la doar câțiva pași de el acum, lângă un grup de femei printre care Mary și Selene.

— Și despre ce poziție era vorba, Harding? întrebă Maddox. Dacă răspunsul domnului Cooper e final, atunci poate că aș fi dispus să vin să lucrez pentru tine. Pentru un preț bun, bineînțeles.

Harding izbucni în râsete.

— Prietene, îmi pare rău, dar pentru mine nu există un preț îndeajuns de bun ca să te pot angaja.

Bărbații râseră într-un cor, iar asta atrase atenția doamnelor din încăpere.

— Poziția pe care i-am oferit-o domnului Cooper a fost cea de administrator principal al Belle Meade-ului. I-am oferit-o de ceva timp deja, dar omul m-a refuzat fără să stea pe gânduri.

Chiar și fără să privească în urmă, Ridley știa că Olivia fusese martoră la întreaga scenă. Tăcerea din spatele lui era o confirmare în acest sens. Dar se convinse de asta în momentul în care se întoarse și văzu dezamăgirea oglindită în ochii ei.

Olivia închise ușa dormitorului în urma ei și se rezemă de ea în întuneric, recunoscătoare că seara se încheiase într-un final. Își dorise să primească răspunsuri la întrebările din inima ei, iar în seara aceasta le primise cu vârf și îndesat. Din păcate, nu fusese ceea ce sperase să audă.

Generalul i-a făcut deja o ofertă lui Ridley. Una foarte bună, după câte s-ar părea. Și totuși, Ridley o refuzase fără doar și poate. Olivia nu mai avea nicio îndoială în această privință, mai ales acum, după ce aflase că a fost repartizat în Andersonville.

Fiecare locuitor din Nord și din Sud știa deopotrivă ce însemnătate avea Andersonville. Articole ce descriau condițiile deplorabile din închisoarea din Georgia și tratamentele inumane la care erau supuși soldații Uniunii circulară prin ziare luni de zile după război. Își aminti de un protest public organizat în Nord cu scopul de a cere ca un ofițer din închisoarea Confederației să fie spânzurat pentru ofensele aduse. Până la urmă, omul avusese parte de această soartă cruntă.

Olivia nu își putea imagina grozăviile la care Ridley a fost obligat să asiste și sarcinile pe care a fost nevoit să le îndeplinească.

Și-ar fi dorit să petreacă timp cu el în seara aceasta, dar cu toți musafirii prezenți – printre care și generalul Meeks – asta se dovedise a fi o dorință imposibil de îndeplinit. De îndată ce generalul Meeks își luase rămas-bun, Olivia pornise în căutarea lui Ridley, însă omul plecase deja. Alți musafiri erau încă aici, stând la povești în camera de primire sau legănându-se în balansoare pe veranda din față. Însă Olivia se scuzase politicos.

Își dorea să îl vadă. Trebuia să îl vadă, iar în momentul în care privirea i se opri asupra ferestrei deschise, o idee se strecură în mintea Oliviei. Se dezbracă de rochia de seară și îmbracă o fustă simplă și o cămașă.

Era deja la jumătatea grinzii cu zăbrele, când auzi voci chiar după colțul casei. Olivia înlemni numaidecât. Nu era lună plină, dar atârna de un perete al conacului, un lucru ce nu putea trece neobservat. Cum va explica ea toate acestea? Continuă în cele din urmă să coboare treptele, cu privirea ațintită la colțul casei, însă de îndată ce piciorul ei atinse pământul, o mână o prinse strașnic de gură.

Capitolul 54

Olivia începu să se zbată și fu asaltată de un miros dulce de mirt și alte condimente. Într-un final, auzi sunetul vocii lui.

— Eu sunt, șopti Ridley. Bărbatul își retrase încet mâna și se ascuseră amândoi în întuneric, lângă peretele casei. Chiar în acel moment, generalul Harding și doi dintre colegii săi luară colțul. N-am vrut să te las să strigi, spuse el, cu buzele lipite de urechea ei. Respirația lui caldă se lăsa ca un abur pe gâtul ei. Eram gata să urc grinda când te-am văzut coborând.

Lipită de peretele casei – și de el – Olivia rămase cu răsuflarea întretăiată în timp ce bărbatul se apropia cu pași hotărâți spre locul unde se aflau ei. Generalul Harding privi în direcția lor, iar inima Oliviei se opri în loc. Ridley se crispă numaidecât. Generalul spuse ceva și bufni în râsete, acompaniat de prietenii lui, iar apoi își continuă mersul, pierduți în conversație. Simțind bubuitul inimii până în urechi, Olivia așteptă ca Ridley să facă primul pas.

— Haide, șopti el într-un final. Bărbatul apucă mâna femeii și porniră amândoi de-a lungul pajiștii cufundate în întuneric.

Olivia alerga cât o țineau picioarele, străduindu-se să nu rămână în urmă. Era captivată de intensitatea cu care Ridley o ținea de mână și se întrebă în sinea ei dacă sentimentul de aventură ce curgea prin venele ei se asemena cu ceea ce simțiseră copiii pe care obișnuise să-i privească prin fereastra dormitorului ei, în timp ce fugeau și se jucau de-a lungul pajiștii. *Domnișoarele tinere nu tropăie prin lanuri de parcă ar fi un șeptel, Olivia. În cele din urmă, îți vei murdări rochia.* Olivia își aminti cu drag de cuvintele mamei ei, dar nu se putea abține să nu fugă din ce în ce mai repede.

Doar în momentul în care ajunseră la marginea pădurii, Ridley își încetini mersul. O luară pe o cărăruie ce se înclina ușor, iar în momentul în care Olivia auzi sunetul liniștitor al pâraului, realizează unde se aflau. Avea impresia că trăiește sentimentul unui déjà-vu.

Se așezară lângă marginea apei, pe o lespede de piatră. Era exact locul unde bărbatul îi spălase bășicile de la picioare. Parcă trecuseră ani de zile de atunci.

Bărbatul stătea liniștit lângă ea. Sentimentele ei erau un tal-meș-balmeș și deși avea atâtea să-i spună, nu reușea să-și pună în rânduială cuvintele. Într-un fel, era supărată pe el pentru că nu îi spusese nimic cu privire la poziția pe care i-o oferise generalul: administrator principal al Belle Meade-ului. În același timp, se simțea rănită de faptul că o refuzase. Dar mai presus de orice, își dorea să-i mărturisească că, de când aflase de Andersonville, înțelegea și mai bine de ce omul avea impresia că nu mai poate rămâne aici.

Dar se înșela amarnic, iar Olivia avea de gând să-i dovedească asta.

— Ridley, eu...

— Olivia, eu...

Se opriră brusc, iar apoi zâmbiră amândoi.

— De regulă, aș spune că domnișoarele au întâietate. Dar... în situația dată, cred că ar fi mai bine ca eu să preiau inițiativa.

Detectând o ușoară tulburare în tonul bărbatului, Olivia dădu din cap contra voinței ei. Trecură câteva secunde până ce Ridley vorbi din nou.

— Să spun că... sunt *fascinat* de tine, Olivia, e un adevăr spus pe jumătate. Luată prin surprindere de cuvintele lui, Olivia se bucură că bărbatul începuse discuția. Prima dată când te-am văzut... Ridley expiră profund, m-ai lăsat cu gura căscată. Apoi, ai rămas blocată în trăsură, iar în cele din urmă înțepe-nită în fereastra mică. Dar totuși, ai încercat să respecti regulile bunei-cuviințe în cele mai mici detalii, asigurându-mă că vizitiul tău avea să se întoarcă *cât ai zice pește*. Ridley privi țintă la ea.

Olivia zâmbi larg, amintindu-și întreaga scenă.

— Apoi, am ajuns aici. Eu am reușit să obțin o slujbă, mulțumită unchiului Bob... Bărbatul își îndreptă privirea spre pădurea învăluită în întuneric. Și lui Dumnezeu, care a potrivit toate lucrurile cu un scop. Apoi, te-am zărit de câteva ori în jurul plantației și m-am gândit în sinea mea: Ar fi distractiv să îi fac zile fripte acestei femei. Poate reușesc să o fac să se destindă nițel.

— Doar *nu* ai crezut că...

— Ba da.

Olivia îl pocni ușor.

— Asta nu a fost deloc frumos din partea ta. Eram în doliu! Spuse Olivia, pe un ton poznaș.

— Știam asta. Și uneori, mă simțeam prost să fac asta...

— Și totuși ai făcut-o.

— Pur și simplu nu mă puteam abține. Vedeam cum puneai atâta preț pe bună-cuviință... literalmente... și asta mă scotea din pepeni.

— Deci e vina mea că am ajuns... Olivia zâmbi larg și șovăi la rostirea cuvântului. Prieteni.

Ridley își îndreptă privirea asupra ei și, deși întunericul ascundea trăsăturile expresiei lui, Olivia era sigură că orice urmă de jovialitate de pe fața lui dispăru într-o clipită.

— În primul rând, spuse el blând, relația dintre noi, cel puțin din punctul meu de vedere, a fost mai mult decât o simplă prietenie. *Mult* mai mult. În al doilea rând, nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Dacă *există* vreo vină, aceasta îmi poate fi atribuită numai mie.

Bărbatul folosisese timpul trecut – *relația dintre noi a fost* – iar Olivia avea impresia că asistă la o scenă de rămas-bun. Pentru un moment, amândoi rămaseră tăcuți, iar scurgerea lină a pâ râului întrerupse tăcerea dintre ei.

— Când am ajuns prima dată aici, continuă el, aplecându-se în față. Am avut de gând să stau doar câteva săptămâni, iar ciondănelile dintre noi au devenit aproape ca un joc pentru mine. Îți ieșeau foarte ușor din fire, iar așa m-a fascinat nespus. Vocea lui era marcată de gingășie. Dar a venit ziua în care am realizat că nu mai era un *joc* pentru mine, iar în acel moment am înțeles că dacă nu voi avea grijă... îmi vei întoarce lumea cu susul în jos și

pe mine deopotrivă. Însă nu puteam permite să se întâmple una ca asta.

Anticipând ce avea de gând să rostească bărbatul, Olivia simți o durere imensă în suflet.

— Dar eu... Olivia scutură din cap și îi veni greu să rostească cuvintele. Nu ți-am întors lumea cu susul în jos... nu-i așa? Olivia inspiră profund. Cel puțin, nu așa cum ai întors-o tu pe a mea.

Ridley veni mai aproape de ea și îi cuprinse mâna.

— Tocmai asta e problema, Olivia. Ai *reușit* să... întorci lumea mea – și pe *mine* deopotrivă – pe dos.

Ochii Oliviei se umplură de lacrimi fierbinți. Totuși, era recunoscătoare pentru întunericul ce-i umbrea expresia. Și-ar fi dorit să îl întrebe de ce... atunci de ce? *De ce* nu îi păsa de ea îndeajuns de mult ca să rămână? De ce nu o *iubea* îndeajuns de mult? Dar emoția din glas îi suprima orice cuvânt.

Ridley o prinse și mai ferm de mână.

— Problema e că... nu cunoști adevărul despre mine, dar asta nu e vina ta. Nu te-am lăsat să vezi cine sunt eu de fapt. Sau... cel puțin cine am fost în timpul...

— Nu e adevărat. Olivia înghiți în sec, ștergându-și lacrimile de pe obraz. Te cunosc foarte bine, Ridley Cooper. Mai bine decât crezi. Olivia îl strânse ușor de mână. Nu știu ce ai văzut în Andersonville sau ce ai fost constrâns să faci acolo, sau câte alte lucruri oribile ai experimentat în timpul războiului. Dar toate acestea au rămas de domeniul trecutului. Ai luptat pentru țara ta, pentru Sudul pe care l-ai iubit. Ai făcut tot ce s-a putut face, indiferent de locul în care ai fost repartizat.

— Dar asta e ceea ce nu înțelegi, Olivia, eu nu am fost...

Olivia îi atinse buzele cu degetul.

— Înțeleg, ba chiar mai bine decât îți poți închipui. Am văzut durerea înscrisă pe fețele bărbaților prezenți la dineu în această seară. Am văzut-o și pe chipul tău. Știu că ți-ai fi dorit ca rezultatul să fie diferit. Și eu mi-aș fi dorit același lucru, din mai multe motive. Însă schimbările care au loc în prezent... se datorează în mare parte războiului.

Olivia își retrase mâna și inspiră adânc.

— Dar ceea ce au făcut nordicii a fost cumplit de-a dreptul. Armata federală a fost violentă și nemiloasă, furând și apucând tot ceea ce zăreau în calea lor. Au distrus familii și case, au zdruncinat vieți. Ai văzut reacția mătușii Elizabeth din seara aceasta. Războiul a lăsat răni adânci în sufletul ei. În special atunci când yankeii l-au ținut captiv pe general în închisoare.

Ridley se înclină în față și își rezemă antebrațele de genunchi, cu capul aplecat. Olivia suferea să îl vadă așa.

— Ridley, șopti ea. Nordul a luat și din ce a fost odată al tău. Dar poți să-ți recapeteți viața, dacă asta e și dorința ta. Ești un bărbat cumsecade. Nu trebuie să mergi până în ținutul Colorado ca să o iei de la capăt. Poți să faci asta și aici, la Belle Meade. Împreună cu unchiul Bob, slujitorii de aici, familia Harding și... Olivia încercă să rostească cuvintele, în ciuda mormanului de ziduri dărâmate din sufletul ei. Împreună cu mine.

Cu mâinile încheștate în poala ei, vulnerabilă și expusă chiar și în întuneric, Olivia privi țintă la el, așteptând. Încet, Ridley își ridică ochii și își îndreptă privirea asupra ei.

— Dacă ar exista o posibilitate să fac asta, aş face-o. Dar... nu pot.

Ridley se ridică în picioare și păși agale, spre pârau. Olivia îl urmă numaidecât.

Dezamăgită peste măsură de mult, dar simțind lupta aprigă din sufletul lui, Olivia își măsură atent cuvintele și se întinse să apuce mâna bărbatului. Ridley se împotrivi la început, dar se lăsă înduplecat într-un final. Olivia îi ridică mâna la același nivel cu fața și zâmbi atunci când bărbatul îi cuprinse obrazul.

— De fiecare dată când mă atingi, șopti ea, cu ochii umeziți de lacrimi, mă ajuți să uit.

— Să uiți, spuse el blând. Să uiți ce?

— Tot ceea ce a reprezentat viața mea în trecut... alături de răposatul meu soț.

Ridley înlemni preț de câteva secunde, iar apoi încercă să își retragă mâna, însă Olivia prinse și mai ferm de ea.

— De fiecare dată când mă atingi, Ridley... Cu o îndrăzneală neobișnuită, Olivia îi luă mâna de pe obraz și o coborî ușor pe gât.

— Olivia, spuse el pe șoptite. Nu face asta.

— De fiecare dată, vindeci puțin câte puțin din rănila lăsa-te în urmă de Charles, durerea născută din conștiința faptului că am fost soția unui trădător, dar și din batjocura și rușinea cu care m-a împovărat ani la rând.

Din nou Ridley încercă să își retragă mâna și din nou Olivia o apucă ferm.

— Cred că aș putea să fac același lucru pentru tine, Ridley. Să te ajut să uiți. Să uiți de război și de toate experiențele tale. Am putea să ne ajutăm reciproc. Dacă ai vrea și tu...

Ridley îi cuprinse fața cu ambele mâini, dar nu la fel de blajin ca înainte.

— Olivia. Tonul din vocea lui era aspru și neliniștit. Nu am fost repartizat în Andersonville... Am fost un prizonier acolo.

Având impresia că îi fuge pământul de sub picioare, Olivia se sprijini de brațul lui. Încercă să-i studieze mimica feței, dar întu-nericul dimprejur îi îngreuna sarcina. Simțea nevoia să privească în ochii lui.

— Un prizonier? Nu e posibil așa ceva, spuse ea nedumerită.

— Ba da. Am luptat de partea Nordului. Împreună cu batali-onul o sută șaiszeci și șapte... din Pennsylvania.

— Dar... Olivia nu își mai găsea cuvintele. Chiar tu mi-ai spus... despre seara aceea, pe plajă, când ai găsit scoica. Ai spus că ai găsit-o înainte să te înrolezi în armata federală.

Ridley scutură din cap.

— Am spus *armată*. Niciodată nu am spus care dintre ele.

Realizarea cruntă îi tăie răsuflarea. Mintea ei cutreiera hao-tic, în timp ce o parte din ea rămase paralizată. Nu îi venea să creadă. Bărbatul se ridicase la luptă *împotriva* Sudului? Să fie totul o minciună? Față de ea și față de toți ceilalți din jur? Oricât de mult se străduia să pună piesele cap la cap, nimic nu părea să se potrivească.

În doar câteva secunde, ultimul an din viața ei – din viețile lor – începuse să prindă contur în mintea ei. Felul în care se comportase cu unchiul Bob, Susanna și ceilalți servitori... fără nicio discriminare. Faptul că nu îi păsase niciodată de părerea celor din jur. De ce aștepta cu nerăbdare să părăsească Sudul. Dorința

înflăcărată de schimbare. Își aminti chiar de niște frânturi din conversațiile dintre el și generalul Harding și le trecu prin filtrul unei noi lumini. Dar mai presus de orice, înțelegea mai bine ca niciodată de ce era așa de hotărât să plece. De ce nu mai putea rămâne aici și ce însemna asta pentru ea – pentru *ei* – și un sentiment înfiorător o împresură, de parcă cineva îi smulse inima din piept.

Gândurile ei luară cu totul o altă întorsătură și încercă să-și închipuie ce i s-ar putea întâmpla dacă anumiți oameni ar fi să afle adevărul. Imagini terifiante îi trecură prin minte. Olivia încercă să facă un pas în spate, însă Ridley refuză să îi dea drumul.

Bărbatul îi ridică bărbia.

— Îmi pare rău, Olivia, pentru că nu ți-am spus mai repede. Pentru că nu am fost cinstit cu tine încă de la început. Dar crede-mă, am făcut-o din motive întemeiate. Probabil că nu ești interesată să le auzi acum, dar...

— Dă-mi drumul, șopti ea.

Ridley îi îndeplini dorința, iar Olivia se trase în spate, simțind nevoia să se îndepărteze. Cu el așa aproape, nu putea să-și pună gândurile în ordine. Olivia își frecă brațele agitată. Nu îi era frig, dar simțea fiorul ce izvora dinlăuntrul ei.

— Ai luptat pentru armata federală, spuse ea, încercând să se convingă pe ea însăși de asta.

— Da, am făcut-o.

Ridley făcu un pas înspre ea, însă Olivia ridică o mână în semn de protest. Bărbatul se opri numaidecât. Și-l imaginase îmbrăcat în hainele gri ale Confederației, însă niciodată în albasturul Uniunii.

Dar într-un fel, privind acum la el, putea să întrevadă și asta.

— Cât timp ai stat în Andersonville?

Ridley ezită câteva secunde.

— Am fost prins de confederați și dus în captivitate pe optsprezece august 1963 și am fost încarcerat în Andersonville în februarie, anul următor.

— Și ai stat acolo...

— Până la sfârșitul războiului.

Olivia scutură din cap. Nereușind să-și pună ordine în gânduri.

— Cine mai știe despre toate acestea?

Ridley ezită câteva momente.

— Unchiul Bob.

— *Unchiul Bob?* Îți poți închipui ce necazuri ar veni peste el dacă cineva ar afla despre asta?

— Nu vor afla.

Un alt gând îi trecu Oliviei prin minte și simți cum i se înmoaie genunchii.

— Generalul Harding nu știe...

Ridley dădu dezaprobat din cap.

— Și nu poți să-i spui asta niciodată, Ridley. Olivia se înfioră gândindu-se la reacția furioasă a generalului. Tot ceea ai realizat aici s-ar duce pe râpă. Nu mai pun la socoteală ce ar face camaraziile lui de război. Dacă asta ar ajunge la urechile lor, generalul s-ar face de râsul lumii. Iar mătușa Elizabeth... Olivia se cutremură în sinea ei. Conștiința acestui adevăr ar produce răni adânci în sufletele celor din jur. Și nici tu nu ai fi în siguranță. Oamenii te vor considera un trădător. Vei fi asemeni lui Charles...

Olivia se opri înainte să rostească restul cuvintelor. Dar era deja prea târziu. Nici măcar întunericul nu era în măsură să ascundă durerea pricinuită de cuvintele ei.

Ridley îi studie expresia umbrită de întuneric. Știa că odată cu dezvăluirea adevărului, Olivia va rămâne rănită și dezamăgită. Până la urmă avea tot dreptul din lume să fie așa. Dar glonțul pe care îl primise în umăr, cu patru ani în urmă, în noaptea aceea pe munte, nu îl rănise la fel de tare cum o făcuseră cuvintele ei. *Vei fi asemeni lui Charles...*

Asta era ceea ce credea ea despre el acum, iar Ridley cunoștea mult prea bine sentimentele nutrite de Olivia în privința răposatului ei soț. Nu o dată încercase să-și imagineze acest moment, însă realitatea era de o sută de ori mai cruntă.

— Ridley, nu am vrut să spun asta. De fapt încercam să spun că oamenii se vor uita la tine și te vor stigmatiza ca un...

— Dezertor; ca un trădător. Poți s-o spui cu voce tare, Olivia. Nu aud cuvintele acestea pentru prima dată.

Femeia își aplecă capul, cu mâinile împreunate în jurul taliei.

— Crede-mă, am cântărit prețul acesta înainte să mă îmbrac în acea uniformă. Și l-aș plăti din nou, dacă Dumnezeu m-ar chema să fac asta. Deși... sper din toată inima să nu mai fie nevoie. Pur și simplu nu aș putea lupta de partea celor care acceptă ca oameni precum Bob Green sau Ike cel Mare, sau femei precum Susanna și Betsy să fie scoase la licitație așa cum se vor licita cârlanii mâine. Ridley și-ar fi dorit să poată privi țință în ochii ei. Nu te condamn că ești furioasă și dezamăgită. Însă tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost adevărat. Să nu te îndoiești de asta niciodată, Olivia.

Totul în jurul lor, chiar și sunetul apei curgătoare părea cufundat în tăcere. Ridley o îndemnă stăruitor să privească la el, însă Olivia își păstră privirea aplecată.

— Te însoțesc înapoi.

Rămasă fără cuvinte, Olivia își potrivea ritmul pașilor după al lui. Ridley o cunoștea îndeajuns de bine ca să-și dea seama că femeia se lupta să își țină în frâu lacrimile. Dar la fel de bine știa că nu era momentul oportun pentru a-i oferi consolare.

În momentul în care ajunseră în dreptul barăcii bătrânului Harding, Olivia ridică o mână.

— De aici mă descurc singură.

— Nu mă deranjează să merg cu...

— *Prefer să parcurg restul drumului singură.*

Ridley încuviință din cap.

Trăgându-și nasul, Olivia își șterse obrajii brăzdați de lacrimi și continuă să meargă.

— Olivia?

Femeia se opri fără să se întoarcă în spate.

— Știu că asta nu schimbă nimic, dar... vreau să știi că nu am avut niciodată intenția să te rănesc.

Olivia își îndreaptă într-un final privirea spre el.

— Știu că nu ai intenționat să faci asta, Ridley. Dar totuși ai făcut-o.

Capitolul 55

— Ei bine, domnule Cooper. Am ajuns să văd și ziua asta! Crezi că ne vom atinge scopul?

— Nu știu, domnule, dar avem toate șansele din lume. Ridley nu își amintea să îl fi văzut vreodată pe generalul Harding așa de încântat. Și el la rândul lui era încântat și își dorea ca totul să decurgă bine, însă rezultatul nu mai avea importanța pe care o avusese odată pentru el. Totuși, dacă domnul acela din New York City continuă să cumpere din cârlanii dumneavoastră, atunci va avea nevoie de propria lui cale ferată ca să-i ducă înapoi.

Harding izbucni în râsete.

— Și din moment ce *domnul acela* este proprietarul căii ferate din Hudson River cred că se va descurca de minune în acest sens.

Ridley îi făcu semn lui Jedediah să aducă în țarc următorul cârlan și îl zări pe Grady Matthews rezemat de marginea gardului. Matthews nu mai pomenise nimic cu privire la licitație și spera ca asta să fie un semn de bun augur.

— Au mai rămas doar doi cârlani? întrebă generalul.

Ridley încuviință din cap, iar Harding făcu cale întoarsă și se îndreptă spre mulțime.

Scrutând cu privirea mulțimea ce însuma peste șapte sute de oameni, Ridley o căută din nou pe Olivia. Era exact în locul în care fusese și când se uitase ultima oară după ea, lângă Elizabeth, Mary, Selene și alte doamne, așezate la mesele și scaunele împrăștiate de-a lungul pajiștii, sub ramurile umbroase ale copacilor. Purta rochia pe care Ridley o adora nespus, și își puse și mânușile acelea lungi; deși era iunie.

Dar știind motivul pentru care le purta îl făcea să o îndrăgească și mai tare. Chiar dacă femeia își ascundea cicatricea chiar și față de el.

După ce serviseră carnea friptă la grătar, Ridley o surprinse plimbându-se la braț cu generalul Meeks. Cu puțin timp în urmă, avusese oportunitatea să poarte o discuție privată cu acest domn. Judecând după aparențe, Percival Meeks era un om bun și cumsecade. Cu siguranță, bărbatul se va îngriji de Olivia și îi va oferi protecție, un nume respectat în societate și viața din Sud la care femeia a visat dintotdeauna. Totuși, de un lucru era sigur: bărbatul nu va fi niciodată fericirea ei. Cel puțin, nu așa cum Ridley ar fi fost pentru ea, dacă Olivia ar fi găsit cu cale să îl ierte și să-l accepte în ciuda deciziilor din trecut.

O văzuse numai de departe. Nu își vorbiseră deloc. Însă după ce femeia plecase seara trecută, Ridley începuse să spere în privința ei.

Neputând să doarmă, stătuse pe veranda din față a barăcii până târziu în noapte, gândindu-se iar și iar la discuția lor de la pârau. Realizase într-un final de unde se naștea neliniștea din inima lui, mulțumită în cea mai mare parte unchiului Bob.

— Deci, femeia nu a strigat deloc la tine? îl întrebase unchiul Bob, ocupând un loc lângă el pe verandă. A rămas doar tăcută?

— Foarte tăcută. Nici măcar nu m-a lăsat să mă apropiu de ea. Mi-a spus că înțelege că nu am vrut să o rănesc, dar că am făcut-o oricum.

— A țipat când a spus asta?

Ridley expiră profund.

— Nu. Dimpotrivă, a fost tăcută precum liniștea serii.

— Oh, Dumnezeuule... asta nu e de bine. Dar știam dinainte că nu va fi încântată să audă asta, domnule.

Scârțâitul scaunelor lor marca fiecare secundă, iar aroma pipei unchiului Bob se înălța în aerul cald al nopții ca un miros de tămâie.

— Deci spui că doamna Aberdeen te-a întrebat cine altcineva mai știe de toate acestea?

Ridley dădu din cap.

— Ba mai mult, mi-a spus să nu îndrăznesc să îi pomenesc ceva generalului Harding despre această chestiune sau unei alte persoane. A zis că nu voi fi în siguranță așa.

— În siguranță? Unchiul Bob se opri din legănat și își scoase pipa dintre dinți. A început să vorbească despre siguranța ta, domnule?

Ridley încuviință din nou din cap, iar unchiul Bob afișă un zâmbet larg.

— Ei, *fîr-ar să fie!*... înseamnă că nu ați pierdut-o încă, domnule. Nu cu totul, în orice caz. Orice femeie care începe să vorbească despre siguranța unui bărbat... hmmm. Înseamnă că a mai rămas ceva în inima ei pentru tine.

Îndemnând adjudecătorul să înceapă licitația, Ridley se rugă în sinea lui ca unchiul Bob să aibă dreptate. Până acum, omul nu se înșelase niciodată.

Totuși, modul în care Olivia privise la el...

În mijlocul țarcului, Jedediah stătea drept și mândru lângă cârlanul pe care îl instruisese luni la rând. La semnalul adjudecătorului, bărbatul plimbă cârlanul în jurul țarcului în aplauzele înflăcărâte ale celor adunați. Talentul lui Jedediah se oglindea atât în comportamentul său, cât și în puiul de armăsar, iar licitația se desfășură grabnic și energic.

Adjudecătorul bătuse o dată cu ciocănelul, iar cârlanul lui Jedediah se vându la un preț ce depășea cu mult suma stabilită ca obiectiv de către generalul Harding. Asta nu însemna doar că stimulenta convenit lui Jedediah se ridica la o sumă frumoasă, ci și că Ridley va rămâne cu un câștig considerabil de pe urma zilei de azi. Cei cinci la sută vor fi suficienți pentru a plăti proviziile și căruța cu care va pleca înspre vest. Ba mai mult, va rămâne și cu câțiva bani în buzunar.

O singură întrebare stăruia în mintea lui... dacă unchiul Bob avea dreptate, iar Olivia încă simțea ceva pentru el: oare sentimentele din inima ei o vor îndemna în cele din urmă să spună da atunci când Ridley îi va cere să plece împreună cu el? Pentru că de un lucru era sigur acum: Olivia Aberdeen era singura femeie fără de care viața lui nu avea niciun sens.

Rănită și frustrată în același timp, cu inima înduioșată, Olivia privi la Ridley care dădu semnalul ca ultimul cârlan să fie adus în țarc. Noaptea trecută plânsese până adormise, iar azi-dimineață se trezise cu perna toată udă.

Oricât era de supărată și rănită, totuși de un lucru era sigură... chiar dacă Ridley i-ar fi spus sau nu de la început despre lupta lui împotriva Sudului, rezultatul ar fi fost în esență același. Bărbatul va pleca înspre ținutul Colorado fără doar și poate. Dar dacă se gândea mai bine, totuși ar fi existat o diferență. Da, decizia lui de a pleca ar fi rămas aceeași. Însă dacă Olivia ar fi cunoscut de la bun început toate aceste lucruri, nu și-ar fi îngăduit să se îndrăgostească de el și să îl iubească așa cum o făcea acum.

Adunarea izbucni în aplauze, iar Olivia se alătură lor, încercând să privească peste mulțime la cârlanul din țarc. Dar atunci când îl zări pe Jimmy lângă puiul de armăsar, Olivia se ridică în picioare. *Jimmy* instruisese un cal? Băiatul plimbă semeț cârlanul în jurul țarcului, arătând nespus de chipeș îmbrăcat în cămașa ce se asorta cu a celorlalți grăjdari.

Auzi pe cineva rostindu-i numele și o zări pe micuța Jolene, rezemată de marginea gardului, aclamându-și fratele mai mare. Alături de ea stătea mama lor care de asemenea își ovaționa copilul. Însă în momentul în care Olivia își întoarse privirea și îl văzu pe Jimmy, atât de mic și inocent, în mijlocul țarcului lângă armăsar, își aminti de ceea ce-i spusese Ridley noaptea trecută, cum că nu ar putea lupta niciodată de partea celor care îngăduiau ca oamenii să fie scoși la licitație asemeni unor armăsari. Un sentiment de mândrie se strecură în inima ei, însă frustrarea și rana din sufletul ei îl suprimară de îndată.

— Livvy, scumpo. Te simți bine? Oare festivitățile din această săptămână au fost prea obositoare pentru tine?

Olivia se întoarse spre mătușa Elizabeth și afișă un zâmbet șters.

— Prea obositoare pentru mine, mătușă Elizabeth? Ce să spun despre tine atunci? Nu cred că ai stat locului mai mult de două secunde în ultimele zile.

Elizabeth surâse blând, însă sclipirea din ochii ei nu reuși să mascheze cearcănele de dedesubt.

— Nu aş schimba nimic la ziua de azi. Soțul meu și-a adus la îndeplinire unul dintre visurile lui. Elizabeth inspiră profund și își îndreptă privirea asupra generalului aflat la o distanță bunicică de ele. Un lucru pe care l-am învățat, Livvy, cu mult timp în urmă, este că o soție trebuie să iubească visele soțului ei la fel de mult cum îl iubește pe el. Deoarece cele două aspecte sunt inseparabile. Dacă o soție nu împărtășește dorințele inimii soțului ei, bărbatul nu va cunoaște niciodată succesul fără sprijinul și devotamentul ei.

Auzind cuvintele în care se oglindea dragostea mătușii Elizabeth, Olivia își aținti din nou privirea asupra lui Ridley. Știa mult prea bine visul bărbatului și era încă invidioasă pe entuziasmul lui. Dar nu l-ar putea împărtăși niciodată. Chiar în acea dimineață, citise un articol din ziar despre o altă răsccoală a indienilor din vest. Însă oricât de periculos părea să fie ținutul Colorado, oare nu era la fel de periculos pentru el să rămână aici?

Licitația ultimului cârlan se puse în mișcare și după doar zece minute, ultima ofertă atrase încă un rând călduros de aplauze. Jimmy își atinse bereta în fața mulțimii, în semn de salut, și ieși afară din țarc, cu zâmbetul său caracteristic pe buze.

— Generalul mi-a mărturisit, spuse blând mătușa Elizabeth, aplecându-se în față, că generalul Meeks a cerut în mod oficial permisiunea să vorbească cu tine săptămâna asta, Livvy. Elizabeth luă mâna Oliviei într-a ei. Veți face o pereche bună, scumpa mea. Din mai multe puncte de vedere.

Încuviințând din cap, Olivia își întoarse privirea și îl surprinse pe generalul Meeks făcându-și cale prin mulțime și îndreptându-se în direcția lor. Olivia rezistă impulsului ridicol de a fugi – nu era un semn de bun augur pentru viitorul pe care ea și generalul Meeks erau sortiți să îl aibă împreună. Totuși, străduindu-se din răspuțeri să privească la circumstanțele ei în lumina lucrurilor aflate cu o seară în urmă, se convinge de un lucru: această căsătorie era o alegere sigură. Va avea un acoperiș deasupra capului. În plus de asta, va fi un câștig pentru Belle Meade și membrii familiei Harding, cei care se îngrijiseră de ea

în tot acest timp. Cum ar putea refuza o asemenea legătură? Nu avea cum. Iar Chattanooga se afla la o distanță de doar două ore cu trenul de Nashville. Cu siguranță, generalul Meeks nu îi va interzice să o viziteze pe mătușa Elizabeth din când în când. În plus, costul unei călătorii cu trenul era o cheltuială mică pentru el. Olivia inspiră profund. Mătușa Elizabeth avea dreptate. Vor face o pereche bună.

Însă oricât de mult încerca să se convingă de asta, tot nu reușea să se imagineze căsătorită cu acest bărbat. Nu atâta timp cât Ridley Cooper era în peisaj.

— Doamnă Aberdeen, nu vi s-a părut interesantă licitația de azi? Generalul Meeks scoase o batistă din buzunar și își șterse transpirația de pe frunte, iar apoi continuă de-a lungul scalpului său lucios. Doamnă Harding, dați-mi voie să vă ofer felicitările mele așa cum i le-am adresat adineaori și soțului dumneavoastră. A fost o zi splendidă la Belle Meade! De-a dreptul splendidă!

— Vă mulțumesc, generale Meeks. Ne simțim onorați să vă aflați printre cei prezenți astăzi aici, domnule.

— Ah! Domnule Cooper! Generalul Meeks privi dincolo de Olivia și își întinse mâna. Alăturați-vă nouă.

Ridley porni în direcția lor și strânse ferm mâna generalului. Bărbatul părea la fel de obosit ca ea, iar Olivia se întrebă dacă omul reușise să închidă un ochi noaptea trecută.

— Ați făcut o treabă excelentă, domnule Cooper.

— Vă mulțumesc, generale Meeks. De altfel, apreciez contribuția dumneavoastră la licitațiile câștigătoare. V-ați ales cu doi cai robuști.

— Așa e și mă voi întoarce în curând după ei. Generalul Meeks se opri brusc și făcu ochii mari. Doamnă Harding, vă simțiți bine?

Olivia recunoscuse paloarea de pe fața mătușii, dar înainte să poată reacționa, Elizabeth se afla deja în brațele lui Ridley.

Așteptând în holul principal, Ridley auzi un sunet de pași pe casa scărilor și își ridică privirea. Olivia coborî domol fiecare treaptă, frumoasă ca de obicei, dar vizibil obosită, de parcă purta

pe umerii ei subțiri greutatea întregii lumi. Femeia părea hotărâtă să privească oriunde altundeva numai la el nu.

Ridley o întâmpină la baza scărilor.

— Cum se simte?

— Se odihnește acum. Doctorul și generalul sunt în dormitor cu ea. Olivia își coborî privirea la mâinile ei. Doctorul a spus că a fost un alt episod al bolii ei. Însă unul mai complicat decât cele pe care le-a avut până acum... Dar i-a prescris niște laudanum care să o ajute să se odihnească. Olivia își ridică ochii, dar evită să privească în ochii lui. Mătușa m-a rugat să îți mulțumesc din nou pentru că ai sărit în ajutorul ei.

Olivia îi oferi un zâmbet șters și politic, unul pe care Ridley nu îl mai văzuse de mult timp și fu surprins să constate cât de mult îl durea să îl vadă din nou pe chipul ei.

— Olivia, uită-te în ochii mei.

Femeia scutură din cap.

— Nu, Ridley, nu pot. Totul s-a încheiat între noi.

— Nu-i adevărat. Sunt încă aici.

— Dar nu pentru mult timp. Fața Oliviei se schimonosi de durere. În curând vei pleca, iar eu...

Pași se auziră deasupra lor, iar Ridley o trase după el în camera de primire și închise ușa. Văzând lacrimile de pe obraji ei, Ridley o strânse în brațe numaidecât și, spre surprinderea lui, Olivia nu ripostă nici măcar o secundă. Umerii ei tremurau frenetic, pe fondul unor suspine negrăite. Ridley era mai sigur ca niciodată că femeia îi fusese sortită lui.

— Vino cu mine, șopti el. Te iubesc, Olivia. Te iubesc încă din momentul în care mi-ai spus unde să arunc acel articol din ziar; cel referitor la poziția de tutore. Îți amintești? Bărbatul îi pecetlui fruntea cu un sărut. Dacă îmi aduc bine aminte, *cred* că mi-ai spus să îl arunc în bălegarul calului.

Umerii ei se scuturară și mai violent, însă Ridley nu era sigur dacă era din cauza lacrimilor sau a râsetelor pe care replica lui le stârnise.

— Tu ai spus asta, șopti ea. Cu fața lipită de pieptul lui, Olivia îl strânse și mai tare în brațe.

— Promit să am grijă de tine, spuse el blând. Ne vom clădi o viață împreună, doar noi doi. Nu vom locui într-un conac așezat pe un deal, dar... nu îți va fi niciodată frig iarna, nu vei ajunge niciodată flămândă, și... Glasul îi era îngreunat de emoție, iar promisiunile lui păreau așa de însemnate în comparație cu lucrurile extravagante pe care Meeks i le putea oferi încă de la bun început. Nu te vei întreba niciodată dacă soțul tău te prețuiește mai mult decât pe propria lui viață sau dacă tu ești primul lucru pe care vrea să îl vadă dimineața și ultimul lucru pe care vrea să îl țină în brațe seara, înainte de a sufla în lampă.

— Oh, Ridley... Olivia trase adânc aer în piept și se trase înapoi, cu capul încă aplecat.

Ridley își trecu degetele prin părul ei și o îndemnă să privească țintă la el, însă privirea din ochii ei săpă o rană adâncă în pieptul lui și îi comunica ceea ce nu și-ar fi dorit niciodată să audă.

— Și eu te iubesc, șopti ea. Și eu... Lacrimi curgeau lin pe obraji ei. Și eu îmi *doresc* să fiu cu tine, dar nu pot să o las pe mătușa Elizabeth în starea asta. Are prea mare nevoie de mine. Pe lângă asta, mai e și școala de sclavi liberi... Olivia scutură din cap. Din toată inima mi-aș fi dorit să nu fii nevoit să pleci. Îmi pare nespus de rău că nu poți rămâne aici, cu mine, la Belle Meade. Dar – scoase un suspin – așa cum tu ai încercat în tot acest timp să îmi spui că nu poți rămâne, tot așa am încercat și eu să îți spun că... nu pot pleca.

Amândoi rămaseră tăcuți clipe în șir. Însă în momentul în care Olivia își strecură mâna în jurul gâtului său și își lipi buzele de gura lui, Ridley simți pentru prima dată ce este gustul dulce-amar.

Capitolul 56

Luni dimineața, Ridley se înarmă cu curaj și bătu la ușa biroului generalului Harding. Auzind răspunsul bărbatului, Ridley păși înăuntru.

Așezat la biroul său, generalul își ridică privirea la el.

— Domnule Cooper! Punctual, ca de obicei. Ocupați un loc. Ați reușit să analizați datele financiare rezultate în urma licitației?

— Da, domnule. Ridley așază raportul pe masa bărbatului. Totul e cuprins aici. Cheltuielile, cârlanii, instructorii lor, ofertele câștigătoare din cadrul licitației, dar și procentajul convenit fiecărui participant.

— Ați făcut o treabă excelentă, domnule Cooper. Deci, spuneți-mi... Harding se rezemă de spătarul scaunului. V-ați răzgândit în privința plecării?

Ridley scutură din cap.

— Nu, domnule. Sunt hotărât să plec săptămâna aceasta. Miercuri, cel târziu. Mai am însă câteva... lucruri de rezolvat. De îndată ce termin cu ele, voi porni la drum.

Harding îl privi cu atenție câteva clipe.

— Sunteți un fel de enigmă pentru mine, domnule Cooper.

— În ce sens, domnule?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să vă conving să rămâneți. Și, în limite rezonabile, aș fi în stare să fac mai mult de atât. Dar în același timp, aș fi profund dezamăgit să vă schimbați părerea. Există un anume farmec atunci când un om se decide să facă ceva, iar apoi își duce la îndeplinire dorința indiferent de obstacolele și greutățile din fața lui. Denotă caracter, un aspect ce lipsește celor mai mulți oameni în ziua de azi.

Ridley afișă o expresie fermă.

— Nu vă faceți griji în privința răzgândirii mele, domnule. Cum se simte doamna Harding azi?

— E mult mai bine. E încă slăbită, dar după cum bine știți, aceasta a fost o luptă continuă pentru ea, în special în ultima perioadă. Totuși, apreciez grija dumneavoastră. Doamna Harding are o părere foarte bună despre dumneavoastră, domnule Cooper. De altfel, și eu.

Ridley privi ținută în ochii generalului Harding.

— Mulțumesc, domnule. Sentimentul e reciproc.

— Mi-ați spus încă dinainte că vreți să plecați înspre vest, la...

— La St. Joseph, domnule. La sfârșitul lunii.

— Și totuși plecați de la Belle Meade așa de repede.

— Trebuie să mă ocup de câteva lucruri înainte de a purcede la drum.

— Sunt convins de asta. Ei bine... Generalul scoase un oftat și întoarse o filă din registrul său, acolo unde se afla un plic. Aceștia sunt, după părerea mea, toți banii pe care vi-i datorez în urma licitației, plus zilele de muncă corespunzătoare acestei luni, minus cheltuielile de întreținere pentru Seabird și Neînfricatul, bineînțeles.

Asta stârni un zâmbet pe fața lui Ridley.

— Ați luat în calcul fiecare bănuț, generale.

— Mi-am dat toată silința să fac asta, spuse generalul, cu un zâmbet larg pe față.

Harding îi înmână plicul. Dar așa cum intuise unchiul Bob în acea dimineață – după ce discutaseră și analizaseră lucrurile în detaliu – Ridley nu se putea convinge să-l accepte.

Harding îl ochi cu privirea.

— S-a întâmplat ceva, domnule Cooper?

Ridley știa că avea posibilitatea să plece cu plicul în mână, fără să-i spună un cuvânt generalului despre război și despre partea alături de care a intrat în luptă. Dar la fel de bine știa că în următoarele zile și luni – poate chiar ani – își va aduce aminte de acest moment și va regreta că nu a fost corect cu omul acesta. Și totuși... își aminti cum decizia de a fi corect se întorsese împotriva lui în timpul războiului, plătind scump pentru asta. De fapt, chiar

și în ziua de azi plătea acel preț. Pentru o clipă, gândurile lui se îndreptară spre Olivia și se strădui din răspuțeri să le redreseze. Avea nevoie de o minte limpede pentru următoarele momente, iar gândul la ea îl priva de această atenție. Totuși gândurile ce o aveau în centru pe ea erau la fel de tenace ca femeia însăși.

Era sigur de sentimentele pe care le nutrea pentru ea și crezuse că și Olivia simte același lucru pentru el. De altfel, văzuse afecțiunea din ochii ei și o simțise chiar și în ultimul ei sărut. Era *convins* de dragostea Oliviei. Dar femeia luase o decizie și la fel făcuse și Ridley – chiar dacă îl durea să conștientizeze asta.

— Generale Harding, vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit posibilitatea de a lucra aici, la Belle Meade. Dar înainte să accept plicul din mână dumneavoastră – Ridley simți un nod în stomac – *dacă* veți mai dori să mi-l oferiți, mă simt îndatorat să vă dezvălui ceva...

Ridley scoase la iveală toate informațiile esențiale cu privire la persoana lui și la contribuția lui în război și studie cu atenție expresia de pe fața lui Harding. Singurul lucru care trăda supărarea generalului William Giles Harding era barba ce-i ajungea până la piept și care începuse să tremure.

— Generale, când am pășit prima dată în Belle Meade, nu am avut de gând să stau o perioadă așa de lungă. Intenția mea a fost să stau o lună, poate două, iar apoi să-mi văd în continuare de drum. Dar încetul cu încetul, cele două luni s-au transformat într-un an. Motivul pentru care vă spun toate acestea acum, este că... în tot acest timp, am ajuns să vă respect, domnule. Mult mai mult acum decât am făcut-o în prima mea zi aici.

Preț de un moment, amândoi rămaseră tăcuți.

Apoi Harding se ridică încet și dinadins în picioare.

— *De ce* ați venit la Belle Meade, domnule? Generalul se opri în colțul mesei. Ca să vă răzbunați pe cineva? Ca să mă privați de onoarea mea? Pe propria mea plantație și în propria mea casă?

— Nu, domnule. Vă dau cuvântul meu de onoare că... Văzând expresia sumbră de pe fața lui Harding, Ridley continuă numai-decât. Am venit aici cu scopul de a învăța de la unchiul Bob.

Harding râse sfidător.

— Și de unde ați aflat de talentele îngrijitorului meu de cai?

— Deoarece, domnule... Ridley inspiră adânc. Prima dată când l-am întâlnit a fost în timpul războiului, pe un deal înalt... în timp ce încerca să ascundă caii dumneavoastră pursânge.

Ridley vedea deslușit cum adevărul începea să prindă contur în ochii generalului. Harding păși înspre fereastră și își aruncă privirea de-a lungul pajiștii, cu spatele rigid ca un stâlp. După câteva momente, generalul se întoarse în spate.

— Andersonville, șopti Harding.

Ridley privi țintă în ochii bărbatului.

— M-au împușcat chiar în momentul în care coboram muntele. Chiar după ce m-am întâlnit cu unchiul Bob.

— Și chiar după ce ai ales să *nu* îmi confiești armăsarii.

Ridley încuviință din cap.

— Deci... dintr-un capriciu al sorții, domnule Cooper, se pare că trebuie să vă mulțumesc pentru armăsarii de frunte de pe plantația mea.

— Nu, domnule. Nu mie trebuie să îmi mulțumiți. Nu am plecat cu caii dumneavoastră în acea noapte dintr-un singur motiv... Robert Green. El e motivul pentru care dețineți tot ceea ce aveți, domnule. În niciun caz eu.

Harding îl măsură cu privirea preț de câteva secunde. Apoi, își reocupă locul la masă. Ridley privi în treacăt la cec, iar apoi din nou la Harding și se convinse de răspunsul generalului.

Se îndreptă în cele din urmă spre ușă.

— Domnule Cooper.

Ridley se întoarse în spate.

Harding luă plicul în mână și îl întinse spre el.

— O strângere de mână are aceeași însemnătate pentru mine ca și cuvintele scrise pe o bucată de contract.

Ridley își aminti de cuvintele generalului și se întinse să apuce cecul, însă Harding îl trase înapoi.

— Vă dau răgaz până la amiază ca să plecați de pe proprietatea mea. Ne-am înțeles?

— Da, domnule.

Ridley luă în mână cecul și se îndreptă spre ușă.

— Încă un lucru, domnule Cooper.

Ridley așteaptă câteva secunde și zări o urmă de licărire în ochii generalului.

— Cred că vă amintiți de înțelegerea noastră cu privire la Seabird. Dacă iapa va ajunge să participe din nou la curse, atunci eu voi primi cincizeci la sută din câștig. Fără un plafon anume. Pe toată durata vieții ei.

— Poate că vă doriți cincizeci la sută, generale. Dar am bătut palma pe douăzeci și cinci. La jumătatea drumului spre ușă, Ridley privi în spate și surprinse un zâmbet tăcut pe fața generalului William Giles Harding. Și mie îmi place omul care are simțul umorului și o încăpățănare de armăsar în el, domnule.

Într-un final, Ridley închise ușa în urma lui.

Capitolul 57

— S-ar părea că ai un pic de temperatură în seara asta, mătușă Elizabeth. Olivia atinse obrazul mătușii, iar apoi înmuie cărpa în ligheanul cu apă, o stoarse bine și o așeză pe fruntea lui Elizabeth.

— Mmmm... Elizabeth oftă adânc. Asta mă face să mă simt mai bine. Ești așa de bună cu mine, Livvy. Sunt nespuse de recunoscătoare că te afli aici, alături de noi.

Olivia schiță un zâmbet.

— Și eu... sunt recunoscătoare să mă aflu aici, mătușă Elizabeth.

Elizabeth își încreți fruntea.

— Scumpa mea, e o zi de luni azi, spuse ea cu o voce plăpândă. Nu trebuia să predai în seara asta?

— Ba da, doamnă dragă. Dar am vrut să mă asigur că te simți mai bine înainte să plec.

Elizabeth îi făcu semn să plece. Încheietura mâinii fragile a mătușii era chiar mai subțire decât crezuse Olivia. Femeia aranjă din nou cărpa pe fruntea lui Elizabeth, iar mătușa își închise de îndată ochii.

Elizabeth fusese așa de stânjenită de faptul că leșinase la licitație. Însă Olivia o asigurase că Ridley o prinsese în brațe și o adusese repede înăuntru. Prin urmare, doar o mână de oameni au fost martori la întregul incident.

Ridley... Olivia scoase un oftat adânc. Era de ajuns să se gândească la numele lui ca să simtă apăsarea durerii izvorâte din inima ei.

Privi afară pe fereastră de-a lungul dealurilor, acolo unde crepusculul de seară cădea în falduri purpurii și cenușii deasupra

copacilor, în timp ce soarele cobora alene spre orizont. Deși îl văzuse de la distanță, nu mai vorbise cu el de sâmbătă, de când petrecuseră acele momente în camera de primire. Plănuiise să meargă ieri la biserică și sperase să îl vadă acolo, măcar în trecăt, însă Elizabeth o rugase să rămână cu ea.

Sincer, mai era ceva de spus în privința lor? Bărbatul avea de gând să plece vineri înspre vest, în timp ce ea va rămâne aici, la Belle Meade, împreună cu Elizabeth și ceilalți membri Harding până se va căsători cu generalul Meeks. Simplul gând îi provoca scârbă. Totuși de un lucru era sigură: atâta timp cât va trăi, nu va uita niciuna din promisiunile pe care Ridley i le șoptise la ureche.

Chiar și acum, cuvintele lui se jucau cu inima ei asemeni unei lupte cu odgonul, stârnind în ea dorința de a fugi în brațele lui, de a-l vedea cât timp încă se mai putea, înainte ca omul să plece o dată pentru totdeauna.

— Am avut un vis, Livvy... Vocea lui Elizabeth era blândă și șoptită. De fapt de două ori până acum și, de fiecare dată, m-am trezit cu gândul la tine.

Olivia se îndreaptă spre patul femeii și observă liniile adânci din jurul ochilor ei.

— De ce la mine?

— Pentru că îmi amintește de ceva ce mi-ai spus tu odată. Elizabeth afișă o urmă de zâmbet. În primele tale zile aici. Despre ușa aceea... a trăsurii; cea care s-a deschis brusc. Îți aduci aminte?

Olivia dădu din cap și își aminti de noaptea în care ea și Ridley ieșiseră pentru prima dată la plimbare și de părerea lui cu privire la ușa ce se închisese fără un motiv anume. Gândul acesta fu succedat de altul, iar Olivia conștientiză din nou tot ceea ce făcuse familia Harding pentru ea – Elizabeth, în mod special – și cât de mult le datora.

— În visul meu... Elizabeth își închise din nou ochii. Văd o ușă. Și într-un fel, sunt convinsă că ceea ce se află dincolo de ea e mai splendid și grandios decât orice am văzut vreodată. Îmi doresc foarte mult să văd ce e dincolo de ea. Elizabeth își încruntă sprâncenele și își deschise ochii. Dar nu pot, Livvy, deoarece ușa e mereu încuiată.

Olivia șterse urmele de transpirație de pe fruntea mătușii și încercă să o liniștească. Cu siguranță, laudandumul era de vină!

— Crezi că are de-a face cu plimbarea noastră de săptămâna trecută? Atunci când domnul Hunsaker ne-a cerut să ținem ușa închisă din cauza trandafirilor lui fastuoși?

Elizabeth clipi preț de câteva secunde.

— Știi... s-ar putea să ai dreptate. Mătușa își descreți ușor fruntea și își aținti privirea asupra ușii. E timpul să pleci, Livvy. Dar, înainte să faci asta... Vreau să îți mulțumesc din nou pentru prietenia dintre tine și Mary. Fata... s-a schimbat enorm în ultimele luni, mulțumită ție.

Olivia apucă mâna mătușii.

— Mary e o fată minunată, inteligentă și curajoasă, asemeni mamei ei.

Elizabeth se înduioșă numai decît.

— I-ai dat aripi să zboare din nou.

Olivia scutură din cap.

— *Amîndouă* am făcut asta.

Auzind un sunet de pași pe hol, Olivia se ridică în picioare și îi oferi lui Elizabeth un pupic pe obraz.

— Mă voi întoarce dimineață.

Ușa se deschise, iar Mary păși înăuntru.

— Am venit să petrec un pic de timp cu mama mea scumpă. Mary îi aruncă o privire Oliviei și își trecu în mod deliberat degetele peste broșa de la decolteu, iar apoi își cuprinse mama într-o îmbrățișare.

Olivia cheltuiise câțiva bănuți pentru a cumpăra comoara micuță pe care o pusese înlăuntrul cutiei pictate, special pentru Mary. Însă reacția fetei – din acea zi încoace – meritase tot efortul.

Mary scoase la iveală un ziar.

— M-am gândit să îți citesc noutățile de azi, mamă. Ba mai mult, am găsit un articol despre doamna Acklen. Mary lovi cu degetul prima pagină și ridică din sprânceană. Și... Privirea fetei se îndreaptă spre Olivia. Despre licitație.

Mătușa Elizabeth se prefăcu dezamăgită.

— Din păcate, Susanna ți-a luat-o înainte, scumpa mea. Dar mi-ar plăcea să îmi citești din asta.

Elizabeth luă în mână un roman, iar Mary puse ziarul la o parte. Cu o curiozitate greu de strunit, Olivia făcu un gest cu mâna. — Pot să îl iau eu atunci? Pe mai târziu? Mary încuviință din cap și deschise cartea.

În drum spre școală, Olivia privi în treacăt la baraca bătrânului Harding. Nici urmă de Ridley sau de unchiul Bob. Cu siguranță, bărbații erau încă prinși cu munca din grajduri. Dacă Ridley nu o va căuta mâine, atunci îl va căuta ea pe el. Poate chiar mai târziu în seara asta, dacă va vedea o lumină în fereastră la întoarcere.

Păși agale de-a lungul pajiștii, în timp ce ultimele raze de soare se întindeau maiestuos peste dealurile înalte, și scrută cu privirea prima pagină a ziarului. Găsi într-un final articolul referitor la licitație și fu cuprinsă de emoție atunci când citi cuvintele „o varietate de mâncăruri somptuoase” și „cârlani semeți fără egal”. Servitorii se vor bucura să audă asta după tot efortul depus de ei.

Însă un alt titlu alăturat îi atrase atenția...

MASACRUL DIN FETTERMAN 81 DE OAMENI UCIȘI ÎN REVOLTA INDIANĂ

Cuvintele *Nebraska* și *Ținutul Colorado* îi săriră în ochi. Olivia își încetini pasul în timp ce continuă să citească. Într-un final, se opri brusc și își mișcă buzele în mod tăcut. *Căpitanul W. J. Fetterman a dat ordin să atace... un grup mic de indieni din tribul Sioux... Soldați din Fort Kearny i-au urmărit până pe creasta muntelui... Olivia înghiți în sec. Două mii de indieni au stat la pândă... trupuri despuiate și mutilate... au fost găsite de patrulă. Ziarul se făcu falduri în mâna ei. Ca răzbunare pentru asaltul militar... Masacrul din Sand Creek... Ținutul Colorado... măcelărind 163 de indieni, majoritatea femei și copii...*

Citi restul paragrafelor, iar apoi își ridică privirea. Și asta era locul unde dorea Ridley să ajungă? Unde avea de gând să înceapă o viață nouă? O sălbăticie și o barbarie de nedescris. Nu avea nicio logică. Frica îi încolți strâns inima. *Te Rog, Doamne, păstrează-l în siguranță.*

Nedorind să întârzie la ore, porni în pas vioi și îndesă ziarul într-una din cărți, încercând în același timp să alunge imaginile mult prea însuflețite din mintea ei.

Ike cel Mare o aștepta ca de obicei. Nu părea să aibă chef de vorbă azi, ceea ce se potrivea de minune cu starea Oliviei. Pe când intrară în poiană, soarele apuse deja, iar aerul proaspăt o ajută să își pună gândurile în rânduială. Răsetele și discuțiile dinlăuntrul barăcii îi înviorară inima.

Olivia se opri în dreptul ușii.

— Vei fi și tu prezent în seara aceasta, nu-i așa Ike?

— Nu știu, doamnă. Bărbatul privi în treacăt la picioarele lui, iar apoi înspre baracă. Nu sunt sigur că am fost făcut pentru asta.

— Ike. Olivia așteaptă până bărbatul privi din nou la ea și își aminti de un moment similar în care căzuse și ea în deznădejde. E în regulă dacă nu vrei să înveți să citești sau să scrii. Nu te voi judeca nici măcar o secundă dacă aceasta e decizia ta. Dar! Femeia afișă un zâmbet cald. Vreau să știi că am toată convingerea că *poți* să faci asta. Ești *capabil* să faci asta... chiar și dacă alegi să nu o faci.

Bărbatul se holbă secunde-n șir, cu expresia umbrită de întuneric.

— Sunteți în cărdășie cu Susanna mea?

Olivia zâmbi larg.

— Îți voi spune numai dacă iei și tu parte la lecție.

Bărbatul râse din toată inima.

— Voi sta în primul rând, doamnă.

— ... Belle Meade a avut o... licit... În fața întregii adunări, Betsy privi chiorăș la ziarul din mână, accentuând a doua silabă a fiecărui cuvânt.

Olivia ridică lampa cu ulei pentru ca Betsy să poată citi și fu încântată să vadă cum unii dintre școlari, atât tineri, cât și în vârstă, se aplecară în față, așteptând nerăbdători. Alte persoane, trecute de floarea vârstei, făcură la fel din dreptul meselor noi. Ei bine, noi pentru ei.

Într-un colț al camerei, Jolene ocupă un loc pe podea. Fetița venise singură în seara aceasta. Mama ei se simțise rău, iar Jimmy rămase acasă pentru a îngriji de ea. Olivia îi făcu cu ochiul Jolenei, iar asta stârni un zâmbet pe fața micuței. Căzură de comun acord să parcurgă drumul spre casă împreună.

Olivia veni mai aproape de Betsy, însă femeia își ridică privirea.

— Vă rog să nu mă ajutați, doamnă Aberdeen. Pot și singură.

— Știu că poți, spuse Olivia. Pentru că ai văzut o parte din acel cuvânt și înainte. Își îndreptă privirea înapoi spre ușă și se întrebă în sinea ei unde putea fi Ike cel Mare. Avusese destul timp la dispoziție ca să-și facă rondul. Tot ce spera acum Olivia era ca bărbatul să nu renunțe așa ușor.

— Gata, m-am prins! Betsy se întoarse brusc. *Licit-ație!* Spuse ea, și făcu mișcările acelea de dans pe care le făcea ori de câte ori nimerea un cuvânt.

Oamenii începură să aplaude. Unii strigară de bucurie.

Betsy ridică o mână.

— Mai am încă câteva cuvinte, oameni buni. Femeia își coborî din nou privirea la ziarul din mână. Belle Meade a avut o licitație, spuse ea pe un ton mai îndrăzneț, de mare... Betsy se uită din nou pieziș, iar apoi făcu o grimasă. *Succes!*

Toată lumea râse și aplaudă în timp ce Betsy făcu o plecăciune și ridică un colț al șorțului ei – timp în care o împușcătură se auzi afară, urmată de alta.

Camera se cufundă în tăcere.

Olivia se îndreptă spre ușă când o fereastră explodă în spatele ei și niște torțe aprinse fură aruncate înăuntru. Oamenii începură să țipe incontrollabil și își înșfăcară fiecare copiii, timp în care ușa barăcii se deschise brusc.

Ike cel Mare călcă cu pași mari înăuntru.

— Repede, spre pădure! Să nu vă opriți!

Olivia făcu câțiva pași și simți un aer cald în spatele ei, ce îi cuprindea picioarele de parcă stătuse prea aproape și prea îndelung lângă vatră. Apoi simți un miros ciudat.

— *Doamnă Aberdeen!* Betsy îi smuci mână. Ați luat foc, doamnă!

Olivia privi în spate și văzu tivul fustei cuprins de flăcări. În timp ce lumea din jurul ei era în culmea agitației, propriile ei mișcări păreau încetinite și letargice.

— Întoarceți-vă, doamnă! Strigă Betsy, dezlegându-și șorțul. Încercă să înăbușe flăcările crescânde, iar apoi îngenunchă și acoperi tivul fustei Oliviei. În cele din urmă, apucă grabnic mâna Oliviei. Haideți, repede!

Cu ochii împăienjeniți de fum, Olivia ajunse în dreptul ușii și auzi un sunet pronunțat și răgușit undeva în spatele ei. Dar în momentul în care se întoarse în spate, zări baraca veche învăluită în flăcări. Apoi, văzu ceva mișcându-se în spatele unei mese. Nu era ceva, ci mai bine zis – *cineva!*

Jolene...

Văzând-o pe Betsy la jumătatea luminișului, Olivia se întoarse și fugi înapoi înăuntru. Jolene se ghemui în spatele mesei, tușind și acoperindu-și capul.

— Vino aici, scumpa mea! Nu-ți fie teamă! Olivia o luă în brațe, iar Jolene își încheștă mâinile micuțe și firave în jurul gâtului ei.

Pe când să ajungă în dreptul ușii, Olivia auzi o altă explozie de geamuri în urma ei, dar evită să privească în spate. Fugi cât o ținu picioarele înspre pădure, așa cum îi spusese Ike cel Mare. Betsy era acolo, așteptând împreună cu toți ceilalți. Femeia își vârî mâinile în jurul micuței Jolene și îi sărută fruntea.

Jolene izbucni în plâns și făcu un semn cu mâna.

— Oamenii aceia cu puști... Nu au fețe, doamnă Aberdeen!

Olivia își ridică privirea. Pe creasta dealului, înspre vest, stăteau patru bărbați. Siluetele lor erau iluminate de flăcările dimprejur și, deși hainele lor păreau normale, Jolene avea dreptate. Bărbații nu aveau fețe. Toți purtau glugi pe cap și singurele elemente expuse la vedere erau ochii lor fioroși.

Capitolul 58

— *Asta* e răsplata pe care o primesc pentru tot ceea ce ți-am oferit, Olivia? spuse generalul Harding din dreptul mesei de birou. Tonul din voce era în contrast cu furia oglindită în ochii lui. Te-ai furișat pe la spatele meu ca să predai în școala asta, punând astfel, cu bună știință, viețile servitorilor mei în pericol. De asemenea, ale copiilor lor!

Bărbatul ridică tonul, iar Olivia tresări uluită.

— Fără să te mai pun la socoteală și pe tine!

Tulburată de întregul incident, cu părul și hainele duhnind a fum și cu tivul fustei ars și făcut franjuri, Olivia își stăpâni vocea și sentimentele.

— Nu m-am decis să predau în această școală cu intenția de a vă răni, generale Harding, sau din dorința meschină de a pune pe cineva în pericol. Pur și simplu am vrut să fiu de ajutor.

— De ajutor? Harding scoase un râset batjocoritor și începu să se plimbe în stânga și în dreapta. Cum poate fi această situație folositoare? Ești conștientă că în urmă cu o săptămână, una dintre aceste școli, la nord de Belle Meade, a fost incendiată în același mod? Generalul se opri brusc. Dar i-au *împușcat* pe bărbați, femei și copii în timp ce părăseau *acea* clădire, inclusiv pe dascălul de rasă albă.

Olivia închise ochii preț de câteva momente. Nu auzise de acel incident, dar îi era ușor să și-l imagineze, mai ales după experiența din seara aceasta.

— Nu am făcut asta cu naivitate, domnule. Eram convinsă că această chestiune implica un anume risc. Dar... dacă e până acolo, fiecare alegere e însoțită de un risc. Și în egală măsură de un preț. Cât de bine învățase asta pe pielea ei.

Harding privi țință în ochii ei.

— Olivia, poți fi sigură că... astăzi, mai mult ca oricând, sunt pe deplin conștient de acest aspect. Cu un oftat adânc, bărbatul se lăsă cu toată greutatea pe scaunul de lângă masă. Ike cel Mare mi-a relatat că a văzut patru bărbați prin preajmă, dar că fețele lor au fost acoperite.

— Da, domnule. După ce am ieșit cu toții afară din baracă, ne-am întâlnit în pădure și ne-am asigurat că toată lumea e teafără și nevătămată. Apoi, am pornit în grabă spre casa mare.

— Ai văzut vreun semn distinctiv la vreunul dintre ei?

Olivia scutură din cap.

— Era prea întuneric, iar bărbații se aflau la o depărtare bunicică de noi.

— Leziuni? Întrebă el, cu o voce gravă.

— Unii dintre ei s-au ales cu arsuri minore, dar... ar fi putut fi mult mai rău după cum bine știți și dumneavoastră. Rachel le oblojește chiar acum rănilor.

Din cauza întunericului beznă dimprejur, nimeni de la Belle Meade nu a văzut flăcările și nu a remarcat fumul. De altfel, vechea baracă de vânătoare se afla la peste o milă depărtare de plantație. Chiar și așa, zvonurile se răspândiseră repede și un grup mic de oameni se adunaseră în jurul barăcii lui Rachel. Olivia se așteptase – sperase chiar – să îl vadă pe Ridley acolo. Însă nici el și nici unchiul Bob nu își făcuseră apariția.

— Să nu spui un cuvânt despre toate acestea soției mele, Olivia. Nu vreau ca sănătatea ei șubredă să fie și mai compromisă. M-am făcut înțeleș?

— Da, domnule, răspunse ea. Nu știa sigur cum va reuși să facă asta, dar era hotărâtă să-i respecte dorința. Nu dorea să-i provoace și mai multă supărare mătușii. În plus de asta, era de datoria mătușii să aducă la cunoștința generalului propria ei contribuție în ceea ce privește școala de sclavi liberi, și nu a Oliviei.

— Sunt ferm convinși că incidentul acesta va fi menționat în ziar săptămâna aceasta. Harding își masă tâmpla. Sper din toată inima să nu pomenească numele tău sau al meu. Deși mă îndoiesc de asta.

Olivia își aduse aminte de un detaliu important.

— Domnule, vreau să știți că atunci când am căutat o locație pentru școală, am căzut de comun acord să nu fie pe proprietatea familiei Harding, tocmai din dorința de a vă proteja.

— Câtă considerație! Bărbatul afișă un zâmbet rece. Totuși, aș fi apreciat dacă nu implicai în această chestiune servitorii mei și însoțitoarea personală a soției mele care de altfel este o musafiră în propria mea casă.

Olivia se convinge că nimic din ce ar putea spune nu l-ar putea face să-și schimbe părerea și, privind lucrurile din perspectiva lui, înțelegea și de ce.

— Te-ai adresat la „plural” atunci când ai vorbit de școala de sclavi liberi, Olivia. Nu sunt un nătâng să nu îmi dau seama. Bănuiesc că și domnul Pagette a avut o parte în asta, din moment ce l-ai întâlnit în ziua aceea în biroul meu. Cine ți-a mai fost complice?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot să vă spun.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu vreau, domnule.

— A fost unul dintre slujitori, nu-i așa? Betsy, probabil? Ike cel Mare? Jedediah?

— Generale. Olivia se trase spre marginea scaunului. Oamenii aceștia nu au greșit cu nimic și niciunul dintre ei nu merită să fie pedepsit. Pur și simplu și-au dorit să învețe; să-și îmbunătățească cunoștințele; să aibă șansa la o viață mai bună și mai semnificativă.

Văzând uluirea de pe fața lui, Olivia rămase la rândul ei surprinsă de tonul pe care-l folosise. Nu fusese aspră în exprimare, dar nici... docilă.

Iar lucrurile pe care le menționase cu privire la viețile servitorilor nu erau o cauză pierdută în opinia ei.

— Niciunul dintre slujitori nu va fi pedepsit, Olivia, dar nu voi tolera ca vreunul dintre ei *sau* tu să vă implicați pe mai departe într-o școală de sclavi liberi.

— Dar, generale, școala e ceva ce am ajuns să iubesc. Și... chiar mă pricep la asta. Niciodată nu voi avea permisiunea să predau într-una din...

— Poate că felul în care m-am exprimat a lăsat chestiunea deschisă pentru dezbatere. Prin urmare, dă-mi voie să afirm din nou... Atâta timp cât locuiești în casa mea, Olivia Aberdeen, *nu* ai dreptul să predai într-o școală de sclavi liberi. Prin urmare, nu vei fi implicată, sub nicio formă, într-un astfel de proiect. Atâta timp cât ești în casa mea și sub tutela mea, mă aștept să respecti asta.

Olivia era îndeajuns de deșteaptă ca să-și dea seama la ce se referise bărbatul prin tutelă: sprijinul lui financiar.

— Înțeleg, generale. Harding deschise ușa în fața ei. Noapte bună, generale Harding.

— Olivia...

Femeia se opri brusc.

— Ike cel Mare mi-a spus ce ai făcut. Te-ai întors înapoi în baracă pentru a o salva pe Jolene... Asta denotă curaj din partea ta.

— Mulțumesc, domnule. Dar nu m-am simțit foarte curajoasă în acele momente.

— Rareori se întâmplă să simți asta când faci un lucru curajos.

Olivia rămase cu gândul la aceste cuvinte chiar și atunci când păși în camera ei și se pregăti de culcare. Îi părea rău că nu reușise să scape de mirosul insuportabil de fum din păr. Privi un moment afară pe fereastră. Baraca bătrânului Harding era învăluită în întuneric și nu era nicio lumină aprinsă în geam. Oricum era târziu și, pe deasupra, era și obosită.

Se ghemui în pat și un sentiment inexplicabil de singurătate se furișă în inima ei. Știa mult prea bine de unde izvora acest sentiment... și-ar fi dorit să vorbească cu Ridley; să îi spună tot ce s-a întâmplat; să surprindă reacțiile lui; licărirea din ochii lui; privirea încruntată de pe fața lui ori de câte ori bărbatul se supăra pe ea. Cu siguranță, Ridley era supărat la culme din cauza incidentului din seara aceasta. Până la urmă, omul nu a fost niciodată de acord ca ea să predea într-o astfel de școală. Dar mai presus de toate acestea, Ridley ar ști ce să spună într-un asemenea moment ca să-i ridice moralul. Totuși, niciun cuvânt rostit de el nu era în măsură să vindece rana din inima ei.

Deoarece *el* însuși era remediul. Însă bărbatul avea de gând să plece în curând.

Singurătatea se răspândi în fiecare colțișor al inimii ei. *Oh, Dumnezeu, ce mă voi face?* Aerul din jur devenea tot mai greu de respirat. Se ridică în capul oaselor și inspiră adânc de câteva ori. Incidentul din seara aceasta își lăsase amprenta pe sufletul ei așa cum mirosul înțepător de fum se agățase de părul ei ca scaiul de oaie. Deasupra tuturor, era conștiința faptului că generalul Meeks avea să o ceară în căsătorie în curând.

Se lăsă din nou pe spate, însă somnul întârzia să apară. I se rupea inima doar gândindu-se că slujitorii de la plantație nu vor mai avea niciodată șansa să participe la o școală de sclavi liberi. Totuși, realizează un lucru...

Un număr însemnat dintre ei învățaseră deja să scrie și să citească. Îndeajuns de bine, s-ar putea spune. Prin urmare, chiar dacă nu va mai putea niciodată să le predea – lucru cât se poate de cert – totuși, oamenii de care se ocupase deja puteau să se învețe unii pe alții. Preț de o clipă, pacea învălui inima ei, dar se risipi de îndată ce conștientiză cât de mult își dorea să împărtășească toate acestea cu Ridley.

În următoarea dimineață, fără prea mare poftă de mâncare, Olivia sări peste micul dejun și – cu ajutorul lui Betsy – alese să își spele părul. Îl șterse cu prosopul cât de bine putu, apoi îl prinse în agrafe și o vizită pe mătușa Elizabeth așa cum îi promisese.

Elizabeth se simțea mult mai bine în această dimineață, motiv pentru care, cu ajutorul Oliviei, se ridică din pat și se așază pe scaun, savurând un ou și jumătate de biscuit. În momentul în care Elizabeth întrebă de seara trecută și de oamenii prezenți la școală, Olivia îi relatează în detaliu articolul citit de Betsy și încercă să imite tot ceea ce făcuse și spusese femeia, spre desfătarea mătușii.

Dar, așa cum îi ceruse generalul, nu menționase un cuvânt despre cele întâmplare.

Și spre surprinderea ei, Elizabeth se mulțumi cu atât.

Simpla încercare de a se ridica din pat se dovedise a fi prea mult pentru Elizabeth, iar Olivia o ajută să se urce înapoi, înainte ca Mary să își facă apariția. Câteva momente mai târziu, Olivia o apucă pe drumul cel mai scurt spre grajdul armăsarilor. Ridley

obișnuia să fie acolo la această oră a dimineții. Dar astăzi nu era. Întâlni pe unul dintre grăjdari și îl întrebă de Ridley însă bărbatul o asigurase că nu îl văzuse azi prin preajmă. Cu siguranță Ridley aflase de incidentul de ieri, fie de la general, fie de la unul dintre servitori. Asta ar fi trebuit să îl determine să vină și să o caute, să se asigure că totul era în regulă în privința ei.

Se apucă să inventarieze camera de provizii până la ora prânzului și începu să aibă impresia că Ridley încerca să o țină la distanță. Nu era un lucru dificil de făcut la Belle Meade, știa asta din proprie experiență. Dar nici ușor, pe termen lung.

Intră în grajdul iepelor și în momentul în care zări boxa goală a lui Seabird, răsuflă ușurată.

Omul ieșise la călărit. O oră cam târzie pentru a face asta, dar adevărul era că Ridley făcea munca a doi bărbați. Avea tot dreptul să își aloce timp și pentru el. După orele amiezii, își croi cale înapoi spre grajdul iepelor și îl ochi pe unchiul Bob într-unul din țarcuri alături de o iapă murgă.

— Unchiule Bob! strigă ea.

Bărbatul își ridică privirea și îi făcu cu mâna, apoi își relua treaba. Olivia ezită o secundă, iar apoi își continuă mersul. Dar în momentul în care constată că boxa lui Seabird era încă goală, făcu cale întoarsă și pași înlăuntrul țarcului.

Unchiul Bob își ridică ochii pentru a o întâmpina. Expresia lui era lipsită de zâmbetul său obișnuit.

— Cum sunteți, doamnă Aberdeen? Am auzit de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, doamnă. Bărbatul dădu ușor din cap. Îmi pare așa de rău. Sunteți bine?

— Sunt bine. Olivia încuviință din cap. Mulțumită lui Betsy și lui Ike cel Mare.

— Amândoi sunt oameni minunați.

— Într-adevăr.

Unchiul își vârî mâna în buzunarul de la șorț, scoase o felie de măr și o oferă iepei. Calul o înșfăcă numaidecât.

Olivia făcu un pas în față și mângâie fruntea iepei.

— Unchiule Bob, știi cumva unde l-aș putea găsi pe Ridley? L-am... căutat peste tot.

— Da, doamnă, spuse el, cu privirea pierdută. Știu unde e, dar mai întâi... De data aceasta, bărbatul scoase ceva din buzunarul de la cămașă. Trebuie să vă dau asta.

Olivia întinse mâna din instinct, iar în momentul în care unchiul îi așază scoica în palmă, pământul începu să-i fugă de sub picioare. Ochii ei nu vedeau altceva decât scoica mică și firavă. Dintr-odată, se văzu din nou în baracă, în noaptea în care Ridley fusese rănit de armăsar.

Mă întrebam dacă o mai porți cu tine, îl întrebă ea.

Bineînțeles că da, spuse el. Niciodată nu mă voi despărți de ea. Cel puțin nu din propria voință.

Răspunsul lui răsuna ca un ecou în urechile ei – *niciodată nu mă voi despărți de ea* și se răsfărâgea înlăuntrul ei. Fără să i se spună, conștientiză cruntul adevăr. Olivia își încleștă pumnul în jurul scoicii, așa cum un pumn nevăzut se încleștă în jurul inimii ei.

— Când a... dar nu reuși să rostească până în capăt întrebarea. Privi printre lacrimi la unchiul Bob și avu impresia că o prăpastie nevăzută stătea gata să o înghită.

— Ieri, doamnă. Generalul, el... Unchiul Bob expiră profund, iar buza inferioară începu să-i tremure.

— I-a dat răgaz lui Ridley până la amiază să își strângă lucrurile... după ce Ridley i-a spus tot.

— I-a spus tot? Olivia se făcu toată roșie în obraji. Te referi... la...

— Da, doamnă. I-a spus verde în față tot. I-a spus că nu poate locui aici, cu atât mai mult să accepte banii câștigați de pe urma licitației, fără să pună lucrurile în ordine între ei.

Oh, Ridley...

— Dar e în regulă, doamnă. Eu oricum știam că nu va putea face asta, deoarece îl cunosc pe Ridley Cooper. Mai mult decât atât, i-am dat voie să-i spună generalului și partea mea din poveste.

Olivia își încruntă fruntea.

— Partea ta?

Unchiul încuviință din cap.

— Despre noaptea în care eu și Ridley ne-am întâlnit pe creasta muntelui... Bărbatul își aruncă privirea spre sud. Într-o noapte de război.

— Tu și Ridley v-ați întâlnit în timpul războiului?

Unchiul făcu ochii mari.

— Oh, Dumnezeu, doamnă... nu v-a pomenit nimic despre asta atunci când v-a relatat restul evenimentelor?

Olivia dădu dezaprobat din cap. Unchiul Bob părea să regreta că adusese în discuție acest subiect. Dar prea târziu, Olivia nu avea de gând să renunțe așa ușor.

Dus. Ridley era dus.

Olivia se opri în mijlocul pajiștii și își întoarse privirea în spate, la unchiul Bob, care stătea pe veranda din față a barăcii bătrânului Harding. Bărbatul ridică o mână, iar Olivia îi întoarse gestul, apoi își continuă mersul spre casa mare. Gândurile îi erau doar un zbucium și un freamăt. Ridley îl întâlnise pe unchiul Bob în timpul războiului și primise ordinul de a-i confisca armăsarii. Și totuși... nu o făcuse. Oricât de mult se străduia, nu se putea opri din plâns. Era mândră de el și furioasă în același timp.

Furioasă pentru că Ridley nu își luase rămas-bun de la ea; pentru că nu îi spusese că vrea să...

Pe cât de repede se ivi gândul acesta în mintea ei, pe atât de repede își scoase la iveală cusurul. Dacă de un lucru încercase Ridley Cooper să o convingă încă de la bun început, era de faptul că va pleca. Nu lăsase nicio urmă de îndoială în privința aceasta.

— Mi-a lăsat jumătate din banii câștigați în urma licitației, îi spusese unchiul Bob. Nu știu ce voi face cu atâta amar de bani. Am tot ce-mi trebuie aici.

Olivia își plimbă degetele peste scoica mică și își trecu indexul peste cele douăzeci și opt de creste și peste partea netedă din interior. Ridley purtase această comoară cu el în diverse ocazii din viață – dar și în primejdii de moarte. De-a lungul războiului, în Andersonville și în anul ce-a urmat, dar și pe parcursul timpului în care a fost aici, împreună cu ea. Ridley i-a oferit cel mai de preț cadou, iar asta o făcea să îl dorească și mai tare.

În tăcerea clipei, totul se transformă într-o pură amintire, iar conștiința acestui fapt îi sfâșie inima.

Capitolul 59

Câteva zile mai târziu, întorcându-se de la pășune, Olivia își îndreptă privirea spre casa mare și o surprinse pe Mary făcându-i semn cu mâna de pe veranda din față a casei. Fata era toată numai zâmbet. Olivia îi întoarse gestul, însă nu la fel de entuziasmată ca Mary.

Își trecu degetele peste scoică, așa cum făcuse în mod constant în ultimele zile, apoi o vârî înapoi în buzunarul de la fustă și își șterse ochii umeziți de lacrimi. Îl vedea în fiecare loc de pe plantație: stând în boxa goală a lui Seabird sau aplecându-se să îi ofere o mângâiere Neînfricatului sau lucrând într-unul din țarcuri cu un armăsar. Bărbatul era pretutindeni. Și totuși, nu avea idee unde se afla Ridley acum. Oare plecase din St. Joseph? Îi spusese unchiului Bob că nu avea de gând să pornească spre vest decât la sfârșitul lunii. Să se fi răzgândit în cele din urmă? Să se fi decis să plece mai devreme, așa cum procedase și cu Belle Meade-ul? Și unde se va stabili de îndată ce va ajunge în ținutul Colorado? Menționase odată Denver, dar nimic mai mult.

Sentimentul tulburător și rătăcitor îi copleși din nou inima, iar picioarele începură să îi tremure în timp ce străbătea pajiștea în direcția conacului. Gândul îi fugi la prima ei zi la Belle Meade, atunci când Ridley îi dusese bagajul pe veranda din față a casei. *Oh, Doamne... am încercat să-mi fac datoria față de cei din jur. Față de Elizabeth, față de întreaga familie Harding, cu cinste și responsabilitate. Dar sentimentul înrădăcinat în inima ei o neliniștea la culme. Nu putea să mănânce. Nu putea să doarmă. Și avea nevoie de somn mai mult ca niciodată deoarece era singurul în măsură să alunge durerea. Să o facă să uite. Asta până se trezea din nou și lua totul de la capăt.*

Mary îi făcu semn să se grăbească.

— Repede! spuse ea în șoaptă. E aici!

Speranța reînnoi în inima Oliviei.

— Domnul Cooper? șopti ea.

Mary privi încruntată și afișă o expresie comică.

— Nu, generalul Meeks. E în camera de primire și te așteaptă de ceva timp.

Olivia încercase să întrevadă acest moment din viața ei. Tot ce-și dorea să facă acum era să fugă și să se ascundă de el o dată pentru totdeauna! Era pregătită să îi dea răspunsul, deși nu era încântată să facă asta.

Generalul Meeks se ridică în picioare de îndată ce Olivia intră pe ușă.

— Doamnă Aberdeen, mă bucur să... Bărbatul își miji ochii. Sper că nu sunteți bolnavă, doamnă.

— Bine ați venit, generale Meeks. Stați liniștit, nu sunt bolnavă. Cel puțin, nu așa cum vă închipuiți. Dar apreciez grija dumneavoastră. Olivia se așeză pe marginea canapelei și îl îndemnă pe general să-și ocupe locul pe scaun, timp în care auzi scârțâitul revelator al dușumelei din holul principal.

Secunde se scurseră în tăcere.

— Doamnă Aberdeen... Bărbatul îi oferă un zâmbet condescendent. Vă mulțumesc că m-ați onorat cu atenția dumneavoastră, atât în ceea ce privește schimbul de scrisori, cât și momentele minunate pe care le-am petrecut alături de dumneavoastră. Sunteți o femeie tânără și frumoasă, care are atâtea de oferit unui bărbat ca...

Olivia nu mai suporta să asculte cuvintele migăloase ale acestui bărbat și, străduindu-se să prindă curaj în ciuda inimii ei firave, ridică o mână în semn de protest.

— Generale Meeks, spuse ea cu o expresie blândă. Îmi cer iertare să intervin așa brusc, dar trebuie să vă mărturisesc ceva... Iar asta nu are nimic de-a face cu caracterul, conduita sau renumele dumneavoastră.

Olivia zări o urmă de îndoială în ochii generalului, dar se sili să continue, chiar dacă simțea un nod în stomac.

— Am încercat, generale, dar nu am găsit o cale mai ușoară de a spune asta. Așadar... am ajuns să cred cu fermitate — în special în

ultimele luni – că mariajul ar trebui să fie o uniune între un bărbat și o femeie care nu doar se respectă și se admiră reciproc, așa cum facem noi de altfel, dar... care de asemenea se iubesc cu adevărat. Olivia avea impresia că nodul din stomac se strânse și mai tare, însă se strădui din răspuțeri să privească țință în ochii bărbatului. Vă admir nespun de mult, dar sentimentele mele sunt limitate la...

— Doamnă Aberdeen, înainte să continuați...

Generalul se ridică de pe scaun și se alătură ei pe canapea. Olivia văzu emoția din ochii bărbatului și simți apăsarea crâncenă a vinovăției.

— Vă rog din inimă, generale. Dacă mă opresc acum, mă tem că nu voi mai avea curajul să termin ce am început să spun.

— Iar eu mă tem că dacă nu vă opriți acum, vom sfârși prin a chema unul dintre servitori să curețe carpeta aceasta minunată a familiei Harding.

Generalul afișă un zâmbet sfios, iar Olivia rămase cu gura căscată.

— Doamnă Aberdeen... Bărbatul privi în treacăt la ușa întredeschisă ce dădea înspre holul principal, iar apoi din nou la ea și îi făcu cu ochiul. Permiteți-mi să vă invit la o plimbare. E o vreme frumoasă afară și credeți-mă, eu și dumneavoastră avem mai multe în comun decât vă puteți imagina.

— Nu ești supărată pe mine, mătușă Elizabeth? Olivia văzu îngrijorarea din ochii mătușii și veni mai aproape.

— Nu, scumpa mea, bineînțeles că nu. Dar... bărbatul e îndrăgostit de infirmiera lui? De acea femeie rotunjoară și simpatică?

Olivia izbucni în râsete. Sentimentul de ușurare îi cuprinse din nou inima.

— Întocmai. Totul a început de la o simplă prietenie care s-a transformat treptat în dragoste. Sentimentul acesta l-a luat pe neașteptate, ca să zicem așa. Nimeni nu îl putea înțelege pe omul acesta mai bine ca Olivia. Deși în cazul ei, totul era tardiv.

Ușa dormitorului se deschise, iar Susanna intră cu o tavă în mână.

— Vă deranjez, doamnelor?

Olivia scutură din cap.

— Chiar deloc. Dar cred că va trebui să ne unim forțele pentru a convinge această femeie să mănânce. Olivia indică spre tava cu micul dejun, ce stătea neatinsă pe masă. Oricât de mult încerca,

nu reușea să o convingă pe Elizabeth să mănânce mai mult de o îmbucătură, două.

Ieri după-masă, după plecarea generalului Meeks, Olivia se strecurase în camera mătușii, însă femeia dormise dusă până dimineața. Chiar și acum, Elizabeth era palidă în obraji și părea sleită de puteri. Poate că ar trebui să vorbească cu Rachel să-i prepare încă un ceai...

Dar oricât de mult își dorea, nu exista remediu pentru starea de sănătate a mătușii. Se simțea așa de neputincioasă. Așa cum se simțise atunci când privise la mama ei muribundă. Viața era plină de alegeri. Dar uneori, așa cum învățase recent, era pusă în fața faptului împlinit. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa nemărginită și nepătrunsă, limita aceste alegeri la una singură. Și de cele mai multe ori, nu era cea pe care Olivia ar fi preferat-o. Dar mai presus de toate acestea, învățase – pe pielea ei – că unele alegeri, odată pierdute, nu mai puteau fi răscumpărate.

Susanna așeză tava pe pat.

— Ei bine, v-am adus niște supă caldă, biscuiți cu unt și niște piersici uscate. Nu aveți cum să rezistați unei asemenea tentații.

Elizabeth privi în treacăt la cele două femei. Îngrijorarea se oglindea din nou în expresia mătușii.

— Dar, Livvy, generalul Meeks a avut o obligație față de tine. El și generalul au bătut palma... iar asta are aceeași importanță în ochii soțului meu ca un contract oarecare.

— L-am absolvit deja de promisiunea făcută, mătușă Elizabeth. Așa cum ți-am spus și înainte, nu am nicio intenție să... Olivia ezită să rostească cuvintele, știind că nu erau întru totul adevărate. Nu de când îl întâlnise pe Ridley. Să mă căsătoresc din nou.

— Hmmm.

Olivia și Elizabeth își îndreptară amândouă privirile asupra Susannei, care își ridică ochii și se prefăcu uluită și surprinsă.

— Care e treaba, doamnelor? S-a întâmplat ceva?

Olivia îi aruncă o privire categorică, iar apoi se sforță să continue, adăugând o tentă de vioiciune în glas. Era conștientă de atenția nepregetată a Susannei.

— Belle Meade este casa mea acum, mătușă Elizabeth. Voi fi mereu alături de tine și te voi ajuta să-ți recapeți sănătatea.

Lacrimile de pe fața ei trădau amărăciunea din suflet. Se ridică în picioare și se prefăcu că aranjează cuvertura patului.

— Livvy, scumpa mea...

Șoapta blândă a mătușii o dezarmă complet și la îndemnul ei, Olivia își reocupă locul.

Elizabeth își trecu degetele peste o şuviță din părul Oliviei.

— Ești copia fidelă a mamei tale. Să te am lângă mine a însemnat să o am alături pe mama ta. Dar, Livvy... s-ar părea că amândouă am încercat să avem grijă una de alta. Poate un pic prea mult. Până la urmă, nu totul depinde de noi.

Olivia observă schimbul de priviri dintre Elizabeth și Susanna.

— Livvy scumpo... Buzele mătușii începură să tremure. Sunt pe moarte. Oh... Elizabeth flutură din mâini. Doctorul nu mi-a dezvăluit asta și nu i-am spus nimic generalului, dar... simt asta. Și sunt conștientă de acest lucru de ceva timp deja. De aceea a fost o aventură pentru mine să te văd predând la școala de sclavi liberi. Într-un fel, mi-am trăit visul prin tine.

Olivia aruncă pe furiș o privire spre Susanna. Femeia scutură aproape imperceptibil din cap și totuși expresia feței ei nu trăda nici măcar o urmă de surprindere.

Elizabeth apucă mâna Oliviei și o strânse ușor.

— Livvy, am niște bani puși de o parte pe care vreau să ți-i lasție. Dar vreau să mergi undeva – Charleston sau Savannah, sau poate chiar Richmond – și să o iei de la capăt. Să începi o viață nouă, draga mea. Te rog, fă-mi această bucurie și du-te înainte să plec eu. I-ai dăruit lui Mary aripi să zboare. Lasă-mă să-ți dăruiesc și eu același lucru.

Olivia dădu dezaprobat din cap.

— Nu am de gând să te las.

O pace inexplicabilă se oglindi în ochii mătușii.

— Îți amintești de acel vis, Livvy? Cel de care ți-am pomenit recent?

Olivia încuviință din cap.

— Noaptea trecută am avut același vis.

Olivia vorbi pe un ton încărcat de emoție.

— Ușa... a fost descuiată de data aceasta?

— Nu, șopti Elizabeth. A fost deschisă.

Capitolul 60

10 iunie 1867

Olivia se întoarse în spate și aruncă o privire galeșă la Belle Meade și la împrejurimile sale, pentru ultima dată. Soarele atingea orizontul cu primele sale raze. Plantația era cufundată în tăcere, cu excepția păsărilor ce începură să mișune de colo colo odată cu revărsatul zorilor.

— Sunteți pregătită, doamnă Aberdeen?

— Da, unchiule Bob... sunt. Și chiar era.

În decursul ultimelor două zile – la insistențele lui Elizabeth – își împachetase lucrurile pentru călătorie și își luase rămas-bun de la fiecare persoană în parte. Cu o zi în urmă, Rachel, Susanna, Betsy și Chloe îi pregătiseră tăvi de biscuiți bătuți. Pentru Ridley, spusese ele, și pentru călătoria lor din vest. Olivia ținea vie această speranță în inima ei.

Generalul Harding nu a reacționat în cel mai cordial mod atunci când a aflat de decizia ei de a pleca de la Belle Meade. Ba mai mult, se supăraseră la culme atunci când luase cunoștință de căsătoria generalului Meeks – în special datorită faptului că nu o avea în vedere pe ea – însă frustrarea bărbatului se diminuease nițel de îndată ce aflase că generalul Meeks avea de gând să investească în continuare în afacerea de la Belle Meade. Dar mai presus de toate, se simțise ușurat de faptul că Elizabeth știa că zilele ei erau numărate... Olivia asistase la o resemnare – și o consimțire – din partea acestui om, cum nu mai văzuse niciodată la el până acum. Generalul se temuse să-i spună adevărul soției sale, iar Olivia îl subestimase în această privință.

Noaptea trecută, atunci când și-a luat rămas-bun de la el, bărbatul păruse ușurat să o vadă plecând, însă Olivia înțelegea de ce. Până la urmă, ideea ca ea să locuiască la Belle Meade nu a fost niciodată a lui. Olivia știuse asta încă de la bun început. Și *totuși*, Harding îi îngăduise să vină.

Se întoarse spre trăsură gata să urce înăuntru, când zări o traistă pe banchetă și privi țintă la unchiul Bob.

— Sunt doar câteva lucruri pe care oamenii și-au dorit să le aveți înaintea să purcedeți la drum.

Olivia apucă traista care avea o oarecare greutate și se urcă în trăsură, ajutată de unchiul Bob. Privi în treacăt la caii înhămați. Erau niște cai deosebit de frumoși: murgi, robuști și grațioși. Adevărate creaturi somptuoase. Dacă îl va găsi pe Ridley – mai bine zis, *când* îl va găsi – îi va adresa o rugămintă. Era timpul să înfrunte o teamă arhicunoscută inimii ei, una pe care doar el era în stare să o suprime.

În timp ce unchiul Bob plesni din bici, Olivia se apucă de margine cu o mână, după care își desprinsă mâna în mod deliberat.

Unchiul stătea tăcut lângă ea. Era vădit că omul îi simțea lipsa lui Ridley, poate la fel de mult ca ea, dar în felul lui.

— E prea multă liniște în baracă acum, îi spusese bărbatul cu două zile în urmă. Niciodată nu mi-am dat seama de cât de mult obișnuia să vorbească omul acesta până nu a plecat. Dumnezeu, e o minune că am reușit să facem ceva împreună, din moment ce bărbatul sporovăia mai tot timpul.

Olivia era conștientă de afecțiunea din ochii unchiului și de felul în care cerceta cu privirea treptele barăcii – așa cum făcea și ea de altfel – acolo unde Ridley obișnuise să șadă.

Nu era convinsă dacă ceea ce se încumetase să facă era o faptă curajoasă sau dimpotrivă, una cât se poate de nesăbuită. Totuși, de un lucru era sigură: asta era ultima ei șansă și avea de gând să profite de ea. *Doamne, fă să fie încă acolo. Ajută-mă să-l găsesc. Și, Doamne, te rog... fă ca sentimentele din inima lui cu privire la mine să rămână neschimbate.*

Curioasă să știe ce se află în traistă, furișă o privire înăuntru, iar atunci când zări făcălețul, chicoti ușor și îl scoase la vedere.

Unchiul Bob zâmbi cu gura până la urechi.

— Betsy are o vorbă... Făcălețul are două întrebări... să bați biscuiții și să-ți bați soțul!

Amândoi izbucniră în râsete.

Apoi Olivia scoase o desagă mică de piele. *Rachel*... o deschise și inhală mirosul plantelor medicinale, iar apoi o închise la loc. Scrută cu privirea traista și văzu niște bucăți de hârtie pe fund. Retrase una. Apoi, încă una. Erau scrisori și bilețele din partea servitorilor, școlarii ei. Totuși, una îi aparținea lui Mary. Comori de neprețuit... le așează cu grijă înapoi în traistă. Va avea timp să le citească mai încolo.

Privi în treacăt la persoana de lângă ea și se întrebă de ce unchiul Bob nu participase niciodată la întrunirile de la școală sau de ce nu cutezase să învețe să citească. Dar cu siguranță, omul avea motivele lui. Așadar, lăsă nerostită întrebarea din mintea ei.

Trăsura ocoli o groapă adâncă din drum, iar Olivia își ridică privirea. Recunoscuse de îndată locul unde fusese avariata trăsură. Se apropiară încet de locul cu pricina și avea impresia că, dacă își dorește îndeajuns de tare, îl va găsi pe Ridley stând acolo și așteptând-o, exact în locul unde se întâlniseră prima dată. Dar își veni repede în fire. Tipul acesta de finale se întâlneau în romane, și nu în viața reală.

Gara era surprinzător de aglomerată la ora aceasta din zi și, pe când își achiziționează biletul și așteaptă pe peron gata să se îmbarce, teama îi năpădi din nou inima. Călătorise cu trenul cu mulți ani în urmă, dar niciodată așa departe și întotdeauna existase o persoană care să o aștepte la celălalt capăt al drumului.

— Mi-e frică, unchiule Bob.

Unchiul Bob privi țință la ea, cu ochii umbriți de pălăria neagră și uzată.

— Înseamnă că vă aflați acolo unde Dumnezeu vrea să fiți, doamnă Aberdeen. Mereu rămân uimit de modul în care acționează Cel de sus. Unchiul îi oferă un zâmbet. Privirea din ochii lui era caldă și fermă în același timp.

Trenul șuieră în succesiuni sacadate și aburi începură să se ridice în valuri dinspre locomotivă. Olivia apucă strâns biletul și își îndreptă privirea asupra unchiului.

— Mulțumesc, unchiule Bob... Pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Oh, dar n-am făcut nimic, doamnă. V-am condus până la gară, atâta tot.

Olivia îl fixă cu privirea, iar asta stârni un zâmbet pe fața unchiului.

— A fost plăcerea mea, doamnă. Și eu vreau să vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi. Acum... Unchiul indică spre hamalul ce aștepta să o ajute să se îmbarce. Încropiți-vă o viață nouă, doamnă Aberdeen. Și atunci când îl veți găsi – bărbatul îi făcu cu ochiul – să nu uitați să-i spuneți cât de mândru a fost unchiul Bob de el și de tot ceea ce a realizat până acum.

— Așa voi face, șopti ea.

Apoi, din impuls, chiar dacă era conștientă că unii oameni ar pune la îndoială gestul ei, îi oferi mâna lui Bob Green, iar omul o pecetlui cu un sărut.

Șase zile, patru trenuri – dintre care două cu probleme tehnice „neprevăzute” – și trei hoteluri. Olivia cutreiera acum străzile din St. Joseph, Missouri, epuizată, transpirată și murdară de funingine. Cu geanta în mână și cu turnura rochiei sale toată terfelită, păși agale de-a lungul străzii. Nu își imaginase niciodată că un număr așa de însemnat de oameni – prosperi, judecând după aparențe – locuiau în vestul îndepărtat. Pretutindeni unde se uita, străzile erau împânzite de bărbați, femei, copii, căruțe, cai, boi, catâri, precum și rânduri interminabile de butoaie și lăzi pline cu provizii. Olivia avea impresia că toată lumea luase decizia subită de a pleca spre vest.

Privi atentă la fețele celor din jur, în speranța că va întâlni ochii aceia albaștri și zâmbetul acela mucalit de pe fața lui. Își vârî mâna în buzunar și se asigură că scoica era încă acolo. Era ca o busolă pentru ea, ce o ghida într-un fel spre el. Ori de câte ori o atinge, inima ei prindea curaj.

Unchiul Bob o sfătuisese să verifice mai întâi grajdurile unde erau depozitați caii.

— Oricine se îndreaptă spre vest trebuie să aibă o căruță, îi spusese el. Așadar, Olivia se puse pe treabă. Cercetase deja două dintre grajduri și îi mai rămăseseră încă două, potrivit hamalului. Dar până acum, nicio persoană nu părea să fi auzit de Ridley Cooper. Totuși, nu avea de gând să renunțe, chiar dacă teama și înfrângerea câștigau teren în inima ei.

Zări următorul grajd, la celălalt capăt al străzii, pe partea opusă, și se strecură printre căruțe, diligențe, și numeroase „reziduuri” de cai îngrămădite de-a lungul drumului. Olivia își ținu respirația și rosti o rugăciune. *Doamne, dacă nu e asta, fă să fie următorul.*

Simțea o durere crâncenă în spate și în umeri, datorită orelor interminabile petrecute pe tren, din cauza că locomotiva se înfundase cu cenușă și funingine, fiind nevoită să aștepte ca motorul să fie reparat. Dar trebuia să recunoască, chiar și în ciuda accidentelor minore și a inconvenientelor survenite, călătoria fusese captivantă. Și când se gândea că parcursese drumul de una singură! Fără să aibă pe cineva alături...

Un susur blând și atemporal răsună în contrast cu gândul acesta, iar Olivia își încetini pasul. În mijlocul îmbulzelii și a tumultului, conștientiză un lucru: Nici măcar o dată nu a umblat singură. Nici măcar o dată Dumnezeu nu a lăsat-o de izbeliște. A fost credincios, chiar și în momentele de răscruce. Chiar dacă nu și-a făcut întotdeauna simțită prezența, Dumnezeu a fost mereu alături de ea. Ultimul an din viața ei era dovada acestui fapt.

Olivia își ridică privirea. Numele de pe șindrila veche, ce atârna deasupra ușilor duble și întredeschise, era șters pe alocuri, dar era încă lizibil: grajdul lui Ashford. De îndată ce pași înăuntru, remarcă modul în care erau agățate uneltele pe perete: în ordine și cu bun gust. Totul se afla la locul său, lucru de-a dreptul fascinant.

O fată de aproximativ doisprezece sau treisprezece ani stătea și lubrifia o șa. Tânăra părea cufundată în gânduri.

Olivia căută cu privirea proprietarul, dar nu văzu pe nimeni altcineva în jur.

— Îmi cer scuze...

Fata își întoarse privirea. Un zâmbet se ivi pe fața ei.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu v-am auzit când ați intrat. Cu ce vă pot ajuta? Aveți nevoie de un cal? Tânăra indică spre dosul camerei. Avem niște iepe blânde și o pereche de cai castrați.

Olivia admiră vioiciunea și naturalețea fetei. Mai ales la o vârstă așa de fragedă.

— De fapt, am ajuns de curând în oraș și caut o persoană. Un domn din Sud, mai precis. Inima Oliviei tresări la rostirea cuvintelor. Un domn pe nume Ridley Cooper. Poate a cumpărat o căruță din depozitul dumneavoastră. Se îndreaptă spre vest în câteva zile.

Fata scutură din cap.

— Nu pot să spun că numele îmi sună cunoscut, doamnă. Tânăra afișă o expresie blajină. Dar ceea ce ați spus dumneavoastră descrie majoritatea persoanelor care intră pe această ușă.

Dându-și seama de realitatea acestui fapt și simțindu-se oarecum naivă pentru că nu se gândise și ea la asta, inima Oliviei se frânse din nou.

— Ai dreptate. Privi din nou în jur. Nu dorea ca fata să se simtă desconsiderată, dar nu avea de gând să negligeze niciun detaliu. Oare proprietarul grajdului e prin zonă? Aș putea vorbi cu el câteva secunde?

Fata încuviință din cap. Nu părea deloc deranjată de rugămintea Oliviei.

— Acela e tatăl meu. E în spate. Dar va reveni în câteva minute. Tânăra se puse din nou pe lustruit.

Olivia lăsă geanta la o parte și admiră tenacitatea fetei.

— Faci o treabă excelentă.

— Mulțumesc, doamnă. Pot să vă fac și dumneavoastră una, dacă doriți.

Olivia privi o clipă la șa, iar apoi din nou la ea.

— Tu ai făcut aia?

Regretă de îndată ce rosti cuvintele, însă fata dădu din cap și afișă un zâmbet larg.

— Tatăl meu m-a învățat să fac asta, doamnă. El chiar se pricepe la asta. Tânăra făcu un pas în lături, oferindu-i posibilitatea Oliviei să privească mai îndeaproape.

Olivia își trecu degetele peste materialul de piele rafinat, întărit pe margini. O reală capodoperă! Dacă generalul Harding ar

fi văzut asta, cu siguranță ar fi comandat câte una pentru fiecare armăsar de la Belle Meade.

— E superbă.

Fata se îndreptă de spate și afișă un zâmbet și mai larg.

— Mulțumesc, doamnă. E pentru un cal robust și frumos, care se află în grajdul din spate.

Olivia observă ceva gravat pe clapa materialului, iar inima începu să îi bată din ce în ce mai repede.

— Ce e asta? șopti ea, și arată cu degetul.

— Oh. Fata luă în mână o unealtă de fasonat. E aproape gata. E o pasăre. Dintre cele pe care le vezi în preajma apelor. Bărbatul care a comandat șaua, săptămâna trecută, a dorit ceva special. I-am spus că pot să fac aproape orice. I-am desenat acest model și i-a plăcut mult.

Olivia se aplecă în față. Privi atent la pasărea ce se avânta în zbor deasupra apei, iar freământul pe care îl simțise cu câteva momente în urmă se întoarse cu o și mai mare fermitate. *Oh, te rog... fă să fie el.*

Simțind cum pulsul începe să-i galopeze, Olivia își îndreptă privirea spre grajdul din spate.

— Vrei să îmi arăți acest cal „robust și frumos”? Cel pentru care faci pasărea aceasta?

— Desigur.

Porniră în direcția aceea când o ușă se deschise și un om păși înăuntru.

— McKenna, mă ajuți să... Bărbatul o zări pe Olivia și se opri brusc. Îmi pare rău, nu am știut că avem un client.

— Tăticule, vreau să îi arăt acestei doamne...

— Doamnă, nu o lăsați să vă împuie urechile. Bărbatul privi țintă în ochii Oliviei. O va face dacă îi îngăduiți asta.

Omul își păstră fermă expresia, însă tânăra schiță un zâmbet, iar asta spunea multe despre relația dintre cei doi.

Olivia o urmă îndeaproape și trecu pe lângă șirurile de boxe, aliniat de o parte și de alta a grajdului. Speranța creștea cu fiecare pas, chiar dacă o umbră de dezamăgire se lăsă peste inima ei. Inhală mirosul familiar și o cuprinse un dor nebun de Belle Meade.

McKenna se opri brusc și făcu un semn cu mâna. Olivia își ținu respirația și, privind după colț, zâmbi cu gura până la urechi.

Sute de căruțe, acoperite cu o pânză albă imaculată, stăteau înșiruite pe pajiștea aflată la mile depărtare de oraș. Preț de o clipă, Olivia se opri și cercetă cu privirea întreaga priveliște. Era așa entuziasmată încât avea impresia că visele din inima ei pluteau în aer deasupra taberei.

Trecu pe lângă niște căruțe ticsite și fu învăluită de un miros delicios și apetisant ce îi lăsa gura apă. William Ashford îi spusese să caute în partea de nord a taberei, însă Olivia nu se așteptase la o asemenea îmbulzeală.

După o oră de căutare neîntreruptă, transpirată și obosită, pierdută în labirintul trăsurilor și al oamenilor, Olivia își scoase jacheta și o așeză în mod deliberat pe mâna stângă. Își vârî mâna în buzunar și scoase scoica. Trecuseră două săptămâni de când nu îl mai văzuse, și totuși, păruseră o veșnicie în inima ei. Zări caii în apropiere și se convinse că Ridley era aici. Dar asta nu suprima întrebarea stăruitoare din mintea ei sau frica ce-i împovăra inima.

Oare omul o va întâmpina cu bucurie având în vedere alegerea pe care o făcuse în Belle Meade?

Păși în continuare și se opri la capătul șirului de căruțe. De aici înainte se întindea o prerie nemărginită în care se oglindeau razele maiestuosului soare. Deși părea un lucru prostesc, Olivia își făcu mâna căuș deasupra ochilor și privi în depărtare. Dar... nu reușea să vadă Munții Stâncoși.

— *Olivia?*

Auzind șoapta răgușită a bărbatului, dar și speranța și dragostea reliefate odată cu pronunțarea numelui ei, Olivia se întoarse în spate. Abia reuși să-l privească în ochi că Ridley o și cuprinse în brațe. Olivia se agăță strâns de el de parcă bărbatul s-ar pierde în neant de îndată ce i-ar da drumul. Ridley șopti ceva în părul ei – poate o rugăciune – însă Olivia nu putea discerne sigur.

Cu brațele încleștate în jurul ei, Ridley se trase ușor în spate și îi atinse fața, părul, ca și cum încerca să-și dea seama dacă femeia era vis sau realitate.

— Nu ai idee câte nopți la rând am stat aici, cu privirea pierdută în întuneric, dorindu-mi să fii alături de mine.

Văzând emoția oglindită în ochii lui, inima Oliviei prinse curaj.

— Mi-am dorit așa de mult să vin cu tine, dar...

— Știu, șopti el, cu înțelegere în glas. Elizabeth a... spuse el, cu o expresie fermă.

— Nu știu. Lacrimi se prelinseră pe obraji ei. Dar... în curând. Ridley îi întâlnește privirea.

— Și totuși ai venit.

Olivia își trecu degetele peste barba lui țepoasă și îl sorbi din ochi.

— Tu ești viața mea, Ridley Cooper. Și nu vreau să mă mai părăsești vreodată.

— Asta nu e o promisiune greu de îndeplinit, Olivia Aberdeen.

Ridley o sărută profund și îndelungat, iar Olivia se topi în brațele lui. Apoi își aminti de un lucru și zâmbi numaidecât.

— Ridley, șopti ea.

Bărbatul se trase în spate.

— Am ceva pentru tine.

Olivia își vârî mâna în buzunar, scoase scoica și i-o înmână lui. Ridley privi atent la ea câteva secunde, iar apoi o așează din nou în palma ei. Cu o blândețe nebănuită, apucă mâna ei stângă și o aduse în dreptul buzelor lui. Doar atunci realizează Olivia că jacheta îi căzuse la pământ, însă era deja prea târziu. Ridley îi sărută mâna, dosul încheieturii, iar apoi, încet și hotărât, parcurse traiectoria cicatricii și îi sărută brațul gol.

— Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, șopti el. Desigur, cu o excepție.

Olivia îl fixă cu privirea.

Ridley se aplecă în față, inspectând ce... nici Olivia nu avea habar. În clipa în care bărbatul privi din nou la ea, Olivia surprinse licărirea acea pe care o adora nespus, oglindită în ochii lui.

— Nu există femeie, în toată preria, cu o turnură mai mare ca a ta.

Olivia zâmbi larg.

— Dar nu îți face griji. Bărbatul îi făcu cu ochiul. Am ajuns să mă pricep la turnuri.

Dragă cititorule,

Cu ocazia unei vizite la Belle Meade, pe care am făcut-o în urmă cu câțiva ani, am știut fără ezitare că vreau să scriu o poveste în care să includ istoria plantației, precum și cea a familiei Harding și a sclavilor de odinioară. Unul dintre acești sclavi, Robert Green, mi-a atras atenția în mod special și mi-am dorit să descopăr tot mai multe lucruri despre el. Potrivit istoriei, Robert a fost un împlânzitor de cai. Succesul Belle Meade-ului se datorează în cea mai mare parte lui. Dacă vei avea vreodată ocazia să vizitezi Belle Meade-ul, vei afla că personalul de acolo îl consideră o așa-zisă „celebritate”, și pe bună dreptate, având în vedere că evenimentele relatate în prologul cărții *Năzuințe spuse în șoaptă* sunt cât se poate de adevărate. Bărbatul *chiar* a ascuns acei armăsari.

Să scriu o ficțiune cu caracter istoric pe fundalul unei povestiri adevărate e de-a dreptul fascinant, ca să nu spun mai multe. La fel de interesant este să dau viață unui personaj pe care nu l-am cunoscut niciodată. Mi-am dat toată silința să relatez cu exactitate evenimentele petrecute, dar uneori, mi-am luat libertatea să schimb anumite aspecte de dragul intrigii. Spre exemplu, prima licitație de cârlani a fost organizată în realitate în august 1867 (și nu în iunie), iar Elizabeth Harding a murit la două zile după ținerea licitației, luând prin surprindere întreaga societate a Nashville-ului. De asemenea, generalul William Giles Harding (și nu Ridley) este bărbatul căruia i se cuvine toată admirația pentru implementarea sistemului de licitație cu privire la vânzarea armăsarilor din Tennessee. Ingeniozitatea lui Harding a contribuit la crearea celei mai reușite reproduceri și distribuiri a stocului de rasă pursânge din istoria statului. În paranteză fie spus, scrisoarea din poveste, a cărei autoare a fost Mary Selene McNairy Harding (prima soție a generalului Harding) este

o scrisoare reală, concepută de această femeie în iarna anilor 1836–1837. Vă mulțumesc vouă, celor de la Belle Meade, pentru că mi-ați dat voie să o includ în povestea mea.

Dacă dorești să afli mai multe despre Belle Meade, intră pe pagina mea de internet (www.tameraalexander.com) și accesează romanele plantației de la Belle Meade. Din moment ce ești acolo, poți să vizionezi scurtele videoclipuri filmate chiar pe plantație și să afli cum câștigătorii din prezent ai cursei Kentucky Derby sunt descendenți ai cailor pursânge de la herghelia din 1870. De asemenea, te poți informa cu privire la următoarele cărți din serie.

Faptul că împărtășesc aceste povești cu tine face din scrierea ficțiunii de natură istorică o experiență foarte specială pentru mine și prețuiesc nespus legătura strânsă cu cititorii mei.

Mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să citești cartea aceasta.

Până data viitoare,

Tamera

Galateni 3:28

Mulumiri...

Familiei mele, Joe, Kelsey și Kurt – pentru că mă înțelegeți ori de câte ori mă aflu „în zona aceea”, ba mai mult, mă ajutați să ajung acolo și faceți ca totul să merite osteneala.

Alton Kelly, Jenny Lamb, John Lamb și conducerii de la Belle Meade – pentru că ați împărtășit cu mine scrisorile personale ale familiei Harding și pentru că nu ați pregetat să răspundeți la întrebările și e-mailurile mele interminabile.

Ridley Wills II, un descendent al familiei Harding – pentru cartea lui: *The History of Belle Meade: Mansion, Plantation, and Stud*, care s-a dovedit a fi o reală sursă de inspirație pentru mine pe întreg parcursul acestei cărți.

Sue Brower și Leslie Peterson, editoarele mele – pentru înțelegerea, încurajarea și răbdarea de care ați dat dovadă pe măsură ce cartea aceasta a prins contur.

Deborah Raney, criticul și ajutorul meu – pentru că pui suflet în tot ceea ce faci și pentru că ești doar la un clic distanță.

Natasha Kern, reprezentanta mea – pentru că mă reprezinți cu integritate și devotament.

Stan Williams, premiat ca producător video, regizor și organizator de evenimente, un „Maestru în structura unui text” – pentru cartea ta *The Moral Premise* și pentru că nu ai pregetat să îmi faci parte de talentul tău nemaipomenit. Mulțumesc, prietene.

Jason Ingram, Matt Redman și Tim Winsrall, pentru cântecul „Never once”, pe care l-am ascultat de nenumărate ori în timp ce scriam capitolele acestei cărți. Mulțumesc pentru că mi-ați pus la dispoziție o asemenea capodoperă. (www.fellowshipsongs.com)

Cititorilor mei – pentru că iubiți aceste personaje istorice și aceste locuri cu o pasiune care rivalizează cu a mea. Mă încurajați într-un mod pe care nu îl pot exprima în cuvinte. Sunt așa de recunoscătoare pentru fiecare dintre voi.

Și Mântuitorului meu iubit, Isus Cristos – pentru că îmi șoptește numele cu atâta credincioșie. Modelează-mi inima, Doamne, ca să Te aud și să Te iubesc mai mult.

Tarta cu mure a Susannei din Tennessee:

Ingrediente:

- 2 – 3 căni de mure, proaspăt culese (sau dezghețate din lada frigorifică);
- 1½ căni zahăr, împărțite;
- 1 cană lapte (lapte integral);
- 1 cană făină;
- 1½ lingurițe praf de copt;
- ½ linguriță sare;
- ½ cană unt proaspăt;
- smântână dulce (la servire)

Mod de preparare:

Puneți untul într-o tavă de copt cu dimensiunea de 20 x 20 cm, apoi introduceți tava în cuptor în timp ce acesta se încălzește la 175° C. După ce untul s-a topit, scoateți tava din cuptor. Puneți murele deasupra untului topit și presărați ½ cană de zahăr. Amestecați bine.

Într-un bol de mărime medie, potrivit pentru mixer, amestecați restul zahărului, făina, praful de copt și sarea până se omogenizează. Apoi adăugați laptele până se formează un aluat. Turnați conținutul deasupra murelor însă fără să amestecați. S-ar putea ca untul și unele mure să plutească la suprafață. Introduceți apoi tava în cuptorul preîncălzit la 175° C pentru 45–50 de minute, până când tarta capătă o culoare maronie.

La servire, scoateți cu lingura o porție bună în fiecare bol și adăugați smântână dulce deasupra, exact așa cum a făcut și Susanna Carter!

Despre autoare

Tamera Alexander este o romancieră premiată și de succes, ale cărei personaje concepute minuțios, intrigă nebănuite și proză de efect, rezzonează cu cititorii din întreaga lume. Ea și soțul își au locuința în Nashville, Tennessee și se bucură de viață alături de cei doi copii ai lor, care locuiesc în apropiere, și de un câine de rasă silky terrier pe nume Jack, ce cântărește aproximativ cinci kilograme.

Tamera vă invită să o vizitați pe:

Pagina ei oficială: www.tameraalexander.com

Blogul ei: www.tameraalexander.blogspot.com

Twitter: www.twitter.com/tameraalexander

Facebook: www.facebook.com/tamera.alexander

Dacă preferați poșta tradițională, puteți să îi scrieți la următoarea adresă poștală:

Tamera Alexander

Brentwood, TN

P.O. Box 871

Brentwood, TN 37024

Întrebări și discuții pe tema cărții *Năzuințe spuse în șoaptă* sunt disponibile la www.tameraalexander.com, precum și detalii referitoare la o vizită a cercului de lectură alături de Tamera Alexander.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone
și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vârtoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmurile ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie și prejudecată, Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria Anotimpurile inimii, de Janette Oke (4 volume)
Seria Cântecul Acadiei, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria Cronicile de la Fountain Creek, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria Cronicile întoarcerii din exil, de Lynn Austin (3 volume)
Seria Cronicile regilor, de Lynn Austin (5 volume)
Seria Faptele credinței, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria Focul topitorului, de Lynn Austin (3 volume)
Seria Învălușiți de iubire, de Janette Oke (8 volume)
Seria Moștenirea din Lancaster County, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria Moștenirea din prerie, de Janette Oke (4 volume)
Seria Plantația Belle Meade, de Tamera Alexander (vol. 1 și 2)
Seria Secretul trandafirului, de Michael Philips (4 volume)
Seria Soțiile patriarhilor, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria Soțiile regelui David, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria Surorile din comitatul Shenandoah, de Michael Philips (4 volume)
Seria Trilogia Genezei, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria Verșoarele Carolina, de Michael Philips (4 volume)
Seria Vestul canadian, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria Plantația Belle Meade, de Tamera Alexander (volumul 3)

Acțiunea romanului *Năzuințe spuse în șoaptă* se desfășoară la Belle Meade Plantation, cea mai importantă fermă de cai pursânge din istoria Americii, și aduce în prim-plan, pe fundalul unor frământări istorice reale ale sudiștilor din perioada de după război, destinul a doi oameni, Olivia și Ridley, ambii încercând să lase în urmă amărăciunea și să găsească putere pentru un nou început, dar plini de teamă că viitorul le-ar putea rezerva și alte dezamăgiri.

Olivia Aberdeen, văduva disprețuită a unui sudist împușcat pentru trădare, este respinsă de către societatea respectabilă a locului, astfel că acceptă cu dragă inimă invitația făcută de către „mătușa” Elizabeth Harding, stăpâna de la Belle Meade Plantation. Sperând că va fi primită ca menajeră a familiei Harding, Olivia este decepționată când află adevăratul motiv pentru care soțul lui Elizabeth, generalul confederat William Giles Harding, a acceptat s-o primească. Negăsind colțul de rai ocrotitor la care trăgea nădejde, Olivia este luată pe nepregătite de sentimentele pe care începe să le nutrească pentru Ridley Adam Cooper, un sudist care numai gentleman spilcuit din Sud nu pare.

Considerat, de unii, trădător, Ridley Cooper, un băiat din Sud care a ales să lupte pentru unioniști, tânjește cu disperare să pună capăt războiului său lăuntric. Hotărât să deprindă și el „darul” împlânzirii cailor, pe care Bob Green, fost sclav și împlânzitor de cai, îl deține, Ridley ascunde secrete care pun în primejdie viețile amândurora.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, printre romanele ei se numără *O comoară nebănuită*, *Flacăra reaprinsă*, *Păcate răscumpărate*, *Dragoste regăsită* și *Seria Plantația Belle Meade*. Lucrările ei au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, precum Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol. Tamera și soțul ei locuiesc în Tennessee.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-086-2

www.ecasacartii.ro